

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies octavus et nonus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1865 [erschienen] 1866

De S. Birgitta Vidua Romæ Commentarius Prævius

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72229](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72229)

AUCTORE
J. B.

ptionem istam Portenarius expressit, inscriptio altera, quam Thomas de Minis recitat ex Augustino Fortunio, nec anno, ut ait, 1509 junior, e qua proinde desumpta videtur inscriptio a Portenaro relata, sic habet: Hic in capsula jacent ossa vel corpus domini Compagni, primi Prioris sanctæ Mariæ de Porcellia: qui obiit anno MCCLXIV.

ad monaste-
rium B.
Antonii Pe-
regri
translatum
fuit.

13 Ceterum annua incorrupti corporis ostensio, solennis ejusdem anno 1575 translatio, inscriptio, in qua Beatus dicitur, mox memorata, constans denique ipsorum Camaldulensium, qua eum ut Sanctum vel saltem ut Beatum colunt, assertio, quamquam haud satis, in quo hic cultus situs sit, explicant, fecerunt, ut B. Compagno locum hic dandum in Actis nostris existimarim; esto solenni ritu in Sanctorum Beatorumve numerum non sit relatus, neque particulari gaudeat Officio ecclesiastico, quo sensu intelligendus videtur Ferrarius, in Catalogo Sanctorum Generali ad diem VIII Octobris hæc annotans: Ex Martyrologio monastico, in quo SANCTUS nominatur, eum neque in Sanctos relatus sit, neque Officio ecclesiastico colatur,

B

neque antiquus admodum sit: satis tamen antiquus est, ut decreto Urbani VIII de non colendis Sanctis et Beatis, quos tamquam tales non declaravit Sedes Apostolica, possit non comprehendere. Martyrologio Benedictino his verbis ad diem VIII Octobris inscripsit Menardus: Patavii, depositio S. Compagni Prioris, cujus corpus, quod penitus incorruptum cernitur, quanti apud Deum sit meriti, ostendit. Iisdem verbis utitur Wion lib. 3 Ligni vitæ ad hunc diem, uti et Philippus Dorgain in Calendario Sanctorum et Sanctorum, qui Benedictinam Regulam sunt secuti: Bucelinus illi in Menologio Benedictino hoc adscribit elogium: Patavii, depositio S. Compagni Prioris. Hic Camaldulense sanctissimum et perfectissimum sub Regula nostra institutum sectatus, ac Prior deinceps sanctæ Mariæ de Porcellia constitutus, tantis in virtutum stadio progressibus profecit, ut rarioris sanctitatis fama inclarerit. Cujus vel a morte maxime meritum innotuit, cum ad hæc usque tempora sacrum ejus corpus penitus incorruptum cum stupore omnium intuentium ostenditur. Obiit Vir perfectissimus anno Christi MCCLXIV.

DE S. BIRGITTA VIDUA

ROMÆ

COMMENTARIUS PRÆVIUS

§ I. Recensentur aliquot de S. Birgitta lucubrationes, sed quæ vel dubiæ sunt, vel nos latent.

ANNO
MCCLXXIII.
S. Birgittæ
gesta

Quod cap. 3. §. 8 Joannes Evangelista ait: Spiritus, ubi vult, spirat, videre Pontifices summi, videre reges et principes orbis Catholicus vidit universus labente ære Christianæ secula XIV, quo ex horrido rigentique Aquilone excitare S. Birgittam divinæ pietati placuit, quæ, Spiritu Dei afflata, salutarem supremi Judicis timorem inculceret populis, et in generis humani Creatorem ac Redemptorem amoris ignem ubique accenderet. Sancta hæc Mulier, ut splendore natalium, virtutum excellentia, prodigiorum multitudine, ac singulari divini Numinis favore per omnem vitam celebris in primis fuit; ita ad sui laudem multorum ingenia calamosque, ex quo e civis abiit, haud immerito provocavit. Sed utinam et superessent hodieque, et in promptu essent quæcumque olim de sancta hac Vidua, cujus modo Acta illustrare aggredimur, litterarum monumentis consignata fuerunt, neque majorum diligentia argueret socordiam posterorum!

paulo post
ejus obitum

2 Vix dum ex hac mortali vita excesserat S. Birgitta, cum colligi undique ejus gesta, virtutes, et, quæ, seu viva, seu mortua, annis paucis plurima ediderat, prodigia summa cura studioque cæpere. Jam inde ab anno 1379 (mortua autem est S. Birgitta, ut suo loco ostendetur, anno 1373) S. Catharina, ejus filia, quæ anno 1375 Matris suæ canonizationem curatura Romam venerat, temporis perturbatione inde recedens, codicem ibidem reliquit, qui S. Birgittæ Vitam et miracula

continebat, uti scribit in Vita S. Catharinæ Ulpho, auctor supparis ævi et monachus Vastensis, apud nos tom. 3 Martii pag. 516 his verbis: Igitur venerabilis domina Catharina, quinquennio pro prædicto negotio (canonizationis matris suæ Birgittæ) sic Romæ peracto in magnis et gravibus expensis, cum ei ob periculosum schisma, quod imminerebat, non esset spes, hujusmodi negotii tam ardui posse consequi finem debitum, ut decessit; saniori usa consilio prælatorum, Vitam et miracula sanctæ matris suæ Birgittæ conscripta, cum suis attestationibus sub pluribus publicis instrumentis authenticis et sigillis Cardinalium, Prælatorum, Dominorum et Dominarum in diversis Urbis et orbis partibus, omnibus veram fidem præstantibus, Romæ deposuit: dispositioni divinæ et providentiæ committens illud sanctum negotium in futurum.

3 Atque hinc, uti et ex miraculis, quæ ab anno 1375, quo Romam e Suecia obiit S. Catharina, usque ad annum 1389 contigerunt, ut reor, coaluit volumen, liber Attestationum dictum, anno 1390 a Magno Petri, Israëlitis, S. Birgittæ fratris, ex filio Petro nepote, Bonifacio IX, ad S. Petri Cathedralam recens evecto, oblatum; de quo Laurentius Romanus, testis oculatus, in Descriptione ceremoniarum canonizationis S. Birgittæ, quam Belgice seu scriptam, seu traductam habemus, in hunc fere sensum scripsit: cum anno 1389 statuisset

A statuisse Urbanus VI, ut anno proximo jubileum celebraretur, eodem pariter ad Vastenense in Suecia cenobium, quod S. Birgitta fundarat, litteras dedit, quibus Magnum Petri Romam quantocius evocavit, pollicitus, suam in canonizatione S. Birgittæ operam non defuturam, nescius nimirum, quam prope sibi vitæ finis immineret. His moti Vastenses, Nicolaus Lincopiensis episcopus, Margareta Sueciæ regina, regniq[ue] senatores Magno Petri auctores fuere, ut quantocius Romanum iter arripere.

in libro At-
testationum

4 Profectus Vastena anno 1390 sub festum S. Michaelis una cum Joanne Suenonis, qui in itinere obiit, et Andrea Olavi, ut scribit Thoririus in Diario Vastenensi ad annum 1390, Romam venit sub festum Domini natalitium, cum defuncto Urbano VI Bonifacius IX jam successisset. Huic itaque Magnus Petri supplices Margareta reginæ Sueciæ, regni senatorum et monasterii Vastenensis litteras obtulit, quibus benevole acceptis, S. Birgittæ causam cardinalibus aliquot, nempe Philippo Gallie, Adamo Angliæ, uti et Barensi Pontifex examinandam dedit. Hi, re mature examinata, anno 1391 circa S. Laurentii festum Pontificem rogarunt, ut S. Birgittam Sanctorum albo adscriberet: respondit Pontifex, facturum sese, quod e re fore videretur. Eo deducta S. Birgittæ causa, Magnus Petri volumen geminum Pontifici obtulit, quorum alterum illius revelationes; alterum vero, Liber Attestationum nuncupatum, Vitam, genus, mores et miracula continebat. Jussit præterea Magnus, adhibita triginta amanuensium opera, postremi voluminis exemplaria sedecim pretio viginti nummorum aureorum (ducatos vocant) in singula quam celerime conscribi, quæ cardinalibus totidem dono dedit. Ita fere Laurentius Romanus, rei gestæ, ut dicit, testis oculatus.

Bonifacio
IX oblato
anno 1390;

5 Laurentio Romano consonat fere Lælius, scriptor Suecicus seculi xvi in Speculo virginum, cui apud Joannem Gustavi in Genealogia Braheæ pag. 37 hæc verba tribuuntur: Anno mcccxc Urbanus VI (obiit anno 1389) Pontifex litteris mandavit Domino Magno Petri (qui erat D. Birgittæ nepos ac filius Domini Petri Israelis) ut Romam veniret ad annum Jubilæum, ubi profectus, instructus magno thesauro et multis litteris commendatitiis, interim moritur Urbanus, cui Bonifacius IX succedit, qui tribus Cardinalibus Acta et Scripta, seu, ut vulgo dicitur, Legendas Birgittinas evolvere ac bene examinare mandavit, in cujus gratiam Dominus Magnus tria exemplaria conscribi curavit. Consonat, inquam, Laurentio fere Lælius: quamquam enim trium dumtaxat Vitæ S. Birgittæ exemplarium cardinalibus a Magno Petri oblatorum Lælius, ille sedecim meminerit; nulla tamen inter scriptorem utrumque est pugna; propterea quod Lælio de tribus exemplaribus, totidem cardinalibus num. superiore nominatis, ante institutum ab illis causæ Birgittinæ examen primum oblatis, sermo sit; Laurentio autem de ejusdem Vitæ exemplaribus, post absolutum trium cardinalium examen a Magno Petri oblatis cardinalibus ceteris, coram quibus Bonifacio IX Vitæ et miraculorum S. Birgittæ volumen obtulerat. Ceterum ejus Libri Attestationum in Diario Vastenensi ad annum 1373 mentionem facit Thoririus Andree. De Thoriro autem ipso in eodem Diario ad annum 1406 hæc leguntur: Eodem anno infra Octavas Nativitatis B. Virginis se-

cundario missus fuit de monasterio Vastenensi versus Florentiam pro dilatatione Ordinis frater Thoririus Andree, qui huc usque prædicta conscripserat. Juvat auctoris hujus, S. Birgittæ saltem supparis et Vastenensis monachi, ætatem annotasse, quod ejus auctoritate deinceps subinde utemur.

6 Verosimillimum quoque apparet, eundem Attestationum Librum indicasse sub nomine Legendæ S. Birgittæ Petrum Alvastræ (Cisterciensium in Gothia Orientali cenobium est) Priorem variis locis in suis Additionibus seu Declarationibus in Revelationes S. Birgittæ; ut et Alphonsum, Giennensem episcopum, in Prologo ad Librum celestis imperatoris, utrumque, ut infra dicemus, S. Birgittæ non modo æqualem, sed et intima familiaritate conjunctum. Optandum sane quam quod maxime, ut monumentum pretiosum adeo, si forte non plane perierit, lucem aliquando aspiat: id ut alicunde erueret, varia Ordinis Birgittinæ monasteria nostris in regionibus sita sub seculi xvi finem perlustravit P. Joannes Michaël van der Ketten, Calcariensis Prior, ut ex Notitiis ejus ad Majores nostros missis, disco: at frustra hac in re fuit viri diligentia. Joannes Schefferus tom. **3** Bibliothecæ Septentrionalis varios scriptores Suecos, qui sub Magno Erici, Alberto, Margareta, Erico Pomerano, Christophoro, Carolo Canuto floruerunt, enumerat, hosque inter aliquot, qui de S. Birgitta scripserunt: at de Libro Attestationum ne verbum quidem facit.

7 Num fortassis hic Romæ alicubi delitescit? Romæ quidem in domo seu ænodochio S. Birgittæ liber a libro Attestationum haud plane diversus seculo xvi adhuc existitisse legitur in Historia archiepiscoporum Upsalensium Joannis Magni, a fratre ejus Olao Magni Romæ edita, quorum uterque in prædicta domo aliquandiu versatus est; ubi lib. 4 de Birgero hæc annotata invenio: Hic Birgerus cum coepiscopis suis et omnibus abbatibus regnorum Sueciæ et Gothiæ scripsit Urbano V, Gregorio XI et Urbano VI pro Canonizatione S. Birgittæ, prout in examine ejus inter Acta producta sub eorum sigillis Romæ in hospitali ejusdem S. Birgittæ poterit demonstrari. Quo de examine hic sermo sit (iteratis enim vicibus causa S. Birgittæ examinata fuit) non liquet: si vero de examine ejusdem sub Bonifacio IX instituto hic agatur, verosimile **admodum** fit, librum hunc, Romæ in ænodochio S. Birgittæ Olai et Joannis Magni, archiepiscopi Upsalensis, ætate servatum, similem fuisse exemplari, quod tribus cardinalibus examinatoribus Magnum Petri obtulisse, vidimus supra. Ut ut sit, vehementer suspicor, desiderari modo prædictum librum in Romano ænodochio: tum quod Burlamachium, qui S. Birgittæ Vitam anno 1692 Neapoli edidit, in hujusmodi librum inquirere neglexisse, haud sic verosimile, cujus nusquam meminit; tum quod Durantus, Feretrinus in Italia episcopus, et Revelationum commentator Vitam abbreviatam, de qua infra, S. Birgittæ ediderit; et miracula S. Birgittæ ex codice monialium S. Laurentii de Panisperna Romæ lectori propinavit, codicem ænodochii S. Birgittæ, si ibi repertus fuisset, verosimiliter non neglecturus. Nos denique, scriptis ea de re Romam litteris, nihilo magis profecimus. Verum de libro Attestationum hæc satis.

8 Inter S. Birgittæ biographos a Scheffero supra laudato, Vastorio in Vite Aquilonari, aliis-que

AUCTORE
J. B.

sed hunc re-
perire mus-
quam licuit,

ne Romæ qui-
dem, ubi ex-
istitisse adhuc
sec. xvi dicitur:

F

scripserint
S. Birgittæ
Vitam

AUCTORE
J. B.

que recensetur Nicolaus Hermannii, Lincopien-
sis in Suecia episcopus, cujus lucubratione, si
quidem exstiterit unquam, aut supersit adhuc,
eo careremus molestius, quo ab ætate, qua vixit,
imo et familiaritate cum S. Birgitta de rebus
ejus instructor fuit; uti colligi ex iis facile po-
test, quæ de illo Thorirus Andreæ in Diario Vas-
tenensi ad annum 1301 scribit: Item in Pro-
festo Inventionis sanctæ Crucis obiit venerabilis
Pater Dn. Dn. Nicolaus Hermannii, episcopus
Lincopensis, qui primus introduxit et bene-
dixit (anno 1384) conventuales Vazstenenses
ad observantiam vitæ regularis. Super quo fa-
ciendo, cum adhuc frequentabat scholas, exi-
stens pædagogus filiorum S. Birgittæ, fuit ei-
dem S. Birgittæ divinitus revelatum. Hic fuit
vir magnæ sanctitatis. Hic composuit histori-
am S. Birgittæ, quæ incipit: " Rosa rorans bo-
nitatem etc: " et plures alias Sanctorum histo-
rias.

Nicolaus
Lincopiensis
B 9 Verum verba, quibus initium historiæ S.

Birgittæ, a Nicolao conscriptæ, hic dicitur con-
cipi, hymnum potius seu canticum sonare viden-
tur, quam enucleatam ac diffusam vitæ S. Bir-
gittæ explanationem: unde hoc fortassis loco in
improbanda est Erixi Benzeli in suis ad Vasto-
virum Annotatis opinio, nullam a Nicolao S. Bir-
gittæ Vitam unquam prodixisse; sed hymnum
dumtaxat, qui hodieque plus vice simplici in Bi-
bliothecis Suecicis inter Mss reperiatur: nec alia
de causa Nicolaum inter S. Birgittæ historiogra-
phos seu biographos a nonnullis fuisse relatum,
quam quod non satis adverterint, scriptoribus
Suecicis idem interdum valere Historiam, quod
Hymnus seu Cantus: id vero et apud Germanos ea
circiter ætate locum habuisse, ex Gobelino Perso-
na Cosmodromii ætate vi intelligo, ubi ille cap. 90
sic de seipso: Ipse (Joannes XXIII, anno 1410 in
Pontificem electus) confirmavit, seu confirmari
mandavit historiam seu cantum, quam vel quem
ego anno præcedente de festo Visitationis Beatæ
Mariæ Virginis feceram, qui cantus incipit: " Te-
cum principium etc. " Imo vero Diarii Vastenens-
is auctorem Andreæ Thorium non reor facturum
fuisse, ut compositum a Nicolao in laudem S. Bir-
gittæ hymnum memoraret, fusiorem autem S.
C Birgittæ Vitam, si quam Nicolaus scripsisset, si-
lentio præteriret.

et Alphon-
sus Giennensis, laud-
liquet:

10 Fortassis etiam Alphonsus, Giennensis,
vulgo Jaen, sub regno Castellæ primum episcopus,
ac dein eremita, qui S. Birgittæ in Italia de-
genti a sacris confessionibus fuit, et Hierosoly-
mam peregrinanti comes, ejusdem sanctæ Mu-
lieris Vitam scripserit: nam in Vita B. Claræ
Pisanæ, a sanctimoniali coæva conscripta, apud
nos tom. 2 Aprilis pag. 510, numero 16 hæc
legere est: Advenerat circa idem tempus Pisas
Alphonsus episcopus, olim S. Brigittæ confes-
sarius, qui Petro, Claræ patri, olim Hieroso-
lymis familiariter notus, cum esset ab eodem
humanissime exceptus, significavit ei Petrus,
quid sibi circa filiam suam dilectissimam acci-
disset, oravitque, ut suadere eidem vellet, pa-
ternæ voluntati morem gerere. Suscepit in se
libenter Alphonsus, quod rogabatur: sed puel-
lam allocutus et constantem ejus fervorem ex-
pertus, ac summum uni Deo famulandi deside-
rium: non modo abducere eam a sancto pro-
posito conatus non est, sed etiam ad ejus pro-
secutionem hortatus, proposito S. Brigittæ exem-
plo; quod ut ipsa cognosceret melius et imita-
retur ardentius, vitæ ejus descriptam historiam

eidem reliquit. Acceptavit gratanter donum et
consilium Clara, exindeque erga Sanctam puen-
tissime affecta, eam cepit habere et colere spe-
ciali suam advocatam, multisque ab ea gratis
cumulata, prima instituit, ut de sanctæ Brigit-
tæ vita atque virtutibus sermo Pisis publice ha-
beretur; et in ejus monasterio usque hodie cele-
bratur quotannis ipsius festum. Quorsum Al-
phonsina hæc S. Birgittæ Vita evaserit, aut qui-
bus latebris delitescat, si quando exstiterit, dici-
nando non sum: at illius jacturam utcumque
fortasse resarciunt, quæ de S. Birgitta alibi idem
Alphonsus scripta reliquit, quorum suo tempore
et loco habebitur mentio; ac fortassis S. Birgittæ
Vitam quidem, sed ab alio scriptam, S. Clara
dederit evolendam.

11 Alterius præterea Vitæ S. Birgittæ qua-
lemcumque notitiam seppeditat suppelleæ nostra
litteraria, in qua Vitæ ejusdem Sanctæ fragmen-
tum reperi hoc exordium: Quemadmodum pluri-
morum sanctorum parentum merita sanctitatis
in filiis elucescentis fuere semina, ita piorum
progenitorum gratia magna conciliavit nostræ
Sanctæ auxilia: unde hæc conscripta fuerit, auctor
ipse in calce Prologi satis prolixi in hunc modum
edisserit: Atque ut de fide earum rerum, quas
commemorabo, securum præstem lectorem, no-
verit, me, quidquid attulero, ex processu cano-
nizationis ejus accepisse, in quo non solum Vi-
ta, sed et ducenta fere miracula, testibus et ju-
re jurando confirmata coram legatis Sedis Apo-
stolicæ, tum a Gregorio XI, Pontifice maximo,
ad Vitam et miracula inspicienda in Sueciam
missis, tum aliis quatuor cardinalibus ad ea-
dem Romæ discutienda ab Urbano V* nomina-
tis. Id si vere fideliterque abs illo est dictum, est,
sane, cur Vita illa non parvi fiat: utinam modo
integram haberemus: tria dumtaxat, eaque non
admodum protica, prima capita fragmentum
nostrum continet, præter Prologum, initio mu-
tilum: neque unde Majoribus nostris illius copia
facta fuerit, usquam, quod præter ipsorum
morem est, annotatum invenit. Vidit id P. van der
Ketten Calcarensis Prior, uti et Birgittæ Vitam
quamdam Germanicam seu potius Flandricam,
hancque illius compendium existimavit: neque, ut
apparet, immerito: ita enim inter fragmentum
nostrum et Vitæ illius Flandricæ exordium, ad nos
a laudato Priore transmissum, convenit. ut verba
verbis passim pene respondeant.

12 Nec hic stetit P. van der Ketten labor:
evoluta vita illa Germanica seu Belgica, si quid
in ea singulare, quod passim alibi vel non habe-
retur omnino, vel non ad eundem modum, occur-
rebat, diligenter id annotavit, ad nosque trans-
misit. Libellum illum Flandricum fide dignum
censuit, vel propterea maxime, quod ex Vita
Latina, de qua proxime egi, haustus sit: hæc au-
tem, ut in Notitiis suis ad nos missis scribit,
vel ea sit, quæ habebatur in libro Attestationum,
vel certe maxime authentica. Nec ego celum
suam illi auctoritatem detrudere: non putem ta-
men illam in Libro Attestationum fuisse exorta-
tam, aut primariam esse S. Birgittæ Vitam, unde
profluxerunt ceteræ. Non primum; quod ex
ipsomet Libro Attestationum, teste illius auctore
in Prologo, velut fundamento surrexerit. Nec
alterum, ob ea, quæ Alphonsus, Giennensis epi-
scopus, de primaria S. Birgittæ Legenda, ut est
ambigo, loquens, scribit in Prologo Libri celestis
Imperatoris ad reges cap. 3. Sunt autem hæc: Im-
mo quodam tempore, cum rex Suetiæ gravare vel-

A let subditos in toto regno magnis exactionibus, ut solveret quamdam pecunie quantitatem, in qua tenebatur creditoribus, tunc beata Birgitta dixit regi: Domine noli hoc facere, sed recipe duos filios meos, et pone eos obsides, donec solvere poteris, et non offendas Deum et subditos tuos. Memorabili huic S. Birgittæ facto et amoris in patriam pleno, mox subdit Alphonsus: Et hoc clarius habetur in Legenda Vitæ ejus. Atqui hæc nec in Excerptis a P. van der Ketten e Vita illa Germanica, atque adeo, ut suspicari fas est, nec in Latina, unde illa profuxit; addo, nec alibi uspiam, quod sciam, legere est: quod non solum pro hac, sed etiam pro aliis, quas quidem habemus, S. Birgittæ Vitæ, infra recensendis, observatum cupio.

§ II. Præcipuæ S. Birgittæ Vitæ hactenus exstantes: quænam ex his a nobis edendæ: auctorum Sanctæ familiarium notitia.

Birgero, Upsalensi archiepiscopo, E a § superiore monumenta attigimus, quorum quidem commendanda antiquitas est; sed quæ vel non existunt amplius, vel ita latent, ut ea nobis comparandi viam modumque ignoremus: accedo ad alia, quæ meliori, ut ita dicam, fato usa, vel typis edita sunt, vel manuscripta nostris versantur in manibus. Ac in primis quidem, ut de Museo nostro bene meritus est P. van der Ketten, variis, quas nobis olim misit, de S. Birgitta notitiis, ita illi gratæ debemus sane amplissimas eo potissimum nomine, quod antiquam admodum S. Birgittæ Vitam, etiam, ut scribit, Ordini suo ignoratam, e tenebris feliciter erutam, cum majoribus nostris communicare voluerit. Scripta ea est paucis a S. Birgittæ obitu annis ab archiepiscopo Upsalensi Birgero Gregorii, dignissimaque, quæ lucem, qua hactenus caruit, tandem aspiciat. Hujus quanta erat in sacris litteris divinisque et humanis legibus scientia, satis ostendunt ecclesiasticæ historiæ, quæ ab ejus fecundissimo ingenio prodierunt, inquit Joannes Magnus Gothus lib. 4 de Pontificibus Upsalensibus, decessoribus suis Upsalenses infulas gessit ab anno circiter 1366, usque ad annum 1383, quo obiit quinto Idus Martii, ex eodem Magni. Floruit itaque eadem, qua S. Birgitta, ætate, quæ, ut infra dicetur, haud procul Upsalia mundo data fuit. Porro fuisse Birgerum ex eorum præsumum Suecicorum numero, quibus, ut S. Birgitta in Sanctorum album referretur, maxime cordi fuit, ex jam dictis supra abunde liquet: nec proin ambigendum, quin pro dignitate muneris sui, pro doctrinæ excellentia, proque ea, qua ferebatur in Birgittam, veneratione, omni, quo par erat, studio incubuerit, ut res illius gestas penitus intraspiceret, eaque dumtaxat litteris de ea mandaret, quæ probe cognita atque explorata habebat. Hinc Gudmarus Frederici, Joannes Guirderi, et Batismundus, monachi Vastenenses, qui anno 1374 et binis seqq. Birgittæ miracula Nicolai, Lincopiensis episcopi, jussu collegerunt, hæc omnia, quæ ipsi congesserant de S. Birgittæ miraculis, Birgeri, aliorumque Sueciæ præsumum, veluti pro-

Octobris Tomus IV.

batissimorum testium, auctoritate munierunt, ut in Miraculis, a S. Birgitta in Suecia patralis, infra edendis, num. 5 videre est.

14 Conscriptam a tali viro S. Birgittæ Vitam et typis hactenus nondum, ut putamus, editam, facere non possumus, quin Operi nostro inseramus. At, inquiet non nemo, salisne certum est, Vitam illam, quam e tenebris in lucem protraxit P. van der Ketten, Birgerum Gregorii, archiepiscopum Upsalensem, S. Birgittæ æqualem, habuisse auctorem? Monebit porro una cum Erico Benzelio in Annotatis ad Vastorii Vitæ Aquilonarem pag. 70, de Birgero in Chronico archiepiscoporum Upsalensium hæc tantummodo legi: Dictavit Historiam S. Birgittæ, quæ incipit: " Birgittæ matris inclytæ: " his vero verbis non enucleatam fusamque ejusdem Sanctæ Vitæ, sed hymnum dumtaxat, more scriptoribus Suecis non inusitato, indicari. Audio, et hac quidem partim de causa superiore §, Nicolaum, Lincopiensem episcopum, hymnum dumtaxat de S. Birgitta probabiliter scripsisse, admisi. Aliud omnino est de S. Birgittæ Vita, a Birgero conscripta. Joannes Magnus Gothus, aut ejus frater E Olaus, non tantum S. Birgittæ Vitam a Birgero scriptam, ait, sed etiam verba, quibus illam excorsus est, nos docet, ita scribens: Hic Birgerus archiepiscopus composuit Legendam sanctæ Birgittæ, in qua continentur hæc verba: " Beata Birgitta, in regno Sueciæ oriunda, non solum juxta revelationem divinitus sibi factam " ex sanctorum ibidem regum progenie, qui suis " Sanctis promeruerunt meritis, ut magnificaret Dominus misericordiam suam cum illa, " illustrem duxit progeniem, verum etiam de " nobilibus devotisque progenitoribus et parentibus nata fuit: " quibus etiam Vita S. Birgittæ, a nobis Birgeri nomine edenda, incipit, Burei in Descriptione Sueciæ pag. 306 verba, quæ a jam transcriptis non differunt, non lubet repelere. Addo tamen Joannis Mollerii verba in Hypomnematis, Joannis Schefferi Sueciæ litteratæ subnexis, verba pag. 352. Scripta de Vita ipsius (S. Birgittæ) Birgero Gregorii, modo laudato, Nicolao Scheningensi, episcopo Lincopiensi, concinnata, atque a Scheffero nostro (pag. 10) et Joh. Messenio (in Chronico episcoporum Sueciæ c. 5 p. 44, c. 7 pag. 84) memorata haud dubie perierunt. Si haud dubie perierint Birgeri de S. Birgitta scripta, haud dubie etiam exstiterunt.

15 Et vero minime mirum est, Birgittæ Vitam a Birgero scriptam post adjectam jam pridem a Suecis religionem acitam et dissipata monasteria nusquam Benzelio in Suecia visam: vidit certe illam Joannes Magnus Gothus, aut frater illius Olaus, si hujus sint Additiones, Pontificum Upsalensium historiis subjectæ. Quid si ea fuerit ex eorum ecclesiæ Upsalensis, regniue Suecici antiquorum monumentorum numero, quæ Joannem Magnum Gothum, pessumeunte in Suecia fide Catholica, alia abstulisse aiunt? Sic enim de illo Mollerus in Hypomnematis pag. 364. Quadriennio muneris huic præfuit unico (archiepiscopali) multaque interea temporis negotia magni momenti expedit publicæ, donec anno MDXXVII, cum non solum reformationem ecclesiasticam (ita loqui A Catholicis placet) in comitiis regni decretam negligeret, sed et eisdem reluctaretur, Gustavi regis, frustra in ipsum invecti, incurreret indignationem, ab eo

51 que

AUCTOR
J. B.

F

et hic edenda

AUCTORE
J. B.

que, ne Lutheranismi patronis ulteriori esset impedimento, in Poloniam ad nuptias Hedwigis, Sigismundi regis filiae, sibi conciliandas, mitteretur legatus. Cum enim illuc, convasatis prius occulte rebus suis omnibus, chartisque simul ac monumentis historicis regni, et ecclesiae Upsalensis vetustis, eodem anno MDXXVII. se contulisset, in patriam numquam rediit, sed Romam ab initio profectus etc: Unde, ut aliquanto post Mollerus addit, Ad monumenta rerum Suedicarum, quae et patria secum abstulerat, vetusta denuo conquirenda, et Suecis postliminio vindicanda, integro post obitum ejus seculo, anno MDCLXIX Jobus quidem Ludolphus, vir illustris, Christianae augustae jussu Romam commigravit, sed nihil horum offendere aut recuperare potuit.

e veteri monasterii S. Mariae ad Arborem epigrapho.

B

16 Verum, ut ut haec sese habeant, non bibliothecae tantummodo Suecicae, sed Birgittinorum etiam monasteria per varias Europae regiones sparsa, prius erant consulenda, quam Birgerus S. Birgittae Vitam exarasset negaretur, aut haec certo periisse diceretur: veri quippe speciem habere non poterat, antiquiores Ordinis Birgittini alumnos rerum, ad sanctam Matrem suam pertinentium, adeo fuisse negligentes, ut antiqua illius monumenta nusquam alibi, quam in Suecia curarint transcribi, seduloque conservarint. Contrarium docet S. Birgittae Vita in monasterio Mariae ad Arborem, vulgo Marien-boom dicto et in Clivia sito, a P. van der Ketten inventa, quam Birgeri fuisse, haec Vitae subjecta verba demonstrant: Explicit beatae Birgittae Legenda matris nostrae natione Sweciae per reverendum dominum patrem Birgerum, archiepiscopum Upsalensem compilata; quae quidem liquet, Birgeri non esse; sed monachi Birgittini, qui ex vetustiori illam exemplari descripsit: magni tamen propterea ponderis esse non desinunt; utpote auctoris, qui ista scripserit post mortem Birgeri annis circiter 53, quique adeo, quod de Birgero scripsit, vel ex vetustiori, quod prae manibus habuit, exemplari hauserit, vel ex primis ordinis sui patribus supparis saltem cum Birgero aetatis, acceperit: scribit enim P. van der Ketten, se in supradicto monasterio Revelationum S. Birgittae volumen geminum invenisse, in quorum altero Birgeriana S. Birgittae Vita ad calcem habebatur, omisso tamen anno, quo exaratum fuit; ac alterum anno 1441 exaratum notabatur: cum vero, teste eodem patre, utrumque volumen eadem manu scriptum fuerit, parem fere utrique esse antiquitatem, verosimillimum est.

S. Birgittae Vita vindicatur;

17 Porro ne quemquam plus, quam par est, Benzeli auctoritas moveat, illud indictum praeterire non lubet, eundem in suis Annotatis in Vastovii Vitam Aquilonarem pag. 58 pari de causa, ob quam Birgero prolixior S. Birgittae Vitam abrogat, S. Brynolpo quoque, Scarensi episcopo, Vitam S. Helenae, Scoderae in Suecia cultae, abrogare, quam tamen ex codice Ms. caenobii Bodecensis dedit tom. 7 Julii a pag. 332, et S. Brynolpo abunde vindicavit Petrus Boschius in Commentario praevio num. 7 et 8, ut utrobique parem Benzeli erroris admisisse videatur. Nec in Belgio tantum, sed et in Italia etiam seculo XV S. Antonino, anno 59 ejusdem seculi defuncto, visa fuit, ut scriptam ab illo contractamque nonnihil part. 3 Chronicae, Lugduni in Officina Junclarum et Pauli Guillii anno 1587 impressae, a pag. 793 S. Birgittae Vitam cum Birgeriana comparanti minime, ut opinor, dubium

erit; adeo Antonini de S. Birgitta lucubratio Birgerianae nostrae, quam Surianae, quae isthic laudatur in titulo, similior est. Maneat itaque asserita Birgero S. Birgittae Vita, quamquam nec primariam illam S. Birgittae Vitam esse, unde proflexerunt ceterae, et a veteribus scriptoribus memoratam, ausim dicere, quod careat illo indicio, cujus num. 12 mentionem feci.

18 Praeterea Vitae S. Birgittae compendium, quod praesens, ubi de ejus Canonizatione agitur, Commentarius exhibebit, a Bonifacio IX datum est in Bulla Canonizationis S. Birgittae, anno Pontificatus sui secundo, Christi 1391, Romae apud S. Petrum Nonis Octobris edita, quam tom. 1 Bullarii Pontificii pag. 233, apud Fontanum in codice Canonizationum a pag. 151, et ante Revelationes S. Birgittae, opera Simonis Hormann Birgittini Monachii in Bavaria anno 1680 una cum Consalvi Duranti in illas notis impressas videre est. Compendium vero istud procul dubio ecclib. Attestationum, de quo supra, seu ex ejusdem Sanctae canonizationis processu excerptum est: ut adeo seu Pontificis auctoritatem, seu fontem, e quo prodit, spectes, frustranea videri possit ejus qualiscumque commendatio, iis praesertim, quibus, quanta in hisce rebus accuratior uti Pontifices summi soleant, non ignotum est. Altera apud Hormannum, mox laudatum, S. Birgittae Vita occurrit a pag. 797, quam abbreviatam dicunt. Hanc quidem, ut res feret, adhibebimus, non tamen edemus, eo quod partim ex libris Revelationum S. Birgittae, partim ex ejusdem Vita, per Birgerum scripta, videatur esse composita: Quando, quove auctore, mihi non liquet. Tantumdem dico de S. Birgittae Vita, quam ex Ms. Ultrajectino S. Salvatoris habemus. Prologi initium est: Gloriosus Deus, qui dat virtutem et fortitudinem plebi suae, rationabilem creaturam suam in Spiritu Sancto sibi feliciter unitam et effectam suae divinitatis participem gratanter erigit in sublime etc. Vitae initium: Beata Birgitta, nobilis progenie, sed nobilior moribus, potentes, et secundum seculi dignitatem progenitores excelsos habens etc; finis vero: Et quia tamquam sydus excellens omnium virtutum ornamento, dum viveret, radiabat in terris, jam de mundo translata non solum in monasterio praedicto Wastenensi, ubi corpus ejus requiescit, sed etiam in Roma et in aliis mundi partibus diversis miraculorum prodigiis et signis ipsam inter Sanctos suos mirificavit, et inter homines fama celebrem efficit et ostendit meritis gloriosam mirabilis in Sanctis suis Dominus noster Jesus Christus, cui est honor in secula seculorum. Amen Quibus quidem a Birgeriana Vita haec satis differre videtur: sed reliqua ita cum Birgeriana Vita congruunt, ut hujus compendium aliquod merito haberi possit, licet immutato subinde nonnihil rerum ordine: quapropter et hac excudenda abstinere est visum.

19 Vitam quoque S. Birgittae editit Surius ad diem XXIII Julii, quo illa Romae obiit, sed pro more stilo adaptatam suo, eamque sinceram Barinius in suis ad Martyrologium Romanum Annotatis agnovit. At quoniam Vita ea est, quam stilo suo edidit Surius? Papebrochius noster tom. 3 Martii pag. 514 in Annotatis in Vitam S. Catharinae, Birgittae filiae, ab Ulphone monacho, auctore suppari, scriptam, lit. f in hac Ulphonis verba: Tempore igitur suprascripto post mortem ejus (S. Birgittae) et eodem anno (1373) translati

A translatio inchoata, sed non absque prodigiis insignibus circa resolutionem carnis ab ossibus mirabiliter factam, nec non sine miraculis in via factis, est consummata, et ad monasterium Watzstenense translata, sicut alibi plenius est conscriptum, sic annotat: Videtur ea Vita indicari, quam Surius edidit stylo mutato et magis contracto. Verum hic vel librum Attestationum, ut P. van der Ketten in suis Notitiis Mss. obiter indicat, vel aliud quodpiam de S. Brigitta scriptum designari propterea reor, quod illic Ulpho non de miraculis S. Birgittæ universim agat; sed de iis, quæ translationem reliquiarum S. Birgittæ sunt comitata: hæc autem Vita Suriana non nisi breviter ac generaliter hunc perstringit in modum: Anno autem proximo (1374) post multorum miraculorum coruscationem, et ossium ejus subitam, et ultra modum mirabilem purgationem et exsiccationem, ab Urbe Romana, multis in itinere editis miraculis, ad monasterium Vvasthenæ duodecimo Julii die cum ingenti populorum frequentia et gaudio per sanctam filiam ejus Catharinam translata est. Quid ni potius igitur, miracula S. Birgittæ, de quibus infra num. 25, ubi de quinta miraculorum S. Birgittæ hic edendorum parte agetur, Ulphonis verba designent?

interpolasse videtur,

20 Mihi quidem S. Birgittæ Vita, quam Laurentius Surius, Carthusiensis Colonie Agrippinæ seculo xvi monachus, interpolavit, ea videtur esse, quam in Historia Sanctorum, ut vocant, Lovanii in Belgio nostro jam inde ab anno 1485 in domo Joannis de Westfalia a fol. 142 impressa, habemus, quamque proin seculo xvi verosimiliter viderit Surius. Id ut patescat clarius, lubet utriusque exordium huc transcribere: sic incipit, S. Birgittæ Vita in dicta Historia: Sancta Birgitta in regno Suetie oriunda, non tantum ex patre et matre nobilibus et coram Deo et mundo potentibus, verum etiam ex parentum progenitoribus excelsis, in justificationes Dei ferventer requirentibus, et peregrinationes ceterosque pios actus avidissime complentibus, illustrem duxit originem. Omnis siquidem ejus cognatio et generatio, sicut Thoby, in bona vita et conversatione permansit: ita ut accepti essent tam Deo, quam hominibus et omnibus habitantibus terram. Nam avus, proavus et atavus etc.

C quod typis vulgata sit, hic non elicitur:

21 Vide sis modo, quam parum ab his discrepet Suriana: Sancta Birgitta in regno Suediæ orta, non tantum parentes habuit nobiles, et tum coram Deo, tum coram mundo potentes, verum avos, proavos et abavos excellentes, legem Dei ferventer inquirentes, et peregrinationes suscipientes, ceteraque pia opera avidissime exequentes. Omnis enim cognatio ejus et stirps, uti etiam beati Tobie, bonam vitam et sanctam conversationem sectata est: adeo ut tam Deo, quam hominibus, et cunctis habitantibus terram accepti et chari essent. Avus enim et proavus atque abavus etc. Pari fere passu procedit Vitæ utriusque reliqua series ad finem usque: ut adeo Vitam S. Birgittæ, quam prædicta Historia exhibet, a Surio interpolatam, non immerito dixeris. Satis quidem illa videtur antiqua et accurata, sed a quo auctore conscripta sit, mihi non liquet. Si fusiorem S. Birgittæ Vitam a Nicolao, Lincopiensi episcopo, conscriptam fuisse constaret, tribui hæc illi fortassis posset. Sed, ut ut res sese habeat, eam, utpote jam typis

editam, necesse non est visum hic recudere.

22 Vitam quoque S. Birgittæ ex Attestationum Libro seu Actis et Processu Canonizationis S. Birgittæ concinnavit Bertholdus Romanus, Birgittini juxta Florentiam monasterii, cui Paradisi nomen est inditum, confessor generalis. Audi de illa P. van der Ketten in Notitiis Birgittinis ad nos missis: Inveni, inquit, sed locum, ubi invenit, non exprimit, in antiquo libro, qui fuit aliquando monasterii Mariæ ad Aquas prope Sylvam ducis Ordinis nostri, Vitam S. Matris nostræ fuse scriptam, et in tres partes divisam, in quarum i auctor de acquisitis virtutibus sanctæ Matris nostræ agit. ii de acquisitis gratiis: iii de patratibus post mortem miraculis. Fontem vero, e quo Vitam S. Birgittæ concinnavit, auctor ipse delegit, ita Prologum exorsus: Dum Actis seu processu canonizationis S. Matris nostræ Birgittæ curiose hinc inde perlegerem etc: e quibus præterea patet, auctorem, qui nomen suum tacet, fuisse professionem Birgittinum. Sed, ut nomen suum siluerit auctor, prodidit illud una cum anno et loco, quibus Vita illa descripta fuit, sequens monitum, codici a Patre van der Ketten invento, ad calcem Vitæ S. Birgittæ subjectum. Ita habet eodem teste: Sciat lector in Christo devotus, nec non sanctitatis virginis Mariæ et Domine Birgittæ zelator, quod primævus præscripti compilator Opusculi fuit Fr. Bertholdus de Roma, confessor generalis monasterii ejusdem Matris nostræ Birgittæ de Paradiso apud Florentiam, excopiatque fuit in monasterio (subscripto, ut opinor) ejusdem Ordinis anno Domini mcccclii, mense Decembri. Oremus pro invicem, ut salvemur. Actum ad Aquas Mariæ prope Buscum Ducis Leodiensis (tunc quidem) diocesis.

23 Vitæ hujus tandem nobis copia facta est ex in Belgio monumentis monasterii S. Altonis in Bavaria, olim descripta, Patrum Birgittanorum id incolentium humanitate et beneficio, qui eam P. Crammer e Societate nostra sacerdoti dederunt, ut eam nobis (quod et fideliter et accurate hic præstitit) describendam curaret. Habet hæc ad calcem eadem, quæ modo ex Patris van der Ketten notitiis produximus, subjecta verba: ut adeo vel ipsum sit S. Birgittæ Vitæ Buscoducense apographum, vel dein hoc descripserit is, cujus ibi nomen hoc modo exprimitur: Ora pro scriptore R. P. Bartholomæo Laucio Ord. S. Birgittæ in monasterio Sion Colonie professo sacerdote. Verum in anno, quo excerpita fuerit hæc a Bertholdo adornata S. Birgittæ Vita, discrimen ingens occurrit: annum 1452 notavit P. van der Ketten in Notitiis: at annum mccccii habet apographum nostrum Bavaricum; uti et quidem ipsum Patrum Altomontensium, e quo illud desumptum est, apographum; cum eundem annum 1402 conceptis verbis etiam signavit P. Jacobus Scheckh in suo de monasterio S. Altonis libello, anno 1730 typis Frisingensibus edito pag. 57. Error latet in apographo S. Altonis, in quo nota numeralis L omissa est: cum enim monasterium Mariæ ad Aquas frigidas prope Sylvam-ducis, ut tom. 5 col. 411 Galliæ Christianæ auctæ scriptores tradunt, concinente Joanne Francisco Foppens in Supplemento ad Opera diplomatica Miræi (tom. 3 pag. 497) fundatum dumtaxat fuerit anno 1434, manifestum fit, anno 1402 S. Birgittæ Vitam ibi excipere non potuisse.

24 Neque ausim asserere, Bertholdum seculi

xv

AUCTORE J. B. contra dabitur alia,

ADCTORE
J. B.
et a Bertol-
do Romano
exarata;

xv principio in Florentino Paradisi monasterio confessoris generalis officio functum: nullam huius rei Vastense Chronicum mentionem facit. Anno 1394 de condendo prope Florentiam Paradisi monasterio serio agi est ceptum Magni Petri auspiciis, ita in laudato Chronico ad annum supradictum scribente Thoriro: In die Apostolorum Philippi et Jacobi arripuit iter frater Magnus Petri versus Romam pro inchoando claustrum Religionis S. Salvatoris prope Florentiam, in cuius comitiva fuerunt Ericus Gudmundi presbyter, et Lucas, qui tunc laicus erat, sed in Roma ordinatus est presbyter. Obiit Magnus Petri Florentiae in monasterio Paradisi anno 1396, eodem teste Thoriro. Quis defuncto successerit in Confessoris generalis officium, non edicit: verum ad annum 1429 scribit, Lucam, Magni Petri socium, monasterii Paradisi confessorem generalem eo anno excessisse e vita, cum a celebratis Vastense Ordinis comitiis rediret in Italiam: ita ut fortasse, nonnisi defuncto Luca monasterii Paradisi confessor generalis factus sit Bertholdus, Vitamque S. Birgittae ex Actis canonizationis ejus confecerit inter annum 1429 et 1452; quae quidem conjectura firmatur ex eo, quod ab anno 1403, quo primum Paradisi monasterium rite consummatum fuit, illi Lucas praefuisse videatur. Sic enim scribit Thorirus ad annum 1403: Item priori anno (1402) circa festum Michaelis duo fratres, frater Ericus et frater Thorirus, transierunt versus Romam pro aliquibus negotiis monasterium nostrum summe tangentibus. Quibus expeditis, dn. Ericus rediit et alter, videlicet frater Thorirus cum fratre Luca transiit Florentiam, ubi inceptum fuit monasterium prope civitatem in castro, quod dicitur Paradisus, pro informatione fratrum et sororum ibi instituendorum secundum Regulam sancti Salvatoris.

25 Post has S. Birgittae Vitas addemus ex Hormanno supra laudato Miracula S. Birgittae, quae viva mortuaeque patravit, in varias partes divisa: earum prima octo miracula continet, quae patrata fuerunt in Suecia: altera miracula aliquot, Bernardi archiepiscopi Neapolitani jussu anno 1376 collecta, ex antiquissimo codice, ut ait Hormannus, descripta: tertia miracula aliquot Nolae et Romae ante et post mortem S. Birgittae facta ex eodem codice: quarta miracula aliquot quae comes de Nola, S. Birgittae, dum viveret, familiaris, testimonio suo firmata ad Alphonsum, Giennensem episcopum, misit: quinta miracula quaedam, quae sive in translatione corporis S. Birgittae Roma in Sueciam anno 1374, sive in Suecia postmodum contigerunt, conscripta, ut apparet, ab aliquo, qui Sanctae reliquias comitatus est: ita conjicio ex ejus verbis miraculo 1. Cum de Bruma civitate pergentes hospitaremur in oppidulo quodam etc: item miraculo 2: Cum diverteremus ad monasterium, quod vocatur Claravallis regni Poloniae etc: et miraculo 3: Cum adhuc essemus in mari inter Alamanniam et Sueciam etc: sexta miracula aliquot alia in Polonia et Suecia facta, Nicolai Lincopiensis episcopi jussu a tribus monachis Vastensibus scripta, quibus praemittitur brevis Sermo de B. Birgitta, descriptus ex eodem codice antiquissimo, montium nimirum S. Laurentii in Panisperna Romae, apud quas S. Birgitta sepulturae tradita fuit. His denique postremis miraculis, ne tempus ignores, quo conscripta sunt, ad calcem subdu-

tur sequentia: Explicunt miracula beatae Birgittae de Suecia, finita et scripta anno Domini mcccxxxviii in Octava S. Martini per manus Nicolai Misner, allias dicti Vyogeler, clerici Brandenburgensis diocesis, tunc temporis in Roma existentis etc: ex quibus intelligas, ea Romae in chartas fuisse conjecta, cum de ejus canonizatione agebatur. Plura quidem miracula S. Birgitta patravit, quorum aliqua suo loco referemus: omnia enim referri vix posse putamus. Interim ex his, quae dabuntur, quanti apud Deum meriti S. Birgitta sit, primum erit unicuique perspicere.

26 Reliquum est, ut de tribus maxime actoribus, quorum testimonio non raro utemur, nonnulla disseram, eorumque notitiam lectori suggeram: sunt autem Mathias, canonicus Lincopiensis, qui Prologum in aliquot S. Birgittae revelationes edidit; Petrus, Alvastrensis in Suecia monasterii Prior ex Ordine Cisterciensi qui plerasque S. Birgittae revelationes calamo excavavit, declarationibus illustravit, ac iis, quas Extravagantes dicunt, locupletavit, auxitque; et Alfonsus, Giennensis primum episcopus, solitariam deinde vitam amplectus, qui, praeter Vitam S. Birgittae, in gratiam S. Catharinae Pisanae forte scriptam, de qua supra, Prologum scripsit in librum, cui titulus, Liber caelestis Imperatoris ad reges etc: cui Prologo aliquod Vitae S. Birgittae veluti compendium sparsim inseruit. Ex his Mathias in Suecia natus loco honesto, et litterarum pietatisque a teneris amans, adultior ad varias exterorum adiit academias, unde in patriam rediit ob doctrinae probabilis laudem non modo Lincopiensibus canonicis adscribi meruit, sed consensu etiam fieri arcanorum, quae Deus S. Birgittae revelabat, dum illi a confessionibus fuit: multa de illo leguntur in libris Revelationum, quae vide lib. 1, cap. 3 et 52; lib. 5 interrogatione ultima; lib. 6, cap. 75 et 89, et alibi. Obiit Stockholmiae anno 1350, sepultusque fuit in templo Dominicanorum.

27 Ita fere Vastovius in Vite Aquilonia, nihil contradicente Benzelio in suis ad Vastovium Annotatis. Varia ingenii sui reliquit monumenta, quorum uni, teste Benzelio, in codice Ms. Bibliothecae publicae (Upsaliensis, ut reor) membranaceo, signato num. 54, manu veteri haec praemittuntur: Hic liber subscriptus, qui incipit « Absolutio multum beneficium confert » dicitur Copia exemplorum, quem fecit Magister Mathias, canonicus Lincopiensis, et collegit. Hic venerabilis vir Mathias fuit primus confessor matris nostrae gloriose S. Birgittae, quia vita et religione valde erat praeclarus, et tempore suo Magistrorum omnium summus, qui plures libros fecit, scilicet Concordantias super totam Bibliam, quas habemus in Watzstena in tribus voluminibus magnae quantitatis. Item unum librum, qui dicitur « Homo conditus ». Item super Apocalypsin. Item tractatum de modis loquendi, et quamplures alios. De ejus in Apocalypsin lucubratione item Diarium Vastense ad annum 1438 his verbis: Crastino S. Eriici regis et martyris obiit Fr. Petrus Olavi ... Hic scripsit... expositionem super Apocalypsin magistri Matthiae Lincopiensis: ex quibus liquet, quantopere hallucinetur Oudin tom. 3 Scripturum ecclesiasticorum col. 1110 et seq., Mathiam Lincopiensem cum Matthaeo Cracoviensi, episcopo, ut scribit Wormaciensi, anno 1414 defuncto.

quam sequuntur S. Birgittae Miracula.

A defuncto, confundens, Operaque Mathiæ attribuens, si expositionem in Apocalypsin demas, toto cælo diversa. Beatum sua ætate vocatum, ejusque ædem insignem Deo dicatam et ossa se conspexisse Vastenens, ait Possevinus in Apparatu sacro, *Ex quibus efficitur, non exigui momenti esse debere hujus viri in S. Birgittæ rebus auctoritatem, sive illius ætatem, rerumque a S. Birgitta gestarum notitiam, sive eruditionem, sive denique vitæ sanctimoniam, atque adeo veri amorem spectacles. Quod qua de causa dictum sit, paulo post patebit. Venio nunc ad Petrum, Alcastræ Priorem.*

B quis Petrus, 28 Et hic S. Birgittæ familiaris fuit, teste Thoririo Andree in Diario Vastenensi ad annum 1390, ubi sic loquitur: Item nono die mensis Aprilis in curia episcopali ad Vazsten moriebatur frater Petrus, Prior Alvastris, (fallitur itaque Vastocius, cui sub annum 1378 mortuus est) translator et conscriptor maximæ partis Revelationum divinitus ostensarum beate Birgittæ, et comes peregrinationis ejus ad sanctam Jerusalem: cujus corpus per episcopum Nicolaum Lincopensem et Tydhemannum abbatem cum magno honore ad monasterium suum est translatum. S. Birgittæ quoque a confessionibus fuisse (annis 30, teste Alphonso apud Raynaldum ad annum 1379, num. 8) ac libros octo Revelationum ejusdem e sermone Suecico in Latinum transtulisse, præterea cantum Birgittino Ordini proprium cum Hymnis et Antiphonis composuisse, Vastocius scribit in Vite Aquilonari: sed uti annum emortualem Petri Vastenensis monachi, et primi confessoris generalis cum anno emortuali Petri Olavi, Alvastræ Prioris ex Ordine Cisterciensi, confudit perperam, ita falso cantum Birgittini auctorem, qui Petrus Vastenensis fuit, Petrum Alvastrensem ac Cisterciensem fecit: nam de Petro Vastenensi, non Alvastræ, ita Thoririus in Diario Vastenensi ad annum 1378: In crastino Octavæ Nativitatis beate Mariæ Virginis obiit magister Petrus, primus confessor generalis in Vazstenom. Hic magister et confessor fuit S. Birgittæ permanens in virginitate per omne tempus vitæ suæ. Hic dictavit cantum sororum. Illius (Petri nempe Alvastræ) sunt Declarationes, Revelationum S. Birgittæ libris, ut supra dixi, hinc inde insertæ, uti et revelationes aliæ, quas, in unum volumen redactas, Extravagantes appellarunt: quod, qua ratione sit factum, ex Extravagantium Prologo accipe: Postquam dominus Alphonso quondam episcopus Giennensis (non Senensis, ut Mollerus, ubi de Birgitta, scribit) et postea eremita probatissimus ex præcepto Christi revelationes cælestes, factas S. Birgittæ de regno Sueciæ, in libros distinxisset, dominus Petrus, Prior Alvastris, ipsarum Revelationum primus conscriptor (quoad maximam partem) aliquas alias revelationes extra libros originales prætermittens redegit seorsum in cædulas et sexternos. Quos in præsentia reverendi patris beate memoriæ domini Nicolai, tunc temporis episcopi Lincopensis, aliorumque plurimorum dominorum secularium et ecclesiasticorum tradidit fratribus primitivis in Vuazsten, affirmans in verbo veritatis, revelationes illas et plures alias, quas in suo monasterio Alvastris repositas habebat, B. Birgittæ divinitus revelatas, et per se ab ejus ore translatas fideliter et conscriptas. Quarum revelationum aliquæ propter convenientiam, quam habent ad revelationes, in libris

originalibus contentas, tamquam declarationes earundem et additiones, diligenti præhabita discussione, ipsis originalibus libris hinc inde pio conamine sunt insertæ.

29 Illius etiam mentio fit apud Joannem Cardinalem de Turrecremata in Prologo ad Revelationes S. Birgittæ capitulo 1, lib. Revelationum Extravagantium capp. 46, 48, 109. Oudino, ubi de S. Birgitta illi sermo est, tam Petrus Alvastræ Prior, quam Alphonso episcopus modo simplices et creduli, fideque indigni sunt, ut qui revelationes S. Birgittæ facile nimis a Deo immixtas crediderint; modo homines fraudulentæ, ut qui revelationibus a se confictis, quo iis fidem auctoritatemque conciliarent, S. Birgittæ nomen affinxerint. Simplicem corde fuisse Petrum Alvastrensem, sed simul religiosissimum, etiam Mathias Lincopiensis canonicus ait in Prologo: at quid obsit ejus simplicitas, ut S. Birgittæ revelationes sincere fideliterque tradiderit, non video: hujusmodi notam etiam S. Catharinæ, filię S. Birgittæ, inurere poterat, quæ idem, quod Petrus, in Actis Canonizationis S. Birgittæ attestata legitur in Prologo Revelationum Extravagantium. Verum de Revelationibus S. Birgittæ suo loco dicetur: illud interim hic observo, mirum non esse Petrum Alvastrensem, Cisterciensem monachum, parum benigne, imo contemptum ab Oudino, Præmonstratensis Ordinis aliquando alumno, et dein transfuga, excipi, qui religiosum habitum et una cum hoc, quod multo pejus, etiam fidem exuit. Contra Petrus Henriquez in Menologio Cisterciensi ad diem vi Maii, Chalemotus, et Bucelinus Beatum vocant; ad quem diem in Opere nostro tom. 2 Maii hæc leguntur in Prætermittis: Petrus Prior monasterii de Alvastra in Ostrogothia, qui Revelationes S. Birgittæ scripsit, referatur cum titulo Beati a Chrysostomo Henriquez, eumque secutis Chalemoto et Bucelino. De eo agi poterit ad Vitam S. Birgittæ vii Octobris: at cum, quæ de illo auctores laudati habent, ex Vastorio hausta sint, nec hic illi ullum cultus sacri, Petro Alvastræ exhibiti, indicium argumentumve suppeditent, necesse non est hac de re disserere pluribus. Ad Alphonsum sermonem converto.

30 Alphonsum in primis Joannes Cardinalis de Turrecremata in Defensorii Revelationum S. Birgittæ Prologo cap. i numerat inter viros eximios, qui S. Birgittæ Revelationes tum ea viva, tum post mortem ejus examinarunt, et Alphonsum quidem bis ad S. Birgittæ Revelationes examinandas a summis Pontificibus deputatum ait; primum a Gregorio XI anno 1377: dein ab Urbano VI anno 1379. Familiarem fuisse. S. Birgittæ, eidemque in itineribus socium fuisse, colligitur ex lib. 1 Revelationum capp. 16 et 31, ex Revelatione inter Extravagantes 48 et seq.; ex litteris ad illum datis a comite de Nola, quas habes apud Hormannum pag. 813. Fragmentum itineris Hierosolymitani, ab Alphonso descripti, ex codice Ms. Bibliothecæ publicæ Upsaliensis edidit Benzelius post Chronicon Margarete Vastenensis abbatisse, de quo postea, Revelationes S. Birgittæ abs illo in libros fuisse distinctos, jam diximus supra; uti et Libro ad reges etc. compositum marte suo Prologum præfixisse; editum ab Hormanno a pag. 625. Patrem habuit Ferdinandum Rodriguez patria Senensem matrem vero, Martinez dictam, patria Segoviensem; Giennensis episcopus renunciatus fuit post

AUCTORE
J. B.

Alcastræ
Prior:

E

et Alphonso,

F

post

AUCTOR
J. B.

post Andream sub annum 1368, ut scribit Martinus de Ximena de Episcopis Giennensibus pag. 340: sed episcopatus brevi post renunciavit, ac Romam abiit, ubi cum S. Birgitta familiaritatem contraxit.

Giennensis
episcopus,
sepe citan-
di.

31 Inter varia, quæ Romæ gessit, memorat Odoricus Raynaldus, scripto illum Commentario Urbani VI in summum Pontificem electionem defendisse, quem exhibet ad annum 1379 a num. 8, e quo intelligitur, quanto flagrarit studio, ut imminens ecclesiæ schisma, quantum penes se erat, averteret, et quam intimam cum S. Birgitta habuerit necessitudinem; ut suo loco annotabimus. Id hic animadverto ita Alfonso in prædicto Commentario de seipso loqui, ut non natione Italus, sed Hispanus fuisse videatur: nam apud Raynaldum cit. num. 16 de fratre Alfonso tertii Ordinis S. Francisci hæc habet: Qui nunc est in regno nostro in Gallecia prope civitatem S. Jacobi de Compostella; quo modo post abdicatum Giennensem episcopatum locuturus fuisse non videtur, si Italus fuisset. Mortuus et sepultus est, referente eodem Ximena, secundum alios in monasterio S. Bartholomæi de Lupiano, secundum alios in sacello S. Jacobi de Guadalaxara: sed vel ipsa, quæ hic occurrit, contradictio facit, ut neutris sit assentiendum; sed potius Lanceloto lib. 2 Historiæ Olivetanæ, ubi de monasterio Quartano Genuensi, cujus fundator Alphonsus plerisque creditur, eum illic sepultum asserenti, ubi etiam ejus tumulum et epitaphium exstare ait marmori inscriptum, his verbis: Hic jacet reverendus pater dominus Alphonsus de Vadatera (de Pecha, scribit Ximena) natione Hispanus, qui, disperso patrimonio proprio propter Deum, relictoque episcopatu Giennense, ut pauper Christum pauperem sequeretur, eremiticam vitam duxit. Tandem Januam veniens eleemosynis fidelium sub vocabulo B. Hieronymi hanc fundavit ecclesiam, quam regi obtinuit per venerabiles monachos M. Oliveti. Demumque migravit ad Dominum. Anno MCCCXXXVIII, die 19 Augusti. Atque hæc quidem hactenus de Mathia Lincolniensi, Petro Alcastrensi, ac Alphonso Giennensi primum episcopo, dein eremita, paulo fusius congerere libuit, ut liqueat, non perinde simplices, credulos, fideque indignos fuisse, ac Oudino asserere placuit, neque eorum testimonia deinceps. in iis maxime, quæ ad facta S. Birgittæ pure historica, et vitæ quotidianæ institutum attinent, quæque aliunde, quam ex ejusdem Revelationibus explorata habere potuerunt, justis sane de causis adhibiturum.

§ III. S. Birgittæ natale solum: qui fuerint ipsi parentes, fratres et sorores; item quæ generis nobilitas.

Suecia, antiquum orbis Arctoi regnum, di-
viditur, teste Andrea Bureo in ejusdem Descriptione, typis Elseverianis anno 1631 Lugduni Batavorum edita, pag. 28 in Sueciam, Gothiam, Finlandiam, Ingriam atque Esthoni-
nam: Suecia rursum in Sueoniam proprie dictam et Norlandias distinguitur: Sueoniam provincie sunt Uplandia, Vestmannia, Dalecarlia, Nericia et Sudermannia. Sueciæ regno ortum esse S. Birgittam, adeo non modo ab ejus biographis, et Bonifacio IX in Bulla canonizationis ejus, sed et in aliis monumentis Sueciæ testatum est, ut plane nesciam, qua veri specie aquid Wolfgangum Lazium de gentium aliquot Peregrinationibus etc. lib. 7, de Boiis inscripta, pag. 279 Adolphi Palatini filia a nonnullis dicta sit. Nata porro est in ea Sueciæ, seu, ut pressius loquar, Sueoniam parte, quæ Uplandiæ nomen invenit, in prædio paterno Finstada, haud procul Upsalia, civitate tunc archiepiscopali, et antiqua regum Suecicorum sede, quæ modo Stokholmiam translata est. Ita præ ceteris enucleat docet Margareta abbatissa Vastenensis in Chronico, quod quidem sermone patrio scripsit, sed Latine Benzelius reddidit, ita Margareta in hanc rem verba interpretatus: Neque ignorari debet eam (S. Birgittæ matrem) cum nobilissimo marito suo in Uplandia domicilium habuisse, et quidem in prædio Finstada, non procul Upsalia, ibique eis natam esse S. Birgittam, liberosque ceteros. Plura deinceps ex hoc Margareta, ut appellant, Chronico proferemus: quapropter Margareta hujus notitiam hic obiter a Benzelio juverit exhibere.

33 Monialis Vastenensis consecrata fuit anno
1540, obiitque anno 1486, postquam annis quatuordecim abbatissa munere perfuncta fuerat, ut ad annos citatos in Diario Vastenensi videre est: nec dubium, quin, licet illa ab ætate S. Birgittæ sit paulo remotior, probæ tamen notæ monumentis, in monasterio Vastenensi servatis, usa fuerit: et, ut his caruisset, non deerant in Vastenensi cenobio post ejus professionem utriusque sexus religiosi homines, qui illic sub finem seculi decimi quarti vel sequentis initium Birgittino instituto jam forte nomen dederant, a quibus proinde dubiis in rebus instrui probe poterat: ut alios præteream, anno 1446 obiit Joannes Joannis natus sub annum 1363, officio diaconatus functus annis 41: mortuus Ericus Joannis confessor generalis anno 1447, professionis suæ 50: anno 1458 Christina Pædhersdotter, monialem illic professam ab anno 1386 circiter, cujusmodi exempla plura in Vastenensi Diario hinc inde occurrunt; usam autem Margaretam fuisse antiquis cenobii Vastenensis monumentis, nemo non suspicabitur, qui, quæ de S. Birgittæ genere illa scripsit, cum iis, quæ eadem de re Joannes Gustavi in Genealogia Braheæ pag. 13 edidit ex codice olim Vastenensi, nunc in Wisingsburgensi bibliotheca servato, contulerit: quæ enim illic de

A S. Birgittæ genere conscripta leguntur, verbatim etiam, licet non continua serie, in Margaretae lucubratione reperiuntur: miscuit tamen his, quæ in prædicto codice reperiuntur aliunde multa, nimirum, ut paulo ante dici, verosimillime a monasterii Vastenensis seu monachis, seu sanctimonialibus senioribus accepta; quod ipsamet, dum ait, sese S. Matris suæ, et illius posterorum genus describere, quantum ex hominibus veri amantibus constare sibi potuit, lectorem monere videtur: ut partim ex libro illo Vastenensi, partim ex antiquiorum primorumque cenobii Vastenensis incolarum relatu Margaretae scriptum verosimiliter coahuert; et non immerito dignum id esse, quod typorum ope publicam lucem aspiceret, Benzeliussit arbitratus. Nunc ad S. Birgittam redeo.

illustri 34 Illustri admodum in Suecia loco natam esse S. Birgittam, una omnium vox est: Birgerus, Upsalensis præsul, a generis claritudine S. Birgittæ Vilam ita exorsus: Beata Birgitta in regno Sueciæ oriunda, non solum juxta revelationem sibi divinitus factam ex sanctorum ibidem regum progenie, qui suis sanctis promeruerunt meritis, ut magnificaret Dominus misericordiam suam cum illa, illustrem duxit originem, verum etiam de nobilibus devotisque progenitoribus et parentibus; adstipulantes sibi hic habet Vitam S. Birgittæ jam inde ab anno 1485 Lovanii typis editam, et a Surio interpolatam; Vitam item ejus abbreviatam apud

B dem regum progenie, qui suis sanctis promeruerunt meritis, ut magnificaret Dominus misericordiam suam cum illa, illustrem duxit originem, verum etiam de nobilibus devotisque progenitoribus et parentibus; adstipulantes sibi hic habet Vitam S. Birgittæ jam inde ab anno 1485 Lovanii typis editam, et a Surio interpolatam; Vitam item ejus abbreviatam apud Hormannum pag. 797; Bullam Canonizationis Bonifacii IX; Alphonsum in Prologo ad Librum Celestis imperatoris ad reges cap. 3, aliosque, quos taceo. Pater illi ex Bulla canonizationis Birgerus fuit, cujus, suppresso tamen nomine haustam a majoribus pietatem ac virtutem Birgerus Upsalensis episcopus num. 2 egregie prædicat. A Birgero porro, ut vitam et sanguinem, ita et Birgittæ nomen traxisse videtur: licet enim Brigitta vel Brigida sæpius dicta sit, Birgittam tamen monumenta Suecica et Bonifacius IX in Bulla canonizationis constanter nuncupant: Brigidæ vero appellationem Bonifacius vulgi tantum, in hujusmodi rebus minus plerumque accurati, consuetudini adscribit: quam, inquit, vulgares Brigidam appellant. Et Martinus V in C Bulla confirmationis canonizationis S. Birgittæ; quam vulgares Brigidam appellabant, prout appellant.

pioque patre Birgero, 35 Margareta, Vastenensis abbatissa, in laudes Birgeri non minus, quam Upsalensis præsul, sese effundit, cujus etiam, quod peculiariter quædam de S. Birgittæ patre complectantur, verba accipe ex versione Benzeli: Quæ (de S. Birgittæ matre illi sermo est) honoratissimo juncta marito Birgero, Petri filio, legifero Uplandiæ, viro optimo et religiosissimo, multorum templorum et monasteriorum fundatori et exstructori; nominatim vero monasterii Skoo (quod virginum Cisterciensium ad lacum Meler fuit) Romam, Hierosolymas multaque alia loca sacra more patris et majorum visitavit. De tanto religionis ardore Deus ipse testatus est. Hæc apud Benzeli Margareta. Refertur præterea Birgerus, S. Birgittæ pater, a Scheffero inter illos, qui sub Birgero, Magni filio, Suecorum rege, Uplandicarum legum codicem emendarunt; exstatque in archivo regio autographa Birgeri regis ad Birgerum epistola, qua prædictarum legum emendationem ipsi præscribit, data Stockholmie anno 1296: vocatur in ea Legifer seu

supremus juxta Tiundriæ, quæ una est ex tribus Uplandiæ, ut Sueci loquuntur, Folklandis; ut adeo non genere modo et pietate, sed etiam civili eruditione insignem fuisse oporteat. Sed hæc de Birgero S. Birgittæ patre dixisse, sufficiat hactenus.

36 Uxorem Birgerus habuit pietatis laude sibi non imparem: optima hæc probissimæque mulier, uti eam Margareta abbatissa appellat, palam quidem ceterarum illustrium matronarum more ornata incedebat, sed pietatem clam pectore occultabat: unde contigit, ut, cum aliquando in monasterio Skoo, ut habet Vita S. Birgittæ abbreviata, versaretur monacha, splendidum matronæ corporis cultum intuita, illum in superbientis animi verterit argumentum. Sed nocte sequenti apparuit monachæ persona venerabilis, irato vultu in hunc modum eandem increpans: Cur detraxisti ancillæ meæ, dicendo ipsam superbam esse, quod non est verum? Ipsius namque de genere filiam unam faciam procedere, cum qua facta mea magna faciam in mundo, tantamque sibi gratiam infundam, quod gentes mirabuntur universæ. In Vita S. Birgittæ abbreviata E apud Hormann pag. 797 et seq., cui consonat Birgerus infra num. 3: sed paulo aliter Margareta; quoad vim et sententiam eadem referens; quippe quæ viro venerabili, qui monachæ apparuerat, hæc verba tribuat: superbam esse famulam judicasti, falso prorsus, quippe filiam pariet, quacum concurs mea voluntas erat. Mortem, quam præcivit ac prædixit, ad Dei nuntum paratissima subiit, ut num. 5 Birgerus scribit, et pariter legitur in Vita per Surium interpolata: quibus Margareta Vastenensis consentanea scribit: Id datum fuit, inquit illa, integritati morum dominæ hujus, quod ex mundo hoc evocaretur, et correpta morbo mortem suam aliquot diebus, antequam moreretur, et præsciret et prædiceret: jamque maritus ejus et reliqui mæsti atque flentes adstabant, cum illa animo hilari; "Cur flētis? Quod satis est, vixi; "gaudendum potius, jam enim me honoratior "Dominus advocat. "Hoc effata, marito liberisque fausta quæque adprecabatur et beate obdormivit.

37 Sed antequam hinc alio progrediamur, notus hic occurrit geminus: quorum alter in eo situs est, tuleritne monacha, de qua supra, judicium istud temerarium de S. Birgittæ avia, an de F matre? Alter, dictane fuerit ejus mater proprio nomine Sigridis, seu Sigridis, an Ingeborgis? Quod ad primum attinet, fatendum quidem, id de S. Birgittæ avia, quam diserte exprimit, Vitæ abbreviatæ S. Birgittæ auctorem retulisse: at cum idem de S. Birgittæ matre retulerint Birgerus Upsalensis præsul, et Margareta Vastenensis abbatissa, his utique præ illo adhærendum existimo. Major difficultas apparet in altero: quippe S. Birgittæ matrem Sigridem manifesto appellat Bonifacius IX in Bulla canonizationis, cujus verba exhibeo: Hæc nempe mulier gloriosa ex patre Birgero et matre Sigride, conjugibus, de nobilissima regia stirpe Catholicorum Suetiæ regum procedentibus, nec minus fide orthodoxa et animi constantia ac virtutibus, quam nobilitate claris, duxit originem. Contra codicem olim Vastenensis, dein vero Wisingsburgensis, et Margareta, Vastenensis abbatissa, aviam S. Birgittæ maternam Sigridem, matrem vero Ingeborgem diserte appellant, et exstat hodieque Upsaliæ in

auctore J. B.

matre vero, Birgero pietate non impari.

cui nomen Ingeborgis,

AUCTORE
J. B.

in choro S. Catharinae templi cathedralis Birgeri Petri de Ulfusa, S. Birgittae patris, epitaphium his verbis, teste Joanne Gustavi pag. 27, conceptum : Hic jacet nobilis dominus Birgerus, Petri filius, Legifer Uplandiae, orate pro nobis Christum, cujus uxor, domina Ingeburgis, cum filiis eorum, quorum animae quiescant in pace. Birgerum et Ingeburgem conjuges eodem loci sepultos fuisse, affirmat etiam codex Wisingsburgensis : stili vero barbaries seculi XIV ruditate non abhorret.

non Sigris
aut Sigridis
fuit :

38 Benzeliu item Vastovium, quod S. Birgittae matrem Sigridem dixit, ita excipit col. 66 : Plurimis communem errorem errat, cum Sigridem matrem fuisse beatae Birgittae scribit, cui tamen Ingeburgis nomen erat. Sigridis avia erat materna. Rem nunc notissimam fusius explicare nolo. Ipsum monumentum sepulchrale Birgeri patris in templo cathedrali hujus nostrae urbis, illi aetati suppar, et artificiosissime cœlatum, rei veritatem abunde docet. Qua igitur via Bulla canonizationis cum Margareta et sepulchrali Birgeri inscriptione conciliabitur? Diceturne, S. Birgittae matri utrumque, et Sigridis et Ingeburgis nomen fuisse? Aut duas Birgero fuisse uxores, quarum altera Sigridis, altera Ingeburgis fuerit nuncupata, et ex his duabus Sigris S. Birgittae mater? Primum Birgittae aetate rarissimum fuisse videtur, ut ex Diario Vastenensi liquet, ubi nullam forte reperies feminam, quae praeter praenomen unicum, addito patris nomine, aliud habeat : alterum, reclamante una cum codice Wisingsburgensi Margareta abbatisa, dixeris : utrumque vero sine idoneo teste. Ut, quod sentio, aperte loquar, reor in Bullam canonizationis per errorem Sigridis nomen irrepsisse, illius nimirum potissimum vitio, qui illam Pontificis nomine adornavit, eo forte deceptus ex capite, quod, cum in Processu Canonizationis nusquam Ingeburgis nomen haberetur, sicut nec apud Birgerum, nec in Vita a Surio interpolata, nec alibi, quod sciam, quam in citatis monumentis occurrit, occurreret tamen alicubi Sigridis nomen, hanc sive ex oscitantia, sive ex scripti, quod praemanibus habebat, dubio sensu, sive alia denique quacumque ex causa S. Birgittae matrem existimavit, per errorem quidem, sed ad rei substantiam, seu S. Birgittae canonizationem, quam Pontifex intendebat, nihil omnino facientem. Interim tamen corrigendi erunt recentiores plerique, qui, ex monumentorum citatorum ignoratione Bullam canonizationis tuto sequi se posse hac in re rati, Sigridem S. Birgittae matrem fuisse dixerunt, numero plurimi.

Qui fuerint
S. Birgittae
fratres et
sorores,

39 Septem ex illo Birgeri et Ingeburgis conjugio procreati sunt liberi; mares tres, feminae quatuor; a Margareta abbatisa recensiti hoc ordine, Petrus, Benedictus, Israël, Ingridis, Margareta, Catharina et S. Birgitta. Totidem numerat codex Wisingsburgensis, et Israël legiferum Uplandiae nominat : de filiabus vero Birgeri et Ingeburgis haec habet praeterea : Num vero duae priores filiae elocatae fuerint, non patet, tertia enim filia Domina Catharina, uxor * Domini Magni Gudmari, legiferi Westrogothiae (seu Occidentalis Gothiae, quae Gothiae supra memoratae pars est) cujus de stemmate hac in regione adhuc non minima pars superstes. At Joannes Peringskiöld in Geneologia S. Birgittae, quam Ms. habemus, ait, Margaretam, S. Birgittae sororem, nupsisse Nicolao Ingicaldi, Hammerstadensium seu Griphorum propagatori. De

* supplie :
fuit

Petro, Benedicto, et Ingridi plura non reperi. D Notior multo est Israël Birgeri, S. Birgittae frater. Laudat illum Birgerus archiepiscopus num. 2 velut pietatis paternae æmulum : cum enim de patre dixit : Ipse etiam omni die Veneris peccata sua consuevit humiliter confiteri, sæpissime proferens verba ista. Sic me die Veneris preparare volo ad Deum, ut quidquid ceteris diebus mihi dederit, fere æquanimiter sim paratus. Illud memorans Sapientis : Ne gloriaris in crastinum differendo poenitentiam, ignorans, quid superventura tibi pariet dies : de filio subdit : Quod simili modo filius suus omnibus diebus vitae suae fideliter servavit, corpus suum post confessionem secreta flagellis acerrimis verberando, ut in flagello paratus Christum flagellatum in suo glorificaret corpore, et cum vicis et concupiscentis jugiter crucifigeret carnem suam. Plura de illo Vastovius in Vile Aquilonia pag. 83 et binis seqq., ubi ejus elogium texit, cujus summa duntaxat capita brevibus delibabo. Majorum suorum æmulus pietati virtutisque ab ineunte aetate se dedit, adeo ut, cum per aetatem obeundis summis honoribus par esset et Nericiæ legifer seu praeses proclamatus, rix tandem, ut ne id muneris abnueret, acquiecerit. Cujus rei specimen illustrius edidit, cum oblatum sibi, profugo in Daniam rege Sueciae Magno Smeeth, regni sceptrum constantissime tenuit. Tandem Rigæ in Livonia piissime obiit anno 1348; cujus corpus e Livonia in Sueciam delatum uxor ejus Ramfridis paterno sepulchro inferri jussit Upsaliae. Verum sunt nonnulla in Vastovio hoc loci corrigenda, quod vera falsis permixta tradiderit.

40 Verum quidem videtur, Israëllem praerurum aliquod munus, a Rege Sueciae sibi oblatum, non nisi ægre admodum admisisse : quia de re hac habentur cap. 95 libri 6 Revelationum S. Birgittae : Cum quidam nobilis magnus regni Suetiae, qui Dominus Israël (frater S. Birgittae, ut additur in Declaratione capitis) vocabatur, multis precibus ad dignitatem majorem regiminis regni vocaretur multoties a rege, et ille habens desiderium eundi contra paganos, et ibi in servitio Dei pro fide sancta moriendi, nullo modo ad suscipiendam dignitatem moveretur, revelatum S. Birgittae fuit, ut ibidem sequitur, fore, ut desiderio ejus fieret aliquando satis, et a Deo mandatum, ut id muneris divini honoris causa interim susciperet Israël. Consentit itaque Israël, ut legifer fieret, non Nericiæ, ut Vastovius, sed Uplandiae, ut codex Wisingsburgensis habet et charta antiqua paulo post citanda. Dein eo capite de Israël obitu Vastovianae relationi non absimilia sequuntur, nimirum haec : Sic vere postea omnia haec evenerunt. Nam, transactis aliquibus annis, iste dominus exivit contra infideles, et venit in Alemaniam in civitatem Rigensem, ubi infirmatus est. Et sentiens mortem vicinam ascendit cum aliquibus in ecclesiam cathedralem, et ibi digito imaginis Beatissimae Mariae Virginis, quae ibi in maxima reverentia colitur, impressit anulum pretiosum, et reliquit ibi, aperte dicens : Tu mihi Domina es, et semper fuisti dulcissima, super quo te testem invoco, ideo me et animam meam tuae providentiae et misericordiae relinquo. Deinde, sumptis Sacramentis, devotissime mortuus est. Sed Israël obitus, quem anno 1363 affigit Peringskiöld supra laudatus, anno equidem 1340, ut Vastovius scribit, accidisse non potuit : nam anno 1349 subscripsit charta Andree

A dreæ Eschilli, equitis aurati, in qua diserte dicitur Uplandiæ legifer, uti apud Joannem Gustavi in Genealogia Braheæ videre est. Monet etiam Benzeliu in hunc Vastorii locum col. 65 ex Messenio (cujus opera hactenus non vidi) in Scandiæ Chronologia, et Analectis pag. 200, constare, anno 1363 vixisse Israëllem, quo ad effugiendas molestias imperii, quod ei in seio et renitenti obtulerunt cives, Rigam Livoniæ secessit.

hic observatur, 41 Præclarum et vetustate venerandum hodieque superest Upsaliæ in cathedrali templo marmoris incisum Birgerianæ ex Ingeburgi familiæ sepulchrale monumentum, quod ad calcem Genealogiæ Braheæ figuris expressum exhibet Joannes Gustavi, nosque supra obiter attigimus. Depictam id habet hinc Birgeri, inde Ingeburgis imaginem: Birgeri dextero lateri appositæ sunt effigies contractiores trium filiorum hoc ordine, Petri, Benedicti, Israëlitis, expressis singulorum nominibus: Ingeburgi similiter ex parte opposita adjunctæ sunt quatuor filiarum imagines minores, earumque nomina hoc item ordine: Ingridis,

B Margareta, Catharina, et Birgitta, quamvis haud satis accurate expressa: totum monumentum ambit inscriptio, de qua num. 37; sed paulo aliter concepta. Latus infimum, quæ quidem Birgeri pedibus subjicitur, hæc verba præfert: Hic jacet nobilis, latus secundum: dominus Birgerus, Petri filius, legifer Uplandiæ, latus superius: Orate pro nobis, ac ejus uxor, quartum: Domina Ingeburgis cum filiis eorum, quorum animæ; latus denique infimum, quæ parte Ingeburgis subternitur pedibus: requiescant in pace. Id vero antiquum admodum esse, et saltem ante annum 1391 fuisse confectum, vel ex eo colligi fas est, quod S. Birgittæ, eo anno in album sanctorum relatæ, imaginem signum nullum, quod sanctitas ejus et celestis gloria indicetur, additum sit, certe post annum illum ab ipsius Birgittæ posteris aut gloriæ ejus studiosis alias non omittendum. Atque hæc quidem de S. Birgittæ parentibus, sororibus et fratre dicta sufficiant: nunc de ejus majoribus instituendus est sermo; ut non modo pateat, eam, quod jam vidimus, nobilissimo in Suecia loco natam, sed etiam e regio Suecicorum regum sanguine, quod pariter ejus biographi testantur, fuisse prognatam.

uti et qui fuerit 42 Ex quo Suercherus II seu Senior (sub annum 1139 Sueciæ regnum adeptus est, eique successit S. Ericus, alternis vicibus modo penes Suercherianam, modo penes Ericianam, ita sancte Carolo VII, Suercheri Senioris filio, Sueciæ imperium usque ad Waldemarum et Magnum Ladulas familiam fuit; in quibus tam Suercheriana, quam Ericiana nobilitas viguit: illa quidem ex eorum patre Birgero Ierl, regni Suecici administratore; hæc vero ex eorum matre Ingeburgi, Erici Balbi, S. Erici abnepotis, sine liberis defuncti, sorore, ut scribit Loccenius rerum Suecicarum lib. 2: quo factum est, ut post Suercherum Seniore et Carolum VII ejus filium interim, priusquam ad Waldemarum regnum Sueciæ devolutum fuit, Suecicereges fuerint Suercherus, Caroli VII filius, et Suercheri hujus denique filius, Joannes I cognomento Mitis; ut apud Suecicos scriptores passim videre est. Jam vero S. Birgitta e Suercheri Senioris sanguine, et linea quidem paterna originem duxisse, sic ostenditur: pater illi fuit, ut diximus, Birgerus Petri; Birgero Petrus Andreæ, cognomento a Mo-

hammer: Andreas denique a Mohammed, cognatione mascula attigit Suercherum Seniore, Sueciæ regem; ita codex Wisingsburgensis his verbis: Tertia filia (Sigridis, aviæ S. Birgittæ) Domina Ingeburgis, adsociata perillustri Domino Birgero Petri de Finstad, legifero Uplandiæ, ejus parens fuit Dominus Petrus Andreæ a Mohammed, agnatione mascula attingens regem Suercherum. At linea materna pariter S. Birgittam a Suerchero sanguinem traxisse, ita deducitur. Suercherus (ex uxore 2 Sophia, Boleslai, Poloniæ regis, filia, ut vult Peringskiöld) præter Carolum VII, quem ex Ulvida Norvega forte genuit, filium procreavit Sunonem, cognomento Syk. Huic filia nata est ex uxore, nescio qua, Ingridis, dicta Ylfwa, Magno Minniskiöld nupta; quo ex conjugio natus Birgerus Ierl, Sueciæ dein gubernator, et Waldemari et Magni Sueciæ regum pater; ubi et Benedictus Magni: hujus porro uxor Sigridis, cognomento Venusta fuit; ex eaque suscepit Ingeborgem, quæ, Birgero Petri matrimonio collocata, S. Birgittam denique felici edidit partu.

43 Leguntur, quæ modo dicta sunt, in Genealogia S. Birgittæ a Joanne Peringskiöld exarata, et Holmia ad nos missa anno 1714 ab illustri Domino Sparcenfeldt; uti et in Arbore Genealogica D. Israëlitis Birgeri, S. Birgittæ fratris, a D. Barone Guldenstiern concinnata, et in monasterio Birgittino, Sion dicto, Colonizæ depicta; consonantibus Joanne Gustavi in Genealogia Braheæ pag. 23, et Benzelio, in Notis ad Margaretam abbatissam col. 39 hæc annotante de Benedicto, legifero Gothiæ Orientalis; filius erat Magni Minniskiöld, et Ingridis Ylfwe, Suercheri Sepioris, Sueciæ regis, ex filio Sunone neptis. Quibus quidem viris, rerum patriarum peritis, contraire nolim; vellem tamen, ut monumenta antiqua indicassent, et ad manum nobis essent, quibus, quæ de Sunone, Suercheri filio, Ylfwaque, Magno Minniskiöld nupta, hic dixere, confirmare possem: cetera porro ex codice Wisingsburgensi et Margareta abbatissa, sat certa apparent. Sic ille ex versione e Suecico idiomate Joannis Gustavi: Faciamus hic quoque mentionem familiæ Divæ Birgittæ, ejus eventus nobis certo constat: primo avus maternus S. Birgittæ fuit Dominus Benedictus legifer, frater gubernatoris regni Sueciæ Birgeri Ierl, qui ob vetustatem in matrimonio duxit uxorem se genere inferiorem, ideo indignantes tam frater, quam ceteri agnati, misit Birgerus Ierl, germano suo in contemptum mulieris tunicam bipartitam, ejus una pars erat holoserica, et altera ex villi panno, quam maritus Dominus Benedictus margaritis, ac auro exornari curavit, ut pretiosior videretur priore parte; cum vero frater aliique cognati Sigridis præsentem pulchritudinem et modestiam animi cognoverunt, tandem ad tale conjugium, tamquam fato peractum, consenserunt, in quo etiam singulari suavitate pie per aliquot annos vixerunt, et sic quatuor liberis susceptis (videlicet unico filio et tribus filiabus) Domina Sigridis, quam piissime vitam (hoc satis integre e Suecico redditum non videtur) cum morte mutavit, Holmiam funus transportatur, et honorifice in ecclesiam S. Clare sepulchro traditur.

44 Filia autem præfati Benedicti Ramburgis, uxor nobilis Erngislonis Plate, qui est sepultus in ecclesia Ostrogothiana, vulgo Swanshals dicta, ubi olim fuit curia sive sedes illorum,

AUCTORE
J. B.

ex regia Suecorum
E

F

familia

AUCTORE
J. B.

rum, in cœnobio Risaburgensi sepeliebatur. Altera filia Domina Catharina, multas S. Birgittæ pias actiones magistro ac episcopo Petro Sca, quas tempore educationis suæ ab illa didicerat, revelavit. Tertia filia Domina Ingeburgis adsciat perillustri Domino Birgero Petri, quibus subdit filios tres ac filias quatuor; e filiabus autem S. Birgittam quarto loco recenset. His verbis sæpe consonat Margareta abbâtissa, quamquam plura subinde interserat. Sic de Erngistone Plate agens, ac de Ramburgi ejus conjuge ait: Morti vicinus vir hic nobilissimus professus est honestissimam uxorem suam adhuc æque illibatam esse virginem, atque fuerat quum primum in domum ejus deduceretur, quod publice constare, illa, quamdiu vixit, ægerrimo tulit animo. Est etiam, in quo codici Wisingsburgensi Margareta advesetur. Nam secunda Benedicti legiferi filia, quæ illic Catharina est, a Margareta Ingridis dicitur. Filia, inquit, domine Sigridis secunda erat Ingridis, quæ habitavit in Aspanaes, probitate et pietate insignis domina, cujus etiam custodiæ, matre mortua, commissæ est dilecta mater nostra Birgitta. Atque hujus, adhuc puellæ, plurima et morum innocentie, et benignitatis divinæ documenta vidit memorata domina, præcipue, quomodo Beata Virgo Maria ei assideret, et vel acu pingentem, vel alia curantem negotia adjuvaret. Hæc etiam de S. Birgittæ matertera quadam Birgerus narrat, sed nomen tacet: ut nesciam sane, utri adhaerendum sit, codicem Wisingsburgensi, an Margareta.

45 Lubet etiam regium S. Birgittæ genus aliunde confirmare: Magnus Ladulas, Sueciæ rex, de quo supra num. 42, tres filios habuit, Birgerum, successorem suum, Ericum, et Waldemarum: Birgero, e regni solio patriaque pulso, successor datus est dicti mox Erici filius Magnus, cognomento Smeek, id est, ut interpretatur Loccenius, blandis verbis promissisque lactatus. Huic S. Birgitta, cum adhuc versaretur in Suecia, ut suo loco videbimus, multa prædixit: sed hic sanctæ Mulieris et cognatæ suæ monita nihil pensi habuit: cognatæ, inquam, suæ; sic enim habet Margareta, de Birgero, S. Birgittæ filio, præter alia hæc scribens: Cumque scrinium S. Birgittæ prima vice portaretur, ei Birgerus ipse cum aliis viris nobilibus humeros subdidit, quo item die pia perfusus lætitia in hæc verba prorupit: Nunc gaudens erectum caput efferam, qui quondam sæpius defixis in terram oculis stabam coram Domino meo Magno rege, quum identidem a me quæreret; Quid, quæso, de nobis cognata nostra, tua Mater, hac nocte somniavit?

uti et Danorum, explicatur.

46 Quod si Benedicti Legiferi majores ex scriptorum Suecicorum mente persequamur, S. Birgittam ex Ingrid, S. Canuti Daniæ regis et martyris, et Adelæ, filie Roberti Frisii, Flandriæ comitis, filia sanguinem etiam duxisse deprehendemus: Ingridis enim Folchoni, Sueonum nobilissimo maritoque suo, filios duos peperit (vide Loccenium rerum Suecicarum lib. 1 pag. 34) Benedictum, Sinvils dictum, et Canutum: ex Canuto (alibi tamen Benedicto id tribuitur) progenitus est Magnus Minniskjöld, et ex hoc Benedictus legifer, avus S. Birgittæ maternus. Sed de regio S. Birgittæ stemmate atque ejus majoribus jam satis superque dictum existimo, etsi plura præsertim ex Peringskiöldi S. Birgittæ Genealogia his addi possent; et ne justo longius evagari

cogar, ad S. Birgittæ natales progredior. Si quis tamen propria illustrissimæ illius familie insignia nosse desideret, sigillum patris ejus Birgeri exhibet Joannes Gustavi in Genealogia Brahea ante Epistolam nuncupatoriam: ubi adverte duabus aquilinis alis, qua parte sibi earum apices imminet, rosam insertam, quæ in duobus sequentibus non habetur, 2 Sigillum fratris ejus Israël Petri in archito regio repertum, et instrumento anni 1349 appensum pag. 19. 3 Birgeri Petri insignia, prout incisa sunt monumento ejus sepulchrali Upsaliæ, sub calcem libelli jam sæpius nominati.

§ IV. Prodigis variis illustratur ortus S. Birgittæ, sub initium sæculi xiv natæ, multisque prærogativis ab ineunte ætate divinitus decoratæ.

Tam singulari atque inusitata pietatis religionisque laude conspicuis orta parentibus et majoribus S. Birgitta, quam ab illis hausit, pietatem, vitæque sanctimoniam a teneris unguiculis ad extremam usque ætatem non modo integram illibatamque servavit, sed etiam auxil, adeo ut futura ejus sanctitas, etiam prius, quam vitæ hujus lucem aspiceret, portens non dubiis divinitus fuerit subinde declarata. Ac primo quidem in hanc rem ita loquitur Birgerus num. 3 et seq. Mater similiter hujus gloriöse Domine nobilis extitit et devota, cujus pater, cum de semine regio esset natus, decorem domus Dei diligens, pluribus fundatis ecclesiis et monasteriis, ipsis juxta magnificentiam suam amplissimos redditus dotis nomine constituit et donavit. Cum autem quadam die uxor ejus, devocionem mentis occultans, ac secundum nobilitatem suam et consuetudinem nobilium incedens, ut omnis gloria ejus ab intus in fymbris aureis soli Deo placeret, a quadam moniali quasi superba despicere; statim sequenti nocte, cum dicta monialis obdormivisset, apparuit ei persona mirabilis vultu, dicens: Cur dextraxisti ancillæ meæ, dicendo eam superbam esse, quod tamen non est verum; de ipsa enim unam Filiam faciam procedere, cum qua statuam pactum meum, tantam ei tribuendo gratiam, ut universæ nationes non sufficiant admirari. Libuit hic Birgeri verba integre transcribere, quod res illa, quam supra num. 37 obiter attigi, discutienda hic veniat paulo accuratius. Satis quidem ex Birgeri, Margareta abbâtissæ, supra num. 36 laudatæ, et auctoris Vitæ abbreviatæ S. Birgittæ unanimi assertione comperit, dicinitus, cum nondum nata esset, fuisse prædictum, fore, ut insignibus gratiæ celestis donis ornaretur: verum contigeritne id avie ipsius Sigridis, an matris Ingeburgis, superbiæ ob ornatum corporis a moniali Skoënsi seu Skoghensi immerito damnatæ, occasione, haud ita ob Margareta et auctoris Vitæ S. Birgittæ abbreviatæ hac in re discrepantiam liquet.

48 Verum Margareta Vitæ abbreviatæ auctor videtur hic posthabendus; tum quod illa de rebus, quas scribit, accuratius et cumulatius videtur

A videatur fuisse instructa; tum quod consentientem sibi habeat Birgerum, quem ille forte, aut alium quemvis auctorem, qui eodem, quo Birgerus, modo, id est, subobscuro, de S. Birgittæ matre hic scripserit, perperam intellexerit: ut res patescat clarius, verba Birgeri, num. proxime superiori recitata, quantum necesse est, repetamus. Mater similiter (S. Birgittæ, inquit) nobilis extitit et devota, cujus pater etc.: Postrema hæc Birgeri verba, cujus pater, tam ad Patrem matris S. Birgittæ, seu avum hujus maternum, quam ad S. Birgittæ patrem, prima quidam fronte et per se considerata, referri valent: quo fit, ut cum paulo post ait, cujus uxor etc; videri Birgerus possit tam de ejus avia, quam de matre sermonem hic instituisse: cujus, aut alterius, eodem modo hic loquentis, auctoris verba, qui Vitam abbreviatam concinnavit, fuerit verosimiliter priori modo interpretatus.

non avia, et mere judicanti, prædicta fuit.

49 At Birgerum de Birgero S. Birgittæ patre, atque adeo de Ingeburgi S. Birgittæ matre mentionem facere, ex adjunctis personarum colligi potest: aut enim virum, de quo loquitur, ecclesiarum monasteriorumque fundatorem fuisse, quod B quidem de Birgero, S. Birgittæ patre, non de avo ejus materno dictum fuisse, num. 35 vidimus supra. Præterea hæc a Birgero relata verba: De ipsa enim faciam procedere unam filiam, cum qua statum pactum meum, quas proprie indicant, nisi S. Birgittam et matrem ejus Ingeburgem? Ut Birgeri biographi mentem minus accurate explices, si pro de ipsa scribas de ejus genere, quod Vita abbreviatæ auctor facit. Ceterum quæret fortasse hic aliquis, quæ fuerit persona illa mirabilis vultu, seu, ut in Vita abbreviata legitur, miræ pulchritudinis, quæ monialis Skoghensis temeritatem verbis supra relatis increpuisse dicitur? Hormann in Indice verbali ad vocem Birgittæ censet, fuisse Beatissimam Virginem Mariam: at quisquis apparentis personæ verba perpendit, necum, ut opinor, sentiet, ea potius Christi esse, qui S. Birgittam deinceps in sponsam assumere dignatus est, et gratiæ, hominibus infusæ, dici debet fons et auctor, proprie dictus. Consonat utcumque Margareta abbatisa sic scribens: Sed huic noctu postmodum apparuit vir venerabilis exprobrans judicii temeritatem dicendo: Superbam esse famulam meam judicasti, falso prorsus: Filiam pariet, quacum concors mea voluntas erit.

50 En alterum futuræ S. Birgittæ sanctitatis portentum, ante ejus natiuitatem editum: Nam cum adhuc in matris gestaretur utero, inquit Birgerus, contigit matrem in sinu maris pati naufragium, et cum multi promiscui sexus essent submersi, dux regni, videns ipsam in periculo constitutam, omnibus modis, quibus potuit, eam vivam ad litus perduxit: sed miro modo ipsa nocte astitit matri persona vestitu fulgenti, dicens. Salvata es propter bonum, quod habes in utero (ex Dei scilicet arbitrio, S. Birgittam una cum matre ab interitu vindicare volentis, non ex Birgittæ meritis, quæ tum adhuc nulla erant: unde tamen nonnemi ea suspicio, S. Birgittam in utero matris gratiam, quam sanctificantem Theologi dicunt, accepisse, injecta est; verum enimvero levi nimium de causa) nutri illud cum caritate Dei, quia tibi a Deo specialiter est donatum. Verbis pene iisdem eadem habes in Bulla Canonizationis infra edenda, in Vita S. Birgittæ, a Surio interpolata, quemadmodum et in Vita ejusdem abbreviata

apud Hormann pag. 798, apud S. Antoninum, et alibi; ut in portenti merito vocari in dubium nequeat. Margareta abbatisa paucis eadem refert, additque rei gestæ adjuncta unum atque alterum, alibi præterita: quare et illius verba hic transfero: Contigit etiam, inquit, dominam hanc (Ingeburgem) cum sancta matre nostra Birgitta gravida esset, ad littora Oelandiæ naufragium facere, sed ope ducis illius qui Nycopiæ fame enectus est, non sine maximo labore et presentissimo vitæ periculo, multis aqua demersis, liberari. Nocte subsecuta observabatur species hominis fulgenti induti veste, si bique dicentis: "Propter bonum illud, quod in "utero geris, a mortis faucibus ereptam tescias, "fac Dei amore imbuas, quod Deo acceptum re- "ferre debes."

51 Ex his Margareta, abbatisæ Vastenensis, literatur verbis discimus primo quidem, pro maris tractu naufragio, Ingeburgis, S. Birgittæ mater, propter filiam, quam gestabat utero, fuerit erepta naufragio; tum cujus potissimum ope salva evaserit, quæ alibi non nisi generatim indicata reperias. Est enim Oelandia Baltici maris insula amana et fertilis, Gothiæ Orientalis pars, Calmaria, Smalandiæ oppido maritimo, milliari tantum dimidio distans. Cum vero ducem, qui Ingeburgem naufragii periculo surripuit, deinceps Nicopiæ (Sudermanniæ, Sueonum provinciæ, emporium est) fame enectum, Margareta asserat, abunde indicat, hunc fuisse Ericum, quem Birgeri regis fraude et impietate, nulla habita fraternæ necessitudinis ratione, una cum altero fratre Waldemaro arci Nicopiensi inclusum post tridui famem extinctum, scriptores Suecici passim perhibent. Vide Loccenium rerum Suecicarum lib. 2 ad annum 1317, ubi et meritas parricidii penas fuisse Birgerum, regno propterea pulsum scribit.

52 Quæ fuerit maritimi hujus itineris ab Ingeburge suscepti ratio, quis terminus, mihi quidem divinare non lubet: at Burlamachius lib. 1 Vitæ Italicæ S. Birgittæ cap. 1 ait, Ingeburgem, S. Birgittæ matrem, maritum Birgerum, qui Compostellanam peregrinationem susceperat, imitam, ad S. Brigidam, celebrem miraculis in Scotia virginem, una cum Henrico seu potius Erico, regni Sueciæ duce, iter devotionis causa instituisse; inde vero reducem prope patriam in naufragii periculum incurrisse. Laudat in margine Surium, et Bullam Canonizationis: verum, quod ad dicti itineris causam quidem ac terminum attinet, nihil illic, nec apud antiquiores, qui de S. Birgitta scripserunt, Burlamachii assertioni simile repertum iri existimo; ut adeo id pro mera scriptoris illius conjectura accipiendum videatur, haud magis fundata, quam altera ejusdem generis conjectura, quæ apud eundem scriptorem ibidem occurrit, nimirum ex eadem Ingeburgis in S. Brigidam Scoticam pietate profectum esse, ut S. Birgittæ Brigidæ nomen impositum fuerit: verum Sanctam nostram a patre Birgero potius Birgittæ nomen sortitam esse, nec Brigidam, nisi a vulgo, parum passim in hujusmodi rebus accurato, dictam fuisse, jam ante ostensum est. Et hæc quidem S. Birgittæ ortum portenta præcessere.

53 Mox vero alterum Birgerus subdit num. 4, quod ea nata contigit, et in Bulla pariter Canonizationis refertur his verbis: Cumque puella Birgitta de genetricis alvo in mundum recenter fuisset educta, sacerdos parochialis in ecclesia propinqua approbatæ vitæ et ætatis perfectæ, dum nocte orationi vacaret, nubem lucidam

LECTOR
J. B.

quæ, cur mari se commiserit, incertum.

F

Hemmingo
natiuitas
Birgittæ di-
vinitus ma-
nifestatur.

AUCTOR
J. B.

cidam, et in medio nubis virginem sedentem vidit, librum habentem in manu, sibique dicentem: « Nata est Birgero quaedam filia, cuius » vox per totum mundum admirabilis audietur. » Eadem habet Vita S. Birgittæ abbreviata apud Hormann pag. 798, addens curionem illum, deinde factum esse Aboënsē in Suecia episcopum. Petrus Alvastrēnsis nomen illius prodit (si Vastoriv credimus) in Declaratione ad cap. 125 lib. 4 Revelationum S. Birgittæ, sic scribens: De isto episcopo sunt plures revelationes in Vita dominæ Birgittæ (in nostra aliisque non nisi hæc unica; si tamen hic illius mentio fit; atque adeo primaria S. Birgittæ Vita, alia ab iis, quæ hactenus notæ sunt, hic indicari videtur) qui fuit dominus Hemingus episcopus Aboënsis, et amicus beatæ Virginis Mariæ.

54 Haud obscure quidem hic Petrus Alvastrēnsis Hemmingum, episcopum Aboënsē, nominat: at fieri non potest, ut Hemmingo huic cœlestis illa de S. Birgitta vox, quod Vastoriv ait pag. 89, audita fuerit: istud porro ita conficio: secundum Vastorivum pag. citata, ut et in syllabo Chronico Hemmingus non ante annum 1367 obiit, ætatis 70. Paulus vero Iosten in Chronico episcoporum Aboënsium Ms., notante Benzeli col. 66, obiisse ait Hemmingum anno Domini 1367 episcopatus sui anno 27 vitæ vero suæ 77; itaque natus fuerit sub annum nonagesimum seculi decimi tertii; sub initium vero seculi sequentis, quo ad annum quintum nondum propecto procul dubio nata jam fuerat S. Birgitta, ut mox ostendetur, annum numerare dumtaxat potuit ætatis suæ circiter 15. Atqui is, qui cœlestem illam vocem excepit, vir erat ætatis propecte, teste Birgero et Vita per Surium interpolata; perfectæ ætatis, teste Bulla canonizationis curatus seu pagi alicujus curio, teste Vita abbreviata. Alium itaque fuisse oportet, qui vocem illam audierit, nisi et Paulus Iosten, et Vastoriv ipse in assignanda Hemmingi ætate non parum fuerint hallucinati; quod miror a Benzeli non fuisse observatum. Res interim ipsa testibus satis idoneis firmata est, ut ex dictis liquet, ut credi prudenter possit, et absque nimis credulitatis nota: nec enim aliunde inusitatum scimus aliorum quoque Sanctorum natalitiis portenti aliquid divinitus intercessisse.

55 Quo loco nato sit S. Birgitta, dicimus supra ex Margareta abbâtissa Vastenensi, nempe in prædio paterno, nomine Finstad haud procul Upsalia, in Uplandia, Sueciæ provinciæ; verum quo anno? Pendet ea quæstio ab anno, quo e vivis excessit, et ætatis, qua in terris vixit, diuturnitate: de utroque non omnes eadem scribunt. Birgerus num. 33 mortuam scribit anno 1372 decimo Kal. mensis Augusti, seu die Julii xxiii. Birgerum secutus est S. Antoninus: at Vitæ abbreviatæ auctor, uti et Vitæ, per Surium interpolatæ, anno 1373. Chronologus, ut scribit Benzeli in Annotatis ad Vastorivum col. 69, qui circa annum 1415 scripsit, in Collectione Monumentorum ecclesiasticorum Benzeli pag. 81 sic habet: mccccxxiv mortua est beata Birgitta Romæ x Kalend. Augusti. Rursus, eodem teste, auctor quidam anonymus in cod. Ms. bibliothecæ publicæ num. 15, anno 1372 S. Birgittæ obitum affixit rudibus his versibus:

Post ortum Domini Christi regnantis ubique
Milleque trecentis et septuaginta duobus
Annis transactis, mundo discessit ab isto
Brigida de Swecia, magna virtute refulgens,

In festo Sancti quod contigit Apollinaris.

Sed paucis foliis interjectis, inquit Benzeli, iidem versus repetuntur, et antiqua item manu, sed legum carminis nihil solliciti emendatum est: SEPTUAGINTA TRIBUS. Verum his omnibus luculentius annum S. Birgittæ emortualem describit Thoririus Andræ in Diario Vastenensi ad annum 1373, adducto etiam in testimonium Processu canonizationis S. Birgittæ, seu Attestationum Libro, ut aperte liqueat, quosdam ejus ætate lapsos hac in re fuisse in errorem, quos ipse studiose refellit, ita scribens: mccccxxiii in die beati Apollinaris martyris Romæ obiit sanctæ memoriæ venerabilis mater nostra beata Birgitta anno cycli solaris xxi (lege x) et erat B. littera Dominicalis, et ut habetur in Attestationibus; obiit in Sabbatho, cui contradicunt, qui putant eam transiisse anno mccccxxii. Et obiit anno ætatis suæ lxx.

56 Annum etiam 1373 supremum fuisse S. Birgittæ, ait auctor Vitæ Germanicæ, seu, si malis, Belgicæ, de qua num. xi, teste P. van der Ketten in Notitiis: sed minime omnium audendus Olaus Rosencrantzius, quem S. Birgittæ obitum ad annum usque 1383 differre in Epistola ad Thomam Bartholinum, affirmat Benzeli in illustrato Annotatis a se Margareta Chronico pag. 43. Sane ad Olavum refellendum, ut alia deessent, satis essent unæ Bernardi, archiepiscopi Neapolitani, litteræ, datæ anno 1376 die xxv Augusti (vide illas apud Hormannum pag. 804 et seq.) quibus ille inquisitionem haberi jubet in miracula, quæ S. Birgitta Neapoli tam in vita, quam post mortem patravit. Ceterum, quod antiquos attingit, qui mortem S. Birgittæ anno 1373, vel 1374, vel anno denique 1373 illigant, non facile dixerò, unde hæc illorum varietas inconstantique proflexerit: sed indecunquē tandem sit orta, standum est anno 1373, a Thoririo Andræ assignato, cui præter librum Attestationum, quem laudat, favet etiam dies Sabbati, quo cœlesti Sponso in cœlis sociata fuit S. Birgitta, quod anno quidem 1373, at non 1372, aut 1374 in diem xxiii Julii incidit. Favet etiam Alphonsus episcopus Giennensis in Fragmento itineris Hierosolymitani, quod ipse una cum S. Birgitta instituit; eæ quo manifestum fit, S. Birgittam anno 1372 ultra diem xxiii Julii, quo obiisse illam consentiunt omnes, in vivis fuisse superstitem.

57 Annus enim 1372 jam ad Martium prius productus erat, quam S. Birgitta Neapoli Hierosolymam navigatura in navem descenderit, ut apud Benzeli post Margareta Chronico pag. 28 legere est: ita enim illic Alphonsus Giennensis episcopus, vel certe nonnemo ex S. Birgittæ eo in itinere comitibus scribit: Anno Domini mccccxxii fecit S. Birgitta de regno Sweciæ hoc viagium ad sanctum Sepulchrum de Neapoli, prout infra sequitur: Die Jovis, xi Martii posuimus (N. B.) nos in navi, in portu in civitate Neapoli. Dominica in Passione, xiv die Martii exivit navis de portu prædicto, et incepit viagium. Potuitne S. Birgitta, quæ anno 1372 ad medium mensem Martium propecto primum mari se dedit, anno eodem, ultra xxiii Julii nondum propecto, Hierosolymis post actas ibidem aliquandiu moras in Urbem redire, in eaque post infirmitatem annuam, qua partim mari, partim terra et Romæ affecta fuit, et vicis excedere? Sic enim Birgerus de supremo S. Birgittæ morbo scribit num. 30 Postquam autem Romam rediit,

A rediit, gravi infirmitate per annum integrum detenta, quam tamen tam in mari, quam in terra inter labores et dolores patientissime sustinuit, cepit de die in diem gravioribus agitudinibus aggravari: quod quidem etiam legitur apud S. Antoninum, et in Vita S. Birgittæ a Surio interpolata. Præterea lib. 7 Revelatum cap. 6 anno 1371 mense Maio, die S. Urbani, id est, xxv ejusdem mensis Romæ existens adhuc S. Birgittæ divinitus monita fuisse legitur, ut se ad iter Hierosolymitanum præpararet; non potuit igitur eodem anno mense Martio Neapoli sese mari committere. Dubium itaque non videtur, quin anno 1373 die xxiii Julii obierit S. Birgitta, quod quidem etiam recte scribit Hilarion a S. Antonio in Vita Italica S. Catharinæ, Birgittæ filia, anno 1641 Neapoli edita pag. 225; verum sibi melius contrarius est, dum S. Birgittam die Veneris obiisse affirmat.

58 Quod autem ad annum ætatis S. Birgittæ supremum spectat, passim quidem hic fuisse dicitur annus vitæ ejus 70. Ita Thoririus Andreæ num. 55 laudatus et Vita abbreviata apud Hermann pag. 801. Petrus Alastrensens Revelatione inter Extravagantes 8 scribit S. Birgittam, relicta Suecia, Romam venisse anno ætatis suæ 42: postquam autem patria excessit, vixisse annis 28, qui, additi annis 42, conficiunt summam annorum 70. Hoc modo S. Birgittæ annos numerasse videtur Thoririus Andreæ in Diario Vastenensi, anno 70 ætatis suæ mortuam scribens; sed forte de anno 70 ætatis S. Birgittæ integre exaeto, ac proinde de anno ætatis ejus 71 currente est intelligendus: ut ut sit, manifesta sunt, iisque proinde adherere hic malim, dum aliud aliunde æque clare ostendatur, Bullæ canonizationis verba, quibus, labente anno ætatis suæ 71, ad Superos evocata dicitur. En illa: Et cum fuisset annum septuagesimum supergressa, adveniente jam termino (vitæ) prænunciato, vocata familia, quæ fieri oporteret, edixit etc.: Hisce ita constitutis, nata fuerit S. Birgitta anno Christi 1302 vel 1303; priore quidem, si, cum moveretur, annum suum 71 ultra menses sex et dies 23 jam protraxerat; sin vero minus mensibus sex et diebus 23, posteriore; ut falli Benselium rear, dum in Annotatis ad Vastorii Vitam Aquilonarem col. 67, C S. Birgittam natam scribit anno 1304; quod tamen verum esse potest, si anno ætatis suæ 70 currente illa obierit; at ultra annum 70 Vitam S. Birgittæ fuisse protractam, ex Bulla canonizationis jam dictum est.

59 Ceterum S. Birgitta, cujus ortum non uno celesti prodigio illustratum vidimus, conceptam inde sanctitatis suæ spem, ut primum per ætatem licuit, egregie confirmavit: Birgerus primam ejus ætatem ad annum usque duodecimum brevibus a num. 4 usque ad num. 10 perstringit: mirum vero quantis jam tum supra ætatem virtutibus fulserit; laudat illam præcipue a corporis animique munditie, a sobrietate et modestia, a simplicitate et cetercundia, ab humilitate et obedientia, a patientia et caritate, a studio orationis, et concupiscentiæ fuga, maxime vero ab ardentissimo in Christum patientem amore, cujus sine lacrymis meminisse vix poterat. Nec multo aliter, licet strictius ac generalius, Bonifacius Pontifex loquitur in Bulla canonizationis, ejus pueritiam in hunc modum laudans: Procedens vero in annis, pueritiam mira devotione transegit, orationibus videlicet ac jejuniis, et alias nunquam a bonis operibus otiosa. Quæ quam-

quam in tenella adeo virgine admiratione dignissima sint, ita tamen ut fieri de Birgitta, in proclivi erat admodum ob multiplices favores, quibus divinitus fruebatur, et ad sanctimoniam studium suavi quadam vi atque virtute impellebatur identidem. Tota pene primo vitæ suæ triennio elinguis obmutuit, sed qui linguas infantium facit disertas, inquit Birgerus, suffragante Bonifacio IX in Bulla canonizationis, ita linguæ, quæ divina voluntatis coram regibus, Pontificibus, et quocumque hominum genere aliquando esse interpret, impedimentum solvit, ut non balbutiendo ceterorum infantum more, sed velut ætate adulta expedito faciliq; sermone deinceps uteretur.

60 Crescente vero S. Birgittæ ætate, creverunt pariter in illa divini favores. Nondum septennium expleverat ætatis, cum matre orbalata est Ingeburge, cujus num. xi mentionem feci, ac Upsaliæ in choro S. Catharinæ in templo cathedrali monumentum sepulchrale exstitisse, marmori incisum, pariter in superioribus dici. Mortuam scribit Joannes Peringskiöld in Genealogia S. Birgittæ Ms. anno, ut videtur, 1310, quod Birgeri calculo congruit. Erat autem Birgittæ matertera, E teste Birgero biographo, prudentiæ laude insignis, cui Birgittam filiam Birgerus pater nutriendam commisit; nominabatur hæc Ingridis, et in Aspa-naes domicilium habuit, si Margareta Vastenensi credimus; contra vero Catharina dicta fuit, si codici Wisingsburgensi: ut ut sit, huic S. Birgittæ materteræ, seu Catharinæ seu Ingridi, accepta retulerunt Margareta et codicis mox citati auctor, quæ de S. Birgitta ex Birgero, ejus biographo, sequuntur. Vidit ex opposito lecti sui altare, et dominam super illud vestibus fulgidis sedentem et habentem in manu sua coronam, quæ dixit "Birgitta veni" illa autem hæc audiens surrexit de lecto currens ad altare. Cui dixit Domina: "Visne habere istam coronam?" Illi vero annuente imposuit coronam capiti suo, ita quod sensit, quasi circum coronæ tegere caput suum. Rediens autem ad lectum visio illa disparuit, quam tamen nunquam poterat oblivisci. Dubium non videtur, quin sub illa dominæ, fulgidis indutæ vestibus, specie Beatissima Virgo Deipara, cui toto vitæ suæ cursu S. Birgitta tenerrime fuit addicta, adumbrata fuerit. Contigit ea res, quam etiam iisdem fere verbis conceptam in Vita abbreviata legere licet, anno ætatis S. Birgittæ septimo. Non diu post, anno ætatis suæ decimo secundum Vitam ejus abbreviatam, simili modo Christum patientem amor, quo, quamdiu vixit, maxime exarsit, videtur sumpsisse principium.

61 Rem ita Birgerus refert: Verum, quia necesse erat, ut aquila grandis ad alta provolans in arduis poneret nidum suum; ideo Virgo, Christo devota, cum quadam die in ecclesia de passione Christi audiret prædicari, ipsam devote scribens in tabulis cordis sui, statim nocte sequenti vidit Christum, quasi eadem hora crucifixum et dicentem: "Taliter sum plagatus: illa vero putans hoc recenter factum esse, respondit in Spiritu Domino: "O Domine, quis fecit tibi istud?" Respondit Christus: "Qui me contemnunt et negligunt caritatem meam." Tunc illa rediens ad seipsam tantum affecta fuit ab illa die ad passionem Christi, ut raro sine lacrymis ad memoriam reduceret mysteria passionis. Quæ non modo in apographo nostro Vitæ S. Birgittæ

AUCTORE
J. B.

donis gratia
que,

E

F

divinitus ac-
ceptis,

AUCTORE
J. B.

Birgittæ, a Birgero scriptæ, et in Vita abbreviata, sed et apud S. Antoninum, ac in Vita per Suerium interpolata, ac anno 1485 Lovanii, ut ante monui, impressa legere est.

decorata

62 Biennio post cum puellari operi incumbere, nec id forte satis ipsi succederet, visam fuisse Beatissimam Virginem auxiliarem operam illi præstantem, jam diximus num. 44 adductis Margaretae abbatissæ verbis, quibus tum Vita abbreviata, tum Birgerus apprimè consonant. Ita hic: Superveniente insuper anno ætatis suæ duodecimo, cum una dierum vas admirabile et opus Excelsi beata Birgitta cum puellis coevis operi plumario intenderet, et multum anxietate animo, quod opus suum ad votum facere nequiret, mentis oculos ad eum, qui sanctus est in omnibus operibus suis, attentius erigebat, et ecce matertera sua domum, in qua sedebat, ingressa, illo ordinante, cujus opera magna sunt et exquisita in omnes voluntates ejus, vidit virginem quamdam ignotam, contra sedentem sibi et facientem opus cum ea. Cumque ad introitum suum Virgo illa disparuisset, quæsit, quæ illa esset puella, quæ sibi in faciendo opere consedisset; respondet Sponsa gratissima, neminem se vidisse. Sed quia matertera ita subtiliter opus factum invenit, ut cernentibus daretur intelligi, non opus tam teneræ ætatis esse, sed in oculis omnium mirabiliter a Domino factum fore; idcirco matertera sua opus prædictum inter reliquias suas fideliter reservavit. Plura hujusmodi, quæ divinitus illi acciderunt, apud Birgerum et in Vita abbreviata occurrunt, quæ infra apud Birgerum, si voles, consultum ibis: sufficiunt enim ista, ut, qualis quantaque vel a primo ætatis suæ limite Birgitta fuerit, et quam Deo et cœlitibus grata, intelligas.

§ V. S. Birgitta matrimonium init: liberos octo parit: marium notitia.

Nupsit
annorum
citer 14

Fieri vix poterat, quin S. Birgitta, quæ præclare adeo vitam erat exorsa, non minus virtute et meritis coram Deo ac hominibus, quam ætate adolesceret. Annos pubertatis ingressa, cum nobili juvene, ut Birgerus scribit, nuptias inivit, non voluptatis, sed paternæ voluntatis causa. Erat is, ut Vitæ abbreviatæ auctor antiquus habet, annorum decem et octo; nomine vero Ulpho de Ulfahsa, ut Sueci scribunt. Tandem, inquit Bonifacius IX in Bulla canonizationis, licet in statu virginali servire Domino totis desideriis affectaret (Birgitta) tamen per parentes (intellige patrem et consanguineos: mater enim ex dictis jam obierat) compulsæ, quondam Ulphoni de Ulphasum, principi Nericiæ, nobilissimo quippe et Christianissimo juveni, in matrimonio desponsatur; anno nimirum, ut habet Bulla canonizationis, tertio decimo, seu, ut coedæ Wisingsburgensis, xiv ætatis anno. Birgerus annum non expressit, sed annum duodecimum dumtaxat innuit superasse S. Birgittam, cum matrimonio Ulphoni juncta est; Margareta vero abbatissa sic scribit: Nubiles annos cum S. Birgitta attigerat (quod æque de anno 14 ac 13 accipi potest) pater eam matrimonio junxit

domino Ulfoni Gudmari filio, viro nobilissimo, d. optimo, piissimo, æqui justique observantissimo legifero Uplandiæ.

64 Error quidem hic Margaretae subrepsit, cum Ulphonem Gudmari Uplandiæ legiferum dixit: erat enim Uplandiæ legifer, ut paulo ante Margareta dixerat, Birgerus, S. Birgittæ pater: Ulfo vero non Uplandiæ, sed Nericiæ, quæ, ut Uplandia, Sueciæ propriæ dictæ provincia est, legifer: ex ea tamen intelligitur, qui sæpe Nericiæ princeps Birgitta audiat; nempe quod Ulfonis, Nericiæ non domini, nedum, ut aliqui tradiderunt, regis, sed supremi judicis uxor fuerit. Audi Bureum Suecum in Sueciæ Descriptione legiferorum munus universim explicantem: Legiferi, inquit lib. 7, pag. 282, summæ quoque et autoritatis et potestatis apud Sueones Gothosque extiterunt: neque hodie quicquam eorumdem autoritati decessit, præterquam quod, regno jam hereditario facto, non amplius, ut olim, regem designant. Novem autem sunt in regno Sueciæ legiferatus, seu legiferorum districtus, singulique suum peculiarem nomophylacem habent assignatum, quem super jure et justitiâ in quibuslibet controversiis consulunt, quæ ab inferiori foro ad illos per appellationem devolvuntur, et honorificum illis quotannis salarium contribunt.

65 Solebant autem, ut idem Bureus scribit, provinciarum legiferi esse viri præcipuè nobilitatis et dignitatis; unde, uti et ex conjugis ejus S. Birgittæ claris natalibus pronum est perspicere, Ulphonem a Birgero, Bonifacio IX, Margareta et Vitæ abbreviatæ auctore non immerito a generis nobilitate laudari: quod si quis et ejus progenitores utcumque nosse desideret, en illos ex fide Joannis Gustavi in Genealogia Brahea pag. 24. Ex Philippo, Ostrogothiæ duce, genitus est Canutus, regni Sueciæ senator; ex hoc Jonas Canuti, eques auratus: Jonæ porro filius, fuit Gudmarus, ex quo procreatus est Ulpho, more Suecico a patre Gudmari dictus, eques auratus, S. Birgittæ maritus. Sed neque inanem ipsi a pietate laudem tribui, tum quæ de illo deinceps dicenda erunt, satis aperient, tum ipsemet statim ab initio cum S. Birgitta matrimonio luculente demonstratum dedit. Pii quippe conjuges, inito matrimonio, ex timore Domini, priusquam procreandis liberis operam darent, biennio circiter integro perpetuam continentiam consensu mutuo servaverunt, quo placitum Deo prolem postmodum gignerent, ut legere est in Vita S. Birgittæ abbreviata apud Hormann jam sæpe laudatam pag. 798, col. 2. Quod nec Bonifacius IX in Bulla canonizationis siluit, verbis supra adductis subdens: Et cum insimul convenire deberent, quamquam idonei essent ad viriles amplexus, maritus videlicet in decimo octavo, et Sponsa in tertio decimo anno constituti, communi tamen voluntate Tobiam Juniorem et Saram Raguëlis imitati annum continuum et ultra a concubitu abstinuerunt, Deum humiliter deprecantes, ut, si conjungi foret expediens, in commixtione non peccarent, et Deus illis talem prolem concederet, quæ ad servitium ejus esset.

66 Non inaudita fuerunt Ulphonis et S. Birgittæ vota: nam seu prolium numerum, seu eorumdem vitam, perquam Christiane peractam, spectes, nihil reliqui piis conjugum desideriis factum esse fateberis: Postea vero, inquit auctor Vile

A *Vitæ abbreviatæ*, præmissa semper ad Deum oratione, quatenus ipsos in actu matrimonii servaret innoxios, prolemque sibi Deum non offensuram dare dignaretur, cum Dei timore et mentis puritate infantes promiscui sexus octo numero, futuros cœligenas, fructifere genuerunt. Omnes futuros cœligenas dixit, quod omnes ob vitam pie probeque actam et peractam justis omnibus promissam a Deo mercedem consecutos, non dubitavit; non autem quod omnes, uti nonnulli affirmare videntur, in Sanctorum album, id quod uni S. Catharinæ, Ulphonis et Birgittæ filiae, contigit, sint relati: quapropter etiam universim verbis mox relatis tantummodo addit: Quorum cohabitatio et sequentibus Deo accepta fuisse dignoscitur et devota. Quoniam Dominus in generatione justa est. Ceterum ex S. Birgittæ liberis quatuor mares, et totidem feminas idem auctor enumerat: e secum nimirum masculo Carolum, Birgerum, Benedictum et Gudmarum: e femineo Meritam, Catharinam, Ingeburgim, et Cæciliam natu minimam.

seu mares, seu feminas, peperit

B *Neque ab illo auctore dissentit, quantum ad numerum et nomina filiorum et filiarum, licet has alio recenseat ordine, codex Wisingsburgensis, cujus verba sunt* S. Birgitta autem xiv ætatis anno Dominum Ulphonem * Gudmari patris consensu pie maritata, cum quo quatuor filios et tot filias progeniuit. Nimirum Carolum, Birgerum, Benedictum, qui minorennis obiit in Alvaster, Gudmarum, qui itidem infans mortuus. Masculas (lege FEMINEAS) vero Moretam (idem apud Suecos valet id nomen, quod Martha) dominam Cæciliam, divamque dominam Catharinam, et virginem Ingeburgem. Codicem Wisingsburgensem, ut passim solet, sequitur Margareta abbatissa Vastenensis: Octo, ait, his liberi nati sunt, filii quatuor Carolus, Birgerus, Benedictus, et Gudmarus; totidemque filie Mæretta, Cæcilia, sancta mater nostra Catharina, et Ingeborgis. Eodem quoque ordine Ulphonis et Birgittæ liberos, quo codex Wisingsburgensis et Margareta, recensuit Joannes Peringskiöldius in Genealogia S. Birgittæ: sed turbato ætatis ordine, cum Vitæ abbreviatæ auctor Cæciliam filiarum natu minimam statuatur.

Caroli laudes, gestaque,

C *68 Juxta modo, his de S. Birgittæ liberis universim præmissis, ea, quæ ad singulos attinent, in medium adducere, cum filiorum laudem ac virtutem cum matris gloria conjunctam esse, atque in eandem redundare necesse sit. Caroli laudes Vitæ abbreviatæ auctor ex libris Revelationum hinc inde excerpit, et in pauca contrahit hoc modo: Primus igitur filius eorum fuit dominus Carolus egregius miles. Qui primus et solus eatenus suam Deo dedicavit militiam, prout docetur in secundo lib. Revel. cap. 13. Propterea meruit salubrem illam militiæ spiritualis investituram, de qua habetur in 4 lib. Revel. cap. 74 per totum. Ipse denique cum sancta Matre sua peregrinando in via et proposito versus civitatem terræ Sanctæ paratus exponere, in civitate Neapoli xii die mensis Martii infirmatus obiit. Et in die Ascensionis domini proxime sequenti anima ejus cœlicas petiit mansiones. Sicut pulchre deducitur in 7 lib. Revel. cap. 13 et 14 per totum. Ita ille de Carolo: at plura de illo Margareta abbatissa, et magis singularia tradit, quæ, quia alibi reperiri non existimo, ipsius ejus verbis lubet huc transcribere; sic igitur habet: Ulterius*

monendum nobis est, Dn. Carolum Ulphonis et S. Birgittæ filium, Mærettæ fratrem natu proximum (omnium igitur S. Birgittæ liberorum illa natu maxima fuit) tres ordine habuisse uxores. Harum prima erat Catharina Gislonis filia, altera Goedha, natione Norvega; tertia rursus Catharina, Dn. Catilli Glysingii filia.

69 *Sed hic Margareta narrationem tantisper interrompere me jubet Goedha, secunda Caroli uxor, cujus cum in Vita S. Catharinæ Papebrochius noster mentionem reperisset sub nomine proprio Gydha, et appellativo Domine Noricæ; nec Margareta Chronicon vidisset, illam Noricam dictam a marito suo (Carolo) Noriciæ seu Nericiæ principe, scripsit tom. 3 Martii pag. 507 in Annotatis ad capit. 1. Vitæ S. Catharinæ, a se illustratæ lit. b; sed, ut ex Margareta hic liquet, vox Norica idem valet, quod Norvega, seu e Norvegia, confini Sueciæ regno, oriunda. Qui Goedha illa per S. Catharinam modestiæ sectatrici effecta fuerit, vide apud Papebrochium mox citatum. Ex hac vita decessit, existente Romæ S. Birgitta, quo monile aliquod pretiosum ad S. Birgittam mittendum testamento suo cavisse legitur in ejusdem Revelationibus. Sed, his obiter dictis, Margaretam suam de Carolo narrationem prosequentem audiamus.*

correcto obiter Papebrochio,

70 *Sic pergit: Erat Carolus hilaris valde atque festivi vir ingenii, Mariam tamen virginem (Matris ea in re æmulus) singulari coluit amore, et tanto quidem, ut sæpe profiteretur, malle se æternum cruciari, quam Virginem Deiparam vel tantillum a Deo amoveri, seu, ut hæc interpretanda opinor, quam vel minimum gloriæ suæ, quæ præ ceteris cœlitibus propius ad Deum accedit, detrimentum pati. Aliquot annos cum S. Birgitta Romæ egisset, jussit Deus (ita quidem censuit Margareta) ut filios equestri habitu suo ornatos Pontifici sisteret, in splendoris ac magnificentiæ (quæ non jactare, sed tegere consueverat S. Birgitta) documentum, utque in posterum negotia a Deo sibi commissa (id quidem paulo plus verisimilitudinis habet) successus experirentur feliciores. Romam itaque veniunt Carolus et Birgerus. Aliquo post tempore ambobus comitata filiis Pontificem convenit S. Birgitta; et Birgerus quidem proluxa atque talari veste, solito cinctus baltheo, totusque adeo in decentissimum morem compositus incessit; Carolus vero equestri habitu ornatus, sicut assolent, qui mundana hæc depereunt, baltheo argenteo, pugione... et torque pro more illorum temporum, tunicam etiam gestans, hermelinis consutam pellibus a summis ad ima, adeo ut, cum incederet, conspicerentur animalia illa vivis simillima quædam sursum, quædam deorsum cursitare, uniuersum auratum tinnabulum de collo pendebat, et annulus aureus de ore prominebat. Summus Pontifex ut ambos conspexerat, Birgero dixit: "Tu Matris es filius;" Carolo autem: "Tu vero seculi." Mox S. Birgitta, in genua ad pedes Pontificis provoluta, filiis suis peccatorum veniam precari cœpit. Tum Pontifex, baltheo Caroli tacto, ceteroque, quem gerebat, vestitu, "Sufficiant, inquit, ponderosa hæc ornamenta ad ponendum pro peccatis." Cui iterum Birgitta: "Absolvat eum tua Sanctitas a peccatis, baltheo equidem ipsa prius vabo."*

e Margareta abbatissa

71 *Jam notum sit oportet, secutos fuisse S. Birgittam ad sacrum sepulchrum abeuntem tres suos*

Chronico Vastensi

AUCTORE
J. B.

suos liberos Dn. Carolum, Dn. Birgerum, et beatam matrem nostram Catharinam: item vernas duos, et beatum magistrum Petrum (S. Birgittæ *æconomum et Vastenensis postea cœnobii confessorum, cujus Vitam et miracula frater Mathias Laurentii scripsit, teste Vastovio in Vite Aquilonari pag. 140, ubi et addit tentatam fuisse ejus canonizationem apud Leonem Papam X, sed non perfectam*) atque Petrum, Priorem monasterii Alvastra, ut octo (ut hic numerus perficiatur, ceteris addendus est Alfonsus episcopus Giennensis, non Mathias, Lincopiensis canonicus, jam inde ab anno 1350 defunctus, ut perperam laudatus modo Vastovius facit) admodum fuerint comites, atque revelavit Deus S. Birgittæ, omnes, excepto uno, reversuros. Neapolim, quæ Siculi regni pars est, cum venissent, et Johanna regina, S. Birgittæ amicissima, tum vidua, imperium administraret, filios suos S. Birgitta docuit, quo cultu reginam præsentem venerarentur more illius terræ, flexis nimirum genibus et pedum osculo.

B 72 Carolus cum ad reginam accedens proprius debitam exhibuisset reverentiam, labia quoque illius exosculabatur. Hac audacia ita commota est regina, ut tota in amorem ejus raperetur, et, abitu denegato, ei se nupturam confirmaret. S. Birgitta id fieri posse pernegabat, quandoquidem uxor filii domi adhuc in vivis esset, regina autem propositi tenax, se illud non curare, et voluntati suæ morem geri debere institit. Tum S. Birgitta devotissimis precibus suis divinam gratiam imploravit, quibus factum, ut Carolus letali corripere morbo et paucis post diebus moreretur. Illius obitum multis regina lachrymis prosecuta est, et justa persolvit nihilo minore apparatu, quam si maritus suus fuisset, cœu hæc omnia oculatus testis magister Petrus retulit. Die, qui Matthiæ Apostolo sacer est, in morbum incidit in urbe Neapoli, et quinto decimo die proxime sequenti ibi, obique sepultus est, hinc die festo Ascensionis Domini ad cœlestem gloriam anima ejus evolavit, prout idem sanctus magister Petrus asseruit, S. Birgittæ divinitus fuisse revelatum. Vide lib. 7 Revel. cap. 13. *Hæc de Carolo Margareta; sed pauca hic annotanda.*

C 73 Birgitta, ut ex Margareta liquet, Carolum filium amisit Neapoli, cum jam Hierosolymitanum iter inceperat: idem legitur in Diario Vastenensi ad annum 1413, ubi de morte Catharinæ, Catilli Glysingi filix, et tertiæ Caroli uxoris obitu scribens, continuator Diarii Vastenensis de Carolo primo ejus marito hæc habet: Primus maritus suus fuit Dn. Carolus Ulffon, filius S. Birgittæ, qui in Neapoli regni Siciliæ mortuus est in via, dum transiret cum matre sua S. Birgitta ad terram Sanctam. Unde efficitur primo quidem, Carolum Neapoli mortuum esse anno 1372, die XII Martii, cum eo anno die XIV, post sepultum verisimiliter Carolum, Neapoli S. Birgittam solvisse, ex Alfonsi Itinerario jam viderimus supra num. 57. Dein vero falli Vastovium in vite Aquilonari scribentem recte quidem pag. 133, Carolum Neapoli obiisse anno 1372; sed perperam pag. 132, post matris suæ in Italiam ab itinere Hierosolymitano reditum: verba, quibus id facit Vastovius, hæc sunt: Carolus interea jam domi virtute et judicio (fuit Nericiæ legifer seu iudex) multum animo versabat, qua ratione solidæ ætatis suæ reliquum collocaret, et quippiam Deo suoque

genere dignum præstaret. Audierat a puero D frequenter Ecclesiæ sanctæ in Oriente a Turcis et Sarracenis oppressionem, legerat etiam multorum præclaras contra nefariam gentem expeditiones et heroica facta, paucis insuper ante annis sanctissima Mater ejus religionis ergo Joen illa multo cum labore inviserat, et de Christianorum inibi ærumnis nonnulla retulerat. Quamobrem etc.

74 Sed hic error Vastovii sit: verum an suis etiam Margarete, Joannam tunc viduam fuisse, scribenti, error non est? Quidquid sit de Joannæ reginæ (quæ a conjugali incontinentia et philanthria male subinde apud scriptores audit) in Carolum amore præpostero; hæc de Jacobo in Baleari in Historia regum Majoricensium, tom. 3 Junii præfixa, pag. xc lego: Anno millesimo trecentesimo sexagesimo secundo Kalendis Maii hoc improvise supplicio (neci destinabatur a Petro Aragonio) se exemit: corrumpit claves, refringit claustra, custodes cædit et resumit libertatem. Sed quis rerum humanarum inconstantiam, variumque et mutabile ingenium satis mirari possit? Quis in tranquillitate naufragium non metuat? Qui sanguine luiturus erat claritudinem generis, si biduo proximo in carcere fuisset, anno nondum circumacto, nuptias Joannæ reginæ paciscitur, quartus post Brunsvicensis, Hungarum et Tarentinum. Et aliquanto post de eodem: Inde paulatim vires absumi, et Jacobus ipse tædio affici, donec anno millesimo trecentesimo septuagesimo quinto Soriæ fato concederet. Sed Margarete consonant Summontius lib. 3, et Giannettasius lib. 25 Historiæ Neapolitanæ, Jacobum anno 1368 defunctum; Joannam vero multis annis post (anno nimirum 1376 secundum Summontium) Ottoni Brunsvicensi nupsisse, scribentes. Pergo ad Birgerum, alterum S. Birgittæ et Ulphonis filium.

75 Birgerus, inquit Margareta, S. Birgittæ filius, duas in matrimonio uxores habuit; prior erat Benedicta Glysingi filia, quæ duos edidit filios Wifonem Gudmarumque. Illa mortua, cum sancta Matre sua ad sacrum sepulchrum proficisceretur, ubi equestres honores obtinuit. Postquam vero revertisset cum sorore S. Catharina, sanctæque Matris suæ ossa domum retulisset, atque altera vice Romam abisset soror, secundam uxorem duxit Merittam, quæ an liberis maritum beaverit, non constat. Reversa domum soror, fratri id exprobat, increpansque his verbis minata est: ideo quod, Deo invito, secundam duxisti uxorem, ambos filios amittes, quod etiam factum est. Etenim Ulfo, Ordini monachorum Vadstensis associatus est, mortuus vero antequam conventus consecraretur. Gudmarus, filiorum alter, cum patre extra monasterium vixit, et non multo post heic Vadstensis mortuus. Monasterii Vastenensis consecratio in Diario Vastenensi contigisse dicitur anno 1430 his verbis: In crastino Sigfridi, scilicet quinta feria post Dominicam Septuagesimæ in præsentia regis et procerum regni, ac etiam episcopi Lincopiensis dedicavit frater Johannes Haguini, archiepiscopus Upsalensis, monasterium Vadstense in honorem B. Mariæ Virginis et S. Birgittæ, sine consecratione altaris. Verum Margarete hic sermo esse videtur, vel de prima introductione conventus anno 1384 facta, vel de introductione et benedictione conventuum Vastenensium ad observantiam regularem, ut

A *ut Thorirus loquitur in Diario Vastenensi, anno 1391 a Nicolao episcopo facta; eodem enim anno Birgerus, Ulphonis monachi Vastenensis pater, et S. Birgittæ filius, mortuus et Vastenæ sepultus est, teste Thoriro Andree, cujus hæc verba: Item (anno 1391 moriebatur) Dn. Byrgerus Ulfson (seu Ulphonis filius) filius S. Birgittæ, qui cum matre et sorore et aliis peregrinabatur ad terram Sanctam. Hic infirmabatur die sancti Bartholomæi, et tertia die sequenti moriebatur in castro Ringstadholm et in Vazsten est sepultus. Mendose itaque in codice Wisingsburgensi legitur: Hic Dominus Birgerus ut fidelis curator hujus monasterii moriendo sine prole in curia Ringstadholm, testamento omnia sua bona hæreditaria huic monasterio legavit, ubi quoque die Bartholomæi (imo tertia die post tantum mortuus est) anno mccccxxxix (lege: mccccxi) magna solennitate tumulatur;*

maxime de Birgero, 76 *Diario Vastenensi, seu Thoriro Andree consonat Margareta, reliqua de Byrgero sic præteuens. Nec reticendum nobis est, Birgerum ipsum omnibus monasterii curis præfuisse, ejusque oeconomum egisse, quod muneris ei, sanctæque Catharinæ divinitus injunctum, summa integritate administrabatur. Ille vero ut diutius vixit, ita quidquid in monasterii usus et comoda commutare et negotiari potuit, diligenter providebat, prout singula hæc in ditionum monasterii libro (en Margaretam abbatisam primæos monasterii sui codices consulentem) litteris consignata extant. Cumque scrinium S. Birgittæ prima vice portaretur, ei Birgerus ipse cum aliis viris nobilibus humeros subdidit, quo item die pia perfusus lætitia in hæc verba prorupit: Nunc gaudens etc.: ut num. 45 supra. Eum postea ex hac terrena statione Deus evocavit anno mccccxi. Die S. Bartholomæi morbus eum occupavit in prædio Ringstadholm, et triduo post mors secuta est. Corpus huc translatus honorifice, ut par erat, depositum. Scrinium reliquiarum S. Birgittæ solemniter circumlatum fuit ex Diario Vastenensi anno 1393 per episcopos quatuor; sed cum tunc in vivis non esset Birgerus, intelligenda est Margareta de receptione prima reliquiarum S. Birgittæ in Suecia, quæ contigit anno 1374. Reliquos duos S. Birgittæ filios Margareta paucis expedit in hunc modum: Tertius S. Birgittæ filius Benedictus puer obiit, et Alvastræ sepultus. Quartus Gudmarus, puer item præmature fato abreptus, scholam frequentabat Stockholmensem.*

ad quem spectat quædam monita 77 *Optime sane Margareta Vastensis abbatisa, et post illam Benzelius, qui illius scripta typis publicis edidit, de posteritate meriti sunt: facere tamen non possum, quin unum alterumque hic aliunde adjungam, quorum alterum ad Birgerum, alterum ad Benedictum, utrumque autem ad S. Birgittam attinet. Primum Joanni Gustavi debemus, id est, institutiones quasdam et admonitiones, a S. Birgitta filio suo Birgero, Nericiæ legifero, Roma perscriptas, quas ob antiquitatem Joannes Gustavi Genealogiæ Braheæ inseruit; nos vero, qua luculentum maternæ in S. Birgitta de filiorum salute sollicitudinis testimonium continent, hic ad posterorum quoque memoriam lubentes ex illo transcribimus: Itaque ita habent illæ. Salutem. Gloria, laus et honor sit nostro Jesu Christo, præsertim propter acerbam passionem in cruce pro peccatis*

Octobris Tomus IV.

nostris. Pia hac inscriptione præmissa, en salularia monita, quæ filio suo Birgero S. Birgitta impertit. Primum. Mi amantissime fili, si desideras sinceram charitatem erga Creatorem et Redemptorem tuum, memor esto omni tempore suæ passionis, et quam sæpissime secundum monitum pastoris sacra Eucharistia pie utere. Secundum. Quonam sis in loco, memor esto pauperum, et, quod poteris, eos adjuva, quod Deus largissime recompensabit. Tertium. Operario libenter mercedem solve.

78 *Quartum. In castigatione subditorum miserabilis esto. Quintum. Erga Deum, magistratum, proximumque sis fidelis. Sextum. Cum surrexeris, corpus et animam Deo commenda, implorando, ut omnes actiones tuas ac facta regat, et te facie pectoreque signo crucis nota, dicendo, Domine Jesu Christe Nazarene, Judæorum rex, miserere mei. Septimum. Sub concionibus memor esto potentie Dei et considera passionem Redemptoris, nec non peccata tua. Octavum. Accumbens mentem junge Deo, et fuge colloquia vitiosa. Nonum. Mensa discedens cave, ne sis sus, more impiorum etc. Decimum. Noli diabolum nominare. Undecimum. Loquendo et respondendo signo crucis te nota, adorando Dominum Jesum Christum, qui te sapiente loquela ornabit. Duodecimum. Antequam sententiam pronuncias, bene considerato actionum circumstantias et verba tua. Tertium decimum. Juste judica proximum tuum, et memento, fore propediem reddendam rationem omnium rerum. Quartum decimum. A proximo si injuria læsus, erga eum utere legibus communibus. Quintum decimum. In ira ne effervesceas * ad vindictam. Tandem ne sis impatiens, si non administretur tibi justitia et commenda animam tuam Domino Jesu Christo. Amen.*

79 *Alterum de Benedicto refert Birgerus num. 23 et Vitæ abbreviatæ auctor, Birgero consonans. Tertium, inquit hic, genuerunt (Ulpho et S. Birgitta) filium, re et nomine Benedictum. Qui cum diu infirmaretur in monasterio Alvastræ, devota Mater sua plorans de tam longa infirmitate ejus reputabat, hoc esse propter peccata parentum. Tunc apparens diabolus dixit ei: Quid tibi, Mulier, quod tantis aquis debilitas visum tuum et in vanum laboras? Numquid aquæ tæne possunt ascendere in cælum? Moxque affuit Christus dicens: Hujus pueri infirmitas non est ex stellis, nec propter peccata ejus, aut parentum, sed propter naturæ conditionem majoremque ejus coronam. Ideo si huc usque vocatus est BENEDICTUS, ammodo FILIUS AQUARUM ET ORATIONUM vocabitur, et finem faciam necessitati ejus. Die igitur quinta post hæc auditus fuit cantus suavissimus, quasi avium, inter parietem et lectum pueri, tunc quoque anima ejus a corpore est egressa. Nunc quid de S. Birgittæ filiabus Margareta narret, videamus; ac primum quidem de Mæretta omnium natu maxima.*

accusæ
J. B.

S. Birgitta
perscripsit,

E

* I. effervesceas

traditum
fuerit.

F

AUCTORE
J. B.§ VI. Filiarum ejus, nepotumque
notitia.

Quæ fuerint

Mæretta, inquit Margareta, cum nubilis esset, a patre data est viro eximie auctoritatis Dn. Sívdo Ribbingo. Erat is severi et impotentis animi, quin et ipe est latro ille, cujus mentio in Revelationibus, Doluit S. Birgitta, filia in impotentis viri potestatem venisse, et cœnaculum nuptiale ne ingredi quidem voluit; sed sola seorsum animo angebatur, eratque eodem tempore grávida Cæcilia sua, quæ in utero jacens sic matrem alloquebatur. Cave, me eneces, Mater dilectissima. Cui illa: Pœtus suavissime, vitam a Deo datam, neitquam tibi adimam. Mox vestibus Birgitta ornatissimis induta introibat, omnesque hilariore reddebat convivas. Subdit, Mærettam, mortuo Sívdo Ribbingo, alteras cum Canulo Algothi iniisse nuptias, ac diu dein habitasse in Norvegia, ubi Margareta, Haquini Norvegiæ regis uxori, ac Waldemari, Danorum regis filiæ, aulæ magistra fuit. Quæ vero de Mærettæ liberis abbatissa Vastenensis scribit, infra referam, ubi de S. Birgittæ nepotibus et neptibus agam.

S. Birgitta

81 Interim de reliquis S. Birgittæ filiabus disserentem audiamus. Filiarum S. Birgittæ secunda Cecilia in monasterium virginum Skeningsium (Ordinis S. Dominici in Ostrogothia ab Ingridæ vidua, quam falso Vastocius pag. 66 a Martino V anno 1418 Sanctis adscriptam ait, fundatum, qua de re scribit Ericus Olavi pag. 74: Anno Domini mcccxxxii mortua est Ingridis Scheningsensis, quæ fundavit illic monasterium) non sua sponte detrusa est, cujus rei etiam meminit ipse Deus Revelationum lib. iv cap. lxxxi. Laurentio hæc, (a fratre Carolo e monasterio educata, ut habet codex Wisingsburgensis, sed Vastenæ primum scriptus) Johannis filio, in matrimonium data est (extincto nimirum primo ejus marito, equite quodam aurato, ut iterum codex Wisingsburgensis habet) medico experientissimo et in aula regis (Magni, ejus opera veneno liberali) tum imperantis, qui etiam eam (prædicto medico) elocavit, frustra renitentibus consanguineis atque amicis sponsæ. . . Cecilia ad secundas (imo tertias secundum codicem Wisingsburgensem) nuptias transiens, juncta est nobilissimo viro Domino Benedicto, Philippi filio, quod matrimonium liberorum sterile erat. Post suprema autem mariti fata Vadstenis nostris domicilium fixit, monasterium ornans quamplurimis prædiis, ut abunde constat ex libro ditio-nis. Exacta innoxia integraque vita, mortalitatem exuere jussa est anno mcccxcix die S. Gregorii in Quadragesima.

plia:

82 Hæc sepulta est juxta fratrem suum Dn. Birgerum ex parte Aquilonari, addit ad citatum annum Thorirus Andreæ in Diario Vastenensi; ubi et illam filiarum S. Birgittæ ultimo genitam vocat, ut adeo ætatis ordinem inter illas, quod num. 67 observari, servare non videatur abbatissa Vastenensis. Addit præterea Thorirus, S. Birgittam in hujus Cæciliæ partu Deiparæ virginis auxilium prodigiose expertam fuisse; quod fusius a Birgero num. 13 et in Vita abbreviata apud Hormann pag. 800 relatum vide. Tertia (Margaretæ abbatissæ iterum verba sunt) sanctæ

Birgittæ filia beata mater et Domina nostra S. Catharina, cujus vitæ ratio et statuta omnibus sunt notissima. Plura de illa hic dici possent; sed adisis ejus Acta, tom. 3 Martii a Papebrochio illustrata. Quarta (ait denique Margareta abbatissa) filiarum Ingeborgis Risabergensi monasterio (Ordinis Cisterciensis in Nericia, a Suerchero rege fundato) indita, illic pie vixit, nunc in celesti gaudio exultat, crediturque sancta, ideo quod multa miracula ad ejus monumentum illis conspiciantur, qui illuc venientes auxilium implorant. Mortua est, S. Birgitta Romæ existente, legitur lib. Revelationum Extravagantium cap. 98.

83 S. Birgittæ liberos hacenus ex Margareta potissimum ea de causa recensuimus, quod nonnulla S. Birgittæ gesta, alibi sæpe non descripta, narrationi suæ subinde immisceat: qua pariter de causa nunc de nepotibus et neptibus S. Birgittæ, ex eadem Margareta potissimum lucubratione in medium nonnulla adducam, quæ consulto hactenus prætermisi, S. Birgittæ posteris hic finem impositurus; ne, si longius progrediar, infinitus flammæ, salco tamen plurimum illustrium familiarum in Suecia alibique adhuc florentium, et ex S. Birgittæ sanguine ortum suum deducuntium, juve. Carolum, S. Birgittæ filium, triplex iniisse conjugium, num. 68 vidimus; primum cum Catharina, Gislonis filia; alterum cum Goedha Norvegia; tertium cum Catharina Catilli Glysingi filia. Sustulerunt ex prioribus conjugibus liberos, necne, non edicit Margareta: sed e tertia Ulphonem et Carolum genuit. Ulfo juvenis et celebs fati cessit, inquit Margareta; Carolus in schola atque academia litteris operam dedit, sacro ecclesiæ ministerio, ut divina quidem destinaverat voluntas, olim adhibendus: sed cum agre tulisset, matrem, defuncto Carolo Ulphonis, ad alias nuptias festinasse, et ipse ad conjugium animum appulit, uxorem duens Catharinam, filiam Algothi, Magni filii, ex qua filiam suscepit unicam, quam in memoriam Avie Birgittam vocavit. Mortuus est anno 1398, ad quem annum de eo ita Diarium Vastenense: Item in die S. Lamberti, episcopi et martyris, obiit Carolus Karlsson, filius filii S. Birgittæ. Hic magnæ literaturæ fuit magnæ reputationis in studio, qui reversus a studio post aliquos annos accepit sibi uxorem, et per aliquod tempus in matrimonio laudabiliter vixit, et tandem mortuus et appositus est ad patrum suum Dn. Birgerum in monasterio Vastenensi.

84 De eodem quoque Wisingsburgensis codex: Adjunxit sibi consortio Catharinam, filiam domini Algothi Magni, ex qua unicam progeniit Birgittam, quæ septimo ætatis anno cœnobio Wretensi consecrata est, in cujus ut et in patris morte multa mirabilia facta sunt; ambo hic Wadstenis tumulati. Quæ vero fuerint ista mirabilia, explicat Margareta in hunc modum. Accidit, Carolum hunc aliquando Vadzstenas nostras petere, ceu frequenter solebat, et orationi vacare in sacello ligneo, quod heic erat, antequam templum exstrueretur. Tum apparuit ei S. Birgitta, clepsydram manu tenens, jamjam ad ultimum horæ momentum properantem, illicque dicens: Videsne, Carole, hanc clepsydram? Cui ille, Video. Scin, quid sibi velit, quod ad defluxum jam vergat? Minime vero scio, inquit Carolus. Tum illa: Tantillum vite tue, nec quidquam amplius, quam quod cernis, superest, quod si divinæ paruisses voluntati et sacris

A sacris ordinibus initiari te passus fuisses, his enim destinabaris divino decreto, longissimam omnium nostræ familiæ vitam vixisses, et Linco- pensis episcopus, columnen et fulcrum sanctæ Ec- clesiæ, constituendus fuisses. Tum ille, Domina mea, inquit, intercede pro me, emendabo vitam. Birgitta iterum : Sero nimis, effluxit hora, lata est sententia. Ille postmodum ad famulos con- versus, an quidquam viderint audierintque, ro- gat. Negant, sibi quemquam vel visum vel au- ditum præter eum solum loquentem. Verum eodem temporis articulo multis sororum intra pa- rietes monasterii et aliis foras sacellum totum flagrare visum est, et mox febris correptus, præ- dium suum Ulfasa repetiit, lectoque defixus, Sa- cramentis Ecclesiæ sumptis, obiit delatus huc postea et sepultus.

posteri : 85 Filia ejus Birgitta tum octo vel novem an- nos nata erat. Aliquo post tempore a matre ad Vretense monasterium mittitur ad discendum li- teras, ibi lethali morbo laboranti sacerdos acci- tur, cui peccata confiteretur. Jamque abierat sa- cerdos, cum S. Birgitta præsens : Birgitta mea, inquit, confitere peccata, statim moriere. Reges- sit virgo, dilectissima Domina, modo confessa sum. Rursus S. Birgitta : Confitere etiam hoc, quod, cum mantellum et coronam gestatura eras, nocte proxime præcedente præ gaudio vix som- num capere poteris. Confestim illa revocari ju- bet sacerdotem, et quemadmodum S. Birgitta mo- nuerat, confitetur. Posthæc capiebatur desiderio fragorum, quæ ministrantes ancillæ hac anni tem- pestate, id est, inter festum Natalitiorum Christi et Purificationis Beatæ Virginis, reperiri posse negabant. Tunc puella, Exeat, inquit, in collem monasterio vicinum et discussa nive, quod satis est, invenietis, id mihi modo confirmavit sancta mater Birgitta. Illæ itaque protinus egressæ, opere ipso expertæ sunt, verum esse, quod puella dixe- rat, nec unquam antea constabat fraga illic cre- scere. Deinde fati functa Vadstenas perlata, atque ad ceteram S. Birgittæ prolem tumulo suo est condita. De Birgeri filiis Ulfone et Gudmaro dictum est supra num. 75 : Benedictus vero et Gudmarus, præmaturo fato rapti, nullos relinqui- runt liberos.

item qui ex
filibus ejus, C 86 De filiarum vero S. Birgittæ, Mærettæ et Cæcilie liberis ita scribit Margareta : Habuit Mæretta nostra ex Svido Ribbingo filium unicum Petrum Ribbingum, qui (Petrus) postmodum uxorem duxit (Christinam) sororem Dn. Caroli de Tof- ta, filiam Dn. Ulfonis, Abiörni filii, Dn. Erengislonis Jarli ex sorore filiam, (id est, filiam alterius Chri- stinæ, quæ soror erat Erengislonis) cui (Erengis- loni) matrimonio juncta erat S. Birgittæ ex soro- re (Catharina) filia (Ingeburgis) Petrus hic Rib- bingus nullam ex hac conjuge sua Christina prolem suscepit. Ad sanctum sepulchrum pro- fectus est, nec unquam reversus; in ipso enim itinere obiit. Subobscuris Margarete verbis lu- cem addet uxoris Petri Ribbingi seu Christinæ schema genealogicum, quod Benzelius hujusmodi exhibet.

SUNO, legifer Tiundahærade.

ERENGISLO, comes
Orchadensis, cujus uxor
INGEBURGIS, Magni
Gudmari et Catharinæ,
sororis S. Birgittæ filia.

CHRISTINA, uxor
ULPHONIS, ABI-
ORNI filii.

CAROLUS de
Tofra, cujus
uxor HELENA
filia Israël, fra-
tris S. Birgittæ.

CHRISTINA,
uxor PETRI
RIBBINGI, fi-
lii Svidi Rib-
bingi et Mæret-
tæ, filie S. Bir-
gittæ.

87 Ex altero vero conjugio, quod cum Canulo Algothi filio inuit, Mærettæ natæ sunt filie duæ Ingegerdis et Catharina : hanc in Norvegia nu- ptam (Jonæ, Hagtorni filio, secundum Benzeli- um et Messenium) scribit Margareta abbatissa : il- lam vero primam Vastenensis monasterii abba- tissam consecratam; quo absque titulo hactenus id monasterium fuerat administratum. Concinit Thoririus in Diario Vastenensi ad annum 1388 ita scribens : Item in ipso die S. Eriki immediate sequente consecrata est prima abbatissa post intro- ductionem conventus in Vazsten, et hæc fuit Ingegerdis Knutsdotter, id est, Canuti filia. Gravis illi mota est lis de male administratis mo- nasterii rebus, ut videre est in Protestatione fratrum et sororum ea de re Pontifici facta, et a Benzelio edita, et litteris Bonifacii IX, E quibus Petro Strenghensi episcopo causæ co- gnitionem commisit anno 1402, et Ingegerdem, si rea foret, ab officio removeri jussit. Editæ hæc sunt ad calcem Diarii Vastenensis. Cessit autem officio suo Ingegerdis anno 1403, ac no- no post anno pie defuncta est, ut, quod ante peccarat, emendasse deinceps videatur. Ita de ea Diarium Vastenense ad annum 1412, quo obiit. Eodem anno in nocte, quæ est inter festum Exaltationis S. Crucis et Octavas beatæ Mariæ Vir- ginis obiit venerabilis soror Ingegiærth Knutsdot- tir, neptis S. Birgittæ, quæ ad monasterium Va- stenense venit eodem anno (1374) quo reliquæ S. Birgittæ ibi venerunt, et ad mortem ibi reman- sit; vix tunc adhuc erat decem et octo annorum. Hæc fuit prima consecrata abbatissa in ordine Va- stenensi, in quo officio stetit per xviii annos, et tandem ante mortem suam novem annis huic officio resignavit. Stans postea in bona humilita- te servivit Deo ex toto corde. Steterat tunc in reli- gione per xxxix annos, cum defuncta est. Finem vitæ suæ secundum humanum judicium optimum habuit; nam per longum tempus antea semper infirma fuit, quamvis non semper decumbabat in lecto; vehementissimum enim passa est capitis do- lorem, et eo tempore attentissime confessa est omnia peccata sua; sed tandem decidens in le- ctum, omnibus devotissime sumptis Sacramentis, et ad extremum veniens tenuit crucifixum in bra- chiis, ultimam vocem dedit, expirando : O Dulcis- sima Maria Mater Dei, adjuva nunc, et sic anima a corpore resoluta est, et sepulta est retro summum altare in gradibus. Addit Margareta abbatissa, alterum Mærettæ filiam, Catharinam, Philippæ reginæ Sueciæ magistræ aulæ fuisse, licet nec hoc munere, nec vitæ dein diu functam, et Vaste- næ sepultam.

88 Denique de Cæcilie, S. Birgittæ filie, liberis hæc habet Margareta : Tres (sed duos tantum no- minat) iis (Cæcilie et Laurentio Joannis) libe- ri erant, Birgitta, quæ sororibus monasterii no- stri associata, virgo piissima, mortua ante con- secrationem conventus. Catharina, uxor Stenonis, Stenonis filii, viri nobilissimi, duorum filiorum mater, Stenonis, Ulfonisque. Ceterum ambo hi, quin et ipsa mater, obierunt, Cæcilie adhuc vivente, et heic sepulti sunt. Schema Genealo- gicum

AUCTOR
J. B.

gicum denique Benzelius exhibet ex mente Margarete, in quo tamen nonnulla mutanda censuit et nonnulla addenda; ut Svido Ribbingo, præter filium, quem unicuique illi fuisse ait Margareta, præterea Arvidum, quem memorat codex Wisingsburgensis. Schema porro Genealogicum Benzeli Chronico Margarete adaptatum, quod non facile hic excudi possit, vide apud ipsum post laudatum mox Chronicum pag. 26 et seq.

§ VII. Juncta matrimonio varias virtutes exercet, maritumque ad continentiam allicit.

Matrimonio
juncta, fa-
mæ suæ sol-
licita,

Qualis quantaque vel in ipso pueriliæ suæ exordio, statuque virgineo Birgitta fuerit, jam vidimus. Parentis jussu Ulphi Nericiæ legifero, seu supremo judici matrimonio juncta non minor fuit: solet quidem matrimonii status Deum toto corde quærentibus impedimento esse multiplici, ut prima ad Cor. cap. 7 Paulus docet: Et mulier innupta et virgo cogitat, quæ Domini sunt, ut sit sancta corpore et spiritu. Quæ autem nupta est, cogitat, quæ sunt mundi. Sed aliores S. Birgitta egerat in virtute radices, quam ut ad Christianæ præfectionis culmen festinantis gressus hujusmodi impedimenta retardarent. Quippe, ut Ecclesiasticus ait cap. 26 Fundamenta æterna supra petram solidam, et mandata Dei in corde mulieris sanctæ. Ita omne vitæ suæ institutum actionesque in primis componebat, ut nulli de se sinistrae suspicioni, aut detractio locum faceret; quæ de causa etiam nec familiares adhibebat, nec utebatur ancillis, nisi quorum esset explorata probitas, ne quid ex illis, quibuscumque agebat, sinistrae forte opinionis in se derideretur: Illa vero Deum habens præ oculis, inquit Birgerus num. 10, ita voluit bonam eligere vitam, ut etiam non negligeret bonam famam. Summe cavebat, ne quis de ea sinistra loqueretur, aut ne daret occasionem aliis sibi in vita vel moribus detrahendi. Levitates, loca et personas, quibus notari posset, fugit ut venenum; considerans, quod facilius vicia uniuscujusque, quam virtutes intenduntur: nec quid boni quisque gesserit, agnoscitur, sed, si quid mali egerit, perscrutatur. Ancillas honestas et comites morigeros secum habuit, qui sibi de conversatione bona possent testimonium perhibere, attendens, quod nulla res magis animos induit honestos, et in pravam inclinabiles revocat ad rationem, quam bonorum virorum conversatio. Eadem fere S. Antoninus scribit part. 3 tit. 24, § 1 et auctor Vitæ per Surium interpolatæ.

otique fu-
giens,

90 Probe gnara otium esse pulvinar diaboli, summa il semper cura vitavit: Operi, inquit Birgerus, pro cultu divino et utilitati proximorum cum famulabus suis intenta fuit, ne ociosa comederet panem suum. Paulo fusius atque distinctius Vita per Surium interpolata: Et ne dyabolo temptandi occasionem preberet, ocium abhorruit et exercitiis bonis et beatis jugiter insistens, nunc operi manuum cum famulabus suis pro cultu divino et proximorum utilitate vacabat; nunc Sanctorum Vitas et Bibliam, quam sibi in lingua Gothica scribi fecerat,

relegebat; nunc ecclesiarum limina frequentans divinis officiis interesse gaudebat. Otii fugam aliaque pia S. Birgittæ in matrimonio constitutæ opera et consuetudines paucis perstringit Bonifacius IX in Bulla canonizationis, inquit: cum interim devota Mulier nec jejunia, nec orationes, nec alia pia et solita opera præteriret. S. Birgittæ rogatu Scripturam sacram sermone vernaculo seu Suecico verosimiliter reddidit Mathias, canonicus Lincopiensis, de quo vide num. 26 et seq.; is ipse nimirum, qui lib. 1 Revelationum in Declaratione cap. 3 dicitur glossasse totam bibliam excellenter.

91 Conscientiæ quoque teneritudo in ea summa fuit: quamquam enim e divinis præceptis vitam accuratissime exigeret, frequens tamen, si quas forte animo contraxerat peccati labeculas, sacra exomologesi expiabat: Confessiones quoque, quæ obstruant os inferni, et portas aperiunt paradisi, continue frequentabat, inquit Birgerus num. xi, addens paulo post, quanto id animi sensu et accuratissime facere consueverit: Unde et ipse confessor solebat dicere familiariter amicis suis: Hoc in domina Birgitta signum alicujus futuræ gratiæ est, quod ipsa ita leviter peccata plangit, sicut alii gravissima, et nihil in verbis suis dimittit aut moribus indiscussum. Ulphi, S. Birgittæ marito, singulis feriis seculis de peccatis confiteri in more positum fuisse, vidimus supra, conjugis nimirum suæ verosimillime tum hortatu, tum exemplo: nam et de illa in Bulla canonizationis scribit Bonifacius IX. Et superstitie marito, cum singulis sextis feriis confessa fuisset, post ejus transitum veram confessionem semel saltem in die cum magna contritione studuit iterare, tam amare leviter, sicut alii gravissima, deplorans, et nihil de suis verbis, moribus, cogitationibus et actibus præteriens indiscussum.

92 Insigni adhuc fuit in illos, qui sibi a confessionibus erant, veneratione et, quod caput est, obedientia. Eligens sibi, inquit Birgerus, in confessorem magistrum quendam, pro salute animarum peritissimum et devotum, cui in omnibus avidius obediit: et Bonifacius IX in Bulla canonizationis paucis multa complectens: Tenacem obedientiam prælati, et suis superioribus et confessoribus observabat adeo, quod absque saltem confessoris licentia pene oculos attingere non præsumeret. In eandem sententiam scribit Alphonsus, episcopus Giennensis, in Prologo ad Lib. cælestis imp. etc: cap. 3 apud Hormann pag. 628: Alter vero pater spiritualis istius Domine erat quidam presbyter de Suetia, virgo etiam venerabilis et sanctissimæ vitæ, qui totam domum prædictæ Domine regebat et eam cum filia sua Grammaticam et cantum ex præcepto Christi docuit, et in via virtutum paternalibus correctionibus virtuosè corrigendo direxit. Quibus patribus ipsa in tota vita sua in omnibus virtutibus ita humiliter obediit, sicut verus monachus humilis obedire solet prælato suo. Propter quod ipsa in tantam humilitatem et obedientiam et perfectam mortificationem suæ propriæ voluntatis devenit, quod, quando ibat per indulgentias et sanctuaria, sociata semper cum prædicto presbytero, suo patre spirituali, non audebat elevare aspectum oculorum suorum de terra, nisi prius requisisset et obtinisset ad hoc specialem licentiam ejusdem sui patris spiritualis. Ita Alphonsus, Vitæ ejus in Italia post mariti mortem spectator. Si insignem Matronæ illustrissimæ humilitatem ac obedientiam exemplis

A *exemplis aliquot illustratam cupias, adis Bertholdum infra lib. 1 cap. 4.*

exhibet.

93 *Gesta quidem hæc fuisse apparent a morte Ulphonis, sed vel inde colligi satis potest, quantopere obedientiam, matrimonii etiam vinculo ligata coluerit, cum tota vita sua obedientiae amantissimam fuisse, ex Alphonso supra laudato habeamus. Porro quinam fuerint S. Birgittæ a confessionibus, jam dixi numm. 26 et seqq. quos consule; ubi etiam plura de illis dicta reperies, nempe de Mathia, canonico Lincopiensi, et Petro Alcastrensi Priore. De Petro vero, Birgittino monacho et confessore Vastenensi, hæc addo ex Diario Vastenensi ad annum 1408: Isto anno cepit Dn. Petrus (mortuus anno 1378) qui fuit magister et confessor S. Birgittæ, ac ipsius individuus sui itineris comes plusquam per xxx annos, coruscare miraculis, ita quod a festo ad vincula Petri usque ad finem illius anni contingebant plusquam xv miracula, quod probant signa et imagines super sepulchrum ejus in signum miraculi suspensa. Plura etiam alia miracula fecit Deus propter ipsum etiam cum pauperibus, qui non sufficiunt propter paupertatem aliquod signum de cera offerre; sed promittunt, se cotidie dicere unum Pater noster vel plura ad ipsius honorem, qui statim suæ petitionis celerem consequuntur effectum. Hæc omnia miracula alibi conscribuntur. Sed ad S. Birgittam redeamus.*

Sæpe Eucharistiam sumit,

94 *Quoties Corpori et Sanguini Dominico communicare consueverit, silet quidem Birgerus; aperit autem in Bulla canonizationis Bonifacius IX: Singulis quoque Dominicis diebus et solemnibus cum devotione et lacrymis sumpsit venerabile Christi corporis Sacramentum. Bonifacio Alphonso consonat in Prologo ad Lib. Cælestis Imperatoris apud Hormann pag. 628, ubi, cum de S. Birgitta, jam vidua et Romæ versante, dixisset: Omni etiam die ipsa confitebatur (non semel modo, sed etiam) bis vel ter, ita pergit: Et omni die Dominica ipsa et prædicta veneranda filia sua (S. Catharina) quæ secum laudabiliter vixit, et usque ad mortem in penitentia et castissima viduitate honestissime perseveravit, corpus Christi cum maxima devotione et humilitate sumebant. Loquitur hic quidem Alphonso de iis, quæ ipse a S. Birgitta fieri in Italia et alibi vidit, cum jam marito esset orbata: sed hinc rursus colligi prudenter potest, S. Birgittam non modo viduam, sed maritalam etiam, quantum licuit, ad sacram Synaxim consuevisse frequenter accedere.*

qua tamen ab ipso Christo fuisse receptam, nobis haud liquet.

95 *In Vita S. Birgittæ, tabulis æneis Coloniae excusa, tab. 30 exhibetur Christus, dum interrim sacerdos Sacrum celebrat, S. Birgittam per se corpore suo Sacro-sancto reficiens, notaturque ad calcem tabulæ singularis hic favor S. Birgittæ sæpe fuisse collatus ex Vita ejusdem S. Birgittæ. Quæ sit laudata eo loci S. Birgittæ Vita, ignoro: at nec apud Bertholdum, nec in Vitis S. Birgittæ Birgeriana, Lovaniensi, Suriana, S. Antonini, nec in Ms. nostro Ultrajectino quidpiam hujusmodi inveni hactenus. Quo igitur fundamento hujusmodi assertio nititur? Iis, ni fallor, quæ lib. 6 Revelationum cap. 42 leguntur. Pars prima tituli hæc est: Mater Dei laudando se de sollicitudine, quam habuit placendi Deo, dicit, quod se non laudat, ut propriam laudem querat, sed ut Deus ex hoc laudetur et honoretur, Altera: Et petit a Filio pro Sponsa (S. Birgitta) vestes cælestes virtutum et ci-*

bum sacrum Corporis sui et spiritum ferventiorum. Quæ Filius concedit, si primo habeat Sponsa humilitatem et timorem et gratiarum actionem. Haud equidem dubito, quin, si reipsa visio ista S. Birgittæ divinitus acciderit, matris suæ postulatis annuerit Christus; sed neque in titulo capitis, nec in ipso capite quidquam occurrat, unde illam, ut Birgittam sacro suo Corpore per se reficere vellet, a Christo postulasse, conficias: solito itaque uberiorem hic tantum Deiparam S. Birgittæ ex Eucharistia solito more ministranda sumendaque fructum petisse, existimabo, nisi singularis iste favor testimonio antiquiore ac solidiore firmetur. Refert hunc quidem Burlamachius lib. 3, cap. 7 Vitæ Italicæ S. Birgittæ: at dicti sui præter Vitam S. Birgittæ imaginibus Coloniae Agrippinæ expressam eadem nullum præbet.

96 *Postquam Birgerus S. Matronam nostram ab otii fuga, obedientia, vitæ puritate atque munditia animi, qua peccata vel minima citabat sollicitudine maxima, vel forte admissa, etsi levia, studiosissime penitentiae Sacramento expiabat, commendavit impense; non minus illam a studio orationis, vitæque rigore laudare aggredditur: Ne autem animum suum, inquit, circa familiaria tantum occuparet negocia, quin etiam in lege Domini posset jugiter meditari, cum Judith secretum cubiculum est ingressa, ubi, fluctuum mitigatis motibus, quasi in portum voluptatis deducta, lacrymis stratum conscientie suæ in tantum rigare consuevit, ut, absente marito, fere totis noctibus prudenter in orationibus non sine lacrymosis singultibus vigilaret, nec corpori suo a genuflectionibus et disciplinis secretis parcere voluit, ut corpus in servitutum redigeret disciplinæ. Birgerum Antoninus verbatim hic fere describit. Nec multo aliter Vita S. Birgittæ Lovaniensis, seu per Surium interpolata: Jejunis quoque, vigiliis et orationibus frequenter intenta carnem spiritui subigebat, et a delicatioribus cibis occulte abstinebat (quod et aliquanto post Birgerus ait) ne a marito vel aliis notaretur. Semper vero de die ad corpus, et de nocte in lecto, viro absente, veste dura et aspera utebatur.*

Orationi dedita

97 *Contigit aliquando, ut S. Birgittam, dum ab hominum oculis remota de more orationi vacaret, desiderium incescerit, ut specialem orandi modum, cui deinceps constanter inhæreret, edoceret: neque vero votis ejus defuit Deus: Beata enim Virgo, inquit Birgerus, scutum orationis ejus, tamquam advocata fidelis, ante Filium suum benedictum proferens, Ancillæ suæ desiderium celeri effectui mansipavit. * Nam quædam die beata Birgitta, mirum in modum mente in cælestibus elevata, infusa est sibi oratio pulcherrima de Passione Christi, nec non de vita et laude beatissime Marie Virginis, matris ejus, quam ita memorialiter cordi curavit tradere, ut eam legeret omni die. Exstant apud Hormann a pag. 738 orationes aliquot, quas S. Birgittæ a Deo revelatas volunt: illas quidem S. Birgittæ in usu fuisse, facile quidem admisero: fuerintne autem, ut fertur, a Deo ipsi speciali modo revelatæ, nec adeo certum est, nec a quovis privato homine, ut post latius dicetur, credi debet. Post has apud Hormann sequuntur orationes alie quindecim ab ipsa S. Birgitta compositæ; sed cum id factum dicatur ab obitu Ulphonis, alio de his loco agemus.*

specialem orandi modum edocetur a B. Virgine,

mancipavit

98 *Tum ex orationibus, a S. Birgitta recitari solitis,*

AUCTORE
J. B.
cui semper
fuit

solitis, tum ex variis revelationum locis liquet, maxima eam fuisse in Virginem Deiparam pietate et amore: unde et hæc illam singulari favore non semel dignata est: Birgerus num. 13 S. Birgittam difficile partu ejusdem Virginis ope aliquando levatam memorat; uti et Bonifacius IX in Bulla canonizationis, cujus ista sunt verba: Et cum semper beatæ Virgini præcipue devota foret, ac, tempore procedente, pene partu periclitaretur et obstetrices ac mulieres astantes de vita illius desperarent, visa est quædam imperiosa, sed incognita, mulier, albis sericeis induta vestibus, intrare cubile, et assistere strato, et singula jacentis membra pertractare: mox cum talis mulier disparuisset, eadem Puerpera sine dolore partu integro exonerata remansit. Quæ fuerit hæc S. Birgittæ filia, dictum est num. 82 ex Diario Vastenensi et Vita S. Birgittæ abbreviata, ubi nominatim exprimitur, nempe Cæcilia.

perquam
devota.

99 Luculentum præterea S. Birgittæ in beatissimam Virginem amoris testimonium est lib. 7 Revelationum cap. 1, ubi hæc leguntur: Cum esset in Roma B. Birgitta, sponsa Christi, et quadam vice vacaret orationi, cepit cogitare de partu Virginis, et de illa summa bonitate Dei, qui talem Matrem purissimam sibi voluit eligere, tantum enim tunc cor ejus inflammabatur amore Virginis, quod dicat intra se: O Domina mea, regina cæli, in tantum gaudet cor meum ex eo, quod altissimus Deus te præelegit in matrem, et tantam dignitatem tibi conferre dignatus est, quod ego magis mihi eligerem in inferno æternaliter cruciari, quam quod tu uno minimo puncto de tanta excellenti gloria, et tua cælesti dignitate careres; et sic amoris dulcedine inebriata stabat super se alienata a sensibus in quadam extasi mentalis contemplationis suspensa. Et iterum Revelationum Extravagantium cap. 63, ubi beatissimam Dei parentem sic allocuta legitur: Benedicta sis tu, o Maria, mater Dei, et benedictus sit idem Deus, tuus filius Jesus Christus, pro omni gaudio, quod mihi dederat ex eo, quod tu mater ejus es. Ipse idemque novit, quod Maria, filia Joachim, est mihi charior, quam liberi Ulphonis et Birgittæ. Et magis vellem, quod Birgitta, filia Birgeri, numquam fuisset nata, quam quod Maria, filia Joachim, non esset progenita. Et levius eligerem, quod Birgitta esset in inferno, quam quod Maria, filia Joachim, non esset mater Dei in cælo.

Liberorum

100 Inde aliam Birgerus arripit laudandæ S. Matronæ materiem, curam nempe sollicitudinemque perpetuam, quam de liberorum suorum recta institutione, et salute perpetuo gessit. Et hujus quidem præclara specimina, unum alterumque memorata jam habes in superioribus: primum quidem num. 72 ex Margareta Vastenensi abbatisa, ubi hæc refert, maluisse S. Birgittam filii sui Caroli mortem precibus suis a Deo expetere, quam illum forte quidquam contra sacra matrimonii jura admittere: dein num. 77 et seqq., ubi salutaria ejus ad Birgerum filium rite Christianeque vivendi monita ex Joannis Gustavi Genealogia Braheæ transcripsi. Tertium num. seq. ubi S. Birgittam, si quid liberis suis adversi accideret, ne id ob sua peccata accidisset, timere solitam vidimus. Et vero non inanem hanc illi fuisse curam, liberorum ejus probitas, § vi obiter prescripta, maxime vero Catharinæ, ejus filie sanctitas, ab orbe Catholico universo agnita,

declaravit. Birgerum hac de re audiamus: Filios quoque suos ac filias cum magna sollicitudine et summa diligentia educavit, quos, quasi aquila provocans ad volandum pullos suos et super eos volitans, unguibus correctionis et sane doctrine radiis solis justitie objecit, ordinans eis magistros, qui ipsos in fide erudiret. Unum e liberorum S. Birgittæ magistris nominatim prodit Diarium Vastenense ad annum 1391 his verbis: Item in profesto Inventionis sanctæ crucis obiit venerabilis pater et Dn. Dn. Nicolaus Hermanni, episcopus Lincopensis, qui primus introduxit et benedixit conventuales Vastenenses ad observantiam vite regularis; super quo faciendo, cum adhuc frequentabat scholas, existens pædagogus filiorum S. Birgittæ, fuit eidem S. Birgittæ divinitus revelatum. Hic fuit vir magnæ sanctitatis. Vitam ejus brevem Vastovius exhibet in Vite Aquilonari pag. 138 et seq., anno 1608 Upsaliæ edita: errat tamen, Hermannum Sanctorum albo in concilio Basileensi adscriptum, inquit.

101 Verbis supra citatis mox Birgerus specimen subijcit, unde, quanta S. Birgittæ fuerit cura, ne liberi sui Deum qua re offenderent, colligas: Unde, inquit, beatus Joannes Baptista ei apparens dixit: Quia plorasti, quod filius tuus offendit me, non jejunans vigiliam meam, et malles eum servire mihi, quam regem esse, ideo juvabo eum, armabo armis meis; qua de re vide lib. 4 Revelat. cap. 74. Alterum exhibet Petrus Alcastrensis Prior lib. Revelat. Extravag. cap. 98 his verbis: Audiens Sponsa Christi, filiam suam Dominam Ingeburgem (de qua num. 82) sanctimonialem in monasterio Risaberg esse mortuam, exultans dixit: O Domine Jesu Christe, o amator meus, benedictus sis tu, quia vocasti eam, antequam mundus irretiret eam. Et statim ingrediens oratorium suum tantas lacrymas emisit et suspiria, quod a circumstantibus audiri potuit. Dicentibus illis, qui aderant, Ecce filiam suam plorat. Tunc autem Christus apparens ei dixit: Mulier quid ploras? Licet enim omnia sciam, tamen, te loquente, cognoscere volo. Respondit illa, O Domine, non ploro, quod filia mea mortua est, immo gaudeo, quia si diutius vixisset, majorem coram te habuisset reddere rationem. Sed ex hoc ploro, quia non instruxi eam secundum mandata tua. Et quia exempla superbæ ei præbui, et remissius correxi eam delinquentem: quæ S. Birgittæ verba non tam ejus in recte instituendis liberis negligentiam, quam summam sollicitudinem arguunt.

102 Plæclarum quoque est, et huc facit, quod de ea Ulpho monachus in Vita S. Catharinæ tom. 3 Martii pag. 511 scribit: Consuevit enim mater sua sanctissima B. Birgitta, juvenem et tenellam secum ad hospitalia ducere, ubi ipsa mater sua plagas et ulcera infirmorumque vulnera sine horrore manibus suis devote pertractavit, beneficia plurima et verba consolatoria eis conferendo: ostendens sibi adhuc juveni exemplum, qualiter similia pauperibus et infirmis facere deberet propter Deum in omni ætate ventura. Et si quando aliqui Matrem piam hujus venerabilis dominæ arguebant, pro eo quod teneras filias secum duceret ad domos pauperum et infirmorum, timentes eas aliquoties posse infici fœtoribus infirmorum; respondit benigne eis dicens: quod ideo filias suas ad domos infirmorum duceret, ut addiscerent servire Deo

A Deo in pauperibus et infirmis.

tanto pau-
peribus be-
nignior,

103 *At quoniam pauperum infirmorumque jam facta mentio est, qua in illos charitate ac beneficentia fuerit, videamus.* Eleemosynas quoque fecit largissimas, inquit Birgerus num. 12, deputatam habens domum pro pauperibus, quibus lavando eorum pedes, et eos vestiendo sæpissime serviebat. *Et ex Birgero S. Antoninus:* Eleemosynas, quia multum sibi erat opulentiae, faciebat largissimas, ut non averteret manum suam ab ullo paupere. Domum habebat pro egenis deputatam, quibus pedes eorum lavando et vestimenta præbendo sæpissime serviebat. *Vita ejus, quæ Surio præluxit:* Hæc infirmorum et pauperum felix et inclita mater elemosinas fecit largissimas, habens magnam domum pro pauperibus deputatam, et mulieres ipsorum continuis servitiis insistentes, quibus ipsa frequenter cum humilitate magna lavando et osculando pedes eorum ministrabat. *Bertholdus:* Nam, marito adhuc suo superstiti, XII pauperes consuevit die qualibet propria in domo cibare, illis inserviens et necessaria ministrans.

B Et quinta feria, memor cœnæ Domini, lavit pedes eorum. De propria quoque facultate plura hospitalia in partibus suæ originis et specialiter unum in villa sua de Ulphason reparavit, pauperesque et infirmos in illis degentes pia, benigna, misericors et sedula ministratrix quasi omni die ministravit, eorumque ulcera absque horrore et fastidio attractando lavit, ligavit, fovitque. *Biographorum dicta Bonifacius IX in Bulla canonizationis egregie confirmat, inquit:* Considerans (*Birgitta*) semitas domus suæ, ne panes comederet otiosa, manus suas aperuit in opibus, et palmas suas extendit ad pauperes, in exhaustæ enim charitatis officia erga egentes, infirmas et abjectas personas ob Dei reverentiam exercuit indefesse. Nam, dum etiam adhuc maritus superesset, die qualibet duodecim pauperes consuevit propria in domo cibare, illis inserviens et necessaria ministrans. Et quintis feriis, memor cœnæ Domini, propriis manibus lavit pedes eorum. De propria quoque facultate reparavit in partibus suæ originis (*id est, in Suecia*) multa hospitalia desolata, et pauperes et infirmos ibi degentes pia, benigna, misericors, et sedula ministratrix cum summa pietate visitavit. Ulcera eorum absque horrore vel fastidio attraxit, lavit, circumligavit et fovit.

quanto in se
durior.

104 *Quanto erat in proximum benignior, tanto contra in seipsam severior:* Et non solum eas, inquit Bonifacius IX in Bulla canonizationis, quas sancta mater jubet Ecclesia, vigiliis, seu jejuniis observabat, sed alia multa superaddebat, ut etiam ultra Ecclesiæ mandatum quater in hebdomada jejunaret, et similiter quater in hebdomada, conjuge nondum vita functo, et post obitum ejus continue usque ad paucos annos ante suum felicem transitum, solitis pannis induta, super tapeto, absque paleis, culcitra vel similibus ad terram vel pavementum posito, corpus ab orationibus, abstinentiis, ac divino labore fessum, tenui et brevi somno recreabat. Singulis sextis feriis ob memoriam sacratissimæ Passionis Domini nostri Jesu Christi, pane dumtaxat et aqua contenta, jejunium non omisit, cum etiam multos alios dies ob diversorum Sanctorum reverentiam simili abstinentia pertransiret. Et sive jejuniis abstinere, sive aliter

discumberet, cum sobriissima foret, de mensa surgebat non saturata, sed refota: *Ulphonem maritum casto, ut par erat, amore complectebatur, salutis ejus non minus, quam liberorum sollicita: audi Birgerum biographum num. 14:* Volens autem Sponsa Deo amabilis non solum liberos solerter educando diligere, verum etiam dilectionem ad virum ferventer extendere, ut, sicut erant duo in carne una, sic etiam essent unum in Christo per glutinum caritatis, velut turtur, qui semper idem canit, et semper idem diligit, maritum suum, in bellicis rebus strenuum, et in consilio regum peritissimum, ad Dei timorem et venerationem solerius invitavit. Unde vir tam nobilis et strenuus tante uxoris saniori ductus consilio, addiscendo legere Horras beatissime Virginis Mariæ et diversis pietatis operibus insistendo Deo et beate Virgini in timore sancto servire studuit. Quidquid erat legis et justitiæ (*pro munere scilicet legiferi Nericiæ, quo fungebatur*) quidquid morum et honestæ vitæ curans efficaciter adimplere. Sicque de eis verificari videtur id proverbium Sapientis: Mulier fortis oblectat virum suum, et animos vitæ suæ pace implebit.

105 *Eundem quoque, ut primo circiter matrismonii biennio ad continentiam S. Birgitta induxit; ita ad eandem deinceps statis diebus servandam, et denum ad continentiam perpetuam allexit pertraxitque.* Primum *Vita per Surium* interpolata his verbis explicat: Postquam vero carne convenerant, semper in Quadragesima (*quod et Bertholdus scribit*) et in magnis festis et in omni feria sexta a carnali copula abstinabant, et tunc ipsa occulte dormiebat induta extra lectum in pavimento vel tabula in tapeto. *Allerum Bonifacius IX in Bulla canonizationis:* Et cum etiam dicti jugales adhuc essent juvenes et recentes, maritus, felices uxoris sanctis monitionibus persuasus, cor enim viri spoliis non indigens, confisum in ea, reddidit ei bonum et non malum omnibus diebus vitæ suæ, ipsaque Mulier indixerunt sibi sponte invicem et perpetuam continentiam servaverunt. *Haud equidem dubium est, quin aliquando continentiae pactum Birgitta Ulphoque inierint; at quo tempore? Bonifacius citatus post verba mox allata, ita pergit:* Et nihilominus conjuges devoti in Dei timore et amore proximi semper ferventiores limina beati Jacobi Apostoli in Compostella communi voto peregre visitarunt, et ad propria reversi, cum deliberassent, ut liberius devotioni vacare possent, pro sexus diversitate diversa ingredi monasteria, dictus princeps in tali deliberatione quievit in Domino: *e quo narrandi modo apparet quidem, pios conjuges in perpetuam continentiam prius consensisse, quam iter Compostellanum aggressi fuerint: at contra Birgerus non nisi post narratum illorum iter Compostellanum et in patriam reditum perpetuæ ipsorum continentiae pactum memorat.*

106 *Idem fit in Vita, quæ Surio præluxit interpolata, uti et in Sermone de S. Birgitta, præfixo Miraculis ejusdem in Polonia et Suecia factis et ante annum 1378 collectis, ubi apud Hormann pag. 821 hæc leguntur:* Quæ (*S. Birgitta*) a primis juventutis suæ annis iugo servitutis suæ (*Dei*) levissimo (*se*) subiecit. Ita quod cum marito suo devote visitaret Romam et Compostellam et multa alia loca, in quibus Sanctorum reliquiæ requiescunt rediensque ad patriam, ad continentiae perfectionem

ACTOR
J. B.

Maritum ad
continentiam;

f

præquam
Compostellam
trent, addu-
cit.

AUCTORE
J. B.

ctionem adduxit eundem, ut multis annis simul sine exactione et redditione debiti conjugalis viverent, jam adhuc ligato matrimonio, sobrietatem vidualem victu et vestitu perferebat. Verum cum multis annis sine actu conjugali simul vixisse hic dicantur Birgitta et Ulpho; hic vero non diu post suum in patriam reditum monachus effectus sit, ut seq. § dicitur, exindeque a S. Birgitta separatim vixerit, videntur pactum continentiae ante initum Compostellanum iter inter sese Ulpho et Birgitta pepigisse, ut Bonifacius videtur asserere; post reditum vero suum in Sueciam monasticam vitam jam amplexuri renocasse; quod forte tantum indicare Birgerus aliique voluerunt. Suadent in rerum adjuncta, priscus castimonie in S. Birgitta amor, et liberi octo, quos pii conjuges jam procrearent, tum maxime Alphonsus Giennensis episcopus in Prologo ad Lib. celestis Imperatoris cap. 3, cuius liguida sunt hanc in rem verba Quæ adhuc in conjugio vivens maritum suum ad continentiae perfectionem adduxit. Ut multis annis sine carnis copula viverent, et sic ambo ad S. Jacobum de Galitio peregre profecti sunt in magnis laboribus et expensis et cum devotione maxima. Et postea ad patriam suam regni Suetiæ redierunt. Ubi tunc prædictus maritus migravit ad Dominum. Atque hæc quidem insigniores S. Birgittæ virtutes sunt, quibus statum suum conjugalem potissimum illustravit: superest, ut in gesta ejus reliqua, dum maritus ejus in vivis fuit, modo inquiremus: si vero quis plura desideret de ejus virtutibus speciatim nosse, ad manum habet Vitam S. Birgittæ a Bertholdo, eas latius explicante, scriptam, et infra edendam.

§ VIII. Sueciæ regum, regnique salutaris curam habet.

Birgitta, facta magistra aulæ Blanche reginæ Sueciæ.

Etsi amplum vera virtus sibi præmium sit, ea tamen illius subinde vis est et efficacia, ut vel invita, maxime si cum generis claritudine conjuncta sit, honoribus dignitatibusque cumuletur. Erat S. Birgittæ genus illustre et cum Magno, Sueciæ et Norvegiæ rege, cognatio; erat et virtus singularis, ut in superioribus dictum est. Quamquam adeo ita animo esset comparata, ut domi suæ et cum pauperibus, quam versari in aulis principum mallet, facere tamen non potuit, quin ad aulam Magni evocaretur. Duxerat is sub annum 1335, ut Loccenius scribit, in matrimonium Blancam, Joannis I, Namurcensis comitis, filiam, voluitque, ut ex omni matronarum Suecicarum numero S. Birgitta ageret ejus aulæ magistram. Colligitur id quidem ex cap. 59 Revelationum Extravagantium, ubi hæc habentur: Tempore, quo B. Birgitta fuit magistra Blanche, quondam reginæ Suetiæ, obtinuit ab ipsa unam capsam eburneam pulcherrimam, in qua multorum Sanctorum reliquiæ erant incluse: verum quo anno, aut quamdiu id muneris gesserit, certo edicere nequeo. Bur-lamachius lib. 1 Vitæ S. Birgittæ cap. 7 illam Lincopia, quæ Ostrogothiæ civitas est, Stockholmiam, regiam Sueciæ urbem, nescio, unde id edoctus, concessisse ait: mihi sane verosimilius appareat, S. Birgittam, cum ad regis Magni, ut Blanche magistram ageret, aulam arcessi-

ta fuit, in Nericia domicilium habuisse, verosimillime in prædio, Ulfasa nuncupato: nam et Nericiæ Ulpho, maritus ejus, erat legifer, et ab eo loco cognomentum de Ulfasa traxisse videtur; ibique habitasse S. Birgitta diserte legitur cap. 53 Revelationum Extravagantium.

108 Ex quo vero id muneris gessit (ab anno nimirum, quantum apparet, 1335) regi, reginæ, regnoque Sueciæ qua precibus ad Deum suis, qua salutaribus monitis prodesse studuit: nec initio quidem sine fructu: Magnus enim, ut scribit Loccenius, dum Mathiæ Kelelmundi consiliis usus est, rempublicam recte administravit: sed, eo extincto, sub annum trigesimum ætatis suæ, seu, ex Loccenii calculo sub annum 1346 in vitia palam solutus est. Partem vero quoque S. Birgittam in felicibus Magni Blanche initis habuisse, effici videtur in primis ex lib. 8 Revelationum cap. 31, ubi regem et reginam, in oratione constituta, velut solem et lunam primum fulgentes, sed dein omni splendore orbatos, vidisse narratur: vidisse ista Stockholmia dicitur, eorumque interpretationem accepisse annis undecim post, seu sub annum 1346, sub quem Magnus in vitia ruere ex Loccenio cepit. Verba citati capitis ita se habent: Transactis autem post hæc undecim annis (totidem sunt ab anno 1335 usque ad annum 1346) audivi vocem Christi dicentem mihi. Recordare, Sponsa, quod ostendi tibi (pro incolumitate regis, reginæ et regni Sueciæ oranti) in civitate Stockholmia de cælo turbulento. Nunc autem exponam tibi, quid illa significant. Cælum (inquit) quod ostendi tibi turbulentum, regnum istud Suetiæ est, nam regnum istud, quod quasi cæleste et quietum et justum esse deberet, jam turbine tribulationum agitur, et iniquitatibus et exactionibus (has forte deprecata est S. Birgitta, ut dictum est num 12, oblati etiam filii) conculcatur. Nec mirum: nam rex et regina, qui tamquam sol et luna fulgebant, jam denigrati sunt sicut carbones, quia moribus et voluntate immutati sunt. Agi porro hic de rege Sueciæ Magno, cognomento Smeek, seu blanditiis delinito (sic dicto, quod regis Danicæ Waldemari blanditiis deceptus, Scania a Suecis ad Danos transtulerit) et Blanca non solum ratio temporis, sed et quæ loco citato sequuntur, ostendunt. Sunt autem hæc: Hominem namque de radice viperea elevaverunt, ut prosternant amicos et simplices meos... Sol vero pallescet, donec venerit sub coronam, quia noluit juste stare in corona. Et dicitur de eo, quod secundum splendorem ejus multiplicatæ sunt tenebræ ejus. Quæ in Blancam et regem Magnum apprimē cadunt.

109 Cum enim Magnum ob enormem et flagitiosissimam vitam, ut scribunt passim obscriptores Suecici, et rempublicam male administratam in grave suorum odium incidisset, regni proceres Ericum Magni filium in consortium imperii adsciverunt: quod cum egre admodum Magnus et Blanca ferrent, Benedictus Algotus contra Ericum a Magno dux Sueciæ dictus est: sed hoc ab Erico in Scania interempto, adeo Magni et Blanche in Ericum exarsit odium, ut ejus mater, conscio, ut aiunt, patre, Erico filio immani feritate veneno vitam eliserit. Atque ille quidem Algotus idem videtur, qui de radice viperea et a rege et regina elevatus dicitur verbis paulo ante citatis. At, inquires, hoc modo revelatio illa Birgittæ facta, de qua num. superiore,

A superiore, sub annum 1346, contra ac diximus, contigisse non potuit; cum anno tantum 1360 Ericus rex Sueciæ dictus sit a proceribus, ac sub idem tempus Benedictus Algothus Sueciæ dux a rege Magno et uxore Blanca. Respondeo, verosimillime in laudata revelatione non agi de Algotho, ad Sueciæ ducis dignitatem evecto, sed de eodem ad præcipui regis Magni ministri munus admoto, jam tum forte, cum e vivis abierat Ketilmundus, de quo supra. Hoc enim munere jam ante functum fuisse Algothum, docet Loccenius citatus his verbis: Pater impatiens socii filii, Benedictum Algothum nobilem, olim ministrum suum, Sueciæ ducem constituit. Quod porro de rege illo e solio deturbando ibidem innotuit, locum quoque in Magno habuit; cum anno 1363 publica Suecici senatus sententia regno privatus est, et misere post septem annorum carcerem tandem mari in Norvegia submersus perit. Alterum specimen, unde, qua fuerit in regem Sueciæ cura, occurrit lib. 6 Revelationum cap. 26, ubi, in oratione constituta, varia divinitus monita, regi intimanda nimirum, quod et procul dubio fecit, accepisse memoratur: verba huc facientia hæc sunt: Ideo rex iste, pro quo tu oras, debet congregare viros spirituales, sapientes sapientia mea, et eos, qui spiritum meum habent, interroget, et inquirat diligenter secundum consilium eorum, quomodo murus Ecclesiæ meæ reedificetur in Christianis, et honor Deo exhibetur Fides. recta reflorat, charitas divina ferveat, et passio mea in corde hominum imprimatur. Inquirat etiam, quomodo vasa domus meæ restituantur in pristinum statum, scilicet, ut clerici et religiosi, relicta superbia, resument humilitatem. Innocentes diligant castitatem. Cupidi et mundiales abstineant a nimio mundi appetitu, ut lucere possint aliis. Laboret etiam fortiter et sapienter, ut mandata mea attentius diligantur. Congreget justos Christianos, ut cum eis diruta spiritualiter reedificet. En modo etiam specimina aliquot ex iisdem Revelationum libris excerpta, quibus patet, quanta in reginam Blancam, quæ illi præcipue commendata erat, sollicitudine fuerit.

nec minus

C 110 Lib. 4 Revelationum cap. 4 describitur lucta, quam in animo Blanca reginæ (cur id de Blanca interpreter, paulo post exponam) excutabat hinc spiritus bonus, reginæ vitam Christianam ac humilem suadens; inde autem spiritus malus, eam, ad vitam mundanam vanamque pelliciens. Hanc Birgitta divinitus, ut quidem ibi narratur, edocuit, audire etiam divinitus meruit salutaria monita, quæ vacillanti reginæ suggereret: sed, sive divinitus ista acceperit, sive non, equidem illa eadem aut illis similia reginæ dedisse Birgittam, negare non ausim. Sunt autem hæc: Ergo quia Domina illa pulsatur (ita loquentem Christum audire sibi visa S. Birgitta) his cogitationibus, ideo admoneo (illam per te, Birgitta) de tribus. Primo, quod reducat ad memoriam ad qualem honorem est electa. Secundo, qualem charitatem Deus ei in conjugio suo ostenderat. Tertio, quam benigne in hac mortalitate est servata. Iterum cautam facio eam tribus. Primo, quod rationem redditura est Deo de omnibus bonis suis temporalibus, adhuc etiam de quolibet obolo, quomodo scilicet levatus est et erogatus. Secundo, quod tempus suum valde breve est, et nesciet,

Octobris Tomus IV.

antequam cadat. Tertio, quod Deus non parcat plus dominæ, quam ancillæ. Ideo consulo ei tria. Primo penitere de commissis, erendare fructuose confessa, Deum diligere toto corde. Secundo consulo fugere rationabiliter penam purgatorii. Sicut enim, qui non diligit Deum toto corde, dignus est magno supplicio, sic, qui non emendat peccata (id est, qui peccata sua rite detestatus, divinæ porro pro iisdem iustitiæ quantum ad penas temporales satisfacere negligit) cum potest, dignus est purgatorio. Tertio consulo dimittere amicos carnales ad tempus propter Deum, et venire ad locum, ubi compendium inter cælum et mortem ad fugiendam penam purgatorii, quia ibi sunt indulgentiæ, quæ sunt elevationes et redemptiones animarum, quas sancti Pontifices dederunt, et Sancti Dei sanguine suo promeruerunt.

111 Hæc de Blanca interpretatus sum, tum de Blanca Sueciæ reginæ quod initio capitis regina illa S. Birgittæ nota (qualis, si quæ alia, Blanca fuit) dicatur; tum quod in illam apprimè cadant verba illa: Quod tempus suum valde est breve, et nesciet, antequam cadat. Blanca enim anno 1363, ut scribit Pontanus Rerum Danicarum lib. 8, in Haguini Norvegiæ regis et filii sui cum Margareta, Walde-mari Daniæ regis filia, nuptiis exstincta est, et quidem veneno, ut aiunt, ipsi propinato, ex quo præter alios etiam ipse Magnus rex vitæ periculum subiit. Quam tragediam tangit etiam codicis Wisingsburgensis auctor his verbis: Altera S. Birgittæ filia Cecilia, cum invite in cœnobium Scheningiæ (in Ostrogothia Ordinis S. Dominici) trudebatur, a fratre Carolo educta, primo cuidam equiti aurato sociata, qui * veneno in nuptiis reginæ Margarete in Scania celebratis, exstinctus *, postea cuidam Laurentio Joannis, medico excellentissimo, a rege Magno præmi loco desponsatur, quod regem a prædicto veneno, ipsi quoque tum temporis adhibito, singulari cura liberasset. Pontanus Hafniæ in Dania, non in Scania, Ostrogothiæ parte, id contigisse affirmat.

de Blanca Sueciæ reginæ

E

* l. quo

* l. exstincto

112 Blanca, cum variis intus in animo fluctuaret motibus, per S. Birgittam Dei consilia exploraverat: sed cum illa ex S. Birgitta, ut mox dicimus, intellexisset, haud satis illi animi fuisse apparet, ut ea executioni, qua par erat, animi promptitudine atque constantiam mandaret; quare illam iterato per S. Birgittam Deus monitam voluit, de vitæ suæ brevitate, de ratione gravissima reddenda extremi iudicii die et infelici vitæ suæ catastrophe. Colliguntur hæc omnia ex cap. 14 lib. 8. ubi Christus inducitur S. Birgittam alloquens: Regina illa, de qua prius dixeram tibi, consilium quæsit a me per te, et, audito consilio, quod dedi ei, videtur sibi gravissimum. Et ideo modo dico ei, quod erat quædam regina tempore Helie Prophetæ, quæ dilexit quietem suam plus, quam me, et persequeretur verba veritatis, et credebatur stare per prudentiam suam: ideo contigit, quod non solum contempta et despecta fuit ab omnibus, sicut prius honorata, sed etiam in morte sua tribulata fuit, nimirum Jezebel, regis Sidoniorum filia, ut interpretatur Durantus: Et propterea ego Deus, qui clarius video et scio futura, dico nunc isti reginæ, quod tempus suum breve est. Computus, quem redditura est in die iudicii, gravis est. Et finis suus non sicut principium erit, nisi obedierit verbis meis.

sollicita fuisse

F

AUCTOR
J. B.
videtur:

113 *Eodem porro libro, cap. 10 monita aliquot accepisse S. Birgitta dicitur a Beatissima Virgine, eidem verosimillime Blancae impertienda; quæ in hunc modum ibidem sonant: Dic reginæ, quod ego Mater misericordiæ recepi eam tamquam nucleum in pomo corrosum, qui non erat pulcher ad videndum, sed amarus ad gustandum, et insipidus ad glutendum. Verumtamen plantavi eam in terram longinquam (Blanca, ut dicit, comitis Namurcensis filia erat, atque adeo hæc illi apprimè conveniunt) ut portaret fructum bonum. Ergo sicut arbores proferunt de se folia, flores et fructus, sic ipsa debet portare folia virtutum, scilicet audiendo libenter verba Dei, quæ utilia sunt animæ, et similia foliis arborum. Loquatur etiam illa, quæ honoris sunt Dei, et utilitatis proximorum, quia tunc ipsa portat pulchros flores. Diligat quoque Deum et proximum et tunc habet optimum fructum. Sed ipsa nunc loquitur libenter scurrilia, et ea, quibus acquirere potest mundi honorem et favorem, et ideo convertat se ad me, scilicet portando Filio meo auditu et locutione et opere charitatis fructum illum, qui ei dulcius sapit, hoc est, animam suam, quam præcordialiter desiderat possidere. Rursus cap. 12 ibidem S. Birgittam eadem Virgo docet, quænam virtutes reginam maxime decent: Ad reginam, inquit, pertinent humilitas animi, modestia operum, prudentia agendorum, compassio miserorum. Sub finem vero capituli hæc leguntur: Ergo quia regina ista, pro qua tu oras, per te quærit a me consilium, responde ei ex parte mea et dic ei: quod ipsa habet aliquas infusiones et suggestiones a duobus spiritibus, scilicet a bono et malo spiritu, quas ego indicabo tibi alia vice; quæ ex ante dictis de Blanca verosimillime sunt intelligenda. Neque porro dubium est, posita harum revelationum S. Birgittæ factarum veritate, quin illa, quidquid in mandatis divinitus accepit, summa fide ac libertate perfecit.*

sed Magnus,

114 *Sed ut ad Magnum, Sueciæ regem, revertamur; quamquam surdis plerumque auribus S. Birgittæ monita exciperet is, non destitit illa, ut divinitus jubebatur, regem sui muneris admonere, et proposita criminum enormitate, ad meliorem frugem, quantum id penes se erat, revocare. Luculentum huic rei testimonium perhibet, quod in hanc rem legitur Revelatione 80 inter Extravagantes, uti Deipara S. Birgittam hunc in modum fertur allocuta. Ego sum, ad quam angelus dixit: Ave gratia plena. Et ideo exhibeo gratiam meam omnibus, eam in necessitate habere volentibus. Ego exhibeo adjutorium meum ad regimen regni, in quo tu nata es, contra inimicos Dei corporales et spirituales. Cujus inhabitatores admonéo laborare unanimiter, ut obtineant regem, qui regere velit incolas regni ad devota opera, et honestam conversationem. Quibus etiam notifico, quod divina justitia proponit separare regem, et totam generationem ejus a regimine regni istius, et alter natus in regno in regem electus est, qui regnaturus est secundum consilium amicorum Dei et utilitatem regni. Vos igitur quatuor faciatis secundum consilium meum, ut possitis vobis plures attrahere, habeatis istud consilium secreta cum amicis Dei, et absconditum ab inimicis ejus, ut honor Dei augeatur, et bona consuetudo renovetur, nec non et alienata a corona regno restituantur.*

115 *Vadat igitur unus vestrum vel plures ad regem dicendo sibi: Nos habemus aliqua dicere vobis tangentia salutem animæ vestræ, quæ rogamus vos sub sigillo confessionis tenere. Ad datis etiam plura verba, ut expedire videtur, quorum sensus sit talis: Vos habetis pessimam famam in toto regno dicentem, vos habere et exercere naturalem commixtionem et turpitudinem cum masculis contra naturalem dispositionem. Quod verisimile videtur ex eo, quod plus diligitis quosdam viros contra Deum et animam propriam, quam propriam uxorem. Secundo dubitari potest, an habeatis fidem rectam, quia interdictus ab ecclesia audire Missam, intrastis nihilominus ecclesias, et audistis Missas. Tertio estis prædo coronæ, et bonorum regni. Quarto, quod estis proditor famulorum et subditorum vestrorum, qui fideliter serviebant vobis, et filio vestro, quos tradidistis voluntarie in manus inimici eorum pessimi cum tota terra Schaniæ, pro cuius malitia et fallacia, numquam eo vivente poterunt securari. Si decreveritis peccata ista emendare, et terras alienatas revincere, serviemus vobis. Sin autem, committatis filio vestro sub juramento præstito, quod velit terras alienatas revincere, communitatem diligere, militibus suis fidelis existere, et omnia secundum leges patriæ juste et pie regere et gubernare.*

116 *Attamen sciatis vos quatuor, quod Deus providerat sibi alium regem in futurum, qui taliter provenire potest in publicum cum minori damno et periculo, quia potens est Dominus tam vitam junioris, quam senioris abbreviare vel aliter de regno expellere, omniaque secundum velle suum disponere, abbreviare, seu etiam protelare. Si vero ille obedire noluerit, tunc consulas secreta aliquos de principibus et militibus regni, et cum inveneritis aliquos ad idem vobiscum benevolos et fideles; dicatis eis in publico, quod prius dixistis regi in secreto, quod nulli hæretico servire volueritis, vel proditori: sed nec filio ejus, si decreverit esse paterni sceleris imitator. Quo facto, assumatis vobis unum in principem, qui ex parte coronæ regni præliari poterit prælia regni. Qui electus, si perfectus in bono fuerit, amicus meus erit. Sin autem, cito delebitur. Vos opponite pecunias et similia, ego addam cor virile, et audaciam, ut, qui sponte noluerit, invitus obedire compellatur. Sin autem rex voluerit de regno recedere, caveatis, ne quis vestrum ipsius vestigia imitetur.*

117 *Quamquam autem regis, de quo hic sermo est, nomen non exprimitur, de rege tamen Sueciæ, cognomento Smeek, intelligi ista debere non dubium est, non modo ob congruentiam temporis, sed quod et cetera adjuncta eidem apprimè conveniant, ut ex jam de illo dictis partim colligi potest. Magnus Smeek, inquit porro Buræus in Serie regum Sueciæ, filius Erici, a Birgero fratre occisi, anno mcccix. Nequicquam patrui (ob crudelitatem nimirum regno ejecti) vestigiis territus, contemptu sacrorum, portentis libidinum et efferata crudelitate, publici prædonis meruit elogium. Inter causas vero, ob quas et ipse regno Sueciæ expulsus fuit, Loccenius ad calcem lib. 2 Historiæ Sueciæ, has refert: Quod in impia, libidinosa et publicis moribus pestifera perseveraret vita, nec ad sanitatem redire vellet. Quod Scaniam Hallandiamque, tanta vi pecunie*

A pecunie emptam, a corpore Sueciæ iterum separasset, et in alienas manus transtulisset. Quod injustis oneribus ac tributis regnum exhausisset. De eodem denique Magno ait Ericus Olai, Upsalensis decanus, lib. 4 Suecorum Gothorumque Historiæ: Fuit excommunicatus a Papa propter pecuniam levatam cameræ Apostolicæ, posito interdicto in regno, quam excommunicationem, ut desperatus, parvipendens, et divinis se damna-biliter ingerens, cum alii servarent interdictum, multis erat occasio scandali et erroris. Scantiam Magnus tradidit Waldemaro anno 1360, anno vero 1463 a regno fuit amotus; ex quo tem-pus factæ revelationis, quam per suos in Sueciam in Italia tunc agens Brigitta miserit, utcumque colligitur.

temeritatis
2112
118 Sed et alias sæpe salutaribus monitis Magno præsto fuit, etsi nullo aut exiguo plerum-que fructu: decreverat aliquando Magnus bel-lum Moscovitis inferre (intulit autem anno 1348) quod cum sanctissime viduæ Birgittæ, tunc in Suetia clarescenti, compertum esset, in-quit Joannes Magni, archiepiscopus Upsalensis, Historiæ Gothorum Sueonumque lib. 21 capp. 3 et 4, fideliter et ex divina revelatione eum ad-monet curavit, ut a suo exercitu eos milites amoveret, qui sibi alium belli finem, quam pu-blicam Christianæ plebis pacem proposuisse vi-derentur, utpote qui magis rapinas, incendia et urbium direptiones, quam verum Dei cul-tum ad schismaticas gentes extendere curarent: quod maxime de Teutonica et Danica militia præmonuisse dicebat; eligeretque in eorum lo-cum Sueones et Gothos, qui nihil aliud ab ho-stibus, quam licentiam male faciendi auferrent. Sed imprudens rex non solum hanc, verum etiam omnes alias revelationes a Deo inspiratas contemnens, colluviem ingentis atque incondi-tæ militiæ secum trahens, primo insultu ma-gnam Moscoviæ partem victrice manu subjuga-vit, occupata eorum præcipua arce Pechense. Sed non deerat vaferrimis Moscovitis ingeni-um, quo hostium avaritiæ callidissimis promi-sis illuderent. Cum enim intelligerent, regem ni-mia auri fame laborare, tantum auri et argen-ti se quantocyus allaturos spondebant, quan-tum ipse et totus exercitus ejus vix optare po-tuisset.

graves
C 119 Sed quid accidit? Credidit infelix rex perfidissimis schismaticis, qui prius credere no-luit Birgittæ mulieri sanctissimæ. Confestim igitur suæ temeritatis penas luens, vidit infinitam Moscorum, Tartarorum et Lituonorum mul-titudinem advolare, non aurum, aut argentum, sed ferrum in aculeos sagittarum conversum af-ferre et mortem inferre paratam. Itaque cum ad extrema et pene inevitabilia pericula deductus esset, a solis Sueonibus, quos in postremo sti-pendio collocaverat, servatus evasit. Hi enim magno labore et non minore industria vicini flu-minis meatum effodientes, regem (quamvis male meritum) a mille periculis non sine omni-um admiratione eduxerunt. Qui vero in præsidio arcis remanserant, a Moscovitis crudelissimo mortis genere affecti trucidatique corruerunt. Eadem fere scribit Ericus Upsalensis lib. 4. Fi-nito bello gravior Sueciam clades afflicta: cum enim in pejus rex Magnus rueret indies, gra-vissima Sueciam pervagata pestis est, quam pa-riter S. Birgitta prædicerat, simulque docuerat, qui placari ac mitigari divina justitia posset, nimirum si superbiæ, gulæ et cupiditati, quæ

tum potissimum vita Sueciæ dominabantur, hu-militas, honestas in vestibus, in potationibus mo-deratio, cupiditatumque mundanarum succede-ret inhibito. Pestis hujus revelatio ac prædicto innui videtur Revelatione inter Extravagantes 74, ubi Christus ita S. Birgittam alloquens in-ducitur. Dixi tibi prius, quod ego volo visitare super militiam regni istius in gladio, lancea, et ira... Ecce surgere volo, non parcam juveni, nec seni, diviti et pauperi, justo et injusto, sed vadam cum aratro meo, et evertam stipulas et arbores, ita, ubi erant mille, vix remanebunt centum, et absque habitantibus erunt, domus... Verumtamen propter tria placari potest atque mitigari justitia mea etc.

120 Huc etiam spectare videtur Revelatio 76 his verbis concepta: Dic magistro tuo, ut non desistat clamare, et exaltare vocem suam, quia venio cito. Felices erunt, qui confugiunt ad veram humilitatem. Item 77. Arabo terram istam in iudicio et tribulatione, donec inhabi-tantes addiscant petere misericordiam Dei: qua de re Thorirus Andreæ in Diario Vastenensi ad annum 1350 sic etiam scribit: Fuit primus (an-nus mox dictus) jubileus Romæ, Clemente Pa-pa presidente. Eo tempore vixit in regno Swe-ciæ magna mortalitas, qua nemo majorem me-minit exstitisse nec ante, nec post, quam diu ante prædixerat futuram beata Birgitta. Christus namque in quadam revelatione eam sic prædi-xit, dicens: "Vadam per mundum cum aratro meo etc." Risit hæc aliæque sanctissime Mulie-ris monita Magnus; unde Birgerum illius fi-lium sugillare solitum fuisse refert Margareta, Vastenensis abbatisa, sæpe in superioribus lau-data, hac interrogatione: Quid, quæso, de nobis cognata nostra, Mater tua hac nocte somniavit? Sed quanto tum suo, tum suorum malo hujusmodi, ut ille quidem dictabat, somniis aures occluse-rit, eventus docuit, et fustus Sueci prodiderunt historici.

§ IX. Recensentur nonnulla S. Bir-gittæ itinera, quæ pietatis causa instituit in Norvegiam, Gal-liam etc.

liet ejus
Cum jam aliquamdiu (neque enim comper-tum mihi est, quot annis apud Blancam id muneris gesserit) aulæ magistræ egisset S. Bir-gitta, sive aulæ tumultuum pertæsa, ac tran-quillioris vitæ desiderio, sive a Magno, ipsius monita jam fastidiente, dimissa, ad sua se rece-pit, sibi ac Deo liberius vacatura deinceps. Ex-emplum conjugis Ulfo imitatus videtur: nec dubium, quin piissimum conjugum par totum se Deo dederit, remotis jam pietatis suæ repagu-lis. Certe ex eo tempore, quo aulam Suecicam deseruerunt, varias peregrinationes sacras et laboriosas admodum, instituerunt: referuntur illæ summam apud Simonem Hormann post Miracula S. Birgittæ pag. 839 ex Fragmento cujusdam antiquissimi codicis Revelationum. S. Birgittæ, Romæ in domibus ejusdem impressi: id vero sic habet: Quantas vero et quam laboriosas sancta Birgitta ad diversa Sanctorum loca, quan-doque comitante viro, fecerat peregrinationes, in libris suarum revelationum satis est expres-sum.

AUCTORE
J. B.

penes dedit

E

F

AUCTORE
J. B.

sum. *Ex verbis illis*, quandoque comitante viro, *videri potest dicti Fragmenti auctor sacras S. Birgittæ peregrinationes duas in classes distinxisse, quarum prima eas sanctæ Matronæ peregrinationes complectatur, quas, marito comitante, suscepit; prius nimirum, quam hic Alvastræ se addiderat et cum adhuc in Suecia commune habebant domicilium: alia vero, quas, marito jam vel defuncto, vel monasterium Alvastræ (ut post videbimus) ingresso, vel posteaquam Romam, Sueciam non amplius revisura, profecta est, ipsa instituit. De Prioribus hic nobis tantum sermo erit, de posterioribus suo loco acturis.*

in Norve-
giam

122 *Priores itaque Fragmenti auctor ita describit: De Aquilone cum marito ac magna comitiva utriusque sexus clericorum et laicorum aliquando pedestri, aliquando equestri vicissitudine ad sanctum Jacobum in Compostella et ad plura loca in Hispania, Italia, Francia, Germania, et Norvegia ivit, ubi, xxxvi dietis alias a patria transiens, sanctum Olavum regem et martyrem visitavit, et licet in tanto itinere equitaturam habuerit copiosam, tamen pedester frequentius, etiam in saxosis locis, quibus ea regio plena est, pro fatigando corpore ambulabat. Item ad Coloniam tres Reges et alios infinitos Martyres honorandos visitatura adivit. Item ad sanctam Mariam Magdalenam, sanctam Martham, et ad Taraschonam, rediensque Romam, ubi xxviii annis manens etc. Duæ hic saltem peregrinationes distinguendæ videntur, quarum una Compostellam, aliaque Hispaniæ, Galliæ, Italiæ et Germaniæ sive in itinere sive in reditu loca devotionis ergo adierit; altera vero in Norvegiam S. Olavum regem illic honoratura discesserit; ut innuere quidem videntur ista Fragmenti laudati verba: ubi xxxvi dietis alias a patria transiens: verba porro postrema rediensque Romam secundum S. Birgittæ ad Urbem accessum importare videntur; ut adeo peregrinatione eadem, qua Compostellam adiit, etiam Urbem incisisse videatur. Atque hæc quidem de S. Birgittæ post suum forte et mariti ex aula recessum et ante postremum e patria discessum peregrinationibus universim observata sunt: nunc quid de singulis observarim, expono.*

ad S. Olavum:

123 *Et primo quidem, quod ad iter S. Birgittæ in Norvegiam spectat, licet illius neque Bulla canonizationis, nec Vitæ infra edendæ meminerint, non est tamen, cur, quin revera contigerit, dubitari merito queat: id enim non modo reipsa contigisse, sed et in eo singulari gratia divinitus fuisse affectam discimus ex procemio Regulæ S. Salvatoris apud Hormann pag. 696, cujus hoc initium: In dominio regis Norvegiæ, qui est ad Septentrionem omnium regum ultimus, ita quod ultra terras sui principatus nullus invenitur hominibus habitabilis locus, contigit dominæ Birgittæ, orationi intentius vacanti, quod viribus corporis quasi exinanitis, cepit ejus anima ad videndum, audiendum, loquendum et sentiendum ea, quæ spiritualia sunt, omnibus suis viribus effici perfectissime vigorosa. Taliter itaque, quod sæpius raptam multa audivit in spiritu etc. Cum autem S. Birgitta ad S. Olavum, Norvegiæ regem et martyrem, accessisse dicatur, nequaquam latet, quam Norvegiæ civitatem tunc adierit; nempe Nidrosiam, regni Norvegiæ urbem primariam, Drontheim seu Trontheim indigenis dictam, ubi uti sepulturam, ita et ecclesiam suo nomini dicatam, insignem, dum in Norvegia res Catholica stetit, cultum con-*

secutus est, prout latius videre est apud majores nostros in Commentario, ad Vitam S. Regis et martyris prævio, tom. 7 Julii pag. 87 et seqq.

124 *Testatissimum est S. Birgittæ iter, quo una cum marito suo Ulphone Compostellam et Suecia S. Jacobum, illic toto orbe Catholico concurrentium frequentia tunc celebrem, veneraturam adivit. Omnium instar sit Bonifacius Papa IX ita de eo loquens in Bulla canonizationis S. Birgittæ: Et nihilominus, inquit, conjugis devoti, in Dei timore et amore proximi semper ferventiores, limina beati Jacobi Apostoli communis voto peregre visitarunt. Et paulo infra de S. Birgittæ ad Urbem e peregrinatione Hierosolymitana reditu agens ita loquitur: Ad Urbem quoque regressa, cum antea sive in sua patria et partibus circumstantibus, sive in Germania, sive in Galliis, sive in Hispania, sive in Italia, sive in aliis Cismarinis aut Ultramarinis partibus Sanctorum et Sanctorum corpora, seu memorandæ reliquie quiescerent, pauca admodum absque personali visitatione dictæ sanctæ Viduæ fuissent prætermittenda, in eadem Urbe reliquum vitæ peregit. In itinere Compostellano duo potissimum contigisse reperio: quorum unum Petrus de Alvastra refert in Annotatis ad cap. 36, lib. 6 Revelationum: nimirum, dum eam peregrinationem Birgitta institueret, a monacho quodam, ejus itineris socio, visum fuisse solem (Regem Magnum, de quo supra num. 108 et seqq.) tenebris involutum, contra vero S. Birgittam, cujus Magnus monita spreverat, septem coronis cinctam.*

125 *Sic habent Petri verba: Hic frater (cujus mentio fit cap. 36 lib. 6 Revelationum) Dominam Birgittam ad S. Jacobum sequebatur, qui in spiritu vidit dominam Birgittam, quasi septem coronis coronatam, viditque solem totum denigratum, qui miratus audivit vocem clare dicentem: Sol iste obscuratus significat principem terræ vestræ, qui sicut sol fulserat, erit despectissimus per opprobrium hominum, Mulierque ista, quam cernis, habebit spicam septiformis gratiæ Dei, quam significant septem coronæ, quas vidisti, et hoc erit tibi signum, quod tu sanaberis ab infirmitate ista, et reverteris ad tuos, et elevaberis ad altiore gradum. Qui rediens factus est abbas proficiens de virtute in virtutem.*

126 *Alterum, quod eo in itinere contigit, refert Birgerus num. 15 his verbis: Ut autem se a vanitatibus mundi liberius expedirent (S. Birgitta et maritus ejus Ulpho) ac divino servicio corda sua strictius manciparent, sicut olim Abraham, de terra et cognatione sua ac domo propria exierunt, limina gloriosi Apostoli Jacobi in Compostella magnis laboribus et sumptibus visitantes. Peragratis igitur multorum Sanctorum locis, cum jam essent in reditu, vir Deo devotus in Atrabato cepit graviter infirmari: invalescente autem infirmitate, Sponsa Dei in magna anxietate constituta, per sanctum Dionysium sic meruit consolari, Ego, inquit, sum Dionysius, qui a Roma veni ad has partes (lib. 4 Revelationum cap. 21 dicitur a Paulo conversus, atque adeo populari errore, quo Dionysius Parisiensis idem creditur, qui Areopagita, de quo Act. 17, S. Birgitta fuerit imbuta) prædicare verbum Dei. Nunc ergo, quia speciali devotione dilexeras me, ideo prædico tibi, quod Deus vult per te innotescere mundo et tu tradita*

A dita es custodie mee; propterea juvabo te. Et hoc tibi signum, quod vir tuus ex hac infirmitate non morietur. Unde ipsa merito potuit dicere cum Propheta: Secundum multitudinem dolorum in corde meo consolationes tuæ lætificaverunt animam meam. Nec mirum, nam post aliquos vero dies ibidem, scilicet in Atrabato, vidit mirabilia quædam. Videlicet quomodo transitura esset Romam, et sanctam civitatem Jherusalem, et quomodo migratura esset de hoc seculo. Quæ omnia Deus omnipotens misericorditer adimplevit. Post longam vero ægritudinem convalescente viro, duce Domino, qui omnia disponit suaviter, ambo ad patriam incolumes sunt reversi. *Eadem fere leguntur Revelationum Extravag. cap. 92: verum quo tempore ista contigerunt?*

127 Binetus in Vita Gallica S. Birgittæ cap. 6 de illius Atrabati commoratione refert ex Chronico, nescio quo, nobilem quemdam Suecum, Nericiæ principem, cum conjuge sua liberisque octo Compostella Atrabatam advenisse eo anno, quo Abbas Lætiensis fuit Atrabati constitutus; omnes in platea Lombardorum hospitium habuisse; sed inde nobilem illum Suecum in civitatem ob morbum fuisse translatum, ac in domo cujusdam canonici divæ Virginis, domini Bazentini filii, decubuisse, ac ab Andrea Ghinio, Florentino, Atrabatensi tunc temporis episcopo, extrema unctione fuisse munitum. Andreas Ghini Malpigli ex Gallia Christiana auctæ scriptoribus tom. 3. coll. 337 et 226 factus est episcopus primum Atrabatensis anno 1331, inde vero translatus ad sedem Tornacensem anno 1334 die xvii Octobris. Porro ex eisdem scriptoribus tom. mox laudato col. 125 Olo de Senzelles, abbas Lætiensis, obiit anno 1330; cui successit Joannes de la Haye, monachus S. Gislei, remotus ab officio fuit anno 1331; Joannem excepit Mauritijs II, dictus Paganius, in mense Novembri, sed die Epiphaniæ sequentis ab officio pariter remotus, ut habet Chronicon Ms. nostrum Lætiense. Hunc denique secutus Sicardus de Cardillac Lætiensem abbatiam rexit usque ad annum 1363. Si itaque Chronicon a Bineto laudatum de S. Birgitta et Ulphone interpretari quis cupiat, necesse ex jam dictis erit, ut S. Birgittam, Compostellam cum marito et liberis suis octo in patriam redeuntum, anno 1331 vel sequenti Atrabati mariti sui morbo relentam fuisse, contendat.

128 Verum hoc pacto Chronici illius fides, quod illi Vita S. Catharinæ, S. Birgittæ filia, ab Ulphone monacho Vastenensi et suppari conscripta, refragatur, non parum vacillabit: hoc enim teste (videtis tom. 3 Martii pag. 505) fuit S. Catharina ex octo S. Birgittæ liberis ordine nascendi quarta: neque tamen nisi sub annum 1330 nasci potuit: sive enim S. Catharina 18 fuerit annorum, quod num. 9 et 10 Ulpho monachus tradit, quinquennio post Birgittæ e patria anni 1346 discessum, et proin sub annum 1350; sive annorum fuerit circiter 43 moriente (anno 1373) Matre, ut partim ex num. 9 jam laudato, partim ex num. 42, ubi annis 25 Matri suæ, postquam ad eam Romæ commorantem profecta est, adhæsisse dicitur, natam fuisse necesse est non ante annum 1330: atque adeo fieri non potuit, ut S. Birgitta una cum marito et octo liberis anno 1331 vel sequenti fuerit Atrabati versata. Quod si anno circiter 1330 S. Catharinam, quarto inter S. Birgittæ liberos loco natam, mundo editam, prout fieri debere jam

ostendimus, statuas, ad annum facile 1335 et ultra postremorum quatuor S. Birgittæ liberorum natiuitas nos deducet, ante quem, quod supra dixit, S. Birgitta peregrinationem Compostellanam non instituerit: hanc enim continentia et quidem perpetua votum ab utroque conjuge emissum, ut mox ostendam, præcessit, atque adeo necesse pariter est, ut Compostellam ipsorum iter fuerit omnium suorum liberorum natiuitate posterius.

129 Jam prius continentia voto S. Birgittam et Ulphonem fuisse obstrictos, quam iter Compostellam suscepint, docet imprimis Bonifacius IX in Bulla Canonizationis S. Birgittæ verbis num. 105 supra relatis. Quid autem post eorum in patriam reditum contigit? Audi denuo Bonifacium: Et ad propria reversi, inquit, cum deliberassent, ut liberius devotioni vacare possent, pro sexus diversitate diversa ingredi monasteria, dictus princeps in tali deliberatione quievit in Domino. Itaque secundum Bonifacium Papam, S. Birgitta Ulphone primo perpetua continentia votum emisere. dein itineri Compostellano sese dedere, e quo demum in patriam reduces monasteria ingredi statuere, quod postremum prioris voti confirmatio fuit. Juxta hoc observasse propter ea, quæ ex S. Birgittæ Vita a Birgero archiepiscopo scripta, ex Vita ejusdem Locanii anno 1485 impressa, et ex S. Antonino in contrarium, ut paulo post dicam, hic objici possent.

130 Bonifacio Papæ jam laudato apprimè item consonat Alphonsus eremita in Prologo, num. 106 laudatus. Idem quoque tradit auctor Vitæ abbreviatæ, Alphonsum modo citatum laudans; qui, enumeratis singulis S. Birgittæ liberis, ita mox pergit: At ubi præordinatam a Domino sibi propagationem prolis implessent, utrique sese continentia et castitati perpetua dedicaverunt, ut patet in Prologo. Perfectisque fatigabilibus peregrinationibus, abstinentiis, vigiliis, disciplinis, cæterisque virtutum operibus, vir Deo beneplacens dominus Ulpho, maritus S. Birgittæ, in monasterio Alvastra exuviarum quietem et cum pietate dormitionem accipiens anno Domini mcccxliv, duodecima die mensis Februarii, optamam habet repositam gratiam. E quibus liquere existimo, S. Birgittam itineri se Compostellano non dedisse, nisi posteaquam octo suos liberos peperisset, ac perpetua continentia vinculo se una cum marito Ulphone vincisset. Esto igitur, Birgerum, S. Birgittæ biographum in Vita ejusdem infra edenda, Vitam item Locanii impressam, et S. Antoninum, de quibus num. superiore, votum continentia, a S. Birgitta emissum, itineri ejus Compostellano non præmittere, sed subicere: propterea tamen laudatis modo auctoribus contraire censendi non sunt: cum ita interpretari illorum dicta liceat, ut non de castitatis voto primum emisso, sed per monasterium ingrediendi propositum, ut supra innui, confirmato, loquantur, ut ex ipsis Birgeri verbis abunde liquet.

131 Ita loquitur: Considerantes exemplum quia omnis ponderatio non est digna continentis animæ mutua inter se voverunt continentiam, statuentes intrare monasteria ad servandum Deo viventi omnibus diebus vitæ suæ. Vita anno 1485 Locanii impressa sic habet: Transactis aliquot diebus, convalescente viro, ad patriam suam (Atrabato nimirum) redierunt. Et ipsa Deo dilecta (Birgitta) maritum suum totaliter ad Deum sanctis ammonitionibus convertit et orationibus et exemplis ad caste vivendum

AUCTORE
J. B.

sed post emis-
sum

E

ab utroque
conjuges

F

perpetua continen-
tia vo-
tum,
abundat

AUCTORE
J. B.

dum eum induxit, qui facto voto intrandi religionem, liberis septem (imo octo) procreatis, servato hoc proposito, diu servata continentia, in monasterio Alvastra Ordinis Cisterciensis feliciter obdormivit. Sic denique S. Antoninus: Tandem viro sanitatem consecuto, reversi sunt ad proprias aedes. Verum quia non est digna ponderatio animae continentis (ut ait Sapiens) gratiusque Deo, quod voto redditur, quam quod propria voluntate offertur, ideo simul votum continentiae emiserunt, proponentes, ut id servarent efficacius, diversa monasteria ingredi. Maneat itaque S. Birgittae in Atrebatensem civitatem adventum a Bineto ad annum 1331 aut sequentem nimis propere fuisse collocatum. At, inquires, quo igitur anno Atrebatum venit? Respondedo, nihil mihi occurrisset uspiam, unde illum accurate liceat determinare: in ea tamen opinione versari me, ut ad annum circiter 1339 differri debeat: id cur existimem nunc aperio.

et inter annos 1338

132 Ex supra dictis habemus S. Birgittam et Ulfonem ex itinere Compostellano in patriam re-
duces mox in eo fuisse seu voto seu proposito, ut monasticam vitam amplecterentur: vero itaque simile non est, S. Birgittam ex itinere Compostellano reducem, ac sancto suo proposito exsequendo intentam, turbis aulicis sese miscuisse, ac Blancae, Sueciae reginae, magistram aulae egisse: porro id numeris S. Birgitta suscepisse videtur, cum Blanca regi Magno nupsit, id est, sub annum 1335, ut Loccenius lib. 2 Historiae Sueciae pag. 69 his verbis: Ejusdem (Mathiae Ketelmundi, regni Sueciae pro Magno gubernatoris) consilio Blancam Gallicam comitis Namurcensis (Joannis I) filiam ex regio Valesiorum stirpe sibi matrimonio junxit, ad annum 1335 videtur innuere, et planius tradit Torfæus Historiae Norvegiae parte 4 lib. 9 cap. 3 in hunc modum: Anno, qui superiorem excepit, mccccxxv, rex Magnus procerum omnium Norvegiae, qui summopere protectionem in Sueciam ad coronam et regnum accipiendum dissuadebant, consiliis insuper habitis, a Sueciae proceribus diademate regio insignitur, jamque (secundum Sueciae scriptores, circiter septemdecim, nostros vero, octodecim annos natus) Gallicam ex regio Valesiorum stemmate virgunculam, nomine BLANCAM sibi matrimonio junxit.
C Haud prius igitur, quam anno 1335 S. Birgitta apud Blancam aulae magisterio perfuncta est. Jam vero cum nihil obstat, quo minus annis duobus aut tribus hoc munere functa dicatur, et aliunde anno 1340 in Suecia versatam fuisse reperi-
am, ut infra num. 136 apparebit; reliquum est, ut inter annos 1338 et 1340 S. Birgitta Compostellam migrasse dicatur: nec enim diu post illum annum iter istud differri potest, cui non multis annis superstes Ulpho fuit, anno 1344 defunctus, ut infra videbimus.

et 1340.

133 Sed iis, quae de magisterio aulae S. Birgittae modo dicti, est plane contraria memorati sapientius P. van der Ketten, Calcarienensis Prioris, Anotated ex Revelationibus S. Birgittae, anno 1556 Romae impressis: ita ille: Ex Revelationibus Romanis anno MDLVI. Haec B. Birgitta mccccxvi fuit magistra reginae Blanchae in Suecia, quae habuit patrem Ludovicum, regem Franciae postmodum sanctum, etc, matrem ejusdem nominis Blancam, filiam regis Hispaniae, a quibus, scilicet rege Ludovico et Blanca, habuit capsam eburneam, Sanctorum reliquiis plenam, quibus

(quasi thesauro Dei) coelestis splendor honorem exhibebat. De reliquiis, S. Birgittae a regina Blanca dono datis, agitur Revelationum extravagan-
tium cap. 59; cujus priora verba, de reliquiis ipsis tractantia, transcripsi num. 107. Reliqua, quae ad earundem insolitum splendorem spectant, sic habent: Igitur casu accedente, capsam illam in loco minus decenti a servitoribus posita fuit, et oblita. Tunc beata Birgitta vidit in spiritu de illa capsam prodire lumen splendidum. Quae admirata super hoc audivit vocem sic dicentem: Ecce thesaurus Dei, qui honoratur in caelis, despicitur in terra, ideo transmigremus ad alia loca. Quod audiens Domina reponi fecit ipsam capsam honorifice in altari. Dubium itaque non est, quin S. Birgitta hujusmodi sacrarum reliquiarum, quas inter nonnullae erant S. Ludovici, Galliarum regis, a regina Blanca, cum hujus magistram aulae ageret, thesaurum dono accepere-
rit.

134 Sed pariter dubium non est, id anno 1326 non accidisse: qui enim contraxisset rex Magnus illo anno in Suecia matrimonium potuit cum Blanca, qui anno 1335 aetatis suae annum decimum septimum aut decimum octavum dumtaxat agebat? Qui Patrem habere potuit Blanca, regina Sueciae, S. Ludovicum Galliae regem anno 1270 defunctum et 1397 a Bonifacio VIII Sanctorum albo adscriptum? Gemina quidem S. Ludovici filia fuit, nomine Blanca; sed quarum altera in infantia defuncta est; altera vero, Ferdinando Castellano nupsit; neutra Magno, Sueciae regi. Uxorem porro habuit Margaritam Provinciae comitis filiam. Blanca vero Alphonsi X Castellae regis filia, S. Ludovici mater, non uxor fuit. Si verum quaeritur, fuit Blanca, Magni regis Sueciae uxor, filia Joannis I comitis Namurcensis, cujus uxor prima fuit Margareta Claramontana S. Ludovici neptis; altera Maria Artesiae, et ipsa e Valesiorum stirpe prognata, e qua Joannes filia Blanca, Magni uxore, auctus fuit. Haec igitur annotatio, ab Hormanno et Revelationum S. Birgittae Nurembergensibus editoribus annis 1516 et 1521 merito omissa, morari hic nos non debet.

135 Ad hoc idem iter forte referri debet, quod supra num. 122 dictum est de itinere ejus Colonien-
si ad tres Reges, ibidem praecipuo honore cultos. Neque enim, an eodem, quo Compostellam ivit S. Birgitta itinere, Coloniam quoque in illa redituve iniecerit, an vero diverso, ex verbis supra transcriptis colligi liquido potest. Huc etiam forte spectat, quod Crusius Annalium Suevicorum lib. 7 parte 2 cap. 5, Halae Suevicae originem explicans, scribit his verbis: Hinc ducupata fuit Hala civitas SEPTEM PYRGORUM, seu BURGORUM vel HEPTAPYRGIIUM, ZUN SIEBEN BURGEN. Horum praecipue unum cum atrio, propter S. Michaelis ecclesiam situm, BERLEBERGA nominatur: in quo burgo vel arce, S. Birgitta Sueca, Romam petens circa annum 1363 Christi (imo 1346) divertisse perhibetur. Quae curia, quoniam postea Beginarum, vel conversarum habitaculum fuit, NUNNENHOVE vocabulo dicta est: licet haec ad iter S. Birgittae Romanum (perperam forte, sicut et ad annum 1363, ut postea dicitur) retulerit Crusius. Ceterum, quamquam, quid S. Birgittae in earum hisce peregrinationibus, pietatis et sacras Sanctorum curvias honorandi causa susceptis, magnisque corporis laboribus atque molestiis institutis, acciderit, nusquam enucleate explicatum invenerim

A invenerim, ex iis tamen, quæ de ejus itinere Norvegiano et Compostellano jam diximus, colligi satis potest, sanctam Matronam non modo Nidrosiæ et Atrebat, sed et alibi sæpe insignibus a Sanctis, quorum visitabat reliquias, favoribus, quod et postmodum ipsi in Italia et Hierosolymis suo loco videbimus contigisse, fuisse affectam.

officiis gratias.

136 Ita notat P. van der Ketten ex laudata sæpius Vita Ms. Germanica S. Birgittæ, hanc aliquando accessisse ad S. Botuudum, qui ipsi apparuerit, dixeritque, se illi gratiam audiendi videndique spiritualia promeruisse. Contigisse id videtur in Sudermannia secundo circiter ab urbe Stokholmia milliari, ubi illius exuvie fuerunt tumulatae ac nomini suo dicatum templum habet, Botuud-kirkia a S. martyre nuncupatum, ut dictum est tom. 6 Julii a pag. 635, ubi de illo actum est. Idem refertur in Revelationibus Extravagantibus cap. 72, quod, quia annum exprimit, quo res contigit, atque inde, S. Birgittæ iter Compostellanum inter annum 1338 et 1340 fingendum verosimiliter esse, ut supra num. 132 dixi, confirmatur, totum huc lubet transcribere:

B sic itaque habet: Quarto anno ante mortem viri (sic lego in utraque editione Norimbergensi annorum 1517, 1521, et in Coloniensi anni 1628; apud Hornmann pag. 780 typothetæ vitio legitur Vir) Sanctus quidam terræ Suetiæ, Botuudus nomine, apparuit dominæ Birgittæ quasi in quodam mentis excessu dicens: Ego tibi promerui cum aliis Sanctis istam gratiam Dei, scilicet audire et videre spiritualia et sentire, et spiritus Dei inflammabit animam tuam. Migravit ex hac Vita Ulpho S. Birgittæ maritus anno 1344. Contigit id itaque anno 1340, et quidem ex S. Birgittæ Vita Germanica, existente illa prope Stokholmiam in Suecia; quod num. 132 dicebam.

Quos præter Ulphonem hujus itineris

137 Inter loca, quæ nominatim supra exprimuntur, quæque verosimiliter sive in itinere sive in reditu itineris Compostellani adiit S. Birgitta, præter Compostellam, Romam, Atrebatum, Coloniæ Agrippinam, occurrunt præterea Massilia, ubi S. Magdalena, et Tarascona, Gallie Narbonensis, ut item Massilia, civitas, ubi S. Martha, Christi Servatoris nostri hospita, præcipuo tunc in honore habebantur. Alia pariter loca quamplurima, celebriorum Sanctorum exuviis ornata, ac propterea fidelium ad illa concursu frequentata, adiisse S. Birgittam, non dubium est: sed, cum de his nihil usquam nominalim dictum reperiamus, vel inviti de illis tacere cogimur. Pauca adjungimus de S. Birgittæ itinere Compostellano sociis. Ulphonem, S. Birgittæ maritum, hujus itineris socium sese illi adjunxisse, ex superioribus satis liquet. Non defuisse illi copiosum seu clericorum religiosorumve, seu laicorum consortium, pariter ex dictis liquet. Contra vero, S. Birgittam in itinere Compostellano socium habuisse e liberis suis ullum, nusquam reperi, neque, id ut suspicemur, sinit plerumque sub annum 1338, cui circiter iter istud illigavimus, tum temporis ætas; cum S. Catharina ordine nascendi quarta, ut ante diximus, tum temporis annum ætatis suæ octavum dumtaxat ageret.

habuerit socios, haud certo constat. 138 Burlamachus lib. 1, cap. 9 Vitæ S. Birgittæ, Petrum Alcastrensem, Ordinis Cisterciensis alumnum, hoc in itinere S. Birgittæ socium fuisse, ait; neque id vero omnino absimile est; quamquam nec certum. Is in Diario Vastenensi ad annum 1390, quo obiit, S. Birgittam in itinere

Hierosolymitano quidem, de quo postea, comitatus dicitur; sed de Compostellano nulla ibidem fit mentio. Scio, ex Revelationibus Extravagantibus capp. 48 et 109 eum triginta saltem annis S. Birgittæ fuisse familiarem, ac scribendis ejus revelationibus occupatum: sed fieri hæc potuerunt, etiamsi itineris Compostellani, inter annum 1338 et 1340 instituti, S. Birgittæ, anno 1373 defunctæ, socius non fuisset; quamquam negare non ausim, eundem, antequam S. Birgittæ revelationes scribere cæperat, Sanctæ nostræ familiarem fuisse, ac eam forte Compostellam fuisse comitatum. Idem, quod de Petro Alcastrensi Burlamachus ait, pari aut potiore jure dici videtur posse de Petro, primo monasterii Vastenensis generali confessore, anno 1378 defuncto, de quo præter dicta ex Diario Vastenensi num. 28, præterea scribit Vastovius in Vile Aquilonari pag. 140. Ejus Vitam et Miracula conscripsit probata fide frater Matthias Laurentii ordinis ejusdem (hujus nominis monachus Vastenensis, et a pietate multum laudatus, mortuus legitur in Diario Vastenensi anno 1486) vir ætate grandævus ac erga Deum pietate ac religione conspicuus; quam tamen nondum videre potui. Supplicatum fuit pro canonizatione ipsius apud Leonem Papam X; sed, hæresi gliscente, nihil perfectum. Hæc de Petro, confessore Generali Vastenensi, qui partim quoque ut in Revelationibus Extravagantibus S. Birgittæ cap. 48 diserte habetur, eas conscripsit, huc transcribere volui, ut videant nonnulli, quos viros veluti pessimæ proteritæque fidei homines sugillant, dum S. Birgittæ revelationes pro credulorum, simplicium ac fabulatorum monachorum figmentis venditare ac irridere non erubescunt. Sed jam alio progrediamur.

AUCTOR
J. B.

§ X. Ulphone marito orbata in spon-
sam eligitur a Christo: mutat vitæ
genus, hominumque, quod et alias
fecit, contemnit opprobria.

R educes in patriam ab itinere Compostellano Ulpho et S. Birgitta nihil habuere antiquius, quam ut nuncupato a se religionem ingrediendi voto re ipsa facerent satis. Plusculum temporis S. Birgitta, quæ novæ Religionis condendæ a Deo destinata jam erat, eaque de re jam Atrebat nonnihil fortassis divinitus edocta erat, quod innuere videtur Birgerus S. Birgittæ biographus num. 126 laudatus, sibi sumpsit, quo de genere vitæ posthac instituendæ maturius deliberaret. At Ulpho, ut in patriam rediit, mox operi manum adjecisse videtur: Birgerus enim itineris Compostellani, rotique religionem intrandi, ab utroque conjuge nuncupati, narrationi mox de Ulphone ista subjungit: Unde, ordinatis rebus et bonis suis, vir magnæ devocionis et conversationis honeste; ut firmiter in sancto perseverare posset proposito, in monasterio Alvastrensi annis aliquibus morabatur. Unde tandem in senectute bona transivit feliciter ex hac vita. Alvastra, quo Ulpho sese abdidit, monasterium est Ordinis Cisterciensis, ut Vastovius in Notitia

In patriam
reversa

AUCTORE
J. B.

titia monasteriorum, quæ olim in Suecia et Gothia floruerunt, Operi suo, quod Vitem Aquiloniam inscripsit, præfata, scribit, S. Mariæ sacrum et anno 1150 a Suerchero rege erectum : sed annum illi natalem 1143 assignat Carolus de Visch in Chronologia monasteriorum Ordinis Cisterciensis, Bibliothecæ suæ scriptorum ejusdem Ordinis subnexa pag. 367, ubi illud corrupte Alnastrum vocat. Ceterum addit Benzelius in Annotatis ad Vitem Aquiloniam pag. 65, monasterium istud nomen suum traxisse ab Alcilda, Suercheri Senioris uxore, ac hodieque ejus rudera in Gothia Orientali superesse.

privatur
marito Ul-
phone,

140 Indueritne re ipsa Cisterciensem habitum ac professionem Ordinis emisit Ulpho, dubium facere videntur in primis Bonifacii IX in Bulla Canonizationis S. Birgittæ hæc de Ulphone verba: Dictus princeps in tali deliberatione (ingrediendi monasterium) quievit in Domino : quæ sic videntur intelligi posse, ut Ulpho seruum quidem habitus religiosi induendi habuerit propositum, sed in morte præventus exsequi non potuerit. Alphonsus in Prologo lib. 8 Revelationum cap. 3 tantum ait, Ulphonem in Sueciam reducem, ibidem migrasse in Domino, nulla suscepti Cisterciensis habitus, editæque professionis facta mentione. Vitæ vero S. Birgittæ abbreviatæ auctor ait dumtaxat, Ulphonem in monasterio Alvastræ exuariarum quielem et cum pietate dormitionem accepisse; quod fieri sane potuit, etsi nec habitum Cisterciensem suscepisset, nec ex ejusdem Ordinis institutis religiosam professionem emisisset. Nec ea de re plura leguntur apud Surium ad diem xxiii Julii, ubi de S. Birgitta. Ab Antonino vero monasterium quoddam ingressus tantum dicitur.

quem suis
Cisterciensis

141 Hinc partim, ut opinor, partim vero ex annis, quo Ulphonem in Sueciam rediisse, ibidemque obiisse (1343 et 1344) statuit, Bailletus Henriquezium carpit ob Ulphonem Menologio Cisterciensi insertum, cum nempe e Bailleti sententia vita prius cesserit Ulpho, quam professionem emittere potuerit : Hippolytus vero Helyot in Historia Ordinum monasticorum tom. 4 pag. 27 ex iisdem causis censuit, Ulphonem quidem tyrocinii sui annum non complexisse; emisisse tamen religiosæ professionis votum ob periculum mortis, quod et in Ordinibus ceteris fieri solet. Verum quidem est, Ulphonem post suum in Sueciam reditum non admodum diu in civis fuisse : at reditum illum, quem sub annum 1340 contigisse statuimus, ad annum 1343 differendum esse, ac Ulphoni, anno 1344 die xii Februarii defuncto, complendi tyrocinii spatium defuisse, a vero plane videtur alienum : cum Birgerus S. Birgittæ biographus, § hujus initio laudatus, ipsum a suo in Sueciam reditu in monasterio Alcastrensi annis aliquibus moratum fuisse, verbis disertis tradat : unde, quæ supra de tempore instituti a S. Birgitta Compostellani itineris illiusque in patriam reditus dixi, non parum confirmantur, liquetque ab Henriquezio aliisque Ulphonem non tam levi de causa, ac Bailletus inuit, Cisterciensium alumnorum numero fuisse adscriptum.

merito, ut
apparet,

142 Quadriennio itaque circiter in monasterio Alcastrensi Ulpho versatus fuit, priusquam vitam exiit : annus certe et dies emortualis, nimirum Christi 1344, et dies xii Februarii, non dubius est, tum ex auctore Vitæ abbreviatæ S. Birgittæ, mox laudato, tum e Thoriro Andree, ita Chronicon Vastenense inchoante : mcccxliv. xii Februarii obiit nobilis miles, Dn. Ulpho Gudmars-

son, quondam maritus beatæ Birgittæ : ut audiri D minime hic debeat auctor Catalogi illustrium sanctitatis virorum sacri Cisterciensis Ordinis, qui Ulphonem (verba illius infra reperies) mortuum scribit anno circiter 1358 die xxvi Julii. Obiit porro Ulpho in senectute bona ex Birgeri verbis, meritis tamen, quam annis graviori : nam ex Bulla Canonizationis S. Birgittæ, quæ sub initium seculi decimi quarti nata est, octavum et decimum ætatis agebat Ulpho, cum decimum tertium ageret S. Birgitta; quare sub finem seculi decimi tertii in mundum prodixit Ulphonem oportet. De virtutibus ejus, quibus in seculo fulsit, jam delibatum est aliquid num. 104 ex Birgero, ubi illum belli domique insignem regi patriæque operam navasse, satis quidem indicavit, sed uberius solidiusque a pietate in beatissimam Virginem, a timore Dei, a piorum operum frequentia, et ab amore justitiæ, citæque honestate laudavit. Quantus vero illi vel in ipso adolescentiæ flore fuerit continentiæ conjugalis amor, tum maxime patuit, cum integro fere biennio, uti nolumus matrimonii jure, tum suam, tum Conjugis pudicitiam ilibatam voluit, neque unquam ad illam, ut in Bulla Canonizationis S. Birgittæ verbis disertis Bonifacii IX testatur, nisi in timore Dei et posteritatis amore accessit. Nisi porro eximia pariter fuisset in Dei Sanctos veneratione, cum magno, ut credere par est, rei familiaris dispendio, gravibusque corporis ærumnis longinquam adeo eorum causa procul a patria amicisque perfectionem haud suscepisset. Unde facile constat, in virtute illum piissimæ Conjugis, dum cum illa vixit, hortatu exemplum non parum proficisse.

143 Ex vita porro ejus in seculo acta conjicere facile possumus, quam sanctis integrisque moribus fuerit, postquam nuntium seculo remisit, ac Alcastrensis cænobii latebras aulæ patriæque suæ splendoribus prætulit : adeo ut apud Cistercienses scriptores aliquot etiam Beati titulum invenerit. Series virorum sanctitate illustrium Ordinis Cisterciensis, sed quoad annum diemque mortis ejus jam superius refutata, ita de illo habet : B. Ulfo de Ulfaso, princeps Nericie ; S. Birgittæ conjux, monachus Alvastræ in Suecia die vicesima sexta mense Julio circa annum mcccxlvi. Henriquezium in Menologio Cisterciensi ad diem item xxvi Julii : Alvastræ in Suecia B. Ulpho de Ulfaso, princeps Nericie : qui in juventute S. Birgittæ nupsit, et, aspirante spiritu Dei, matrimonium honestissime coluit, et tam Deo, quam hominibus charus, felices habuit progressus. Mirabili erga Deiparam ferebatur affectu, et spiritu fervens una cum uxore in Hispaniam profectus, limina S. Jacobi visitavit. In propria reversus habitum Cisterciensem in Alvastra induit, ibidemque, felici agone consummato, evolavit ad cœlos. Beatum pariter vocat Sartorius in Cistercio bis tertio pag. 452. Quin et Ferrarius in Catalogo Sanctorum Generali ad diem xii Februarii illum hoc modo annuntiat : In Suecia B. Ulphonis principis, viri S. Birgittæ. Relatus quoque est a majoribus nostris ad diem xii Februarii inter Prætermisos, quod cultum sacrum publicumque illi nunquam fuisse delatum, existimarent, quod hodieque existimamus.

144 Quin tamen Beatorum ordinibus admixtus sit, dubitare nos non sinit insignis viri virtus, quam denique etiam ex cap. 56 Revelationum Extravaganantium hic propono, ubi a morte S. Birgittæ apparuisse, interrogantique, quid sibi ad salutem maxime profuisset, respondisse legitur

A *gitur* : Sex sunt, quæ profuerunt mihi. Primum scilicet confessio mea, quam omni sexta feria, quando copiam habui, feci, habens firmum propositum in posterum me emendandi. Secundum est, quod sedens in iudicio non iudicavi amore pecuniæ seu favoris, sed omnia iudicia mea examinaui diligenter, paratus errata corrigere et minus bene facta retractare. Tertium est, quod obedivi magistro meo, consulenti mihi, non commisceri, postquam partum intellexi vivificatum. Quartum est, quod cantus fui, quantum potui, ne per me vel meos pauperibus in hospitando essem ingratus, vel onerosus seu sumptuosus, omnem adhibens sollicitudinem, ne contraherem debita, nisi præviderem, unde solverentur. Quintum est abstinentia, quam assumpsi mihi in via peregrinationis ad sanctum Jacobum. Nam constitui in via non bibere per intervalla. Ideo per hanc abstinentiam deleta est illa longa sessio, quam habui in mensa et loquacitas et excessus. Et jam certus sum de salute mea, licet incertus sum de hora. Sextum est, quod commisi iudicia mea illis, quos credebam justos, ut solverent debita mea. Et quia debitis implicari timebam, reassignavi vivus regi provincias suas, ne anima mea iudicium Dei sustineret. *Quas sane viri coram Deo et hominibus integerrimi notas esse, et illius, qui jam pridem meritum suorum præmium receperit, nemo inficias ibit. Sed hæc de Ulphone jam satis. Ad S. Birgittam itaque redeo.*

Exin Birgitta
Alvastram
abit,

B 145 *Quid illa post viri mortem? Viduitatem perpetuo coluit, bona sua filiis pauperibusque divisit, habitum mutavit, relictis ædibus, Alvastram concessit, auxilium austeritatem vitæ. Mortuo autem viro, inquit Birgerus ejus biographus num. 18, postquam Mulier sancta et pudorata compararet suum simul animum, nunquam alteri se corporaliter conjunxit. Erat namque sicut altera Judith virtuti castitatis adjuncta, ita ut non cognosceret virum omnibus diebus vitæ suæ, ex quo defunctus est vir ejus, sed semper solitarie habitans et in gemitibus perseverans in sanctæ viduitatis proposito, sicut sub crystallo clarissimo, ne a pulvere vane glorie macularetur, aut tactu laudis humanæ frangeretur, vite sue reliquias mundissime custodivit. Alphonsus in Prologo ad Lib. celestis Imperatoris ad reges idem brevibus tradit : Ipsa vero, tunc (mortuo marito Ulphone) accensa perfecto castitatis amore, totam Christo se totaliter tradidit. Secessisse S. Birgittam a morte viri Alvastram, ut ibi vitam solitariam ageret, haud quidem aperte his verbis Birgerus ait; innuit tamen tacite, ut videtur, istis verbis semper solitarie habitans, sed paulo clarius num. 20, ubi dicitur jussa stare in monasterio : aliunde etiam de S. Birgittæ in Alvastra commoratione constat, cujus diserta mentio fit Revelationum Extravagantium cap. 55 his verbis : Quidam monachus sanctæ vitæ (Gerechinus) ipsius monasterii Alvastra narravit cum lacrymis et juramento ipsi Priori Petro, quod quando domina Birgitta venit ibi ad residendum in eodem monasterio (seu prope illud) monachus admiratus est etc. : quod et alibi non raro fit in iisdem S. Birgittæ Revelationibus. Tenuit hæc S. Birgittæ Alvastræ commoratio ab anno 1344, quo Ulpho mortuus est, usque ad annum 1346, quo Romam, in Sueciam non reditura, dum viveret, pervenit. Quid tum temporis gestum fuerit, infra dicetur.*

Octobris Tomis IV.

146 *Quod ad divisionem bonorum habitumque mutatum spectat, audi Birgerum num. 20 : Cupiens ex hinc Sponsa Christi a cunctis mundi perturbationibus quiescere et in sinu Sponsi, sopitis terrenis cupiditatibus, dormire, statim post mortem viri distribuit omnia bona sua inter filios et pauperes, mutans habitum et vitam. Auctor vero Vitæ abbreviatæ S. Birgittæ sic loquitur : Quo protinus defuncto (Ulphone) ipsa præelecta Dei sancta Birgitta impendia, possessiones, amicos et propinquos pro modico reputans terrestres, cum Magdalena optimam partem elegit, quæ non auferetur ab ea. De austeritate vitæ, quam, defuncto marito, non mediocriter auxilium, ita rursum Birgerus : Et quia considerabat, quod perfecta quæque anima, in quo se jam diu exercuit facile non amittit, ideo de poenitentia, quam, vivente marito, occulte fecit, post ipsius mortem non contenta, in triginta (totidem circiter marito, anno 1344 defuncto, superstes fuit, anno 1373 mortua) lineis vestibus non utebatur, nisi in velaminibus capitis, sed, aspero induta cilicio, carnem, quæ concupiscit adversus spiritum, refrenabat. Ante lectum fecit poni unum thorale et cuscinulum sub capite, et sic ibi dormire solebat, habens super se vestem simplicem vel mantellum. Quæ, dum quærebatur, quomodo illio quiescere posset (quod sane eo admiratione dignius erat, quo in Septentrionalibus istis regionibus frigus regnat intensius) in frigoribus intentissimis, quæ in partibus illis urgent, respondit dicens, Ego sentio intus in me tantum calorem ex divina gratia, quod frigus illud, quod exterius est, non me multum urget ad lectum molliorem; illo sine dubio spiritalis ignis calore succensa, de quo dicit eximius Prophetarum : Concaluit, inquit, cor meum intra me et in meditatione mea exardescet ignis.*

Auctor
J. B.
bona dividit,
vitæ

147 *Huic non absimile est, quod de S. Birgitta, adeo divini amoris igne æstuante, ut frigor exteriori expers videretur, legitur lib. 6 Revelationum cap. 84 : ita ibi : Cum Sponsa in mediis frigoribus in regno Suetiæ venisset ad quamdam insulam navigando, et jam omnes dormirent, nolens inquietare aliquos, permansit ad diem in navi. Cumque famuli ultra modum paterentur de frigore, ipsa tantum calorem sentiebat, quod tangentes eam et videntes mirarentur. Sed Birgerum de S. Birgittæ, jam viduæ, vitæ austeritate ita porro loquentem audiamus. Tot etiam genuflexiones, inclinationes, et venias die ac nocte facere consuevit, quod mirum erat, tam teneram personam posse tantorum laborum pondera sustinere... Consuevit insuper diebus Veneris de ardente cereo stillas flammigeras super nudam carnem suam fundere, ita quod ex ipsis vulnera remanserunt. Quæ si aliquando per se ante alium diem Veneris aliquantulum sanarentur, tunc statim, immissis unguibus suis, ita in eis aravit, ut corpus suum non esset sine vulnerum passione. Et hoc fecit propter Passionem Jesu Christi; habens etiam nodosa ligamina circa corpus suum, quæ a se neque diebus neque noctibus separavit, attendens, quod nunquam affectus noster ad desiderium eternorum perfecte accenditur, nisi cura carnis etiam in licitis et necessariis frequenter et fortiter repellatur. Omni feria sexta solebat propter Passionem Christi et amaritudinem fellei potus, sibi ante mortem propinati,*

55 amarissimam

AUCTORE
J. B.

auget.

amarissimam quamdam herbam, quæ GENCIANA vocatur, in ore suo tenere. Hoc idem aliis diebus observans, quando aliquod verbum indiscussum proferebat.

148 Bonifacius IX in Bulla Canonizationis S. Birgittæ non solum fere singula, quæ modo de illius, jam viduæ, aucta vitæ austeritate e Birgero dicta sunt, viderique possunt infra, sed his etiam addit nonnulla, quæ huc transfero : de jejunio, quod a morte mariti servavit, hæc ait : Sed post mariti mortem... non solum eas, quas sancta mater jubet Ecclesia, vigiliis seu jejuniis observabat, sed alia multa superaddebat, ut etiam ultra Ecclesiæ mandatum quater in hebdomada jejunaret, et similiter quater in hebdomada, conjugem nondum vita functo. Et paulo infra : Singulis sextis feriis ob memoriam sacratissimæ Passionis Domini nostri Jesu Christi pane dumtaxat et aqua contenta jejunium non omisit, cum etiam multos alios dies ob diversorum Sanctorum reverentiam simili abstinencia pertransiret. Et sive jejuniis abstinere, sive aliter discumberet; cum sobriissima foret, de mensa surgebat non saturata, sed refota. De frequenti vero ejus confessione hæc habet : Et superstiti marito cum singulis sextis feriis confessa fuisset, post ejus transitum veram confessionem semel saltem in die cum magna contritione studuit iterare, tam amare leviter, sicut alii gravissima, deplorans, et nihil de suis verbis, moribus, cogitationibus, et actibus præteriens indiscussum. Plura de S. Birgittæ post viri sui mortem virtutum exercitiis tum apud Birgerum, tum apud Bonifacium et Bertholdum reperies. Videamus modo quid sanctæ Viduæ, eo biennio, quo Alcastræ morata est, acciderit.

fit Christi specialis sponsa,

149 Non diu distulit divina benignitas S. Birgittæ, tanto jam celestis amoris igne exæstuantis, amoris sui vices rependere : sed mox mortali sponso viduatam Deus ipse in singularem sibi sponsam adoptare dignatus est. Refert id Birgerus num. 19 sequentibus verbis : Sed quia plerumque Christus corda perfectorum visitat, eisque benignitatis suæ suavitatem manifestat, ut per eos ad infirmiores postmodum veniat et descendat, transactis aliquibus diebus post mortem viri sui, cum Sponsa Dei, in cujus semper anhelavit desiderio et amore, de statu suo esset sollicita, rapta in spiritu, vidit nubem lucidam, et audivit de nube vocem, sicut quondam filii Israël audiverunt loquentem Dominum in monte Synai de nube, et dicentem sibi : Ego sum Deus tuus, qui tecum loqui volo : et territa illa, putansque illusionem esse, iterum audivit. Noli, inquit, timere, quia ego sum omnium conditor, non deceptor, non loquor propter te solum, sed propter salutem aliorum. Audi, quæ loquor et vade ad magistrum Mathyam, qui expertus est duorum spirituum discretionem, et dic ei ex parte mea, quia dico tibi, quod tu eris sponsa mea et canale meum, et audies et videbis spiritualia, et spiritus meus remanebit tecum usque ad mortem. Ita Birgerus, e cujus verbis intelligitur, S. Birgittam non modo paulo post viri mortem in sponsam a Deo fuisse acceptam, sed singulariter etiam fuisse electam, quæ divinis revelationibus inspirationibusque instructa aliorum Pontifices ac principes Dei nomine officii sui admoneret.

150 Eadem iisdem pene verbis leguntur in Revelationibus Extravagantibus cap. 47 apud Hormann pag. 769; uti et in earundem Revelationum editionibus Noremburgensi tam anni 1517 quam 1521. Coloniensi et Monachiensi. Verum in his dicitur S. Birgitta a Christo in sponsam electa fuisse, non tantum transactis aliquibus diebus post mortem viri sui, ut Birgerus loquitur; sed annis. Quo pacto, cum biennio tantum circiter apud monasterium Alcastræ egerit ex Birgero num. 24, vel ultra id S. Birgittæ in sponsam Christi adoptatio differenda esset, vel hæc saltem, contra ac dictum est supra, paulo post Ulphonis mortem non contigisset. Standum tamen esse Birgeri verbis, reor, ac in citatis Revelationibus S. Birgittæ editionibus annis dies substituendos propterea reor, tum quod in iisdem Revelationum editionibus Alphonsus in prologo scribat ad Lib. Celestis Imperatoris cap. 3. Ubi (in Suecia) tunc prædictus maritus (S. Birgittæ Ulpho) migravit ad Dominum. Ipsa vero, tunc accensa perfecto castitatis amore, totam Christo se totaliter tradidit, qui eam illico in sponsam suam benigne suis verbis amplectendo suscepit : tum quod Thoririus Andreæ in Diario Vastenensi ad annum 1344, quo obiit Ulpho, de S. Birgitta scribat : Hoc etiam anno primum factæ sunt revelationes ad beatam Birgittam; non quod ante nullas habuerit revelationes, sed quod, mortuo marito, et singulariter a Christo in sponsam adoptata, revelationes vel frequentius, vel clariorem tunc verum divinitus ostensarum notitiam habere cœperit. Et tunc, inquit mox laudatus Alphonsus, ipsa incepit habere clarius visiones divinas.

151 Præterea Mathias in Prologo Revelationum ait, S. Birgittam mox ab obitu sui mariti, bona sua abjecisse, ac propterea mirandis consolationibus gratisque a Deo fuisse visitatam : Cumque jam a lege viri soluta esset, inquit, bona sua hæredibus et pauperibus distribuens, et a mundi retinaculis se expediens, et Christum pauperem pauper sequens, nihil sibi nisi simplicissimum victum et vestitum contemptibilem retinebat. Propter quod et eam, quæ omnem mundi consolationem rejecerat, Christus mirandis consolationibus et gratiis visitabat; quibus postremis verbis S. Birgittæ in Christi sponsam electio significari videtur. Statim etiam a divisione bonorum suorum, quæ verosimillime paulo post Ulphonis mortem contigit, S. Birgittam a Deo in sponsam fuisse electam, innui videtur lib. 1 Revelationum cap. 2. Ubi ita illam alloquens inducitur Christus : Ego elegi te, et assumpsi te mihi in sponsam, ut ostendam tibi secreta mea, quia mihi sic placet. Tu etiam quodam jure facta es mea, cum in morte mariti tui voluntatem tuam in manus meas resignasti. Cum etiam, eo defuncto, cogitasti et rogasti, quomodo pauper pro me esse posses. Et voluisti omnia pro me relinquere et ideo de jure facta es mea. Quæ cum S. Birgitta in Suecia post viri mortem, et antequam Romam abiret, peregrisse dicatur, veneritque Romam anno 1344, verosimiliter profecto est, vel solo rerum ordine spectato, contigisse hæc omnia paulo post Ulphonis mortem, seu aliquot post hanc diebus, ut Birgerus loquitur, quam annis aliquot, ut supra laudatæ Revelationum S. Birgittæ editiones habent.

152 Certe a vera abesse videtur, quod ex Ms. S. Birgittæ

a mariti
morte

S. Birgittæ *Vita Germanica* notat P. van der Ketten in *Notitiis*, quas ad majores nostros misit, nempe revelationem illam de nube lucida, S. Birgittæ factam, accidisse anno 1338; quandoquidem hæc ex dictis certo contigerit Ulphonis obitu serius, quem anno dumtaxat 1344 vita functum fuisse, non dubium est. Denique ex Birgero num. 20 habemus, S. Birgittam, postquam a Deo jam in sponsam electa esset, superfuisse annis 28; quibus ex anno 1373, S. Birgittæ emortuali, subductis, ad annum saltem 1345 revolvemur; atque adeo ratio non est suspicandi, per errorem forte apud Birgerum legi diebus pro annis. Quis vero fuerit Mathias, supra laudatus, ad quem a Deo missam fuisse S. Birgittam, Birgerus refert, num. 26 et seq. hujus Commentarii satis explicui. Quid vero sibi velit discretio spirituum, quam a Birgero Mathias expertus dicitur, docet Petrus Alvastrænsis his verbis Capituli 3 lib. 1 *Revelationum*: Observa fidem rectam (ita ibidem Christus S. Birgittam allocutus dicitur) quam ille (Mathias, de quo hic sermo) te docebit, qui duorum spirituum conflictum, falsitatis scilicet et veritatis in se expertus, auxilio meo devicit; sequentem Declarationem subjiciens: Iste docturus Sponsam Christi fuit quidam sanctus vir, magister in Theologia, qui vocabatur magister Matthias de Suetia, canonicus Lincopen., qui glossavit totam bibliam excellenter. Et iste fuit tentatus a diabolo subtilissime de multis heresibus contra fidem Catholicam, quas omnes devicit cum Christi adjutorio, nec a demone potuit superari.

curiaque
speciminu

153 Mutatum nobilissimæ femine vitæ genus habitusque, ut Bonifacii in *Bulla Canonizationis* verbis utar, multum humilis et abjectus multorum in illam dicteria, sannas, probraque concitavit: verum his nihil nota hominum loquacitatem generose contempsit. Audi Birgerum: Cumque a nobilibus, vitam ejus insaniam æstimantibus, propter subitam mutationem et vilitatem habitus contemneretur, respondit: Nec propter vos incipio, nec propter vos dimitto. Statueram enim in corde meo tollerare verba. Orate, ut possim perseverare. Sciens, nimirum inquit Birgerus, quod sicut malam conscientiam non sanat laudantis præconium, sic bonam non vulnerat conviciantis obprobrium. Hæc generatim Birgerus, satis innuens, S. Birgittæ, cum, mutato vitæ genere, Alvastræ moraretur, nec levia, nec pauca fuisse toleranda opprobria. Et vero, cum non ita Alvastræ solitariam ageret vitam, quin identidem Dei jussu et ad aliorum salutem in publicum ipsi atque in ipsam aulam prodeundum esset, sanctissimæ Mulieri obtrectandi convitiandique occasio multiplex deesse non poterat. Singularia quædam facta, quod ad commendandam ejus patientiam atque constantiam non parum faciant, nec a Birgero aliis S. Birgittæ biographis, saltem obviis, singulatim exponantur, in medium profero; unde et multa, et fortasse quidem his, quæ dicuntur, acerbiora sustinuisse, conjici non omnino absurde poterit.

insignis
patientia

154 Ita in primis in hanc rem P. van der Ketten in *Excerptis e Vita S. Birgittæ Germanica*, ejus cura adornatis et ad majores nostros transmissis: Sciendum, quod tempore quodam factum sit post mortem sui mariti a domino nostro Jesu Christo ei mandari, ut ad regem Sueciæ (Magnum) pergeret. Tunc erat sollici-

ta, quidnam sibi ibidem faciendum esset, aut quid dicendum, si ad eum veniret. Tunc responsum a Deo accepit: Cum veneris ante regem, tuum os aperias, et ego illud implebo, hoc est, ei infundam, quod loqueris. Tunc obediens, confortata in fide, pergebat ad regem. Ad quem cum accederet, divina ei verba statim inspirantur, quæ et regem et regni principes movebant, quia regem commonebat, eique prædicebat, quod ira Dei super illam terram ventura esset, nisi a defectibus quibusdam et peccatis declinaverint. Ita vas Dei electum Dei verba coram rege et principibus prædicabat. Verum, quid ei inde lucri accessit? Quibus gestis, ita *Excerpta vitæ Germanicæ* mox laudata prosequuntur, quidam præcipuorum in eam murmurant, et libenter eam confudissent, nisi ejus genus (regi ipsi cognatione junctam fuisse, jam diximus num. 45) et prosapiam magnam suspexissent. Interim multo ludibrio eam habebant, jocantes et deridentes eam conviciabantur, et sagam compellabant, et defraudatricem et seductricem nominabant, ita ut ejus filii indignati, nujusmodi vindicari vellent. Sed ipsa (en sanctæ *Mulieris patientiam et mansuetudinem*) suis liberis supplex facta rogabat eos, ut in eo nihil facerent, dicens: Deus mihi testis est, quod amore Christi similes contemptus et derisus malim pati, quam in meo capite regis coronam gestare.

155 Refert id etiam quantum ad substantiam Bertholdus infra num. 42: sequentibus vero, nimirum 43, 44 et 45 facta quedam jam relato non dissimilia narrat, quamquam fortasse non eo tempore, quo Alvastræ ab Ulphonis obitu Birgitta morabatur, eorum contigerint singula. Primum Stokholmæ contigit, ubi nobilis quidam ob sana, quæ regi Magno dederat, at non ex illius re, consilia in transeuntem Birgittam aquam effudit e fenestra; quod probrum Birgitta non modo non ægre tulit; sed etiam apud Deum deprecari conata est. Alterum Arbogæ (Sueciæ oppidum est in Vestmannia) ubi acerbo scommate petita, hujus auctorem humili placidoque responso et placavit et aliorum vindictæ eripuit. Tertium coram rege Magno accidit, coram quo contumeliose trusa a quodam nobili, eodemque detractore suo, regi supplex facta, probri sibi illati veniam impetravit a rege quidem, sed Ancillæ suæ injuriam paulo post vindicante Deo. Denique Alvastræ commorantem, ut miræ patientiæ, et austeritas, ita et perfectissimæ obedientiæ, aliarumque virtutum quamplurima dedisse non raro specimina, colligere ex iis promum est, quæ de illa num. 52 infra Bertholdus refert.

aliarumque
virtutum
præbet,

ANCTORE
J. B.

§ XI. S. Birgittæ revelationes, vernacule ab illa scriptæ, et Latine redditæ, non semel examinatæ approbatæque fuerunt.

Revelationes
sue

Quandoquidem jam eam vitæ S. Birgittæ partem attigimus, qua in sponsam a Christo electa frequentioribus a Deo honorari revelationibus cepit, non abs re videtur hoc loco de his aliqua disserere. Quo pacto, et quando id contigerit, jam in superioribus dictum est num. 149, et seq., ubi de Christo innube lucida S. Birgittæ apparente ex cap. 47 Revelat. Extravag., a Petro Alcastrensi scriptarum, verba fecimus. Verum id non semel dumtaxat, sed iterum ac tertio contigit, ut docet Joannes Cardinalis de Turrecremata in Prologo, cujus verba hæc sunt: Pro quo notandum, quod Revelationes istæ duplici tempore inveniuntur examinatæ, vivente scilicet ipsa beata Birgitta; secundo post mortem ejus. In vita quidem; nam, cum ipsa levis non esset ad cito credendum revelationibus, cum primo hujusmodi revelationes inciperet habere et vidisset nubem lucidam, audissetque vocem quasi hominis dicentem: « Mulier, audi me » ipsa timens illud ab angelo sathanæ mox confessorem adiit quemdam devotissimum et approbatissimæ vitæ virum magistrum Matthiam de Suetia, Sacræ Theologiæ professorem egregium, qui super totam Bibliam scripsit. Hic in talibus non ignarus ei jejunia et orationes indixit, et alia exercitia spiritualia, et confessione ejus audita, eam Sacramento corporis Christi communicavit.

scribit ver-
naculæ,

157 Dumque talibus insistens similem iterum visionem haberet, ipsa denuo de consilio dicti magistri orationes et alia bona adauxit. Et tunc tertio similiter vidit nubem, et in nube similitudinem Christi, filii Dei. Et audivit vocem: « Mulier, audi me, ego sum Deus tuus, qui tecum loqui volo, noli timere. Ego sum omnium conditor, non deceptor. Non loquor tecum propter te solam, sed propter salutem aliorum. » Dux Christi e nube lucida allocationes sponsæ suæ Birgittæ citato Revelationum Extravagantium capite indicantur his verbis: Conterrita illa, ne forte hostis esset illusio, audivit iterum: « Noli timere etc. » Tertia forte innuitur lib. 1 Revelationum cap. 2, ubi ad Birgittam Christus: Ego elegi te et assumpsi te mihi in Sponsam, ut ostendam tibi secreta mea, quia mihi sic placet. « Quamquam ibi nulla, saltem expressa, de nube lucida, e qua loquentem Christum audierit S. Birgitta, mentio fiat. Duplicis etiam dumtaxat apparitionis Christi, e nube lucida S. Birgittam alloquentis, mentionem facit Birgerus num. 149 laudatus, qui tamen addit, S. Birgittam in mandatis a Christo habuisse, ut hæc Mathiæ confessori suo exponeret: Audi quæ loquor et vade ad Mathiam etc. Quoniam autem revelationes divinæ non Birgittæ solius gratia, sed etiam aliorum, ut ex ante allatis liquet, salutem fiebant, congruum sane erat, ut etiam litteris, quo uberior esset earum apud plures fructus, mandarentur: scripsit itaque illas ipsamet S. Birgitta, sermone vernaculo seu

Gothico, et quidem ita jubente Christo. Ut autem non Gothice doctorum modo, sed aliorum etiam, ad quos attinebant, manibus teri facilius possent, voluit præterea Christus, eas etiam Latinitate donari.

158 Id vero muneris Petro Alcastrensi polissimum injunctum fuit. Utrumque Alphonsus docet in Prologo, Libro celestis Imperatoris ad reges præfatio, cap. 3 apud Hormann pag. 628 col. 2 his verbis: Et quia ipsa Domina Revelationes scribebat, ut præfertur, ex præcepto Christi in lingua sua Gothica, ideo ex eodem præcepto Christi iste Prior (monachus et Prior postmodum Cisterciensis seu Petrus de Alcastra) transtulit de illa lingua sua materna in Latinum omnes libros, et istum præsentem (nempe Octavum, seu Librum Celestis Imperatoris ad reges) eidem Dominae divinitus revelatos. Præceptum, Christi, quo Petrus Alcastrensis, tunc temporis loci Supprior, ac dein Prior, revelationes S. Birgittæ factas Latinas facere jubebatur, refertur cap. 48 Revelationum Extravagantium, quas ipsemet compilavit; ubi initio quidem indicato sibi a S. Birgitta Christi præcepto hanc satis prompte paruisse eaque de causa alapa divinitus percussus, jacuisse ex ea semimortuus, ac denique sanitati iterum divinitus redditus fuisse legitur, cum se ad scribendas Latino sermone supra dictas revelationes paratum exhibuisset. Ex quo autem earundem revelationum scriptioni seu versionem se dedit, qui a pueritia vehementissimo capitis dolore affligi consuevit, totis dein triginta, quibus S. Birgittæ adhæsit, annis permansit ab eo malo immunis. Ita de eo legitur Revelationum Extravagantium cap. 109. Obiit anno 1390. Item nono die mensis Aprilis, inquit ad illum annum auctor Chronici Vastenensis, in curia episcopali ad Vazsten moriebatur frater Petrus, Prior Alvastris, translator et conscriptor maximæ partis Revelationum, divinitus ostensarum beate Birgittæ, et comes peregrinationis ejus ad sanctam Jerusalem.

159 Dicitur translator et conscriptor maximæ partis Revelationum etc: quia, licet ipse pleræque, prout temporis successione fiebant, illas in litteras miserit, non tamen omnino omnes: suam enim etiam ea in re partem habuit alter Petrus, primus canobii Vastenensis confessor generalis, de quo cap. 48 Revelationum Extravagantium sub finem, postquam dictum ibi fuerat, Petrum, Priorem Alcastrensem, jam sanitati, qua divinitus ob non satis promptam eidem præcepto exhibitam obedientiam, privatus fuerat, restitutum factas S. Birgittæ Revelationes ex Christi præcepto scribere et in Latinum sermonem vertere cepisse, ista mox verba adduntur: Licet aliqua scripserit (seu Latine reddiderit) Petrus consocius, ejus (Petrus Alcastrensis) et confessor et scriptor ejus (S. Birgittæ) in dictis Revelationibus triginta annis, usque ad mortem ipsius domine Birgittæ. Quas Petrus Alcastrensis, et Petrus confessor Vastenensis Latinitate donarant S. Birgittæ Revelationes, postmodum, superstitæ etiamnum in vivis S. Birgitta, traditæ sunt in manus, ex præcepto itidem divino, Alphonso Giennensi olim in Hispania episcopo, ut legitur in fine proxime citati capitis Revelationum Extravagantium his verbis: Quas postea Christus ante mortem ipsius (S. Birgittæ) præcepit dari domino Alphonso Eremitæ Hispano, olim episcopo Giennen.

160 Quem vero in finem traditæ Alphonso fuerint,

distinxit in
libros Alphon-
sus Giennensis
episcopus :

rint, explicatur cap. seq. seu 49 Revelationum Extravagantium hoc modo: Nunc ego (ita Christus S. Birgittam allocutus eo loci perhibetur ut pluribus linguis conveniat, trade omnes libros Revelationum eorumdem verborum meorum episcopo meo eremite, qui conscribat et elucidet et Catholicum sensum spiritus mei teneat. Ceterum Alphonsus traditis sibi Revelationes in libros octo distinxit; Additiones vero et Declarationes, quæ in editis S. Birgittæ Revelationum libris subnexæ earum aliquibus visuntur, auctorem habent Petrum Aleastresem, de quo supra, qui libris octo nonum, quem Revelationum Extravagantium dixerunt, postmodum adjecit; quæ quidem in Prologo Revelationibus Extravagantibus præficio his verbis exposita leguntur: Postquam dominus Alphonsus, quondam episcopus Giennensis, et postea eremita probatissimus, ex præcepto Christi Revelationes celestes factas sanctæ Birgittæ de regno Suetiæ in libros distinxisset, dominus Petrus, Prior Alvastris, ipsarum revelationum primus conscriptor, aliquas revelationes extra libros originales prætermittens redegit seorsum in cædulis et sexternis. Quas in præsentia reverendi patris beatæ memoriæ domini Nicolai, tunc temporis episcopi Lincolniensis (obit anno 1391) aliorumque plurimorum dominorum sæcularium et ecclesiasticorum tradidit fratribus primitivis monasterii Vazsten., affirmans in verbo veritatis, revelationes illas et plures alias, quas in suo monasterio Alvastris repositas habebat, B. Birgittæ divinitus revelatas, et per se ab ore ejus translata fideliter et conscriptas.

quas autem
Extravagan-
tes dicunt;
collegit idem
Petrus Alpa-
strensis.

161 Quarum revelationum aliquæ propter convenientiam, quam habent ad revelationes in libris originalibus contentas, tamquam Declarationes earumdem et Additiones, diligenter præhabita discussione, ipsis originalibus libris hinc inde pio conamine sunt insertæ; nempe a monachis Vastenensibus, qui primam Revelationum S. Birgittæ editionem Lubecensem curarunt; et quem modo laudavi, et mox laudabo ulterius. Revelationum Extravagantium Prologum composuisse videntur. De Lubecensi editione ita Chronicon Vastenense ad annum 1491: In die SS. Cosmæ et Damiani transibant fratres Petrus Ingemari, sacerdos, et Gerardus, laicus versus Lubeck ad faciendum imprimi libros celestes Revelationum S. Birgittæ. Et post annum evolutum, impressis et perfectis octingentis voluminibus in papyro, et sedecim dumtaxat in pergameno, redierunt in monasterium suum anno Domini MCDLXXXII circa festum S. Katharinæ virginis et martyris. Ceterum, cur Revelationes libri ultimi Extravagantes dictæ sunt, ita Vastenenses monachi exponunt: Reliquæ vero studiose in unum recollectæ volumen patebunt numero et ordine infrascriptis. Et quamvis Revelationes istæ ab aliquibus Extravagantes nuncupentur, eo quod ipsis libris Originalibus Revelationum celestium a principio non junguntur, pie tamen ab eodem fonte sapientiæ Dei, quo et aliæ, unde accipimus omnes, creduntur veraciter emanasse: quodque ad conciliandam his Extravagantibus fidem facit, addunt paulo infra: Harum autem revelationum veritas, quod divinitus revelatæ sint, in Attestationibus domini Prioris Petri, et B. Catharinæ, S. Birgittæ filie, pro canonizatione sæpe dictæ S. Birgittæ factis, pro majori parte evidenter patebit cuilibet ipsis Attestationes fi-

deliter intuenti. Ita monachi Vastenenses (saltem in editionibus Norimbergensibus annorum 1516 et 1521: nam Lubecensem anni 1491 vel 1492 videre mihi non licuit) quos iis de rebus ex monumentis monasterii sui probe fuisse instructos, credere par est. Atque hæc quidem de Revelationum libris, in se spectatis, modoque, quo scripti translative fuerunt, dicta sint; nunc qua sorte usi fuerint, et quam rigidum non semel de illis institutum sit examen, videamus.

162 Jam supra vidimus § hujus principio eo Joanne de Turrecremata, dein cardinali, S. Birgittæ revelationes, ipsa tum viva, tum mortua, ad examen fuisse revocatas; ac primo quidem Mathiæ de Suetia judicio fuisse a S. Birgitta, sibi ipsi non fidente, subjectas: præter hunc autem et alii plures insignes viri, dum ipsa viveret, easdem sedulo discusserunt, discussasque suo calculo approbarunt: Dum autem hujusmodi revelationes, inquit Cardinalis de Turrecremata, multiplicarentur, ipsa non contenta revelationes ipsas multis spiritualibus aliis viris in omni scientia peritissimis, et præcipue juxta mandatum Domini Deuteronom. 17 § 8 præcipientis, ambigua judicia referri ad sacerdotes, prelatis Ecclesiæ majoribus revelare curavit. Unde D. archiepiscopo Upsalensi (fuit hic vel Birgerus, ejus biographus, vel Henricus, Birgeri successor, de quo vide Diarium Vastenense ad annum 1408) et aliis tribus episcopis et abbati cuidam religiosissimo tunc Romæ existentibus, et domino Alphonso, olim episcopo Giennensi, humiliter et reverenter exposuit. Qui, super his matura deliberatione et tractatu habito, eas non a deceptore spiritu, sed a Spiritu sancto procedere concorditer concluderunt. Idem per multos alios viros eximios, harum revelationum examine accurato præhabito, judicatum est, ut ex multis locis colligitur, in quibus actus et vita ejus describuntur, a quibus brevitas causa supersedere curavi. Actibus, de quibus hic Joannes de Turrecremata, consonat Prologus in Regulam Servatoris, ubi hæc habentur: Multa audivit in spiritu, seu in visione spirituali et intellectuali sibi spiritualiter enarrari, quæ postmodum archiepiscopo Upsalensi. una cum aliis tribus episcopis et cuidam magistro devotissimo (Matthiæ) qui magnus theologus habebatur, atque uni abbati Deo devoto et valde religioso eadem persona (S. Birgitta) cum magna reverentia et timore Dei humiliter propalavit, timens illud sub specie angeli lucis ab illusione angelo tenebrarum, et hi omnes et multi amici Dei hæc audientes et super hoc mature et spiritualiter ad invicem conferentes, divinitus a spiritu sancti gratia omnia eidem personæ revelata fuisse comprobant. Vide etiam hanc in rem Alphonsum ipsum in Prologo Libri celestis Imperatoris ad regis cap. 3.

AUCTORE
J. B.

Sæpe fuere
examinatæ,
sive cum vi-
ceret,

F

sive post ejus
obitum anno
1577 sub
Gregorio XI,

163 Posteaquam vero e vivis S. Birgitta abiit, ac de ejus in Sanctorum album solenni relatione agi ceptum est, non minus accurate, quam dum viveret, revelationum ejus negotium discussum fuit. Audi iterum Joannem de Turrecremata: Denum secundo post mortem datæ sunt hujusmodi revelationes (quæ nimirum octo earum prioribus libris continentur) examini, et tam sapientum virorum quam summorum Pontificum judicio approbatæ videntur. Pro quo notandum, quod anno Domini MCCCXXXVII post obitum B. Birgittæ revelationes celestes eidem divinitus factæ in pluribus voluminibus conscriptæ, ut sic com-

modius

AUCTOR
J. B.

modius a pluribus et conspici et examinari possent, presentate fuerunt sanctissimo Patri Domino Gregorio XI per manus venerabilium personarum D. Catharinae, natae B. Birgittae, fratris Petri, prioris Alvastri, et domini Petri Olavi, confessoris praefatae dominae Birgittae. Gregorius autem, ut Joannes de Turrecremata fusius narrat, examinandas dedit Cardinali Montis Majoris, Cardinali de Agrisotio, et Cardinali de Luna. Praeterea Martino de Salea, juris utriusque doctore et archiepiscopo Pampelonensi, item magistro sacri palatii ex Ordine S. Dominici, Joanni de Hispania, magistro sacrae Paginae, et Alphonso, episcopo Giennensi, de quo saepe superius: qui, facto examine revelationum supra dictarum, honorificentissimum de iisdem ad Gregorium XI testimonium retulerunt. Quibus inspectis (S. Birgittae revelationibus, inquit Cardinalis de Turrecremata) et cum omni diligentia saepius transcuris, attenteque intellectis, cum nihil in eis reperiri potuit reprobum, aut suspectum, aut orthodoxae nostrae fidei dissonum, vel adversum; sed totum, quicquid in eis continebatur, omni extitit veritate conspicuum, et sanctitate praeclarum, plenum, perlucidum ac perfectum. Hujusmodi fuit examinatorum de S. Birgittae revelationibus, quae octo eorum primis libris comprehenduntur, sub Gregorio XI, quarto circiter post S. Birgittae obitum anno iudicium.

et anno seq.
sub Urbano
VI,

164 Accidit interim, ut Gregorius XI die xxviii Martii anni 1378 Romae ex hac vita decederet: ex quo factum est, ut negotium Canonizationis S. Birgittae, atque adeo et ea, quae ad ejusdem Sanctae revelationes spectabant, ad exitum deduci nequiverint; ita ut anno 1379 sub Urbano VI, Gregorii successore, totum id negotium ab oro fuerit iterato examinandum et pertractandum. Quod igitur sub Gregorio XI jam rite peractum fuerat, sic exigente rerum gravitate, sub Urbano VI repetitum fuit, id est, eadem, quae supra personae, S. Catharina et Petrus, Alvastri prior, ac praeterea frater Andreae (seu potius fortassis Andreas Olavi, de quo Chronicon Vastenense ad annum 1390) et Magnus Petri revelationes S. Birgittae ejusdem Pontificis rursus examini obtulerunt; qui hanc provinciam Cardinalibus aliquot aliisque viris doctis demandavit, e quibus Cardinalis de Turrecremata recenset Corsiensem, de Anglia, de Ursinis, Januensem, et de Manupelle Cardinales: Urbevetanum episcopum, Joannem de Lignano, juris utriusque doctorem, Joannem de Basilea, magistrum in sacra pagina, Alphonsum, episcopum Giennensem, Augustinum de Roma Ordinis S. Augustini, in Theologia magistrum, Mattheum de Cracovia, dominum Ludovicum, utriusque juris licentiatum. Qua quidem commissione, inquit Joannes de Turrecremata, ut praemittitur, facta, et diligenti examinatione earum per omnem modum, ut est superius expressum, per ipsos commissarios attentissime habita, et demum, ut fieri oportuit, ad aures domini Papae relatione subsecuta, iterum ab ipso Urbano, sicut a Gregorio praedecessore suo, compertae sunt esse authenticas, atque veritate plenas, et a Dei spiritu veraciter edoctae; nec non ad utilitatem legentium seu audientium pro saluberrimo fidei dogmate in sancta Ecclesia Dei in perpetuum cum devotione et reverentia studiosius observandae.

165 Hinc non exiguum in variis regionibus excitatum est Revelationum S. Birgittae desiderium, adeo ut eas principes, respublicae, civitates, veluti certatim, describi sibi curarint. Quamobrem (Cardinalis de Turrecremata verba iterum recito) plures principes et nobiles Romam venientes, et alii, suos nuncios mittentes, pro libris Revelationum habendis, quos, postquam eos instanter petiverant, in propriis suis sumptibus cum exquisita diligentia scribi fecerunt. Subdit dein Cardinalis supradictus, Episcopum Wormatiensem Revelationum S. Birgittae descriptum exemplar detulisse ad imperatorem (praerat tunc imperio Wenceslaus) fratrem Petrum de Arogonia ad regem Galliae (Carolus V) nuncium reginae Castellae in Hispaniam, nuncium reginae Cyprum in Cyprum, nuncium reginae Siciliae Neapolim, nuncium studii Pragensis in Bohemiam; quibus adjungit fratrem Petrum de Burgundia Ordinis Minorum, nuncium Cruciferorum, Romanos, Januenses, Wratislavienses, ac plurimas alias civitates, regnorumque aliorum principes viros: atque haec omnia in Registris Canonizationis S. Birgittae scripta esse testatur.

166 Novum etiam pondus accessit S. Birgittae Revelationum libris (octo nimirum primis, ut supra monui) anno 1391 a Bonifacio IX, qui in Bulla canonizationis S. Birgittae, a Martino V. dein confirmata, eos diserte his verbis laudavit: Quibus quidem sanctis et absque intermissione continuatis operibus, haec generosa Vidua per gratiam sancti Spiritus promeruit multis eorum cogitationes et affectiones intimas et gesta secretissima propalare et visiones ac revelationes varias videre et audire: ac spiritu prophetico multa praedicere, quorum nonnulla effectu completa fuerunt, prout haec et alia in ejus Revelationum volumine plenissime describuntur. Quin et ipse Deus S. Birgittae revelationum patrocinium contra oblocutores earum, illa tum circa, tum mortua, subinde suscepit. Viva quidem, ut refertur lib. 6 Revelationum cap. 90, ubi religiosus quidam, qui sibi incredibile aiebat, Deum mysteria sua feminis magnificis, qualis nimirum S. Birgitta erat, revelare, in temeritatis suae penam paralysi percussus ex hac vita ereptus dicitur. Alter item, qui coram rege Sueciae S. Birgittae Revelationum fidem imminuere conatus fuerat, a Christo, S. Birgittae apparente, refutatus dicitur eodem libro cap. 92. Postquam vero ex hac vita abiit S. Birgitta, doctor quidam Lipsiensis in Misnia, Saxoniae provincia, cum dixisset: Nisi de nova hac haeresi librisque illius vetulae (ita S. Birgittam nominabat) loqui desieris, tradam te ignibus comburendum, sanusque cubitum irisset, postero die morbo caduco periisse inventus est, ac fidee admodum computruisse. Religiosus quidam, cum ad eundem fere modum de S. Birgitta ejusque revelationibus locutus fuisset, ad lectum se conferens e gradibus praecipuus datus vitam exiit. Tertius item religiosus in revelationes S. Birgittae contumeliosus loquacitatem suam horrenda, dum vixit, lepra percussus fuit. Referuntur haec fusius in Miraculis 6, 7 et 8, S. Birgittae, Vitae ejus abbreviate proxime subnexis apud Hormann pag. 502, sed, unde haec hausta fuerint, non edicit.

167 Sed et jam antea sub annum 1373, aut paulo postquam e vivis abierat S. Birgitta, in Angliam non modo delata fuisse, sed et doctorum in scholis Londinensibus et Oxoniensibus scriptis illustrata

A *strata fuisse Revelationum ejus volumina ex Pitseo et Baleo discimus: prioris verba sunt ad annum 1381, ubi de Richardo Lauinghamo Carmelita, Oxonii S. Theologiæ professore, agit, ac inter illius scripta recenset, Determinationes notabiles Oxonii et Londini publice lectas pro libro Revelationum S. Birgittæ, libros septem. Stupor et mirabilia audita sunt; quibus verbis Mathias Prologum Revelationum incepit. Posterioris, ejusdem Richardi opera recensens hæc centuria 7: In revelationes Birgittæ (quam alibi sanctam Virginem Scotticam male facit) lib. vii. Stupor et mirabilia audita sunt. Pitseus item ad annum 1373 enumerans opera Thomæ Stubbs ex Ordine PP. Prædicatorum recenset In Revelationes S. Birgidæ librum unum, cujus initium, Beata et venerabilis domina. Baleus vero centuria 14, cap. xi, quod de S. Brigida Scotica est, sic more suo petulanter scribit: Hujus Dianæ (Brigidæ Scoticæ, ut falso ait) somnia seu, ut ipsi vocant, revelationes in scholis Oxoniensibus et in cathedris publicis magistralibus exposuerunt magni sætate doctores Thomas Stubbes, Dominicanus, Ricardus Launham Carmelita, et adhuc alii ejus generis multi circa annum Domini MCCCXXX.*

§ XII. Oppugnatae eadem in conciliis Constantiensi et Basileensi ab omni censura immunes evasere.

Exdem in conciliis Constantiensi,

A *t quamquam sic satis Revelationum S. Birgittæ fides stabilita videretur, seculo tamen xv lis in illas mota fuit, sic tamen, ut illæ abierint. Ac primo quidem oppugnatas, sed frustra in concilio Constantiensi varii tradunt, e quibus Simon Hormann Antonium Cordubam lib. x, quæst. XLIV in 4 Prob. sextæ conclusionis de Revelat. S. Birgittæ ita loquentem citat: Revelationes S. Birgittæ jam probatæ ac commendatæ sunt in Constantiensi concilio, et ab Urbano VI et Martino V et tandem ab Ecclesia modo prædicto: Ambrosium item Catharinum lib. 3 de Immaculata B. Virginis Conceptione: Quis ausit B. Birgittæ Revelationes, aut esse phantasticas, aut ab angelo sathanæ inspiratas objicere, quæ tamen in Constantiensi concilio, etiam in judicio contradictionis probatæ ac commendatæ fuerunt. Eandem quoque in rem Alphonsi Mendozae, Augustiniani, in Quodlibet. quæst. 5 verba in medium adducit Hormann. Nihil apud Joannem de Turrecremata de oppugnatis S. Birgittæ revelationibus in concilio Constantiensi occurrat; nihil in Actis ipsiusmet concilii apud Labbeum tom. 12 Conciliorum. In Diario quidem Vastenensi ad annos 1414 et 1416 lego, Thorirum Andree pro confirmatione Ordinis sui, Joannem Hildebrandi et Joannem Haquini pro arduis negotiis sui pariter Ordinis Constantiense concilium adiisse: at nulla illic, saltem expressa, litis adversus S. Birgittæ Revelationum libros motæ, mentio est: istud tamen certum est, Martinum V anno 1419, ut infra videbimus, Bonifacii IX Bullam, qua hic Revelationum dictarum libros laudat, ad exitum perducto Constantiensi concilio, edita Bulla confirmasse Florentiæ. Sed clarum est*

ea de re Gersonis in Tractatu de Probatione Spirituum anno 1415 Constantiæ habito testimonium, ubi sic loquitur: Qua super re nedum unum et ab uno, sed plures a diversis tractatus compositos invenimus, quos nunc habere manualiter fas esset, et diligenter inspicere, dum in hoc sacro concilio queritur tractari de canonizatione Sanctorum et examinatione doctrinarum suarum, præsertim unius, quæ BRIGITTA nominatur, assueta visionibus, quas nedum ab angelis, sed a Christo et Maria et Agnete et ceteris Sanctis familiaritate jugi, sicut Sponsus ad Sponsam loquitur, se asserit divinitus suscepisse.

169 *Concilium Constantiense non diu post excepit eodem seculo Basileense, in quo acriter de S. Birgittæ Revelationibus decertatum fuit: cujus rei Diarium Vastenense ita meminit ad annum 1433: Die S. Hyppolyti venit de concilio Basileensi quædam stricta citatio, qua confessor et abbatissa citabantur ab ipsum concilium cum documentis super revelationibus B. Birgittæ et super indulgentiis festi S. Petri ad vincula. Die S. Cosmæ et Damiani exivit confessor, et cum eo fr. Acho (Arosiensis postmodum episcopus) ad concilium memoratum: et ad annum 1436. In crastino Joannis et Pauli rediit confessor de consilio Basileensi, in expeditis negotiis Ordinis nostri, sicut prius fecerat. Item ad annum 1438: Crastino S. Erii regis et martyris obiit Fr. Petrus Olavi... Hic scripsit... declarationes doctorum super articulis extractis de Revelationibus S. Birgittæ in concilio Basileensi. Quid hac in materia actum sit in concilio Basileensi, exponit universim Joannes de Turrecremata in Epistola ad Christi fideles, nempe extractos fuisse ex libris Revelationum S. Birgittæ articulos, quorum aliquos nonnulli tamquam erroneos in Basileensi concilio improbare nitebantur. Cum autem Joannes de Turrecremata unus esset ex iis, quos ad examinandos prædictos articulos idem concilium deputarat anno 1435, rogavit eum Gervinus confessor Vastenensis, et Acho, ut, re diligenter inspecta, suam de controversia hac sententiam exponeret ac declararet: quorum desiderio parens scripsit elucidationem, qua S. Birgittæ revelationes pro viribus defendit.*

170 *Exstat ejus Epistola, quam ea de re ad supradictos Gervinum et Achonem scripsit, apud Hormann in principio Revelationum S. Birgittæ ejus opera Monachii anno 1680 editarum, ubi sic scribit: Elapsis quidem diebus, quibus quorundam articulorum Revelationum S. Birgittæ, matris vestræ et institutricis vestri Ordinis, coram iudice fidei et deputatis quibusdam magistris et doctoribus examinabatur materia, placuit charitati vestræ me multiplicatis precibus exhortari, ut vigilantia cura et accurato studio intendere vellem inter alios reverendos magistros, qui pari studio eidem operi intenti erant, ad videndum scilicet et examinandum, an præfati articuli, sicut per nonnullos æmulos vestros ut dicebatur, asserebatur, aliquid contra sacram Scripturam, aut sanctorum Doctorum doctrinam, aut quod bonos mores offenderet, continerent. Ita hactenus Joannes de Turrecremata, tum palatii Apostolici magister, breviter indicans, in quo rei tum cardo verteretur: dein aliqua tum de se, tum de rei magnitudine præfatus, ita prosequitur: Animum placuit accommodare studio et videre juxta crediti mihi desuper ingenii vires, an præfati articuli, nobis presentati, possent*

ACTORUM
J. R.

et Basileensi

E

vehementer
oppugnata
F

AUCTOR
J. B.

possent sustineri fidei Catholicae veritate salva et absque doctrinae sanctorum Doctorum injuria, quid autem mihi visum sit, in subsequentibus juxta mei sensus tenuem capacitatem, et celeriter, ut vos ipsi scitis annotavi.

ab omni cen-
sura immu-
nes eva-
serunt,

171 *Subjicitur dein apud Hormann aliosque Joannis de Turrecremata lucubratio, qua S. Birgittae Revelationes fuse tuetur: sub finem vero suam de illis sententiam ita breviter declarat: Plane omnes et singulos (Revelationum S. Birgittae articulos ab adversariis extractos propositosque concilio) accurato satis studio juxta vires meas examinavi et nullum eorum, pie et modeste intellectum, reperiens sacrae scripturae, aut sanctorum Patrum adversum sententiam, sed consonum et conformem satis reputo unumquemque, et omnes eos juxta eorum modestam et piam intelligentiam esse admittendos, et posse legi in Ecclesia sancta Dei eo modo, quo multorum aliorum Doctorum libri, et Sanctorum Historiae et Legendae licentiantur legi fidelibus. Ita de S. Birgittae Revelationibus, seu earum libris statuit Joannes de Turrecremata*

B post accuratum examen; cujus sententia plerisque examinatoribus ceteris atque ipsi Basileensi concilio placuisse, necesse est, cum legi illae, ac fidelium manibus teri post concilium Basileense perinde ac ante illud permixtae sint, et hodieque pro probatis, quas inter nuper illas recensuit Benedictus XIV lib. 3 de Servorum Dei beatificatione et Beatorum canonizatione cap. ult. num. 15, habeantur.

ita patrocini-
antibus

172 *Verum enimvero, si S. Birgittae revelationes, ut mox dictum, tam in concilio Constantiensi, quam Basileensi oppugnatae ab omni tandem censura immunes evaserint, de suis adversariis non nisi post acre laboriosumque certamen triumpharunt, aliis auctoritate et precibus, aliis vero scriptis ac calamo acriter eas propugnanti-
bus. Inter primos recenseri jure merito possunt Ericus, Sueciae rex, et regni Daniae episcopi et praelati, qui, ut intactae illaeseque servarentur, datis ad concilium Basileense commendatitiis litteris vehementer institerunt: Erixi quidem litterae apud Severinum Binium tom. 4 Conciliorum, anno 1618 Coloniae Agrippinae typis edito part. 1 pag. 231 (ubi lectae notantur in generali congregatione die Veneris xxvi mensis Martii anni 1435) ita habent: Reverendissimis in Christo patribus, ac dominis praestantissimis, honore praecipuo venerandis, pro concilio generali celebrando in Spiritu sancto Basileae legitime congregatis, Ericus Dei gratia Sueciae, Norvegiae, Slavorum, Gothorumque rex et dux Pomeraniae salutem et synceram nostri recommendationem.*

Erico Sueciae
rege,

173 *Reverendissimi patres et domini, regalis praeminentiae requirit dignitas et officium, illudque praecipuum in sui pectoris armariolo jugiter versare debet, ut post divinae cultum Majestatis modis et mediis, quibus poterit, in effectum producat, quod subjectus sibi populus pacis tranquillitate frui et gaudere valeat, et praesertim hi, qui, spretis curis et vanitatibus labentis seculi, Deo inherere (cum sibi servire, regnare sit) totis desideriis inardescunt. Cujusmodi sunt utriusque sexus homines religiosi, et praesertim Ordo ille devotissimus B. Birgittae, S. Salvatoris nuncupatus, qui in loco Wadsten regni nostri Sueciae, Dei dispensatione (ut pie creditur) laudabile sumpsit initium, et postmodum per diversas mundi partes in salutem multorum a via rectitudinis aberrantium*

commendabile suscepit incrementum. Ipsius nempe B. Birgittae sanctissima vita, virtutum preclara merita, nec non magnifica et stupenda, quae gloriosus et mirabilis Deus in Sanctis suis per illam fecerat, et sine intermissione in his terrae finibus facit, opera mentes hominum ad credendum attrahunt, hunc Ordinem cum suis vivendi Regula et Constitutionibus a Deo specialiter processisse.

174 *Apparet hoc idem de devota et irreprehensibili vita personarum in eo degentium exemplis sanctimoniae et doctrina saluberrima, quibus innumerabilis populus divinitus illustratus, latam et lubricam desinens viam, quae ducit ad mortem, arctam coelestis patriae semitam ambulat confidenter. Sed heu! venerandissimi patres et domini, accepimus nuper, quod dolenter referimus; ex illius, non dubitamus, instinctu, cujus invidia mors introivit in orbem terrarum, surrepsisse videlicet in Ordine praedicto, nobis dilecto, periculosas quasdam scissuras et contentiones, ob quas generales confessores et aliae dicti Ordinis personae de monasteriis regnorum nostrorum ad reverendarum paternitatum vestrarum praesentiam, sacrosanctam scilicet generalem Basileensem synodum, sunt citati. Etiam (ut asseritur) ad respondendum nonnullis articulis, contra libros Revelationum sanctae Dominae patronae nostrae conscriptos: qui Revelationum libri in salutem indubie multorum in via fidei et morum titubantium, hic et alibi sparsim per mundum publicati fuerant, et solemniter praedicati.*

175 *Quamobrem, revendissimi patres, vestra-
rum paternitatum et dominationum congregationem sacratissimam, universalem Ecclesiam representantem, devotioribus et efficacioribus, quibus possumus, precibus aggredimur, instantius exorandam, quatenus ex parte Dei omnipotentis et ejus intuitu, cujus in hac parte vices geritis, nostrarumque ob devotarum precum instantiam, personarum et locorum saepedicti Ordinis hujusmodi periculosas discordias ad Deo placentem concordiam revocare velit, nec non obloquendum ora sic obstruere, quod stare et vivere deinceps poterunt in Dei servitio, suaeque regulari observantia, sicut hactenus in monasteriis regnorum nostrorum laudabiliter steterant atque vixerant sub dicta S. Salvatoris Regula secundum ipsius constitutionem primitivam. Insuper quod illa doctrina sanctissima Revelationum B. Birgittae, sicut in praesens in Ecclesia Dei ad ipsius laudem et gloriam, ad purgationem criminum, bonorumque morum introductionem praedicata et publicata fuerant, sic et amodo publicari et praedicari valeant et teneri. Alioquin exinde sanabuntur * corda simplicium, scandalizabuntur plurimi, et formidandum erit finaliter Christianae fidei non modicum detrimentum. Spiritus ille veritatis, qui procedens de thalamo divinae Majestatis, Apostolorum pectora invisibili gratia penetravit, dignetur illustrare corda vestra ad faciendum pacem et tranquillitatem in Ecclesia sua sancta. Datum in castro nostro Wordlingborg anno Domini 1434 tertia die mensis Julii nostro sub secreto etc.*

176 *Isdem annis ac diebus, quibus Erici regis, aliquot Daniae episcoporum eadem de re ad concilium Basileense tum scriptae, tum praelectae fuerunt litterae, quae apud laudatum Binium pag. sequenti sic se habent: Reverendissimis in Christo*

A sto patribus ac dominis præstantissimis, pro concilio celebrando in Spiritu sancto Basileæ legitime congregatis, Petrus Lundensis, Aslatus Nidrosiensis, Dei et Apostolicæ Sedis gratia archiepiscopi, Nassuo Othoniensis, Joannes Roskildensis, Joannes Hasloënsis, Siggo Scarenensis, Andoënus Stauangrensis, Thomas Strengenensis, Hermannus Wibergensis, Petrus Hamarensis, Gerardus Bingleuensis, et Severinus Farenensis, eadem gratia ecclesiarum episcopi, cum omni humilitate et debita reverentia obsequia votisque ac mandatis vestris in omnibus devote ac fideliter obedire. Gratias agimus patri misericordiarum et Deo totius consolationis, qui senescentis mundi miseriis ineffabili sua misericordia, ac miseriis, ne in barathrum desperationis prolabantur, salutaribus remediis subvenit et succurrit. Hinc est, patres reverendissimi, quod Deus inter alia miserationis suæ opera magnifica et gloriosa, quæ ad laudem et gloriam nominis sui fieri voluit, in his ultimis finibus terræ pro consequenda remissione peccatorum, ad dirigendos pedes oberrantium in viam patriæ celestis, B. Birgittæ de regno

B Sueciæ progenitam, quasi venam fontis vivi, sponsam suam et canale gratiæ suæ, tantis gratiarum aquis abundare fecit, et non solum regno prædicto, verum etiam quasi toti orbi terrarum per eam misericors Dominus, cuius misericordiæ non est numerus, salutis et gratiæ melliflua pocula dignatus est misericorditer propinare.

qui item com-
mendatiss

177 Ex cuius quidem B. Birgittæ meritis et sanctitate primum in regno Sueciæ, videlicet Wadtsteyn, Ordo ille præclarissimus, S. Salvatoris nuncupatus, inolevit ac gloriosum suscepit exordium. Deinde successu brevissimi temporis, et hoc satis miraculose, in diversis regnis et mundi partibus ex inflammatione utique Sancti Spiritus, regibus et dominis terrarum atque prælati divinitus facta, plura sunt innovata et multiplicata monasteria, in quibus sororum et fratrum conventualium fervens et affectuosa viget devotio et vitæ regularis observantia secundum ordinem instituta perfectissime observatur, tam per continuas prædicationes, quam per divinæ Majestatis cultum et obsequium, videlicet Misarum solemniam et divinarum horarum jugiter psalmodiam. Unde quasi infiniti peccatores de die in diem divinitus inspirati convertuntur, conversique in brevi proficiunt, magna virtutum accumulantes incrementa et spirituales effecti, calcatis seculi curis, sentientes se corruptibile pondus cum mœrore portare, quibus nihil agere libeat, nisi solius Dei desiderio et amoris jugiter inhærere. Unde, reverendissimi patres, nos una cum principibus et prælati et magnatibus, militibus, et militaribus nobilibus, primis, ac proceribus regnorum pro quieto statu regnorum eorundem in magno parlamento in castro et oppido Wordlingborg regni Daciæ congregati nunc accepimus, qualiter confessores totius Ordinis prælibati ad sacrosanctam synodum Basileensem pro statu salubri, reformatione laudabili, ac incremento felici locorum ac personarum utriusque sexus in eodem Ordine sparsim per mundum degentium, sunt citati.

ad Basileensem
concilium

178 Eapropter, patres et domini reverendissimi, dominationes vestras cum humili et devota subiectione aggredimur implorandas, quæ
Octobris Tomus IV.

tenus si qua in hoc sacro concilio usque in præsens literis, processibus, articulis, questionibus vel querelis contra dictum Ordinem, cuius privilegia, regulam, constitutiones seu instituta regularia, jam dudum per sacram Sedem Apostolicam approbata et confirmata, ac etiam contra libros Revelationum dictæ sanctæ Birgittæ dominæ divinitus (ut creditur) ostensarum, quomodolibet fuerint attentata, ob nostrarum petitionum humillimam instantiam faciatis revocari. Si qua vero in iisdem Revelationum libris examinanda discutienda fortasse videantur, tam caute et moderate reformationis sarculo cum lenitatis moderamine emendentur, ne piarum aurium in posterum offensiva fiant ea, quæ de his libris Revelationum coram populo, nedum in partibus istis et regnis, sed et alibi per mundum publice predicata fuerant in Christianæ fidei fulcimentum. Alioquin si (quod absit) ex huiusmodi controversiis, litibus et contentionibus sic (ut præmittitur) motis et attentatis, insurgeret aliqua Ordinis præfati diffamatio, vel a sui primitivi regularis status vigore discessio, ex tunc (prout verosimiliter formidamus) ubique et præsertim in partibus istis tam in clero, quam in populo fiet maxima confusio, et devotionis fidelium fervor ad Deum et ad illam Sanctam, quæ tot, tantis et tam manifestis claruerat miraculis et virtutum meritis, vertetur in torporem.

179 Quod utique cedet in fidei Catholicæ turbationem et diminutionem, in scandalum multorum et Ecclesiæ, saltem in his orbis finibus sub hoc periculoso tempore non modicum detrimentum. De modo autem cohabitationis sororum et fratrum in monasteriis Ordinis prædictis, quæ situata sunt in regnis istis, quam alii quidam pacis æmuli et tranquillitatis calumniari conantur, nulla datur hic cuiquam Christi fidelium suspicionis occasio, quod eorum habitacula adeo firmis altisque muris et ædificiis distincta ac divisa sunt, prout fere nos omnes, præcipue autem, qui monasteriorum et locorum eorundem visitatores sumus * quod secure et absque conscientiarum scrupulo juxta primariam Ordinis institutionem, quam adeo pie credimus factam esse, sorores et fratres, sicut cohabitant, honeste et licite poterunt commorari. Valeat et in Deo proficiat vestra sanctissimæ devotionis venerabile collegium, a Deo cœlitus inspiratum, ab æterno prævisum et præordinatum, et jam in hoc occidui mundi ærumnoso tempore in Spiritu Sancto legitime congregatum. Datum in oppido Wordlingborg Roskildensis diocesis anno Domini 1434 die 3 mensis Julii nostris sub secretis etc.

* supple te-
statur, aut
quid simile

180 Venio nunc ad eos, qui scriptis suis doctorumque S. Birgittæ Revelationes adversus multiplices adversariorum impetus strenue propugnarunt: oblatis fuere tum concilio Basileensi, tum alias curiæ Romanæ ex S. Birgittæ scriptis excerpti, tamquam hæretici nimirum aut calumniosi ex lib. quidem primo Revelationum articuli 41, ex libro secundo 15, ex tertio 9, ex quarto 22, ex quinto 14, ex sexto 35, ex septimo 6, ex octavo 8: ex Regula vero S. Salvatoris articuli 12 anno 1378, ex Orationibus S. Birgittæ 5, ex sermone Angelico 30, et contra hujus denique Prologum objecti fuere articuli 4. Ecce stat Romæ apud PP. Birgittinos, ut ex litteris Roma ad nos

50 scriptis,

LECTOR
J. B.

scriptis, accepimus, insigne volumen, anno 1596 in monasterio S. Altonis in Bavaria descriptum, quod non solum articulos singulos, sed horum etiam defensiones, defensionumque auctores singillatim exhibet. Quod autem ad singulos articulos, horumque accusationes, atque defensiones attinet, de iis singillatim hic agere necesse non est visum tum ob prolixitatem argumenti, tam quia S. Birgittæ Revelationes, quicquid contra eas motum sæpe fuerit, ab omni censura immunes, ut dictum est, evaserunt.

virorum
scriptis.

181 Quod vero ad Revelationum S. Birgittæ patronos attinet, versati sunt hoc in pulvere in primis Adam Cardinalis Angliæ, Godefridus de Ballaland, Anglus, Joannes de Basilea Ordinis Eremitarum S. Augustini et Doctor quidam Anglicus, qui quidem ante celebratum Consilium Basiliensense scripserunt. Adamus iste dictus fuit de Eston, Herefordiæ in Angliā natus, vir doctrina insignis ex Ordine S. Benedicti, et ex episcopo Londinensi, ut nonnullis placet, factus S. R. E. Cardinalis ab Urbano VI, a quo etiam unus ex examinatoribus Revelationum S. Birgittæ constitutus fuit anno 1379. Joanni de Basilea, viro doctrinæ et sanctitatis opinione celebri; elogium scripsit Philippus Elsius pag. 34 Encomiastici Augustiniani. Qui vero concilii Basiliensii tempore eas lucubrationibus suis tuendas susceperunt, hi fuere: R. P. Ludovicus de Pyracio (de quo vide Waddingum in Annalibus Minorum ad annos 1378, 1379 et alibi) S. Theologiæ doctor, minister provincialis S. Antonii in Italia, Joannes Roberti S. Theologiæ doctor, abbas Bonavallensis, et Joannes de Turrecremata. Tres item doctores Anglici, sed quorum nomina in dicto volumine non exprimuntur. Denique et Heymericus de Campo, Theologiam Lovanii professus annis 15, et S. Petri ibidem canonicus, de quo vide plura apud Joannem Franciscum Foppens in Bibliotheca Belgica.

§ XIII. Quæ sit S. Birgittæ Revelationibus habenda fides: Oudini de iisdem dicta refutantur.

Ecclesia
Catholica,

Extra dubium itaque positum est, ut ex dictis præcedenti § liquet, S. Birgittæ Revelationes (eas saltem quæ octo prioribus libris continentur) ad accuratum examen fuisse revocatas, et doctorum non modo hominum, sed Pontificum etiam et conciliorum approbationem retulisse: sed qualis ea fuerit, videamus. Qui S. Birgittæ Revelationes anno 1377 Gregorii XI jussu examinarunt, eas nihil reprobam (vide num. 163) aut suspectum, nihil orthodoxæ fidei dissonum continere, sed veritate conspicuas, sanctitate præclaras, plenas, perlucidas, perfectas, qui vero anno 1379 sub Urbano sexto; authenticas, veritate plenas et a Dei spiritu veraciter edoctas legentibus utiles, et in Ecclesia cum devotione et reverentia observandas censuerunt: Joannes de Turrecremata in concilio Basiliensi, nihil eas S. Scripturæ aut SS. Patribus contrarium (vide num. 170) continere, legique posse in Ecclesia ad eum modum, quo et aliorum doctorum libri, et Sanctorum historiæ in eadem legi permittuntur, si pie nimirum et modeste intelligantur. Ab hujus vero sententia Pontifices et

concilia, quæ eas approbarunt, non alieni sunt: D quandoquidem, ut Benedictus XIV de servorum Dei Beatis. etc. lib. 2 cap. 32 num. xi docet, revelationum privatis personis factarum approbatio mera est, ut ad fidelium institutionem atque utilitatem edantur, institutum accurato earum examine, concessa facultas.

183 Sed quoniam non desunt, ex acatholicis, qui universim privatas hujusmodi revelationes nimium vilipendunt, easque, maxime si a Pontificibus et Ecclesia approbentur, in detrimentum auctoritatis ecclesiæ cedere, divinis adversari Litteris, ac hæreticorum ad fidem Catholicam conversioni impedimentum afferre aiunt, non abs re erit nonnulla de revelationibus istis, earumque, quo apud Catholicos sunt, loco disserere, quo hujusmodi calumniæ diluantur. Oudinus, a fide apostata, seculo xv Commentarii de scripturis et scriptis ecclesiasticis tom. 3 col. 1105, ita in hanc rem scribit: Imminuunt hujusmodi merces expositæ auctoritatem sanctæ matris Ecclesiæ, nocent solidæ ac sacræ Pagine, Orthodoxos risui exponunt et cachinnis, atque hæreticos seu errantes, ne ad Orthodoxiæ, quæ tales nanius admittit, caules redeant, impediunt. Ita ille: at cur revelationes istæ, si ab Ecclesia Catholica approbentur, ejusdem auctoritatem imminuant? Num quia hujusmodi revelationes tamquam certo divinas, eas approbando, definit? Num quia sic quandoque sit, ut, quod falsum est, tamquam verum, fidelibus propinet, et veluti fide divina credendum proponat? Atqui nihil horum facit Ecclesia: cum, ut jam dicimus, eas legi, præmissa maturo accuratoque earum examine, tantum permittat, veluti ad fovendam pietatem fidelium utiles, et ad rectam eorumdem institutionem idoneas.

184 Non ignorat Ecclesia, in quibusdam revelationum privatarum libris, a se approbatis, falsa subinde reperiri, imo etiam quandoque contraria, secumque e diametro pugnantia, quorum proinde alterutrum a vero alienum esse, necesse sit: sed ea non ut vera proponit, sed legi tantum permittit, tamquam quæ probabilia sint, etsi fortasse falsa; vel saltem tamquam in fide aut moribus non periculosa. Neque exigit, ut ea, quæ dictis revelationibus continentur, fide credantur divina, sed humana tantum, ita ut, si idonea ratio suppetat, cum reverentia ab iis recedere fidelibus ceteris, certe quibus illæ facta non sunt, aut ad quos non diriguntur, absque piaculo fas sit. Audi rursum Benedictum XIV Operis supra citati lib. 3 cap. ult. num. 15: Porro lib. 2 cap. 32 num. xi diximus, inquit pontifex, prædictis revelationibus, etsi approbatis, non debere, nec posse a nobis adhiberi assensum fidei Catholice, sed tantum fidei humanæ juxta regulas prudentiæ, juxta quas prædictæ revelationes sunt probabiles et pie credibiles. Tum, subjectis aliquot doctorum Catholicorum eam in rem testimoniis, ita prosequitur: Ex quibus proinde sequitur, posse aliquem, salva et integra fide Catholica, assensum revelationibus prædictis non præstare, et ab eis recedere, dummodo id fiat cum debita modestia, non sine ratione, et citra contemptum.

185 Hinc Joannes de Turrecremata, licet Revelationum S. Birgittæ acerrimus in concilio Basiliensi patronus, nefas sibi non existimavit, beatam Virginem, scripto ea de re, ut Echardus ait, tractatu, in peccato originali fuisse conceptam asserere, licet contrarium disertis verbis in S. Birgittæ Revelationum

A tionum libris loco non uno legisset. Hinc Baro-
nius in annalibus ad annum 604 eorum opinio-
nem, qui S. Gregorii precibus animam Trajani
imperatoris ex inferis liberalam fuisse contende-
bant, quamvis lib. 4 Revelationum S. Birgittæ
cap. 13 Christus dicatur eidem revelasse, Gre-
gorii oratione infidelem cæsarem elevatum fuisse
ad altiore gradum, proscribere non est veri-
tus. Idem aliis in argumentis citra reprehensio-
nem fecerunt alii, quod in revelationibus, si sub-
stantiam spectes, divinis, et in ipso sanctarum
mentium raptu contingere possit, ut hæc iis, quæ
a Deo reipsa revelantur, quædam adjuncta ex
proprio iudicio, et ex præconceptis aliunde iis-
dem de rebus ideis superaddant, nec hæc ab iis,
quæ Deus ipsis præcise revelat, sufficienter di-
stinguant. Ita fieri potuit, ut, Christo oratio-
nis efficaciam S. Birgittæ ostendente, ipsi aliunde
ex prius lectis auditivæ naturaliter in mentem
interim venerit Trajani animæ ab inferis ob S.
Gregorii preces liberatæ historia, quam ipsa ab
iis, quæ Christus ipsi præcise revelabat haud sat-
tis distinxerit, atque id quidem exemplis aliquot
B probatum apud nos habes tom. 6 Maii pag. 246;
vel si lubet, consule Benedictum XIV lib. 3 supra
citato cap. ult. num. 17, ubi illum Operis nostri
locum citans ita scribit: Bollandiani... probant,
raptus posse esse supra naturam, et ipsa substan-
tia divinos, sed in suis circumstantiis conforma-
tos ad species naturaliter præconceptas, quæ a Deo
relictæ sunt in eo statu, in quo erant, quandoqui-
dem id nihil intererat ad finem sibi propositum.
Ita fieri potuit, ut apparenter sibi Atrebatii S.
Dionysium S. Birgittæ et episcopum Parisiensem
et simul Areopagitam fuisse, sibi de suo finxerit,
sic nempe vel lectione librorum imbuta vel a ma-
gistris suis ex communi id temporis opinione edo-
cta; unde similibus in rebus, modo aliunde solida
in contrarium afferri ratio possit, salva Sanctis
reverentia, etiam a revelationibus modo supradic-
to ab Ecclesia approbatis fas est recedere uni-
cuique Catholico.

186 Cum itaque Ecclesia Sanctorum revelatio-
nes non ut certo divinas et de fide credendas ap-
probat, sed tantum ut prudenter credibiles et fide
humana, si nil obest, dignas habeat, ac earum
discussionem eruditorum iudicio industriæque
relinquat, et quod majus etiam, ut ab iis recedant,
C ubi solida ac probabilis ratio est, permittat; quo,
quæso, ex capite ipsa sibi, quod Oudinus ait, au-
ctoritatem imminuit suam? Cur nœnias (uti ipsi
loqui pro sua in Ecclesiam modestia lubet) a Ca-
tholicis indiscriminatim admitti ait; quod ad sum-
mum locum habere dumtaxat potest in credulis
quibusdam nimisque simplicibus, quibus non id
acuminis est, ut veri et falsi, rei prudenter cre-
dibilis et non credibilis discrimen agnoscant? At
quo tandem pacto revelationes Sanctorum, eo, quo
dicti, modo approbatæ, divinis Litteris nocent,
quod alterum Oudini effatum est scilicet? Nescit-
ne Oudinus, primam ac præcipuam Sedis Aposto-
licæ in examinandis privatorum revelationibus
curam in eo versari, ut quam diligentissime di-
spiciatur, nihilne in illis divinis Eloquentiis contra-
rium habeatur? Nescitne, nullum omnino esse
probe Catholicum, quin continuo paratus sit pri-
vatam revelationem qualemcumque repudiare ac
abjicere, si quid in ea, divinis Litteris dissonum,
latere constiterit? Scit quidem, sed se scire dissi-
mulat. Monet denique (quamvis non monitoribus
istis Ecclesia Catholica egeat) hæreticorum ad

Ecclesiæ gremium, dum hujusmodi nœnias seu
fabulas et somnia, ut loquitur, in Ecclesia Catho-
lica admitti probarique vident, reversionem im-
pediri. Dixisset verius, hæreticorum conversioni
viam obstruere pseudo-magistros illorum, qui pro
fabulis et somniis venditant, quodcumque lubet,
eque a Catholicis promiscue ac sine delectu crisi-
que admitti falso aiunt, atque ita sequacium suo-
rum mentibus nebulas tenebrasque offundunt, ne
sincera Catholicorum sensa, genuinam Ecclesiæ
doctrinam ac prudentem agendi modum agnos-
cant, et amplectantur.

187 Atqui, inquires, Oudinus, saltem quas S. vero Bir-
gittæ Revelationes appellant, huic gitta revela-
sanctæ Mulieri fuisse affictas, et mera esse aut
Petri Alvastræ aut Alphonsi eremitæ commen-
ta somniaque ostendit. Ita quidem Oudino loqui
placuit; sed an solide vereque, nunc videbimus.
Oudinus, qui prius in specimine Operis sui
de scriptoribus ecclesiasticis libros Revelatio-
num, de quibus hic loquitur, S. Birgittæ adscrip-
serat, in posteriori suo de iisdem scriptoribus
Opere tom. 3 col. 1099, quæ illic dixerat, retra-
ctans ita scribit: Successu porro temporis agnovi;
revelationes istas non esse opus S. Birgittæ, sed E
vel Petri monachi Ordinis Cisterciensis Prioris de
Alvastræ abbatie hujus instituti in regno Sueciæ,
vel Alphonsi, quondam episcopi Giennensis et
postea eremitæ probatissimi, qui verbo has re-
velationes sub nomine sanctæ hujus Mulieris ad
majorem illis procurandam auctoritatem conscripserunt.
Atque hæc quidem verba satis ma-
nifesta apparent: si enim Petrus et Alphonsus
Revelationes, quas vulgo Birgittinas vocant, verbo
tantum sub nomine S. Birgittæ conscripserunt,
nihil illæ ad S. Birgittam, velut earum auctorem
attinent; sed re ipsa non erant nisi Petri Alphonsi
sive figmenta.

188 Verum num hæc verba sic accipi velit
Oudinus, dubitare tantisper me faciunt, quæ de
Petro Alvastræ mox subjicit verba: Omnes fe-
re Revelationes divinitus (ut putavit) ipsi Birgit-
tæ factas jussu (ut inquit) Christi Domini scriptis
mandavit et in linguam Latinam transtulit. Si
enim Petrus eas in linguam Latinam tantummo-
do transtulerit; quid ni re Birgittinæ esse potue-
rint, Gothiceque scribi vel Petro dictari ab ipsa-
met S. Birgitta? Sed, nisi fallor, Oudinus, ut
supra dixit, Petrum Alvastrensem verbo tantum
sub nomine S. Birgittæ ejusdem revelationes con-
scripsisse, ita etiam hic vult, Petrum Revelatio-
num libros verbo tantum in Latinam linguam
transtulisse; dixisse autem Petrum mendaciter,
se illos in linguam Latinam transtulisse, ut sic
factum proprium S. Birgittæ nomini supponere
posset: declarant id satis Oudini verba de Petro
iterum scribentis: Idoneusne simplex (neque jam
simplex tantum, sed insigniter mendax) atque ad
omnia indiscriminatim credenda natus, qualis hic
Petrus Alvastræ fuit, ad obtrudenda sua somnia
sub nomine S. Birgittæ?

189 Quod citatis mox non verbis Oudinus gene-
ralim dixerat, nempe Revelationum, Birgitti-
narum vulgo dictarum, libros spurios esse et sub-
dititios, re autem ipsa nihil aliud, quam Petri
Alvastræ (de octavo loquentem infra audie-
mus) somnia, ab Alphonso in libros distincta,
nunc speciatim probatum est. Ac in primis qui-
dem sciam hoc ratumque esse vult, Petrum Alva-
strensem septem Priorum Revelationum libro-
rum auctorem seu potius somniatorem fuisse.
Quid

S. vero Bir-
gitta revela-
tiones

non fuisse
monacho-
rum somnia,

F

sive priori-
bus libris,

AUCTOR
J. B.

Quid ita? Consule, inquit, cap. 48 Revelationum Extravagantium, unde ex contextu ipso discas, primum scriptorem septem priorum librorum non alium fuisse, quam Petrum Alcastrensem. Atqui illic ego, Petrum Alcastrensem eos quidem transtulisse in sermonem Latinum lego; fuisse autem illorum auctorem ac inventorem non lego. Illic Deus dixisse legitur: Audi igitur, tu frater, Petre, ista, et scribe in lingua Latina (non quæ somniasti, sed) verba, quæ ipsa (S. Birgitta) tibi ex parte mea dicit. Num ab altero dicta seu dictata alium in sermonem vertere, eadem somniare est, propriisque cerebri fragmenta obtrudere? Et rursus paulo infra de Petro Deus S. Birgittæ mandasse dicitur, ut illi suo nomine diceret: Aggredere et solve et revolve opus scripturarum verborum istorum et scribe. Num de novo sermone vernaculo ab altero scripta Latine reddere idem dices, quod propria somnia sub alieno nomine venditare? At ista Petrus Alcastrensis mendaciter dicit, quo fraudem teget. Ita tu quidem, Oudine; sed qui probas? Cæcos enimvero fuisse oportet Sueciæ episcopos, qui S. Birgittæ Revelationes ipsa viva, nec ignorante, imo curante et flagitante, examinarunt, nec tamen simplicis monachi somnia in illis agnoverunt; cæcos omnes, qui revelationes S. Birgittæ sub Pontificibus Gregorio XI et Urbano VI; cæcos, qui in Constantiensi et Basileensi conciliis Revelationum libros diligentissime discusserunt; cæcum Bonifacium IX, qui S. Birgittam non modo meruisse visiones ac revelationes varias videre et audire, ait in Bulla canonizationis, sed id etiam ex Revelationum libris, id est, ex Petri Alcastrensis somniis, si Oudinum audiamus, confirmat inquit, Prout hæc et alia in ejus (S. Birgittæ nimirum) Revelationum volumine plenissime describuntur.

sive octavo.

190 Hæc de septem prioribus Revelationum S. Birgittæ libris Oudinus: de octavo ita scribit: Itaque ex omni illa Revelationum congerie, quæ sub nomine S. Birgittæ prodiit, restat intactus liber octavus fol. 592 (paulo ante editionem Antverpiensem citaverat) Inscriptus: "Octavus liber cælestis Imperatoris ad reges revelatus divinitus S. Birgittæ de regno Sueciæ: "incipiens: "Summus Imperator per Sponsam loquitur ad reges etc. "At ex Prologo pag. 576, Epistola solitarii ad reges Domini Alphonsi quondam episcopi Giennensis et postea eremitæ probatissimi, quæ incipit: O serenissimi reges etc. patet spectare illum ad dictum Alphonsum Eremitam, qui sub nomine S. Birgittæ illum conscripsit, unde totum Opus consarcinatum est ex variis aliis Briggittinarum Revelationum libris, ad quos lector remittitur. Sic habet: liber octavus partim ex septem prioribus Revelationum libris, partim ex revelationibus aliis, libris istis septem non comprehensis, consarcinatus fuit a Petro Alcastrensi, ut laudatus num. 158 Alphonsus scribit. At ejus certe substantiam S. Birgittæ esse, declarat idem Alphonsus sub initium dictæ Epistolæ, inquit de S. Birgitta: Quæ nunc vobis scribit præcepto Cælestis Imperatoris librum infrascriptum etc. Ceterum Alphonsus S. Birgittæ familiaris admodum fuit, ad eunque revelationes suas et arcana referre solita erat, ut ipsemet testatur ejusdem Epist. cap. 4: Scias tamen, quod, prout ego indignus sæpe audivi ab ore ejus, semper in omnibus istis supradictis modis visionum maximam dulcedinem amoris et ineffabilis consolationis divinæ sentiebat in anima et men-

te sua: ut adeo spuria a genuinis distinguere facile ipsi fuisset, si quid hujusmodi lib. octavo fuisset immixtum. Ipsum autem sua pro alienis vendidisse ac S. Birgittæ supposuisse, suspicari viri probitas prohibet, qui passim probatissimus audit.

191 Venio nunc ad librum Revelationum Extravagantium: hunc Oudinus Petro Alcastrensi rursus adscribit, ab eoque sub specioso nomine S. Birgittæ conscriptum ait; iisdem de causis, ob quas illi septem priores libros adscripsit, quibus cum jam responsum sit, nihil hic jam dictis addere necesse est. Ad illius tamen commendationem juverit hic repetisse, quæ Prologi Revelationum Extravagantium auctores, seu, ut apparet, monachi Vastenenses, qui S. Birgittæ Revelationum libros anno 1492 primum typis edicurarunt, de illo habent: Harum autem Revelationum veritas, quod divinitus revelate sint, in Attestationibus domini Petri Prioris, et beatæ Catharinæ, S. Birgittæ filiae, pro canonizatione sæpe dictæ S. Birgittæ factis, pro majori parte evidenter patescit cuilibet ipsas Attestationes fideliter intuenti. Quid si Oudinus Petri Prioris Alcastrensis auctoritas non movit, movere certe debuerat S. Catharinæ testimonium, ne librum hunc Revelationum, magna saltem ex mox dictis sui parte S. Catharinæ auctoritate munitum, tam crude velut subditiuum fetum rejiceret ac rili-penderet velut monachi somnia. Ceterum quæ præsentis § disserui hactenus, non eo dicta sunt, quod omnia et singula, quæ dictis Revelationum libris continentur, certo S. Birgittæ divinitus ostensa aut revelata fuisse existimem, sed quod tamquam talia a Petro Alcastrensi et Alphonso Giennensi olim episcopo non imprudenter haberi potuerint, neque hi temere et crude adeo fragmenta sua propria sub S. Birgittæ nomine fidelibus vendidisse dicendi sint.

192 Videtur id Oudinus quodammodo agnovisse, cum de Revelationum libris universim, sed paulo mitius, in hæc verba concludit: Itaque totum, quicquid huc usque sub nomine S. Birgittæ impressum extat, habet illud omne duos contemporaneos scriptores (addi tertius poterat Petrus confessor) Birgittæ intimos, qui scripta sua sub ejus nomine vulgarunt, homines, ut ita loquar, simplicissimos atque credulos, Petrum Priorem de Alvastro Cisterciensis instituti, et Alphonsum Hispanum eremitam, qui vel proprias, vel devotas potius sanctæ Birgittæ cogitationes ac meditationes stylo suo sub divinarum Revelationum titulo vulgarunt. Fieri quidem potest, ut hinc inde libris Revelationum piæ S. Birgittæ meditationes pro visionibus revelationibusque divinis sint insertæ; at propterea id ad omnes passim et indiscriminatim, ut Oudinus facere videtur, non licet extendere, cum visiones revelationesque divinas non paucas habuisse illam, quæ Revelationum voluminibus insertæ sunt, testetur Bonifacius IX in Bulla canonizationis et infra in medium allaturi simus prædictiones ejus varias rerum futurarum, quas, nisi divinitus edocta, scire non poterat. Porro Oudinus, dum hic a Petro Alcastrensi et Alphonso piæ S. Birgittæ meditationes evulgatas scribit, non ita id accipi vult, ut nihil libris Revelationum sit insertum, quod ad S. Birgittam nullo modo pertineat. Nam post verba proxime citata ita prosequitur: Sane Revelationes istas (dicere saltem debuerat aliquas) non esse S. Birgittæ, luce meridiana clarius est ex illo unico, quod plurima

A plurima contineant Romanæ Ecclesiæ injuriosa et adversa, licet S. Birgittam addictissimam Romanæ Ecclesiæ constet, in tantum, ut, Suecia relicta, Romam perrexerit ex pietate erga Sedem Apostolicam et Pontificiam, illicque cum omni familia ad mortem usque permanserit. Longe ergo remota erat ab illis injuriis et revelationibus Romanæ Ecclesiæ adversis propalandis, quas sub ejus nomine Petrus de Alvastrō post mortem illius conscripsit. Tum allatis quibusdam ex Revelationum Birgittinarum, quibus Episcopi, Prælati, clerici, imo et Romanus Pontifex acriter de vitiis quibusdam perstringuntur, textibus, ita concludit: Credi ergo nullatenus potest, Revelationes istas esse a S. Birgitta conscriptas, sed ab alio sub ejus nomine, qui Romanæ Ecclesiæ infensissimus fuit.

argumento
uno,

193 Addictissima certe Ecclesiæ Romanæ, ut pote probe Catholica, fuit: verum id non impedit, quo minus, Dei spiritu acta, quorundam Ecclesiæ prælatorum et clericorum vitia, malique muneris sui administrationem, a quibus neminem vel summa in terris Pontificia dignitas præstat immunem, acriter perstringeret absque eorum et Ecclesiæ Romanæ seu Catholicæ universim spectatæ injuria: injuriosum quippe huic non est, imo nec privatis ejus membris, si reprobam quædam illius membra, servato charitatis modo, suis de vitiis, præsertim publicis et passim notis, corripiantur, tum ut ipsa se emendent, tum ut ab eorum imitatione deterreantur ceteri, tum denique ut a communi Ecclesiæ divina ultio avertatur. Multo minus S. Birgittæ in Ecclesiam Romanam amor et reverentia impedire debuit, quo minus impendenda mala prænunderet. Ferebatur etiam S. Birgitta erga patriam, reges, principesque seculares ea, quæ par erat, reverentia: nec tamen horum vitia carpere, atque impendentium malorum calamitates ob oculos ponere prætermisit, ita jubente aut instigante spiritu Dei, apud quem nulla est personarum exceptio. Non oderant Dei populum, non reges suos, non sacerdotes antiqui Testamenti Prophetæ, quos tamen illorum vitia acerrime sæpe fuisse persecutos, atque impendenda illis mala frequenter prædixisse, notius est, quam ut multis hic ostendere necesse sit. Non est igitur, unde luce meridiana clarius sit, quod Oudinō dicere placuit, Revelationes istas non fuisse S. Birgittæ factas, sed post mortem ejus primum a Petro Alvastrēsi fuisse conscriptas seu confictas: esto, post mortem ejus vel a Petro Alvastrēsi vel alio quocvis in lucem publicam produci, in vulgusque spargi passim ceperint.

alteroque

194 Alterum denique Oudinū argumentum, Revelationes, quas S. Birgitta dicunt, non esse ipsius, sed Petri Alvastrēsis aliorumque, sic saltem, ut, si aliquæ earum S. Birgittæ sint adscribendæ, varias tamen a sese confictas illis miscuerit, ex eo cudit, quod caput 55 Revelationum Extravagantium non S. Birgittæ, sed Petri Alvastrēsis manifeste videatur. Illud claritatis causa huc transcribo: titulus sic habet: Narratio de excellenti merito sanctitatis B. Birgittæ, quam vidit et prædixit frater Gerechinus de monasterio Alvastris, vir magnæ sanctitatis. Sequitur cap. 55 mox laudatum: Quidam monachus sanctæ vitæ ipsius monasterii Alvastra narravit cum lachrymis et juramento ipsi Priori Petro, quod quando domina Birgitta venit ibi ad residendum in eodem monasterio, monachus admiratus est in corde suo, et zelo regulæ et san-

ctitatis dixit in corde suo: Cur ista Domina residet hic in monasterio monachorum contra regulam nostram inducens novam consuetudinem? Tunc idem frater in oratione raptus in quodam mentis excessu audivit quamdam vocem dicentem sibi: Hæc enim mulier est amica Dei, et ad hoc venit ad monasterium, ut sub monte isto flores colligat, de quibus omnes gentes etiam ultra mare et fines mundi recipient medicinam. Iste enim frater vocabatur Gerrechinus, qui fuit tantæ sanctitatis et vite, quod per quadraginta annos extra monasterium numquam exivit, sed diebus et noctibus vacans orationibus hanc gratiam singularem habuit a Deo, quod novem choros angelorum quasi continue videbat in oratione, et in elevatione Corporis Christi videbat Christum in specie poni.

opponat,

195 Hunc Revelationum Extravagantium locum sic Oudinū excipit: Idem denique ostendit, nempe Petrum Alvastrēsem, non S. Birgittam, Revelationum Extravagantium esse auctorem) caput LV, ubi narrat somnia quædam suorum monachorum Alvastrēsiū, unius potissimum, nescio ejusmodi Gerrechini, visionarii hominis, de quo etiam loquitur idem Petrus de Alvastrō Revelationum antecedentium lib. 4, cap. 121. Recte animadvertit Oudinū, idque libenter illi damus, caput mox transcriptum S. Birgittæ non esse, seu substantiam seu verba consideres. Sed vel hinc deduci potest, Petro Alvastrēsi, sui cerebri figmenta specioso S. Birgittæ nomine venditare non fuisse propositum: quamquam enim hoc loci Revelationum Extravagantium libro aliquid inserere de suo licitum putavit, quod a S. Birgitta non acceperat, sed tamen ad illam pertinebat; illa tamen hic locutus est, ut facile appareat, quæ dicto cap. narrat, ad S. Birgittæ visiones vel revelationes non pertinere: nam sicut in aliis Revelationum libris, quæ suo nomine scripsit, Declarationum Additionumque titulo distinguit, ita quæ narrat hoc loci, S. Birgittæ non esse, aperte satis innuit, cum 55 capiti non titulum Visionis, Revelationis, aut Colloquii Christi cum Sponsa, aut aliud quid hujusmodi, ut alias solet, præfixit, sed Narrationis de S. Birgitta; non ab ipsa Birgitta acceptæ, sed aliunde, a Gerechino scilicet, in illius capituli decursu disertissime tradit. Male igitur hinc arguitur mala Petri fides. Quod autem lib. 4, cap. 121 de Birgitta Petrus narrat, cui de Gerechino ibidem visio quædam oblata dicitur (de Additione Petri, isti capiti subnecta, non loquor) unde Oudinū habet, aut reipsa non contigisse, aut Petrum Alvastrēsem e S. Birgitta non didicisse?

E

F

196 Quamquam quæ de Oudinō in libros Revelationum S. Birgittæ censura jam disserui, sufficere possent, facere tamen non possum, quin et alia ejus verba referam, quæ transcripto a se capiti 48 Revelationum Extravagantium proxime subjungit, iisque paucis respondeam. Quæ ego, inquit, nullatenus transcripsi, ut quemquam ad risum moveam, dum tot Revelationum, quas firmissime multi simplices credunt, molem incompositam tam infirmo niti fundamento conspexerim. Nullus, opinor, homo gravis, nullus eruditus, qui non omnem hanc antepositam narrationem monachale somnium reputabit: quod Romani Pontifices in judiciis suis prudentes, in sententiis graves, numquam approbabunt. Idoneusne simplex monachus ad omnia indiscriminatim

falso dicti-
tans, eas
non alio

AUCTORE
J. B.

indiscriminatim credenda natus, qualis hic Petrus Alvastrensis fuit, ad obtrudenda sua somnia sub nomine S. Birgittæ? Neutiquam sane, neque hoc umquam veniet in mentem capitis sani et integri. Undenam habet Petrus Alvastrensis, ut ex præcepto Christi triginta per annos secutus sit quocumque S. Birgittam? Quibusnam probat autoritatibus vel argumentis, ea omnia, quæ ipse scripsit sub nomine S. Birgittæ, fuisse vel Birgittæ revelata, vel ab ipsa illi dictata? Non simplices modo, sed eruditi etiam sanique et integri iudicii homines S. Birgittæ Revelationes vel vere divinas, vel certe ut tales, nisi quid aliunde obstat, prudenter haberi posse censuerunt, quos inter non pauci veniunt, qui dictarum Revelationum libros sub Gregorio XI et Urbano VI, uti et in conciliis Constantiensi et Basileensi examinarunt.

niti fundamente, quam somniis.

B

197 Falsum porro est, totum ita sentientium fundamentum in Petri Alvastrensis cap. 48 Revelationum, ubi, quo Revelationum libri scripti sint modo, exponitur, dictis, seu monachali somnio, ut loqui Oudino lubet, situm esse; nam præterea post multiplicem eorum factam ab examinatore approbationem, eorumque discussionem in conciliis mox laudatis, salvi semper illæque manserunt, imo, ut supra diximus, digni visi sunt Bonifacio IX, quos in Bulla Canonizationis S. Birgittæ laudaret. Quærenti autem Oudino (nam cetera nihil ad rem) unde Petrus Alvastrensis, eas revelationes divinitus S. Birgittæ factas fuisse, sciverit, respondeo, id illum, aliosque prudenter existimasse ex sanctitate Birgittæ, ex modo, quo istæ revelationes illi ostendebantur, earumque adjunctis, ex earum fine fructuque, aliisque indiciis, de quibus fuit tum Theologi, tum ascetici, qui similia ex instituto pertractant: illas denique Petrum ab ipsamet S. Birgitta accepisse, ipsi de se loquenti credendum esse, nisi, non dico simplicitatis, sed mendacii et imposturæ, quæ facile per tot revelationum ejus examina, quæ, tum ipsa in vivis adhuc agente, tum paucis ab illius obitu annis instituta fuerunt, detegi potuisset, efficaciter reus probetur, quod non facit Oudinus.

C

§ XIV. Quod fuerit de eisdem Gregorii XI iudicium.

Gregorius XI, mortis proximis,

Majoris utique longe ponderis, quam Oudini, foret Gregorii XI de S. Birgittæ revelationibus, si quidem de illo satis constaret, iudicium. Docet Joannes Gerson de Examinatione doctrinarum, consideratione 3, cavendum iis, qui dati sunt in regimen et exemplum aliorum, ne leviter dictis suis factisve muliercularum miracula seu visiones insolitas approbent, ne liberior hinc fortiorque illis præbeatur fingendi occasio. Quod ut confirmet exemplo, ita prosequitur: Experti pluries loquimur, et Gregorius XI testis fuit idoneus; sed tardus nimis: hic positus in extremis, habens in manibus Christi corpus, protestatus est coram omnibus, ut caverent ab hominibus, sive viris sive mulieribus, sub specie religionis loquentibus visiones capitis sui: quia per tales ipse seductus, dimisso suorum rationabili consilio, se traxerat et Ecclesiam ad discrimen schismatis imminens; nisi misericors provideret Jesus: quod horrendum

usque huc nimis heu patefecit eventus: quibus, inquit Spondanus tom. 1 Annalium Ecclesiasticorum ad annum 1378, suasiones Petri Aragonii, et Birgittæ ac Catharinæ Senensis, qui nimirum Gregorio, ut Avenione Romanam sedem Pontificiam reduceret, auctores fuisse intelligere voluisse existimatur.

199 At Natalis Alexander, cateroquin in summos Pontifices minus æquus, Gersonem refellere et ab impacta Gregorium et S. Catharinam Senensem, Ordinis sui monialem, calumnia vindicare nititur his rationibus: Falsum esse (quod Gerson refert, inquit Natalis) probat 1 Auctoris cœvi, qui Gregorii gesta scripsit, silentium, ejusdemque Pontificis de Catharinæ Senensis sanctitate existimatio, quæ etiamnum Florentiæ pro componendo Florentinorum dissidio ejus legatione fungebatur. 2 Quod ejus spiritum probasset, eamque prophetiæ dono a Deo auctam cognovisset, cum "illi votum suum de petenda Urbe in occulto factum, et sibi soli ac Deo notum, sese divinitus cognovisse" monstravit: "ut Pius II in Bulla Canonizationis ipsius testatur. 2 Quod nullus tunc schismatis metus subesset, cum Gregorius XI obiit, nec ex reductione sedis Pontificiæ Romanæ schisma contigerit, sed aliis de causis; et, Avenione manente, æque contingere potuisset. 4 Non visionibus dumtaxat credens sanctarum feminarum, sed gravissimis rationibus adductus, Romanus profectus est prudentissimus Pontifex, ut præsentia sua pacem Italiæ redderet, ac Ecclesiæ Romanæ perduelles civitates ad obedientiam perduceret. Nec spe sua erat frustratus. Jam si quidem Bononienses ad ejus obsequium redierant, et Florentinos quanto citius redituros, spes erat.

200 Gregorio Romæ defuncto, institere Romani, ne rursum Pontificia sedes Avenionem transferretur, ut Romanus, vel certe Italus Gregorio successor fieret. Ex Italia electus fuit archiepiscopus Bavenensis, dictus Urbanus VI; cujus asperitate offensi Galli Roma recesserunt, et electionem Urbani haud validam causati Robertum, Gebennensis comitis fratrem, in summum Pontificem elegerunt, qui sedem Avenione fixit. De rebus porro, quæ Gregorio, tum extremo morbo laborante, tum recens mortuo, acciderunt, qui illis interfuerant, multi multa et diversa pro diverso partium studio testati sunt; at ex iis, sive ab Urbano sive a Clemente stare, nullus fuit, qui ea, quæ de Gregorio, in mortis articulo constituta, Gerson refert, testatus umquam fuerit; quorum silentium, additum silentio auctoris Vitæ Gregorii, a Natali Alexandro laudati, hujus sententiæ nonnihil ponderis addit. Baluzius tamen in Annotatis ad Vilas Paparum Avenionensium col. 1224 verbis e Gersonem supra transcriptis hæc subdit: Consentanea sunt ista iis, quæ eundem Gregorium morientem dixisse, refert in sua Depositione Hugo (Gallus) Cardinalis de Britannia. Afferam autem ipsa verba: "Primo ipse" dixit, quod quando Dominus Gregorius senesit, quod non poterat evadere, vocavit omnes Cardinales, et exposuit eis, quod ipse habebat conscientiam, quare duxerat eos ad illas partes (Romam) et posuerat Ecclesiam Dei in periculo. Nam dicebatur, quod post eum deberet assumi in Papam unus quidam malus homo et diabolicus. Verum hic nulla Gregorii protestationis aut per feminas deceptionis mentio.

Ecclesiam
adduxisse

A 201 Ratio, ob quam Gregorius Ecclesiam Dei se in periculum adduxisse existimavit, et conscientiae stimulos obtranslatos in Italiam Cardinales sese sensisse dicit, teste quidem Hugone de Britannia, Clementis partes secuto, fuit, quod (ut dicebatur) post eum deberet assumi in Papam unus quidam malus homo et diabolicus. Verba haec Hugonis cum depositione Joannis de Cardalhaco, patriarchae Alexandrini, comparemus tantisper exemplo Baluzii, quem Hugonis verba cum Joannis Gersonis narratione comparantem mox audivimus. Ita Joannes de Cardalhaco apud ipsum Baluzium paulo ante citatum col. 1223. Item dixit, quod audiverat a quodam religioso Ordinis Minorum, qui est devotus homo et magister in Theologia et notabilior persona in illo Ordine de omnibus, quos ipse novit, quod viderat tempore Gregorii Papae Romae quadam die, qualiter illi G. miserat ad quandam devotam dominam; quod funderet preces pro illo et certificaret eum de certis dubiis, et postquam ille cappellanus Papae recessit ab eo, quod accessit ille frater Minor ad loquendum cum illa domina, et ipsa dixerat sibi, quod quidam archiepiscopus, qui erat ibi in conspectu suo, ille deberet turbare mundum et Ecclesiam Dei, sed ad ultimum ipse bene castigaretur, et quod ipsa ostendit illi religioso illum archiepiscopum digito, et erat iste Barensis, seu Urbanus, Gregorii dein proximis successor. Domina haec forte fuit S. Catharina S. Birgittae filia, quae anno 1377 et seq., quo Gregorius obiit, canonizationis Matris suae promovendae causa Romae agebat, multis ejus preces et consilia sibi expellentibus, ut legitur in ejus Vita tom. 3 Martii pag. 514 cap. 6 num. 60. Ut ut sit, si verba Hugonis, narrationi Gersonis utcumque consentanea, hujus dicta, ut Baluzius putavit, confirmant, eodem jure contendere posset, Joannis Cardalhaci verba, Hugonis de Britannia verbis utcumque pariter consentanea, hujus pariter dicta confirmare; ita tamen, ut simul ostendant, Gregorium, non diu saltem ante morbum suum supremum, a credendis mulierum, praesertim Sanctarum, praedictionibus non fuisse alienum; qui alias utique tum dubia sua mulieri non fuisset propositurus.

in discrimen,

202 Ceterum, ut ad Natalem Alexandrum redeamus, ex vero is ait, schisma, quod post Gregorii mortem Ecclesiam diu concussit, non ex reductione sedis Pontificiae Avenione Romam, sed aliis ex causis contigisse. Fatetur id ingenue Spondanus citatus, licet Gallus ipse, his verbis: Ut non ex reductione Pontificatus in suam veram sedem schisma, quod secutum est, processisse dici possit; sed magis ex Gallorum ingluvie, sibi solis contra jus fasque eum retinere cupientibus, et Romanorum justo quidem, sed intemperantius procurato desiderio, ac denique ex intempestiva Urbani VI asperitate ac ferocitate. Ut verum pariter esse, nullum Gregorio in extremis constituto schismatis metum fuisse, non ausim asserere: si enim diserte lego in Vita 3 Gregorii apud Baluzium col. 480 Dominus Gregorius infirmatur et Romae moritur die xxvii Martii anno Domini mcccclxxviii eum omnium multo dolore et mero et vere dolore praesago futurorum malorum, longi videlicet schismatis, quod ex ipsius morte in Ecclesia Dei secutum est.

203 Et vero potuit facile fieri, ut aliquid eorum, quae, ipso vivo, Romae contigerunt, et schismatis

fuere praeludia, rescierit; haec autem auctor Vitae primae Gregorii ita describit: Porro ut etiam clarescant et videantur, quae, dicto currente tempore, Romae contigerunt, est hic inferendum, quod Romani seu eorum officiales et rectores, suo vocabulo BANDARENSES duodecim capita regionum nuncupati, coadunatis sibi aliis quampluribus tam civibus, quam foraneis natione Italicis, adhuc vivente Gregorio, tamen infirmante, deliberaverant, succedente obitu ipsius omnino sic operari et facere, quod a cetero in Roma vel saltem in partibus Italiae curia resideret et remaneret. Quod se non posse obtinere aestimantes nisi per electionem in Papam alicujus Romani vel Italici, continuatis et iteratis vicibus sua fecerunt consilia, in quibus firmiter decreverunt cardinales efficaciter requirere et hortari, requisitosque et hortatos forte suis votis non acquiescentes viis et modis omnibus eis possibilibus compellere et arctare, ut eligerent in Papam aliquem, qui esset Romanus vel Italicus natione etc.

204 Sane etiam captu difficile est, quae de causa seipsum de exposita a se periculo Dei Ecclesia per suum ex Avenione discessum culpasset: id enim eo minus vero apparet simile, quo justiores habuit sui discessus causas: has Vitae ejus auctor aequalis, ne minima quidem, prout necesse non erat, mentione facta revelationum visionumque, ipsi a sanctis seu viris seu feminis indicatarum, ita exponit: Praedicta autem durante tempestate fuit per litteras et nuntios speciales insinuatam dicto Gregorio Papae, quod si ipse personaliter veniret ad partes Italiae, confestim praedicta omnia recuperaret (defecerant ab obedientia Pontificis Florentinorum malitia et spe libertatis pleraque juris Pontifici in Italia civitates, ut ante idem auctor memorarat) et alia quaecumque praemissa ad statum debitum reducerentur, cessarentque machinata et procurata et tractata ultra tam contra statum suum, quam Ecclesiae memoratae, quae secundum relationes et considerationes plurium majora ac pejora prioribus existebant. Ipse vero volens circa ea providere, et ipsis posse tenus obviare, deliberavit se transferre ad partes Italiae memoratas suasque gressus dirigere versus Romam, cum etiam Romani, sui optantes praesentiam, causa ipsum ad hoc alliciendi multa et magnalia promitterent, se facturos in sui favorem et honorem, quam primum ad ipsos declinaret. Qui sic disposuit facere et ordinavit, quamvis contra consilium et deliberationem quasi totius collegii et amicorum suorum, nempe Gallorum, sedem Apostolicam in Italiam transferri non cupientium. Nisi igitur urgentes omnino causas discessum suum e Gallia exigere existimasset, cur contra amicorum omnium, quorum amantissimus fuisse scitur, in Italiam abiisset? Haec autem, ut ex dictis liquet, fuerunt potissimum magnifica Romanorum promissa, et rebellium civitatum recipiendarum spes pluribus litteris et nuntiis facta. Cur ergo non falsis Romanorum promissis, non Italiae civitatum juri suo subiectarum et Florentinorum pertinacia deceptum se diceret, sed ab iis tantum seu viris seu feminis, qui, ut id faceret, religionis specie, ut Gerson loquitur, allaborarant? Quippe qui illi non suaserant, nisi quod, ut Spondanus ait, etiam absque ullis caelestibus visionibus cordati quique suasissent.

AUCTORE
J. B.
quod Avenio-
ne

Romam se-
dem Aposto-
licam

E

F

AUCTORE
J. B.
translulatur;

205 At, inquit, Gregorius sub vitæ finem in Gallias redire stutuerat eo, quod modicum et quasi nullum fructum fecisset, ut testatur apud Baluzium col. 1233 Thomas de Petra, dixisse Urbanum VI, seu quod falsis sese prædicationibus delusum esse conspiceret. Verum id existimare Gregorius videtur non potuisse: etsi enim tum necdum omnes Italiae civitates, ut Natalis ait, ad officium rediissent, redierant tamen Bononienses, et jam pacis cum Florentinis, præcipuis horum motuum auctoribus, ineundæ spes affugebat, quæ mox ejus mortem secuta est. Neque tempus, quo pacanda erat omnino Italia, adeo accurate prædictum Gregorio fuerat, ut propterea Petrus Aragonius, aut S. Birgitta, aut S. Catharina Senensis visiones capitis sui pro divinis Revelationibus illi vendidisse dici potuerint: unde recte Spondanus: Sed si non, quæ promiserant, potuerunt statim effectum suum consequi, quis in secreta dispositionis et providentiæ divinæ penetraverit? Non Gregorius, Pontifex pius æque ac prudens: sed verosimilius omnino cum Papebrochio nostro in Propylæo Maii, ubi de

B Gregorio, existimo, hujusmodi sermones non a Gregorio, sed a Gallis eorumque sequacibus, qui translata e Gallis in Italiam sedem pontificiam ægre ferebant, habiles et Gregorio fuisse affectos, iisque Gersonem pro suo in patriam affectu facilem nimis præbuisse assensum. Atque hæc quidem Gersonis narrationem universim suspectam faciunt: nunc singulatim de S. Birgitta dicendum, ac ostendendum, illam ejusmodi verbis generalibus, tametsi a Gregorio, in extremis constituto, prolata fuisse ponantur, verosimillime non fuisse notatam.

et ut id fecisset,

206 Obiit Romæ S. Birgitta anno 1373, quo tempore Gregorius Avenione morabatur: biennio circiter post a Gregorio civitates Italiae defece-
runt: Eodem tempore (anno 1375, inquit auctor æqualis Vitæ primæ Gregorii apud Baluzium col. 434) communitas Florentina contra dictum Gregorium Papam et Romanam Ecclesiam insurrexit, doloseque et malitiose operata est, quod fere omnes civitates et loca alia, quæ ad dictam Ecclesiam in Italia pertinebant, ei se confederaverunt
C et colligaverunt; ut amodo, excusso a se quocumque alio superiori vel domino, in sua libertate viverent et permanerent; factoque vexillo, in quo solum magnis litteris erat descripta LIBERTAS etc: Sicque factum est, quod quasi uno contextu sive impetu omnes civitates, locaque et castra dictæ Romanæ Ecclesiæ adversus eam spiritum rebellionis assumpserunt etc: tenuit vero hæc rebellio, dum, facta brevi post obitum Gregorii cum Florentinis pace, suis iuribus Ecclesia restituta fuit. Hanc porro civitatum defectionem Gregorio S. Birgitta prædixerat jam inde ab initio Pontificatus ejus, imo et fore prædixerat, ut, nisi præfixo tempore, quod non fecit, Romam Gregorius tenderet, frustra dein conaretur illas ad officium reducere.

id quidem de S. Birgitta,

207 Ita diserte legitur lib. 4 Revelationum cap. 140, cui titulus: Sequitur secunda visio, quam portavit (Avenionem) Dominus comes de Nola eidem Papæ Gregorio XI. Sub finem vero dicti capitis hæc habentur: Item die episcopo meo eremitæ, quod claudat istam litteram et sigillet eam et postea scribat in alia papyro copiam ejus et ostendat eam copiam apertam illi abbati nuntio Papæ et Nolano comiti, ut ipsi legant eam et sciant, quid continetur in illa. Postquam vero illi illam legerint, di-

mittat eis supradictam litteram clausam sigillatam, quam ipsi statim mittant Papæ Gregorio sine mora, sed copiam illam apertam postquam legerint, non dimittat eis, sed volo, quod dilaceret, et rumpat eam coram oculis eorum in frusta, quia sicut littera, quæ est una, dilacerabitur in multa frusticula, sic nisi Papa tempore et anno venerit præfixo in Italiam (distulit autem usque ad annum 1377) terræ Ecclesiæ, quæ sub una ejus obedientia et subjectione modo eidem obediunt, dividuntur in plures partes in manus inimicorum. Et firmissime scias, quod in augmentum tribulationis ipsius Papæ non solum ipse audiet, sed et videbit oculis suis esse vera, quæ dico, nec poterit cum tota manu potentiæ suæ reducere terras prædictas Ecclesiæ ad pristinum statum suæ obedientiæ et pacis. Nec Gregorius hæc ignoravit, cui dein Birgitta, ut cap. 143 legitur, per Alphonsum, ex episcopo Giennensi eremitam, anno 1373, mense Julio, prædixit, fore, nisi veniret in Italiam, ut perderet non solum temporalia, sed etiam spiritualia, et sentiret tribulationem cordis, quamdiu viveret.

208 Eadem Gobelinus Persona tradit verbis pene iisdem Cosmodromii ætate vi cap. 73, qui sub ista tempora in aula Pontificia hæsit, duo his addens: primum, abbatem illum anonymum, fuisse Gerhardum, abbatem Majoris Monasterii Turonensis, postea cardinalem, tum temporis in Italiam missum a Gregorio, ut Ecclesiæ illic thesauros colligeret: alterum vero, Gregorium quidem in Italiam se postmodum translulisse, sed rebelles Ecclesiæ terras non recuperasse. Prædixerat igitur, ut supra dicebam, ipsi Gregorio non modo civitatum Italicarum amissionem, sed et illas Gregorium non recuperaturum, nisi prompte Dei voluntati, quod facere distulit, obtemperaret: utrumque suo dolore expertus fuit; quæ ergo veri specie S. Birgittam, cum in articulo mortis constitutus vera illam prædixisset, suis ipse oculis videret, accusare, ut volunt, potuisset, quasi vanis sese promissis decessisset, et capitis sui visiones sub revelationum divinarum nomine vendidisset? Præterea ipsius Gregorii jussu non diu ante suam mortem anno 1377, ut supra diximus, S. Birgittæ revelationes accurate legitimeque discussæ fuerant et approbatæ, atque adeo credibile minus est, ipsum in articulo mortis de S. Birgitta tam abjecte aut sensisse aut locutum fuisse.

209 Denique nihil hujusmodi in concilio Constantiensi, cui Gerson interfuit: nihil in Basiliensi adversus S. Birgittæ revelationes in medium fuisse, allatum scitur: vel si fuerit, ut frivolum vel ut haud sufficienter probatum, fuerit a Patribus rejectum; qui aliouin verosimiliter, ut S. Birgittæ revelationes post acrem earum oppugnationem salve integræque consisterent, non fuissent tam facile permissuri. Absit ergo, ut Gersonis narrationi fidem habeamus, vel certe, ut hujusmodi unquam censura S. Birgittam a Gregorio XI notatam fuisse credamus. Atque hæc quidem de S. Birgittæ revelationibus universim dicta sufficiant, ut eas pro merito et citra imprudentiæ notam valeat quisque æstimare, atque dispicere, quanti apud Catholicos sint ponderis, et quo loco habere illas ipse possit. Illas singulatim proferre atque discutere operosum nimis fore arbitror et lectori haud gratum; cujus proinde industriæ atque examini illas relinquo; nonnullas tamen, ut subinde jam feci, singulatim deinceps attin-
gam, si quando id rerum, quæ tractabuntur, argumenta postulare videbuntur.

§ XV. Regulam Ordinis S. Salvatoris, Christo, ut pie creditur, dictante, S. Birgitta conscribit : an illa omni ex parte talis fuerit, qualis hodieque est.

S. Birgitta
accipit

Eo temporis spatio, quo S. Birgitta Alvastris post Ulphonis mariti obitum consedit, seu ab anno 1344, ut supra vidimus, usque ad annum 1346, ut videbitur infra, non frequentioribus modo ac illustrioribus seu visionibus, seu revelationibus, in specialem a Christo sponsam jam electa, honorari dicinitus cepit, verum etiam, quæ vitam religiosam jam ante meditata fuerat, condendo novo in ecclesia Ordini instrui et informari. Non unus hic favor fuit, quo tum a Deo affecta fuit : intellexit enim tum etiam e Christo, celle se in ecclesia sua ipsius Birgittæ ministerio novam vineam seu novæ Religionis Institutum condere, ut latius videre est apud Hormann. pag. 697 et sequenti, capp. 2 et 3 Regulæ Salvatoris præmissis. Quamquam Ordo ille serius, ut suo loco dicitur, fuerit institutus, ipso tamen anno 1344 vel uno e binis sequentibus futuri ordinis Regulæ in Suecia, ut quidem habet Prologi titulus apud Hormann mox laudatum, verbotenus ab ipso Christo, ut voluit, edocta est.

Regulam
S. Salvatoris

211 Ceterum Regulam illam S. Salvatoris dictam voluit, quod ab ipso Christo tradita fuerit, et peculiari quidem modo aliquo, non eo, quo ceterarum passim Religionum fundatores, post multas preces, jejunia, meditationes atque pietatis officia, et studia Spiritus Sancti numine afflati, Regulæ suas labore proprio conscripserunt : sed verbotenus, nihil ad illas e proprio suo sensu conferente Birgitta. Ita legitur apud Hormann cap. 30 Regulæ Salvatoris pag. 710, col. 2. ubi inter alia Christus de hac Regulâ S. Birgittæ dixisse dicitur : Ita et modo dico, hanc Regulam ex nullius hominis sensu dictatam fuisse, quam in spiritu audisti, per Papam confirmari debere, sicut alias Regulæ, quæ ex humano sensu prius compositæ fuerant, eodem Spiritu inspirante. Hic discrimen habes inter Regulam S. Salvatoris, aliarumque Religionum Regulæ, si modum, quo fuerunt conditæ, spectes. Qui vero S. Birgittæ Regulâ S. Salvatoris, nihil ad illam e proprio sensu conferente sancta Vidua etiam verbotenus dictata fuerit, exponitur ibidem col. 1 cap. 29 in hunc modum : Deus omnium rerum creator benedicto ore suo omnia istius Regulæ verba tam mirabiliter et in tam brevi tempore mihi (Birgittæ) indignæ personæ retulit, quod alicui homini hoc non sufficio enarrare. Nec quidem possibile est alicui sine similitudine corporali comprehendere, qualiter in brevissima hora tot verba proferri possent, aut capi.

a Christo

212 Sic igitur non gestam S. Birgitta, petito a rebus corporeis exemplo, quatenus potuit, pergit exponere : Unde sicut si in aliquo vase res pretiosæ multæ et diversæ haberentur, quæ, dum de ipso vase insimul effunderentur, Octobris Tomus IV.

tune ab aliquo hoc vidente in uno momento unaquæque res ab alia discernetur, tanto etiam tempore res illæ coram eo morarentur, ut unamquamque per se in sinum suum colligere posset : simili modo statim, quando Jesus Christus, qui apparuit mihi, sua benedicta labia aperuit et loqui cepit, confestim in brevissima hora omnes articuli istius Regulæ, cum omnibus verbis, quæ in eis continentur, coram me erant, non quasi in aliqua charta conscripta, sed quali modo hoc fuit, ille solus novit, a quo tam mirabiliter audiebantur. Ex ejus mirificâ virtute comprehendi potuerunt, et unumquodque ab altero a sensu meo discerni. Tanto denique tempore in illa visione morabar, donec omnia collegi in memoriæ meæ sinu, cooperante Christi gratia. Habes modum, quo Christus Regulam Salvatoris, id est, si sic se habuerint omnia, vere suam, S. Birgittæ dictavit : accipe etiam, qui in litteras missa seu conscripta dein fuerit : ita pergit Birgitta ; Post hanc autem visionem tanto erat cor meum fervore et jubilo impletum, quod non posset in illud plus intrare, si deberem amplius vivere, sed rumpere-tur præ gaudio. Sicut vesica vento aliquo nimis plena, sic utique cor meum erat per aliquos dies, donec omnes Regulæ articulos et verba, quæ in eis continentur, cuidam viro religioso, amico Dei, enarravi, qui omnia quam citius conscripsit. Quibus plene conscriptis, cor et corpus meum in naturalem dispositionem senserunt paulatim se redire.

213 Imo tantum abest, ut Regulæ Salvatoris dictæ sanctæ viduæ de suo quidquam vel addere vel detrachere fas fuerit, ut id etiam illi Christus disertis verbis interdixerit : sic enim in eadem Regulâ apud Hormann pag. 768 col. 2 cap. 45 Revelationum Extravagantium, Dei Filii illam allocutus legitur : Dic illi (Petro Alvastræ) quod scribat Regulam, a spiritu meo dictatam, sed cave diligenter, ne de spiritu tuo aut minuas aut addas, nisi ea, quæ tibi a me dicuntur. Quispiam tamen fortasse mirabitur, quod S. Birgittæ non licuit, licuisse Petro, mox memorato, de quo Christus Revelationum Extravagantium cap. 2 dixisse legitur : Cur frater ignorat ponenda et construenda ? Nonne ego ostendi sibi per te, quod famulus meus Benedictus habuit corpus suum quasi saccum, et qualis esse debeat habitus Benedicti ? Ideo propter infirmorum imbecillitatem ponat ipse utilia et necessaria, sed nulla superflua, et tollerandum erit. Latior addendi aliquid S. Salvatoris Regulæ Petro facultas conceditur, dummodo id, quod addere vellet, ex approbatis aliorum Sanctorum Patrum institutis haustum esset, Revelationum Extravagantium cap. 45 his verbis : Si vero scriptor aliquid de Regulis Patrum addiderit, ubi materiæ congruere viderit, et attractum spiritus mei solitum sibi adesse senserit, non est mihi ingratum, nam Benedictus et Franciscus et alii Patres more apum de Patribus suis multa constituerunt, et gratum est mihi, quia spiritum meum habuerunt. Denique tam quæ Petrus a Christo S. Birgittæ dictatis addere vellet, quam quæ Christus dictavit, sedi Pontificiæ offerri probarique debuerunt, quod ex cap. 30 Regulæ Christus non venerit legem solvere, sed adimplere, atque adeo Birgittam, ipsiusque Ordinem, etsi Regulam ab ipsomet Christo dictatam accepisset, non secus tamen, ac ceterarum Religionum fundatores

dictatum,
Pontificiæ
men censuræ
obnoxium :

acceptor
J. B.
fuerint eo
modo dicta-
ta,

fundatores eorumque Ordines, Pontificia potestate subjectos esse voluerit.

214 Atque ita quidem intelligi potest, quomodo Regula S. Salvatoris, aliqua saltem ex parte et certo quodam modo Petri, nempe Alcastrensis prioris, iudicio, etiamsi quoad reliqua a semet ipso esset dictata, a Christo relinqui potuerit; maxime vero, qui penes sedem Pontificiam fuerit eam approbare, vel etiam in nonnullis mutationem illi adferre, quod et reipsa factum fuisse videbitur infra. At, sciscitabitur hic aliquis, quid de Regula S. Salvatoris a Christo dictata censendum? Hæcne vel integra, vel maximam saltem sui partem a Christo ipso et verbatenus profecta esse censenda est? Ita quidem legitur non modo locis, ex ipsa Regula Salvatoris et Revelationum Extravagantium capitibus supra citatis, sed etiam lib. 4. Revelationum cap. 127, ubi Christi nomine S. Birgitta Urbanum Papam (V) ita iussa est alloqui: Vade et dic ei ex parte mea... Ego obtuli tibi Regulam Religionis, quæ fundari et incipi debet in loco Vuatzsteno in Suecia, quæ de ore meo processit. Et lib. VII cap. 51 imperatorem Carolum Bohemum ita Christus alloquitur: Scias etiam tu, qui imperium tenes, quod ego omnium Conditor dictavi unam Regulam monialium ad honorem amantissimæ Virginis, Matris meæ, et dedi illam isti Mulieri, quæ scribit tibi. Perlege igitur eam, et conare cum summo Pontifice, ut dicta Regula, ore meo proprio dictata, per eum, qui in mundo vicarius meus est, etiam apud homines approbetur, quam ego Deus coram exercitu meo cælesti approbavi.

plane certum
non est, cre-
di

215 Hæc vero Pontifici Urbano V renunciasse ipsammet S. Birgittam, cum confirmari Regulam S. Salvatoris ab eo petiit, ex Urbani VI Bulla infra ostendam; ut proin non dubitaverit ipsa S. Birgitta, quin Salvatoris Regula sibi a Christo, exceptis forte paucis, e Petro Priore additis, dictata fuerit. Idem Alphonsus, Giennensis olim episcopus, censuit, qui in Prologo Cælestis Imperatoris ad reges cap. 4 ita in hanc rem scribit: Et tali modo habuit, quasi in momento totum librum questionum, qui est quintus liber in numero inter libros cælestis voluminis, et Regulam etiam Salvatoris monialium ei revelatam. Sic et Salvatoris Regulam revelatam a Deo appellat canonicus Bonnensis, qui Vitam 2 Urbani V scripsit, apud Pagium tom. 1. Vitarum Pontificum Avenionensium col. 412, ubi de Birgittæ ad Urbanum accessu agit. Verum Bonifacius IX in Bulla Canonizationis consulto, ut apparet, silere ea de re voluit, ita de Vastenensibus religiosis loquens: Qui tam moniales, quam fratres certas Constitutiones, per ipsam beatam Viduam editas, et postea per sedem Apostolicam approbatas, observare tenentur. Monasterii Vastenensis Constitutiones a S. Birgitta editas quidem affirmat, sed a Christone dictatæ sint, non attingit.

tamen pie
potest

216 Urbanus VI in Bulla: His, quæ pro divini cultus augmento, anno 1 Pontificatus sui data, ait, Constitutiones quasdam a S. Birgitta dum viveret, ex revelatione divina factas et ordinatas; sed addit; ut creditur: quibus verbis, etsi Constitutiones illas a Christo dictatas fuisse, non definit, satis tamen, ut supra dicebam, tamquam tales a S. Birgitta Urbano V fuisse oblatas, vel sibi certe a S. Catharina, Birgittæ filia, ad cuius preces Bullam istam concessit, videtur innuere. Præterea in Synopsi approbationis et confirmationis etc. Ordinis S. Salvatoris

editioni Revelationum Birgittinarum Coloniensi præmissa § 2 hæc Martini V ex Bulla, quam mare Anglicanum Birgittini vocant, verba citantur: Ad Regulam et Constitutiones B. Birgittæ cœlitus, ut pie credendum est, revelatas etc: Anno 1417 archiepiscopi et episcopi Sueciæ communi nomine ad concilium Constantiense litteras dedere (vid. Diarium Vastenense a Benzenio anno 1721 Upsaliæ editum pag. 200 et seq.) quibus Brymulf, episcopi Scarenensis et Ingridis monialis canonizationem commendabant: in his autem regulares Constitutiones S. Birgittæ sub nomine et vocabulo REGULÆ S. SALVATORIS a Dn. nostro Jesu Christo beatæ Brigidæ divinitus revelatæ dicuntur: sed addunt pariter Sueciæ præsules, ut pie credimus. Quamquam igitur haud omnino indubitatum apparet, Regulas Birgittinarum, seu S. Salvatoris dictas a Christo S. Birgittæ modo singulari, supra exposito, fuisse dictatas, præstat tamen tales, saltem quantum ad potiorem sui partem fuisse, cum dictis Pontificibus, Sueciæque presulibus pie credere, quam eas tales fuisse præfracte temereque inficiari, forte non absque aliqua SS. Birgittæ et Catharinæ injuria,

217 Ecce Regula Salvatoris, editis Revelationum S. Birgittæ, quorum non semel meminimus, libris inserta cum hoc titulo: Regula S. Salvatoris, data divinitus ab ore Jesu Christi devotæ sponsæ suæ S. Birgittæ de regno Sueciæ. At talisne revera fuit omni ex parte Regula a Christo S. Birgittæ, ut pie creditur, dictata, et Urbano V ab ipsamet S. Birgitta (ut suo loco videbitur) oblata, qualis in laudatis Revelationum S. Birgittæ librorum editionibus exhibetur? Est, cur oppositum videri possit: nam postquam scriptas a se Regulas S. Birgittæ Urbano obtulerat, et approbationem earum qualemcumque obtinuerat, variae in illis dein factæ videntur immutationes, sive a Petro Priore, sive a Romanis illarum examinativis, quas, approbatas tamen a summis Pontificibus Regulæ S. Salvatoris, serculo titulo paulo ante transcripto, modo insertas legimus. Juerit hac in re audire loquentem ipsum Urbanum V de monasterio Vastenensi in Bulla supra cit., qua dicti monasterii erectionem approbat secundum S. Birgittæ vota et postulata. Sic autem loquitur Urbanus V. Sane oblata nobis pro parte dilectæ in Christo filie, nobilis mulieris Birgittæ, relictæ quondam Ulphonis de Ulphason, militis, viduæ, Lyncopensis diocesis, petitio continebat, quod ipsa, pio et zelanti affectu, terrena in cœlestia, et transitoria in æterna felici commercio commutare * ad honorem et sub vocabulo beatæ Mariæ Virginis gloriosæ, de bonis sibi a Deo collatis in oppido Watzstenoni præfatæ diocesis, unum monasterium, divina sibi aspirante gratia, sub spe licentiæ, a Sede Apostolica obtinendæ, sumptuosos utique opere jam inceptum (pro sexaginta monialium seu sororum, illarum abbatissæ in hujusmodi sexagenario computato * numero, quæ Majestati divinæ ac Virgini antedictæ sub regulari habitu, perpetuum et devotum sinceris mundisque mentibus, castisque corporibus exhibere habeant famulatum) ad consummationis seu perfectionis finem dedecere cupit. En monasterium unum, quod pro sacris virginibus condere inceperat S. Birgitta: sed et in hujus gratiam aliud virorum, et quidem separatim a priori, condere decreverat.

218 Sic enim proseguitur Urbanus V. Et aliud

non omni ex
parte

liud separatim ab illo, in eodem oppido pro decem septem fratrum (computato in dicto numero ipsorum Priore, qui eis in spiritualibus tantum praesit) per quos abbatissa monialesque praedictae, quae pro tempore fuerint, possint divino rum auditionis, salutiferæ prædicationis, et eruditionis pabulo refici, et in spiritualium necessitatum suarum casibus seu articulis adjuvari: ac pro octo Conversorum habentium dictis Fratribus deservire, usibus et separatis habitationibus fundare intendi, atque construere, et pro personarum in iisdem monasteriis pro tempore degentium sustentatione congrua, et aliorum incumbendum eis supportatione onerum sufficientem dotem etiam assignare, ac utrumque ipsorum monasteriorum, regularesque personas in utrolibet ipsorum pro tempore degentes Ordinis S. Augustini esse intendit, et personas ipsas secundum regularia ipsius Ordinis vivere instituta. Itaque ex Urbani verbis colligi videtur, S. Birgittam post revelatam sibi (ut hic ponimus) oblatamque Pontifici Regulam duo diversa monasteria, et quidem separata, alterum monialium, virorum alterum condere voluisse; quorum alterum, nempe monialium, jam inceptum erat; alterum vero, virorum scilicet, nondum etiam inchoatum: et quidem ita separata, ut non modo diversis locis essent collocanda, etsi verisimiliter haud multum distantibus, sed etiam utrique de diversis campanilibus, ecclesiis, cæmeteriis aliisque ad monasteria plane diversa necessariis ædificiis prospiciendum foret.

fortassis
eandem fuit,

219 Ita rursum ex Urbani V verbis, quibus ea in re archiepiscopum Upsalensem, et Strengensem ac Væxienensem commissarios constituit, videtur colligi. Sic habent: Nos itaque ipsius (Birgittæ) supplicationibus inclinati fraternitati vestrae, de qua plenam in Domino fiduciam gerimus, per Apostolica scripta committimus et mandamus, quatenus vos, vel duo, vel unus vestrum, si, in quo est, ut præmittitur, dicti monasterii monialium fabrica jam incepta, nec non in quo dictum monasterium fratrum fundari et construui per dictam Birgittam intenditur, loca ad hæc vobis videantur apta et congrua ac honesta, attentis circumstantiis universis, quæ circa hæc attendendæ fuerint (super quibus concientias vestras oneramus) dictaque loca ad ipsius Birgittæ personam pertineant, vel per eam justo titulo acquirantur, vos, dote sufficiente pro dictis sustentatione personarum et supportatione onerum præfatorum, ad vestrum, vel duorum, vel unius vestrum discretum arbitrium primitus assignata, eidem Birgittæ, monialium, jam, ut præfertur, inceptum perficiendi. Fratrum vero, monasteria prædicta fundandi et construendi cum ecclesiis, campanilibus, campanis, cæmeteriis et aliis necessariis officinis, ita quod utrumque monasterium cum suis ædificiis ab altero sit discretum, plenam et liberam licentiam largiamini, et omnimodam potestatem.

qua in libris

220 Itaque Urbani V Bulla docet, S. Birgittam anno 1370, quo Regulam suam Christo dicente jam diu scripserat, probarique ab eodem Pontifice petierat, ut ex eadem Bulla non obscure eruitur, propositum sibi habuisse, duplex monasterium in eodem oppido Vastenensi feminarum unum, virorum alterum, condere, quæ non loco tantum, sed etiam ecclesia, cæmeterio, ceterisque

ædificiis essent diversa. At si Regulam S. Salvatoris, prout modo variis in libris Revelationum S. Birgittæ typis edita exstat, consulamus, Christus ipsi non monasteria duo condere, sed unum tantum, sub duplici tamen claustrum, quorum unum moniales, alterum viros contineret, præceperit, atque unam eandemque ecclesiam utrique communem, ita ut pars superior feminarum, inferior virorum, contra ac in Bulla Urbani est expressum, usui cedere debuerit: nam in Regula S. Salvatoris, dictis libris inserta, monasterii Vastenensis mentio frequenter fit quidem, sed unius tantum, non duorum, secus ac sit in Bulla Urbani V. Ubi vero habitationis Fratrum mentio fit, hæc non monasterium, sed curia appellatur, quemadmodum fit cap. 12; e quo etiam perspicuum est, voluisse Christum, ut una eademque ecclesia, modo jam dicto, tam feminarum, quam virorum usui cederet.

revelationum

221 Capitis XII titulus est: Christus determinat hic numerum monialium et sacerdotum et diaconorum ac etiam conversorum, servientium dicto conventui (non conventibus) et ordinat habitationem eorum, et chorum, ubi sedere et stare debeant tam mares, quam feminae. Tum proxime hæc sequuntur: Sorores erunt sexaginta, quæ clericos habebunt, qui quotidie de tempore Missam et Officium, quod habetur in ecclesiis cathedralibus illarum terrarum, in quibus hujusmodi monasteria sunt, decantabunt. Ipsi quidem a monasterio sororum sunt omnino exclusi, unam per se habentes curiam, in qua habitabunt, et de curia introitum in ecclesiam et chorum inferiorem habebunt. Chorus vero sororum erit superius sub tecto. Ita tamen, quod Sacramenta videre et Officium audiri valeant. Num binas Regulas, et sibi contrarias Christus Birgittæ dicitur; Birgitta vero Urbano probandas obtulit? Neque alteri præterea Pontifici Regulam aliam sibi a Christo revelatam obtulisse scitur: illud vero nemo, ut opinor, dixerit; reliquum ergo est, ut Regula Salvatoris, quæ modo in impressis Revelationum S. Birgittæ voluminibus visitur, a Regula Salvatoris, quam unicam Urbano V per se S. Birgitta probandam obtulit, hac in re diversa esse videatur.

modo legi-
tur,

222 Neque vero in hac dumtaxat re Constitutiones S. Birgittæ, quas ipsa Urbano V obtulit, sed et in variis aliis mutationem deinceps passæ videntur. Urbanum V oblatas sibi a S. Birgitta Constitutiones Bullæ suæ aut inseruisse, aut subnexuisse, docent hæc inserta Bullæ verba: Salvis Constitutionibus omnibus infrascriptis. Has editionis Coloniensis Revelationum S. Birgittæ editor, ubi de Fundatione Ordinis S. Salvatoris agit, et Bullam Urbani V exhibet, verosimiliter ob prolixitatem omisit, nec mihi cum Constitutionibus, S. Birgittæ Revelationum voluminibus insertis, conferre licuit. Vidit illas auctor libelli de Fundatione seu institutione solida monasteriorum simplicium S. Salvatoris, S. Birgittæ vulgo dicti etc anno 1677 Duaci apud Mariam Serrurier typis in lucem editi, qui cap. 1, pag. 4 et binis seqq. præter discrimen, cuius paulo ante mentionem feci, alia etiam exhibet, citatis, unde hausta sunt, fontibus, inter Regulam a S. Birgitta Urbano V oblatam, quam primam vocat, et ejusdem Sanctæ Regulæ libris Revelationum insertam ab Urbano VI deinde approbatam, quam secundam nominat, discrimina: en illa ipsis auctoris sui verbis expressa.

223 Primo

AUCTORE
J. B.
est allata

223 Primo regula (ab Urbano V approbata) seu prima ubique exprimit duo monasteria formalia, unum monialium, alterum virorum separatim ab illo, in eodem oppido Wastenensi cum suis particularibus et propriis ecclesiis, campanilibus, coemeteriis, hortis etc: secunda vero non exprimit nisi unicum monasterium, illudque monialium, et unicam ecclesiam: residentiam vero fratrum facit contiguam omnino ecclesiae et monasterio monialium, et nominat illam CURIAM FRATRUM. Probata hæc paulo ante habes: citat vero auctor illa Bullar. fol. 183 per totam illam Bullam. Item fol. 7. 10. 16. Vers. 18. 21. Secundo, inquit, prima superiorem fratrum vocat PRIOREM, secunda nominat CONFESSOREM GENERALEM. Prima vult, ipsum de triennio in triennium a conventu suo eligi, et ab abbatissa confirmari. Secunda vult, tam abbatissam, quam confessorem ab omnibus monialibus et fratribus simul eligi, et ab episcopo loci confirmari: tam autem illa, quam ille sunt perpetui in suis officiis ex privilegiis Apostolicis a Religione de post obtentis; Regula secunda nihil disponente de duratione prædictorum officiorum. Bull. fol. 188. Vers. 18 et 100. Tertio prima Regula disponit, quod tam fratres, quam sorores debeant facere annum probationis ante professionem in habitu regulari et intra monasterium. Secunda vero e contra disponit, quod per annum, et quidem non tantum extra monasterium, sed etiam in habitu sæculari debeat probari eorum et earum constantia, et, quod, anno huiusmodi finito, in die suæ vestitionis debeat emitte professionem, renuntiantibus prius tam conventu, quam proficiente anno probationis in aliis religionibus observari solito. Bullar. fol. 11. Vers. 12. 185.

hic exempla

224 Quarto jejunia tam fratrum, quam monialium in utraque Regula plurimum inter se differunt. Bullar. fol. 10. Vers. 187. 188 Vers. Quinto prima quoad ceteras observantias Ordinis, quæ non sunt in illa specificate, vult, ut utrumque monasterium vivat secundum instituta regularia Ordinis S. Augustini. Secunda vero ordinat, ut alia necessaria ad observantiam regularem, quæ non sunt in dicta secunda Regula contenta, assumantur ex Regulis seu observantiis Ordinis SS. Benedicti, vel Bernardi. Bull. fol. 27. 183 et 183 Vers. Sexto prima statuit, quod moniales, antequam admittantur ad habitum religionis, debeant attigisse annum ætatis decimum octavum. Fratres vero illum antea explevisse. Secunda vero vult, ut moniales ante annum decimum octavum non recipiantur, et fratres ante vigesimum quintum. Bullar. fol. 24. 185. Vers. et 188. Septimo prima indicit clausuram monialibus, fratribus vero minime, relinquens illos in observantia Ordinis S. Augustini, qui clausuram non servat: immo disponit, quod temporalia administrentur per religiosos a priore et conventu fratrum eligendos, et ab abbatissa, quæ præsidet in temporalibus utrique conventui, approbandos. Secunda vero indicit clausuram non tantum monialibus, sed etiam fratribus. Bullar. fol. 183 et 183. Vers. 185 et 189. Vers.

videntur
suadere:

225 Quæ si sic se habeant; ut abs dicti libelli auctore sese habere dicuntur, non uno sane ex capite differre videtur Regula Salvatoris a S. Birgitta Urbano V oblata, et a Christo, ut pie creditur, revelata ab ea, quæ supradictis editisque

in lucem Revelationum voluminibus inserta conspicitur, etsi et hæc in præfatio sibi titulo a Christo revelata dicatur, ea forte de causa, quod, cum alia pleraque in ea relicta sint, quæ in Regula a S. Birgitta Urbano V oblata et Christo revelata continebantur, earum editores, pari utramque titulo exornare, fas sibi esse putaverint. Minus tamen sic probandum esset, iis articulis etiam seorsim qui postmodum quidem legitima auctoritate fuissent immutati, sed propterea a Deo revelati non fuissent, ea præfata insertare legi verba, quibus et ipsi a Christo revelati indicantur. Exempli causa capite supra citato hæc: Christus determinat hic numerum monialium etc. Capite 22: Christus disponit hic de estate, quam debeant habere moniales etc. si vera sunt, quæ supra discrimine primo et secundo ea de re dicta sunt, et sic de reliquis.

226 Si porro quæritur, quibus in opinione mutata Regula auctoribus, et quo tempore in Regula S. Salvatoris S. Birgittæ revelata, ab eaque Urbano V oblata, sit facta mutatio; contingerit illa verosimillime post S. Birgittæ obitum, Petro Alcastrensi auctore, eo nimirum temporis spatio, quod ab obitu S. Birgittæ usque ad approbatam ab Urbano VI anno 1379, ut post dicitur, Regulam efflucit: nam Petro quidem divinitus fuisse concessum, ut, quæ ad rem facere existimaret, Regulæ adderet, jam vidimus supra: atque hinc fortassis arbitratus fuerit, penes se quoque esse, aliquam hinc inde revelatis a Deo S. Birgittæ Constitutionibus, iustis tamen de causis et ab Apostolica sede approbandis, immutatione asserre. Sic loco duplicis ecclesiæ etc. unicam tam feminis, quam viris propriam, substituere sibi licitum putarit, ne faciendi sumptus excreverent nimium. In partem etiam factarum in Regula Salvatoris mutationum fortasse venerint, qui ad illam examinandam ab Urbano VI deputati fuerunt, quique illas saltem suo calculo approbarunt. Nihil hæc in re certo pronunciare velim: quamquam enim probabile existimem, non facile passuram fuisse S. Birgittam, ut se viva et vidente Regula a Christo sibi revelata mutaretur, et creditu difficile videatur, aliam ab ea Urbano V fuisse oblata Regulam, ac illam, quam a Christo accepterat; fieri tamen potuit, ut licite a Petro Alcastrensi fieri posse crediderit mutationes aliquas, quas Urbanus V probavit, sed dein sustulerit Urbanus VI. Fieri etiam potuit, ut Christus Birgittæ Regulam ita revelarit, ut aliquot ejus articulos non plane determinarit, sed Pontifici determinandos reliquerit; E. C. ut Vastenæ vel duo monasteria conderet plane diversa, vel unum, sic tamen, ut septis claustrisque a viris femine separarentur: quo pacto tam Regula Urbano V, quam Regula Urbano VI oblata a Christo revelata dici potest.

§ XVI. E Suecia Romam migrat.

Posteaquam biennio aut eo etiam amplius S. Birgitta, marito privata, sed a Christo sponsam accepta, tenuem quidem victu et vestitu, celestibus tamen meditationibus suavem, favoribusque divinis cumulata vitam Alcastri duxerat, ac jam instituendi a se Ordinis Regulam, a Christo

A ut volunt, dictatam, et in litteras a Petro Alcastrensi missam acceperat, Romam divino mandato properare iussa est. Sic enim Revelationum Extravagantium cap. 8 Christus Birgittam Alcastri morantem alloquens inducit: Vade Romam et manebis ibi, donec videas Papam et imperatorem, et illis loqueris ex parte mea verba, quae tibi dicturus sum. Addit mox Petrus Alcastrensis: Venit igitur Sponsa Christi Romam anno etatis suae XLII (Christi 1346) uti diserte legitur in Vita ejus abbreviata apud Hormann pag. 801 col. 1. Et ad praeceptum ivit Romam anno Domini MCCCXLVI. Et in Diario Vastenensi ad eundem annum: Beata Birgitta ibat Romam juxta praeceptum Christi. Birgerus quoque, S. Birgittae biographus itineris hujus Romani, Christi praecepto ab illa instituti, his verbis meminit: Transactis fere duobus annis, postquam Sponsa Dei venit ad monasterium (Alcastrense) praecepit ei Christus laborem peregrinationis assumere, familiariter ita dicens: Vade Romam, ibi plateae strate sunt auro et rubricate sanguine Sanctorum, ubi propter indulgentias, quas promeruerunt sancti Pontifices orationibus suis, compendium est ad caelum.

Romam 228 Haud minus diserte, divino mandato id itineris a S. Birgitta fuisse susceptum, testatur Bonifacius IX in Bulla canonizationis: Sancta autem Vidua, inquit, quae ab ineuntis etatis principio Deo dicata fuerat, ut jejuniis et orationibus indefesse vacaret, soluto conjugio et sui juris effecta, quasi navis institoris de longe portans panem suum, a Spiritu sancto praemonita, egrediens de terra et cognatione sua ad almam Urbem... perrexit. Denique Romam abisit S. Birgittam, posteaquam Regula S. Salvatoris descripta jam erat, legitur cap. 41 Revelationum Extravagantium. in hunc modum: Christus filius Dei loquitur. Jam Regula descripta est, jam flores ejus appositi, et colores ordinati, vade nunc ad locum, ubi visura es Papam et imperatorem. Nam haec Regula procedet quasi lumen et lucerna, et coarctabit se, ut proficiat, donec tertius fructus ostendet se, qui conferet aristas et purum granum recondet in horreum suum: e quibus verbis etiam intelligitur, S. Birgittam non modo Romam petere divinitus jussam, conscripta jam Regula, sed jam tum etiam didicisse e Christo, fore ut haec a Pontifice probaretur, et uberes suo tempore fructus procrearet. Finis autem itineris fuit, ut partim ex jam allatis, partim ex dicendis palam fiet, ut Regulae suae, et Ordinis approbationem promoveret, ut indulgentias, quarum ingens copia Romae esset, lucraretur; ut proximorum saluti, ac totius Ecclesiae bono pro viribus insudaret, dum Pontifices, reges, principes, et cujusvis generis homines muneris sui, sic Deo mandante, libere simul et fortiter admoneret.

forte cum aliquot 229 Romam porro petentem comitati, vel eo postmodum illam secuti videntur in primis Petrus Alcastrensis et Petrus Olavi, primus dein Vastenensis confessor: ita enim videtur innuere Alphonsus in Prologo libri 8 Revelationum cap. 8 sequentibus verbis: Et sic ad Romam peregrinando (Birgitta) devenit ad standum ibi in vita penitentiae et ad visitandum humiliter limina Apostolorum et reliquias aliorum Sanctorum, donec Christus ei aliud praecepit, habens semper secum alios duos seniores antiquos, et maturos, virtuosos ac virgines et expertos pa-

tres spirituales, qui usque ad mortem eam secuti sunt. Petrus Olavi non modo S. Birgittae a confessionibus fuisse, sed et plus quam triginta annis individuus itinerum ejus comes fuisse legitur in Diario Vastenensi ad annum 1408: idem apud S. Birgittam egit, cum matrem quinquennio ante Romam profectam, S. Catharina invisit, ut tom. 3 Martii pag. 507 Ulpho, S. Catharinae biographus scribit: idem denique anno 1350, quo Jubileum celebratum fuit, ibidem peregrinorum confessiones excepit ex cap. 71, illique subnexa Additione lib. 6 Revelationum. Tertius forte S. Birgittae in itinere Romano comes fuit Magnus Petri, alter post Petrum mox dictum Vastenensis confessor generalis et canonizationis S. Birgittae sedulus promotor, de quo ad annum 1396, quo obiit, Diarium Vastenense: Hic primo uxoratus fuit, deinde veniens Romam cum S. Birgitta, adhuc ipsa vivente, ibi per plures annos stetit, quam etiam ad terram Sanctam secutus est. His forte addendus praeterea est Gudmarus Frederici, presbyter, qui in Diario Vastenensi ad annum 1389 S. Birgittae capellanus fuisse dicitur, eamque Roma Hierosolymam secutus; etsi nulla isthic itineris Romani, abs illo una cum S. Birgitta instituti, mentio fiat.

230 Dominae cujusdam Sueciae, quae S. Birgittam pariter Romam euntem comitata et Mediolani defuncta est, meminit, sed suppresso ejus nomine, Petrus Alcastrensis Revelationum Extravagantium cap. 101, de qua hujusmodi narrat historiam: Domina quaedam de Suetia sequens beatam Birgittam ad Romam, timensque inconstantiam mariti sui, rogavit beatam Birgittam, quod Deum pro marito suo oraret. Cui oranti Christus apparens dixit ei: Ite, ne moveamini ab itinere et proposito sancto, ego enim abbreviabo isti mulieri iter. Ego praeparabo corpus, ut, cum saccus exhanstus fuerit, anima impleatur dulcedine, maritus vero habebit desiderium suum. Igitur cum venissent Mediolanum, Domina ista infirmata obiit in pace. Qua sepulta, Domina Birgitta orando rapta fuit in spiritu, et audivit diabolum conquerentem super anima illius, quia non adjudicabatur sibi. Cui Christus tunc dixit: Vade. Si tu purgasti eam, affligendo saccum (seu corpus ejus) jam ego animam, quae intus jacebat, possidebo et honorabo. Gobelinus Persona Cosmodynamii aetate 6, cap. 72 S. Catharinam Matrem Birgittam comitam ait, ac cum illa Romam venisse, sedente Avenione Clemente VI. Hujus temporibus, ait, claruit Romae femina quaedam Brigida, a vulgo BRIGITTA nominata, quae de regno Sueciae post mortem viri sui, cujusdam principis regni illius, cum filia sua Romam venerat peregrinationis causa et ibi vitam coelibem duxit: sed errat Gobelinus, etsi scriptor synchronus; nullos enim matrem suam hoc itinere liberos fuisse comitatos, mox dicenda aperient: Catharina vero tempore Clementis VI Romam venit, sed a matris suae Birgittae in Urbem adventu elapsis fere quinque annis, vel saltem tribus, ut in ejus Vita Ulpho monachus et scriptor synchronus testatur loco supra laudato. Birgittae Burlamachius lib. 2 cap. 1 hoc in itinere socium addit Birgerum filium: at hic Matrem invisit Romae, cum haec isthic morata fuisset jam annis aliquot, ut colligitur ex Margaretae abbatissae Vastenensis verbis, quae num. 70 recitavi.

231 Quam

AUCTORE
J. B.

comitibus,

F

AUCTORE
J. B.
relicta patria
cognatisque;

231 *Quam arduum fuerit hujusmodi præceptum, ut nimirum marito suo privata, relicta cognatione sua et patria, ac amantissimis potissimum liberis, ex eximio, quo in hos ferebatur, amore, metiri licet: hæc tamen Dei voluntati posthabuit, parvique generoso animo Christi ita juvenis præcepto, quamquam vim aliquam, id ut faceret, inferre illam sibi debuisset, satis colligatur ex Revelationum Extravagantium cap. 95, ubi hæc: Contigit semel in monasterio Alvastris, quod animus beatæ Birgittæ, cum itura esset Romam, accendebatur ad amorem filiorum suorum, compatiens relinquere eos, quasi orbatos consolatione materna. Timens etiam, quod post ejus recessum audacius offenderent Deum in aliquo, quia juvenes erant, divites et potentes. Sed hunc erga filios amorem amoris Christi posthabere didicit: en quo pacto: Et tunc vidit in visione (ita habent reliqua citati cap. verba) unam ollam positam super ignem, et quemdam puerum sufflantem prunas, ut olla accenderetur, cui dixit beata Birgitta. Cur tantum inflare conaris, ut succendatur olla? Respondit puer: Ut amor filiorum tuorum magis accendatur, et inflammetur in te. Beata Birgitta respondit: Quis (inquit) tu es? Cui ille: Ego, inquit, sum negotiator. Tunc ipsa intelligens, amorem aliquem inordinatum in corde suo existere ad filios, statim correxerat se, ut nihil præponeret amoris Christi.*

cui sese postmodum junxit

232 *Paruit itaque Christi præcepto S. Birgitta, ac relicto, quidquid sibi in Suecia carum erat, Romanum iter arripuit; et jam effluerat quinquennium circiter, ex quo Romæ habitans liberorum suorum neminem viderat, quamvis adesse sibi optaret S. Birgitta, qui sibi in arduis familiæ suæ negotiis adjumento esset et solatio: tum tandem, id est, sub annum 1350 Christus illi promisit, adfuturam illi e Suecia personam, quæ esset e votis ejus; venitque in Italiam, Matrem bona mariti sui venia invisura, S. Catharina ejus filia, comitata Domino Gorstago Thunasson, rei bellicæ in Suecia præfecto et duabus dominabus Suecicis: hausta sunt hæc omnia ex Ulphone, monacho Vastenensi et scriptore Vitæ S. Catharinæ tom. 3 Martii pag. 507 numm. 9, 10 et 11 Vitæ ejusdem Catharinæ: hujus in Urbem adventum idem Ulpho ita describit num. 12 et seq. Transito mari cum difficultate magna, his supradictis comitata, per terras Alemanniæ et Italiæ in mense Augusto Romam pervenit. Eo denique tempore et Deo digna mater ejus B. Birgitta apud Bononiam in monasterio Sarpensi (forte Farfensi) ad correctionem abbatissæ et conventus ejusdem loci, ex præcepto Christi aliquamdiu moram traxit, cum venerabili patre suo spirituali Domino Petro Olavi et paucis aliis de familia.*

Catharina filia, migrat;

233 *Domina vero Catharina cum sua comitiva quærebat Matrem suam in Roma per continuos octo dies, multum anxia, quia, quo divertisset, scire non poterat. Interea Dominus Petrus, confessor B. Birgittæ, quosdam mirabiles motus et instinctus quarundum affectionum in anima persensit, in tantum eum agitantes Romam transire, quod pro eorum vehementia dormire seu comedere non posset, donec arriperet iter versus Romam; qui a B. Birgitta, quamvis invite dimissus, celeriter ad Urbem pervenit, et in ecclesia S. Petri domine Catharinæ et comitivæ ejus occurrens, excepit eos cum gaudio magno; cognoscens vero, quia*

Dominus acceleravit iter ejus propter consolationem eorum. Sequenti vero die ad visendum dominam Birgittam una cum domino Petro ad monasterium prædictum repedarunt. Suscepti reverenter ab abbate loci illius propter devotionem domine Birgittæ, cujus exhortationibus sanctis ad meliorem vitam jam conversus fuerat, per aliquot dies ibi insimul steterunt. Sed ad consilium B. Birgittæ iterato Romam venientes, multum humiliter per stationes et limina Sanctorum peregrinationes suas compleverunt. Eo acceptior S. Birgittæ Catharinæ filiæ suæ adventes accidere debuit, quo hæc matri erat virtute similior: at pauca vixit effluerant hebdomadæ, ut Ulpho narrare pergit, cum reditum ad maritum in Sueciam Catharina meditabatur: ægre id admodum S. Birgittam habebat: quare ad preces conversa a Christo audivit e voluntate sua esse, ut apud Matrem Catharina remaneret, mansitque deinceps, cum etiam paulo post maritum suum in Suecia diem suum obisse, intellexisset. Si itaque aliquamdiu durum S. Birgittæ fuit liberorum suorum aspectu consortioque carere, dolorem illum divina pietas, cum sibi placuit, mitigare non prætermisit. Sed ad Birgittam, e patria sua discedentem, redeamus.

234 *Scribit Burlamachius num. 230 citatus S. Birgittam, e Suecia abeuntem, monasterii Vastenensis regimini admovisse Elisabetham comitis Holsatiæ sororem, quam jam tum in suo contubernio habuerit: secutus est Burlamachius duces infidum, Albertum Krantzium lib. x Saxonie cap. 13 ita loquentem: Birgitta quoque insignis sanctitatis femina, quæ memoriam suam Romæ fertur in ecclesia S. Pauli reliquisse, reversa in Sueciam, patriam suam, extruxit suis sumptibus monasterium Wasteen (erat enim magno genere militari nata) ibique in sancta conversatione degens, hoc tempore (sub Bonifacio IX, anno tantum 1389 ad pontificatum erecto) subvolavit ad Christum, miraculis clarescens: jam tunc Elisabeth sororem comitum Holsatiæ, sacram virginem, in contubernio habens, quam pro se reliquit loci gubernatricem. Quasi vero S. Birgitta, cum anno 1346 Sueciam reliquisset, eo unquam redierit postea, ac non Romæ, sed Wastenæ obierit, ac monasterium istud jam tum, cum Romam peteret, existeret, quæ omnia a vero prorsus aliena esse, ex postmodum dicendis manifestum evadet. Verosimilius est, quod de adito a S. Birgitta, Romam abeunte, anno 1345 seu sequenti Scarensi oppido Burlamachius tradit.*

235 *Etenim lib. 6 Revelationum cap. 31 fertur S. Birgitta cujusdam animam in cælum instar sideris fulgidi avolantem conspexisse, de quo in Declaratione Petrus Alvastrænsis hæc subdit: In fine hujus revelationis habetur de fratre Algoto, priore Scarensi (Scara sedes episcopalis fuit in Gothia, Sueciæ provincia) et magistro in Theologia, qui tribus annis cæcus et laborans calculo fine quievit beato, anno nempe 1345, ut scribunt Hueberus in Menologio, Arturus in Martyrologio ad ix Augusti, Waddingus in Analibus Franciscanis ad eundem annum numm. 6 et 7. Nam B. Birgitta orante pro eo, ut sanaretur, audivit in spiritu responsum: Ipsa est stella fulgida, non expedit, ut sanitate corporis denigretur anima. Jam enim certavit, et consummavit et nihil restat, nisi ut coronetur. Et hoc erit tibi signum, quod ab ista hora alleviabuntur dolores carnis et anima tota inflammabitur.*

A flammabitur charitate mea. Quamquam autem annus mortis Algoti cum anno inchoati a S. Birgitta Romani itineris satis congruat, eamque Scare egisse, moriente Algoto, Petrus Alcastrensis testetur, haud tamen mihi certum est, id anno 1345 seu inchoati itineris Romani contigisse; eo quod suspicio aliqua subsit, non alia de causa annum mortis Algoti signari anno 1345 a scriptoribus Franciscanis, quam quod illam, Birgitta in itinere Romano jam constituta, ex conjectura putarint accidisse; licet hac de re nihil occurrat in Revelatione citata; nec aliunde forte annum emortualem Algoti notum habuerint: quod si diem ejus emortualem nono Augusti Hueberus et Arturus affixerint, fecerint id fortasse tantum pro arbitrio.

Scaram, 236 Accedit, plus vice simplici S. Birgittam Scare fuisse, si anno 1345 mense Augusto ibidem agens Algoti animam in caelum erectam viderit: nec enim verosimile fit, S. Birgittam, inchoato jam itinere, Scare vel a mense Februario ad mensem Augustum usque, vel contra ab Augusto ad Februarium substitisse: jam vero eam mense Februario aliquando Scare fuisse, liquet ex Revelationibus Extravagantibus cap. 108, ubi haec leguntur: Accidit, quod, cum in die Purificationis beata Birgitta esset in Ecclesia Scarensi etc.: ut adeo, si saepius Scare fuerit, hinc etiam incertum fiat, qua vice et anno Algoti animam in caelum rapi viderit. Ceterum hoc loco dicitur Birgitta in ecclesia Scarensi vidisse B. Virginem et virum quemdam vestibus episcopalibus indutum, cujus illic corpus, licet pro viri meritis haud satis decore, sepultum erat: de quo S. Virgo Maria fertur lib. 2 Revelationum cap. 30 Filium sic allocuta: Nunc, autem anima ejus tecum est in gloria, vas autem instrumenti ejus depressum est, et in humiliori loco jacet, quam deest. Ideo, Fili mi, da corpori ejus altiore elevationem, honora illud, quod te pro modulo suo honoravit. Elevari illud, quod te labore suo, quo potuit, elevarit. Respondisse autem Filius: Benedicta sis tu, quae nihil relinquis intactum, quod ad amicos tuos pertinet. Non deest, Mater, ut vides, quod lupis detur cibus optimus. Non convenit, ut Saphirus etc. Vir ille, qui vestibus pontificalibus hic apparuisse dicitur, fuit Brynolphi, Scarensis episcopus, sub annum 1316 defunctus, cujus, ut ex verbis lib. 2 Revelationum cap. 30 proxime citatis colligi potest, ossa in honoratiorem locum olim transferenda; divinitus edocta est. Contigit autem id anno a S. Birgittae obitu centesimo decimo nono, Christi 1492, ad quem ita Diarium Vastenense: In crastino Assumptionis B. Virginis Mariae facta fuit translatio reliquiarum B. Brynolfi, quondam episcopi Scarensis, ad locum decentiorem in eadem ecclesia Scarensi auctoritate Domini Innocentii Papae VIII. Pro hujus canonizatione institerunt Sueciae episcopi per litteras, num. 216 memoratas, anno 1417, die 1 Martii ad Patres concilii Constantiensis datas, ills tamen propterea in Catalogum Sanctorum solemniter Pontificis decreto hactenus non sit relatus. Haec vero adducere hoc loco volui, primum quidem in specimen aliquod, S. Birgittae futura aliquando fuisse revelata, quae postmodum eventu ipso probata fuerunt; tum quod haec anno 1345, cum iter Romanum, de quo hic agimus, incepit, fortasse contigerint, atque adeo, cum nec alteri

anno affigi certo possint, hoc loco quodammodo commemoranda fuerint.

237 Quam viam tenuerit S. Birgitta, cum Romam petiit, quas peragravit regiones, quae oppida civitatesque inviserit, plane incertum est. Per Germaniam tamen et Galliam iter instituisse videtur. Sane cum Romam peteret, hospitam fuisse Halae Suevicæ, est fama, ut dictum est num. 135: Coloniae item Agrippinae aliquando fuisse versatam, ex Fragmento de itineribus seu peregrinationibus S. Birgittae apud Hormann pag. 819 habetur, ubi diserte legitur: Item ad Coloniā tres Reges et alios infinitos martyres honorandos visitatura adivit: quod quamvis ad reditum ejus ex Hispania in Sueciam, superstite adhuc Ulphonem marito ejus, quo tempore etiam Atrebatum eam fuisse, ex superioribus liquet, revocare quis posset, opinari tamen malim, si non bis Coloniā adierit, id illam fecisse, cum, in Sueciam, dum viveret, non reditura, Romam petiit, propterea quod in documentis de S. Birgitta ad majores nostris transmissis reperitur scriptum quoddam a S. Birgitta, uti ibi notatur, ad Coloniensem quendam canonicum Roma transmissum Coloniā, quo haec dicto canonico praecepta quaedam, e quibus vitam pie digneque instituat, observanda proponit, et inter cetera sic ait: Deinde, amice dilecte, oportet, quod nocturna tempora ad Dei honorem ordines discrete: ego enim attendi, quod campanae vestrae satis statute temporibus pulsantur. Cum igitur hoc S. Birgittae ad canonicum Majoris ecclesiae Coloniensis missum videatur, cum jam Romae sedem illa fixerat, in eoque Coloniā se fuisse testetur, verosimile fit, id non diu ante suum ad Urbem accessum contigisse, eoque scripto sanctam Viduam, jam proximorum salutis operosius, quam cum juncta marito erat, ex Christi praecepto incumbens, hospiti forte suo in grati animi testimonium salutaria haec monita suggessisse.

238 Creditur etiam S. Birgitta Genuae in Liguria aliquando substitisse, ac ibidem Petri confessoris sui morbo aliquamdiu fuisse detenta: creditur item ad quartum lapidis a monasterio Quartano jactum existere domicilium, quod S. Birgitta incoluerit, uti tradit Lancelottus Historiae Olivetanæ lib. 2 cap. 15. Similia scribit Augustinus Justinianus Annalium Genuensium lib. 6 ad annum 1518: sed id, cum mortua fuerit anno 1373 S. Birgitta, Romamque pervenerit anno 1346, sero nimis accidisse, ait, non diu ante annum 1377. Hos citans Burlamachus in Vita S. Birgittae lib. 2 cap. 2, hujus in praedicto domicilio commorationem affigit anno 1345 vel 1346, quo S. Birgitta Romam venit; recte quidem S. Birgittae ad urbem Januensem accessum non tantopere differens, quanto illum Justinianus distulit; hoc tamen de ipso sanctae Viduae ad Januensem urbem accessu, aut de anno, quo contigerit, nihilo certior: cum accessum quidem non hauserit nisi ex populari fama, in annum vero et diem, quo is contigerit, frustra se inquisivisse Justinianus ipse testetur, nec quidquam afferat Burlamachus, quo, quod de anno accessus S. Birgittae ad Genuenses dicit, confrimet. Neque certius est, quod Burlamachus mox citatus addit, S. Birgittam Genua eodem anno Mediolanum abiisse, S. Ambrosii reliquias veneraturam. Mediolani quidem S. Birgittam aliquando fuisse commorantem, atque ibidem ipsi quoque S. Ambrosii

Genuam,

F

binas

AUCTORE
J. B.

binas apparitiones, de quibus lib. 3 Revelationum capp. 5, et 6, factas esse, verosimillimum est; at id anno prædicto contigisse, non nisi ex conjectura, probabili tamen, affirmandum videtur.

et Mediolanum adierit.

239 Conqueritur cap. 6 mox laudato S. Ambrosius S. Birgittæ de Mediolanensi archiepiscopo, quod mundi, quam Ecclesiæ amantior esset, ac divinam illi, ni se emendet, ultionem prædicit: dubium non est, quin sibi divinitus ostensa archiepiscopo aperuerit, quo mores suos corrigeret, et animæ saluti tempestive prospiceret: sed nihil apud hominem valuit, ambitione obduratum sensuumque caligine excecaturum. Præfuit ab anno 1342 usque ad annum 1355 Joannes II Vicecomes, quem, licet multa præclara præstitisse, scribat Savius tom. 2 de archiepiscopis Mediolanensibus pag. 793, fatetur tamen ab omni labe haud fuisse immunem. Hinc, inquit pag. 803, dilucide patet, quam falso, nec sine aliqua imprudentiæ nota, Galesinius in Tabula Mediolanensium Antistitum adnotatum reliquerit, Joannem hunc Vicecomitem « bellica potius laude, quam ecclesiasticæ disciplinæ nomine fuisse illustrem: » cum bella quidem gesserit, utpote in Republica Mediolanensi princeps ac dominus, cujus quieti conservandæ opus illi erat gladium exerere; sed minime pastoralis muneris suo defuerit, ut hactenus adnotavimus. Ambitione tamen non modica amplificandi imperii sui inflatum ac contaminatum eum fuisse, fateri candide cogimur, cum plures sparsim per Italiam urbes per vim sibi subjugaverit, et anno mccc ipsam etiam Bononiam, quæ summo Pontifici tunc parebat, invaserit; qua de causa urbem Mediolanensem et Vicecomitum terras omnes Clementem VI interdicto subjecisse addit Savius. Cum itaque ea, quæ de archiepiscopo Mediolanensi ibidem existens Birgitta divinitus didicit, Joanni Vicecomiti non male quadrent, ipsa vero, postquam Romam venit, aut nunquam, aut raro ut paulo post dicitur, inde exierit, sub annum 1346 Mediolani illam fuisse versatam, ac archiepiscopi mores, licet frustra, ut Burlamachius ait, reprehendisse, aliquando evadit probabilius, Sed qui Romæ a S. Birgitta, cum illuc advenit, C. factitatum sit, jam videamus.

§ XVII. Reipublicæ Christianæ bono incumbit, variis prædictionibus claret, et pro statuenda retinendaque Romæ summi Pontificis cathedra sedulo laborat.

Romæ ob revelationes

Quæ cum in Suecia, patria sua, adhuc ageret sancta Birgitta cum morum sanctitate, tum divinarum revelationum frequentia apud plerosque bonos ingens sibi nomen compararat, posteaquam Romam anno 1346 venit, ex iisdem capitibus per Italiam maxime non famæ minus ac celebritatis obtinuit. Hic tamen de revelationibus divinis ipsi factis, non universis; quod prolixiorum, quam par esset, sermonem exigeret, sed de iis dumtaxat agam, quas ad summos Pontifices Clementem VI, Urbanum V,

qui Regulam S. Salvatoris anno 1370, ut suo loco dicemus, confirmavit, et Gregorium XI fertur divino direxisse mandato. *Cursim tantum de ceteris ex Revelationum. Extravag. seu extra ordinem relatarum cap. 8 hæc transcribo, fusius tamen ex parte examinanda inferius. Sic itaque ibidem legitur:* Venit igitur Sponsa Christi Romam anno ætatis suæ xlii, et mansit ibi juxta divinum præceptum xv annis, antequam venerit Papa, videlicet Urbanus V et imperator Carolus Boëmus. Quibus obtulit revelationes pro reformatione Ecclesiæ (*de quibus hic maxime sermo erit*) et Regulam. In illis siquidem xv annis, quibus mansit Romæ, ante adventum summi Pontificis et imperatoris habuit multas revelationes de statu Urbis, in quibus arguebat Dominus noster Jesus Christus excessus et peccata inhabitantium Urbem cum gravi comminatione vindictæ.

241 *Revelationes, de quibus verba postrema mox citata, videri possunt in libris revelationum, quibus passim insertæ sunt: hæc S. Birgitta, prout a Christo in mandatis habebat, ad quos pertinebant, aperuit, etsi in multorum hinc odia, et frequentia ipsius etiam vitæ discrimina incurre-ret, quæ tamen singulari Dei, sanctissimæque Mariæ ejus septa præsidio evasit incolumis, ut cap. mox citato Petrus Alcatrensensis pergit exponere. Quæ, inquit ille, revelationes ad notitiam inhabitantium Romanam Urbem deductæ feralis odii contra beatam Birgittam fomentum ministrabant. Unde quidam eorum minabantur eam vivam incendere. Alii eam erroneam et Pytho-nissam blasphemabant, ipsa vero beata Birgitta patiens sufferebat minas et opprobria eorum. Sed timebat, quod familia sua, et alii de cognatis et amicis ejus (qui vel constanter Romæ apud illam erant, vel eam subinde visitatum veniebant e Sueciâ) Romæ secum stantes his tribulationibus et opprobriis scandalizati deficerent. Deliberavitque ad tempus cedere furori malignantium, nec præsumebat alicubi divertere si-ne speciali præcepto Christi. Quia per xxviii annos, postquam recessit a patria sua, nunquam ad aliquas civitates; seu provincias, aut alia loca Sanctorum divertebat sine imperio Christi. Unde beatæ Birgittæ in orationibus suis responsum divinum super his præstolanti dixit Christus: « Tu desideras scire voluntatem meam, an debeas hic Romæ remanere, ubi plurimi invidentes tibi machinantur in mortem tuam, vel cedere eorum malitiæ ad tempus. Respondeo tibi, quod, quando me habes, nullum timere debes etc. Subdit dein, S. Birgittæ pariter pollicitam esse sanctissimam Virginem, se illi auxilio futuram, eaque ex causa deinceps institutum in S. Birgittæ familia fuisse, ut Hymnus: Ave maris stella cantaretur indes, eumque morem in Ordinem S. Salvatoris inde migrasse. His de revelationibus S. Birgittæ in Italia degenti factis minusque celebribus observatis, ad eas, quæ ad summos Pontifices spectant, nunc accedo.*

242 Misera prorsus sub Clemente VI erat reipublicæ Christianæ facies: crebræ erant et atroces Turcarum in Christianos incursiones: multe item Italix cum ex Pontificum Romanorum Avenione degentium absentia, tum a Ludovico Bavaro calamitates: atroque quoque inter Philippum Gallix et Eduardum Angliæ reges bellum exarserat: sed sic constitutis rei Christianæ rebus, S. Birgittæ præcepit Christus, ut suo nomine Pontificem, Clementem scilicet VI, officii sui admoneret; ac primo

A mo quidem, ut pacem inter Galliae et Angliae reges componendam curaret; dein, ut sedem Pontificiam e Gallia reduceret in Italiam et annum jubileum fidelibus annuntiaret; denique, ut vitam propriam et sua peccata emendaret, nisi vindictam divinam mallet experiri; quae verbotenus lib. 6 cap. 93 ita exprimuntur. Filius loquitur ad Sponsam: Scribe ex parte mea Papae Clementi haec verba: Ego exaltavi te, et ascendere te feci super omnes gradus honoris. Surge igitur ad faciendum pacem inter reges Franciae et Angliae, qui sunt periculosa bestiae, animarum proditores. Veni deinde in Italiam et praedica ibi verbum et annum salutis et dilectionis divinae, et vide plateas stratas Sanctorum meorum sanguine, et dabo tibi mercedem illam, quae non finietur. Attende etiam ad tempora priora, in quibus audacter ad iram provocasti me et filii. In quibus fecisti, quae voluisti, et non debuisti, et ego quasi non iudicans patiens fui, quia tempus meum nunc appropinquat et exquiram a te negligentiam et audaciam temporis tui. Et sicut per omnes gradus ascendere te feci, sic descendes spiritualiter per alios gradus, quos experieris veraciter in anima et corpore, nisi obdieris verbis meis, et silebit lingua tua magniloqua, et nomen tuum, quod vocasti in terris, in oblivione et opprobrio erit in conspectu meo et Sanctorum meorum.

Gallia et
Anglia reges

B 243 Exquiram etiam a te, quam indigne, permissione tamen mea, ad omnes gradus ascendisti, quod melius ego Deus scio, quam tua negligentia conscientia recordatur. Quæram quoque a te, quantum in formatione pacis regum tepuisti, et quantum in aliam partem declinasti. Insuper non erit in oblivione, qualiter cupiditas et ambitio in Ecclesia tempore tuo floruit et aucta est, et quod multa reformare et emendare potuisti. Sed tu amator carnis noluisti: surge igitur, antequam novissima hora tua appropinquans veniat, et negligentias priorum temporum penultimo tempore zelando extingue. Si autem dubitas, cuius spiritus verba ista sint; ecce, regnum et Persona nota sunt, in quibus stupor et mirabilia facta sunt. Iustitia enim et misericordia, de quibus loquor, appropinquant ubique terrarum. Conscientia quoque tua rationabile dicit esse illud, quod moneo, et charitativum esse, quod suadeo, et nisi patientia mea servasset te, jam profundius ultra alios prædecessores tuos descendisses. Ergo inquire in libro conscientiae tuae, et vide, si veritatem loquor. Ita habent Revelationes S. Birgittae loco citato, in quem observanda nonnulla hic veniunt.

ad pacem
reduceret,

244 Quod ad pacem inter Galliae et Angliae reges componendam attinet, etsi forte non semper æque studiose ac sedulo, ut supra innuitur, pro viribus tamen alias plerumque incubuit; quia de re Vitæ ejus primæ apud Baluzium auctor ita loquitur: Hic summus Pontifex toto tempore suo valde fuit intentus ad procurandum statum pacificum et tranquillum suorum omnium subditorum, præsertim regum et principum ac aliorum potentum, ex quorum discordiis inferiores habent commoveri et turbari. Quod satis demonstravit in quasi assidua missione legatorum et nunciorum suorum, de qua supra sæpe fecimus mentionem. Clementem præterea concessisse Romanis, id per nuntios petentibus, ut annus Jubileus, qui ex Bonifacii decreto centesimo quolibet anno recurreret, deinceps anno quo-

Octobris Tomus VI.

libet quinquagesimo celebraretur, idem auctor ait. Qua de causa anno 1349, xv Kal. Septembris Jubileum anno sequenti celebrandum dato diplomate, quod apud Raynaldum exstat ad annum prædictum num. xi promulgavit. Romam vero, vel in Italiam sedem nunquam transtulit: unde huic S. Birgittæ revelationi fidem sibi adjiciendam, non videtur umquam existimasse.

245 Perstringitur hic denique Clemens, quasi carni et sanguini nimium indulgisset: sano ab hoc illum vitio non præstant immunem, qui vel maxime laudant: audi auctorem Vitæ ejus primæ, qui, licet Clementi minime infensus, ita tamen hanc in rem scribis: Quam pie igitur sperandum, ipsum jam misericordiam consecutum, vel consecuturum in futurum, si, humana fragilitate ipsum ad hoc impellente, in eo aliquid culpabile extiterit ratione eorum, quæ sequuntur. Suos enim fratres, nepotes, consanguineos, propinquos, compatriotas et servitores valde dilexit. Plurimos namque ex eis, qui tempore suæ promotionis erant in statu ecclesiastico, aut demum esse voluerunt, in magnis prælatis et dignitatibus sublimavit, multos vero inferioribus beneficiis fere ubique terrarum existentibus collocavit. Et quamquam inter eos fuerint multi idonei et sufficientes, quia tamen quandoque ipsos prætulit ceteris magis aut æque sufficientibus, alios vero sic passim et indistincte et quasi ubique collocavit, fortassis aliquid ultra debitum caro et sanguis sibi revelasse censetur. De laicis, et præsertim de domo sua paterna prodeuntibus, quid dicendum? Suo enim tempore suoque favore ac propter eum multas divitias, magnos redditus, plurima dominia, honores et status sublimes sunt multimode consecuti; fueruntque per affinitates confederati cum multis et magnis.

vitæque
nonnulla

246 De Clemente VI videtur etiam intelligendum caput 96 libri 6 Revelationum, cui titulus: Dum Romæ comburerentur Campanæ ecclesiæ S. Petri, Christus dicit Sponsæ, quod non miretur, quia aliquando elementa ostendunt signa eventuum futurorum, sic illæ campanæ ostendunt propinquam mortem cujusdam Pontificis, cui gravi instat iudicium, nisi cito ad Deum convertatur. Scribit enim Matthæus Villani, qui tum in Italia vivebat, Historiarum lib. 3, cap. 42, anno 1352, die 2 Decembris (quatrinduo post obiit Clemens) fulmen campanas ecclesiæ S. Petri percussisse et liquefecisse; quod, etsi fabulam sapere videatur, compertum tamen habere se ait ex multorum, qui viderunt, claris certisque testimoniis. Porro laudato supra Revelationum S. Birgittæ loco arguitur Clemens de nimio pompæ et magnificentie studio, de quo Petrus de Herenthals, Prior Florentiensis, in Vita quinta Clementis VI apud Baluzium ait: Ipse sumptuosissimum tenuit statum et multum pomposum ac secularem, ut audivi et pro parte cognovi. Plura in ejusdem Pontificis dedecus et ignominiam congerit Matthæus Villani Paulo ante citatus cap. 43. Sed ea sors fuit Pontificum Avenione degentium, ut subinde a Gallicis scriptoribus cumulativè laudati fuerint, contra acerbius perstricti a scriptoribus Italis. Ego hæc non attuli, ut Pontificis Clementis, qui certe multa etiam præclare fecit, nomini notam inuram; sed ne quis facile nimium Revelationes S. Birgittæ falsitatis arguat et condemnet, aliorum iudicio reliquens ea, quæ contra Clemen-

AUCTORE
J. B.

E

F

AUCTOR
J. B.

tem hunc scripta apud citatos modo auctores, et alibi reperiuntur. Ut ut sit, Clemens VI Finaliter infirmitate gravatus (verbis ulor scriptoris Vitæ primæ ejusdem Pontificis apud Baluzium col. 266) humilis, pœnitens de commissis, devoteque receptis ecclesiasticis Sacramentis in veritate et sinceritate fidei ac unitate sanctæ matris Ecclesiæ spiritum Domini commendavit anno Domino mccccli, die sexta mensis Decembris.

monet ex revelatione habita, cum adhuc

247 Porro curasse S. Birgittam, ut descripta num. 242 et seq. revelatio in Clementis VI notitiam perveniret, testatur Gobelinus Persona Cosmodromii ætate vi cap. 72. Unde primo anno, inquit, hujus Papæ Clementis ipsa scripsit sibi, quod hujusmodi visionem habuit, quod ipse Papa deberet se de Avinione Romam transferre, ut universalem Ecclesiam posset reformare. et etiam, quod deberet denunciare annum Jubileum; sed Papa Romam venire non curavit, annum tamen Jubileum, maxime ad instantiam Romanorum de centesimo anno ad quinquagesimum annum reduxit. Recte is quidem ait S. Birgittam visionem suam ad Clementem VI perscripsisse: sed qui, ut supra vidimus num. 230, falsus fuit in eo; quod S. Catharinam una cum S. Birgitta Romam venisse autmarit; falli quoque facile potuerit, dum ait, S. Birgittam factam sibi revelationem vel visionem Clementi scripsisse seu significari curasse anno ejusdem Pontificis primo, qui fuit 1342; hoc anno autem nondum obierat Ulpho maritus ejus, anno tantum 1344 ex dictis supra defunctus: post hujus vero dumtaxat obitum S. Birgittam frequentiores clarioresque revelationes seu visiones habere cepisse, supra pariter dictum est. Prius tamen illam habuit, quam e Suecia Romam iverit; atque adeo verisimillime inter annum 1344 et 1346, cum Alvastris etiamnum moraretur.

esset in Suecia,

248 Testatur enim Alphonsus, Giennensis olim episcopus, apud Odoricum Raynaldum ad annum 1370 in Commentario, quem pro Urbani VI electione anno 1378 aut seq. exaravit, S. Birgittæ factam esse existentem in eodem regno, nimirum Sueciæ, et ante annos triginta, scilicet ante annum Jubilei (Christi 1350) quæ verba ad annum 1348, seu potius, cum eo anno jam Suecia excessisset S. Birgitta, si paulo latius sumantur, ad annum circiter 1346, quo tempore maxime bellum inter Galliæ et Angliæ reges fervebat, deducunt. Alfonsi verba, tum quod illis jam dicta partim confirmantur, tum quod de iis S. Birgittæ revelationibus, de quibus hic sermo est, singularia quædam, quæ non reperias alibi, complectantur, lubet hic integra ex Raynaldo jam citato describere. Alfonsus itaque, postquam præmisit, scire se, Urbanum VI verum legitimumque esse Pontificem triplici via, nempe via Spiritus Sancti et notitiæ voluntatis Dei, via facti, et via juris canonici, ita viam primam orditur exponere: Et primo per viam notitiæ voluntatis Dei; quod ante xxx annos, scilicet ante annum Jubilei (1350) clare revelatum fuit a Christo beatæ Birgittæ, principissæ de regno Sueciæ, existentem in eodem regno in oratione, de cujus dominæ canonizatione nunc, et a tempore Gregorii XI hic (Romæ) in curia agitur, cui Christus, loquens præcipiendo dixit, quod ipsa scriberet ex parte ipsius Dei Papæ Clementi, qui tunc vivebat et in Avinione degebat, quod ipse faceret pacem inter reges Franciæ et Angliæ, et quod veniret ad Romam et tene-

ret hic curiam et reformaret totam universalem Ecclesiam in pristinum statum et sanctorum Patrum primævorum, et quod tunc prædicaret et annuntiaret gentibus annum Jubilei.

249 Alioquin, quod ipse Dominus procederet contra eum cum terribili judicio et divina justitia. Quæ quidem Christi revelatio habetur in vi libro cœlesti, beatæ Birgittæ divinitus revelato, lxxiii cap. Copiam autem dictorum librorum habet dominus meus archiepiscopus Hispalensis et habetur in monasterio Anayago, et fratris et domini mei, fratris Petri de Ordine S. Hieronymi. Quam revelationem dicta sancta Domina misit eidem Papæ Clementi dicto tempore, cum domino Henrico episcopo Habuensi, et cum quodam sancto viro Petro, priore Alvastris Ordinis Cisterciensis, qui nunc est hic cum filia dictæ dominæ Birgittæ in curia: qui prior fuit confessor beatæ Birgittæ triginta annis. Qui quidem Papa Clemens propter illam revelationem noluit venire Romam, et sic voluntati Dei inobediens factus est. Et post modicum tempus habuit dicta Domina aliam divinam revelationem (anno ut dicimus, 1352) a Christo contra eundem Papam, quæ habetur (vide num. 246) in vi libro cœlesti xcvi cap. Sublato e vicis Clementis VI anno 1352 mense Decembri, eodem anno et mense in locum ejus electus est Innocentius VI, tenuitque Pontificatum usque ad annum 1362, quo obiit Avenione mense Decembri, pro quo quidem revelationem habuisse S. Birgittam, Alphonsus ait, verum quid ea continuerit, et an ad Innocentium missa fuerit, necne, non edicit. Videtur hæc ea, quæ lib. 4 Revelationum cap. 136 his verbis concipitur: Filius loquitur ad Sponsam dicens: Iste Papa Innocentius est de ære meliori, quam antecessor ejus, et materia apta ad recipiendum colores optimos, sed malitia hominum exigit, ut citius tollatur de medio, cui voluntas sua bona reputabitur in coronam et gloriæ augmentationem. Verumtamen si verba mea librorum tibi data audiret, fieret melior, et qui deferrent ad eum, sublimius coronarentur. Forte ad Innocentium perferendam non curavit, quod id in mandatis a Christo non habuerit, secus ac videmus habuisse de revelatione, quam ad Clementem VI per episcopum Habuensem misit.

250 Innocentii successor Urbanus V a Petro Aragonio, ut scribit Alphonsus, Dei voluntatem, per ut Romam se conferret, ibique ad mortem usque permaneret, edoctus, eo se contulit et pervenit anno 1367 die xvi Octobris; ut scribit auctor Vitæ ejus primæ apud Baluzium col. 350. Verum, inquit Alphonsus, Transactis aliquibus annis statim ille hostis antiquus, qui suggestit protoplastis, quod de ligno vitæ eis divinitus retito ederent, et contra divinam obedientiam facerent suggestit etiam cillide suis rationibus coloratis eidem Urbano, quod de Italia et Roma recederet, et ad Avinionem omnimode se transferret et sic præcepto Dei omnino inobediens fieret. Quibus coloratis suggestionibus, ut Adam et Eva, ipse Papa credens, statim preparavit se ad recessum de Italia. Quo tempore et quibus de causis, quas coloratas Alphonsus vocat, dilucide exponit auctor primæ ejusdem Pontificis Vitæ apud Baluzium col. 390 et seq. ita scribens: Adveniente insuper tempore æstivo anno prædicto (1370) idem Urbanus recedens de Urbe, vadensque ad Montem Flasconis, declinavit Viterbium; ubi primum palam et publice

A blice manifestavit se velle redire de proximo ad civitatem Avenionensem, et, ut omnes curiales ad hoc se disponerent, ferias indixit a principio mensis Junii tunc instantis usque ad principium mensis Octobris postea sequentis. Et ad hoc faciendum dixit se esse motum, inclinatum praecipue et indictum pro eo, quod videbat ab una parte regionem illam pro tunc esse satis in pacifico et tranquillo statu, et si quid fortassis esset dissensionis, illud sperabat breviter et ante discessum suum per tractatum, aut alias debite terminari.

in Galliam redeunti, 251 Ab alia vero audiebat mala, quae continue fiebant et majora fieri sperabantur occasione guerrae noviter suscitatae et exortae inter reges Franciae et Angliae memoratos; quibus ut obviare posset, multum inerat menti suae, eratque intentionis suae, Domino favente, circa huiusmodi guerrae sedationem totis viribus laborare et intendere, etiam in propria (supple: persona) ad dictos reges accedendo hac de causa, ubi alias se non posse proficere reperiret. Subdit dein, Urbanum die xxiv Septembris fuisse Avenione receptum. Audiamus nunc Alphonsum S. Birgittae hac in re gesta narrantem: sic pergit: Sed tunc Dominus volens, quod supra, quod scilicet ipse Papa non recederet, sed in Roma vel Italia usque ad mortem omnimode permaneret, et ibi statum Ecclesiae reformaret, tunc statim dignatus per beatam Virginem revelare hoc expresse supradictae beatae Birgittae, tunc viventi et in Roma degenti. Quam quidem revelationem ipsa portavit ad Montem Fiasconem, ubi dominus Papa tunc erat, et ibi eandem coram me detexit domino Cardinali Bellifortis, qui postea fuit Papa Gregorius, ut ipse illam in scriptis secretissime traderet dicto domino Urbano. Sed idem tunc Cardinalis Bellifortis, dominus meus familiarissimus, non fuit ausus hoc facere.

mortem prox. dicit: 252 Propter quod ipsa Domina ex divino praeepto eidem Papae Urbano praesentavit sua propria manu (non itaque per Alphonsum, aut Nicolaeum, comitem Nolanum, ut alibi legitur) dictam revelationem de manu mea scriptam; in qua continebatur, quod voluntas Dei erat, quod ipse de Italia non recederet, sed in Roma vel in Italia usque ad mortem permaneret; alioquin quod si ad Avenionem rediret, statim moreretur C et redderet rationem coram Deo etc. Sed ipse Urbanus tunc voluntati Dei non acquievit, nec dictae revelationi obedivit: sed statim de Montefiascone ad Avenionem recessit: ubi post paucos dies statim juxta divinam revelationem mortaliter aegrotavit. Et tunc recordatus praeepti Dei in dicta revelatione sibi facti, et dolens de inobedientia sua compunctus est, et tunc fecit votum redire in Italiam et Romam, si ab illa infirmitate evaderet; et in eodem proposito mortuus est. Haec autem omnia publica et notoria sunt in curia, et bene hoc scit dominus meus archiepiscopus Hispalensis. Scribit Pagius junior in Breviario Gestorum Pontificum Romanorum tom. 4, pag. 200 ex Aegidio Viterbiensi apud Victorellum in Notis ad Ciaconium, eo consilio Italia Urbanum excessisse, ut rediret, nisi eum mors praecoccupasset: sed quocumque tandem consilio Italia excesserit, videtur eundem secuta brevi ejus mors, et a S. Birgitta, quod nemo negat, seu per alios, seu potius ab ipsamet illi praedicta, sufficienter ostendere, Deo id forte ob periculum, ne Avenione

iterum subsistere cogeretur, probatum gratumque non fuisse. Revelatio, quam Urbano Birgitta misit, exstat lib. 4 Revelationum cap. 138: verba, quibus illi mors, si Avenionem rediret, significata fuit, haec sunt: Si contigerit ipsum redire ad terras, ubi electus fuit Papa, ipse habebit in brevi tempore unam percussorem sive unam alapam, quod dentes sui stringentur seu stridebunt. Visus caligabit etc.

253 In Urbani V locum Avenione eodem anno, Gregorium XI, sive hodierno annum numerandi more, anno 1370 die xxx Decembris electus ibidem fuit Petrus Rogerii, Guilielmi comitis Bellifortis filius; dictus Gregorius XI, ad quem quoque varias revelationes misit S. Birgitta: Mortuo autem Urbano V, inquit Alphonsus, statim mirabili providentia divina Cardinalis Bellifortis praedictus, qui solus in collegio praedictum secretum revelationis sciebat et in scriptis habebat, in Papam assumptus est: et tunc statim praefata Domina sancta orante in Roma habuit aliam revelationem divinam per Matrem Dei sibi loquentem pro eodem Gregorio, in qua continebatur, quod voluntas Dei erat, quod statim ipse veniret Romam cum humilitate et pastoralis charitate, et hic reformaret universalem Ecclesiam et perseveraret usque ad mortem etc. Quam revelationem statim ipsa Domina misit (per Latinum de Ursinis, ut habet titulus cap. 139, lib. 4) suo more roboratam eidem Papae Gregorio, scriptam de manu mea. Non solum autem Gregorio significavit velle Deum, ut Romae sedem figeret, libro Revelationum et capite proxime citatis, sed etiam, ut illic perpetuo remuneret, alias fore, ut morte praecoccuparetur, verbis seqq. ejusdem cap.: Quasi dicat, quod si etiam venerit Romam et praedicta non fecerit, tunc abbreviabitur ejus vita, nec proderunt ei medici, nec revertetur ad Avenionem, ubi possit ei proficere aer natalis patriae, sed potius morietur; quod quidem Gregorio reditum in patriam meditantem reipsa contigisse diximus § superiore. Unde Gregorium in articulo mortis constitutum dicere potuisse, sese a S. Birgitta fuisse deceptum, ac male se in Italiam sedem Pontificiam transtulisse, minus verosimile esse, putamus.

254 Gregorius S. Birgittae revelationi mox dictae ad se primum missae fidem certam non adhibuit: Sed ipse. Papa (pergit Alphonsus) postquam illam recepit, non facilliter ei credidit; sed praefatam Dominam per suum nuncium super hoc requisivit. Cui oranti iterum Virgo Maria loquens apparuit, et pro eodem Papa divinum responsum dedit, et ad veniendum Romam dictum (seu certum) terminum illi praefixit, adjiciens, quod si hoc non faceret, damna intolerabilia, tam in se, quam in terris temporaliter sibi subjectis rigorose sentiret. Quam revelationem statim ipsa misit (per comitem Nolanum) eidem Papae Gregorio scriptam de manu mea et sua propria manu et nomine roboratam. Terminum praefixus, de quo Alphonsus hic agit, lib. 4, cap. 140, proximus nempe mensis Martius vel Aprilis, anni, ut apparet, 1371. Sed ipse dominus (verba iterum sunt Alphonsi) postquam eam recepit, adhuc iterum in Avenione cum carne et sanguine, id est, cum suis parentibus, et carnalibus pigritando permansit, quia carnalis et animalis homo secundum Apostolum non percipit ea, quae Dei sunt. Et iterum misit Dominum comitem de Nola (per

AUCTORE
J. B.

Gregorium
XI,

E

ut Avenione
Romam redi-
ret, monuit
non sciret,
F

AUCTOR
J. B.

(per quem hanc revelationem Pontifici miserat) ad Neapolim ad præfatam dominam beatam Birgittam, ad requirendam eam super eadem materia, et misit per me idem Papa Gregorius, ut statim ad Avenionem accederem, ut super ipsa materia cum eo latius conferrem.

idque e vo-
luntate Dei
esse,

255 Paruit Pontificis desiderio S. Birgitta, atque iterum orationi se dedit: Orante igitur, inquit Alphonsus, super hoc dicta Domina in Neapoli, quando redibamus de Jerusalem, Christus apparuit et loquebatur eidem verba terribilia pro eodem Papa Gregorio, dicens, in effectu, quod ipse statim ad Romam cum intentione ibi permanendi veniret cum charitate et humilitate, consiliarios malos a se abiceret, et viros spirituales sibi consiliares assumeret, terras Ecclesiæ temporaliter sibi subjectas pie, non extorquendo pecunias regeret, et de Romana curia certa vitia radicitus extirparet, eamque et omnes status universalis Ecclesiæ reformaret etc. Quæ si non faceret, comminabatur Christus ei terribili iudicio et justitia furoris sui. Quam revelationem ego portavi ad Avinionem roboratam nomine proprio prædictæ dominæ S. Birgittæ, inclusam in sua litera clausa, et præsentavi eam ex parte Christi et ipsius dominæ Birgittæ eidem Papæ Gregorio in ponte de Sorga in magno secreto etc. *Eccestat hæc revelatio lib. 4 Revelationum cap. 142. Capite denique 143 sequitur altera eaque postrema a S. Birgitta ad Pontificem missa anno et mense, quibus ipsa obiit, de qua Alphonsus:* Post hæc dum ibi Avinione tunc essem cum domino Papa Gregorio, tunc adhuc ipse per literas iterum misit ad Romam ad requirendum dictam dominam sanctam Birgittam super eadem materia secretissime Ipsa vero iterum aliud responsum divinum obtinuit a Christo, quod responsum eidem Papæ et mihi ad Avenionem velociter destinavit navi, et statim ipse Gregorius Papa me ad Italiam misit, et de adventu suo ad Romam pigro modo et indebito, non spiritualiter, sed carnaliter ordinavit; quippe qui Romam tandem non venit nisi anno 1377, mense januario.

ut vere erat:

256 Revelationes has, quas summis Pontificibus obtulit, vere fuisse divinas, non capitibus ejus visiones, rerum probavit eventus, qui humana industria præsciri non poterat: rerum autem, quæ, licet humano modo præsciri non possent, prædictæ tamen fuerunt, eventu indicium certius vic ullum est propulati a Deo futuri: ex quibus porro fit, ut Gregorii et Gallia in Italiam migratio e divina voluntate facta omnino credenda videatur, nec audiendus auctor Vitæ secundæ Gregorii ex eorum, qui Pontificem in Galliis retinere volebant, sensu de Gregorii in Italiam discessu ita scribens: Anno Nativitatis prædictæ MCCCLXX sexto, die Sabbati intitulata die XIII mensis Septembris, dictus dominus Gregorius Papa undecimus recessit ab Avinione causa eundi Romam. Et dum in palatio vellet ascendere equum, equus vix permisit ipsum ascendere; et quando fuit in villa juxta macellum ex toto recusavit ipsum portare, et ipsum oportuit ibi descendere et ascendere alium equum. Et propter hoc et multa alia pericula, quæ postea evenerunt in mari, cogitatum et dictum fuit a multis, quod contra voluntatem Dei ibat Romam; quod quam levi de causa cogitatum dictumque sit, nemo non videt. Baluzius interim hunc Gregorii locum commentans col. 1222 Urbanum VI, quod Gregorium con-

tra voluntatem Dei Avenionem Roma recedere voluisse ac propterea in propria sede decessisse dixerat; his verbis inurbane et irreverenter convenit: Sed ego heic te interrogo, Urbane. Si propterea Gregorius XI in propria sepe decessit, quia Avenionem redire volebat contra velle Dei, cur Urbanus V, quem tu ais, privatum fuisse vita, quia ab Urbe recesserat contra velle Dei, in propria sede non decessit? Sed lectori hic fu- cum Baluzius facit: non enim credidit ille Urbanum, ut hoc serio ex illo quæreret, Dei consilium fuisse, aut vias ejus investigare potuisse. Interrogo enim et ego, ut nugis nugis rependam, auctorem Vitæ secundæ Gregorii, cujus hoc loci patronum agit Baluzius, cur, si, quem primo in Italiam abiens Gregorius conscendit, equus sibi insidentem Gregorium, quod contra Dei voluntatem Avenione discederet, non tulerit, tulerit secundum?

257 Colligi ex hactenus dictis potest, quanto studio S. Birgitta, quantum quidem penes se fuit, Ecclesiæ bono et principum Catholicorum paci al- laborarit, Quamobrem honorificam illius mentionem facere voluit Bonifacius IX in litteris suis quas vide apud Acherium tom. 6 Spicilegii pag. 49) anno 1391 Kalendis Martii ad universos Christi fideles datis contra Clementem VII Antipapam Avenionensem. Quam quidem, inquit, reductionem (Pontificiæ Sedis Romam) ex ipsa dispositione (divina, ut præmiserat) procedere, ille sui temporis Hispaniæ decus Petrus infans Arragoniæ, vir regiæ stirpis, religiosus grandævus et vitæ probabilis per seipsum, et Brigida de Suecia, piæ memoriæ, ut in suo libro testatur, per confessorem suum Priorem ecclesiæ Lincopensis, Johanni Franciæ et Edoardo Angliæ illustribus tunc regibus, tempore Clementis Papæ VI, predecessoris nostri, acceperimus nuntiassent, ammonitione subjuncta ex parte Altissimi, quod quilibet Christianorum regum eidem reductioni assisteret, alioquin contra facienti prosperitas non adesset, prout despicientem Franciæ in bello captum, et obedientem Angliæ reges eosdem felices exitus illico comprobant. Non modo operam dedit sedulam, ut sedes Pontificiæ Romam reduceretur, ac pax inter Angliæ et Galliæ reges iniretur, ut ex citatis revelationum locis, aliisque videre est; sed etiam exorto inter Gregorium XI et Bernabovem Mediolanensem anno 1372 republicæ Catholicæ funesto bello, Pontifici suasit, ut pacem potius, quam bellum cum animarum periculo faceret, ut lib. 4 Revelationum cap. 143 legitur. Scripsit etiam ad Carolum regis Bohemiæ filium, ab anno 1365 sub Innocentio VI in Romanum imperatorem Romæ coronatum, ut collapsas ea tempestate in imperio quas enumerat, virtutes restitueret, vitiaque his opposita tum maxime vigentia exstirparet, quæ de re adi, si lubet, lib. 4 Revelationum cap. 45. Atque hæc quidem omnia in hunc § congerere visum est, quamvis diversis gesta fuerint annis, ob argumenti affinitatem; ad alia S. Birgittæ gesta, quæ ejus in Italiam adventum seu annum 1346 intervallo temporis non longo secuta sunt, jam regressuri.

②

A

§ XVIII. Invisitur Romæ a filia sua S. Catharina, variorumque saluti studet.

Anno 1350
pene cogitur

Cum anno 1346 Romam ex dictis S. Birgitta supra, venit, domum honestam et sibi alendæque familiæ suæ congruam conduxit: sita ea erat in regione Urbis XII, di Parione vulgo dicta, in proximo ecclesiæ S. Laurentii in Damaso. Ita enim Petrus Alcastrensis Revelationum Extravagantium cap. 107. Cum sancta Birgitta habitaret Romæ in domo Cardinalatus juxta ecclesiam S. Laurentii in Damaso per quatuor annos, vicarius Cardinalis dixit ei, quod infra unum mensem recedens cum familia sua aliam domum sibi inquireret. Anno igitur 1350, quinto habitationis suæ Romanæ jam inchoato, ea domo cedere jussa est, quo S. Catharinam Romam matris visendæ causa advenisse, infra ostendam: sane recens S. Catharinam tum Romam advenisse, videntur utcumque indicare, quæ sequuntur: Ipsa (Birgitta, inquit Petrus Alcastrensis) hoc audiens tristabatur nimis, eo quod habebat secum filiam pulchram, juvenem et nobilem et intuitum oculis desiderabilem. Hoc in metu cum esset S. Birgitta non habuit, quo confugeret, nisi ad Christum sponsum suum; qui eam jussit Romam mense integro perlustrare, quo alteram domum sibi quaereret: jamque mensis integer, biduo minus, effluerat, quem magno quidem, sed irritum in conquienda domo labore transegerat.

quas condu-
xerat, ades
relinquere,

259 Paratis igitur sarcinulis, publica peregrinorum hospitium adire meditabatur; quod tamen priusquam faceret, denuo ad Sponsum intensissimis precibus conversa, audire meruit, bono animo esset, fore quamprimum, ut lætiora perciperet: nec mora: Illico quidam nuncius pulsavit ad ostium domus portans litteras domini domus, in qua consolabatur eam, scribens ei, quod non recederet de domo, sed firmaret se et habitaret in eadem stabilis in omni pace et quiete. S. Laurentii in Damaso titulum gessit ab anno 1342 usque ad annum 1363 Hugo Rogerii, Papæ Clementis VI frater, cognomento Monstruus: hic itaque S. Birgittæ in domo sua Cardinalitia, quam Romæ juxta Ecclesiam tituli sui, seu S. Laurentii in Damaso habebat, secure permanendi, misso; de quo supra, eidem nuncio, facultatem fecit: cum ipse Roma absens vel Avenione in curia fraterna, vel alibi forte in Galliis degeret. Hugoni quidem Felix Contelorus in Elencho S. R. E. Cardinalium ab anno 1294 usque ad annum 1430, pag. 76 sancti Stephani in Damaso titulum tribuit; at S. Laurentii in Damaso titulus legitur apud Baluzium in Vita tertia Clementis VI tomo 1 Vitarum pag. 286 Paparum Avenionensium et tomo 2 titulo 163 in Charta Joannis, Gallie regis, anni 1251, uti et titulo 172 in charta executorum testamenti ejusdem Hugonis anni 1364.

et a S. Ca-
tharina,

260 Hæc contigisse, dixi supra, eodem anno, quo Catharina, S. Birgittæ filia, Romam venit, seu anno 1350. Sane ex verbis Ulphonis monachi in Vita S. Catharinæ num. 9 tom. 3 Martii pag. 507 ita loquentis: Elapsis itaque fere quinque annis, postquam B. Birgitta a patria

sua Romam venerat (venit autem eo ex dictis anno 1346) tanto cepit domina Catharina fervere desiderio ad Romam peregrinari, quod præ suspiriis etc.: id consequi videtur: at negotium facessit idem Ulpho num. 42 et hæc scribens: Cum staret (S. Catharina) Romæ viginti quinque annis cum matre sua, omni reverentia nominanda S. Birgitta etc.: Si enim annis 25 Romæ morata est S. Catharina cum matre sua, anno 1373 defuncta, jam inde ab anno 1348 Romæ Catharina versata fuerit; quod cum prioribus Ulphonis verbis haud satis cohæret, ut adeo loco allerutro Ulphonem aut erronee aut saltem minus accurate locutum fuisse, necesse sit. Bailletus in Vita S. Catharinæ ad diem XXIV Martii illam Romam venisse ait anno 1348 mense Augusto, quinquennio tamen postquam eodem venerat S. Birgitta: verum ab anno 1346 usque ad annum 1348, quinquennium numerari qui potest? In vita autem S. Birgittæ ad diem VIII Octobris, S. Catharinam matri suæ Romam eunti comitem fuisse, scribit: atque adeo secum ipse pugnat Bailletus, nisi geminam S. Catharinæ protectionem Romanam affinxerit. Multo minus cum verbis Ulphonis monachi et anno 1346, quo Romam venisse S. Birgittam diserte affirmat Vitæ ejus Abbreviatæ auctor, componi potest Benzeli ex Chronologia Scondiæ Messenii hausta assertio, e qua, ut in Vastovium notat Benzeli pag. 71, Romam iverit S. Catharina anno demum 1355.

auctores
J. B.

261 Papebrochius tom. Martii citato tum in Commentario ad Vitam S. Catharinæ prævio, tum in suis ad illam Annotatis rem indecisam reliquit: et sane rem plane dubiam Ulpho monachus facit, verbis usus, ut apparet, contrariis invicem: revocari tamen ad concordiam videntur utcumque posse, si dicatur Ulpho, annos XXV, quibus posteriore loco S. Birgittæ comitem adhæsisse Catharinam ait, ab anno 1350 usque ad annum 1374 numerasse, relatis nimirum in illum numerum tam anno 1350, quo Catharina e Suecia Romam abierit, quam anno 1374, quo una cum matris suæ exuviis in Sueciam rediit, qua de re paulo post verba citata sermo Ulphoni est: hoc enim pacto, si S. Catharinam e Suecia discessisse ponas mense E. C. Aprilis vel Maio anni 1350, indeque annos numeros usque ad anni 1374 mensem Julium, quo infra Octavam SS. Petri et Pauli Vastenam rediit, ad annum 25 jam inchoatum attinges. Atque hæc quidem verborum Ulphonis interpretatio verisimilior mihi apparet, quam si pro quinquennio triennium altero (vide num. superiorem) loco legendum dixeris. E duobus itaque annis, quorum allerutro Romam venerit S. Catharina, matrem invisura, nimirum 1348 et 1350, magis mihi posterior placet, qui id etiam singulare habet, ut infinitam prope hominum multitudinem Romam evocarit ob celebratum tunc primum anni quinquagesimi Jubileum, quo hujus lucrandi spe Gorstagus Thunasson, rei militaris apud Suecos præfectus (Marschalkum Ulpho nominat) et aliæ binæ e Suecia nobiles dominæ allecti, una cum S. Catharina profecti fortassis fuerunt. Hunc autem, quam vero videri mihi similior, jam dixi, opinionem ex S. Catharinæ ad matrem accessus, quem ex Ulphone jam jam describam, adjunctis, confirmabo, emendato, prout licebit, altero Ulphonis loco.

filia sua, eo-
dem invisit-
tur,

F

262 Scribit Ulpho, S. Catharinam, anno, ut dixi, circiter quinto a discessu Matris suæ, su-
perato

ut scribit
Ulpho,

AUCTORE
J. B.

perato mari, et peragrata Allemania et Italiae parte Romam pervenisse mense Augusto: sed ibi Matrem, utpote inde absentem, frustra quævisse: incidisse tamen forte fortuna post dies octo in Petrum Olavi, matris suæ confessorem, ac postridie una cum illo Matrem adiisse, quæ tum peregre profecta erat. Eo denique tempore, ait Ulpho monachus in Vita S. Catharinæ num. 12, sancta et Deo digna mater ejus B. Birgitta apud Bononiam in monasterio Sarpensi, ad correctionem abbatis et conventus ejusdem loci, ex præcepto Christi aliquamdiu moram traxit, cum venerabili patre suo spiritali domino Petro Olavi (qui interim Romam redierat) et paucis aliis de familia sua. Et paulo post num. 13. Sequenti vero die (nono post suum in Urbem adventum) ad visendum dominam Birgittam, una cum domino Petro ad monasterium prædictum repedarunt. Suscepti reverenter ab abbate loci illius, propter devotionem dominæ Birgittæ, ejus exhortationibus sanctis ad meliorem vitam jam conversus fuerat, per aliquot dies ibi insimul steterunt, dum Romam inde S. Birgittæ consilio una omnes redierunt. Hujusmodi est Ulphonis, Vastenensis monachi, de S. Catharina ad S. Birgittam matrem suam accessu narratio.

apud quem
pro Sarpensi
monasterio

263 Sed mendi hic aliquid cubare jam pridem advertit Papebrochius in Annotatis ad Vitam S. Catharinæ. Ecquod enim tandem illud est Sarpense apud Bononiam vel in Bononiensi territorio monasterium, cujus nominis nullum aut exstare illic modo, aut exstitisse olim scitur? In Vita ejusdem Sanctæ ab Hormann edita cap. 5 vocatur Parpense, uti et in Vita ejus typis anno 1485 Lovanii edita. Surius ad diem xxiv Martii, forte quod hujusmodi monasterium ignoraret, solummodo ait S. Catharinam Matrem suam invenisse Bononiæ, operam illic dantem, ut abbatem quemdam ejusque fratres ad bonam frugem reduceret, quo fere etiam modo Bailletus loquitur: Papebrochii vero in hunc Vitæ Catharinæ locum hæc Annotatio est: Ignotum nomen (monasterium nempe Sarpense) omnibus Italis et Bononiensibus scriptoribus, quos quidem licuit perscrutari: admodum autem vereor, ne corruptum sit, et quamvis Parma totius Mutinensis comitatus districtu a Bononiensi dirimatur territorio, haud tamen adeo magna est locorum distantia, ut illius ævi (seculi xv) scriptor in Suecia attendere ad eam potuerit (mallem dicere: non attendere ad eam nequirit) ideoque suspicor legi hoc loco debere "Par" mensi.

ab variis,

264 Quod Papebrochius veritus est, ne scilicet monasterii, in quo Matrem Catharina invenit, corruptum sit nomen, vereor et ego summo perire: potuisse vero Ulphonem, hominem Suecum seculi xv, in assignando istius monasterii situ errare, mihi quoque verosimillimum est: at pro Sarpensi, aut, si velis, Parpensi, legendum esse Parmensi, ut Papebrochius suspicatur, minus arridet, malimque substituere Farfensi, quod monasterium et in Italia situm est, et S. Birgittæ tempore erat non incelebre; ut, si Ulphonis verba transcribentium ipsius de Vita S. Catharinæ lucubrationem vitio non sint corrupta, ipsemet etiam Ulpho in unius aut alterius litterulæ errorem facile potuerit incidere. Sed non ob hoc solum pro Sarpensi aut Parpensi monasterio, aut Parmensi denique legendum reor Farfensi. Abbas enim, ad cujus emendationem Ul-

pho scribit, S. Brigittam, Christo jubente, Roma egressam, videtur idem ipse, cui S. Birgitta sequentem ex Dei nomine revelationem exhibuisse scribitur a Petro Alcastrensi Revelat. Extravag. cap. 105. Titulus cap. mox citati sic habet: Verba Christi, quæ retulit S. Birgitta abbati de Farfa, ut se corrigeret. Hæc autem sic ibi describuntur: Christus loquitur: Tu, domine abbas, deberes esse speculum religiosorum, sed tu es caput meretricum; hoc patet in filiis, pro quibus es infamatus. Tu deberes esse exemplum pauperum, et distributor indigentium, sed ostendis, te esse de eleemosyna magnum dominum. Hoc patet, quia magis inhabitabas castra, quam claustrum. Tu deberes esse doctor et mater fratrum tuorum, et factus es vitricus et noverca. Tu ludis in delitiis et in pompa, illi autem afflictii murmurant tota die. Ideo nisi te correxeris, te deponam de castris et cum minimis fratribus non habebis consortium, nec ad patriam tuam, ut credis, redibis, nec patriam meam introibis. Addit Petrus Alcastrensis: Et sic omnia eveniunt.

265 Item abbas idem videtur esse, de quo Revelationum Extravag. cap. 97. Christus præcipit Sponsæ suæ ire a Roma ad Castrum Novum abbatiae Farfa dicens: Vade, quia camera pro te parata est. Cumque venisset ibi cum domino Petro confessore suo, et familia sua, tunc a fratribus illius monasterii cum maxima difficultate obtinuit ad inhabitandum unum vile tugurium, allegantibus non esse consuetudinem eis cum mulieribus cohabitare. Tunc Christus apparens ei dixit: Hæc est camera salutis, in qua promereri poteris et addiscere sublimia. Ut sicut prius inhabitabas domos altas et pulchras, sic nunc experiri poteris, qualia Sancti mei in speluncis habitantes patiebantur. Quæ adimplevit præcepta Christi ac eis obedivit. Dubium non videtur, quin utroque hoc capite de eodem S. Birgittæ ad Farfense monasterium, Ord. S. Benedicti, in agro Sabinensi et ducatu Spoletino ad fluvium Farfarum situm et quadraginta circiter passuum millibus ab Urbe distans, a quo haud procul abest Castrum Novum ad idem monasterium pertinens, accessu agatur. Si vero utroque capite dicta cum verbis Ulphonis conferre libuerit, non pauca occurrunt adjuncta, quibus utrobique tum a Petro Alcastrensi, tum ab Ulphone agi de eodem Farfensi monasterio, colligatur.

266 Nam primo idem utrobique monasterium memorari suadet, ut divi, nominum affinitas maxime, et unius aut alterius litterulæ error vel in Ulphonem, hominem Suecicum et rerum Italicarum minus fortasse peritum, vel in eos, qui non satis caute lucubrationem Ulphonis descripserunt, cadere facile potuit. Dein S. Birgitta accedens ad monasterium, de quo Ulpho, comites habuit Petrum Confessorem suum et paucos de familia, quod etiam de S. Birgitta ad Farfense monasterium accedente Petrus Alcastrensis tradit. Tertio eodem Petro teste, S. Birgitta monasterium Farfense, vel Castrum Novum accedens principio minus humane a monachis excepta fuit, ut vix in vili tugurio tum morari ipsi per monachos licuerit: at hoc ipsum innuere videtur Ulpho sequentibus verbis: Suscepti (S. Catharina scilicet ejusque comites) reverenter propter devotionem dominæ Birgittæ, cujus exhortationibus sanctis ad meliorem vitam jam conversus fuerat; ita ut innuere his verbis videatur Ulpho S. Birgittam,

A S. Birgittam, principio abbati minus notam, minus etiam humane; sed post, perspecta ejus sanctitate, abs abbate humanius habitam fuisse.

legendum videtur
267 Quarto videtur significare Ulpho, Petrum confessorem postridie, quam S. Catharinæ in templo S. Petri Romæ occurrerat, una cum eadem reditum ad monasterium, in quo S. Birgitta versabatur, non inchoasse tantum, sed et perfecisse; ita ut monasterium istud, de quo Ulpho, haud longius, quam unius diei itinere ab Urbe dissimulasse videatur: verba Ulphonis hæc sunt: Sequenti vero die ad visendum dominam Birgittam una cum domino Petro ad prædictum monasterium repedarunt, seu redierunt, non redire ceperunt: sequuntur autem proximè verba paulo ante relata: suscepti reverenter etc.: Atqui Farfense monasterium ex Baudrando 13 (in alia editione 20) tantum circiter miliaribus Italicis Roma distat; atque adeo ne unius quidem diei itinere: contra vero Bononia 192, atque adeo quot uno die peragrari nequeunt. Vero igitur simile fit, monasterium illud ab Ulphone apud Bononiam per errorem fuisse collocatum; si quidem hic error imperito alicui Ulphonis interpolatori adscribi non debeat. Denique ipse auctor Chronici Farfensis tom. 2 part. 2 Scriptorum rerum Italicarum inserti, et ultra seculum XII non extensi, opus suum inscripsit Chronicon Pharpense, ex qua voce, ommissa aspiratione, scriptum fuisse Parpense, ut apud Hormann legitur, verosimillimum apparet.

Farfensi.
268 Et his quidem de causis universim atque conjunctim consideratis, in citato Ulphonis loco reponendum Farfense pro Sarpensi, aut Parmensi monasterio inducor, ut credam. Restat, ut his positis, opinionem, quæ S. Catharinam Romam venisse anno potius 1350, quam 1348 statuit, confirmari hinc, quod supra pollicitus fui, ostendam. Id vero sic brevibus præsto. Cum Matrem in Farfensi ex dictis monasterio S. Catharina in-visit, præerat monasterio abbas aliquis, a quo honorifice fuit excepta: id vero locum habere non potuit anno 1348; potuit autem anno 1350. Sic enim lego tom. 2 Scriptorum rerum Italicarum parte 2 pag. 298 in Indice abbatum Farfensium ad annum 1332. Johannes IV abbas LXIV præfuit annos VIII et, eo mortuo, constitutus fuit administrator abbatis Arnoldus, monachus Cluniacensis, qui præfuit annos XV. Cujus tempore, anno scilicet MCCCXLVIII, monasterium Farfense miserabiliter collapsum spiritualiter et temporaliter fuit, sicut legitur in quodam instrumento petitionis per monachos Farfenses factæ Johanni abbati Sublacensi. Igitur nullus erat abbas in Farfensi monasterio anno 1348. Erat autem anno 1350, ad quem annum in eodem Indice seu Catalogo sequitur: MCCC Arnoldus abbas LXV ex administratore factus abbas præfuit annos V. En abbatem, de quo Petrus Alcastrensis cap. 105, et quem exterum Farfensibus fuisse, indicat his verbis: Nec ad patriam tuam, ut credis, redibis.

Sueco absolutionem peccatorum procurat, quam negat
269 Eodem anno 1350, quo innumera hominum multitudo Romam venit Jubilei lucranda causa, contigit, ut Petrus S. Birgittæ confessor a Vicario Pontificis ad excipiendos Suecorum confessiones, collata omni, quam poterat illi conferre vicarius absolvendi potestate, deputaretur. Accidit autem, ut in ea hominum multitudine Suecus quidam peccata Petro confiteretur, sed adeo gravia atque enormia, ut illorum absolutionem reo im-

petiri noluerit Petrus: reus vero, ut legitur in Declaratione capitis 71 libri 6 Revelationum, accessit ad dominam Birgittam, conquerendo, quod clericus ille nollet eum per beneficium absolutionis juvare. Miserta hominis Birgitta se prostravit in oratione interpellando pro supradicto clerico et pro illo scelesto peccatore. Et in eodem puncto audivit vocem Patris de cælis dicentem: Dic clerico ex parte mea, diligenter expectat omnes venientes ad eum ex lingua et natione sua, injungendo eis poenitentiam secundum gratiam sibi collatam, et secundum dictamen suæ rectæ rationis, et secundum quod ipse poenitens portare potest, et absolvat secure, donec aliquis talis peccator venerit, de quo eum premonere facio, dicendo: Istum noli absolvere. Caveat tamen sibi pro censuris Ecclesiæ manifestis et notoriis criminibus, quæ judicari debent publice ab Ecclesiæ prælatibus.

270 Hæc Petrus Alcastrensis, quem Declarationum Additionumque S. Birgittæ Revelationibus subnexarum auctorem diximus, non de seipso, ut vult Vastovius in Vile Aquilonia, scribit, sed de Petro Olavi S. Birgittæ confessore generali, ut dictum est num. 229. Vicarius autem Pontificis, Clementis VI, Avenione sedentis, qui Petro Suecorum confessiones anno Jubilei 1350 Romæ excipiendi munus injunxit, idem videtur ac ille, de quo Revelationum Extravag. cap. 102 hæc leguntur: Cum quidam episcopus Urbevetanensis, tunc pro domino Clemente Papa in alma Urbe vicarius existens, aliquas revelationes B. Birgittæ divinitus revelatas haberet, nec multum ad illas attenderet; tunc B. Birgittæ oranti Christus apparuit his verbis dicens: Audi Birgitta, quia voluntas mea est, futura hominum aliqua tibi esse revelata. Ideo scias, quod iste episcopus numquam habebit illud, quod temporaliter totis viribus et affectibus sui cordis desiderat, imo illa, quæ congregavit, derelinquentur ab ipso et morietur in loco non suo.

271 Et accidit ei sicut canis, quem cum homo vult decipere, primo ungit ferrum carne pingui, quod canis devorare volens strangulatur a ferro. Sic diabolus ostendit isti episcopo delectabilia mundi esse suavia in corde et omnia, quæ habet, decere statum suum. Ideo nihil relinquere proposuit pro anima sua de localibus suis, donec morte arctatus relinqueret omnia sine fructu. Expecta igitur et videbis omnia ista, quæ tibi dixi. Post paucos dies episcopus ivit Avinionem, ubi vitam finivit et thesauros reliquit invitus. Ughellus tom. 1 Italiae sacræ auct. col. 1474 Pontii Perroti episcopi Urbevetani et Pontificis in Urbe vicarii, qui anno 1349 jubilei portam sanctam aperuerit, meminist, sed ubi gentium, aut quo anno e vita discesserit, non exponit. Mathæus vero Villanius tom. 14 Scriptorum rerum Italicarum lib. 1 Historiæ sui temporis cap. 29 hunc Pontium Perrotum appellat virum honestum et magnæ auctoritatis, cui anno 1349 Clementem VI facultatem fecisse addit contrahendi moram temporis, quo peregrinis in Urbe, ut jubilei gratiam consequerentur, ex præscripto Pontificis permanendum erat. Vero itaque admodum simile est, a Pontio Perroto anno 1350 Suecorum confessionibus audiendis destinatum fuisse Petrum, S. Birgittæ confessorem; cum vero Pontio in episcopatu successerit secundum Ughellum Joannes

AUCTOR
J. B.

Petrus Olavi,
anno 1350
Suecorum
Roma confes-
sarius
E

a vicario Pa-
pe constitutus;
nec minus

P

anno

AUCTORE
J. B.

anno 1359, verosimile fit, Pontium sub eundem annum obiisse Avenione, atque adeo sub eundem annum quoque ejus mortem S. Birgittæ fuisse revelatam. Porro ex iis, quæ de S. Birgitta num. 269 dicta sunt, colligere licet, quanta in proximi salutem, maxime popularium suorum Romam adventantium, cura studioque incubuerit. Haud minus equidem de filia suæ Catharinæ in virtute progressu et salute tum verbis, tum exemplo sollicitam fuisse, patet ex Vita Catharinæ, per Ulphonem monachum scripta et apud nos tom. 3 Martii a pag. 505 recusa, e qua hanc in rem, silente passim de rebus, a S. Birgitta hoc tempore Romæ gestis, ejus biographo Birgero, nonnulla hic delibabo. Fusius quidem ea de re Ulpho agit, sed pauca, quæ ex eo proferam, ut de reliquis conjici possit, suffectura existimo: sic itaque Ulpho in Vita S. Catharinæ num. 21 et seq. Ipsa ergo venerabilis domina, cum marito esset viduata, morte intercedente, et staret Romæ cum matre sua S. Birgitta, cepit vivere tamquam in monasterio sub cura Matris suæ, quam novit spiritu Dei illustratam, et divinarum virtutum charismatis decoratam. Præceptorem vero habuit magistrum Petrum confessorem Matris, cujus monitis, doctrinis et salutaribus consiliis totaliter, tamquam vera obediens se humiliter conformabat. Matris vero suæ vitam et mores, tamquam speculum sine macula semper est intuita, cupiens mores actusque suos dirigere ad exemplum ejus et eam sanctis penitentiae exercitiis imitari.

de salute

272 Ex ea namque certis temporibus silentium observare didicit, sciens, quod silentii virtus confert pacem cordis cultumque justitiæ, et inter proximos pacem nutrit atque custodit. Nam nisi homo valde diligenter ori suo custodiam adhibeat, gratuita bona, quæ habet, cito dissipabit, et in multa mala corruet. Rationabilia vero et pauca verba interrogata respondebat, sed ædificatoria de voluntate Dei et præceptis tractantia. Omnibus, maxime pauperibus et peregrinis, familiariter et humiliter loquebatur, observans illud Sapientis: Omnis narratio tua sit de præceptis Altissimi. Unde, cum staret Romæ, pauperes et peregrinos dulciter confovebat, plurimos de patria adventantes, non tantum eleemosynis, sed dulci et familiari colloquio recreabat: exhortans eos ad patientiam et amorem Christi: sæpius inculcans eis, quod continuam recordationem amarissimæ Passionis Christi et mandatorum Dei observantiam specialiter haberent. De uno mentionem facio, quem tunc peregrinum pauperem pluries vocavit in cameram suam, Evangelium sibi relegens et Vitas Sanctorum et mandata Dei explicans, ad vitanda septem mortalia peccata summopere invitabat. Hic quidem cum ea ad patriam rediens, in monasterio Watzstena frater conversus bonam militiam Christi militans, multa laudabilia de ejus sanctitate fratribus recitare consuevit. Hæc inter annum 1350 et 1352 contigisse videntur: anno enim 1350 annos nata erat octodesim, ut Ulpho scribit num. 10: postquam autem, quæ proxime hic de S. Catharina ex numm. 21 et 22 recitata sunt, scripsit, de eadem mox ita loqui pergit num. seq.: Cum autem hæc laudabilis domina Catharina staret Romæ, vivente matre sua Birgitta, licet juvenis esset, ut puta viginti annorum etc.

S. Catharinæ

273 Rursum audi Ulphonem numm. 34 et 35. Consuevit etiam mater sua sanctissima B. Bir-

gitta juvenem et tenellam secum ad hospitalia ducere, ubi ipso Mater sua plagas et ulcera infirmorumque vulnera sine horrore manibus suis devote pertractavit, beneficia plurima et verba consolatoria eis conferendo: ostendens sibi adhuc juveni exemplum, qualiter similia pauperibus et infirmis facere deberet propter Deum in omni ætate ventura. Et si quando aliqui Matrem piam hujus venerabilis dominæ arguebant pro eo, quod teneras filias secum duceret ad domos pauperum et infirmorum, timentes, eas aliquoties posse infici fœtoribus infirmorum, respondit benigne eis dicens, quod ideo filias suas ad domos infirmorum duceret, ut addicerent servire Deo in pauperibus et infirmis. Unde satis credibile est de hac venerabili domina, S. Birgittæ filia, quod, accrescente ætate, secum crevit infirmorum et personarum pauperum miseratio, eas sedulo visitando, verba consolatoria exhibendo, et eorum inopias piis eleemosynis relevando, sanctæ Matris suæ vestigia in his, prout potuit, devote imitando.

274 Verba autem matris S. Birgittæ, quæ audierat, et opera pietatis, quæ in Matre viderat, cor ejus pietate transfuserant ita, quod erat pauperum inopie toto corde valde compatiens et dolentibus in sermone condolens et operibus subveniens beneficia largiter impendendo. Nam ipsa quoque Mater sua super durum pavementum dormiente, ex pia filiali compassione de nocte secreto surrexit, ponens sub costis et renibus caputium suum, duritiam pavimenti temperando... Felix igitur Mater, quæ mundo talem filiam propagavit, imo multo felicior, quia eam suis sanctis exemplis et sanctimonia vitæ Christo omnium Deo spiritualiter generavit, et ejus sancto servitio adaptavit. Plura his addi possent ex Revelationum libris, quibus singularis S. Birgittæ, Romæ existentis, erga filiam Catharinam cura studique illustrari possent; sed hisce superse- deo, quod de iis ex jam dictis judicium ferre cui- libet sit primum. Sed neque absentes in Suecia liberos ad virtutis culturam eastimulare pia et sollicita Mater prætermisit: testantur id Institutiones et Admonitiones, quas S. Birgitta ad filium Birgerum Roma perscripsit, quas habes supra num. 77 et seq. Verum quo anno hæc S. Birgitta scripserit, me equidem latet: earum tamen hic memini propter eam, quam habent cum superioribus affinitatem.

§ XIX. Quem tenuerit Romæ S. Birgitta vivendi modum: iter ejus Assisium.

Quem vitæ modum et quam austerum S. Birgitta Romæ tenuerit, partim ex jam dictis § superiore intelligi potest, partim Birgerus ejus biographus tradit: hic num. 24 sic habet: Egredsa igitur de patria crebris consolationibus meruit relevari: nam præceptum sibi fuit assuesci scolis Grammaticalibus, ubi beata Agnes ad obediendum et informandum data sibi fuit solacium et magistra. Tantum autem profecit in brevi, quod scivit ex parte intelligere et proferre sermonem nimirum Latinum. S. Agnetem Birgittæ datam fuisse in magistram, cujus in agendis consilia sequuntur, refertur etiam lib. Revelationum Extravag. cap. 63 his

A *his verbis* : Sta ergo stabilis et obedi Agneti in consiliis, quæ dat tibi in spirituali visione : de studio autem a S. Birgittæ linguæ Latine addiscendæ adhibendo monet eam B. Virgo lib. 6 cap. 105, ubi hæc illi quidem, ut loca sancta Romæ visitet, permittit; sed ita, ut Grammaticæ studium propterea non deserat. Verumtamen, inquit ibi, Filia, non dimittas propter hæc scholas tuas in Grammatica, nec patris spiritualis tui sanctam obedientiam. Quo denique Linguæ Latine præceptore usa fuerit, explicat Alphonsus Giennensis episcopus in Epistola ad reges lib. 8 Revelationum præfata cap. 3. Alter vero, inquit, pater spiritualis istius Domine erat quidam Presbyter de Suetia, virgo etiam venerabilis et sanctissimæ vitæ, qui totam domum prædictæ Domine regebat, et eam cum filia sua Grammaticam et cantum ex præcepto Christi docuit, nimirum Petrus, Vastenensis postea confessor : nam de Petro Alcastrensi egerat paulo ante Alphonsus.

ac ecclesias
visitans,

276 Non eo dumtaxat tempore, quo linguæ Latine præcepta discibat, Romanas ecclesias, quod numero superiore innui, pia Vidua sedulo visitare consuevit, sed et omni eo tempore, quo Romæ versata est. Visitabat namque, inquit Birgerus num. 25, cum omni devotione et assiduitate loca Sanctorum cum labore sibi satis magno : hoc semper observans, quod non libenter in via cum aliquo loqueretur, nisi forte interrogata, et tunc paucissimis verbis loquenti sibi responderebat. Illam etiam a sedulitate in frequentandis Romanis ecclesiis laudat Alphonsus, Giennensis episcopus, in Epistola paulo ante laudata inquit : Et sic ad Romam peregrinando devenit, ad standum ibi in vita poenitentiae, et ad visitandum humiliter limina Apostolorum, et reliquias aliorum Sanctorum; uti et Bonifacius IX in Bulla Canonizationis : Romæ insuper degens non rigorem frigoris, non æstivos calores, non impedimenta viæ lutosæ, non pluviarum aut nivium seu grandinum asperitates curans, stationes per Ecclesiam ordinatas, variasque alias sanctas ecclesias, licet eques pro suis facultatibus ire potuisset, tamen supra extenuati corporis vires enitens, peditans visitavit quacumque die. Addit Alphonsus, id illam ea fecisse modestia, ut non modo neminem per viam alloqueretur, ut ex Birgero mox narravi, sed etiam, ut nec oculos attollere, nisi oblata confesserit, qui ei tunc comes adhærebat, venia, auderet, quod ad commendandam summam ejus obedientiam facit. Propter quod ipsa, inquit, in tantam humilitatem et obedientiam et perfectam mortificationem suæ voluntatis devenit, quod, quando ibat per Indulgentias et sanctuaria, sociata semper cum prædicto presbytero (Petro, Vastenensi postmodum confessore) suo patre spirituali, non audebat elevare aspectum oculorum suorum de terra, nisi prius requisisset et obtinuisset ad hoc specialem licentiam ejusdem sui patris spiritualis.

celestibus
favoribus

277 Verum non sine divinarum consolationum visionumque fructu impensus S. Birgitta visitandis ecclesiis, honorandisque Sanctorum reliquiis labor fuit. Specimina varia hinc inde Revelationum libris inserta sunt : en ex iis aliqua : Lib. 7 Revelationum cap. 2 dicitur, cum esset in templo S. Mariæ Majoris festo Virginis Purificatæ, vidisse in spiritu rapta honores, quos ea die in cælis spiritus Angelici B. Virgini ob doloris gladium a Simeone prædictum exhibebant : Octobris Tomus IV.

Lib. 6 cap. 104 dicitur, cum monasterium S. Pauli extra muros adisset, atque ibi e S. Annæ reliquiis dono accepisset, a S. Anna sibi apparente audisse : Reliquiæ vero meæ, quasque habes, erunt diligentibus in solatium, donec Deo placuerit eas altius honorare in resurrectione novissima. Eodem lib. cap. 108 dicitur illi apud sepulcrum S. Stephani (situm est in Ecclesia S. Laurentii in agro Verano juxta viam Tiburtinam) oranti S. Stephanus apparuisse, ac peregrinationem Hierosolymitanam prædixisse. Hujusmodi et alia nonnulla ex Revelationum libris, quæ in Ecclesiis S. Mariæ Majoris, S. Petri etc. contigerint, refert Burlamachus in Vita S. Birgittæ lib. 2 cap. 2. De Crucifixo S. Birgittæ in Ecclesia S. Pauli locuto vide Durantum de Visionibus cap. 10. Divinitus etiam cæcitate percussus fuit comes quidam, qui S. Catharinam, una cum Matre sua ad lucrandas indulgentias in templo S. Laurentii extra muros egressam, vi rapere constituerat; sed visum iterum ad SS. Birgittæ et Catharinæ preces obtinuit, qui id coram Urbano V (sedit ab anno 1362 usque ad annum 1370) fassus fuit. Vide Ulphonem in Vita S. Catharinæ tom. 3 E Martii pag. 509 et seq. num. 25 et binis seq.

accione
J. B.

278 Præmonita tamen erat S. Birgitta a S. Catharina de instante periculo : sed illa, utpote a Deo edocta, tutum fore iter, quo constituerat, spreto periculo, animose perrexit. Non raro, quod sibi in publicum prodeuntibus a petulantium procaciumque hominum insulibus, ut innuit Ulpho num. 23 et 24 Vitæ mox citatæ, timerent, habebant : propterea tamen ab ecclesiarum visitatione non abstinuere, vel a Deo, ut in casu sub finem num. superioris relato, contigit, vel a Deipara Virgine ad illam aut monitæ aut animatæ : nam et hoc postremum subinde accidisse, discimus e lib. 6 cap. 105, ubi Deipara S. Birgittam sic allocuta dicitur : Cur sic turbaris, Filia? Respondit illa : Quia non visito loca ista sancta, quæ sunt in Roma. Et Mater. Permittitur, inquit, tibi visitare loca ista cum humilitate et devota reverentia, quia in hac Roma majores sunt indulgentiæ, quam homines credere possunt, quas Sancti Dei glorioso sanguine suo et precibus a Filio meo impetrare promeruerunt. Contigisse id sub initium adventus S. Birgittæ Romam, cum linguæ Latine præceptis perdiscendis insudabat, ostendunt postrema citati capitis verba. Verumtamen, Filia, non dimittas propter hæc scholas tuas in Grammatica, nec patris spiritualis tui sanctam obedientiam.

aspe hono-
ratur,

279 Denique quanta pietate, animique in Deum defixi ardore hujusmodi sacra loca obire S. Birgitta consueverit, colligi facile potest ex schedula Nicolai de Ursinis, comitis Nolani, qui S. Birgittæ familiaritate usus fuit, ad Alphonsum, Giennensem olim episcopum, missa, in qua hac de re ille testatur sequentia apud Hermann pag. 814. Cum magis notis referre intenderem, quod proferendum fuit ultimo loco describo. Nonne memor es, pater, quod dum existentibus nobis pariter in Perusia et etiam in Tuderto de hac alma Domina miranda narrabas, et præcipue de eo, quod tibi retulerat Joannes de Pornacio, ob Christi amorem pauper, quod quadam die, si bene recolo, a te et a me ipse adjuratus, astrictus causa obedientiæ protulit, quod, aliquibus tunc annis elapsis, dum Lateranensem ecclesiam visitaret, apud Co-

visa inter-
dum etiam

AUCTOR
J. B.

liseum obviam habuit Dominam praelibatam, quam intuens splendidissimi radii circumquaque caput ejus et corpus per modum, quo a sole procedunt, cum bene intueretur, exhibant, efficacius in ipsa respiciens et figens gressus, non quod solum hæc visio perduraret, imo elevata a terra, ipsam vehi, non meare, perspexit, a quo autem videre non potuit. Post eam etiam intuens, æque radii a capitis tergo fulgebant, et ne esset de visione dubius, iterum permisit Dominus illud idem ipsum videre. Nam cum Domina ipsa esset in via, qua a S. Maria Majori ad sanctam Crucem in Jerusalem itur, obvius fuit ei ipse Joannes, qui radiantem vidit eam, ut supra.

elevari in
aëre.

280 *Contigisse et sæpe alias, ut S. Birgitta in aërem elevata apparuerit, testatur Bonifacius IX, ad comitis Nolani mox recitatum testimonium etiam verosimiliter respiciens, in Bulla Canonizationis ita de S. Birgitta loquens. Fuit quoque hæc admirabilis vidua, dum orationi et contemplationi vacaret, per plerasque devotas personas elevata a terra per hominis mensuram vel circiter cum splendida et radiante facie sæpe visa. Factum idem, quod supra comes Nolanus primo loco retulit, describere videtur etiam Birgerus num. 28. Est enim substantia illius eadem, congruitque locus, qui comiti Nolano Coliseum est, Birgero vero inter Campum Floræ et S. Joannis (Lateranensis) ecclesiam, quos Coliseum interjacet. Similiter S. Birgittam, cum adhuc in patria esset in monasterio Alvastrensi, in sublime elevatam conspectam fuisse, habet Additio ad cap. 55 Revelationum Extravagantium. Item frater Gerrechinus vidit semel in dicto monasterio Alvastra dominam Birgittam elevatam in aërem et de ore ejus flumen egrediens. Et tunc, ipso orante, audivit in spiritu dicentem sic: Hæc est mulier, quæ a finibus terræ veniens propinabit innumerabilibus gentibus sapientiam.*

Peccata sua
et aliorum

281 *Birgerus de S. Birgitta, Romæ commorante, agens, postquam illam a modestia, a verborum parsimonia et cautela, a frequenti etiam ob leviores culpas confessione et poenitentia num. 25 commendavit, dein binas, quibus a Deo ornata fuit, prerogativas singulares refert; alteram, qua, si forte verbo peccabat, diffuso mox per os amarore quodam, delicti admonebatur: alteram, qua, si forte alius cum illa colloquens verbis Deum offenderet, etiam id ex ingenti quodam ita loquentis fetore intelligeret. Quando vero, inquit, aliquid loquebatur, quod esset offensæ Dei, statim sentiebat in ore suo amaritudinem maximam quasi sulphuris, sciens, se in hoc Deum offendisse, et reducens ad memoriam illud verbum ad aquas salutaris confessionis cucurrit cicius, sicut cervus etc. Similiter si aliquis loquebatur ei aliqua verba viciosa vel dolosa, quæ Deum offenderent, statim sensit in naribus fetorem horribilem sulphuris, quem vix poterat tolerare, hoc habens pro signo, quod Deus erat offensus in verbis illius personæ, de cuius ore procedebat ignis et sulphur immundæ locutionis ad nares Sponsæ Dei, quibus Spiritus Domini morabatur.*

sensu percipit.

282 *Hujusmodi factum aliquod narrat Petrus Alvastrensis Revelationum Extravagantium cap. 81 sequentibus verbis: Hoc magnum de Spiritu Sancti gratia habuit Sponsa Christi, quod, quoties approximabant ei homines, pleni spiritu immundo et superbo, statim sensit tantum*

fetorem, et in ore tam amarum habuit sapor, quod vix ferre posset. Unde quidam plenus peccatis, cum consedisset ei, quæsitit dicens ei: Quid est de spiritu, quem diceris habere, utrum est a te, aut ab aliquo alio, aut forte a dæmone? Sed illa vix ferre valens fetorem ejus ait: Fetidum habes habitorem et fetida sunt, quæ procedunt de ore tuo. Penitentiam igitur age, ne tibi superveniat ultio Dei. Qui nimis iratus recedens; cum autem se sopori dedisset, audivit dæmonum voces innumerabilium dicentium: Trahamus istum ad loca porcorum, quia spernit monita salutis; qui, rediens ad seipsum, correxit ex gratia Dei vitam suam criminisum. Et postea odor bonus, fetore sublatum, reversus est. *Lib. item 6 Revelationum cap. 87 hæc legitur: Quodam die cum Sponsa consedisset cuidam episcopo et aliis nobilioribus, sensit tunc fetorem abominabilem quasi de putredine squamarum piscium, et, mirantibus dominis, quod sentiret ipsa sola fetorem et non alii, statim ingressus est in domum unus homo, qui excommunicatus erat, sed propter potentiam suam non curabat de vinculo excommunicationis etc. Verum id forte, in Suecia existente Birgitta, contigerit: additur enim ad calcem citati capituli: Ideo rex laboret, ut tales puniantur, ne participatione eorum plures maculentur.*

283 *Inde Birgerus ad S. Birgittæ obedientiam et spontaneam paupertatem pergit: Tanta ei inerat obedientia, quod in nulla volebat esse sine præceptore, cujus præceptis salutaribus studuit in omnibus obedire. Eæ eodem capite illam ita laudat Bonifacius IX in Bulla Canonizationis: Tenacem obedientiam prælatis et suis superioribus et confessoribus observabat, adeo quod absque saltem confessoris licentia pene oculos attollere non præsumeret. Similia his habet Alphonsus in Epistola ad reges cap. 3, cuius verba dedi num. 277. Neque immerito S. Birgitta propter obedientiam extollitur, cujus virtutis laudem ipsi debere ostendit abunde vel ipsa ejus e patria Romam peregrinatio, jussu Dei suscepta, et tota ejus vitæ pars, quam Romæ transiegit, utpote quæ illic degens fidelissime quæcumque sibi a Deo præcipiebantur, nullo habito personarum discrimine, adimpleverit, ut partim ex jam dictis colligi, partim in Revelationum libris passim est videre: nec Roma unquam, nisi a Deo monita, ut legitur lib. Revelat. Extravag. cap. 8, pedem extulerit, imo nec ad visitandas quidem ecclesias Romanas egredi solita fuerit, nisi consulto prius Deo, ut colligi potest ex Ulphone in Vita S. Catharinæ num. 25, ubi de Catharina, Matris suæ sedula imitatrice, ait, eam ad Indulgentias lucrandas extra muros Urbis non exivisse, nisi divino præmunia fasset oraculo et ab illa per revelationem divinam assecurata. Denique, quæ jam ætate protecta Roma Hierosolymam itinere arduo sane et longo, ut Deo pareret, tendere non dubitavit. Quanta vero erga animæ suæ præceptores obedientia fuerit, specimen unum alterumque peculiare, si lubet, vide lib. Revelationum Extravagantium capp. 60 et 61.*

284 *Quamquam autem, quæ dictis capp. referuntur, non Romæ, sed in Alvastrensi monasterio contigisse videantur (ita habent Notitiæ Mss. ad decessores nostros a P. van der Ketten e Vita S. Birgittæ Germanica seu Belgica missæ) indicare tamen hic illa licuit, ut conjicere hinc lector possit, qualis quantaque fuerit S. Birgittæ non*

A non modo Romæ existentis, sed et per omnem vitam obedientia. Insigne est obedientie specimen, quod in Notitiis mox laudatis legitur, quodque propterea, ipsis, quibus in Notitiis concipitur, verbis, huc transcribo: ita se habet: Cum jam S. domina Birgitta habitaret ante monasterium Alvastro in secundo anno in morbum incidit. Et doctores ei dicebant, quod absque usu balnearum sanari non posset; quod intelligens valde contristatur: nam proposuerat huiusmodi sibi cavere et omnino ab iis abstinere, adeoque balnea recusabat. Quod audiens magister Matthias ad eam dicebat verba hæc: Præcipio tibi in virtute S. obedientie, ut præcepto medicorum pareas: nam cogit necessitas, ut adhuc alii per te salutem consequantur. Tunc ipsa respondens ait: O chare pater, quod si simpliciter uno verbo mihi id mandasses, tuam voluntatem fecissem, et nunc tanto diligentius hoc exequar, cum mihi illud in virtute S. Obedientie præceperis: nam supra modum gaudeo, quod aliquem habeam, cui obediam; quia propter obedientiam parata sum omnia relinquere, quæ mihi prohibentur, et facere, quæ mihi præcipiuntur, quantumcumque mihi id arduum esset propter eum, qui suo Patri obedivit ad mortem.

et paupertas voluntaria
studiosa,
C 285 De spontanea vero S. Birgittæ paupertate ita universim loquitur Birgerus: Paupertas voluntaria in tantum sibi placuit, quod omnia, quæ in possessione sua habebat, ad manus alterius traderet dispensanda. De quibus quotiens aliquid pro se vel aliis habere voluit, humillime petivit sibi dari in nomine Jesu Christi, ac si nunquam petita huiusmodi possedisset. Utilitatem personarum secum existentium proprie præponebat, nam propriam celans indigentiam rogabat aliis ministrari necessaria, quibus ipsa plus ceteris indigebat, ut proximum pure diligeret propter Deum. S. Birgittam, quæ ad usum sibi necessaria erant, ab aliis tamquam aliena petere soluisse, deduci etiam potest ex cap. 65 Revelationum Extravaganantium, ubi Christus, præscribens illi et familiæ suæ certum quotidianum vivendi modum, inter alia præcepisse legitur: Panes, qui vobis apponuntur, comedatis. Et si plures, quam apponuntur, egeritis, petatis in nomine meo a magistro. Et eadem lex sit in potu, quæ est de pane. Romæ vero pecuniæ indigentia subinde pressam fuisse, colligitur ex cap. 46, lib. 6 Revelat., ubi beata Virgo interroganti Birgittæ, Numquid mutuatam pecuniam accipere debeo in fide mea ad aliquod tempus certum? illa respondisse legitur: Si certa es, quod præfixo tempore solvere poteris, mutuum recipe, sin autem, dimitte. Melius enim est tibi uno die carere cibo, quam fidem tuam exponere pro incerto. Quam vero tenui fuerit suppellectili, liquet ex his verbis S. Birgittæ ibidem paulo ante præmissis. Vestes habemus, quibus utimur nocte et die, vasaque pauca pro mensa nostra, sacerdos vero habet libros suos, et pro Missa habemus calicem et ornamenta.

286 Meminit etiam Thoririus Andræ in Diario Vastenensi ad annum 1405 penuriæ, qua subinde pressa fuit S. Birgitta, cum Romæ esset; ubi de Petro sartore, uno e primis fratribus laicis Vastenensis monasterii, eo anno illic defuncto, hæc scribit: Iste semel venit Romam, adhuc vivente S. Birgitta et ibi morante, cum proposito peregrinandi ad Terram Sanctam. Et quia S. Birgitta tunc necessitata fuit de pecunia, rogabat eum, ut pecuniam, quam tum secum habebat,

sibi concederet et rediret ad patriam, ut ibi de amicis S. Birgittæ resumeret eandem pecuniam. Quod ipse protinus fecit, et reversus est in Sueciam, et, ibi resumpta dicta pecunia, perfecit dictam peregrinationem in S. Jerusalem. Videsis etiam, quæ Ulpho monachus in Vita S. Catharinæ de huius, Matrisque suæ non mediocri paupertate num. 37 et seq. refert; quorum priore ait, S. Catharinam etiam in nobilium Romanarum feminarum consortio e variis laciniis consulas manicæ gestare non erubuisse, quæ tamen non absque prodigio ejus comilibus velut admodum pretiosæ purpuraque splendentes apparebant.

adductis, exemplis,
287 Sequenti vero num. Ulpho contigisse refert, ut S. Catharina ægra Romæ decumberet, ejusque alloquium nobilis quidam Romanus peteret. Hæc audiens, inquit Ulpho, familia earum intra se erubuit, quod tantus dominus deberet videre eam in tam paupere lecto decumbere. Jacebat nempe super stratum stramineum, unum cussinulum habens sub capite, cooperta desuper antiquo et emendato mantello seu palliolo: sed rursum omnia prorsus magnifice instructa apparuisse, ita ut præ admiratione famulis diceret: Domina istæ apud omnes pauperes reputantur, unde frequenter mutuo sumunt pecuniam pro necessariis emendis: melius esset, quod tanti pretii purpuram et apparatus illum nobilem, quem in domo earum vidimus, pro necessariis distraherent, quam quod egestate et penuria alimentorum et vestium premerentur. Num. denique 39 ait, S. Catharinam veste vili cinericii coloris, velusta et refarta, indui consuevisse, quali fere etiam usam esse S. Birgittam, Bonifacius IX in Bulla Canonizationis infra danda affirmat.

ostenditur.
288 Ejusdem voluntariæ paupertatis amor cum magna animi demissione conjunctus impulit S. Birgittam, ut, contempto generis sui splendore, ipsis pauperibus ad stipem accipiendam sese promiscue jungeret, in eorumque reficiendis laceris indumentis operam suam collocaret, quod iterum his verbis citatus mox Pontifex testatur: Admirabilis et spectatæ humilitatis extitit, ita ut nonnumquam cum pauperibus peregrinis inco gnita simul sedens apud monasterium S. Laurentii in Panisperna de Urbe Ordinis S. Claræ eleemosynam reciperet et oscularetur cum gratiarum actione. Et frequenter propriis manibus et ob Dei reverentiam reparabat pauperum vestimenta. Ut sane merito ob spontanæ paupertatis studium a Birgero hic S. Birgitta laudetur: pluribus quidem, ut ex ipsius revelationum voluminibus patet, tum Romæ, tum alibi virtutibus effulsit, sed de iis solis, quas Birgerus ejus biographus breviter tradit, hic paulo, quam ille uberius agere visum est, ne, si de omnibus omnino agendum esset, justo amplius proluci simus. Ad alia, quæ Romæ gessit, modo Birgerum sequens progredior.

289 Deinde, inquit ille, aliquibus evolutis annis (a suo, ut apparet, Romam adventu) præceptum fuit Sponse Dei ire Siciliam et Neapolim sub hiis verbis: Permittitur tibi, inquit Filius, visitare loca sancta in Syccilia (seu potius regno Neapolitano, quod tunc Joannæ, Siciliæ etiam reginæ, parebat) quia illic sunt multorum corpora, qui dilexerunt me toto corde, inter quos præcipuus est Thomas Apostolus meus, ubi cum perveneris, ostensurus sum tibi aliqua secreta: ita brevibus Birgerus de itineribus

Roma, a S. Francisco invitata,

ACCURARE
J. B.

bus sacris a S. Birgitta Romæ morante institutis, antequam peregrinationem Hierosolymitanam suscepit: sed varia diversaque ejusdem itineris confuse indigilans, quæ proinde hic paulo fusius veniunt aliunde illustranda. Ac primo quidem, ne quid hic repelam de itinere ejus, ad Farfensem abbatiam anno 1350 (ut vidimus supra) verosimilius instituto, a S. Francisco invitata Assisium aliquando accessit; post annum quidem 1350, cum, ut mox videbitur, filia sua Catharina comite, eo accesserit; etsi, quod annum illum accurate determinem, in promptu non habeam. Assisiense hoc S. Birgittæ iter refertur lib. 7 Revelationum cap. 3 in hunc modum: In festo S. Francisci in sua ecclesia Romæ in Transiberim apparuit S. Franciscus eidem Sponsæ Christi, dicens ei: Veni in cameram meam ad comedendum et bibendum mecum.

Assisium
tendens

290 Quod ipsa audiens statim paravit se ad iter, ut visitaret eum in Assisio, ubi dum per quinque dies moram duxisset, proponens tunc Romam redire, intravit ecclesiam, ut se et suos S. Francisco commendaret. Cui tunc ipse apparuit dicens: Bene veneris, invitavi enim te in cameram meam, ut mecum comederes et biberes. Scito tamen, quod hæc domus non est camera, quam ego dixi tibi, sed camera mea est vera obedientia, quam ego semper retinui, ita quod numquam sustinui esse sine præceptore: reliquis verbis cibum et potum, ad quos S. Birgittam invitavit, S. Franciscus ibidem ita explicat, ut cibum suum fuisse interpretetur proximi a seculi vanitate ad Dei obsequium conversionem, potum vero, quod e proximi ad Deum conversione percipiebat, gaudium, ad quæ similiter pro viribus imitanda S. Birgittam deinde invitat animalque. Præterea, si Petro Alcastrensi Revelat. Extrav. cap. 90 fides habenda est, cum esset S. Birgitta in ecclesia PP. Franciscanorum, dubii aliquid de veritate Indulgentiarum (haud dubie Portiuncularum) eo quod nullas eas esse, e quibusdam audierat, passa est: sed Christus omnem ei ea de re scrupulum exemit his verbis: Cui petenti (S. Francisco) ex charitate, ego, qui sum ipsa veritas, dedi signum (qui id contigerit, vide tom. 2 Octob. pag. 885 et seqq.) scilicet quod omnes, qui venirent ad locum suum vacui, implerentur benedictione mea, et solverentur a peccatis suis.

cum filia
Catharina

291 Itineris hujus etiam meminit Ulpho in Vita S. Catharinæ tom. 3 Martii pag. 510, num. 28: Accidit autem, S. Franciscum apparuisse in visione B. Birgittæ, invitantem eam ad visendum cameram suam. Quæ cum statim tamquam devota S. Francisco obediens, se disponeret ad pergendum in Assisium ad ecclesiam ejusdem Sancti, quæ dicitur de Portiuncula, præceptum fuit ei a Christo, quod domum Catharinam eam sequeretur, quia desiderio magno illum peregrinari affectabat: e cujus verbis, S. Catharinam Matri suæ hoc in itinere comitem fuisse, idque post annum 1350 contigisse, quod supra dicebam, efficitur, nisi forte id eodem, quo Romam S. Catharina venit, id est, anno 1350 contigisset. Adjuncta itineris illius quædam Ulpho num. citato et seq. refert, e quibus patet, quam singulari S. Birgittæ ejusque filia Catharina, reliquaque familia eo in itinere usæ sint Dei præsidio. Quippe, cum a via aberrassent, et inclinata jam dies esset, vic in vilem tabernam exceptæ sunt, in quam aliquanto post latronum manus ingressa est. Hi, S. Catharinæ pulchritudinem con-

spicati, pudicitia ejus labem inferre parabant; D verbis enim parum honestis jam meditata probebant.

292 At cum jam latrones media circiter nocte in eo essent, ut meditata perficerent, præsens affuit ad preces conversis Deus, ingensque subito insonuit armorum fragor, quo perculsi latrones, male sibi conscii, ocius sese dedere in fugam, nec eo ea nocte redire ausi sunt: verum postridie viam, quæ Assisium ducebat, frequentes obsederunt: Birgitta autem ejusque comites per medios latrones, protegente suos Deo, a nemine ipsorum, clara licet luce, visi, Assisium salvi et incolumes pervenerunt, ut fusius Ulpho narrat. Hoc porro iter, plane aliud esse ab iis, de quibus mox dicitur, docent Ulphonis; quibus narrationi suæ finem imponit, verba: sunt autem hæc: Sicque evaserunt manus eorum in nomine Domini, perficientes peregrinationem ad limina S. Francisci, ubi consolationibus divinis plurimum recreatæ, cum gaudio magno Dei laudantes magnalia, Romam redierunt.

§ XX. Iter item Neapolitanum.

Aliud fuit S. Birgittæ, cum Romæ morante, Dei jussu majoris viæ moræque per regnum Neapolitanum iter, quod instituit ad visitandas præcipuorum in illo Sanctorum basilicas, eorumque sacras exuvias honorandas, cujus Birgerus, verbis num. 290 citatus, meminit. His auditis, territa, ut subdit Birgerus, nonnihil S. Birgitta (utpote cui et ætas jam esset prope fractaque, et ad instituendum hujusmodi iter parum subsidii) a Christo, nec opes, nec vires necessarias sibi defuturas, intellexit. Et vere, inquit Birgerus, sic erat: nam, quamdiu in Neapoli traxit moram, domina regina Sicylie (Joanna) et alii nobiles regni ipsam xeniis et donariis plurimum honoraverunt. Quod vero ad S. Birgittæ illic gesta attinet, ait Birgerus, omnium illam se illic virtutum exemplar præbuisse, civitatis et ejusque generis hominum peccata libere aque atque intrepide inspectatam esse, revelationes divinas de populo Neapolitano factas publice proposuisse, visitatis Sanctorum reliquiis, ac tandem, collecto ex itinere illo divite animarum fructu, Romam denuo rediisse. Hæc universim Birgerus de itinere S. Birgittæ Neapolitano, quæ paulo enucleatius modo explicare aggredior.

294 Ac primo quidem nonnullis ex iis, quæ e Birgero audivimus, hic aliqua accedit ex cap. 107 lib. 6 Revelationum, ubi Birgeri dicta guardam, si substantiam species, etiam referuntur: id autem sic habet: Filius loquitur Sponsæ dicens: Aquila videt ab alto, quis velit nocere pullis suis, et prævenit volatu defendendo eos. Sic ego prævideo vobis salubriora, ideo dico, expectate; et iterum dico, ite, sed quia tunc tempus est, ite ad civitatem Amalphie ad Apostolum meum Andream. Cujus corpus fuit templum, meum, ornatum omni virtute. Ideo factum est ibi depositorium fidelium et adjutorium peccatorum. Nam qui fideli mente ibi veniunt ad ipsum, non solum exonerantur peccatis, sed abundabunt consolatione æterna. Nec mirum: nam ipse non erubuit crucem meam, sed portavit hilariter; et ideo non erubescio audire et suscipere eos, pro quibus ipse orat, quia voluntas suo est voluntas mea: cum vero fueritis

A fueritis apud eum, redite statim Neapolim ad Natale meum: e quibus verbis colligi posse videtur S. Birgittam primo adisse Neapolim, deinde Amalphiam ad visitandas S. Andreae reliquias, ac inde rursus revertisse Neapolim. Reliqua citati capitis verba, quibus Birgeri dicta de S. Birgittae suscipiendi itineris timore, divinaeque tunc illi facta consolatione confirmantur, haec sunt: Respondit Sponsa: O Domine, tempus nostrum transit, et aetas et infirmitas appropinquant, et subsidium temporale minatur. Cui Dominus: et reformator. Ego sum etiam in necessitatibus adjutor.... Ego.... inspirabo cordibus diligentium me, ut benefaciant desiderantibus me etc.

S. Bartholomaeum Beneventi,

295 Porro eo itinere S. Birgitta non modo Neapolim et Amalphiam, sed Beneventum etiam, Ortonam, Montem Garganum Manfredoniam, Barium, Salernum adiit. Beneventum quidem, ubi S. Bartholomaeus praecipuo honore colitur, adisse discimus ex Declaratione subnexa capiti 125 lib. 4, ubi S. Birgittae consiliis obtemperans episcopus aliquis ex illius comitibus, cum Beneventi una cum S. Birgitta esset, calculi morbo liberatus dicitur. Primum animal, (ita sonant Declarationis verba) id est, primus episcopus ex nobilitate superbiens, conversus est ex verbis Spiritus Sancti, qui veniens Romam et dominam Birgittam secutus usque ad Neapolim, cum esset in Benevento, gravissime passus est de calculo. Cui egrotanti Spiritus S. dixit per dominam, Regi Israel infirmo praecceptum fuit, ut apponeret cathaplasma super vulnus suum. Sic faciat iste, assumat veram charitatem in animo ad Deum, quae est medicamentum optimum et statim sentiet sanitatem. Quo audito, vovit, et mente et carne convaleuit. Additur ibidem: De isto episcopo habetur in lib. (Revelationum) capitulum XII. Hic autem Vexionensis in Suecia episcopus fuisse dicitur, cujus sedis episcopus, nomine Thomas, occurrit in Diario Vastenensi ad annum 1405, ubi monasterii Vastenensis aedificationi adfuisse dicitur, Donec dña Katharina et alii cum reliquiis beatæ Birgittae tunc defunctae a Roma ad Vastenas pervenerunt, anno nimirum 1374, ut adeo verosimillime Thomas hic idem sit, ac episcopus ille Vexionensis, qui S. Birgittam Roma Neapolim secutus, Beneventi, S. Birgittae consiliis calculi morbo liberatus fuit.

S. Thomam

296 Ortona littoralis Aprutii Citerioris in regno Neapolitano civitas est, et templum S. Thomae Apostolo, cujus reliquiis id gaudet, dicatum habet: Martyrologium Romanum ad diem III Julii de S. Thomae reliquiis sic habet: Edessae in Mesopotamia translatio S. Thomae Apostoli ex India: cujus reliquiae Ortonam postea translatae sunt, anno nimirum 1255 die VI Septembris, ut ex Ortonensi monumento, quod recitat, tomo 6 Italiae sacrae aucta col. 774 et seq. tradit Ughellus. Has quoque S. Birgittam veneratam fuisse, discimus ex cap. 4 lib. 7 Revelationum, ubi sic illam Christus allocutus dicitur: Propterea scire te volo pro certissimo, quod in isto loco est thesaurus meus electissimus, scilicet reliquiae sancti Thomae Apostoli mei, quae in nullo loco sunt ita multae, sicut in isto altari (beatæ Virginis) incorrupte et indivisae. Quid vero S. Birgittae Ortonae contigerit, accipe ex Additione citato mox capiti subnexa. Cum domina Birgitta ivisset Ortonam, contigit eam cum sociis suis tota nocte stare sub diu * in

frigore et pluvia magna. Tunc circa auroram dixit Christus: Propter tria advenit tribulatio hominibus, aut ad majorem humilitatem, sicut rex David tribulabatur, aut ad majorem timorem et cautelam, sicut Sara, uxor Abrahæ, quae a rege sublata fuit; aut ad consolationem hominibus et honorem.

297 Sic et vobis contigit. Ego enim instigavi animis occurrentium vobis, non procedere amplius illo die, sed noluitis credere, ideo passi estis, quod habuistis. Ideo ingrediemini nunc civitatem et famulus meus Thomas dabit vobis, quod concupiscitis. Item de eodem, sed altera, ut ex dicendis apparebit, vice: Apparuit Christus in Ortona dicens. Dixi tibi prius, quod S. Thomas Apostolus meus erat thesaurus meus. Hoc uti que verum est... Tunc etiam apparuit S. Thomas dicens: Jam diu de te desideratum thesaurum dabo tibi. Et in eodem momento, nullo tangente, de ipsa capsula reliquiarum S. Thomae prodiiit unum frustulum unius ossis beati Thomae, quod recipiens Domina cum gaudio reverenter reservavit. Quidquid sit de apparitionibus hic relatis, partem equidem reliquiarum S. Thomae hoc modo S. Birgittae obtigisse, affirmat etiam Bonifacius IX in Bulla Canonizationis iniquiens: Cum autem spectabilis haec vidua de longa peregrinatione ad Ortonam Teatinae diocesis terram, in qua beatissimi Thomae Apostoli reliquiarum pars magna servatur, vice secunda supervenisset; fuerat enim antea longe per visionem sibi revelatum, quod secunda vice sui adventus ad ipsam terram, devotum ejus desiderium impleteretur, et dum stans reliquias devotione solita visitaret, idem Apostolus devotæ Viduae apparens dixit: « dabitur tibi » diu desideratum. » Et mox, nemine tangente vel alias impellente, de capsula reliquiarum quoddam frustulum unius ossis dicti Apostoli suapte Viduae expectantis prosiliit ad manus, quod illa cum gaudio ac devotione recipiens, summa veneratione servavit. Haec Pontifex: at quæ fuerit longa, cujus meminit, S. Birgittae peregrinatio, an, qua de nunc agimus, Neapolitana, an Hierosolymitana, de qua postea, mihi non liquet.

298 Situs quoque est in eodem regno Mons Garganus in Apulia, S. Michaelis aliorumque sanctorum angelorum cultu jam olim celeberrimus, ut fuse videre est tom. 8 Septembris. Fas sibi non existimavit S. Birgitta locum adeo celebrem insalutatum praeterire: quo cum accessisset, non sine dolore, locum illum non apud exteros solum, sed et apud indigenas in minori, quam par erat ac olim haberi consueverat, veneratione esse, animadvertit: mota itaque incolarum calamitate et cecitate pro eorum peccatis et conversione ad Deum preces fudit: sed a Deo id responsi accepisse fertur lib. 4 Revelationum cap. 131. Assueti sunt sordibus et nisi verberibus non erudiuntur, et utinam in disciplina se cognoscant et resipiscant. Hic cum pietati suae fecisset satis, Manfredoniam Apuliae pariter urbem, a monte Gargano haud procul remotam, concessit, Barium inde transitura: verum cum Manfredoniam e monte Gargano accessit, in episcopo Vexionensi, comite suo, de quo supra, insigne miraculum edidit: id ita describitur lib. 3 Revelationum cap. 12. Cum domina Birgitta descendisset de monte Gargano ad civitatem Manfredoniam in regno Apuliae, idem episcopus existens

actores
J. B.
sub dio

Ortona.

E

F

S. Michaelis
in monte
gargano
unde rece-
dens

actore
J. B.

existens in comitiva Dominae, casu accidente in Monte, cecidit de equo ita graviter, quod duae costae fractae sunt. Qui de mane cum Domina profectura esset ad S. Nicolaum de Baro, vocavit eam ad se dicens: O Domina, gravissimum est mihi hic sine vestra praesentia manere. Et onerosum est etiam vobis, moram trahere propter me, maxime propter incursantes istos homines.

prodigium
patrat,

299 Rogo, inquit, vos per amorem Jesu Christi, ut rogetis Deum pro me et tangite latus doloris mei. Spero enim per tactum manus vestrae dolorem meum mitigari; quae prae compassione resoluta in lachrymas ait: O Domine mi, ego reputor, quod non sum, nam ego sum peccatrix maxima in conspectu Dei. Verumtamen omnes rogemus Deum, et ipse respondebit fidei vestrae. Facta itaque oratione, cum surrexisset, tetigit latus episcopi dicens, Sanet te Dominus Jesus Christus. Et statim dolor discessit, et surgens episcopus secutus est Dominam per totam viam usque dum rediret Romam. Ita se habuit S. Birgittae iter Neapolitanum hactenus: at priusquam

B S. Birgittam Manfredonia Barium euntem prosequamur obiter hic observare juberit pauca, e quibus tempus, sub quod iter Neapolitanum instituit, ulcunque saltem eruatur ac determinetur. Ex dictis paulo ante habemus, episcopum Vexionensem, peracto itinere Neapolitano, una cum S. Birgitta Romam rediisse. Porro de eodem episcopo verbis ex Declaratione lib. 3 cap. 12 Revelationum subnexa proxime recitatis haec praemittuntur: Hic fuit episcopus Vexionensis, qui, cum esset Romae et multum de suo reditu angustaretur, auditum est in spiritu: Dic, inquit, episcopo, quod mora sua utilior est, quam acceleratio hi quoque, qui de comitiva sua praecesserunt, subsequenter eum. Ideo, cum ad patriam redierit, verba mea inveniet vera. Sic itaque omnia evenerunt. Nam rediens invenit regem captum et totum regnum turbatum etc.: Itaque episcopus ille, peracto jam una cum S. Birgitta itinere Neapolitano, Roma in Sueciam abiit sub annum 1365, quo rex Magnus, ut scribunt Loccenius et Torfæus, ab Alberto, duce Megapolensi, bello captus fuit, ac proin sub idem fere tempus iter Neapolitanum institutum jam fuisse videtur.

S. Nicolaum

300 Manfredonia Barium accessit, S. Nicolai, episcopi Myrensis, illuc translatus olim reliquias veneratura: Barii quoque in Apulia, inquit ea de re Martyrologium Romanum ad diem ix Maii, translatio S. Nicolai, episcopi ex Myra civitate Lyciae. Addit Baronius ex Sigeberto et Joannis archidiaconi ad Ursonem Barensem episcopum rei gestae Historia, id contigisse anno 1087: Ughellus vero tom. 7 Italiae sacrae auctae a col. 608 Urbani II diploma exhibet, datum Barii anno 1089 die ix Octobris, quod ita incipit: Quia nostris temporibus ecclesiam, quam Deo auctore regis, frater charissime (Heliam, Barensem archiepiscopum, alloquitur Pontifex) Barensem quae CANUSINA dicitur (nimirum ob translata Canusio sedem episcopalem) omnipotens Deus beati confessoris sui Nicolai corpore visitare dignatus fuit etc.: ubi et col 607 Ughellus brevem hanc translationis historiam refert: Ceterum maxima Ursonis gloria est, quod, eo praesule, sanctissimi episcopi Nicolai Myrensis pars ossium Barii advecta est.

Annus vertebatur Incarnati Verbi MLXXXVII. Vi. D. ctore III pontifice, cum sexaginta viri, quorum maxima pars Barenenses erant, mercatores apud Myram Lyciae urbem applicuissent, a Turcis paulo ante captam et pene funditus dirutam paucosque tum ex Christi fidelibus, tum ex clericis viros sacrarum rerum in cathedrali custodes reperissent, ipsis invitis, partem ossium Nicolai Magni Myrensis abstulerunt, Bariumque in patriam retulerunt. Illas vero dein in condita S. Nicolai ecclesia collocatas fuisse, subdit Ughellus, et perenni, agrisque salubri liquore fluere.

301 Porro cum Barium S. Birgitta pervenit, nihil prius habuit, quam ut ad S. Nicolai aedes accederet, eumque solita devotione et pietate veneraretur: quo factum est, ut ipsa eo loci more pariter solito celesti consolatione recrearetur: nam, ut legitur lib. 6 Revelationum cap. 103. Cum visitaret Sponsa reliquias sancti Nicolai in Baro ad sepulchrum ejus, cepit cogitare de illo liquore olei, manante de corpore ejus. Et tunc rapta extra se in spiritu vidit quandam personam, oleo unctam et fragrantissime odorantem, quae dixit ei: Ego sum Nicolaus episcopus, qui appareo tibi in tali specie, sicut dispositus eram in anima, dum vivebam. Nam omnia membra mea ita habilitata et flexibilia erant ad servitium Dei, sicut res uncta, quae flexibilis est ad opus possidentis, et ideo laus exultationis semper erat in anima mea et in ore meo praedicatio divina et in opere patientia, propter virtutes humilitatis et castitatis, quas praecipue dilexi. Sed nunc quia in mundo multorum ossa arida sunt ab humore divino, ideo dant sonum vanitatis et stridorem ex collisione mutua, et inhabilia sunt ad fructificandum fructum justitiae et abominabilia Deo ad intuendum. Tu vero scias, quod sicut rosa profert odorem et uva dulcedinem, sic Deus corpori meo emanandi oleum singularem dedit benedictionem quia ipse non solum honorat electos suos in coelis, sed et laetificat et exultat in terris, ut plures edificentur et participantur de gratia eis data.

302 Quantas vero molestias iter hoc Neapolitanum S. Birgittae ejusque comitibus procreavit, colligi ex iis potest, quae illis apud Barium contigerunt. Perpetuo enim peregrinationis labore, rerum necessariorum penuria, et assidua jejunandi consuetudine ita illis vires fractae erant, ut non pauci ex illis, cum Barium accederent, cœperint corporis aegritudine corripri: sed misericors Deus eo tempore (adventus nimirum) S. Birgittae, quae ipsam in necessitate constituta, et suorum calamitatibus mota consuluerat, apparens, ut omnibus, quae sibi offerrentur, etiam carnibus, uterentur, indulset. Ita Petrus Alcastrensis Revelationum Extravag. cap. 99 hisce verbis: Cum beata Birgitta iret de Roma ad sepulchrum S. Andreae Apostoli in regno Siciliae propter infirmitates varias transire non poterat nisi in civitate Bari. Cumque esset tempus Adventus Domini, quo ipsa solita erat jejunare et in societate ejus erant plures infirmi, et in via illa non inveniebantur pisces, rogavit Deum, ut eis compateretur, ne Deum offenderent, aut scandalizarent proximum in comedendo, aut infirmi deficerent jejunando. Tunc Christus apparens dixit: Pisces sunt multum frigidi, et tempus non est multum calidum, via difficilis et petrosa et vos infirmi. Ideo, quae inveniuntur, comedite, ego enim super

A per omnia vota sum. Et quæ sunt ad honorem Dei et moderatam sustentationem carnis non imputantur ad peccatum.

Salerni S.
Matthæum
visit.

303 Bario discedentem S. Birgittam Burlamachius mox Salernum, Picentinorum civitatem, deducit, ibique S. Matthæi apparitione honestam scribit ex Additione ad cap. 129 lib. 4. Revelationum: at eo loci non Salernum, sed Malpham (Melphim vel Melphiam, exiguum in Lucania civitatem, inter Barium et Salernum fere mediam interpretor) notatam invenio. Sic habet Additio citata: Hæc sequens revelatio facta fuit in Malpha, ubi quiescit S. Matthæus. Verba hæc, ubi quiescit S. Matthæus, non Melphim, sed Salernum, quo jam olim S. Matthæi reliquias fuisse sub annum 954 translatas, ac celebri admodum cultu honoratas, videre licet tom. 6 Septembris pag. 210 et aliquot seqq. plane designant. Quamquam enim S. Matthæi reliquie variis fuerint dispersæ locis, ejus tamen corpus, seu, si mavis, potiorem reliquiarum ejus partem Melphie S. Birgittæ ætate quiescere, aut fidelium eo

B concurrentium visitatione increbuisse, nusquam inveni: ut adeo Malphæ seu Melphie Salernum recte substituisse Burlamachium, omnino existimem. Porro, quidquid sit de loco, quo S. Matthæi Birgittæ apparitio facta est, fertur in Additione citata S. Evangelista Birgittæ vitæ suæ institutum, scripti a se Evangelii modum, et qua in cælis gloria fruerebatur, aperuisse, quæ loco citato, qui volet, consulere potest.

et Amalphia,

304 Hinc denique, ut num. 294 dixi, Amalphiam S. Andreæ Apostolum veneratura concessit ac tandem sub festum Christi Natale Neapolim rediit: est autem Amalphia Picentinorum civitas, in veteris Lucanie, seu principatus Citerioris, finibus sita juxta Tyrrhenum mare milliaribus triginta Neapoli distans, ut habet Ughellus tom. 7 Italie sacræ auct. col. 183. Princeps civitatis protector, inquit idem Ughellus col. 187, sanctus Andreas Apostolus est, cujus nominis nobilissimæ architecturæ cathedraletemplum ab Amalphitanis dedicatum est pulcherrimum a Petro Capuano presbytero card. civeque Amalphitano, corpore ejusdem Apo-toli exornatum, quod e Constantinopoli, dum illac Apostolicæ Sedis legatus ageret, ab ecclesia S. Andreæ Amalphitanorum Amalphim delatum et cum summo honore (anno

C 1208 die viii Maii) conditum fuit. Jacent sacra illa ossa in inferiori templi crypta et altari decentissime regioque cultu a Catholicis regibus Philippo secundo tertiove exornata, qui devotione excitati per suos regni proreges locum decorarunt. Translationis historiam ex ipso archetypo cathedralis archivi Ughellus exhibet col. 206 et tribus seqq. Ceterum S. Birgittæ, Amalphie existenti, præter Revelationem, de qua num. citato, accidisse quidquam præterea, nusquam reperi. Videamus itaque, quæ tandem Neapoli, unde Romam rediit, gesserit.

Neapolim
rediens,

305 Burlamachius integro cap. 26 lib. 2 Vitæ S. Birgittæ hujus Neapoli gesta describit, ac primo quidem illam secum Neapolim duxisse scribit S. Catharinam et Birgerum, liberos suos, Petrum Olavi, confessorum suum, Magnum Capellanum, Alphonsum Giennensem episcopum, alterum item episcopum Suecum, nempe Vezionensem, et pias aliquot matronas. S. Catharina fida semper et perpetua, ex quo Romam venit, Matri comes fuit; unde et una cum illa Neapolitanum iter instituisse ac Neapoli moratam fu-

isse verosimillimum fit; idem de Petro Olavi et Magno censendum videtur. Quod autem ad episcopum Vezionensem attinet, ex jam dictis non dubium est, quin S. Birgittam Neapolim sit comitatus, et cum illa Romam redierit. Alphonsus Giennensem episcopum S. Birgittæ Neapoli comitem fuisse, eo nempe itinere quo de nunc agimus, non perinde mihi certum. Laudat quidem Burlamachius hic ipsum Alphonsum id de se asserentem apud Raynaldum ad annum 1379 num. 10. Verum illic Alphonso de itinere S. Birgittæ Neapolitano, de quo nunc agimus, sermo nequaquam est, sed Hierosolymitano, quod serius contigit, et in cujus reditu Neapoli cum S. Birgitta versatus est: sic enim loquitur num. 10. Orante igitur super hoc dicta Domina (Birgitta) in Neapoli, quando redibamus de Jerusalem etc. Similiter dubium mihi apparet, num Birgerus hujus itineris socius fuerit; qui quidem una cum Carolo fratre Romam venisse dicitur sub annum 1365 in Vita S. Birgittæ Lovaniensi et Matrem Hierosolymam comitatus in Vita illius Abbreviata: sed nusquam, quod sciam, præsens iter Neapolitanum una cum illa instituisse. Birgerum item una cum fratre Carolo et Matre Pontificem Urbanum V Romæ convenisse sub annum 1367, colligitur ex Chronico Margarete abbatissæ num. 70 citato: sed nec hinc dicti itineris socium fuisse, effici certo potest, maxime cum Burlamachius, unde id hausit, non edicat. Sed auctorem hunc S. Birgittæ Neapoli gesta explicantem nunc audiamus.

306 Mox, inquit, ut Neapolim S. Birgitta accessit, urbem suæ sanctitatis fama implevit, oblataque sibi certatim nobilium virorum hospitia præ animi demissione recusavit, maluitque ad publicum xenodochium una cum suis divertere; quod equidem nec a S. Birgittæ moribus, nec a Neapolitanorum, a quibus variis honoratam muneribus Birgerus scribit, de S. Birgittæ existimatione alienum est, et Neapolitanorum traditione utcumque confirmatur. Fama quippe apud illos est, S. Birgittam olim hospitatum fuisse apud se in xenodochio S. Mariæ de Advocata, ecclesiæ S. Joannis ad Mare contiguo, ubi Christi Crucifixi imago, prodigiis clara, ante quam preces fundere S. Birgitta soluerit, parieti appicta conspicitur, ut ex tabellis, ibi affixis, affirmant Carolus de Lellis in Supplemento Neapoleos sacræ pag. 444 et Josephus de Magistris in Additionibus ad lib. 1. Status ecclesiæ Neapolitanæ pag. 414. Refert dein Burlamachius S. Birgittam, cum more solito ecclesias visitaret ac monialium Franciscanarum S. Crucis ecclesiam adiisset, unam ex illis a Deo motam intus in animo fuisse, ut e capillis S. Mariæ illi donaret, quod pariter Petrus Alcastrensis narrat Revelat. Extravag. cap. 94 hoc modo: Cum S. Birgitta in civitate Neapoli per aliquod tempus moraretur, misit pro ea soror quædam, Clara nomine, in monasterio monialium ad sanctam Crucem et dixit ad eam: Habeo (inquit) reliquias de capillis Matris Dei, datas mihi per reginam Sanctam (Sanctiam Roberti regis Siciliæ uxorem) quas nunc tibi dabo, quia mihi inspiratum est divinitus, ut tibi eas committam. Et hoc tibi signum erit, quod vera loquor, quia cito moriar; et veniam ad Dominum meum, quem super omnia diligit anima mea. His autem dictis, paucis diebus supervixit, et, perceptis Sacramentis Ecclesiæ, emisit spiritum. Igitur cum beata Birgitta dubitaret,

AUCTOR
J. B.

E

F

AUCTORE
J. B.

ret, utrum capilli essent de capillis Virginis Mariæ, vel non, tunc in oratione apparuit ei eadem Mater Dei dicens: Sicut verum est et creditur, quod ego de Anna et Joachim nata sum, sic verum est, quod isti capilli creverunt in capite meo. Waddingus in *Annales Minorum* factum hoc intulit ad annum 1359: verum cum Claræ illius alibi, quam loco mox adducto, vestigium existere nullum dicat, nihil hinc certi pro anno, quo id contigerit, haberi potest.

varietate
ditatur

307 Hinc Burlamachius ad fructus animarum, quos S. Birgitta sive virtutum suarum exemplis, sive salutaribus monitis, sive libera peccatorum increpatione Neapoli collegit, quosque sane non exiguos fuisse, admodum credibile est, progreditur. Occurrunt in ejus Revelationum libris specimina aliquot, e quibus aliquos S. Birgittæ, illic morantis, opera ad meliorem frugem conversos liquet. Occurrunt, inquam, hujus rei specimina aliquot, sed verosimiliter e multis, quæ litterarum monumentis tradita non fuerunt, pauca. Hæc vero post Burlamachium brevibus commemoro. Libro 7 Revelationum cap. 5 mentio Elziarii, filii comitis de Ariano, qui, cum tunc juvenis adhuc esset ac S. Birgittæ precibus se commendasset, ab ea salutaria, ibidem fusius descripta, ad quæ vitam rite institueret, non modo instituta atque præcepta accepit, sed etiam cordis sui arcana, et quædam, quæ ipsi progressu temporis acciderent, ex ipsa audivit. Quo factum est, ut ad meliora sese converteret: ita enim legitur in Additione citato capiti subnecta: Cum domina Birgitta staret Neapoli, revelata sunt ei secretissima cordis Elziarii, postea Cardinalis, et quædam ad ipsum mirabilia futura. Quibus auditis, ille stupefactus conversus est ad meliora. Fuit hic Elziarius, seu, ut ipsum tom. 6 Italiae sacræ auctor Ughellus vocat, Eleazarus de Sobrano, Guilielmi Ariani comitis et Franciscæ de Celano filius, S. Elziarii, anno 1369 ab Urbano V Sanctorum numero inserti, nepos, ad Teatinam in Aprutio Cathedralam promotus anno 1378, anno vero 1378 ab Urbano VI Romana purpura donatus, qua licet dein a Clemente VII privatus fuerit, cirum tamen fuisse vitæ innocuæ et moribus integrum omnium illius ævi scriptorum testimonio, monet Oldoinus, ubi de Urbani VI Pontificatu. Huic forte S. Birgitta episcopum et cardinalitiam dignitatem prædixit; qui, dum vivit, S. Birgittæ memoriam in pretio et veneratione habuisse videtur, reque ipsa id abunde probatum dedit, cum ejusdem mortuæ canonizationi diligenter incubuit.

animarum
fructibus:

308 Elziario Burlamachius jungit Gomecium (Gometium de Hispania ducatus Spoletini vocat Bertholdus num 29) cui S. Birgitta aulam Joannæ reginæ deserere suaserit, vitamque in melius ex certis, quæ illi proposuit, præceptis commutare. Qualia vero hæc fuerint, explicat Additio post caput xi libri vii Revelationum, ubi Dei Mater S. Birgittam pro Gomecio preces fundentem sic fertur allocuta: Consule ei facere justitiam, ubicumque poterit. Et si sciret, se habere male acquisita bona, restituere non tardet. Caveat etiam insolita gravamina imponere subditis suis. Sitque contentus de his, quæ habet, quia sufficient ei, si moderate et discrete dispenset ea. Fugiat quoque sicut venenum mulieres præter uxorem propriam, et non producat exercitum contra aliquem, neque personaliter intersit, nisi omnino sciverit, se habere justitiam et bellum sit justum. Studeat insuper frequen-

tare confessiones, et frequentius sumere Corpus Christi, certisque in die temporibus exoccupare se ad recordandum passionem Christi et vulnera ejus. Verum, contra ac Burlamachius scribit, nulla hic aula deserenda fit mentio; quamquam id forte fecerit Gomecius, cum apud Summontium tom. 2 Historiæ Neapolitanæ ad lib. 3 calcem præcipuos Joannæ reginæ ministros nominatim enumeratos inveniam, nec ullus eos inter Gomecius compareat; itemque id suadeat pium modestumque, quod deinceps tenuit, vivendi genus, de quo consule Bertholdum mox laudatum in Vita S. Birgittæ, infra edenda.

309 His multa subjungit Burlamachius, quæ in gratiam Joannæ Siciliæ reginæ S. Birgitta præstitit; sed iis multa immiscet, quæ non in hoc Neapolitano itinere, sed in eo, quod serius Roma Hierosolymam suscepit, vel in reditu contigerunt, ac propterea in alium locum a nobis differenda sunt. Proxime citato e revelationibus loco, S. Birgitta Joannæ suasisse dicitur, ne Antonium quendam Carletum ad altiora munera proceheret, ac prædixisse, id si faceret, non prospere successurum: verba Christi S. Birgittam alloquentis ibi describuntur hujusmodi: Die regina, quod permittat istum stare in ordine suo. Si ascenderit ad majora, erit in dispendium animæ ejus, nec ipse, nec amici ejus letabuntur de ascensu suo: verum Birgittæ consilio Joannæ paruisse non videtur, cum addatur: Sic omnia eveniunt. Maximo tamen apud Joannam reginam loco fuisse S. Birgittam, tum ex dicendis infra apparebit, tum ex Epistola, quam ad S. Catharinam, S. Birgittæ filiam, post illius mortem perscripsit, quamque Benzelius post Margarethæ Chronicon ex codice Ms. Bibliothecæ publicæ Upsalensis typis commisit, his verbis conceptam. Magnifica et venerabilis domina. Post salutem significamus vobis, quod gratia Dei prospera solita sanitate potimur, de vobis semper desiderantes audire læta nova. Insuper quum possumus aliqua referre super miraculis sanctæ memoriæ domine Birgidæ matris vestræ, illud cum maxima complacentia recitamus. Hinc etiam, ægrotante ad mortem spectabili juvene Guilhelmo marchione Montisferrati, consanguineo nostro, et de ejus vita medicis totaliter dubitantibus, illum vomitus diætæ, sanctæ memoriæ, Matri vestræ, cujus intercessionibus Christus evidenter sua pietate reduxit dictum juvenem ad pristinam sanitatem et sospes est, ut prius. Quod nos a verissimo testificamus et testificari parati sunt circa xxx personas.

310 Atque hoc quidem S. Birgittæ, e rivis sublata, beneficium fuit: accipe nunc aliud ex ejus vita Locaniensi, verbis paululum immutatis a Surio quoque ad diem xxiii Julii relatam, quod viva et Neapoli degens præstitit. Quidam puer circiter decem annorum, nomine Esau, nepos magni Senescalli reginæ Siciliæ, commorantis in Neapoli in curia prædictæ reginæ, fuit in Ethyca infirmitate consumptus et exsiccatus in tantum, quod a medicis de ipsius vita desperaretur in toto. Mater vero ipsius, nomine Lapa, duxit eum ad dominam Birgittam, rogans eam suppliciter, ut tangeret prædictum puerum, vel saltem signum crucis ei imprimeret. Quæ tunc illico prædictum puerum tetigit et statim convaluit. Summontius lib. 3 Historiæ Neapolitanæ pag. 470 et binis seqq. inter præcipuos Joannæ I reginæ Siciliæ proceres binos Senescallos seu hospitii regii præfectos memorat, Robertum de Cabani

A Cabani hujusque in illo munere ab anno 1345 successorem Nicolaum Acciatolum Florentinum, a Matthæo Villani, illius temporis scriptore, non raro memoratum; cujus S. Birgitta nepotem fertur incolunitate donasse.

311 Tanto vero magis id credo, quanto id verisimilius facit, quod tom. 13 scriptorum rerum Italicarum col. 1228 et seq. Palmerius, qui sub annum 1453, ut Muratorius ait, ex monumentis se antiquioribus et Adoardi Acciajoli scripsit, posteris de S. Birgitta, quæ Nicolao mortem prædixit, tradidit. Sic autem Palmerius habet: Præ-narrata fortuna functus (Nicolaus) mortem suam certo nuntio præcognovit. Brigida devotissima Christi mulier et in regno Suetiæ Neritiæ princeps, ac jam tunc vita et miraculis clara, Romam peregre venerat. Inde Neapolim profecta, ab Jacoba, Nicolai Acciajoli sorore, continentia vitæ vel reputata muliere hospitio recipitur: apud quam cum dies aliquot mansisset (haud igitur semper nobiliorum hospitia fugit) dicitur illam evocasse, prædixisse-

B que, Nicolaum fratrem propediem procul dubio moriturum. Percussit illico mulieris animum timor, et Nicolai domum una profectæ illum apud regnam, bona, ut apparebat, valetudine, res magnas tractantem invenerunt. Jacoba soror tunc consolata, tamquam falsum Brigida cecinisset, existimabat: Nicolaus postridie in morbum incidens, apostemate, uti creditur, quarto die superatus interit. Obiit autem Neapoli anno ætatis sexto et quinquagesimo vi Idus Novembris, Salutis nostræ anno millesimo trecentesimo sexagesimo sexto. Opportune annum Nicolao supremum Palmerius indicat, ex quo iter Neapolitanum sub annum 1365 Birgittam suscepisse colligitur. Præcipuis, quæ ad hoc Neapolitanum iter spectant, jam expeditis, suppletisque aliunde a Birgero, ejus biographo, omissis, rerum series ad eundem nos jam revocaret, nisi et alia quedam S. Birgittæ gesta, a Birgero pariter silentio pressa, prius memoranda superessent, de quibus propterea prius agere visum est § seq., quam ad illum redeamus.

§ XXI Regulam S. Salvatoris, et monasterii Vastenensis erectionem ab Urbano V approbari curat: an item instituerit Ordinem militarem.

Roman Neapoli rediit. Roman ex itinere Neapolitano rediit S. Birgitta, quantum quidem conjectura assequi licet, ad obtinendam a summo Pontifice Regulæ S. Salvatoris approbationem labores suos curasque intendit: paratam quidem illam habuisse jam tum, cum e Suecia Romam se contulit, eo nunquam, dum viveret, reditura, vidimus supra § 15. Verum cum insigni esset in Deiparam Virginem pietate, hujus monumentum aliquod in religioso, quem meditabatur, Ordine perennaturum transmittere ad posteros desiderabat: fecit tandem ejus desiderio Deus satis, cum jam annis aliquot a suo e patria secessu Romæ transegiasset, dictan-

Octobris Tomus IV.

do illi angeli ministerio tractatum quemdam de Excellentia Virginis, quem Sermonem vocant Angelicum, et Revelationum libris a pag. 713 Hormann subjunxit, divisim ad Matutinum per hebdomadæ ferias recitandum: res ita contigisse legitur in Prologo Sermonis Angelici. Cum B. Birgitta, principissa Neritiæ de regno Suetiæ, per plures annos habitaret in Roma in domo Cardinalatus, quæ est contigua Ecclesiæ S. Laurentii in Damaso, tunc ipsa ignorante, quales lectiones deberent legi in monasterio suo (nondum condito) quod Christus constitui præceperat in Suetia, cujus Regulam ipsemet dictaverat ad honorem Matris suæ, illico, ipsa B. Birgitta orante et super hoc dubitante, apparuit Christus, dicens ei: Ego mittam tibi angelum meum, qui lecturam, in Matutinis legendam per moniales in monasterio tuo ad honorem Virginis Matris meæ, tibi revelabit, et ipse eam tibi dictabit, et tu scribe illam, prout ipse dixerit tibi.

313 Igitur B. Birgitta habens cameram, ejus fenestra ad altare majus respiciebat; unde Corpus Christi quotidie videre poterat, præparabat se quotidie in eadem camera ad scribendum cum pugnari et carta et penna in manibus, postquam Horas et orationes suas legebat, et sic parata angelum Domini expectabat. Qui veniens ponebat se prope eam a latere ejus et stabat erectus honestissime, habens semper faciem cum reverenti gestu respicientem versus altare, ubi corpus Christi reconditum erat. Et sic stans dictam lecturam, id est, infrascriptas lectiones, legendas in Matutinis sororum in dicto monasterio, quæ tractant de excellentissima excellentia ab æterno B. Mariæ Virginis, ipse dictabat distincte et ordinate in lingua materna B. Birgittæ. Et ipsa illas quotidie devotissime scribebat ab ore angeli et patri suo spirituali Petro Alcastrensi, qui illas, uti et Regulas Latinas fecit) quotidie illa, quæ ipsa die scripserat, humiliter ostendebat. Sed contingebat aliquibus diebus, quod angelus non veniebat ad dictandum. Et illa die interrogata a suo patre spirituali de scriptura illius diei, si quam scripserat, tunc illa respondebat humiliter dicens: Pater, hodie nihil scripsi, quia expectavi diu angelum Domini, qui dictaret, ut ego scriberem, et ipse non venit. Et tali modo ab ore angeli iste infrascriptus Sermo Angelicus (sic dictus, quia ab angelo dictatus) de Excellentia Virginis dictatus et conscriptus fuit. Et etiam divisus fuit ab angelo per Lectiones ad Legendum in Matutinis sororum per hebdomadam per totum anni circulum, ut infra sequitur.

314 Ita Petrus Alcastrensis, cujus non modo Prologum, sed etiam ipsum Sermonem Angelicum olim fuisse specialim oppugnatum, dicitur. 180. Rei vero hujus substantiam Alphonsus Giennensis in Prologo lib. Cœlestis Imperatoris ad reges cap. 4 confirmat his verbis: Aliquando etiam angelum corporis oculis ipsa videbat, qui ex Dei præcepto eo sermonem pulcherrimum et satis prolixum paulatim et seriose dictabat, et ipso dictante, in eodem instanti ipsa scribebat, et sic fuit scriptus per intervalla temporum ille excellentissimus Sermo de Excellentia B. Mariæ Virginis, qui dividitur per Lectiones, quæ debent per hebdomadam legi a monialibus in Matutinis in dicta Religione monialium Regulæ Salvatoris. Ita Alphonsus, S. Birgittæ, dum hæc

60 in

ACTORES
J. B.

et post dictatum sibi

E

P

Sermonem
Angelicum,

ACTOR
J. B.

in vivis ageret, familiarissimus : at, sciscitabitur non nemo, quænam his fides adhibenda est ? Certe non major, quam ejusdem Alphonsi aliorumque testimonio, cum Regulam S. Salvatoris S. Birgittæ a Christo dictatam aiunt : quo non obstante, summi Pontifices, et Sueciæ præsules, ut num. 216 vidimus, cum de Regula S. Salvatoris a Christo dictata agunt, dubitandi formulis, ut pie creditur, ut fertur etc, uti solent : atque adeo nec hic relata de Sermonem Angelico, seu ab angelo dictato fidem exigunt omnino certam et indubitatam. Idem quoque de cæteris, quas item Sanctæ revelatas perhibent, orationibus dicendum credimus.

ex Christi
præcepto

315 Ordinatis itaque rite omnibus, quæ ad Regulam et Religionis a se instituendæ institutum spectabant, in mandatis a Christo accepit, ut quo illius confirmationem a Pontifice impetraret, omnem, quam posset, operam adhiberet : sic enim legitur in Regula S. Salvatoris apud Hormann cap. 30 : *Ite et modo dico (sic Christus ibi Birgittam alloquitur) hanc Regulam ex nullius hominis sensu dictatam fuisse, quam in spiritu audisti per Papam confirmari debere, sicut alias Regulas, quæ ex humano sensu prius composite fuerant, eodem spiritu inspirante...* Admittat insuper Papa, ut in loco, qui tibi Regulam audienti demonstratus est, monasterium construat, ibi enim primum hæc Regula inchoanda est. Similiter etiam licentiam det sororibus cantandi quotidie Horas Matris meæ, quæ eodem spiritu, quo et Regula, sunt completæ. *Et rursum cap. seq.* Labora igitur tu et cooperare, quantum poteris, ego autem perficiam, dum mihi placuerit. *In eandem quoque rem jussa est, ut refertur lib. 8 Revelationum cap. 51, scribere ad imperatorem, nempe Carolum Bohemum hujus nominis IV, inter cetera his verbis : Scias etiam tu, qui imperium tenes, quod ego omnium conditor dictavi unam Regulam monialium ad honorem amantissimæ Virginis Matris meæ et dedi illam isti Mulieri, quæ scribit tibi. Perlege igitur eam et conare cum summo Pontifice, ut dicta Regula, ore meo proprio dictata, per eum, qui in mundo vicarius meus est, etiam apud homines approbetur, quam ego Deus coram exercitu meo celesti approbavi. Alteram quoque ad eundem imperatorem S. Birgitta dedit epistolam, qua eum ad erigendas virtutes tunc maxime jacentes, et evellenda his contraria vitia adhortatur ; de qua vide num. 251.*

de appro-
bando Ordi-
nis sui Re-
gula

316 Neque vero Birgittæ in perficiendis Christi mandatis studium et diligentia defuit : cujus rei specimen retulimus supra num. 70 et seqq. ex Margareta abbatissa Vastenensi, ubi Pontificem una cum filiis Carolo et Birgero adisse legitur, quo illius animum ad conficienda quædam, quæ meditabatur, negotia sibi redderet paratorem. Quænam hæc fuerint S. Birgittæ a Deo commissæ negotia, pro quorum feliciore successu Romam Carolum et Birgerum filios accessit, haud quidem expressit Margareta : verum si rei gestæ locum et tempus consideres, non absimile vero fiet, S. Birgittam id eo fecisse consilio, ut ad confirmandam S. Salvatoris Regulam Ordinemque sensim Pontificis animum redderet promptiorem. Quod vero ad locum rei gestæ pertinet, videtur is, si Margareta verba eo, quem præ se ferunt, sensu accipiendo sint, Roma fuisse ; nec enim Roma umquam Avenionem per se adisse, ut illic Pontificem alloqueretur, uspiam, quod quidem sciam, legitur : porro ex loco rei gestæ, si quidem Roma fuerit, tempus etiam,

quo gesta est, non absque verisimilitudine aliqua eruatur : cum enim Urbanus V, ut in ejus Vita apud Baluzium legitur, relicta Avenione, Romam, sedem suam ibi fixurus, venerit anno 1367 ac triennio circiter post, ut mox videbimus, S. Salvatoris Regulam S. Birgittæ rogatu Pontificis auctoritate approbavit, verosimile admodum fit, S. Birgittæ et filiorum ejus Caroli atque Birgeri ad Pontificem accessum haud diu post hujus Romam adventum contigisse. Quæ si ita sese habuerint, Carolum S. Birgittæ filium, matrem suam bis saltem Romæ invisisse necesse est : ac primo anno 1365 sine Birgero, ut apparet ex S. Birgittæ Vita Lovanii impressa et ex Surio § xxiv. Sic enim in illa, nulla Birgeri mentione facta, legitur : Dum Dominus Karolus miles filius Birgittæ Romam venisset de Suecia circa annos Domini mcccclxv intravit domum, ubi Mater residebat. Hic dum in solarium ingrederetur, egressa est Mater ejus benigna cameram suam, et cernens prædictum dominum Karolum in corpore male dispositum, tetigit pectus ejus proferens aliqua verba deprecativa. Quibus prolatis, subito ipse evomuit per os ejus maximam copiam sanguinis in tantum, quod nullo modo potuit Matris sue loqui, et convuluit. Iterum vero sub annum 1367 ex Margareta, Vastenensi abbatissa, jam citata.

317 Haud diu post reductam in Urbem anno 1367 Pontificiam sedem ab Urbano V. S. Birgittæ, quæ e Suecia anno 1345 aut sequenti proficiscens jam inde a Christo audiverat, ut legitur cap. 8 Revelationum Extravagantium, fore, ut Romæ Pontificem et imperatorem videret, cum utroque Romæ egit tum de iis, quæ ad Ecclesiæ emendationem statumque, tum de iis, quæ ad Regulam S. Salvatoris et instituendum a se Ordinem pertinebant : quoniam vero citato Extravagantium capite S. Birgitta Romæ mansisse dicitur annis quindecim, donec ibi videret Pontificem et imperatorem, totidemque ab anno 1346, quo e Suecia Romam venit, ad annum usque 1361 numerantur, hinc verosimillime, qui libellum Duaci edidit anno 1677 de Institutione monasteriorum simplicium S. Salvatoris, in hanc rem ita scripsit cap. i Anno mcccclxi Romæ præsentavit (Birgitta) Urbano V. et Carolo Bohemo imperatori juxta Christi mandatum quasdam revelationes pro reformatione Ecclesiæ et prædictam Regulam seu Constitutiones, ad confirmationem illarum a Papa obtinendam, mediante etiam favore imperatoris : quæ tamen pro tunc non fuerunt confirmate. At mendum vel in verbis cap. 8 Extravag. Revelat. cubat, vel quod magis arbitror, aliunde, quam ab anno 1346, quo Romam venit, anni isti 15 numerandi sunt.

318 Etenim si ab anno 1346, quo Romam venit Birgitta, numerentur, Romam Urbanus venisset anno 1361 quam proxime : at eo Urbanus non venit ante annum 1367, nec ante sequentem ibi una cum Pontifice Carolus fuit. Opinor itaque verba illa : Et mansit (Birgitta Romæ) juxta præceptum divinum annis xv, antequam veniret Papa, videlicet Urbanus V, et imperator Carolus Boëmus, ita esse accipienda, ut significant, Birgittam expectasse Romæ Urbanum annos 15 ab eo tempore, quo Urbanum fore pontificem præsciverat, usque ad tempus, quo hic S. Salvatoris Ordinem et Regulam approbavit, seu ab anno circiter 1355 usque ad annum 1370 numerandos. Certe sic annos illos 15 ipsamet Birgitta numerasse videtur apud comitem Nola-

ANCTORE
J. B.licet tunc
quidem
frustra:

A num in Epistola ad Alfonso, Giennensem olim episcopum: sic ea de re ille: Cum sancta Domina prelibata ad Montem Flasconem pergeret (anno 1370) ubi sanctae memoriae Urbanus V cum sua curia residebat pro obtinenda confirmatione ejusdem suae Regulae... dixit (Urbano) se gratiam habituram, cum a xv annis ipsum Antistitem expectasset in Urbe, quo tempore ipse Papa erat abbas ejusdam parvi monasterii (factus est abbas S. Germani Autissiodorensis anno 1355 secundum Sammarthanos) et de ipsius promotione ad Apostolicam Sedem nullatenus speraretur. Si- cut igitur hic annis xv, quibus Birgitta Urbani V in Urbem adventum dicitur expectasse, annu- meratur tempus, quo Romae ab anno 1367 usque ad annum 1370 moratus fuit Urbanus, ita et annis 15 loco Revelationum supra ludato memoratis annumerandum apparet, servato etiam utrobique eodem numerandi principio, ut ut aliud verba, sensu obvio intellecta, indicare videantur.

et anno
1368

319 Rectius itaque ea de re sic loquitur Birgerus num. 24: Stabis autem in Roma (quot annis non exprimit) donec summum Pontificem et imperato- rem ibi videbis, quod etiam contigit anno Domini mcccxlvii, et ambobus per eam revelationes super reformatione status Ecclesiae mittebantur. Rectius item Chronicon Vastenense ad eundem annum: Beata Birgitta loquebatur Romae tam Papae, quam imperatori. Verum tam Birgeri, quam Chronici Vastenensis verba ita intelligenda videntur, ut anno quidem 1367 Pontificem Urbanum V, se- quenti vero imperatorem Carolum IV Romae S. Birgitta convenerit, vel utrobique anno 1367 sub-stituendus sit annus 1368: hoc enim posteriori anno primum Carolus IV cum Urbano V Romae versatus est: sic enim utriusque congressum et Caroli IV Romae moram describit auctor Vitae se- cundae Urbani V apud Baluzium col. 408 et seq.

cum impe-
ratore Ca-
rolo Bohe-
mo.

320 Die nona Octobris (anni 1368) rediturus ad Urbem (Urbanus V) recessit de Monte Flascone et intravit Viterbium, ubi imperator, exiens de civitate Senensi, venit ad Papam die xvii di-cti mensis et sequenti die iter arripiens praeces- sit Papam ad Urbem, cum gaudio et honore re- ceptus per Romanos. Die Sabbati vicesima pri- ma dicti mensis dominus Papa venit Romam, quem idem imperator vice stratoris adextravit a porta Collina, quae est prope castrum S. Angeli, usque ad basilicam S. Petri, pedestris eundo et tenendo frenum equi. Deinde descendendo domi- nus Papa, idem imperator ipsum deduxit usque ad altare, mansitque in Urbe infra canonicam habitando, expectans adventum domine impera- tris uxoris suae, quae venit Romam die xxix di-cti mensis cum decenti comitiva. Et die prima Novembris, domino Papa celebrante in altari S. Petri, dominus Ostiensis cardinalis inunxit eam, et idem dominus Papa imposuit diadema, ac co- mitantibus eam duobus episcopis cardinalibus, post prandium ad Lateranum coronata perrexit in laetitia gentis, quae eam sequebatur. Et Dominus imperator eodem die fecit milites. In die S. Cle- mentis (xxiiii Novembris) domina imperatrix re- cessit de Urbe. Abierat autem jam ante Roma Carolus satis cito, inquit auctor Vitae primae Urbani, post coronationem uxoris suae Eliza- bethae; ut adeo imperatorem S. Birgitta inter diem xxi Octobris et i Novembris anni 1368 Romae con- venisse videatur.

321 Sed, quidquid tum egerit S. Birgitta, Ordinis quidem sui et Regulae confirmationem seu approbationem non obtinuit: Lib. 4 Revelationum cap. 137 Revelatio legitur, quam inter annum 1368 et 1370 obtulisse Pontifici videtur: agit illa de approbanda S. Salvatoris Regula, concipiturque his verbis: Filius Dei loquitur ad Sponsam. Qui habet glomerationem filorum, in qua est aurum optimum, non desinit filare, donec inve- nerit aurum. Quo invento, utitur possessor ad ho- norem et commodum suum. Sic iste Papa Ur- banus aurum est ductile ad bona, sed sollicitu- dinibus mundi vallatus est. Ideo vade et dic ei ex parte mea. Tempus tuum breve est, surge et attende, quomodo animae tibi commissae salven- tur. Ego obtuli tibi Regulam Religionis, quae fun- dari et incipi debet in loco Vuatzsteno in Sue- tia, quae de ore meo processit. Nunc autem volo, ut non solum auctoritate tua confirmetur, sed et benedictione tua, qui vicarius meus es in terris, robaretur. Ego dictavi eam et dotavi spirituali dote, scilicet concedendo Indulgentias, quae sunt in Ecclesia S. Petri ad vincula in Roma. Tu er- go approba coram hominibus, quod coram exer- citu meo caelesti est sancitum. Si autem quaeris signum, quod ego haec loquor, hoc jam ostendi tibi, quia quando primum audisti verba mea, ani- ma tua in adventu nuncii mei spiritualiter fuit consolata. Si autem quaeris ulterius signum, da- bitor tibi, sed non sicut Jonae Prophetae. Tu au- tem, Sponsa mea, cui dictam gratiam feci, si non poteris habere litteram et gratiam Papae et sigil- lum super concessione dictae Indulgentiae, nisi praecedente pecunia, sufficit tibi gratia mea. Ego enim approbo et confirmabo verbum meum et omnes sancti erunt mihi testes. Mater mea erit tibi sigillum. Pater meus confirmator, et Spi- ritus meus advenientium ad monasterium tuum con- solator.

322 Tandem anno 1370 S. Birgitta Urbanum V in Monte Flascone agentem feliciori successu, quam ante, adiit, ab eodemque Regulae atque In- stituti sui approbationem obtinuit, ut testatur auctor Vitae secundae Urbani apud Baluzium col. 412. De mense Julii, inquit, eodem anno (1370) fuit [apud] Sedem Apostolicam domina Brigida de regno Suetiae, petens confirmari Re- gulam sibi revelatam a Deo, secundum quam volebat vivere moniales et fratres in monaste- rio, a se fundato in dicto regno in loco de Ven- tena (lege Vastena) et obtinuit, quod secundum Regulam S. Augustini viverent. Haec Domina de pueritia revelationes divinas habuit, et claruit in vita et post mortem. Consonat Thorinus Andreae, ita ad annum 1370 scribens in Chronico Vas- tenensi: Beata Birgitta accepit confirmationem Constitutionum regularium ab Urbano quinto, quas sibi praesentavit. Consalvus Durantus, epi- scopus Feretranus, qui in Notis ad cap. 49 lib. 4 Revelationum Regulam S. Salvatoris ab Urbano V approbatam fuisse scripserat, dein ad calcem Praefationis ad Regulam S. Salvatoris, se aliosque corrigens, ait, Urbanum V quidem ap- probasse seu confirmasse S. Salvatoris Religio- nem seu Ordinem, sed Regulam ab Urbano VI fuisse confirmatam, quod ex Urbani VI Bulla, quam subjicit, deducit. Verum ab Urbano V Re- gulam S. Salvatoris, seu Constitutiones fuisse ap- probatas certo saltem quodam modo, liquet tum ex Chronico Vastenensi mox laudato, tum ex Bulla Urbani V, mox exhibenda, qua Consti- tutionum,

sed anno
1370

AUCTORE
J. B.

tutionum, a S. Birgitta sibi oblatarum, diserte meminit; ut adeo emendatione illa, quæ in editione Coloniensi Revelationum S. Birgittæ anni 1628 non reperitur, omnino opus haud fuerit: esto, Regulas seu Constitutiones illas dein recognitas probatasque fuisse.

voti compos
facta est per
Urbanum,

323 Porro Urbani V Bulla mox citatæ revelationum S. Birgittæ editioni initio voluminis inserta sub titulo: Ordinis S. Birgittæ fundatio, ita habet: Urbanus episcopus, servus servorum Dei. Venerabilibus Fratribus archiepiscopo Upsalensi, et Strengensi ac Vexionensi episcopis, salutem et Apostolicam benedictionem. His, quæ divini cultus augmentum, sacræ religionis studium et spirituales fidelium profectum conspiciunt animarum, Apostolicum favorem libenter impendimus, easque benevola opis ac operis diligentia promovemus. Sane oblata nobis pro parte dilectæ in Christo filiæ, nobilis mulieris Birgittæ, relictæ quondam Ulphonis de Ulphason, militis, viduæ Lincopensis dioc. petitio continebat, quod ipsa pio et zelanti affectu, terrena in celestia, et transitoria in æterna, felici commercio commutare * ad honorem et sub vocabulo beatæ Mariæ Dei Genitricis, Virginis gloriosæ, de bonis sibi a Deo collatis in oppido Watzstenoni præfate diocesis, unum monasterium, divina sibi aspirante gratia, sub spe licentiæ a Sede Apostolica obtinendæ, sumptuoso utique opere jam inceptum (pro sexaginta monialium seu sororum, illarum abbatissa in hujusmodi sexagenario computato * numero, quæ Majestati divinæ ac Virgini antedictæ sub regulari habitu perpetuum et devotum sinceris mundisque mentibus castisque corporibus exhibere habeant famulatum) ad consummationis seu perfectionis finem deducere cupit.

* supplere
volens

B

* computata

qui bulla
hic exhibita

324 Et aliud, separatim ab illo, in eodem oppido pro decem septem fratrum (computato in dicto numero ipsorum Priore, qui eis in spiritualibus tantum præsit) per quos abbatissa monialesque prædictæ, quæ pro tempore fuerint, possint divinorum auditionis, salutiferæ prædicationis et eruditionis pabulo refici, et in spiritualium necessitatum suarum casibus seu articulis adjuvari: ac pro octo conversorum, habentium dictis fratribus deservire, usibus, et separatim habitationibus fundare intendit, atque construere: et pro personarum in iisdem monasteriis pro tempore degentium sustentatione congrua et aliorum incumbendum eis supportatione onerum sufficientem dotem etiam assignare, ac utrumque ipsorum monasteriorum, regularesque personas in utrolibet ipsorum pro tempore degentes, Ordinis S. Augustini esse intendit, et personas ipsas secundum regularia ipsius Ordinis vivere instituta. Et ut ipsa mortalis conjugis destituta consortio, immortalis ac incorrupta concepit et peperit, se totaliter dedicando, ei libaminis sacrificium offerat gratioris, infra dictarum monialium numerum (quod tamen re ipsa non contigit) proponit vitam ducere regularem. Affectat quoque predicti Ordinis regularia instituta præfata, per certas Constitutiones utriusque dictorum monasteriorum (nota, hæc pro iis, quæ num. 218 dicta sunt) personis regularibus assignare, per eas (prout secundum sexuum distinctiones earum statibus competet perpetuis temporibus observandas.

325 Quare pro parte ipsius Birgittæ fuit nobis humiliter supplicatum, ut suis in hac parte votis annuere de benignitate Apostolica dignamur. Nos itaque ipsius supplicationibus inclinati Fraternitati vestræ, de qua plenam in Domino fiduciam gerimus, per Apostolica scripta committimus et mandamus, quatenus vos vel duo, vel unus vestrum, si, in quo est, ut præmittitur, dicti monasterii monialium fabrica jam incepta, nec non in quo dictum monasterium Fratrum fundari et construi per dictam Birgittam intenditur, loca ad hæc vobis videantur apta et congrua ac honesta, attentis circumstantiis universis, quæ circa hæc attendendæ fuerint (super quibus conscientias vestras oneramus) dictaque loca ad ipsius Birgittæ personam pertinent, vel per eam justo titulo acquirantur, vos, dote sufficiente pro dictis sustentatione personarum, et supportatione onerum præfatorum, ad vestrum vel duorum, aut unius vestrum discretum arbitrium primitus assignata eidem Birgittæ, monialium, jam, ut præfertur, inceptum perficiendi: fratrum vero monasteria prædicta fundandi et construendi cum ecclesiis, campanilibus, campanis, cœmeteriis et aliis necessariis officinis, ita quod utrumque monasteriorum cum suis ædificiis ab altero sit discretum, plenam et liberam licentiam largiamini, et omnimodam potestatem. Hac autem prima vice, vos, aut duo, vel unus vestrum ad loca et in locis fratrum et sororum prædictorum personas honestas et alias idoneas eligatis, institutis atque ponatis, et ad instructionem ac informationem hujusmodi primarum monialium seu sororum monasterii antedicti abbatissam idoneam scientiam, moribus, et ætate, et exemplaris vitæ, de Ordine alio, parisi vel arctioris observantiæ (cum in regno Suetiæ, ut asseritur, nullum monasterium sororum dicti Ordinis sancti Augustini existat) dictum alium suum Ordinem expresse professam, quæ antedicti monasterii monialium seu sororum earumdem ingressum, regularia instituta prædicti Ordinis, et subsequentes (N. B.) Constitutiones hujusmodi, sic prædicto, eligatis, assumatis et præficiatis.

326 Cui quidem abbatissæ hac prima vice, ut præmittitur, assumendæ, post constructionem et inhabitationem dicti monasterii monialium licere volumus, quod ad monasterium ipsum et ejus regimen, de quocunque alio monasterio parisi, vel arctioris observantiæ, ut præfertur, transire valeat, cujuscunque superioris licentia minime requisita. Ipso monasterio post hanc primam vicem in dispositione juris communis, juxta præfata regularia instituta dicti Ordinis (salvis Constitutionibus omnibus infrascriptis) de cætero remansuro. Concedendo fratribus et monialibus dictorum monasteriorum, auctoritate præfata, ut omnibus gratis, privilegiis, libertatibus et immunitatibus competentibus monasteriis et personis regularibus Ordinis antedicti (salvo jure diocesanis) plene et libere gaudeant, et etiam potiantur; ac institutiones prædictas tamquam Ordini et institutis præfatis consonas, seu eis aut eorum alicui minime repugnantes, prout ex certorum examinatorum, ad hæc per nos deputatorum relatu percepimus, eisdem monasteriis, et utriusque ipsorum regularibus tam præsentibus, quam futuris assignare personis, easque confirmare auctoritate procuretis eadem. Contradi-

A ctiores per censuram ecclesiasticam, appellatione postposita, compescendo. Dictarum autem Constitutionum talis est continentia in effectu, videlicet etc. Datum apud Montem Flasconem Nonis Augusti, Pontificatus nostri anno octavo, seu anno 1370, die 7 Augusti, cum Aenionem redire Urbanus cepit, ac mortem imminentem illi S. Birgitta praevidit, quod ea de causa hic observatum velim, ut pateat, S. Birgittam neque ulla personarum dignitate, neque beneficiorum seu percipiendorum spe, seu perceptorum memoria avocari ab implendis, quae divinitus in mandatis acceperat, potuisse. Porro Regulam S. Salvatoris, ab Urbano V approbatam, Gregorius XI anno 1377 ex Diario Vastenensi, et Urbanus VI anno 1379, cujus Bulla praefigitur Revelationibus S. Birgittae anno 1628 Coloniae Agrippinae editis, confirmarunt. Monasterii vero Vastenensis hanc notitiam habe.

in Suecia sita.

327 Qua Gothiam Orientalem ab Occidentali dividit lacus, Vether indigenis dictus, visitur Vastena, oppidum Sueciae, arce et condito illic a S. Birgitta monasterio fundatoque S. Salvatoris Ordine olim celebre. Olaus Magnus lib. 2 cap. 19, quod de famosis Gothorum lacubus est, de lacu Vether ita scribit: Est praeterea lacus alius VETHER dictus, adeo claras et perspicuas aquas habens, licet virenti colori conformes, ut obolus in profundo situ videri possit. Super hunc lacum est insigne monasterium divae Brigittae, alias Brigidae et filiae ejus S. Catharinae, utriusque opulentia et devotione fundatum et dotatum. Monasterium vero Vastenense, quod Olaus insigne dicit, Urbanus V sumptuosum vocat in Bulla paulo ante recitata; idemque Messenius his versibus, etsi paulo liberalius, celebravit:

Mira quidem pictura tibi; mage mira sed ipse

Suggeret aspectus, lector amice, domus.

Par decus eximiae non conspecturus in orbe

Structurae: multus convena testis erit.

Sive peragrentur, quae climata cernit Iberus,

Ausonaeve domus, tecta vel ampla Vari.

Gloria Watzsteniis tribuetur tanta Colossis,

Cedat ut haec nulli celsa decore domus.

quod non prius.

328 Insigne hoc opus jam inde ab anno 1370 aliquatenus S. Birgittae, licet absentis, cura fuisse profectum ex Bulla Urbani V satis intelligitur: nec dubium, quin illius structuram S. Birgitta, cum adhuc in Suecia esset, meditata fuerit partemque bonorum suorum illi addiderit: verum quo primum anno condici cepit? Bailletus in Vitis Sanctorum ad diem viii Octobris de S. Birgitta agens in hanc rem ita scribit: Cum suis adhuc bonis (verba ejus Gallica Latine reddo) gauderet, et superstitie forte adhuc conjuge, Vastena pro monialibus monasterium fundasset: sategit, ut id ingrederentur numero sexaginta, quibus Constitutiones praescripsit, quas sibi Dei spiritu dictatas existimabat. Easdem etiam monachis xxv secundum sancti Augustini Regulam viventibus proposuit. Libenter admissae fuerunt, atque haec origo fuit Ordinis monastici, qui dein dictus fuit S. Salvatoris seu S. BRIGITAE, et a Sede Apostolica una cum Constitutionibus approbatus. Itaque ex Bailleti opinione S. Birgitta non modo Vastenense co-

nobium, cum adhuc in Suecia esset, fundarat: sed in id etiam moniales 60, monachos vero 25 prius introduxerat, quam Ordinis sui Constitutiones Sedis Apostolicae approbationem tulissent: quod utrumque a vero alienum est. Postremum falsi convincit bulla Urbani V, ex qua liquet, S. Birgittam ab Urbano V petiisse, non ut faciam jam 60 monialium, et 25 monachorum in monasterium Vastenense, tunc tantum pro monialibus, nondum vero pro monachis inchoatum, introductionem ratam haberet, sed ut sibi ad illam, opere, incepto tantum hactenus, ad finem, quantum necesse esset, perducto, facultatem concederet.

329 Alterum vero, nimirum Vastenense monasterium jam inde ab eo tempore quo S. Birgitta adhuc in patria morabatur, seu ante annum 1346 fuisse fundatum, falsi pariter convincitur ex Diario Vastenensi, ex quo sub annum dumtaxat 1369 dictum monasterium condici coepisse colligitur, quod ita ostendo: primus monasterium Vastenense edificare cepit Joannes Petri, quinquennio circiter, antequam S. Birgitta reliquae Roma in Sueciam per S. Catharinam delatae fuerunt: ita enim de eo legitur in Chronico Vastenensi ad annum 1405, quo obiit: Iste frater (Jowan Petharson seu Joannes Petri) sicut dixi (ad annum 1401, quo ejus uxor mortua est) primo incepit edificare monasterium in castro Vazstena, tunc temporis desolato et sine habitatore existente, secundum praecipuum beatae Birgittae. Nam, ut audivi ab ore ejus, cum idem Jowan Petharson Romae esset cum beata Birgitta, adhuc in humanis degente, dixit ad eum Domina Birgitta: Mi chare Johannes, cum redieris ad Sueciam, accede ad castrum Vazstena, et edificatis domibus necessariis, ibi permanes, quousque ad te venero (florum enim S. Birgittae erat, ut Urbanus in Bulla supra recitata num. 324 ait, vitam illic monasticam agere) Deo duce: nam ibi debet monasterium fieri. Cui ille: Domina mea, ego uxoratus sum et filios habeo, monachus fieri non possum.

quam anno circiter 1369

330 Et illa: Accipias uxorem tuam tecum ad Vazstena, ego autem volo parvulos tuos ad me recipere et de eis providere. Et accedas ad Dn. Nicolaum, episcopum Lincopensem, qui dabit tibi litteras super illum locum confectas, et ipse adstabit tibi in omnibus ex parte mea. Ipse vero Jowan Petharson rediens ad Sueciam cepit edificare viriliter et ferventer Vazsten. annis quinque, cui adstabat Thomas episcopus Vexionensis, qui ibi secum etiam continue residebat, donec Dna Katharina et alii cum reliquiis beatae Birgittae, tunc defunctae, a Roma ad Vazstenas venerunt. Ad annum autem 1401 hic Joannes Petri Vastena in loco, quo S. Birgittae monasterium condendum erat, ante se nihil... nec quidem unam stipulam structurae praeter trium domorum lapidearum dirutos muros dicitur invenisse. Atqui ex eodem Diario S. Birgittae ecclesiae Vastena depositae fuerunt anno 1374, mense Julio: hinc vero ordine retrogrado annos quinque integros numerando ad anni 1369 mensem Julium pervenies; quo adeo verisimiliter anno monasterium Vastenense condici coeptum est: ut adeo procul a vero absit, jam inde ab anno 1345 aut etiam citius id fuisse fundatum aut a religiosi inhabitatum. Quamquam autem, ut dictum est, S. Birgitta in animo habuerit Vastena vitam monasticam ducere, numquam tamen, dum vixit, ut

condi coeptum

AUCTORE
J. B.

ut reliqua ejus vitæ series ostendet, monasterium Vastenense vidit: totam tamen illius delineationem animo habuit, docente Christo, probe perspectam, ut fuse legitur capp. 28, 29, 31, 34, 38 *Revelationum Extravag.*

fuisse videtur:

331 Porro etsi anno dumtaxat 1369 verosimilime condi ex dictis monasterium Vastenense ceperit, nondum tamen e vivis, quantum quidem apparet, S. Birgitta abierat, cum sub qualicumque saltem religiosæ communitatis specie tum a viris tum a feminis incolæ cepit: quippe evoluto viâ anno a morte ejus uno, cum anno 1374 S. Catharina Matris suæ reliquias ad Vastenense monasterium transtulit, id jam tum fratres et sorores aliquot inhabitabant, quæ S. Catharinam ingentis lætitiæ significatione exceperunt, ut ait Ulpho sæpe laudatus in ejus Vita tom. 3 Martii pag. 513 his verbis: Perveniens tandem (S. Catharina) ad monasterium Watzstenense feria quarta infra Octavas Petri et Pauli cum ingenti gaudio a tota congregatione sororum et fratrum suscipitur. Sub qualicumque, inquam, saltem religiosæ communitatis specie: quippe anno tantum 1377, quo ex *Diario Vastenensi* Gregorius XI Urbani V Bullam confirmavit, idem ille Pontifex Henrico archiepiscopo Upsalensi, Nicolao Lincopiensi, et Tordoni Strengei episcopis commisit, ut Ordinem S. Salvatoris in monasterio Vastenensi reipsa riteque instituerent, quod hi anno 1380 perfecterunt, ut legitur in *Fundatione ejusdem Ordinis*, libris *Revelationum* S. Birgittæ Coloniz anno 1628 editis, præmissa puncto 2. Anno vero 1384 sollemnis fratrum sororumque in idem monasterium coram episcopis supradictis introductio primum contigit, ita ad dictum annum notante Thorio in *Diario Vastenensi*. Item die S. Severini episcopi, cujus festum tunc cadebat in Dominica, primo introductus fuit conventus sororum ad tenendum Constitutiones S. Birgittæ in Vazstenon, præsentibus venerabilibus patribus et dominis videlicet Henrico archiepiscopo Upsalensi et Thordone episcopo Strängianensi, cum institutore Dn. Nicolao episcopo Lincopiensi... Et sequenti die, sive feria secunda introducti sunt fratres in curiam suam. Anno denique tantum 1388 abbatissæ Vastenensis munere prima omnium fungi cepit Ingegerdis, S. Birgittæ ex filia Mæretta seu Martha, hujusque marito Camuto Algothi, neptis, ut partim in *Vastenensi Diario* ad dictum annum, partim in *Margaretæ, Vastenensis abbatissæ, Chronico* videre est.

adjuvante
Alberto,

332 Quamquam vero Birgitta monasterio condendo, e Suecia proficiscens, dotem reliquisset, voluit tamen Albertus, Sueciæ rex, qui Magno, a proceribus regni ejecto, anno 1363 successerat, sive quod illa haud visa sufficiens esset, sive ut monasterio esset prospectum uberius, symbolam quoque suam, indicta regni incolis certa pensione, quotannis solvenda, in id conferre; ut liquet e diplomate, quod ejus nomine Albertus ejus pater, dux Magnopolensis, anno 1367, cum de condendo monasterio Vastenensi agebatur, dedit, Benzeliu vero ex *Bibliotheca publica Upsalensi* descriptum exhibet his verbis: Albertus Dei gratia dux Magnopolensis et comes Siverinensis nobilibus, honorabilibus et discretis viris, universis et singulis clericis et laicis dyocœsin Lincopensem inhabitantibus salutem et favorem. Cum filius noster dominus rex Albertus et deliberato consilio et consensu et unanimi tam dominorum prælatorum, quam aliorum consiliariorum suorum et potiorum

regni sui, duo edicta fecerit, unum quidem generale, videlicet per universas regni dyocœses, et aliud particulare, per solam videlicet dyocœsin Lincopensem, ex quorum edictorum voluntaria susceptione possit infallibiliter Deus ad propitiationem hujus tribulati regni converti, et mater ejus benedicta Virgo Maria, hujusmodi oblationis obsequio mitigata, pro salute omnium in hoc regno degentium apud filium suum misericordiam et benignitatem advocare.

333 Primum videlicet, quod propter singulas personas utriusque sexus, sicut in litteris regis exprimitur, unus denarius valens dimidium Lubec: denarii, pro instauratione unius monasterii in Watzstenum, in honorem beate Mariæ Virginis et ampliationem divini cultus, annis singulis perpetuis futuris temporibus solveretur: secundum, quod tertia pars decimarum pauperum pro sustentatione canonicorum residentium apud ecclesiam Lincopensem, plus ceteris ecclesiis regni cathedralibus in bonis suis et personarum in ea degentium prægravatam pariter et afflictam, per totam dyocœsin debitum temporibus inferretur, ac canonicis et clericis residentibus apud dictam ecclesiam Lincopensem fideliter traderetur: licet plerique vestrum, ut dicitur, ad pravorum hominum suggestionem, et quidam ex pravitate propria difficiles, ne dicam rebelles, sed valde voluntarios (*lege*: involuntarios) se ostendunt. Ea propter universitatem vestram hortamur in Domino et rogamus salubrius consulentes, quatenus ad predicti denarii et dictarum decimarum exhibitionem, sicut modum et formam in litteris regis accepistis, consideratis propriis necessitatibus, infra instans festum Paschæ et deinceps cum fidelitate et benevolentia vos reddatis obeditores et filios efficaces, ne forsitan ab excelso cœlorum Domino, et ejus ministro domino rege vestro ad id faciendum digna animadversione cogamini, quod alias potius cum gratitudine fecissetis. Datum Stockholm A. Dni MCCCX septimo, feria quinta post Dominicam INVOCAVIT. Hæc de Ordine S. Salvatoris, de Regula, et de primo ejus monasterio Vastenensi a S. Birgitta condito.

334 At etiam non pauci perhibent, ut scribunt Hermantius et Helyotus in *Historiis Ordinum*, ab eadem institutum fuisse in Suecia Ordinem militarem, approbatum ab Urbano V. Sane lib. 4 *Revelationum* cap. 7, et lib. 8 cap. 32 atque alibi non pauca legere est de quibusdam equitibus, ac inter alia ipsam etiam formulam, qua sese Ecclesiæ et proximo devoverent. Institutum hunc voluit sub annum 1366, et large dotatum; sed brevi post S. Birgittæ obitum desiisse: iisdem autem fere legibus fuisse obstrictum, quibus Ordo equitum Melitensium, ac vexillum prætulisse in bello, cujus altera facies crucem cæruleam octogonam, Melitensi non absimilem, sed e qua pendebat lingua ignea, tamquam symbolum sui in Deum et proximum amoris: altera vero coronas tres in area cærulea (quæ regni nimirum Suecici insignia erant) depictas habebat. Verum Ordo hic non videtur unquam existisse, nec in *Revelationibus* S. Birgittæ mentio fit Ordinis cujusdam militaris, ab ea instituti; sed cujusvis Ordinis militaris universim et ceremoniæ, quæ in illis memorantur, earum fere similes sunt, quæ tum passim in aliis regionibus, cum forte eques aliquis creabatur, observabantur, inquit Helyotus;

A *lyotus; cuius sane opinio ex perenni et communi S. Birgittæ biographum, nec non Bonifacii IX. qui tamen institutum ab ea S. Salvatoris Ordinem in Bulla Canonizationis memorare non omisit, silentio non parum confirmatur.*

§ XXII. Dei jussu Hierosolymam profecta, in Cyprum appellitur. Quid rerum istic gesserit.

Sub vita fl-
nem divino
monitu

Venio nunc ad postremum S. Birgittæ iter, sed prioribus ætate jam provec-
tæ austeritate exhaustæ non minus arduum, quod solita tamen Sponsi sui præceptis parendi alacritate animique magnitudine suscepit Hierosolymam versus. Currentibus tamen, inquit Birgerus ejus biographus, multorum annorum spa-
ciis Unigenitus Dei sponsæ sue dilecte in Jherusalem ire præcipiens, sic alloqui dignabatur: Ego sum quasi aquila etc: Et Bonifacius IX in Bulla Canonizationis: Hierosolymam deinde perrexit, et loca singula, in quibus redemptor noster Jesus Christus annuntiatus, natus, educatus, baptizatus, conversatus, mirabilia operatus, illusus, crucifixus et sepultus fuit, et ad caelos ascendit, insigni devotione et venerabunda conspexit. Haud inexpectata fuit S. Birgittæ ea peregrinatio; quippe quam ei et Beata Virgo prædicaverat, et Christus ipse, ut ad illam se pararet prius edixerat. Primum legitur lib. 7 Revelationum cap. 1, ubi Deipara S. Birgittam sic dicitur allocuta: Ideo annuntio tibi, quod tu ibis in sanctam civitatem Jerusalem peregrinando, quando placuerit Filio meo, et inde ibis ad Bertheleem, ibique ostendam tibi in loco proprio totum modum, qualiter ego peperii. Alterum legitur cap. 6 ejusdem libri, ubi hæc habentur: Cum Sponsa Christi esset in Roma continue residens, et quodam die orando staret in elevatione mentali, tunc Christus apparuit ei sic dicens: Parate vos jam ad perigrinandum in Jerusalem, ad visitandum sepulchrum meum, et alia loca sancta, quæ ibi sunt, et recedis de Roma, cum ego dixerò vobis.

C Hierosoly-
mam abiens

336 Annum et diem, quo hæc Christi S. Birgittæ apparitio contigit, docet titulus citato Capituli præfixus, nimirum die S. Urbani, Papæ et Martyris, seu xxv Maii anni 1371, cum jam annos aliquot a peregrinatione Neapolitana rediit in Urbe exegisset. Idem denique iter et S. Stephanus S. Birgittæ Romæ prædicasse fertur lib. 6 Revelationum cap. 108 his verbis: Venies adhuc in Jerusalem ad locum passionis meæ. Porro S. Birgitta, quæ, nisi jussa, nusquam sese loco movere consueverat, ex quo Christi supradictis anno et die voluntatem audierat, Romæ expectandum sibi censuit, dum, ut iter aggrediretur, a Christo moneretur, quod anno 1372, ut ex dicendis apparebit, contigit. Sic illam Christus tum allocutus dicitur lib. 7 Revelat. cap. 9: Ite jam et recedite de Roma ad Jerusalem. Perculit ea vox, teste Birgero, aliquantulum Birgittam, quæ se tanto itinere ob senium provec-
tum et infirmum imparem putabat: verum verbis mox citatis subjunxit Christus: Quid causaris de ætate? Ego sum naturæ conditor, ego

possum infirmare et roborare naturam, sicut mihi placet, ego ero vobiscum, ego dirigam viam vestram, ego ducam et reducam vos ad Romam, et procurabo vobis necessaria sufficientius, quam umquam habuistis prius. Ita fere etiam Birgerus num. 29 loquitur, si substantiam vimque verborum utrinque consideres.

337 His animata S. Birgitta iter Hierosolymitanum arripere minime distulit: quos sibi comites adjunxerit, tacet Birgerus: apud Surium § 19 recensentur S. Catharina, Petrus confessorius, et Magnus, S. Birgittæ capellanus; quibus ex § 24 addi debet et Carolus S. Birgittæ filius, quem Romam venisse, vidimus supra. Margareta, Vastenensis abbatissa, S. Birgittæ, Hierosolymam abeuntis, comites sic enumerat: Jam notum sit oportet, sequutos fuisse S. Birgittam ad sacrum sepulchrum abeuntem tres suos liberos Dn. Carolum. Dn. Birgerum, et beatam matrem nostram Catharinam, item vernas duos, et beatum magistrum Petrum, atque Petrum, Priorem monasterii Alvastra, ut octo admodum fuerint comites, atque revelavit Deus sanctæ Birgittæ omnes, uno excepto, reversuros Si comitibus octo hic memoratis S. Birgittam non annumeret Margareta, deerit hic ex eorum numero unus, nimirum Alphonsus, Giennensis antea episcopus, quem S. Birgittam comitatum fuisse, saltem in reditu Hierosolymitano de seipso testantem audivimus supra num. 305, atque in itinere etiam eidem comitem fuisse videbimus infra. Testatur porro id etiam Nicolaus de Ursinis, comes Nolanus, in Epistola ad ipsum Alphonsum data apud Hormann. 831, ubi inquit: Cum enim eadem Domina proposuisset sepulchrum Domini visitare, ut perrexit Neapolim, cum qua etiam tu, Pater, ivisti, ego illic eodem tempore cum convenirem ipsam etc: Roma abeuntem Latinus de Ursinis, e nobilioribus Urbis familiis oriundus, honoris gratia longe deduxit, ut scribitur in S. Birgittæ Vita Suriana num. 19 et in Vita ejusdem Locanii typis edita; ex quo, quanto in honore ac veneratione Romæ fuerit, conjicere licet.

338 Roma Neapolim denuo adisse, ut inde Hierosolymam navigaret, ex verbis comitis Nolani mox recitatis, manifestum est; quibus et Margareta abbatissa consentit. Huc autem cum pervenit, more suo multa præclare gessit: præsciverat, uti jam supra ex Margareta relatum est, se comitesque suos omnes Romam, uno excepto, redituros. Erat is Carolus ipsius Birgittæ filius, qui, cum Neapolim pervenisset una cum Matre, in morbum incidit, ex eoque brevi post obiit. Rem gestam repeto ex Margareta abbatisse Chronico: Neapolim, quæ Siculi regni pars est, cum venissent, et Johanna regina, sanctæ Birgittæ amicissima, tum vidua imperium administraret, filios suos S. Birgitta docuit, quo cultu reginam præsentem venerantur more illius terræ, flexis nimirum genibus et pedum osculo. Carolus, cum ad reginam accedens proprius debitam exhibuisset reverentiam, labia quoque illius exosculabatur. Hac audacia ita commota est regina, ut tota in amorem ejus raperetur, et, habitu denegato, se ei nupturam, confirmaret. S. Birgitta id fieri posse pernegabat, quandoquidem uxor filii domi adhuc in vivis esset: regina autem propositi tenax se illud non curare, et voluntati suæ morem geri debere institit. Tum sancta Birgitta devotissimis

LECTORS
J. B.

cum comiti-
bus aliquot,

ada Neapo-
lim, ubi fi-
tium

F

AUCTORE
J. B.

Carolus
amittit,

339 Illius obitum multis regina lachrymis

prosecuta est et justa persolvit nihilo minore apparatu, quam si maritus fuisset, ceu hæc omnia oculatus testis magister Petrus retulit. Die, qui Matthiæ Apostolo sacer (xxiv Februarii) in morbum incidit in urbe Neapoli, et quinto decimo die proxime sequenti obiit, ibique sepultus est, hinc die festo Ascensionis Domini ad cœlestem gloriam anima ejus evolavit, prout idem sanctus magister Petrus asseruit, S. Birgittæ divinitus revelatum fuisse. Factum hoc a Joannæ I Siciliæ reginæ moribus forte alienum non est, quæ, quamquam patronis suis, qui eam ab impudicitie labe immunem fuisse contendunt, non careat, multis tamen istius vitii saltem suspecta est. Non videtur tamen, quod Margareta ait, anno 1372, quo Neapoli Carolus, Birgittæ filius, obiit, vidua fuisse: nam Jacobum Aragonum, Majoricarum titulo tenens regem, tertium

B maritum suum, quem anno 1363 sibi matrimonio copularat, ad annum 1374 vitam potraxisse testatur auctor Vitæ primæ Gregorii XI apud Baluzium col. 433. Eodem anno, inquit, Jacobus, rex Majoricarum, accersitis sibi plurimis armigeris, intravit regnum Arragonum, causa recuperandi regnum et terras, quæ fuerant patris sui et quas jure hereditario ad se pertinere prætendebat. Sed nequaquam prævalere potuit. Immo ipso ibidem absque prole vita functo, sui commilitones satis inanes et vacui ad propria retrocedere sunt compulsi. Ab hoc vero Gregorii XI Vitæ auctore aut nihil aut parum certe dissonat Joannes Samblancatus, in brevi regum Majoricensium Historia, tom. 3 Junii operis nostri præfata, Jacobum hunc, rerum adversarum tædio affectum, anno millesimo trecentesimo septuagesimo quinto Sorie fato concessisse, scribens. Giannetasius tamen tom. 2 Historiæ Neapolitanæ seq. 128 et seq. anno 1368 Jacobi mortem innectit ac dein annis aliquot Joannam viduam fuisse, ait. Ut ut sit, si illam, Caroli nuptias appetivisse, licet hujus uorem in vivis adhuc esse sciret, vere scribat Margareta abbatisa Vastensis, quid ni etiam appetierit Caroli nuptias, marito suo Jacobo adhuc in vivis quidem superstiti, sed peregre bella gerente. Verum alio sermonem convertamus.

cujus dein
animam in
cælum ferri
vidit,

340 Margareta quantum ad Caroli mortem consonat auctor Vitæ abbreviatæ, sic eam describens: Ipse denique cum sancta Matre sua peregrinando in via et proposito versus sanctam civitatem Jerusalem, vitam suam pro recuperatione Terræ Sanctæ paratus exponere, in civitate Neapoli xii die Mensis Martii infirmatus obiit. Quod autem de ejus anima die festo Ascensionis Domini in cælum sublata Margareta refert, non modo idem auctor etiam his verbis refert: Et in die Ascensionis Domini proxime sequenti cælas petiit mansiones, sed etiam tota rei gestæ series lib. 7 Revelationum cap. 13 proluxè exponitur. Notatu digna sunt verba Virginis Deiparæ ad S. Birgittam sub initium capitis: Ego steti prope eundem filium tuum Carolum, paulo antequam emisit spiritum, ut carnalem amorem non sic in memoria haberet, quod propter eum aliquid Deo contrarium cogitaret, vel loqueretur, nec aliqua Deo placencia vellet omittere. Neque illa, quæ possent esse quomodo libet di-

vine voluntati contraria, vellet perficeret ad suæ animæ nocumentum; quibus innuitur fortassis, B. Virginem eam Carolo gratiam imperasse, ne quid illiciti opere animove admitteret, ad quod alioquin ex Joannæ reginæ verbis allici potuisset. Ad hæc S. Birgittæ oblatam fuisse visionem, qua animam Caroli in cælum ferri vidit circa festum Ascensionis, ex titulo capitis mox citati habetur, ubi quidem visio illa initium cepisse statim a Caroli morte, sed perseverasse dicitur, donec S. Sepulcri Hierosolymis ecclesiam S. Birgitta ingressa est. Licet autem in titulo cap. 14, ubi de primo ingressu S. Birgittæ in dictam ecclesiam agitur, dies nullus exprimitur; in titulo tamen cap. sequentis seu 15 mentio fit visionis alterius, die Veneris post Ascensionem Domini ipsi ibidem oblatae.

341 Quanta autem animi fortitudine S. Birgitta Caroli mortem tulerit, discas ex ejus Vita anno 1485 Lovanii edita, quæ, ut diximus, Surrio præluat, et ea de re hæc habet: Ipsa igitur longe post exeunte de Roma versus Jherusalem, prædixit, sed unum perditura * de comitiva sua sibi clarissimum *, quod et factum est. Nam cum venisset Neapolim, filius iste dominus Carolus, miles egregius, infirmari cepit; qua infirmitate obiit, Et licet ipsa Domina ibidem esset præsens, cum ipse spiritum emisit, non tamen movebat se de loco, nec voces querulosas, nec lacrimas effudit. Sed cum maxima patientia et reverentia gratias Deo referebat. Et licet Domina regina et multi principes regni Neapolis et tota civitas tam domini, quam domine sociarent se ei cum planctu magno ad sepulchrum (quod secundum Ughellum tom. 6 col. 133 Italiæ sacræ auctæ in cathedrali templo obtinuit) deducentes, nunquam tamen ipsa plorabat, sed cum gratiarum actione recommendabat Deo animam ejus. De quo tam regina, quam omnes alii admirabantur quam maxime propter hujus venerabilis principissæ maximam constantiam. Porro cum ex dictis S. Birgittæ, inchoato jam itinere Hierosolymitano, Neapoli egerit mensibus Februario et Martio et anno 1371 mense Maio (vide num. 338) ut ad hoc iter sese pararet a Christo fuerit monita; necesse est, ut hoc iter, vel ad finem vergente anno 1371, vel 1372 inchoato, aggredi cœperit, Neapolimque pervenerit: reliquum vero itineris, Neapoli nimirum Hierosolymam, hoc postremo perfecit. Unde, cum anno 1371 S. Birgitta Hierosolymam ivisse juxta præceptum Christi dicitur, id vel de tempore, quo id mandatum accepit, vel quo iter illud inchoavit, incipiendum videtur. Neapoli vero anno 1372 Hierosolymam solvise probabitur infra ex Alphonso, Giennensi episcopo, postquam aliquot S. Birgittæ, Hierosolymam euntis, Neapoli gesta recensuerimus.

342 Lib. 7 Revelationum, postquam cap. 9 relatum fuit Christi præceptum, quo ire Hierosolymam S. Birgitta jussa est, cap. xi revelationis cujusdam initium ponitur, quæ illi in civitate Neapolitana in titulo capitis ostensa dicitur: postrema autem, quæ ibi leguntur verba, hæc sunt: Audi, quid regina mihi fecerat, ego permisi eam exaltari in regnum etc.: reliqua autem revelationis series, plane supprimitur: sed ex adjunctis variis, nimirum qualitate reginæ, ejusdem cum S. Birgitta familiaritate, tempore loquæ factæ revelationis admodum apparet probabile, de Joanna Siciliæ regina sermonem illic esse, illiusque animæ statum Birgittam ea revelatione didicisse,

A didicisse, atque adeo non defuisse muneri suo Birgittam, quin pro delictorum qualitate reginam reprehenderit, qua par erat charitate ac reverentia, mediisque illi ad eorum fugam emendationemque accommodata suggererit. Sane Additionum ad S. Birgittæ revelationes auctor verbis mox citatis consilia non pauca subiungit, quæ reginæ, de qua illic sermo est, S. Birgitta Christi, ut ait, mandato exposuit, nimirum, ut vitæ noxas omnes confessione pura elueret, tum in conjugio, tum in regni administratione patrata sedulo revolceret, debita solveret, male parata restitueret, oneribus populum levaret, consiliariis iustis ac probis iudicia committeret, aliaque hujusmodi multa, quæ tum ad ipsius privatam salutem, tum ad reipublicæ bonum ac incolumitatem pertinebant, et plerumque talia, qualia S. Birgitta reginæ Joannæ dedisse, verosimillimum est. His tamen subinde miscentur nonnulla, quæ tacite Joannæ nomini labem non levem afflare sunt nata: quorum reane fuerit Joanna, necne, aliorum examini iudicioque relinquo. Addit his denique laudatæ Additionis auctor, quæ supra de Gomecio et Carleto num. B 308 et seq. post Burlanachium retuli; sed quæ potius ad moram, quam anno 1372 Neapoli traxit, sunt referenda, quam ad prius ejus iter Neapolitanum, cum hoc libro 7 rerum gestarum ordo accuratius, quam alibi servari videatur.

et loci archiepiscopo:

343 Prosequenti lib. 7 Revelationum seriem cap. proxime seq. seu 12 mentio occurrit Bernardi, archiepiscopi Neapolitani, qui S. Birgittæ orationibus sese commendavit, eique animi sui dubia aperuerit, rogans, ut consiliis suis esse sibi præsto vellet. Paruit pio præsulis desiderio S. Birgitta, cumque pro eo Dominum oraret, e Christo, quæ præsulis nomine suo monita consiliaque suggereret, audire meruit: monuit autem eum, ut curaret ad sacros ordines tum per se, tum per alios sub se constitutos episcopos promoveri neminem, nisi cita et moribus ad id muneris idoneum: tum ut crebro, staliisque temporibus cum iis, quibus animarum cura commissa esset, tam de ipsorum, quam commissi illis gregis salute conferret, et cleri sui citia pro viribus emendaret; ipse vero familiam suam aleret modeste, clericos, qui actionum suarum testes essent, haberet C paucos, qui vero divinis Officiis vacarent, aut aliis docendo instruendoque prodescent, quot vellet; ut in familiarum vitam moresque sedulo inquireret, eorum peccata paterne corrigeret, singulosque ad Dei amorem incitaret: ut a superfluo sibi caveret, ac in omni re sua modestiam ac parcitatem sequeretur: omnium denique peccata vel per suos, vel, si opus esset, per se, quantum quidem penes ipsum esset, corrigeret et emendaret, quæ citato cap. latius deducta videre est. Sciscitatus etiam S. Birgittam fuerat, num igne piaculari quorundam defunctorum animæ delinerentur, et quo illis pacto succurrendum censeret: Respondit illa: Quod omni die unius anni pro eis duas Missas celebrari faciatis, et duos pauperes omni die pascatis, et omni septimana unum florem in moneta curate pauperibus erogare.

a demone turpiter vexatam liberat,

344 Fuit hic Bernardus, de Ruthena dictus, alterius Bernardi, Bosqueti nimirum, in sede Neapolitana successor a die 2 Octobris anni 1368, ut scribit e libro consistoriali Urbani Papæ V Bartholomæus Chioccarellus de archiepiscopis Neapolitanis pag. 235. Ipse vero Bernardus, Octobris Tomus IV.

salutaribus sese S. Birgittæ consiliis fuisse adjuvum, in edito instrumento publico anni 1376 die xxv Augusti (quod videsis infra inter Miracula S. Birgittæ Neapoli edita) testatum triennio post ejus mortem his verbis voluit: Quæ vivens in civitate nostra Neapolitana, nonnulla salubria consilia nobis et populo Neapolitano contulit, et pro nobis Deum sæpius interpellavit, et ad ejus preces nonnulla mala cessaverunt: plura de Bernardo, cæterisque hic abs illo memoratis dabuntur infra, ubi de S. Birgittæ in Italiam reditu agetur. Bonifacius IX in Bulla Canonizationis (infra danda) testatur, S. Birgittæ, Neapoli degentis, ope et consilio mulierem quandam Nolanam, Pictiolellam nomine, a demone incubo fuisse liberatam: id vero, cum Neapoli Hierosolymam itura moraretur, contigisse, liquet ex Scheda comitis Nolani (apud Hormann pag. 813 et seq.) ubi eandem rem referens ait, illam contigisse Neapoli. Cum... eadem Domina proposuisset sepulchrum Domini visitare. Alterum hoc loco S. Birgittæ factum, quod inter Miracula ab ea Neapoli edita locum quartum occupat, prædictio est, qua Mariæ, uxori E Alphonsi Hispani, dum hæc una cum illa Hierosolymam proficiscebatur, prædixit fore, ut nunquam filiam suam, quod, contra ac Birgitta suaserat, monacha fieri noluerat, matrimonio junctam visura esset; ut paucis post diebus, mortua Mariæ filia, probavit eventus. Atque hæc quidem sunt, quæ a S. Birgitta Roma Hierosolymam abeunte Neapoli gesta comperi: quamquam vis dubilem, quin tunc ibi plura admiranda et præclara patrarit, quæ vel posteris tradita non fuerint, vel certe me hactenus latent. Birgittam Neapoli in Cyprum navigantem adeo nunc sequor.

Neapoli in Cyprum

345 Terrestri igitur itinere in maritimum commutato, Neapoli sociis aliquot aucta, in Cyprum, Asiæ in mari Mediterraneo insulam, a Palestina non longo admodum aquarum spatio divisam, navigavit: dicit: Sociis aliquot aucta: nam comitem illi Neapoli accessisse Mariam, Alphonsi Hispani uxorem, mox dictum est. Accessit etiam forte illic anonymus ille, de quo infra in Miraculis, quæ Neapoli edidit S. Birgitta, mentio fit. Unde et prudens suspicio nasci potest, plures alias pias honestasque sexus utriusque personas S. Birgittam Neapoli Hierosolymam comitari voluisse. Quod ad ejusdem in Cyprum navigationem attinet, hujus Diarium Benzeliæ edidit, de quo in suis ad Margaretæ Chronicon Annotatis hæc scribit: Præcipua itineris Hierosolymitani momenta, postquam Neapoli navem conscendisset anno 1372, indicat vetus Annotatio Alphonsi, Giennensis episcopi, comitum unius (quæ non frustra aut gratis a viro erudito dicta arbitror) quam ex codice Ms. bibliothecæ publicæ (Upsalensis in Suecia) n: o 86 Q. to heic pag. 28 editam voluimus. Operæ igitur pretium erit breve hoc et antiquum itineris, a S. Birgitta Hierosolymam instituti, monumentum, ab ejus socio Alphonso conscriptum, prout illud Benzeliæ edidit, huc transcribere: sic autem habet.

F

346 Anno Domini cccclxxii fecit S. Birgitta de regno Sueciæ hoc viagium ad sanctum sepulchrum de Neapoli, prout infra sequitur. Die Jovis xi die Martii posuimus nos (en iline-ris socium) in navi, in portu in civitate Neapoli. Dominica in Passione xiv die Mar-

navigat

AUCTORE
J. B.

tii exivit navis de portu prædicto, et incepit viagium. Feria sexta, xix die dicti mensis applicuimus ad Mecinam, et stetimus ibi usque ad Parasceven. Die Parasceves, xxvi die ejusdem mensis recessit navis de Mecina versus Cyprum. Die Martis penultima die Martii applicuimus ad insulam Cephaloniae cum magna tempestate. Die Jovis, prima die Aprilis recessit navis inde, hora quasi Completorii. Die Dominica, quæ erat quarta dies Aprilis, erravimus iter in mari et ambulavimus errantes die ac nocte. Et die Lunæ sequenti invenimus nos errantes in gulfu Turquiae prope quamdam insulam Græcorum, quæ subest magistro de Rhodis Ordinis militaris S. Joannis, quæ quidem insula vocatur LANGO. Die Jovis, viii die Aprilis hora vespertina exivimus inde, et ambulavimus navigando, et applicuimus die Lunæ ad quamdam civitatem Cypri, quæ vocatur BAFÀ. Eadem die hora mediæ noctis habuimus bonum ventum et ambulavimus sequenti die, videlicet Martis, et applicuimus ad civitatem Famagustam.

B 347 Dixi supra ex Alfonso (vel certe, si quis alius hæc scripserit, ex aliquo ejusdem itineris socio) confirmandum, S. Birgittam iter Hierosolymitanum instituisse anno 1372, licet in Diario Vastensi annus notetur 1371. Alphonsus vero annum 1372 non modo diserte expressit, sed illum etiam characteres chronici, ab illo allati, manifeste designant: sic eo anno dies Parasceves incidisse dicitur in xxvi Martii: ex quo fit, ut Pascha tunc inciderit in xxviii Martii, quod anno 1372 congruit: ceterarum vero notarum chronicarum, illic expressarum, ut examinati patebit, par ratio est. Reliqua Alfonsi narratio pluribus illustrari non debet; nisi de locis hic memoratis quis forte pauca desideret. Mecina, seu potius Messana, quo S. Birgitta primum appulsa est, Siciliæ portus est Rhegio fere oppositus, unde in Orientem transfretantium frequens tractio est. Cephalonia, ad quam deinde pervenit, maris Jonici insula est, mare Siculum ab Occasu habens, ab Oriente Clarentiam, Moræ oppidum. Lango, alias Cos, insula est Minoris Asiæ, ea archipelagi parte sita, qua mare Myrtoum dicitur; in qua urbecula insulæ cognominis visitur: Capta fuit ea insula a militibus Rhodiis anno 1314, ut legitur in eorum Historia, anno 1629 cura Baudoini Lutetiae Parisiorum edita pag. 61. Bafà Cypri locus est versus Occidentalem insulæ istius partem eo loci, vel non procul inde sitam, ut aiunt, ubi antiqua Paphos fuit. Qua denique Orientem spectat Cyprus, Famagusta ad maris littus occurrit, præcipua totius insulæ post Nicosiam civitas, unde per mare Syriacum in Syriam et Terram Sanctam tractus patet.

ubi regina

348 Notior erat S. Birgittæ tum generis claritudo, tum sanctitatis fama, quam ut in Cyprio, quo die xiii vel xiv Aprilis anni 1372 appulsa fuerat ex dictis, latere posset: itaque ut Neapoli a regina Joanna, ita et hic a regina Eleonora seu Leonora in consilium sæpe fuit adhibita. Verum ut Birgittæ illic gesta clarius percipiantur, juverit, quo tum loco res Cypriæ essent, paucis exponere. Floruerant hæc sub Petro Lusignano, Cypri rege hujus nominis I, quantum numquam antea. At illo per summum scelus fratrum suorum Joannis et Jacobi (ut quidem Folieta scribit lib. 8 Historiæ Genuensis) machinationibus nefariorumque quorundam hominum opera nuper e vivis sublato,

regnum Cypri ad filium ejus Petrum seu Petrum, ob ætatem regendo imparem, devolutum est. Itaque regni administratio Eleonoræ, Petri junioris patris, et Jacobi, alterius item ejusdem regis patris, arbitrio cuncta gerebat. Erat autem Eleonora, non ducis Mediolanensis, ut Burlamachius lib. 2 Vitæ Italicæ S. Birgittæ cap. 23, sed Petri Aragonii, qui, seculo relicto, inter Ordinis S. Francisci alumnos claruit, filia, ut Waddingus in Annalibus Minorum ad annum 1358 num. 3 scribit ex Oddone Perusino in Speculo cap. 2, cujus hæc verba recitat: Reliquit (Petrus Aragonius Minorita) post se filios Alphonsum Deniæ et Ripacurtiæ comitem, Villenæ Marchionem et comitem stabuli regni Castellæ et primum Gandiæ ducem, qui, mortuo Martino rege absque heredibus, justo titulo prætendit sibi debere regni successionem; Joannem Montanorum de Pratis comitem, baronem status Entenciæ, seneschallum et præfectum domus regni inter Catalanos; Jacobum primum Dertusæ, mox Valentini episcopum, demum S. R. E. Cardinalem, et Leonoram, filiam unicam, reginam desponsatam Petro de Lusignano, comiti Tripolis Syriæ, primogenito Hugonis, regis Cypri, et in regno successoris. Gregorius quoque XI Eleonoram filiam Petri Aragonii dicit in Epistola ad hunc data, quam exhibet Waddingus ad annum 1373 num. 7. Barnabæ vicecomitis Mediolanensis filia nupta fuit Petrino seu Petro II, primi filio, quod Burlamachio hic errandi occasionem dedit. Sed id obiter notasse sufficiat.

349 Magna erat ea tempestate in Cyprio Venetorum et Januensium mercaturæ causa illius versantium multitudo; Cypri more solenni Petrum regio diademate insignire parabant, et tum Venetos, tum Januenses ad id sacrum invitarant: hinc de honoratiore loco funesta primus Genuensibus, dein vero Cypriis, inter utroque nata est altercatio: cum enim Petrus patruorum suorum suavis Venetis primas addicisset, Januenses die postero armati ingressi sunt regiam, ut locum, quo exclusi per regem fuerant, armis vindicarent: ratus rex id in sui perniciem fieri, Januenses illos jussit e summo ædium fastigio præcipites dari, ceteros vero per regnum dispersos inquiri et morti tradi. Hinc Januenses sub initium anni 1373 Cyprium hostiliter ingressi Cypriorum agris castitatem intulerunt, Paphi Nicosiæque suburbia igni tradiderunt, ac tandem sexto Idus Octobris (eo ipso die, inquit Ubertus Folieta lib. 8 Historiæ Genuensium, quo superiore anno cædes Genuensium facta est) Famagustam ceperunt et totum insuper insulam brevi post in suam potestatem redegerunt. Hæc Cypri erat anno 1372 et seq. facies. Videamus modo, quid rerum in suo illuc accessu Birgitta gesserit: quæ enim in reditu suo illic egit, suo loco dicenda reservabimus.

350 Vix ullum hic hominum genus fuit, cui prodesse non studuerit: ut ab illustrioribus exordiar, tanti Eleonora, Cypri regina, S. Birgittæ sanctitatem fecit, ut non modo ejus consilia de rebus publicis exquisierit, sed etiam intima sui animi ei patefecisse videatur: Eleonora marito suo privata, quo se tandem verteret, rediretne in patriam, an alterum regni thoricque socium admitteret, ignara, S. Birgittam, quid sibi faciendum esset, consuluit: illa, vero, consulto precibus Deo, reginæ utrumque dissuasit. Ita colligitur

A *ligitur ex lib. 7 Revelationum cap. 16, ubi illam Christus sic allocutus dicitur*: Consule reginæ, quod non redeat ad patriam suam, quia non expedit, sed stet loco, quo posita est, serviendo Deo toto corde. Secundo, quod non nubat recipiendo secundum maritum, quia acceptius est Deo plorare commissam, et supplere poenitentia tempus inutiliter expensum. *Suasit autem eidem reginæ Birgitta, ut suorum studeret concordia; mariti sui necis vindictam Deo relinqueret; iis consiliariis regendum filium committeret, a quibus Deum timere, iuste regere, et miseris compati disceret: ut fugeret adulationem, vestes minus honestas abjiceret, atque præclara multa, ibi fusiis enarrata, quibus sibi suisque prodesset ac Deo placeret.*

qua monitionibus

351 *Consulta ab eadem regina de coronatione Petri filii sui in regem Cyri, de qua versante in Cypro Birgitta, ut supra vidimus, agebatur, eam quidem non videtur improbasse, sed tamen, quantum inde ejus humeris onus immineret, et quam raro tunc contingeret, ut suo officio reges probe fungerentur, magna animi libertate exposuit.* Magnum onus est, inquit, esse regem et magnus honor, sed maximus fructus. Condecet ergo regem esse matrum, prudentem et justum et laboriosum et amatorem, utilitatis proximorum plus, quam propriae voluntatis. Ideo antiquitus bene regebantur regna, quando talis elegabatur in regem, qui et voluit et scivit et potuit regere iuste. Nunc regna non sunt regna, sed puerilia et deliramenta et latrocinia, quia sicut latro inquit modos et tempora, quomodo insidietur, ut obtineat lucra, ne notetur, sic nunc inquirunt reges adventiones, quomodo generatio eorum elevetur, quomodo pecuniæ imbursement, quomodo subditi sapienter onerentur, qui et libentius faciunt justitiam, ut obtineant bonum temporale: sed non diligunt justitiam, ut mercedem obtineant sempiternam.

prodesse

352 Ideo Sapiens sapienter dixit: Vae regno, cuius rex puer est, qui delicate vivens, et delicatos habens assentatores, de profectu communitatis nihil angustiat. Verum quia puer hic non portabit iniquitatem patris, ideo, si proficere voluerit et implere dignitatem nominis regalis, obediat verbis meis, quæ de Cypro prædixi, et non imitetur mores prædecessorum suorum, deponatque levitates pueri, et inducat viam regiam, habendo assistentes tales, qui timeant, et qui non plus diligunt munera ejus, quam animam et honorem ejus. Qui odiunt adulationem, et qui veritatem dicere et sequi et arguere non formidant. Alioquin nec puer letabitur de populo, nec populus in electo. Quo fructu audita fuerit S. Birgitta, nescio; verum haud admodum lætum fuisse Petri II regimen, ex iis, quæ de illo Folieta scribit, percipi satis potest: Occupatam quidem a Genuensibus anno 1373 Cyprum Petrus recepit, sed ea lege, ut 40 aureorum nummorum millia annui tributi nomine Genuensibus penderet in certos annos; ac Genuensium præterea Famagusta esse pergeret, quam dein, frustra quoque illam obsidente aliquando cum Venetis Petro, annis fere centum tenuerunt. Obiit Petrus circa annum 1384 absque liberis, eique mortuo, Jacobus, Petri II patruus, Genuæ tunc obses, successit, sed pariter cum certa pensionis Genuensi populo quotannis pendenda onere.

353 Non minus libere regis patruum monuit de commissis, ac de infelici morte, quæ ipsum

maneret, nisi se emendaret: de quo hæc citato supra lib. 7 cap. 16 leguntur: De duce, qui conscius erat mortis fratris sui, Christus loquitur. Hic audacter dilatat superbiam suam, gloriatur de incontinentia sua, nec attendit, quid fecerit in proximum suum. Ideo nisi se humiliaverit, faciam juxta commune proverbium: Non levius plorat, qui post flet, quam qui plorat ante. Nam non leviolem, mortem habebit, quam frater, imo amariorem, nisi cito se emendet. Non vana fuit S. Birgittæ vaticinatio: nam, ut scribit Henricus Giblet in Opere Italico, quod de re Luzignana inscripsit, lib. 8 ad annum 1375, reginæ Eleonoræ jussu in mariti sui cædis ultionem multis confossus vulneribus misere periit Joannes, de quo hic sermo est: Jacobus enim, alter regis Petri occisi frater, quem fraternæ cædis immunem fuisse laudatus scriptor ait, Cypri rex factus est anno 1384, vitamque et regnum naturali morte amisit anno 1398.

354 Quo regis patruum ad vitæ emendationem impelleret efficacius, visum quoque est Birgittæ ea de re illius confessarium convenire; itaque hunc monet tum officii sui, tum status infelicitis, in quo ille versaretur; ac proin efficacem tollendi mali viam iniret. In irritum abiit hic S. Birgittæ labor: ille principis viri mores vel indolem partim laudat; delicta vero partim purgat ac extenuat, quod abs illis abstinere difficillimum illi esset. Doluit S. Birgitta turpis confessarii in obeundo officio ignavia, ac verosimillime etiam pro eo Dominum deprecata, audire a Christo meruit, quænam tantam ignaviam merces merneret, ut, ea audita, timore saltem salutari impulsus, officio suo faceret satis. Audisse autem citato sæpius cap. a Christo dicitur: Quid tibi dixit frater ille? Nonne quia dux bonus est, et melius vivere non potest, excusans incontinentiam ejus. Tales non sunt confessores, sed deceptores, qui vadunt tamquam oves simplices: sed verius sunt vulpes et adulescentes. Tales sunt amici illi, qui vident et proponunt hominibus assumptiones et dejectiones propter modicum temporale. Ideo si iste frater sedisset in conventu, minus peccasset, et minus obtinisset supplicium et majorem coronam. Nunc autem non effugiet manum increpantis et tribulantis.

accurre
J. B.
et regis
patruumad frugem
reducere

E

F

una cum re-
gni incolis
conata est,

355 Denique, cum grassantia passim Famagustæ delicta, ac depravatos civium mores suis ipsa oculis vidisset, impendentem urbi cladem, de qua supra, divinitus edocta prædixit. Sic enim legitur iterum in citato sæpius cap. 16. Hæc civitas (Famagusta, ut legitur in titulo) est Gommorra ardens igne luxuriæ et superfluitatis et ambitionis. Ideo ruent structuræ ejus et desolabitur et minuetur et habitatores ejus migrabunt et præ dolore et tribulatione ingemiscunt et deficient et nominabitur confusio ejus in multis terris, quia iratus sum eis. Quam autem divinitus didicerat in Famagusta cladem, anno 1372 die viii Octobris in reditu Hierosolymitano publicasse dicitur in titulo cap. 19; quod ea de causa hic annotatum cupio, ut pateat, hanc S. Birgittam et didicisse, et publice prius prædixisse, quam non modo a Januensibus inferretur Famagustanis, sed prius etiam, quam Januensium cædes, quæ belli et cladis semen fuit, contigisset. Cædes enim illa, ut supra ex Folieta vidimus, anno 1372 contigit eodem die, quo anno sequenti capta est a Januensibus Famagusta, nimirum die X Octobris. Utrobique porro tam cap. 16, quam 19 de illata an-

no

AUCTOR
J. B.

no 1373 Famagustæ a Januensibus clade sermonem esse, declarat Alphonsus, Giennensis episcopus, præfixo capiti 23, lib. 8 Revelationum, ubi cap. 19, lib. 8 citat, huiusmodi titulo: Revelatio secunda facta in Jerusalem. Et Christus præcipit per Sponsam dicto regi Cypri, quod statim publicarent eam toti regno sine mora, ut se emendarent. Et quia non fecerunt, ideo in proximo destructi sunt per Januenses terribiliter

et si fructus
non magnus

356 Ceterum apud Cyprios plus venerationis, quam fidei aut fructus invenit: fuisse illam in veneratione, tum ex sua cum Eleonora regina familiaritate, tum e summa, qua primarios regni proceres corripuit, libertate, tum etiam ex eo colligitur, quod, ut refertur in titulo cap. 17, Eleonora regina S. Birgittæ, et Cypro Hierosolymam transiit, precibus regis regnique salutem commendatam voluerit. Fructum vero eandem percepisse exiguum, ac fidem non admodum magnam comminationibus suis passim invenisse, quæ proxime secutæ sunt regni Cypri calamitates satis ostenderunt. Atque id fortassis in causa fuit, cur illic moram haud diuturnam traxerit, sed brevi post adventum suum in Terram sanctam trajecerit. Cum enim, ut ante ex Alphonso, Giennensi episcopo, dici, Famagustam advenerit die XIII vel XIV Aprilis anni 1372, eodemque anno VIII Octobris ex num. 355 eodem Hierosolymis redisset post exactos in Terra sancta ex Fragmento antiquo Peregrinationum apud Hormann pag. 839 menses quatuor cum dimidio, viæ ac ne viæ quidem usque ad diem XXIV Maii illic subsistere potuit: immo ne ad sextum quidem Maii diem, cum ex auctore Vitæ abbreviatæ et cap. 13, lib. 7 Revelationum S. Birgittæ Hierosolymis sepulcrum Domini, forte altero adventus sui die, inviserit festo Ascensionis Domini, quod eo anno in diem VI Maii incidebat. Unde Burlamachium refellas, qui S. Birgittam, lib. 2 ejus Vitæ cap. 23 scribit in Terram sanctam exscendisse mense Augusto, et quidem post coronationem Petri II, Cypri regis, ut vult, quæ tamen die VIII Octobris, redire jam in Cyprum S. Birgitta, nondum erat peracta.

§ XXIII. E Cypro navigat in Palæstinam, inde in Cyprum ac Neapolim redit.

E Cypro
solvens

Itaque ex proxime dictis S. Birgittæ, ne mense I quidem integro apud Cyprios exacto, seu ob exiguum, quem ex depravata tunc gente colligebat, fructum, seu ob ingens sacra Palæstinæ loca lustrandi desiderium e Cypro solvit. Abituræ e Cypro consultum fuerat, ut, mutatis vestibus ac denigrata facie, Hierosolymam iret, sic nimirum Saracenorum proterviam injuriasque facilius vitatura: at illa, Sponsi sui promissis freta, satis sibi in eo præsidii esse existimavit, ut, misso huiusmodi consilio, se suosque infidelium oculis sine probri periculo posset objicere. Ita videlicet a Christo in mandatis acceperat, ut rursum lib. 7 Revelationum cap. 16 refertur hunc in modum: Christus loquitur: Quid consuluit tibi, nonne deformare vestes et denigrare facies? Numquid ego Deus, qui præcipio tibi, ne sim sicut ille, qui ignorat futura, ac sicut impotens, qui omnia formidat? Nequaquam. Sed ego sum ipsa

sapientia, ipsa potentia, qui et omnia præscio et omnia possum. Ideo tenete modum consuetum in vestibus et facie, et voluntatem meam mihi dimitte. Ego enim, qui servavi Saram a manibus captivantium, servabo et vos in mari et terra, et, sicut expedit vobis, providebo vobis. E Cypro in Syriam et Palæstinam nonnisi 60 miliarium distantia est, teste Baudrando: Hierosolyma vero a littore maris Syriaci non abest nisi circiter 40 passuum millibus, ut adeo brevi huc pervenire S. Birgitta potuerit, nec forte quidquam brevi hoc temporis intervallo, quod ab ejus e Cypro discessu usque ad adventum ejus Hierosolymam fluxit, memoratu dignum acciderit. Sin autem, id equidem nusquam, quod quidem sciam, est proditum litteris.

358 Cypro tamen egressa Joppen versus cursum direxit: est autem Joppe Palæstinæ oppidum portusque in littore maris Mediterranei situs paulo minus, quam 35 miliaribus; inquit Baudrandus, Hierosolymis distans; recentiori vero nomine Jaffa nunc dicitur; quo priusquam appulsa fuit, naufragii periculum subiit, ei tum maris tempestate exciti minas, tum res suas in mare projici animo cultuque immoto conspexit; ut P. vander Ketten sæpe laudatus in suo, quod de Ms. Vita S. Birgittæ Germanica dedit, specimine his verbis scribit: Cum jan. mari velificarent Jerosolymam, aliquando turbines et procellæ suboriuntur, ita ut multi metuerent et indolent. Sed ipsa semper patiens erat et ejusdem boni animi. Venientibus eis in portum Japha sive Joppen, biremis, in qua erat, disrumpitur, omnesque, qui in ea erant, contristantur et lachrymantur. Ipsa vero, quamvis si videret ibi in magno metu vitæ suæ positam et sua bona in mare ejici, patiens erat absque ulla cordis commotione, et orantem Deus consolabatur in revelatione quadam, in qua ei dicebatur, ut non timeret: nam in eo naufragio nemo vitam suam amitteret. Et hæc verba statim insinuabat filiæ suæ Catharinæ, eamque solabatur, ut non formidaret.

359 Cum vero Hierosolymam venit, ut agere et dñi lib. 7
plerumque, nisi consulto prius Deo, e cuius nutu tota pendebat, nihil solebat, dubiaque hæreret, quo potissimum loco hospitium sibi deligeret, Sponsum ea de re de more consuluit. Adire poterat monasterium Montis Sion, quod PP. Minoritæ administrabant, excipiendis loca sacra visitantibus peregrinis destinatum. Adire item ænodochium publicum, ubi iisdem Christianæ charitatis officiis frui foverique poterat. Hoc postremum apparet ei Deipara, ut adiret, suasit: sic enim legitur lib. 7 Revelat. cap. 17: Mater loquitur. In isto loco Montis Sion sunt duo genera hominum. Alii diligunt Deum toto corde. Alii volunt habere Deum, sed mundus dulcior est eis, quam Deus, et ideo ne scandalizentur boni et ne detur occasio tepidis, et futuris exemplum, ideo melius est residere in loco peregrinis deputato, seu ænodochio publico: Filius enim meus providebit vobis de omnibus, sicut sibi placet. Hoc itaque adiit S. Birgitta, ibique cum comilibus suis mensibus quatuor morari propterea iussa est, ut colligitur ex verbis mox recitatæ, quod illic pluribus exemplo et edificat. ni esse posset, quam in Monte Sion, ubi pars colorum, quæ Deum toto corde diligebat, S. Birgittæ exemplis haud perinde indigebat; pars vero in Dei amore tepidior suis forte comitibus exemplo non satis bono fuisset. Libentissimo porro

A porro animo Deiparæ paruisse S. Birgittam, non dubium est, quam et Neapoli publicas hujusmodi excipiendis peregrinis et pauperibus aedes nobilium palatium prætulisse fama est, ut in superioribus vidimus; et Romæ in ejusmodi æde vitam finire voluisse, suo loco ostendemus inferius.

ubi mox
sacra loca
visitans,

360 Ex quo Hierosolymam venit S. Birgitta, longas certe moras non traxit, quin sacra illic loca summa in Christum pietate inviserit. Si autem a teneris unguibus tenerissimo in Christum patientem amore fuerit; si amor ille assidua Passionis ejus recordatione continua pariter cepit jam tot volentibus annis incrementa; si denique via non per omnem vitæ cursum affici singularibus a Deo favoribus soluerit, quanto animi sensu loca, quæ dilectissimus sibi Sponsus suis pedibus pressit, prædicationibus suis purgavit, sudoribus rigavit, coram inspexerit, et quibus jam ad vitæ terminum appropinquans a Deo affecta fuerit favoribus, vel cogitatione assequi, vel explicare difficillimum est. Quædam tamen, ne postrema ejus gesta jejune adeo prætereamus, maxime ex Revelationum lib. 7 huc in medium lubet adducere. Postero fortassis adventus sui Hierosolymam die, quo festum Ascensionis Domini celebrabatur, seu die vi Maii, nihil prius habuit, quam ut ecclesiam sepulcri Domini visitaret: quam ejus animo pietatem et venerationem locus hic sacer inspiravit, me non monente, ex dictis collige. Quem vero hic fructum tum sibi, tum aliis collegerit, quo favore a Deo affecta jam tum fuerit, disce ex cap. 14, lib. 7 proxime citati. Id ita habet: Filius loquebatur Sponsæ: Quando intrastis templum meum, dedicatum sanguine meo, sic mundati estis ab omnibus peccatis vestris, sicut si tunc levati essetis de fonte baptismatis. Et propter labores devotionem vestram aliquæ animæ consanguineorum vestrorum, quæ erant in purgatorio (e quarum numero erat anima filii ejus Caroli, nuper Neapoli defuncti, ex dictis) hodie liberatæ sunt et intraverunt in cælum in gloria mea. Nam omnes, qui veniunt ad locum istum cum voluntate perfecta se emendandi juxta meliorem conscientiam suam, nec volentes recidivare in priora peccata, his omnia peccata priora totaliter dimittuntur, et augetur eis gratia proficiendi.

B 361 Acceptissima enimvero S. Birgittæ hæc auditu fuerunt: ut vel hinc impensos sacro huic itineri labores cumulate compensatos existimare potuerit: verum haud hic stetit Christi in Sponsam favor: sequenti enim feria 6, qua ecclesiam S. Sepulcri iterato adiit, oranti illic in sacello montis Calvarie totam suæ Passionis seriem spectandam exhibuit. Novi equidem quædam Passionis Christi adjuncta cap. 15 memorari, quæ neque extra dubium sunt posita, neque apud omnes in confesso sunt. Sic, ut nonnullis placet, prius Messias cruci affixus est, quam una cum illa in sublime erectus fuit: Birgitta autem Christum, per gradus aliquot ad crucem, jam erectam, progressum, eidem affixum fuisse, sublatique dein gradibus, ex ea pependisse existimavit. Rursus sunt, qui opinentur, Christum tribus dumtaxat clavis manibus pedibusque transfixum fuisse; at S. Birgitta quatuor clavas enumerat, duos, quibus manus, tum dextera, tum sinistra; duos item, quibus pedes, quorum sinister dextero erat impositus, transfixi fuerint. Sunt item, qui credant, Christo latus sinistrum lancea apertum fuisse; id autem in dextero peractum fuisse, Birgit-

variosa
Christo vi
sionibus

ta affirmavit. Verum si hæc aliæque hujusmodi a vero fortasse deviant, ita de hujusmodi Passionis Christi adjunctis S. Birgitta non ex revelatione divina, sed ex præconceptis ideis, quas impedire, dum visio fieret, Deus non debuit, judicavit. Ceterum cum revelationes hujusmodi fidem certam de rebus aliunde ambiguis ex dictis § 13 non faciant, ut fusius has controversias aliasque ejusdem generis, quæ per revelationum libros sparguntur, hoc loco discutiamus, necesse non est. Qui vero fusius hæc pertractata videre voluerit; legat Duranum in suis ad Revelationum libros Annotatis, et Sacrarum Paginarum interpretes.

362 Porro, quo tempore Christi Passionis seriem S. Birgitta vidit, eodem quoque Christum de principibus, de Ecclesiæ præsulibus, de quolibet hominum genere, quod Passionis suæ nimium immemores viverent, amice sibi conquerentem audit: sic enim legitur cap. proxime seq. seu 16: Loquebatur post Christum in eadem hora eidem Sponsæ suæ B. Birgittæ dicens: Hæc enim, quæ vidisti nunc et alia, quæ ego sustinui, principes mundi non attendunt, nec etiam loca considerant, in quibus ego natus sum et passus, quia ipsi similes sunt homini, habenti locum designatum pro bestiis et feris indomitis, in quem dimittens canes venaticos delectatur in aspiciendo cursum canum et ferarum. Sic per simile principes terræ et prælati ecclesiarum et omnes status mundi avidius et libentius aspiciunt delectamenta terrena, quam mortem et passionem meam et vulnera mea. Ideo mittam eis adhuc per te verba mea, qui nisi mutaverint corda sua, et ea converterint ad me, condemnabuntur eum illis, qui partiti sunt vestimenta mea et super vestem meam miserunt sortem. Dum vero S. Birgitta hujusmodi favoribus divinis frequenter fruatur, proximi sui, et eorum maxime, qui ejus sese precibus commendarent, non est oblita. Fecerat vero id, ut supra vidimus, Eleonora, Cypri regina, de filii sui Petri regis, adhuc juvenis, ac totius regni Cypri salute sollicita. Stetit Birgitta promissis, sed etiam his amplius præstitit: non enim preces modo ad Deum pro rege ejusque regno fudit, sed etiam eum exoravit, sibi ut ostendere vellet, quidnam facto opus esset, ut cum regno rex salvus incolumisque consisteret.

divinitus
affecta fa-
voribus.

E

363 Suggestit itaque Deus S. Birgittæ consilia numero sex, quibus Cyprii obtemperarent, si salvi esse vellent, præcepitque, ut ea in Cyprium ad regem et Joannem Antiochiæ principem, regnique administratorem, privato tamen nomine perscriberet. Ecce sunt vero illa, ut a S. Birgitta e Palæstina transmissa fuerint lib. 7 Revelat. cap. 18. Ego, quæ illic fusius exposita videre est, in pauca contraham. Regi Petro et Joanni principi Antiochiæ suasit in primis, ut per Penitentiae Sacramentum Deo reconciliati, ac, sacratissima Eucharistia rite suscepta, mutue charitatis vinculo uniti, in administrando regno honorem divinum ac populi sui utilitatem quærent; quomodocumque occisi Petri I reos ob reverentiam Passionis et mortis Christi in gratiam reciperent; cum ecclesiasticis tam regularibus, quam secularibus agerent de restituenda antiqua sanctaque vivendi ratione; curarent etiam, ut quicumque ex ordine militari essent, vera et sincera confessione a peccatis expiati sacro corporis Christi epulo reficerentur, ac deinceps non solum ipsi, sed universi etiam regni incolæ vitam ducerent statu

F

de rebus
futuris

AUCTORE
J. B.

tui suo et disciplinæ Ecclesiasticæ congruam; denique salagerent, ut, quibus animarum cura incumbit, gravibus publicisque delictis obnoxios efficaciter monendo, increpando, docendo student emendare: quod si non successerit, in malis perveracibus ad superioris ordinis præsules deferant, ab his denique, ipsorum principum, ubi opus fuerit, auxilio adjutis, ad officium censuris ecclesiasticis compellendos. Profutura sane hæc erant Cyprii consilia, modo quam erant salutaria, tam promptum animum ad ea exsequenda homines miseri vitisque corrupti attulissent; verum aliter longe sese res habuit.

instruitur,

364 Alteris vicibus S. Birgitta in Cyprum epistolam misit, qua non jam consilia tantum proposuit, sed gravissimas etiam minas Cyprii, nisi resipiscerent, intente et impendentem divinam ipsis vindictam non obscure prædixit his Christi verbis lib. 7 Revelationum cap. 19: Propterea, popule Cypri, annuncio tibi, quod si tu nolueris te corrigere et emendare, tunc ego generationem tuam et progeniem ita delebo in regno Cypri, quod nec pauperi parcam nec diviti; ita etiam delebo generationem tuam, quod in brevi tempore ita labetur memoria tua a cordibus hominum, ac si nunquam fuissetis nati in hoc mundo. Vera prædixisse S. Birgittam eventus docuit: nam non modo anno proxime sequenti Cyprus Genuensium armis, ut diximus, fuit occupata, sed etiam anno 1426, capto rege, in potestatem Soldani Aegypti venit, ac demum post varias sortis vices sub annum 1571 infelici Turcarum servitute fuit involuta. Non Cypri modo, sed et universi Græcorum seu Orientis imperii, excidium, nisi sese Romano Catholico Pontifici et Ecclesiæ jungerent, non minus manifeste prædixit: verba, quibus id fecit, iterum accipe ex eodem cap. huc transcripta: Sciant etiam Græci, quod eorum imperium et regna sive dominia numquam stabunt secunda, neque in pace tranquilla, sed inimicis suis semper subjecti erunt, a quibus semper sustinebunt gravissima damna et miseria diuturnas, donec ipsi cum vera humilitate et charitate Ecclesiæ et fidei Romanæ se devote subjecerint, ejusdem ecclesiæ sacris constitutionibus et ritibus se totaliter conformando. Et sane ita sese res habuit: sensim enim magis magisque invalescentibus Turcarum armis, cepit Græcorum imperium in exitum ruere, dum illud, capta anno 1453 Constantinopoli, omnino eversum orbis Catholicus vidit et ingemuit. Porro misit hanc revelationem S. Birgitta Hierosolymis in Cyprum ad regem Petrum II et Joannem, Antiochiæ principem, regni gubernatorem, quo eam universo regno publicarent: verum cum junior adhuc esset rex, nec rebus per se gerendis par; Joannes vero Antiochiæ Princeps non plenam illi fidem adhiberet, factum id minime fuit. Quare S. Birgitta in Cyprum redux die VIII Octobris Famagustæ coram regina, rege, principe Antiochiæ ac toto consilio regio id per seipsam præstitit, ut legitur in titulo Capituli citati.

uti et de quibusdam mysteriis a B. Virgine.

365 His a Christo visionibus recreata S. Birgitta, sæpius etiam a Deipara Virgine similibus prærogativis affecta fuisse legitur; quod illi Dei Mater futurum prædixerat jam inde ab anno circiter 1358: sic enim habet cap. 1 lib. 7 Revelationum. Ideo annuncio tibi (Maria Birgittæ) quod tu ibis in sanctam civitatem Jerusalem peregrinando, quando placuerit Filio meo, et inde

ibis ad Bethleem, ibique ostendam tibi in loco proprio totum modum, qualiter ego pepererim. Venit in Bethleem S. Birgitta anno 1372, a revelatione mox transcripta anno decimo quinto, ut habet ejusdem lib. cap. 21 titulus; loco autem temporeque jam dictis, quæ sibi Deipara pollicita fuerat, re ipsa impleta vidit: quæ qui sese habuerint, ac insuper alia quædam, spectantia ad redemptionis humanæ mysteria, S. Birgittæ in Bethleem pariter oblata, lib. 7 capp. 21, 22, 23, 24 et forte etiam 25 fuse habes explicatum. Denique, cum jam de reditu cogitaret, mense Septembri die Nativitatis B. Mariæ Virginis cap. 26 fertur adisse vallem Josaphat, ibique, cum sepulcrum Deiparæ veneretur, ex ea, sibi apparente, audisse. Ego, postquam Filius meus ascendit ad coelos, vixi in mundo per quindecim annos et tanto tempore plus, quantum est de festo Ascensionis ejusdem Filii mei usque ad mortem meam. Et tunc mortua jacui in isto sepulchro per quindecim dies. Deinde fui assumpta in cælum cum infinito honore et gaudio. Monet hic Durantius in Annotatis, fortasse non quindecim dies, sed aliquantulis diebus legendum esse, eo quod ita habeat Sermo de Virginis excellentia (alias angelicus dictus) cap. 21. Sed, ut ut hoc se habeat, mortuane fuerit B. Virgo Hierosolymis, et in valle Josaphat sepulta; quamdiu Filio superstes in terris vixerit; quo demum die fuerit in cælum corpore assumpta, plane dubium est, meminitque Benedictus XIV de Festis B. Mariæ Virginis cap. 122 alterius visionis, S. Elizabethæ, diocesis Trebiensis, anno 1165 defunctæ secundum quam revixerit B. Virgo die post obitum quadragesimo. Plura vide apud Pontificem modo laudatum. Itaque et visio ipsa hic relata apocrypha vel dubia est.

366 Anno 1372 ad mensem Septembrem jam propecto postquam suæ in Deum ejusque Matrem pietati in locis sacris Terræ Sanctæ fecisset satis de reditu in Italiam cogitare cepit, ex nun. superiori; eodemque, cum die Octava Octobris ex nun. 364 Famagustam redierit, reipsa reditum suum in Italiam inchoasse, verosimile est. Quid porro Famagustæ et terra Sancta redux rerum gesserit, jam dictum ibidem pariter est. Referri huc forsitan potest et debet, quod cap. 23 lib. 2 Vitæ S. Birgittæ Burlamachius refert; S. Birgittam Petro Aragonio, qui quædam animi sui dubia de servanda in Ordine S. Francisci paupertate illi proposuerat, oblatam sibi ea de revelationem aperuisse. Nam dubium non est, quin hic Burlamachius Petro Aragonio applicet, quod de quodam Franciscano anonymo legitur cap. 20 lib. 7 Revelationum, quod Burlamachius ipse in margine citat. Cum igitur, ut in titulo citati capituli habetur, revelationem illam Hierosolymis habuerit, non prius videtur illam cum Petro Aragonio communicasse, quam Hierosolymis in Cyprum rediisset, si re ipsa res illa eo, quo Burlamachius narrat, modo contigerit: id vero pro certo habere non ausim: tum quod Petri Aragonii nomen in Revelationum loco citato non exprimitur, tum quod nesciam, quo teste aut rade, anonymum hunc esse Petrum Aragonium, Burlamachius dixerit. Verum id fortasse ex eo conjecerit, quod anno 1371 a Gregorio XI in Cyprum ad reginam Eleonoram (filiam ejus, ut dicit) missus fuerit, ibique adhuc versatus fuerit anno 1373, ut ex instrumentis a Waddingo in Annalibus ad dictos annos ea de re allatis

A *tis liquet. Si ita sese res habet, plusculum certe tribuerit S. Birgittæ revelationibus Petrus Aragonius, quam regni Cyprii proceres et ministri. Pro Petro Aragonio Surius habet Antonium de Aragonia, uti et Vita S. Birgittæ Locaniensis: at Bertholdus Martinum, qui eam e Cypro in Palestinam comitatus fuerit, occurritque hujus nominis Guardianus in Bethlehem apud Waddingum in Annalibus ad annum 1375. Cetera, si quæ præterea in Cyprum Hierosolymis redux egerit S. Birgitta, in obscuro sunt: quare illam e Cypro Neapolim navigantem sequamur, ac quid ibidem postremo egerit, videamus.*

et dein Neapolim rediit,

367 Rediit Neapolim sub finem anni 1372 vel certe sub initium anni 1373; cum die VIII Octobris anni 1372 in Cyprum rediisse illam viderimus supra et ex mox dicendis Neapoli fuerit die S. Polycarpi seu XXVI Januarii anni proxime sequentis. Huc autem redux geminam illam revelationem habuit de reditu Gregorii XI Romanam, alteram die XXVI Januarii, alteram mense Februario, ut legitur in titulis capp. 191 et 192 lib. 4 Revelationum, atque adeo anno 1373: quarum postremam ad Gregorium XI per Alphonsum, Giennensem olim episcopum, Avenionem misit, ut ex ipso Alphonso retulimus § 17 num. 255, ubi hac de re plura disserui. Non minus de populi Neapolitani emendatione et salute sollicitum quoque fuit: rogaverant illam tum Joana regina, tum Bernardus archiepiscopus, ut pro Neapolitanorum salute preces ad Deum funderet: precanti vero Christus apparuit, gratia per civitatem maxime vitia, modumque, quo, si divinam vellent effugere vindictam, emendari deberent, exposuit. Retulit oblatam sibi visionem seu revelationem Bernardo archiepiscopo, qui rite examinatam publice in ecclesia promulgari in populum jussit.

ubi populi vitia, tum publicæ,

368 Ita partim legitur in titulo cap. 27 lib. 8 Revelationum, quod prædictam revelationem integram exhibet; partim vero testatur Alphonsus, Giennensis episcopus, rei gestæ testis oculatus, cap. 6 Prologi, quem scripsit in lib. celestis Imperatoris ad reges. Et licet, inquit, etiam iterum in Neapoli in præsentia domini Bernardi archiepiscopi et trium magistrorum in Theologia et aliorum plurium militum et peritorum virorum, me teste, ista gratia (revelationum) immo quædam revelatio, quam tunc ipsa Domina eis præsentavit per unum dictorum magistrorum, ex præcepto dominæ reginæ et archiepiscopi coram toto populo civitatis, ad hoc vocato specialiter, fuerit in ecclesia cathedrali publicata et solemniter prædicata; nihilominus tamen ad majorem abundantiam et ut mordacibus detractoribus et calumniatoribus silentium imponatur etc. Petitarum a S. Birgitta precum causa fuisse videtur lues inguinaria, quæ tum Neapoli grassabatur: ut ex auctore æquali Chiocarellus in Opere, quod de archiepiscopis Neapolitanis inscripsit, his verbis refert pag. 238. Habet Guilielmus Moramaldus, nobilis Neapolitanus, qui Roberti regis ac Joannæ reginæ, ejus neptis, ætate vixit, in ejus brevi Chronico de regno Neapolitano, quod manuscriptum apud nos servatur, Neapolim advenisse Brigitam Suevam, matronam valde piam, e sancto sepulchro reducem et ejusdem reginæ atque aliorum præcipuis (hic lege precibus) Dominum exorasse, ut pestilentia glandulæ mortiferæ, quæ tunc anno 1373 Neapoli grassabatur, atque per annum

perduraverat, aliquod remedium Deus revelasset, eidemque Brigittæ fuisse revelatum, quod, si Neapolitani a precibus (hic lege præcipuis) peccatis abstererent, quibus erant irretiti, superbia nempe, avaritia et luxuria, Deus suam gratiam eis elargiretur, et pestis extingueretur: sin autem; morbus in tantum augeretur, ut pauci superstites remanerent, et sic rei exitus probavit; illis enim non respicientibus, crevit. Hæc Moramaldus.

369 Præter mox memorata, vigeant et alia quædam, exceptis iis, quæ publica non erant, apud Neapolitanos vitia, de quorum pariter emendatione Deus admonitos illos cum comminatione vindictæ, si in peccatis his permanerent, facta tamen spe veniæ, si ad frugem redirent per S. Birgittam voluit, at non prius denuo id S. Birgitta est exsecuta, quam Bernardo, archiepiscopo Neapolitano, quæ sibi ea de re divinitus ostensa essent, exhibuisset. Invaluerat apud Neapolitanos ingens adeo in mancipiorum utriusque sexus, quæ seu emptione seu alia via sibi comparaverant, procuranda salute socordia, ut periturarum rerum lucro ex illis percipiendo unice intenti, studium interim nullum operamque in eo ponerent, ut vel ad fidem Christi converterentur, vel, si Christo forte per Baptismum nomen dedissent, congrua Christianæ legis notitia imbuerentur, vel denique ad illius normam vitam moresque componerent; unde fiebat, ut gravissimis sæpe peccatis Deus offenderetur. Quin et eo ventum erat inhumanitatis, luxuriæ et avaritiæ, ut sequioris sexus mancipia non hominum, sed pecudum more haberent, iisque vel ad libidinem propriam vel ad alienam turpissime abuterentur, prout lib. 7 cap. 28 fusiùs videre est. Erant et qui maleficos, divinatores, et incantatrices alerent, qui futura ex illis quærerent, qui eorum opera in morbis depellendis uterentur, ac hujusmodi alia quamplura ab iisdem exposcerent: quos S. Birgitta ad saniora reducere consilia studuit, posita illis ob oculos hinc divina Justitia ad ultionem parata; illinc misericordia, vindictam, si respicerent, inhabitura, resque in gratiam receptura.

E

370 Confirmat hæc omnia S. Antoninus § 3 Vitæ S. Birgittæ ita loquens: Ibi (Neapoli) longo tempore persistens, ut speculum sine macula cunctis se virtutum exhibebat exemplum, orationi et contemplationi maxime mancipata. Revelatione quoque sibi facta super populo prædictæ civitatis, præsentate archiepiscopo et sapientibus aliis Theologis nec non et prudentibus laicis et clericis plurimis, enumerans peccata civitatis, et scelera annuncians absque metu aliquo arguebat ad modum Samaritani vinum et oleum infundens vulneribus sauciati, prout a cœlesti medico fuerat erudita, salutaria exhibens remedia. Verum de tempore, quo hæc gesta sunt, nimirum in reditu Hierosolymitano, ut quidem dici, videri posset S. Antoninus a me dissentire: cum enim mox addat; Demum ad Urbem est reversa. Et post pauca suam de S. Birgittæ gestis narrationem ita proseguatur: Post aliquot annos edocta est a Spiritu, ut Terræ Sanctæ loca visitaret; videri posset asserere, hæc omnia priori Neapolitano itinere, priusquam in Terram Sanctam iret Birgitta, contigisse. Sed Viro sancto, quantum mihi apparet, S. Birgittæ Neapoli gesta brevibus tantum et summatim, non observato temporis ordine, delibare propositum

corrigere studeat.

F

AUCTOR
J. B.

tum fuit, quamvis alia aliis temporibus ab illa ibidem gesta non ignoraret. Reliqua, quæ porro Neapoli ex itinere Hierosolymitano rediit egit, expediamus.

Quædam alia
S. Birgittæ

371 Longiusculam et tunc Neapoli moram traxisse S. Birgittam, ex schedula comitis Nolani intelligo, ubi sic habet: Ex auditu aliud referam, quod etiam credo verum, postquam Domina supradicta de sepulchro Domini rediit, et suus Pater spiritualis pariter cum eadem. Et ut nosti melius [apud] Neapolim diu stetit. Unde, S. Birgittam, otiosos utique dies agere non solitam, multa tum et præclara gessisse, etsi litteris forte ea mandata non fuerint, non temere, ut opinor, fas est colligere. Quædam Burlamachius refert lib. 2 cap. 25 præter jam dicta. Alterum quidem, mercatorem quemdam Florentinum, sed Neapolitanæ civitatis incolam, cum ad Salernitanas nundinas accessisset, ibique ex amici litteris fratrem suum e morbo in extremis versari, intellexisset, Deum rogasse, ut, si ea sanctitate esset S. Birgitta, in vivis tum adhuc agens, qua esse passim ferebatur, frater suus ejus precibus ac meritis concitaretur, atque ita licet absentem voti compotem factum esse. Hausit rem Burlamachius ex Bernardi archiepiscopi Neapolitani Mandato; atque adeo de ægri illius sanatione nullum mihi dubium est: at, cum illic tantum dicalur contigisse res illa, cum adhuc in vivis esset S. Birgitta, unde, eam in reditu S. Birgittæ Hierosolymitano potius, quam in itu, vel in anteriore ejus, quod per regni Neapolitani civitates instituit, itinere contigisse, confecerit Burlamachius fateor me ignorare.

tunc tempo-
ris ibidem
gesta

372 Alterum, quod præterea hoc loco e comitis Nolani schedula seu ad Alphonsum Giennensem episcopum Epistola hausit, hoc loco Burlamachius refert, nimirum de muliere Nolana Piscolella nomine, per S. Birgittam a dæmone incubo liberata, qua de re supra mentionem feci, cum de discessu S. Birgittæ in terram Sanctam egi. Et vero, miraculum istud eo, quo dici, tempore, non vero, cum Hierosolymis Neapolim S. Birgitta rediit, contigisse, e comitis Nolani verbis manifestum fit; quippe qui conceptis verbis affirmet, id accidisse, Cum eadem Domina proposuisset sepulchrum Domini visitari. Ceterum idem Nolanus comes aliud narrat, quod a S. Birgitta Neapolim e Terra Sancta reduce gestum est. Ait enim, Robertum filium, cum, S. Birgittam e Terra Sancta eo rediisse, intellexisset, eam salutandi gratia accessisse, et cum forte inter colloquendum de Urbano sexto (sed error est in Pontificis nomine apud Hermann, ut mox dicam) Aenone absentem, sermo incidisset, eandem prædicasse Roberto: Roberte, sis certus, quod ipsum Romanum Pontificem videbis in Roma.

narrantur.

373 Robertum vero ait, cum dein Pontificem in Urbem deduceret, eidem dixisse: Nunc vero cognosco, quod domina Birgitta protulit mihi verum, et non solum, quod vos in Urbe videam, sed etiam vos conduco: verum, cum illic sermo sit de Pontifice Romono, qui Sedem Pontificiam Romam Aenone reduxit, hæc non de Urbano VI videntur intelligenda, sed de Gregorio XI, de quo id disertè narrat Bertholdus de Roma num. 113. Contigit id anno 1377, cum ab eo tempore, quo id prædicarat S. Birgitta, usque ad prædictionis impletionem circiter annos quinque effluxisse, comes Nolanus affirmet. Denique quam cauta, prudens, et sollicita fuerit, ne quidquam præter

Dei voluntatem admitteret, vel in rebus maxime innocuis, insigni, cum Neapolim e Terra Sancta rediisset, specimine docuit: quamquam enim ad faciendos sumptus itineri necessarios haud ample illi prospectum esset, certam tamen pecuniæ summam, ad se Neapoli morantem a regina quadam (verosimillime a Joanna Siciliae, vel forte ab Eleonora Cypri regina) sponte transmissam, non prius accipere voluit, quam Deo, quem consuluerat, id non displicere intellexisset, ut Petrus Alvastrensis Revelat. Extravag. cap. 110 memorat. Atque hæc quidem de S. Birgittæ, cum e Terra Sancta Romam rediret, Neapoli gestis dicta sufficere arbitror: certe his plura, quæ in medium asserrem, non inveni.

§ XXIV. Romam ægra revertitur, de instanti morte præmonetur, quam ibidem pie obit.

Anno tandem 1373, ultra mensem Februarium protecto, Neapoli Romam discessit laboriosæ vitæ finem ibidem inventura. Jam mensibus aliquot tot tantisque terra marique exhaustis laboribus accesserat stomachi debilitas febrisque maligna: Postquam autem Romam rediit, gravi infirmitate, inquit Birgerus num. 30, per annum integrum detenta, quam tamen tam in mari, quam in terra inter labores et dolores patientissime sustinuit, cepit de die in diem gravioribus ægritudinibus aggravari. Verba hæc apud Birgerum, aut similia alibi fortasse inventa, non recte Bailletus aliique nonnulli interpretati sunt, cum S. Birgittam, ab itinere Hierosolymitano reducem, in Urbe anno integro ægritudine affectam fuisse, dicerent: quo pacto illam e vivis anno 1374 abiisse, quod tamen haud ita esse, infra ostendam, necesse esset. At vel ipse Birgerus, S. Birgittam terra marique stomachi debilitatem et febrim passam, aiens, annum illum, quo utrumque malum perduravit, non ab ejus Romam adventu, sed aliquanto prius, et ab eo saltem tempore, quo e Terra Sancta in Italiam navigabat, inchoandum esse, satis superque declaravit. Id verum est, S. Birgittæ morbum, ex quo Romam venit, sensum invaluisse magis ac magis, dum eam tandem mense Julio ad extrema deduxit.

375 Immo vero conflictari eo malo S. Birgitta cepit, cum adhuc in Terra Sancta visitandis locis sacris detinebatur: manifesta sunt in hanc rem Vitæ S. Birgittæ anno 1485 Locanæ typis editæ, uti et Surii, cui hæc præluat, verba: sic habent illa: Antequam autem a Hierosolymis iter arriperet, cepit febris et stomachi infirmitate gravari, quam in mari et in terra inter labores et dolores suos per annum integrum patientissime sustinuit. Cum igitur Romam rediisset, hiis ægritudinibus gravius cepit infirmari in tantum, quod in hac infirmitate mortua fuerit. Eadem fere sunt Surii verba: ut adeo non sit, cur nos hic Bailletus moretur diutius. Verum non ea fuit morbi, etsi non mediocriter incommodi, eis, ut incivium ac plane virilem S. Birgittæ animum eo infregerit, ut illa vel solitis pietatis exercitiis, vel ipsis etiam urbanitatis officiis defuerit: non

A non solitis pietatis exercitiis : nam hoc tempore contigisse videtur, quod de ea loca sacra Romæ circumeunte, ac juxta Coliseum in sublime elata retuli num. 279. Non ipsis etiam urbanitatis officiis, ut ex sequenti facto apparebit.

ubi aliorum

376 Roma abeuntem honoris et reverentiae causa Latinus de Ursinis intervallo satis longo, ut supra videmus, deducerat : Romam rediit Birgitta Latino urbanitatis vices reddere voluit : itaque adiit ipsa Latini sedes salutandi illius causa : verum, quod nec prodigio caruerit hic S. Birgittæ ad Latinum accessus, juverit hunc ex Vita ejus Lovaniensis, cui iterum Surius consonat, huc transcribere : En verba : Cum Domina Birgitta de Roma versus Jerusalem iret, dominus Latinus de Ursinis duxit eam extra Urbem per longum spacium propter magnam devotionem et affectum, quem ad eam gerebat. Rediens ergo de Jerusalem ad Romam Birgitta iit cum confessore suo Domino Petro ad domum prædicti domini Latini. Cum ergo ipsa intrasset domum ejus, tenebat manum ad nasum, nil dicens. Requirenti Latino a confessore suo, quid hoc significaret, quod sic manum

B teneret ad nasum, nichil sibi loquendo, confessor respondit : Te non ita bene dispositum in mente tua invenit, sicut dimisit. Qui miratus dixit : Quid feci ego? Verum tamen est, quia habui contentionem cum quibusdam vasallis meis.

arcana

377 Non absimile factum est, quod ibidem proxime sequitur, atque huc refero, ut pateat, tum quanto in honore S. Birgitta apud primarii ordinis viros fuerit, tum quam frequens illi fuerit cordium arcana rimari et inspicere, dum in vivis fuit. Sic ergo id habet : Cum etiam ipsa domina Birgitta cum filia sua domina Katherina, ac domino Magno ejus capellano esset in domo Domini Jordani de Marino in Roma, præsentem uxore Domini Jordani, quam Birgitta voluit visitare, ipsa Birgitta tantum fetorem sentiebat ex actibus suis, quod vix poterat sustinere. De quo dominus Magnus multum mirabatur. Interrogavit a domino Petro confessore ejus, quid hoc significaret. Cui ille : Hoc scias pro certo, quod quodcumque aliqua persona, existens in peccato mortali, stat coram ea, aut loquitur verba dolosa, vel quæ sunt offensiva Dei, ipsa statim sentit fetorem sulphuris. Eundem S. Birgittæ spiritum, arcana cordis eorum, qui cum illa versarentur, introsipientem, suo bono expertus est Geometius (seu forte Gomecius) de quo ex Vita S. Birgittæ Germanica hæc ad majores nostros misit P. van der Kellen, Calvariensis Prior : Cum jam Jerosolyma Romam reversa [esset,] in dies singulos morbus ejus invalescit. Quod audiens D. de Spoletto, dictus D. Geometus, eidem devotus, cum sua conjuge et liberis suis Romam proficiscitur, ut S. feminam venerarentur, seque in ejus preces commendarent.

cognoscit et boni publici curam gerit :

378 Qui, cum Romæ esset, quadam die eam cum filia domina Catharina et ejus filio Domino Birgero et ejus confessario invitat ad epulum. Et ibi clam loquebatur dominus cum ea de rebus secretis consilii ergo, quas aperire non audebat. Tunc ipsa in spiritu sciebat et revelabat ei cogitationes cordis secretas, quas habebat. Unde admirabatur dominus, et ipsa dabat ei consilia tam in rebus, quas in se secretas servarat, quam in aliis, quas manifestarat. Exinde majorem amo-

Octobris Tomus IV.

rem et fiduciam, quam prius, erga eam habebat. Ut non immerito Bonifacius IX in Bulla Canonizationis ejus dixerit : Quibus quidem sanctis et absque intermissione continuatis operibus hæc generosa Vidua per gratiam sancti Spiritus promeruit multis eorum cogitationes et affectiones intimas et gesta secretissima propalare. Similia plura colligere fas esset, sed hic tantum de postremis gestis ejus sermonem instiluo. Quæ vero privatorum commodo et saluti in hunc modum jam proxime moritura studebat, non minus communi totius Ecclesiæ bono consultum voluit : quare anno 1373, ad mensem Julium, quo obiit, provento, postremam revelationem Gregorio XI scripsit, per Alphonsum Giennensem episcopum, Avenione tunc morantem, illi tradendam ; qua Pontificem de ineunda cum Bernabore Mediolanensi vicecomile pace, et reducenda in Italiam pontificia sede serio monuit, uti videre est lib. 4 Rev. cap. 143. Gesta vicecomitum Mediolanensium adversus ecclesiam sub Gregorio XI, et quidem anno 1373, videsis tom. 16 scriptorum rerum Italicarum apud Annalium Mediolanensium ab anno 1230 usque ad annum 1402 deductorum scriptorem anonymum, maxime cap. 135, quod est : De Guerra Dominorum Vicecomitum cum Ecclesia Romana et cum comite Sabaudie. Romam vero Sedem Gregorius transtulit anno, ut vidimus supra, 1377, quadriennio a S. Birgittæ obitu.

AUCTOR J. B.

379 Rebus interim, quamvis corpore afflicta, alienis sic intenta, ac vitæ termino appropinquans, consuetis etiam consolationibus divinis, quo magis ejus in amore Sponsi constantia probaretur, tantisper destituta est : at ille Sponsam suam diu isthoc in moerore versari non sivit. Sed quia tempus resolutionis suæ instabat, inquit Birgerus num. 31, aliquibus diebus ante diem obitus sui apparuit ei Dominus noster Jesus Christus ante altare, quod erat in camera sua, ei blanda facie se ostendens dixit. Ego feceram tibi, sicut sponsus solet facere, qui abscondit se a sponsa, ut ardentius desideretur. Sic ego non visitavi te consolationibus isto tempore, quia tempus probationis tuæ erat. Ideo nunc probata procede et para te. Quia nunc est tempus, et sicut promiseram, ante altare meum in monacham vestieris, et consecraberis non solum sponsa mea, sed etiam monacha et mater in Watzsteno. E quibus Birgeri verbis colliges, S. Birgittam, ut ut ad monasticam vitam habitumque in Vastenensi monasterio suscipienda, dum viveret vidua, aspiraverit, numquam tamen aut vitam monasticam sollemniter professam, aut monastico habitu fuisse indutam. Quæ modo recitari ex Birgero, leguntur etiam iisdem fere verbis revelatione 31 lib. 7 et in Vita ejus Lovaniensi, in qua præterea conceptis verbis dicitur S. Birgitta pingi solere, Birgittinarum monialium habitu induta, non quod reipsa eum gesserit, sed quod in voto illum habuerit, ac spirituali quodam modo eo moriens a Christo donata fuerit.

brevis mortis Christi apparet,

F

380 En verba : Ex hiis verbis patet, quod Birgitta non fuit monachaliter vestita in hac vita, nec habitu illius regule induta, quam instituit. Sed in transitu ejus de hoc seculo induebatur tali veste religiosa et insensibili a Christo, Sponso suo, sicut ei promisit in revelationibus, sibi ab eo factis. Hinc est, quod imago Birgittæ communiter tamquam monacha so-

non tamen jam monacha,

AUCTOR
J. B.

let depingi. Et licet non fuit monacha in vita sua, petiit tamen tali veste ornari, qua nunc vestiuntur moniales de Ordine suo. Quam post vite terminum adepta est in regno cælorum. Unde, ne quidem in habitu Birgittinarum monialium, contra ac Bailletus ait, fuisse sepultam, efficitur. Sed numquid S. Birgitta tertium S. Francisci Ordinem professam est, illiusque habitu sepe-
 B liri voluit? Sic enim Hueberus in Menologio Franciscano ad diem xxiii Julii: Romæ in Latio anno mcccclxxiii S. Birgitta vidua tertio Ordini S. Francisci debetur... Romam reversa beatæ vitæ suæ cursum explevit, et, ut vera Seraphici P. Francisci filia, voluit, jussitque in ecclesiam S. Laurentii de Panis Perna (quod est nobile monasterium Ordinis S. Clare) deportari atque humari. Nec aliter Arturus a monasterio in Gy-naeco sacro ad eundem diem: Item Romæ transi-
 tus S. Birgittæ viduæ, ex tertio Ordine Minorum: addens in Annotatis eam Ordinem, suo nomi-
 ne insignitum, fundasse, in quo et ipsa professionem emisit; quod postremum ex jam dictis falsi convincitur. Dandum his scriptoribus est, S. Birgittam in ecclesia monialium Clarissarum S. Laurentii de Panisperna Romæ mortales suas
 C exuvias terræ mandari jussisse, idque reipsa contigisse: at illam tertii Ordinis S. Francisci fuisse, nec ex ejus apud Clarissas sepultura consequitur, nec ullo id antiquo aut idoneo teste tradi-
 derunt.

ut et B.
Virgo,

381 Noluit etiam Virgo Deipara, ut, quæ omni vitæ suæ cursu nomini suo addictissima fuerat, S. Birgitta absque singulari solatio ac benevolentia in illam suæ testimonio ex hac vita discederet. Itaque, narrante Petro Alvastrensi Revelationum Extravagantium cap. 67, Paulo ante mortem beatæ Birgittæ Virgo Maria apparuit ei, dicens: Si femina, quando est infirma, parit, omnes filii ejus, quos parit, infirmantur. Sed tu paries filios fortes et sanos et Deo devotos et sanabaris melius, quam unquam prius fueras, et non morieris, sed venies ad locum tibi tibi præparatum. Nam sanctus Franciscus diu fuit infirmus, et tamen tunc fecit fructum et velle Dei. Sed postea sanatus est, et fecit, et facit majora, quam infirmus. Sed quærere potes, quare tantum prolongatur infirmitas tua et consumitur natura et fortitudo tua? Respondeo
 C quod Filius meus et ego diligimus te. Nonne recordaris, quod Filius meus dixit tibi (vide num. 360) in Jerusalem, quod peccata tua fuerunt dimissa tibi, quando ingressa fuisti templum sanctum sepulchri ejus, quasi tunc a baptismo levata esses. Sed non dixit, tibi, quod nihil pati deberes, quamdiu vivis in mundo. Ideo voluntas Dei est, ut charitas hominis respondeat charitati Dei. Et quo negligentia præterita per patientiam et infirmitatem diluantur. Reminiscere etiam, me dixisse tibi multoties, quod verba Filii mei et mea spiritualiter et corporaliter intelligi possunt, sicut dixi in civitate Stralesundis (Pomeraniæ oppidum est in ora maris Baltici) quod si ante perfectionem divinorum verborum contentorum in libris cælestibus (seu revelationum) quæ tibi divinitus data sunt, vocata fueris de mundo, quod tunc propter voluntatem tuam bonam reputaberis monacha in Vuatzena et eris particeps omnium a Deo tibi promissorum.

a quibus de
instante obli-
ta monita

382 Dixerat B. Virgo non morituram S. Birgittam: sed simul monuerat, verba sua dupliciter posse intelligi; spiritualiter et corporaliter

Quæ vero jam dixerat, de morte spirituali in-
 D telligenda esse, ac morte corporea brevi obitu-
 ram, sub idem tempus denuo S. Birgittæ apparsens B. Virgo, ut cap. seq. Petrus narrat, die nempe vi ante abitum, seu die xviii Julii anni 1373, his verbis declaravit. Quid dicunt medici, nonne quod morieris? Vere, Filia, ipsi non attendunt, quid est mori. Nam ille moritur, qui separatur a Deo, qui obduratus in peccato non evomit immunditiam peccatorum per confessionem. Ille etiam mortuus est, qui non credit in Deum, nec diligit creatorem suum. Sed ille vivit et non moritur, qui semper timet Deum, qui frequenti confessione purgat peccata sua, qui desiderat pervenire ad Deum suum. Verum quia Deus naturarum loquitur tecum, qui etiam contra naturam disponit, et tenet vitam tuam, ideo in medicamentis non est salus, nec vita. Sic nec etiam necesse est tibi jam ininiti medicamini, quia modicum tempus modico indiget cibo. Brevis morituram etiam Christus prædixerat: nam verbis num. 379 citatis Birgerus mox ista subiungit: Verumptamen scito, quod corpus tuum deponas hic in Roma, donec venerit in locum sibi paratum. Quia placet Deo parcere tibi a laboribus et voluntatem tuam recipere pro effectu. Addidit etiam
 E personas, quas morienti Birgittæ assistere volebat, aliaque multa, quæ, ut legitur ad calcem lib. 7 revelationum, scriptis commissa non fuerunt.

383 Post ista vero audita, pergit Birgerus, sub-
 junxit Dominus dicens: In mane diei quintæ (xxiii Julii) sumptis Sacramentis, convoca singillatim omnes, quos superius ordinavi, et dicas eis faciendā, et sic inter verba et manus eorum venies ad monasterium tuum, id est, gaudium meum, et corpus tuum locabitur in Watzsteno. Deinde, appropinquante die quinta, in ipsa aurora iterum apparuit ei, consolando eam. Dicta vero Missa et Sacramentis perceptis, inter manus personarum prædictarum emisit spiritum. Ita Birgerus: Bonifacius vero IX in Bulla Canonizationis S. Birgittæ, revelationes superiores, quas paulo ante mortem habuisse illam dixi, tacite quodammodo confirmans, alia quedam mortis S. Birgittæ adjuncta recenset a Birgero intacta: quæ de re et Pontificis laudati verba accipe. Sic habet: Quinta vero præcedente die prænuñciavit suæ vitæ finem (quem
 P nimirum Deo revelante didicerat) adesce. Adveniente jam termino prænuñciato, vocata familia, quæ fieri oporteret, edixit. At demum, Birgero filio et Catharina filia tunc superstitionibus accersitis, et multis commonitis, ut super omnia in Dei timore, et amore proxime, et sanctis perseverarent operibus, ultima Confessione debite facta, sumpto Viatico, et extrema unctione delibuta, cum usque ad flatus emissionem sua memoria integra perdurasset, dum Missa coram se celebraretur, post adoratum corpus Christi, oculis elevatis ad cælum dicens: "In manus tuas, Domine, commendo spiritum meum," vocanti bene meritam animam reddidit Creatori.

384 De loco, quo S. Birgitta ex hac vita migravit, non convenit inter omnes: Waddingus in Annalibus Minorum ad annum 1318 num. 42, in monasterio S. Laurentii de Panisperna, quod in monte Viminali situm monialium Clarissarum jam tunc erat, obiisse contendit. Ecclesia, inquit, valde celebris est, tum ex indicta statione feria quinta post Dominicam primam Quadragesimæ, tum, uti dixi, ex S. Laurentii nomine

A nomine et martyrio, tum ex conversatione, morte et sepultura S. Birgittæ Suevæ, ejus sepulchrum pulchre ornavit Stephana Sabella, ejusdem ædis alumna, structo desuper eleganti sacello. Tum vero addit Waddingus: Nescio qua de causa vel fundamento dicant aliqui, diem obiisse in ædibus suis, in quibus nunc extructum templum Divæ ipsi sacrum ad forum Farnesianum, et cubiculum pone ecclesiam ipsum esse denunciant, in quo vitæ terminum posuit. Idem Papebrochio, quod Waddingo, visum est tom. 3 Martii in Annotatis in cap. 5 Vitæ S. Catharinæ Suevæ litt. D addens, adhuc monstrari cubicula, in quibus putatur olim fuisse hospitale, veteri monasterio adjunctum, et ipsa Sancta extremum spiritum exhalasse, odore sanctæ paupertatis allecta, ut eo se moribunda conferret. Ita illi. At in Annotatis sæpe laudati P. van der Ketten, Prioris Calciensis, ea de re gemina potissimum de causa dubitari video: harum altera est, quod in Vita Germanica S. Birgittæ obiisse dicatur in sua domo (dein in ecclesiâ et Suecorum hospitale seu xenodochium conversa) quam ei donaverat Matrona quædam Romana, nomine Francisca; altera est, quod in S. Birgittæ Vitis passim S. Birgittæ defunctæ corpus ad monasterium S. Claræ seu potius Clarissarum delatum fuisse legatur, quod argumento esse videtur, eam alibi saltem animam Conditori suo reddidisse.

Clarissarum monasterio. 385 At neutra ratio S. Birgittam in ædibus suis ad forum Farnesianum sitis, obiisse evincit: haud enim in primis satis certum mihi apparet, ædes illas a Francisca, nobili matrona Romana, S. Birgittæ in vivis superstili fuisse dono datas. Instrumentum donationis domus illius edidit Hormann post revelationes S. Birgittæ pag. 858 et duab. seqq. Verum id annum præfert 1383 neque eo Francisca, Jacobi Papazuri de Papazuris vidua, dictas ædes S. Birgittæ, sed Catharinæ ejus filię, seu potius monasterio Vastenensi, (Catharina quippe jam inde ab anno 1381 e vivis abierat) dono dedit. Dices fortasse, instrumentum istud annis aliquot post donationem factam dumtaxat fuisse confectum, cum solemniter fuit acceptata, eoque domus donationem, olim factam S. Birgittæ, confirmari: at, præterquam quod nulla donationis alterius mentio ibidem fiat, scrupulum movent verba ista instrumento inserta: unum palatium magnum ipsius dominæ Franciscae, et in quo ipsa nunc inhabitat et hactenus inhabitavit; quæ quidem, domum illam a Francisca ad annum usque 1383 possessam et aliquamdiu prius inhabitatam fuisse, videntur innuere: unde erroris, statim solidius refutandi, Vitam S. Birgittæ Germanicam suspectam hic habeo. Nec efficacior altera ratio est. Fuerit enim, uti reipsa fuit, S. Birgittæ defunctæ corpus ad Clarissarum monasterium seu ecclesiam deportatum. Quid ni id de translatione ejus e vicino xenodochio ad ipsamet Clarissarum monasterium seu, si mavis, ecclesiam translatione intelligi queat? Ut ut sit, pro monasterio Clarissarum aperte militat in Bulla infra exhibenda Bonifacius IX, in qua S. Birgittæ in monasterio Clarissarum et conversationem, et mortem, et sepulturam explicatissime tradit: verba ejus huc facientia interim accipe. Sic habent: In qua (Ecclesia S. Laurentii in Panisperna) beata Brigida aliquibus diebus, dum vitam ageret in humanis, devote permansit, ac debitum

naturæ persolvit, et ejus corpus sepultum exstitit.

386 Annum mortis S. Birgittæ signavit 1372 scriptor noster, qui Birgeri de Vita ejus lucubrationem descripsit; uti et hunc secutum Bertholdus; sed sive id describentis errore, sive diverso forte, quem Birgerus adhibuerit, anni computandi modo, sive alia quacumque ex causa acciderit, esto, eundem annum etiam S. Antoninus signavit; mortuam tamen esse anno 1373, non modo communis est auctorum opinio, sed id etiam ex serie itineris Hierosolymitani supra exposita conficitur: accedunt auctor Vitæ ejus abbreviatæ, Thoririus Andreæ in Diario Vastenensi, addens eam mortuam in Sabbato, corrente littera Dominicali B, quod anno 1373 congruit, ac de industria redarguens eos, qui eam anno 1372 e vivis abiisse, jam tum, cum ista scribebat, id est, non serius, quam anno 1406, dicebant. Idem affirmant monachi Vastenenses, qui anno 1492 Lubecæ Vitam S. Birgittæ una cum Revelationibus typis edi curarunt apud Benzeltum in Annotatis in Vastorii Vitam Aquiloniam col. 67, uti et Vita anno 1485 typis Lovaniensibus edita. Minus moror etiam illos, qui anno 1374 vitam functam scripserunt. Quod vero ad annum ætatis ejus pertinet, quo obiit, alii eam anno 70, alii 71 ex hac vita migrasse aiunt: cum vero Bonifacius IX eam annum septuagesimum supergressam dicat, nec ab eo levi de causa recedere fas sit, anno ætatis suæ septuagesimo completo, septuagesimo vero primo, forte non diu inchoato, vivendi finem fecisse videtur. De die emortuali nulla est controversia, quem in diem S. Apollinari sacrum seu XXIII Julii incidisse, omnibus in confesso est.

387 Jusserat moritura honorum fugax Vidua, verita populi concursus, ut clam ac sine pompa, noctu in monasterio Panispernæ sepeliretur, ut legitur in Vita ejus Germanica, quæ tamen ad sermonem Belgicum longe propius accedit. At longe aliter evenit, ac illa optarat. Extemplo enim, inquit Bonifacius in Bulla Canonizationis, de transitu hujus Viduæ venerandæ magna fit fama per Urbem, concurrunt frequens populus cum summa devotione ac reverentia sacrum videre corpus, Deum unanimiter glorificans et collaudans ad monasterium S. Laurentii supradictum, ubi se indicarat (lege: judicarat) sepeliri: Sic enim Bonifacii verbis usus Marianus Florentinus lib. 5 cap. 2 Chronicorum Ordinis Minorum habet apud Hormann post Prologum Magistri Matthiæ. Funus in longe majori populi frequentia defertur et præ nimia multitudine usque ad biduum apte non potuit sepeliri, quod tamen cum eximia Dei laude fuit humatum. Itaque die xxiv et xxv tanta ad ejus funus populi Romani multitudo continuo accurrit, ut biduo isto sepeliri commode non potuerit: die etenim xxvi Julii corpus ejus capsula lignea sigillis munita, et monumento marmoreo inclusum sepultum fuisse legitur ad calcem Vitæ ejus abbreviatæ; curantibus nimirum, ut addit Vita ejus Germanica, Birgero, S. Catharina ejus liberis, et Petro ejus confessario. Capsam vero ligneam sigillis suis obsignasse ibidem dicuntur Birgerus, Latinus de Ursinis, alii que quamplures conspicui et nobilitate Romana viri.

388 Interea vero Deus frequentibus prodigiis

AUCTOR
J. B.

anno ætatis
71 die XXIII.

E

F

ne sine prodigiis.

AUCTORES
J. R.

giis Famulae suae sanctitatem identidem declarabat. Eadem, qua obiit, hora, teste Birgero, a personis vestibus albis indutis, seu angelorum ministerio visa est in caelum ferri. Nondum finis terrae mandatum erat, cum mulier quaedam Agnes Contessa in ecclesiam S. Laurentii de Panisperna accurrat, zonam suam manui S. Birgittae admovit, admotam collo circumdedit, ac tumore gutturis crassissimo, quem a natiuitate gesserat, liberata est, Francisca de Sabellis, dicti monasterii alumna, S. Birgittae, dum viveret, familiaris, soror forte vel consanguinea Stephanæ Sabellæ, quam S. Birgittae sepulcro elegans sacellum superstruuisse, Waddingus supra memoravit, a biennio stomacho laborans, ac lecto plerumque affixa, aliena ope adiuta ad S. Birgittae feretrum pervenit, totaque illic nocte morata, id unum sibi S. Birgittae meritis precibusque concedi postulabat, ut eo convaleretur, ut una cum monialibus reliquis dicinis saltem interesse posset officiis. Postridie vero mane non modo, quod postulabat, sed et integram sanitatem est consecuta. Bina hæc miracula, ad S. Birgittae feretrum facta, adeo fuere testata, ut ea Bullæ Canonizationis inserere non dubitavit Bonifacius IX, ut infra videri potest, e multis nimirum pauca dumtaxat memorans ex iis, quæ sub hæc tempora Romæ contigerunt: nam in Bulla ejus anni 1391, S. Laurentii in Panisperna monialibus concessa, verbis quibus S. Birgittam apud illas mortuam et sepultam dixit, et num. 385 supra relatis, proxime subiungit: Et in qua postmodum plurimis miraculis claruit: e quibus multa ante initium Septembris anni 1373, cum reliquiarum ejus, ut mox videbimus, translatio cepta est, contigisse ex Vita S. Birgittæ Lovaniensi colligitur, ubi hæc leguntur: Et anno immediate sequenti post multorum miraculorum choruscationem et ossium ejus subitam et supra modum mirabilem purificationem et exsiccationem ab Urbe Romana refulgentibus miraculis in via ad prædictum monasterium Watzstena... translata est: quibus verbis miracula multa, Romæ ante ceptam corporis S. Birgittæ in Sueciam translationem facta, ab iis, quæ dein in via acciderunt, manifesto seceruntur. Deserit hic nos Birgerus; quare, quæ de corporis S. Birgittæ translatione § proxime sequenti passim dicentur, aliunde mutuabimus, hoc interim lectorem hic monentes, reliqua ad S. Birgittam pertinentia, a Birgero fuisse omissa non quod ea ignoravit, suspectave habuerit, sed quod alibi jam tum fuse conscripta essent. Reliqua, inquit, vero Vitæ ejus una cum miraculis et revelationibus, quæ sibi Dominus ostendere dignabatur, quæ hic causa brevitatatis omittuntur, alibi sunt conscripta.

§ XXV. Ossa ejus transferuntur in Sueciam: multis illic prodigiis claret: canonizationi Matris suæ incumbit S. Catharina filia, et Regulæ S. Salvatoris confirmationem impetrat ab Urbano VI.

Priusquam e vivis abiret S. Birgitta, sepeliri quidem apud moniales S. Laurentii in Panisperna voluit; verum præterea, prout ipsamet a Christo erat monita, S. Catharinæ et Birgero, ut corpus suum ad monasterium Vasteriense deportaretur, in mandatis dedit, ut, ubi circa Deo famulari morique expetierat, saltem quiesceret mortua. Effluerant jam ab obitu ejus hebdomadæ circiter quinque, cum de transferendo ejus in Sueciam corpore S. Catharina, reliquique S. Birgittæ familiares serio agitare consilia ceperunt. Venerat interea, ut legitur in Vita S. Birgittæ Germanica, Avenione Romam Alphonsus, Gienensis episcopus, eumque de modo, quo translatio faciendæ esset, consultum voluerunt. Cum autem existimarent, tantillo temporis spatio nondum plane computruisse aut in cineres redactam corporis carnem, visum est, carnem ab ossibus dividere, et pretiosis, quibus ab ea fetorem arcerent, aromatibus conditam, transferre in Sueciam. Mittitur itaque Magnus, S. Birgittæ nuper defunctæ sacellanus, una cum artis anatomicae peritis, aliisque idoneis testibus ad monasterium Clarissarum: parantur instrumenta, reseratur sepulchrum: at ecce, nihil usquam in sepulcro carnis apparet: nec reperiunt quidquam præter ossa et lintamina, undique integra, nitida, et suavi odore spirantia non sine stupore spectantium. His peractis, aiunt missa ad majores nostros e Vita Germanica Annotata, sacra ossa assumunt, eaque in capulo cum pretiosis aromatibus recludunt. Deinde se preparat dominus Birgerus, ejus filius, et domina Catharina, ejus filia, cum confessoris totaque sua familia, ac Roma exeunt, ut nobilia ossa transferant in Sueciam.

390 Prodigii hujus meminere etiam, sed brevibus dumtaxat verbis Birgerus S. Birgittæ biographus auctor Vitæ ejus abbreviatæ, Vita Lovaniensis typis edita, et ex illa Surius. Quæ porro translationem hanc comitata sunt adjuncta dabit Ulpho, S. Catharinæ biographus: sic itaque habet ille tom. 3 Martii cap. 5 Vitæ S. Catharinæ, paucis hinc inde Annotatis hic illustrandus: Mortis igitur debito matris suæ S. Birgittæ Romæ soluto, et corpore sepulture tradito secundum ejusdem voluntatis ordinationem in monasterio Panisperna; hæc venerabilis domina Catharina, sicut se exhibuerat Matri viventi fidelissimam cooperatricem in negotiorum, a Christo sibi commissorum, promotione: sic etiam defunctæ secundum voluntatis Christi ordinationem in omnibus exhibet executricem. Christus enim revelaverat Matri, ut corpus Romæ deponeret, et postea ad Sueciam transferretur, quod ipsa sollicitè exequitur cum confessoribus S.

A S. Birgittæ, quinque hebdomadarum (et dimidiæ secundum Vitam Germanicam) spatio peracto. Tempore igitur suprascripto post mortem ejus et in eodem anno translatio inchoata, sed non absque prodigiis insignibus circa resolutionem carnis ab ossibus mirabiliter factam, nec non sine miraculis, in via factis, et consummata, et ad monasterium Watzstenense translata, sicut alibi plenius est conscriptum.

in Sueciam 391 Opinatus est hoc loco Papebrochius, Ulphonem verbis illis, sicut alibi plenius est conscriptum, digitum intendisse in eam Birgittæ Vitam, quæ Surio præluait: verum de Miraculis in via factis neque Surius, neque, quæ ei præluait, S. Birgittæ Vita, anno nimirum 1485 Lovanii et biennio ante, ut in codice nostro annotatum invenio, etiam Coloniae, Agrippinæ typis edita, nominatim meminerunt: ut adeo hic Ulpho vel libros Attestationum, vel miracula hinc forte transscripta et infra edenda, potius intellexisse mihi videatur. Porro si quis Miracula nonnulla desideret, quæ, dum S. Birgittæ reliquiæ in Sueciam transferrentur, per viam hinc inde acciderunt referentur, illa infra in Appendice de Miraculis. Unum hic Ulpho memorat, estque hujusmodi: Deinde exivit civitatem Dantzick (S. Catharina) intrans navem cum sacris reliquiis et familia ad Sueciam navigando. Cumque navigasset ad portum Sueciæ minime præcogitatum, stella duce et sole clarius splendente in meridie, pervenerunt et postea applicuerunt ad portum Ostrogothiæ Sudhercopensem, omnibus suis salvis.

anno 1574 delata, 392 Dantiscum pervenit, Itinere, ut videtur, per Carnioliam, Stiriam, Austriam, Moraviam, Poloniam, Prussiam instituto. Inter Prussiam autem et Pomeraniam confinia ad ostium Vistulæ Dantiscum est, emporium celebre, inquit hoc loco in Annotatis S. Catharinæ vitam Papebrochius, cui loca in Appendice, mox memorata, expressa favent, ut ibidem in Annotatis ostendam. Porro idem S. Catharinæ Dantisco Wastenam iter ibidem hoc modo describit: Per mare Balticum inter Oetlandiam et Gotlandiam insulas cursum tenentibus nonnulli occurrunt portus, imprimis Westervicum, ab inde sursum per xxx circiter millia passuum sinus sive alveus, in cuius extremitate mediterraneus portus est, Sudercopine dictus ex oppositione ad Nordkoping civitatem supra Mothalam. Ex Sudercopia autem Lincopiam p. millia 40, totidemque Lincopia Wastenam supersunt, recto ab ortu in Occasum itinere, eoque terrestri. His a Papebrochio dictis addo ex eadem Appendice, infra danda, mensem et diem, quo S. Catharina una cum Matris suæ reliquiis, enavigato mari Balthico, Sudercopiam atque adeo in regnum Sueciæ primum fuit appulsa, nempe die SS. Petro et Paulo Apostolis sacro, seu die xxix Junii anno 1374. Quid porro Sudercopia Wastenam terrestri itinere S. Birgittæ reliquiis acciderit, omissis aliis, quæ narrationi suæ subinde interserit Ulpho, audiamus.

393 Cognito, inquit, ejus adventu diu considerato, occurrunt ei (Catharinæ) ex omnibus partibus Ostrogothiæ innumera multitudo virorum ac mulierum, nobilium ac plebeiorum, clericorum ac religiosorum, eam et sacras reliquias beatæ Matris Birgittæ... cum devotione præcipua et gaudio non modico usque ad monasterium Watzstenense perducetes.... Nec

prætereundum arbitror, quanta reverentia et devotione domina Catharina veniens in Lincopiam cum sacris reliquiis sit accepta a venerabili antistite Lincopensi Domino Nicolao sanctæ memoriæ. Exivit enim obviam ei cum clericis et religiosus cum solemnī processione, subsequente populo civitatis. Pulsantur signa campanarum, organa resonant, vox jubilationis cum cantico resultat in clero, benedicunt Deum Deorum in Sion, cui Sanctos suos glorificat in terris, et inter cleri hymnos S. Birgittæ reliquiæ, dum inde Vastenam deferrentur, collocantur. Obiit Nicolaus episcopus anno 1391, fueratque olim filiorum S. Birgittæ pædagogus; quo tempore ei hæc prædixit, fore, ut primus introduceret ac benediceret monasterii Vastenensis a se condendi incolam, ut Diarium Vastenense ad annum prædictum refert. Porro non sine sanctitatis opinione obiit, ac de illius canonizatione actum fuit quidem in consilio Basileensi anno 1417, ut liquet ex Epistola supplici archiepiscoporum et episcoporum Sueciæ apud Benzeliū post Chronicon Vastenense pag. 200 et seqq.; verum ea desiderato effectu caruit, ut perperam illum Vastovius pag. 139 a concilio illo Sanctorum Catalogo adscriptum asserat. Addit, inquit Papebrochius citatus, Vastovius, eundem scripsisse Vitas SS. Ansgarii et Birgittæ, quas necdum vidimus: Sed Vita illa non fuit forte, nisi hymnus quidam in honorem S. Birgittæ compositus, cujus initium in Diario Vastenensi ad annum 1391 assignatur hujusmodi, Rosa roans bonitatem ex dictis num. 9. Sed ad Ulphonem revertor.

394 Perveniens tandem, inquit, ad monasterium Watzstenense feria quarta infra Octavas Petri et Pauli, cum ingenti gaudio a tota congregatione sororum et fratrum suscipitur; ac deinceps in recensendis S. Catharinæ gestis et laudibus totus est. Itaque, cum anno 1374 littera Dominicalis fuerit A, secundum Ulphonem susceptæ fuerint in monasterio Vastenensi S. Birgittæ exuvie die v Julii; qui Dies translationis S. Birgittæ vocatur in Bulla Bonifacii IX, qua visitantibus eo die Vastenæ S. Birgittæ sepulchrum septem annorum totidemque quadragenarum indulgentiam anno 1391 concessit, quamque Durantus a Waddingo sibi e Registro Vaticano subministratam Revelationum libris præfixit: unde assignatus ab Ulphonē dies non mediocriter confirmatur. At Vastenam S. Birgittæ reliquias feria tertia infra Octavam Apostolorum Petri et Pauli seu die iv Julii translatas fuisse, scribunt Birgerus, S. Birgittæ biographus, Thoririus Andree in Diario Vastenensi, collectores Miraculorum a S. Birgitta anno 1374 patratorum, eodemque in chartas conjectorum, de quibus infra, et auctor Vitæ S. Birgittæ abbreviatæ. Surius in Vita S. Catharinæ feria quarta intra eandem Octavam, at in Vita S. Birgittæ diei xii Julii, quod etiam auctor Vitæ Lovaniensis facit, translationem illam innectit.

395 Hilarion a S. Antonio in Vita Italica S. Catharinæ pag. 255 die tertio Julii, quem quartum octavæ Apostolorum Petri et Pauli interpretatur S. Catharinam Vastenam cum reliquiis S. Birgittæ advenisse statuit: verum hic, uti recte observat Papebrochius, haud consequenter loquitur; cum enim festum Apostolorum Petri et Pauli in diem xxix Junii incidat, dies quarta eorumdem Octavæ ex ordine ecclesiastico fuit secunda, non tertia, ut Hilarion ait, Julii. Sed, hoc misso, auctores reliquos, si fieri possit, ad

Vastenæ die
iv aut v Ju-
lii

F

deponuntur.

AUCTORE
J. B.

ad concordiam revocemus. quorum alii, ut vidimus, die quarto Julii, alii quinto, alii denique duodecimo S. Birgittae reliquiarum translationem Vastenae factam assignarunt. Sic ego, salvo aliter sentientium iudicio, rem sese habuisse existimo: die IV Julii ex itinere Romano una cum reliquiis Matris in monasterium Vastenense S. Catharina advenerit, in eoque S. Birgittae reliquias deposuerit, quem, adventus nimirum S. Catharinae in monasterium Vastenense, Birgerus, Thorirus Andreae, Miraculorum S. Birgittae collectores, et Vita abbreviata auctor designare voluerint. Postero die seu quinto Julii. S. Birgittae reliquiae e monasterio in ecclesiam congrua pompa delatae fuerint, ibique per octiduum populo undique ad illas magno numero concurrenti, spectandae permanserint; ac demum die XII Julii tota illa translatio ritu solemniori conclusa fuerit, depositis tum demum decenti loco S. Birgittae reliquiis: e quibus diem V, cui translationis festum affixum fuit, memorarint Ulpho et Bonifacius IX; diem vero XII Julii scriptores reliqui, qui in finem ac terminum solemnitatis illius mentem calamumque intenderunt.

B
relicta eorum parte
Romae,

376 Porro non omnes S. Birgittae reliquiae in Sueciam aevectae fuerunt, earumque nonnullae certe, quamquam quanam haec fuerint, haud satis concorditer apud Ordinis Minorum scriptores mox citandos explicatum inveniam, apud moniales S. Laurentii in Panisperna remanserunt: Bonifacius enim IX in Bulla anno 1391 Nonis Octobris monialibus data, verbis num. 385 transcriptis, proxime subdit de ecclesia S. Laurentii agens, in qua . . . multae ex ejus (S. Birgittae) reliquiis devotissime venerantur. Unde nescio qui verum esse queat, quod in Martyrologio Franciscano in Annotatis in diem XXIII Julii scribit Arturus, translato in Sueciam S. Birgittae corpore, apud moniales S. Laurentii nihil ex eo remansisse, nisi alteram ex illius scapulis. Alterius e Birgittae scapulis quae ibidem post deportatas in Sueciam illius reliquias permanserit, meminit etiam Franciscus Gonzaga, Ordinis Minorum minister Generalis in Provincia Romana, Monasterio 2, uti et Hueberus in Menologio Franciscano ad diem XXIII Julii. At in excerptis lib. 5, cap. 2 Chronicorum Ordinis Minorum a Mariano Florentino descriptum apud Hormann tantum Medietas ossium S. Birgittae in Sueciam translata legitur: Waddingus autem, qui servatum penes se Romae Mariani Florentini Chronicon procul dubio vidit legitque, praeter alias S. Birgittae reliquias brachium ejus sinistrum apud Clarissas S. Laurentii servari, et a fidelibus in veneratione haberi, ait: ita ille in Annalibus Minorum ad annum 1318, num. 43: Translato sanctissimae Famae corpore ad monasterium sanctissimi Salvatoris de Watzsteno Lincopen. diocesis, quod ipsa de suis facultatibus construxerat, remansit penes has Clarissas brachium sinistrum cum aliis ejusdem exuviis, quas digno cultu venerantur fideles. Consonat Waddingo Octavius Pancirolius in Eccles. 48, regionis 2 Urbis Romanae: sed rursum ab utroque dissonat fragmentum codicis, e quo Peregrinationes S. Birgittae excerptae sunt apud Hormann pag 839, in quo ejus brachium dexterum S. Laurentii Clarissis relictum legitur.

et mox prodigiis claruerunt,

397 Ceterum frequentibus admodum miraculis non modo per viam, dum in Sueciam ad Vastenense monasterium deferebantur, ut supra dictum est, sed maxime in Suecia, ex quo Vastenae

depositae fuerunt, longe lateque increbuit: haec Nicolai, Lincopensis episcopi, jussu in chartas diligenter relatae fuerunt a Gudmaro Frederici, Joanne Giurderi et Batismundo, monasterii Vastenensis presbyteris, ducto exordio ab iis, quae eodem anno, quo Vastenae S. Birgittae fuerunt ossa deposita, Christi 1374 contigerunt; e quibus sex testimoniis debitis firmata infra in Appendice de Miraculis S. Birgittae videre est. Sed et praeter haec plura alia, licet minus accurate principio descripta, iidem presbyteri collegerunt, quae in libellum redacta S. Catharinae, Romam anno sequenti e Suecia proficiscenti, tradiderunt. Sic enim ipsimet loquuntur: Nos Gudmarus Frederici, Joannes Giurderi, et Batismundus, licet indigni, presbyteri in monasterio Vuatsteno Lincopen. dioc. praedicti regni Sueciae commorantes; diligentiam, quam potuimus, apposuimus ad conscribendum in hoc volumine (duo quippe conscripserunt) cum testibus et personarum et locorum, in quibus habitabant, nominibus aliqua miracula, per quae virtuosus Deus glorificat famulam suam. Haec illi de miraculis S. Birgittae recustis universim.

E

398 Quod vero ad sex miracula accuratius et alia item multa, minus accurate principio prius descripta et in libellum, quem S. Catharinae tradiderint, redacta, pertinet, sic loqui de his pergunt: Collegimus etiam prius aliqua in unum alium libellum, quem reverenda domina Catharina, venerabilis et sanctae memoriae dominae Birgittae filia, tulit secum (anno, ut videbimus 1375) ad Sedem Apostolicam, sigillatum sigillis venerabilium patrum ac dominorum, qui in fine ipsius nominantur, et ex miraculis, quae scripta sunt in illo libello, scripsimus sex in principio praesentis voluminis cum personarum testium et locorum, in quibus habitant, nominibus. Facta sunt autem illa sex miracula non longe a monasterio Vuatsteno, et ideo ad ea testes et nomina facilius reperire potuimus. Alia vero pleraque facta sunt in remotis partibus, et ideo testes ad haec inquirere sine difficultate non valuimus. Verumtamen tam illa, quam ista in veritate facta scimus, et vidimus personas, cum quibus facta sunt. Licet primo per negligentiam testes vel nomina illi apponere omisimus. Ingenue igitur laudati mox Vastenenses presbyteri suam in describendis S. Birgittae Miraculis nonnullis, quae S. Catharinae tradiderint, negligentiam confitentur: sed, quoniam ea fuerint, non edicunt. Videamus tamen, num assequi id licet.

quorum nonnulla minus accurate

399 S. Birgittae miracula, in quae hic inquirimus, pleraque facta sunt ex dictis, in remotis a monasterio Vastenensi partibus, et in libellum conjecta sine testium et personarum, quibus acciderunt, nominibus: praeterea unus ex eorum collectoribus fuit Gudmarus Frederici, quem ex Diario Vastenensi ad annum 1389 S. Birgittae reliquias Roma in Sueciam comitatum fuisse, scimus. Adde, quamquam part. 6 Miraculorum S. Birgittae hic titulus praefigatur, De quibusdam miraculis ab ea editis in regno Poloniae et Suetiae, nullum tamen ibidem, quod in Polonia contigerit, miraculum recenseri. Denique non modo partis VI, sed etiam V, imo reliquiarum omnium (dempta prima) miracula desumpta esse ex eodem codice Ms. monialium S. Laurentii in Panisperna, qui, si autographus sit, jam inde ab anno 1378 fuerit exaratus, ut in calce Miraculorum

in chartis re-
lata fuerunt

A *raculorum S. Birgittæ videre est. Jam vero, quæ ex eodem codice S. Birgittæ miracula 51 parte 5ª referuntur, pleraque extra diocesim saltem Lincopiensem, in qua Vastena, contigerunt: pleraque item, imò omnia testibus et personarum nominibus carent; ut ea consulenti patescet. Illorum autem scriptorem fuisse ex iis nonneminem, qui S. Catharinam reliquias Matris in Sueciam deportantem comitatus fuerit (quod proin saltem Gudmaro Frederici apprime quadrat) statim a principio partis 5^æ liquet, ubi tribus primis miraculis hujusmodi initium est: Cum de Bruma civitate pergentes hospitaremur in oppidulo quodam etc.; Cum diverteremus ad monasterium, quod vocatur CLARAVALLIS etc.; Cum adhuc essemus in mari inter Alemanniam et Sueciam etc. Denique monasterium Claravallis ibidem conceptis verbis dicitur esse regni Poloniæ: ex quibus non immerito suspicari posse mihi videor, miracula, parte 5^a relata, esse eadem ac illa, quæ minus accurate conscripta, et una cum sex aliis anni 1374, sed accuratius scriptis, in libellum redacta ac S. Catharinæ tradita fuisse, affirmant laudati Presbyteri Vastenses.*

ante Pascha
anni 1375.

B *400 Quod si ita se habet, oportet omnia dicta miracula ante anni 1375 hebdomadam Paschalem evenisse: hac enim S. Catharina, ita volentibus ob Birgittæ miraculorum multitudinem et sanctimoniam famam Alberto rege, episcopis, clero, proceribusque regni Sueciæ, Romam rediit, quo matrem in Album Sanctorum rite referri curaret. Ita Ulpho cap. 6 Vitæ S. Catharinæ tom. 3 Martii pag. 514. Factum est igitur, inquit, postquam venerabilis domina Catharina sanctas reliquias S. Matris suæ B. Birgittæ de Roma ad Sueciam transtulisset in monasterium Watzstenense, coperunt ibidem multis coruscare miraculis. Et fama sanctitatis B. Birgittæ ubique in orbem divulgata, multi de diversis partibus Watzstenum venerunt... Quorum miraculorum gloria rex et prelati, proceresque regni et clerus successi, decreverunt cum unanimi totius congregationis ejusdemque monasterii consensu, ut domina Catharina iterato ad Romam transiret pro negotio canonizationis matris suæ S. Birgittæ. Sequenti igitur anno, postquam repositum est corpus sanctæ matris B. Birgittæ in monasterio Watzstenensi in hebdomada Paschæ (inciderat id eo anno diem xxii Aprilis) omnibus sumptibus pro tam arduo negotio paratis, et jam in crastino profectura esset, familiaribus suis dixit, etc.: Diarium etiam Vastenense hoc anno (1375) S. Catharinam Exisse primo pro negotio canonizationis notat, at non dicit Romam. Et sane, ut recte animadvertit Papebrochius, quæri potest, cur, S. Catharinam Romam destinatum fuisse, Ulpho scripserit; cum Avenione tum Pontifex moraretur, nec inde Romam translata fuerit sedes Pontificia ante anni 1377 principium? Respondet Papebrochius, lento eam itinere e Suecia Italiam fortasse petisse, aut authentica miraculorum, quæ variis in locis, dum matris suæ reliquiæ nuper in Sueciam deducerentur, patrata fuerant, sibi testimonia compararet, ac diuturnam per Italiam, unde præcipua pelenda erat maternæ sanctitatis documenta, moram traxisse, tandemque Romam pervenisse anno circiter prius, quam eo Pontifex Urbanus (imò Gregorius XI) adveniret.*

401 *Probabiliter hæc a Papebrochio dicta esse suadet negotii, hujusmodi documenta plane eagentis, qualitas, et Ulpho ipse serius Catharinam in Urbem pervenisse forsitan innuere voluit, paulo post in hunc modum scribens: Tandem, Deo duce et salvis rebus, venit iterato Romam. Non absurde tamen etiam dici posset, eam citius, quam Papebrochius opinatur, Romam advenisse, ibidemque instrumenta necessaria Matris suæ canonizationi collegisse, ac inde, ubi res exigebat, in alias Italiæ partes interdum excurrisse, ut eam Roma Neapolim, et hinc rursus Romam, Expeditis negotiis... et miraculorum conscriptionibus S. Matris suæ Birgittæ, aliquando petisse, postquam Gregorius Romam venerat, scribit Ulpho cap. seq. Addi denique posset, Catharinam e matre sua, venturum Gregorium Romam præscivisse, ac propterea ejus adventum Romæ expectare voluisse. Quod enim Roberto Nicolai comitis Nolani filio de Gregorio XI, ut num. 373 dicit S. Birgitta prædixerat, id quoque filiæ suæ carissimæ prædixisse, admodum credibile est. Ut ut sit, cum Romæ sedere cepit Gregorius, matris suæ canonizatione sedulo operam dare constituit: Ubi, inquit Ulpho, proposito negotio canonizationis, miraculis S. Birgittæ, regis Suetiæ, dominorum et prælatorum regni humilibus et devotis (quibus e Suecia discedens munita fuerat) petitionibus omnes curiales Papæ tam cardinales, quam ceteri, qui S. Birgittæ in vita existenti semper devoti et fautores eam specialiter foverant, ad promovendum hoc negotium sanctum sunt pariter inclinati.*

AUCTORE
J. B.
et a S. Catharina

402 *His fulta præsidii, anno 1377 Vitam, Miracula et Revelationes Matris suæ obtulit Gregorius XI, ut, his rite examinatis, Sanctorum eam Albo adscriberet: qua in re comites adiutoresque habuit Petrum Priorem Alvastris, et Petrum Olavi. Cardinalibus aliquot doctisque hominibus (quos § xi num. 163, ubi de S. Birgittæ revelationum examinibus egi, enumeratos habes ex Joannis de Turrecremata Prologo) rem totam accurate examinandam commisit: ex his Joannes de Hispania, inquit Joannes mox laudatus, Fecit coram ipso Papa Gregorio in consistorio generali, præsentem collegio cardinalium et universo clero curiæ Romanæ, primam propositionem super canonizatione B. Birgittæ. Fluxerat quidem hæc S. Catharinæ e voto negotium: sed secundum rerum ejus cursum stitit Gregorii XI mors, quæ incidit in diem xxvii Martii anni 1378. Gregorio successit eodem anno Bartholomæus, Barenensis archiepiscopus, dictus Urbanus VI, cujus animum prius aucupari ac devincere studuit, quam in summum Pontificem eligeretur, monitu nimirum Alphonsi Giennensis episcopi, ad quem forte is præviderat fore, ut pontificio dignitas devolveretur, ut refert Papebrochius fustus in Annotatis ad cap. 7 Vitæ S. Catharinæ lit. b ex ipso Alphonso apud Odoricum Rainaldum ad annum 1377 num. 10.*

primum Gregorius XI anno 1377

403 *Postquam autem Pontificiam cathedram Urbanus VI ascenderat, eadem tela ab initio relexi debuit: eadem ergo iterum anno 1379, quæ Gregorio XI oblata, eoque jubente, examinata fuerant, documenta obtulit Urbano VI S. Catharina, una cum Petro Alvastrensi Priore, Fratrem Andream (seu Andream Olavi) et Magno Petri, confessore generali monasterii Vastensis: novis examinatoribus (quos iterum num. 164 ex Joanne de Turrecremata recensui) ab Urbano*

et dein Urbano VI anno 1379 oblata:

AUCTORE
J. B.

Urbano constitutis, res iterum tota ad trutinam revocata est. Examinatorum judicia S. Birgittæ canonizationi non minus sub Urbano favebant, quam ante sub Gregorio XI fuerant, et ex examineribus quidem, ut iterum Joannes de Turrecremata, ex quo hæc fere singula excerpta sunt, scribit, episcopus Urbevetanus (Nicolaus de Merciaris) Fecit propositionem secundam super canonizatione dominæ B. Birgittæ, præsentem Papa Urbano in consistorio publico. Sed optatum rursus rei finem impedit tetrum schisma Ecclesiæ tunc recens ortum, his Urbano VI, illis Roberto, Gebennensis comitis fratri, a nonnullis cardinalibus Urbani loco in Pontificem summum electo (quem Clementem VII dixere) adherentibus. Neque spes erat fore, ut pax Ecclesiæ brevi redderetur. Igitur venerabilis domina Catharina, quinquennio pro prædicto negotio sic Romæ (vel in Romanis partibus) peracto in magnis et gravibus expensis, cum ei ob periculosum schisma, quod imminabat, non esset spes, hujusmodi negotii tam ardui posse consequi finem debitum, ut decuit, saviore usa consilio

B prælatorum, Vitam et Miracula sanctæ matris suæ Birgittæ conscripsit, cum suis attestationibus sub plurimis publicis instrumentis authenticis et sigillis cardinalium, prælatorum, dominorum, et dominarum in diversis Urbis et orbis partibus, omnibus veram fidem præstantibus, Romæ deposuit: dispositioni divinæ et providentiæ committens sanctum illud negotium in futurum.

licet autem
S. Catharina speratam
Matris suæ
canonizationem non ob-
tinuerit,

404 Licet autem Matris canonizationem eo, quo sperarat, perducere nequirit, amplius tamen eo itinere Ordini Birgittino fructus attulit, obtenta, qui quidem legitur in Diario Vastenensi, Regulæ Birgittinæ, ab Urbano V jam, ut vidimus, approbatæ, gemina confirmatione; altera a Gregorio XI, de qua ad annum 1377 Diarium Vastenense: Domina Katharina excepit a Gregorio XI confirmationem super Bulla Urbani quinti; altera ab Urbano VI, de qua idem Diarium ad annum 1379: Anno eodem, tertio die Decembris excepit ab Urbano VI confirmationem super Regula Salvatoris per modum Constitutionis. Hæc ex editione Coloniensi anni 1628 Revelationum S. Birgittæ ita habet: Urbanus

C VI episc. servus servorum Dei. ad perpetuam rei memoriam. His, quæ pro divini cultus augmento et religionis propagatione provide ordinantur et statuuntur, libenter præstamus assensum: et eis, ut illibata consistent, et firmius observentur, cum id a nobis humiliter exposcitur, apostolici muniminis adjicimus firmitatem. Exhibita siquidem nobis nuper pro parte dilectæ in Christo filiæ, nobilis mulieris Catharinæ, natæ quondam Ulphonis, domini loci de Ulphason, Lincopensis diocesis, petitio continebat, quod olim, quondam Birgitta ipsius Catharinæ mater (quæ, dum vixit, in spiritu humilitatis laudabilem vitam duxit) monasterium S. Mariæ de Watzsteno, Ordinis S. Augustini, dictæ diocesis, sub vocabulo sancti Salvatoris, de bonis, sibi a Deo collatis, de licentia felice recordationis Urbani Papæ V, prædecessoris nostri, fundavit et construi fecit, ac sufficienter dotavit.

obtinuit
tamen

405 Et quod eadem Birgitta, dum vixit, quasdam constitutiones circa modum vivendi et regularem observantiam tenendi in eodem monasterio ex revelatione divina (ut creditur) fecit et ordinavit, quodque postmodum, dicta

Birgitta functa, pro parte ipsius Catharinæ humiliter supplicato piæ memoriæ Gregorio Papæ XI, prædecessori nostro, ut dictas constitutiones approbare, et fundationem, constructionem et dotationem hujusmodi confirmare de speciali gratia dignaretur, idem prædecessor quibusdam prælati apud Sedem Apostolicam constitutis commisit, ut prædictas constitutiones examinerent, et de fundatione, constructione et dotatione hujusmodi se plenarie informarent, et ea, quæ per informationem hujusmodi invenirent, eidem prædecessori referrent, et subsequenter, antequam in hujusmodi approbationis vel confirmationis negotio procederetur ulterius, dicto Gregorio prædecessore (sicut Domino placuit) ab hac luce subtracto, nobisque, divina favente clementia, ad apicem summi Apostolatus assumptis, pro parte dictæ Catharinæ extitit humiliter supplicatum, ut fundationem, constructionem ac dotationem præfatas confirmare, et constitutiones hujusmodi approbare auctoritate Apostolica de speciali Dei gratia dignaremur.

406 Nos igitur dilecto filio nostro Elzario tt. S. Balbinæ presbytero cardinali commissis oraculo vivæ vocis, ut se de hujusmodi fundatione, constructione et dotatione informaret, ac dictas constitutiones diligenter examinaret, et si inveniret dictum monasterium canonice fundatum, constructum et sufficienter dotatum, ac dictas constitutiones justas ac rationabiles fore, et fundationem, constructionem et dotationem hujusmodi auctoritate nostra ratificaret et approbaret, et prædictas constitutiones declararet esse justas et rationabiles. Idemque cardinalis, super præmissis debita informatione recepta, et habito super hoc concilio cum nonnullis aliis sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinalibus et aliis prælati ac magistris in S. Theologia et decretorum doctoribus, fundationem, constructionem et dotationem hujusmodi ratificavit, approbavit, ac declaravit præfatas constitutiones fore justas et rationabiles, et nihil in eis contineri, quod obviet canonicis institutis, prout in quibusdam patentibus litteris, inde confectis, ipsius cardinalis sigillo munitis, prædictas constitutiones de verbo ad verbum continentibus (quarum quidem litterarum tenorem præsentibus de verbo ad verbum inseri fecimus) plenius continetur.

407 Quare pro parte dictæ Catharinæ nobis humiliter fuit supplicatum, ut hujusmodi approbationem et ratificationem ac declarationem ejusdem cardinalis Elzarii auctoritate Apostolica et ex certa scientia ac de speciali gratia confirmare de benigntate Apostolica dignaremur. Nos itaque hujusmodi supplicatione inclinati, approbationem, ratificationem ac declarationem prædictas, per eundem cardinalem, ut præferatur, factas: ac omnia et singula in dictis litteris contenta, rata, habentes et grata, illa auctoritate Apostolica et ex certa scientia confirmamus, et præsentis scripti patrocinio communimus. Tenor vero dictarum litterarum talis est: Elzarius miseratione divina tt. sanctæ Balbinæ presbyter cardinalis abbatissæ, pro tempore existenti, ac universis et singulis sororibus et fratribus ac servitoribus aliis monasterii sanctæ Mariæ de Watzsteno, sub Regula S. Augustini et vocabulo S. Salvatoris, Lincopensis diocesis salutem in Domino sempiternam. Cum obliosa vetustas etc. Tenor autem dictarum con-

A constitutionum talis est: Hæ sunt constitutiones, quas sanctæ memoriæ domina Birgitta de regno Suetiæ statuit et ordinavit etc. Datum Romæ in Transtyberim apud sanctam Ceciliam, sub anno dominicæ Incarnationis millesimo trecentesimo septuagesimo nono, tertio Decembris, pontificatus sanctissimi domini nostri Urbani VI anno primo.

ab Urbano
VI.

408 Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostræ confirmationis infringere vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attemptare presumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum ejus Petri et Pauli se noverit incursurum. Datum Romæ apud sanctam Mariam in Trans-Tyberim 3 Nonas Decembris pontificatus nostri anno primo. *Pauca hic observo: primum est, annum 1379, ad Decembrem jam protractum, non congruere cum anno Urbani VI primo: cum enim anni vulgaris 1378 die xviii Aprilis in Pontificem coronatus Urbanus fuerit, confirmata fuit abs illo S. Salvatoris Regula non anno pontificatus sui i, sed secundo. Alterum est, ex Urbani diplomate num. 405 manifesto evinci, S. Catharinam petuisse quidem constitutionum Birgittinarum a Gregorio XI confirmationem; sed ultra earum examen, vivo Gregorio, non fuisse processum. Unde de vivæ vocis oraculo, quo is eas confirmavit, videtur intelligendus Thoririus Andreæ in Diario Vastenensi scribens, constitutionum Birgittinarum confirmationem a Gregorio XI per S. Catharinam fuisse reipsa impetratam. Tertium est, fuisse quidem S. Birgittæ constitutiones ab Urbano VI confirmatas, sed forte non absque mutatione aliqua, qua de re vide § 15.*

§ XXVI. Bonifacius IX S. Birgittam in Sanctorum numerum refert.

Interruptum

Reduc in Sueciam Catharina non diu vitam protraxit: anno enim 1381 pridie Annuntiationis, seu xxiv Martii, ut Thoririus Andreæ in Diario Vastenensi scribit, ex hac vita migravit, cum Roma exisset anno superiore; ut Ulpho scribit, et Vastenam reduc advenisset in Octava Apostolorum Petri et Pauli. Eodem anno quo obiit Catharina, die xxviii Aprilis Urbanus VI ad Nicolaum, Lincopiensem episcopum, litteras dedit, quibus spem faciebat fore, ut, licet variis Ecclesia agitaretur ob schisma motibus, se tamen pontifice, ad optatum perducere exitum S. Birgittæ canonizatio posset. Urbani litteræ, a Benzelio ex autographo transcriptæ ac Diario Vastenensi pag. 191 et seq. subnexæ, ita habent: Venerabili fratri Nicolao, episcopo Lincopensi. Urbanus episcopus, servus servorum Dei, fratri Nicolao, episcopo Lincopensi, salutem et Apostolicam benedictionem. In conspectu divinæ Majestatis, hujusque sacratissimæ Sedis, cui, licet immeriti, sola Dei dispositione presidemus, crescit per dies singulos fides tua et zelus devotionis, quem ad sacrosanctam Ecclesiam, fidemque Catholicam geris, est sicut ac... us super fundamentum inconcussum constantiæ stabilitus. Ita fac, venerabilis frater, et in fidei stabilitate persistas, ac a schismaticorum (Clementem non agnoscebat Octobris Tomus IV.

Suecia) et hæreticorum mortiferis suggestionibus et fallacibus blanditiis te custodi, quin imo pro Dei dictæque fidei ac nostra reverentia, ipsos eorumque sequaces persequaris, tamquam Christianitatis publicos et perditissimos inimicos, circa * quoque captionem et detentionem eorundem, tamquam a nobis justo judicio damnatorum. Si qui forsans partes illas audeant pervagari, diligentem sollicitudinem et sollicitam diligentiam studeas adhibere, proinde præter retributionis præmia, et humanæ laudis præconia, nostram et dictæ Sedis benedictionem et gratiam uberius adepturus. *Hactenus Pontifex de Clementis fautoribus, et Wicleffo illius temporis hæretico Anglo, ejusque sequacibus, ut videtur: mox autem de S. Birgittæ canonizatione ista subjiciens: Ceterum super facto canonizationis reverendæ memoriæ Brigidæ de Swetia et aliorum, super quibus tua fraternitas nobis scripsit, erimus favorabiles, quantum natura negotii patietur. Datum Romæ apud sanctum Petrum iii Kalendis Maii, Pontificatus nostri anno quarto, Christi 1381. Sequitur paulo inferius: Gundisalvus.*

actore
J. B.

*an cura?

410 Quid porro ab anno 1381 usque ad annum 1389 in negotio canonizationis S. Birgittæ actum sit, nusquam reperi: parum id interea fuisse promotum, suadent varia ab Urbano identidem suscepta ab anno 1383 usque ad annum 1388 per Italiam itinera. At anno 1389 Urbanum, cum jam Romam redisset et plus otii nactus esset, exsequendæ S. Birgittæ canonizationi serio animum adiecit, disco ex quadam S. Birgittæ canonizationis descriptione, auctore Laurentio Romano teste oculato, in linguam Belgicam, nescio a quo, versa, et ad majores nostros missa a sæpius laudato Michaële van der Ketten, Priore Calcariensi, cujus etiam exemplar Latinum Romæ apud PP. Birgittinos servari intelligo ex litteris ea de re Roma datis. Ex ea itaque delibet sequentia. Quo anno Urbanus, datis per orbem encyclicis litteris, annum 1390 Jubileum fore edixit (dedit autem litteras encyclicas, proximi jubilei nuncias, anno 1389, mense Aprili, teste Gobelino in Cosmodromio ætate 6 pag. 265) eodem quoque Vastenense monasterium litteris monuit, ut Magnus Petri, dicti monasterii confessor, ocius Romam accederet, cum S. Birgittæ, canonizationem tandem exsequi ac consummare staret. Paruit Magnus Pontificis litteris; et Margaretæ reginæ, Sueciæ regnum recens adeptæ, Nicolai, Lincopiensis episcopi, regni procerum hortationibus et consiliis, iter Romanum iterato suscepit sub diem xxix Septembris anni 1390, S. Michaëli sacrum. Laurentio Thoririus Andreæ in Diario Vastenensi consonans ita ad annum mox dictum scribit: Item in profesto S. Michaëlis arripuerunt iter suum fratres Magnus Petri confessor, fratres Dn. Johannes Suenonis (obiit hic in itinere) Dn. Andreas Olavi versus Romam pro canonizatione S. Birgittæ.

E
canonizationis negotium

411 Romam Magnus venit (ut pergit Laurentius Romanus) anno Jubilei jam pene expirante, circa festum Nativitatis Domini, ubi Bonifacium IX (obierat Urbanus anno 1389 die xv Novembris) Petri cathedram occupantem invenit. Porro benevole a Bonifacio exceptus, Margaretæ reginæ, senatorum Suecicorum, et monasterii Vastenensis litteras, ceteraque, quæ ad Birgittæ canonizationem pertinebant, documenta

resumitur,

AUCTOR
J. B.

producit obtulitque Pontifici. Horum examen commisit Bonifacius cardinalibus Philippo Franciæ, Adamo Angliæ, et Barensi, aliisque viris doctis et eruditis. Anno 1391 sub festum S. Laurentii, cum imperata fecissent cardinales, una omnes, magno nobilium Romanorum, maxime eorum, qui S. Birgittæ olim familiaritate usi fuerant, stipati numero Pontificem supplices adierunt, et, ut S. Birgittæ canonizationem ad finem perduceret, obtestati sunt. Respondit Pontifex, id sibi in animo esse, modo fieri rite posset. Tum Magnus coram cardinalibus geminum volumen obtulit, quorum alterum S. Birgittæ revelationes, alterum, Liber Attestationum dictum, genus, vitam, et tum vicæ, tum mortuæ miracula continebat. Libri Attestationum exemplar habere desiderabant cardinales; quare sedecim illius exemplaria, totidem cardinalibus danda, quam citissime conscribi curavit, donavitque.

et perficit
Bonifacius
IX anno
1391, edita
bulla;

412 Jussit dein Pontifex cardinales Franciæ, Angliæ et Barenses, ut litteras suis sigillis munitas exararent, easque celebriorum aliquot in Urbe ecclesiarum valvis per octiduum afficas, publice spectandas legendasque exponerent: indicabant autem decrevisse Pontificem, in Sanctorum album S. Birgittam adscribere; quod, si cui iustus de causis id minus probaretur, has post octiduum libere proponeret. Convenere statuto die in ædes cardinalis Franciæ plurimi cardinales, episcopi, prælati nobilesque Romani; verum nullus, qui S. Birgittæ canonizationi sese opponeret, comparuit, exceptis tantum duobus, quorum alter cum dedecore jussus est cardinalis ædibus excedere, alter clam inde sese proripuit. Re ad Pontificem delata, statuit negotio ultimam tandem manum adjicere, admoventque re ipsa die VII Octobris anni 1391 edita hujusmodi Bulla.

Utolim Deus
inquit in ea
Bonifacius,
pro salute
hominum
Futurum,

413 Bonifacius episcopus, servus servorum Dei. Venerabilibus fratribus patriarchis, archiepiscopis, episcopis, ac dilectis filiis electis, et patriarchalium, metropolitanarum, et cathedralium ecclesiarum capitulis ubilibet constitutis salutem et Apostolicam benedictionem. Ab origine mundi post primi parentis lapsum, cum eam ob rem universum genus humanum æternæ morti teneretur obnoxium, cunctipotens, et misericors Deus ex alto prospiciens, ne in totum perderet hominem, quem creaverat, sed suæ divinitatis faceret esse participem, cum primos ex spiratione sancti Spiritus afflatus Prophetas adventus Filii sui in carnem sub typicis ænigmatibus ac divinis revelationibus nuncios præmisisset, eundem unicum Filium suum ante secula genitum, adveniente plenitudine temporis, in utero prælectæ Virginis matris, quæ imperscrutabili sancti Spiritus obumbratione, Angelo nunciante, concepit, de proprio sinu transmisit, qui ex eadem Virgine natus, et progressus in tempus, cœpit facere et docere, omnibusque monstrare, qualiter sacri baptismatis fonte renatis de æterna morte via pateret ad vitam, et coadunatis discipulis, ne quis fidelis, hujus transitorie et fugitivæ vitæ molestias vel tædia, seu temporalis acerbæ necis penas pro æternæ adeptione vitæ perhorreteret, sese hostiam immaculatam, consummato debito cursu in ara crucis, morte cruenta obtulit Deo Patri, et militantem Ecclesiam fuso pretioso sanguine fundavit, consecravit, et æternaliter stabilivit.

414 Tandem vero de mundo transiturus ad Patrem, principi Apostolorum Petro cœlesti clavigero in suam suorumque successorum summorum Pontificum personam collatis clavibus, ligandi videlicet, et solvendi tradita potestate, supremum pontificium, specialem curam sui gregis, et regimen universale commisit, pollicitus nihilominus, Ecclesiam in æternum se non deserturum eandem. Ad cujus uberem utilitatem divisiones gratiarum per Spiritum sanctum tribuit suis fidelibus. Nam secundum Apostolum unicuique datur manifestatio spiritus ad utilitatem. Alii quidem per Spiritum datur sermo sapientiæ; alii sermo scientiæ secundum eundem spiritum; alii fides in eodem spiritu; alii gratia sanctorum in uno spiritu; alii operatio virtutum; alii prophetia; alii discretio spirituum; alii genera linguarum; alii interpretatio sermonum. Hæc autem omnia operatur unus atque idem spiritus dividens singulis, prout vult. Quamque militantem Ecclesiam Pater luminum sustulit in eodem Spiritu sancto, structura admirabili preciosorum lapidum mira varietate decoram, ipso summo angulari lapide Christo Jesu, quos elegit ante mundi constitutionem, conformes fieri imaginis ejusdem Filii sui, ut sit ipse primogenitus in multis fratribus, in quo eos gratificavit, donans charismata meliora, qui suo exemplo viam ostenderent excellentiorem.

415 Hinc igitur Apostoli sancti prodire per universum orbem, genus humanum, quod sub peccati iugo tenebatur, ad vitam et salutem excitantes, et cum firmissima constantia predicantes verbum Dei, ut "in omnem terram exiret sonus eorum, et in fines orbis terræ verbum eorum." Splendidi quoque martyres fidei loriceam induti, et inconcussa stabilitatis baltheo succincti, laverunt stolas suas in sanguine innocentis Agni, et imitati candidato exercitu Christum Jesum, ad structuram supernæ Hierusalem, hoc est triumphantis Ecclesiæ, cum gloriosa victoria palmas gestantes in manibus, sese vivos lapides addiderunt, exemplum venerabile, et æternam, dignamque memoriam militanti Ecclesiæ relinquentes. Progressi sunt et Doctores lucidissimi, qui pseudo-christianis falsisque prophetis, superstitiosis et varias opiniones in vera fide Catholica adducere, ipsamque fidem subvertere satagentibus, se opposcentes, talium confutatis erroribus, miro eloquio et solidis ac rectis sententiis, operante sancto Spiritu, ipsam fidem, et militantem Ecclesiam illustrarunt, quibus eadem Ecclesia communita progreditur, "quasi aurora consurgens, pulchra, ut luna, electa, ut sol, terribilis, ut castrorum acies ordinata." Sequuntur et lympidi confessores, ornatu gemmis, et virtutibus coaruscantes, Domino rationem de talentis creditis reposcenti, cum se assidua et vigili sanctorum operationum exercuerunt mercatura, utpote fideles et boni servi, multiplicatum de suis laboribus fructum afferunt, ac donum reponunt in arcam.

416 Etiam anachoretæ, et solitudinis acerrimi sectatores, blandientis et captiosi, sed venenosi mundi vana spectacula fugientes, ut securi ad patriam pervenirent, latibula petierunt, et antris abditi, parvo et rudi victu saturientis aquæ, et levi potu carnem propriam macerantes, et satanæ stimulos reprimentes, paliastro

A liastro vel tegmine hirtio amicti, ut plurimum nudis pedibus et squalida humo, aut stramineo cubili fessa membra somno refoventes, in sacra contemplatione et supernae Majestatis laude vacantes, demum ex hac lacrymarum valle, et miseriarum acervo ad Dei praesentiam evocati, immarcessibilibus deliciis potiuntur. Adsunt et virgines nitidae, mundo corpore et corde sincero mentem sanctam, spontaneam, et oleum secum suis deferentes in vasis: venienti sponso obviam exeunt, eique desponsantur, qui est praefiliis hominum speciosus. Devotae autem et convenientes viduae, et aliae sexus utriusque personae, piis sanctisque operibus semper intentae, se ante Dei tribunal cum plenius manipulis representant, et cum sanctis Angelis canunt gloriam in altissimis Deo, et in terra pacem bonae voluntatis hominibus deprecantur. Haec omnia profecto ille idem spiritus, de quo supra, operatur ministerio multiformiter admirando: et secundum sanctam promissionem, Christus Jesus hanc vineam suam, militantem Ecclesiam, post ejus admirabilem ascensionem talibus cultoribus et cultricibus usque in diem hodiernum visitavit, fovit, defensavit, firmavit, juvit et auxit, et per sui gratiam sic in futurum faciet temporibus successivis.

sic demum
et S. Birgit-
tam,

417 Novissimis vero diebus, ut etiam ab Aquilone aliquid boni esset, ille celestis agricola eandem vineam suo de more visitans, mulierem fortem procul et de ultimis finibus suum secum precium deferentem, ad hujusmodi vineae culturam adduxit inesse, beatam scilicet viduam Birgittam, quam vulgares Brigidam appellant, tam sacro superius descripto cœtui merito sociandam, seu verius sociatam. Cujus, propter quod praesentem operam nobis damus, ut originem, vitam, mores et merita, nec non miracula, quae in premium sanctitatis ejus benedictus Deus mundo monstrare dignatus est, nec de tam celebri muliere aetas praesens maneat ignara, et surda posteritas famam ingratam accusare vel praetendere possit, summatenus percurramus, de multis pauca admodum, eaque non praetereunda silentio excerptimus, vestraeque caritati harum serie volumus intimari.

cujus genus,
statum vir-
ginem,

418 Haec nempe mulier gloriosa ex patre Birgero, et matre Sigride conjugibus, de nobilissima regia stirpe catholicorum Sueciae regum, procedentibus, nec minus fide orthodoxa et animi constantia ac virtutibus, quam nobilitate claris, duxit originem. Quae quidem mater, dum eam gestaret in utero, maris in quodam sinu passa naufragium, cum multis promiscui sexus in eodem naufragio procella absorbuisset, sana pervenit in litus, et nocte sequenti in visione adstitit sibi persona, admirando vestitu refulgens, et ne viduae tam venerandae sine praenuncio foret adventus, dixit: " Salvata es propter bonum, quod habes in utero. Ideo nutri illud cum caritate Dei, quia tibi a Deo donatum est. Cumque puella Birgitta de genitricis alvo in mundum recenter fuisset educta, sacerdos parochialis in ecclesia propinqua approbatae vitae et aetatis perfectae, dum nocte orationi vacaret, nubem lucidam, et in medio nubis virginem sedentem vidit, librum habentem in manu, sibi-que dicentem: " Nata est Birgero quaedam filia, cujus vox per mundum admirabilis audietur. " Nata ergo puella usque ad finem trien-

nii quasi elinguis visa est; sed mox contra naturalem decursum non balbutiendo, infantium more, fari gestientium, quae audierint, sed completa et formata verba de auditis per eam loquebatur et visis. Procedens vero in annis, pueritiam mira devotione transegit, orationibus videlicet ac jejuniis, et alias numquam a bonis operibus ociosa.

419 Tandem, licet in statu virginali servire Domino totis desideriis affectaret, tamen per parentes compulsa, quondam Ulfoni de Ulphum, principi Nericiae nobilissimo, quippe et christianissimo juveni in matrimonium desponsatur. Et cum insimul convenire deberent, quamquam idonei essent ad viriles amplexus, maritus videlicet in decimo octavo, et Sponsa in tertio decimo anno constituti, communi tamen voluntate, Tobiam juniorem, et Sarum Raguëlis imitati, annum continuum et ultra a concubitu abstinerunt, Deum humiliter deprecantes, ut, si conjugii foret expediens, in commixtione non peccarent, et Deus illis talem prolem concederet, quae ad servitium ejus esset. Simul postea convenerunt in timore ac tremore, non libidini, sed posteritati vacantes, cum interim devota mulier nec jejunia, nec orationes, nec alia pia et solita opera praeteriret. Et cum semper beatæ Virgini praecipue devota foret, ac tempore procedente pene partu periclitaretur, et obstetrices ac mulieres adstantes de vita illius desperarent, visa est quaedam imperiosa, sed incognita mulier, albis sericeis induta vestibus, intrare cubile et assistere strato, et singula jacentis membra pertractare. Mox cum talis mulier disparuisset, eadem Puerpera sine dolore partu integro exonerata remansit.

et conjuga-
lem

420 Et cum etiam dicti jugales adhuc essent juvenes et recentes, maritus felicitis uxoris sanctis monitionibus persuasus (" cor enim viri spoliis non indigens, confisum in ea, reddidit ei bonum et non malum omnibus diebus vitae suae ") ipsaque mulier, indixerunt sibi sponte invicem, et perpetuam continentiam servaverunt. Et nihilominus conjuges devoti, in Dei timore et amore proximi semper ferventiores, limina beati Jacobi Apostoli in Compostella communi voto peregre visitarunt. Et ad propria reversi, cum deliberassent, ut liberius devotioni vacare possent, pro sexus diversitate diversa ingredi monasteria, dictus princeps in tali deliberatione quievit in Domino. Sancta autem Vidua, quae ab ineuntis aetatis principio Deo dicata fuerat, ut jejuniis et orationibus indefesse vacaret, soluto conjugio et sui juris effecta, " quasi navis institoris de longe portans panem suum, " a Spiritu sancto praemonita egrediens de terra et cognatione sua, " ad aliam Urbem, ac Hierosolymam deinde perrexit, et loca singula, in quibus Redemptor noster Jesus Christus annuncius, natus, educatus, baptizatus, conversatus, mirabilia operatus, illusus, crucifixus et sepultus fuit, et ad coelos ascendit, insigni devotione et veneranda conspexit. Ad Urbem quoque regressa, cum antea sive in sua patria et partibus circumstantibus; sive in Germania, sive in Gallis, sive in Hispania, sive in Italia, sive in aliis cismarinis, aut ultramarinis partibus Sanctorum ac Sanctarum corpora, seu memorandae reliquiae quiescerent, pauca admodum absque personali

pauca expe-
dit:

F

AUCTORE
J. B.sed fusius
ejusdem jam
vidua facta,

sonali visitatione dictæ sanctæ Viduæ fuissent prætermissa, in eadem Urbe reliquum vitæ peregit.

421 Sed post mariti mortem ob reverentiam sanctæ Trinitatis ad nudam carnem quamdam chordam de cannabe cum plerisque nodis detulit strictè ligatam, et similiter circa singulas tibias subtus genua singulas chordas similiter connodatas, etiam tempore infirmitatis, nec pannis lineis, præterquam in capite usa, vestes hispidas circa carnem, superius vero non secundum personæ conditionem, sed multum humiles et abjectas. Et non solum eas, quas sancta mater jubet Ecclesia, vigiliis seu jejuniis observabat, sed alia multa superaddebat, ut etiam ultra Ecclesiæ mandatum quater in hebdomada jejunaret, et similiter quater in hebdomada, conjuge nondum vita functo, et post obitum ejus continue usque ad paucos annos ante suum felicem transitum solitis pannis induta, super tapeto absque paleis, culcitra vel similibus, ad terram vel pavimentum posito, corpus ab orationibus, abstinentiis ac divino labore fessum tenui brevi somno recreabat. Singulis sextis feriis ob memoriam sacratissimæ passionis Domini nostri Jesu Christi pane dumtaxat et aqua contenta, jejunium non omisit, cum etiam multos alios dies ob diversorum Sanctorum reverentiam simili abstinentia pertransiret, et sive jejuniis abstinere, sive aliter discumberet, cum sobriissima foret, de mensa surgebat non saturata, sed refota, eisdem quoque sextis feriis de candelis cereis accensis stillas candentes et ignitas eliquabat super nudam carnem, ita ut adustæ cicatrices continue remanerent, et Gentianam, amarissimam herbam, seu radicem ejus retinebat in ore.

vita rigorem, humilitatem, pietatis

422 Romæ insuper degens non rigorem frigoris, non æstivos calores, non impedimenta viæ lutosæ, non pluviarum, aut nivium seu grandinum asperitates curans, stationes per Ecclesiam ordinatas, variasque alias sanctas Ecclesias, licet eques pro suis facultatibus ire potuisset, tamen supra extenuati corporis vires enitens, peditans visitavit quacumque die. Tot namque longis genuflectionibus usa fuit, ut genua ejus rigerent in duritiem, ut ita dixerimus, camelorum. Admirabilis et spectatæ humilitatis extitit, ita ut nonnumquam cum pauperibus peregrinis incognita simul sedens apud monasterium sancti Laurentii in Panisperna in Urbe, ordinis sanctæ Claræ, eleemosynam reciperet, et oscularetur cum gratiarum actione, et frequenter propriis manibus, et ob Dei reverentiam reparabat pauperum vestimenta. Tenacem obedientiam prælatis et suis superioribus et confessoribus observabat adeo, quod absque saltem confessoris licentia pene oculos attollere non præsumeret. Et superstitute marito, cum singulis sextis feriis confessa fuisset, post ejus transitum veram confessionem semel saltem in die cum magna contritione studuit iterare, tam amare leviter, sicut alii gravissima, deplorans, et nihil de suis verbis, moribus, cogitationibus et actibus præteriens indidit.

in Deum hominesque officia

423 Verbi Dei prædicationibus, quas viri probati facerent, assidua aderat et intenta. Singulis quoque diebus Dominicis et solemnibus cum devotione et lacrymis sumpsit venerabile Christi corporis Sacramentum. Considerans « semitas domus suæ, ne panes comederet otiosa, manus suas aperuit inopibus, et palmas suas

« extendit ad pauperes » in exhaustæ enim caritatis officia erga egentes, infirmas et abjectas personas ob Dei reverentiam exercuit indefesse. Nam, dum etiam adhuc maritus superesset, die qualibet duodecim pauperes consuevit propria in domo cibare, illis inserviens et necessaria ministrans; et quintis feriis, memor cœnæ Domini, propriis manibus lavit pedes eorum. De propria quoque facultate reparavit in partibus suæ originis multa hospitalia desolato et pauperes et infirmos ibi degentes pia, benigna, misericors et sedula ministratrix cum summa pietate visitavit. Ulcera eorum absque horrore vel fastidio attraxit, lavit, circumligavit et fovit. In loco etiam de Watzsteno Lincopensis diocesis de suis facultatibus unum venerabile monasterium canonice construi fecit pro sexaginta monialibus sub clausura viventibus, et viginti quinque fratribus Ordinis sancti Augustini, sancti Salvatoris nuncupati, qui tam moniales, quam fratres certas constitutiones, per ipsam beatam Viduam editas, et postea per Sedem Apostolicam approbatas observare tenentur, sufficienti dote nihilominus assignata.

424 Admirabilis patientia vixit in ea, ut infirmitates proprii corporis, injurias illatas, mariti, et Caroli filii mortem, et adversa reliqua toleraret patientissime, sine murmure, sine querela, semper in cunctis cum humilitate submissa Dominum benedicens. In fide semper constantior; præstantior spe, vera caritate ardentior; justitiam summe dilexit et equitatem. Stimulos carnis, et varias illecebras, pravitatem et arrogantiam, pompam et inanem gloriam magnanima curiositate contempsit. De singulari continentia et modestia sua satis est superius recitatum. Sed quis inveniretur illa prudentior, cum, optima discretione ab ætate primæva usque ad horam ultimam, quantum sinebat humana fragilitas, cuncta secernens, non « dixit bonum malum, neque malum bonum; nec populum lucem tenebras, nec tenebras ipsam lucem. »

425 Quibus quidem sanctis, et absque intermissione continuatis operibus hæc generosa Vidua per gratiam sancti spiritus promeruit multis eorum cogitationes et affectiones intimas, et gesta secretissima propalare et visiones ac revelationes varias videre, et audire, ac spiritu prophetico multa prædicare, quorum nonnulla effectu completa fuere, prout hæc et alia in ejus Revelationum volumine plenissime describuntur. Quinta vero præcedente die pronuntiavit suæ finem adesse. Et cum fuisset annum septuagesimum supergressa, adveniente jam termino prænunciato, vocata familia, quæ fieri oporteret, edixit, ac demum Birgero filio, et Catharina filia, tunc superstitibus, accessitis et de multis commonitis, ut super omnia in Dei timore et amore proximi, ac sanctis perseverarent operibus, ultima confessione debite facta, sumpto viatico, et extrema unctione delibuta, cum usque ad flatum emissionem suam memoria integra perdurasset, dum Missa coram se celebraretur, post adoratum corpus Christi, oculis elevatis ad cælum, dicens « In manus tuas Domine, commendo spiritum meum » vocanti benemeritam animam reddidit Creatori. Ex templo de transitu hujus Viduæ venerandæ magna fit fama per Urbem, concurrunt frequens populus cum summa devotione ac reverentia sacrum videre corpus, Deum unanimiter glorificans.

E
cunctisque
rebus,quibus ad
mortem usque
fervens, pro
dixit.

A rificans et collaudans, ad monasterium sancti Laurentii supradictum. ubi se indicarat [sepeliri] funus in longe majori populi frequentia defertur, et prae nimia multitudine usque ad biduum apte non potuit sepeliri, quod tamen cum eximia Dei laude fuit humatum.

Dein prodigia aliquot,

426 Dum autem celebris haec Vidua Neapoli degeret, Nolanensis quaedam mulier Pictiolella nomine, quae violentum mali spiritus, in humanam se imaginem transformantis, patiebatur accubitus, cui nec fortium vigiliae aut excubiae obsistere poterant, cum ad Viduam sanctam accessisset, eam super tali materia et expedienti remedio consultata, mox Vidua praecellens et secreta mulieris providens, quasivit a muliere, an secum aliquid arte magica compilatum, vel quid tale deferret. Cum illa respondisset, quod non, egregia Vidua subiecit: "Quaere in capillis seu tricis tuis, et contrarium invenies." Confusa et recordata mulier, quod certum breve cum characteribus et incantamine propriis habebat in crinibus, suum fuit errorem sponte fassa. Insignis autem Vidua iniecit et suasit illi, ut devote confiteretur, et B veraciter poeniteret et communicaret, ac etiam jejunaret, quod et fecit; ac meritis et precibus memoratae Viduae, numquam similem accubitus passa fuit.

quae ipsa seu viva,

427 Cum autem spectabilis haec Vidua de longa peregrinatione ad Ortonam Teatinæ diocesis terram, in qua beatissimi Thomae Apostoli reliquiarum pars magna servatur, vice secunda supervenisset; fuerat enim antea longe per visionem sibi revelatum, quod secunda vice sui adventus ad ipsam terram, devotum ejus desiderium impleteretur: et dum stans, reliquias devotione solita visitaret, idem Apostolus devotae Viduae apparens, dixit "Dabitur tibi diu desideratum; et mox, nemine tangente vel alias impellente, de capsula reliquiarum quoddam frustulum unius ossis dicti Apostoli suapte Viduae expectantis proslitit ad manus, quod illa cum gaudio ac devotione recipiens, summa veneratione servavit. Fuit quoque haec admirabilis Vidua, dum orationi et contemplationi vacaret, per plerasque devotas personas elevata a terra per hominis mensuram, vel circiter, cum splendida et C radiante facie saepe visa.

seu mortua.

428 Funus nondum erat traditum sepulturae, cum mulier quaedam, Agnes de Contessa nomine in Urbe commorans, quae a nativitate guttur habebat grossissimum ac deforme, cum aliis venerandum cucurrit ad funus, et cum propria zona manus sanctae jacentis Birgittae cum devotione tangi fecisset, zonam eandem simili devotione circumduxit ad collum, et paulo post guttur detumuit, et ad conformitatem debitam divino miraculo fuit redactum. Verum Francisca de Sabellis dicti monasterii sancti Laurentii monialis, quae biennio debilitatem et adversam stomachi valetudinem passa, fere semper lecto decubuerat infirma, et honorandae Viduae familiaris fuerat, dum adhuc insepultum corpus intra claustra servaretur, cum gravi labore de lecto surrexit, tam longam infirmitatem patiens, et adjuva pervenit ad fere-
trum, et secus illud jacuit tota nocte, nec Deum desit cum devotione et instantia deprecari, quod meritis et precibus Viduae, cujus corpus aderat, tam molesta, tamque diutina valetudine in tantum saltem alleviaretur, quod cum reliquis monialibus divinis officiis interesse, et

per claustrum, cum expediret, adjuva per neminem ire posset, et mane facto, reperit, se circa propriam sanitatem corporis efficacius remedium, quam deprecata fuerat, impetrasse.

429 Verum, ut Deus benedictus hujus dilectae Viduae mundo magna merita demonstraret contigit, ut Elsebysnara, mulier dictae Lincolniensis diocesis, cum infantulum mortuum peperisset, summo dolore plena, ac tandem ad se reversa, Deum prece humili exoraret, quod meritis Viduae sanctae visitaret, extemplo infantulus vitam susciperet, et emissio voto, quod cum infantulo, si ad vitam veniret, et imagine cerea sepulcrum Viduae sanctae visitaret extemplo infantulus calefcere et palpitare cepit, vitamque plene suscepit. Mulier vero plena devotione atque gaudio votum implevit emissum. Sed quid pluribus immoramur, cum Deus omnipotens hujus almae Viduae meritis surdis aures aperuerit, mutis linguae officium solverit, tremulis paralyticis solidatem praebuerit, curvis erectionem, contractis et invalidis liberum beneficium gradiendi, caecis visum, mulieribus partu periclitantibus liberationem, morbis alias incurabilibus sanitatem, naufragos et aquis vehementibus laborantes perduxerit ad salutis portum? Et, si ea, quae Deus benedictus Viduae sapientiae meritis tam illa superstitie, quam post ejus resolutionem felicem, mirabilia praeter et super vires naturae fuit operatus, nec desinit operari, vellemus per singula recensere, nos aliis diversis implicitis, longa valde in tali recitatione prolixitas detineret. Possunt tamen fideles, avidi talia gesta pernoscere, librum, in quo fideliter annotantur, perquirere curiose. Vota autem apud monasterium in Watzsteno supradictum, ad quod venerabile corpus hujus benedictae Viduae translatum fuit, persoluta, et appositae imagines ac statuariae magnum testimonium perhibent veritati.

430 Et quoniam per sancti Spiritus operationem haec Vidua pervigil per excellentia merita in Dei Patris gloria collocata, militantem propemodum illustrat Ecclesiam, nosque gustamus et videmus, quia bona fuit et est negotiatio ejus, et propterea in nocte supervenientis temporalis mortis ejus, virtutum et meritorum lucerna non debet extinguere, est enim non sub modio, sed super candelabrum posita, et per Domini universam domum inextinguibile lumen affert; quin potius filii sanctae matris Ecclesiae surgant, et beatissimam praedicent, eique dent de fructu manuum suarum, laudentque eam in portis matris Ecclesiae opera ejus; nos, qui pro injuncto ministerii pastoralis officio sumus sapientibus et insipientibus debitores, per ea, quae tam de felicitis recordationis Gregorii XI et Urbani VI Romanorum Pontificum praedecessorum nostrorum, quam mandato nostro super his habita sunt, de veritate praemissorum per testes idoneos, et alias probationes legitimas certius informati, eisque veris compertis, et pro parte carissimae in Christo filiae nostrae Margaritae, Reginae Sueciae illustris; ac praetorum filiorum, populi officialium almae Urbis ac dilectarum in Christo filiarum sancti Laurentii, et de Watzsteno monasteriorum praedictorum abbatissarum, conventuum saepius et cum instantia requisiti, in nomine Domini, ut jam tandem Viduam ejus celeberrimam benedictes benedicamus, et super ea effloreat sanctificatio

actore
J. B.

contigerunt,
enumerat:

quibus de
causis cam

AUCTOR
J. B.

etificatio nostra, ad honorem Dei omnipotentis Patris et Filii et Spiritus sancti, et exaltationem orthodoxæ fidei, et Christianæ religionis augmentum, necnon ad sedationem schismatis, ac fidei et Ecclesiæ unionem, auctoritate ipsius Dei omnipotentis, Patris et Filii et Spiritus sancti, ac beatorum Apostolorum Petri supradicti et Pauli, atque nostra, de fratribus nostrorum consilio, et assensu omnium prælatorum in Romana curia consistentium, decernimus, declaramus, definimus, pronunciamus, bonæ memoriæ beatam Birgittam, alias Brigidam supra sæpius nominatam, Sanctam esse et tamquam Sanctam ab universali Ecclesia venerari, ac Sanctorum catalogo adscribi debere, et ipsam nunc adscribimus de presenti.

Sanctorum
Catalogo

431 Struentes, ut ab universali Ecclesia anno quolibet in die, qua illam post devictum triumphatumque mundum in perpetuas æternitates præsens vita parturit, videlicet decimo Kalendas Augusti festum ipsius et Officium sicut pro una Sancta non virgine nec martyre devote et solemniter celebretur: Et ut ad venerabile sepulcrum ipsius ardentius et effluenter Christi fidelium confluat multitudo, et ejusdem Sanctæ celebrius colatur festivitas, et ejus nomen crebrius recolatur, auctoritate prædicta omnibus vere pœnitentibus et confessis, qui sepulcrum ejus hujusmodi apud ipsum monasterium in Watzsteno in ejusdem festo, necnon quinto Kalendas Junii, quo videlicet die hujusmodi corpus venerandum apud ipsum monasterium translatum fuit, et sub ad præsens occurrentibus diebus devote visitaverint, annuatim singulis videlicet eorundem dierum diebus, quibus dictum sepulcrum visitaverint, ut præfertur, septem annos et totidem quadragenas de injunctis eis pœnitentiis misericorditer relaxamus.

solemniter
adscribit.

432 Quocirca universitatem vestram monemus requirimus, et hortamur attente, vobis nihilominus in virtute sanctæ obedientiæ, et ad æternorum præmiorum augmentum districtius injungentes, quatenus presentes nostra solemniter publicantes, festum hujusmodi venerabilis Sanctæ cum solemnitate debita celebretis et faciatis etiam celebrari, omnipotentem Deum, a quo sancta desideria, recta consilia, et justa sunt opera, totis cordis affectibus humiliter deprecantes, ut ejusdem Sanctæ precibus et meritis exoratus, det servis suis illam, quam mundus dare non potest, pacem, ut et corda nostra mandatis suis dedita, et hostium sublata formidine, tempora nostra sint sua protectione tranquilla, nobisque concedat, ut post peractum nostræ villicationis ministerium una cum credito nobis grege mereamur ad sempiterna gaudia pervenire. Datum Romæ apud sanctum Petrum nonis Octobris, Pontificatus nostri anno secundo. Ita Bonifacius apud Hormann, demptis aliquot mendis, quæ ex codice Canonizationum Fontanini emendavi.

§ XXVII. Ritus factæ canonizationis ex Amelio, teste oculato: indulgentiæ ejusdem occasione datæ: canonizationis S. Birgittæ et Regulæ S. Salvatoris per Martinum V confirmatio.

Ex iis, quæ hactenus in negotio canonizationis S. Birgittæ gesta fuisse dicimus, liquet id sæpius ad incudem fuisse revocatum, nec nisi cum summa cautela in eo processisse Pontifices: cautela vero par fuit canonizationis solemnitas, quam præter Laurentium Romanum, et Thorium Andream in Diaro Vastenensi ad annum 1391, descripsit Petrus Amelius apud Mabilonium tom. 2 Musei Italici pag 535; unde ita, tum quod ab auctore, qui eam suis oculis hausit, ac partem etiam in ea habuit, scripta sit; tum quod ritus fere idem hodieque observari in hujusmodi negotiis soleant, huc transcribere visum est. Sic itaque Petrus Amelius: Sequitur canonizatio S. Brigidæ. Anno Domini MCCCXXXXI et die Sabbati, vii mensis Octobris, pontificatus domini Bonifacii IX anno secundo, facta fuit canonizatio beatæ Brigidæ in magna capella sacri palatii Romæ prope sanctum Petrum, in qua talis modus fuit observatus. Primo die Veneris patriarcha Gradenensis, confessor et referendarius dicti domini, ex præcepto Sanctitatis suæ consistorium generale maadavit, item canonizationem S. Brigidæ, ut omnes deberent venire ad ipsam solemnitatem. Item campanæ omnium ecclesiarum deberent pulsari hora Completorii et crastina die hora tertiarum etiam maadavit. Item parata fuit capella circumquaque de pannis et sternata (strata) frondibus de Verta (viridi et odorifera fronde) Magister foliarie fecit. Item circumquaque per totam capellam fuerunt toritiæ seu brandones, quilibet de undecim libris cere: fuerunt in summa LXXXVI. Modum dictarum candelarum et ordinem brandonum inveni.

434 Item in die Sabbati de mane dominus Papa audivit magnam Missam de Spiritu sancto in camera sua. Item post magnam Missam venit ad magnam capellam, eum comitantibus omnibus cardinalibus et nobilibus Romanis cum pluviali rubeo consistoriali et mitra de perlis consistoriali; et facta reverentia aliquali ante altare, ascendit ad aliam cathedram longe ab altari paratam: et ibi recepit omnes cardinales et prælatos ad reverentiam cum cappis laneis more solito. Qua reverentia finita, accessit ad aliam cathedram cum scabello paratam ante medium altaris, appodians se ad altare, versa facie ad populum: et duo diaconi antiquiores sedebant ante pedes ejus in scabellis, aliis etiam cardinalibus sedentibus in locis suis cum cappis laneis: et facto silentio et luminaribus accensis, Papa sedendo mitram in capite, fecit collationem et sermonem suum sub isto themate: "Vi-duam ejus benedicam, et florebit super ipsam sanctificatio mea." Completo sermone et facta admonitione, ut omnes deberent Deum ro-gare, quod non permitteret eum errare; prote-statione

A statione etiam facta, quod ipse non intendebat facere contra sacrosanctam Romanam Ecclesiam, surgens de sede, deposita mitra, incepit cantando "Veni, creator Spiritus" et flexis genibus stetit sine mitra usque ad versiculum tertium, et semper stetit ibidem pedes, tamdiu donec cantores cantaverunt dictum hymnum. Quo finito, sine versiculo dixit: "Dominus vobiscum" et orationem, "Deus qui corda fidelium" quam finivit "Per Christum Dominum nostrum." Sed reassumpta mitra, ibidem sedendo pronunciavit. beatam Brigidam fore sanctam, et adscribendam in Catalogo Sanctorum, ut est in libro Secretorum Papalium domini Clementis Papae VI, qua pronunciata, ore proprio concessit Indulgentiam ista die et in sequenti visitantibus ecclesiam sancti Petri et sancti Laurentii in Panisperna, et qui interfuerint in divino Officio isto illam Indulgentiam Jubilei, et multas alias in terris.

retulerit

435 Post hoc procuratores dictae Sanctae petierunt publica instrumenta de hoc: et Papa etiam de potestate sua jam dicta... et tunc omnes cardinales et praefati receperunt paramenta alba, episcopi pluvialia, presbyteri planetas, diaconi tunicellas et dalmaticas, et iterum venerunt ad reverentiam Papae. Post hoc desposito pluviali rubeo recepit chirotecas preciosas et anulum pontificalem, et pluviale album preciosum cum mitra solenni: et deposita mitra, incepit cantando "Te Deum laudamus" et tunc data sunt duo magna tortitia de cera alba, quolibet de octo libris cerae, et cuilibet cardinali ac patriarchae de vii libris cerae aliae non albae, et omnibus praefatis de duabus libris, et aliis clericis et cantoribus, auditoribus et nobilibus et aliis de una libra cerae: et tunc incepta fuit processio, et omnes tenebant faculas suas accensas in manibus, quilibet in ordine suo: et duo patriarchae ibant cum cardinalibus, item dominus Papa subtus pallium, sed milites portabant extra pallium tortitia Papae accensa, et sic ivimus per totam capellam usque ad aliam capellam, et reversi fuimus processionaliter ad magnam capellam, et dominus summus Pontifex ascendit ad cathedram ante medium altaris, ubi fecerat sermonem suum prius: et stando diaconus a dextris dixit cantando "Ora pro nobis beata Brigida Alleluia;" et Papa dixit: "Dominus vobiscum et aliam Orationem de beata Brigida, et, cantato per cantores "Benedicamus Domino" diaconus a sinistris dixit "Confiteor" et Papa dedit benedictionem more solito. Et prior Episcoporum cardinalium pronunciavit Indulgentias, et sic quilibet repatriavit cum candelis suis; et omnes alias candelas de altari et tortitia de capella camerarius fecit recipi pro Papa... per sex cardinales, qui deberent omnes esse sacrista. Primus erat dominus de Alençonio Philippus: secundus de Anglia, dominus Adam: alter Reatinus. Ista die Papa non potuit dicere magnam Missam de Sancta, causa infirmitatis, sicut debebat: sed in crastinum celebravit, ubi istum ordinem tenuit.

S. Birgittam

436 Dominica ergo die, viii Octobris, bono mane, post parvam Missam, dominus Papa indutus cum pluviali et mitra cum perlis consistoriali, descendit ad ecclesiam sancti Petri cum omnibus cardinalibus, duobus patriarchis, Constantinopolitano scilicet * et cum praefatis et toto clero: et in porta ecclesiae venerunt illi ob-

* desideratur
aliquid

viam omnes canonici sancti Petri cum cruce, pluvialibus, pavilione et campana processionaliter, cantando "Te Deum laudamus" duxerunt eum ad Majus altare, et facta aliqua oratione ante altare, recessit ad cathedram, ubi consueverunt Romani praesules induere se, et sedendo cardinales et omnes praefati venerunt ad reverentiam, et ipse voluit, quod cantaretur Tertia. Missa fuit de sancta Brigida cum commemoratione de Dominica. Tunc primo ego incepi de mandato sedere inter cardinales episcopos. Processit Missa ordine suo. Item post Evangelium diaconus a sinistris dixit "Confiteor" et dicto "Credo in unum Deum" et post Offertorium Papa sedebat super bassam cathedram cum scabbello ante regias ferreas Papae, ubi lectum fuit Evangelium, versa facie ad sedem, in qua fuit indutus. Tunc Domini commissarii tres cardinales de canonizatione istius Sanctae exierunt de sacristia sancti Petri cum oblationibus suis. Primo dominus de Francia cum duobus magnis tortitiis accensis, cooperitis de auro, obtulit osculando pedem et manum: secundo dominus Anglicanus cum duobus panibus cooperitis, cum tobaleis et armis et scudetis sanctae Brigidae, et trium Cardinalium commissariorum; et osculatus est pedem et manum Papae: tertio dominus Barensis cum duobus magnis bacillis de vino et malvatico, quae vocantur Romae scyphi deaurati, et cum armis et scudetis Dominae et Cardinalium praedictorum; et osculatus est pedem et manum Papae.

E

437 Ultimo venerunt quinque procuratores istius Sanctae cum advocato et quilibet obtulit unam magnam candelam de una libra cerae albae, modicum laboratam cum rosis et floribus, viridis, alba et rubea. Item unum parvum canistrellum, totum depictum de colore viridi, in quo fuerunt duae columbae albae et duae turtures. Item nota, quod canonici in processione debuerunt habuisse grossas candelas de cera in manibus ab istis exsecutoribus: et quia non habuerunt, Papa fuit turbatus. Item fuerunt in ista Missa super regias ferreas et super columnas lapideas prope regias praedictas circa lxxx tortitiae accensae, et vii in elevatione Corporis Christi. Poterant esse quilibet de quatuor libris cerae. Nec Papa, nec cardinales, nec aliquis candelam habuit in ista Missa, nec fuit sermo. Item nota, quod, completa Missa, dominus Pontifex, indutus prout fuerat in Missa, et omnes cardinales et praefati induti sacris vestibus, prout fuerunt in Missa, cum mitris iverunt ad fenestras prope campanile in loco deambulatorio, ubi Romani Antistites consueverunt dare populo Indulgentiam: et ibi Papa dedit de vera Indulgentia illa die, sicut in Jubileo ob reverentiam Brigidae, et in sancto Petro, et in sancto Laurentio in Panisperna, ubi sancta Brigida dicta fuit sepulta: et quicumque visitasset dictas duas ecclesias sancti Petri et sancti Laurentii vii vicibus per totum praesentem mensem, haberet Indulgentiam Jubilei.

in numerum
Sanctorum,

438 Item nota, quod de cera ecclesiae S. Petri accensa canonici voluerunt habere: sed camerarius totam recepit, quod Papa, nec ipsi, nec acolythi, nec cantores habuerunt. Item nota, quod quilibet cantor habuit tres ducatos ab exsecutoribus. Item dicti exsecutores miserunt unam pintolam de auro Papae valoris ducatorum

exponitur.

LECTOR
J. B.

catorum et unum vitulum, xxiii capones, xxiii pullos, xxiii columbos, duo barilla de vino. Item nota, quod fuerunt Vesperae praecedentes, nec sequentes. Item nota, quod ista die, licet fuerit Missa de sancta Brigida, tota die fecimus de Dominica, nec fecimus Commemorationem in Vesperis, nec Matutinis de ipsa Sancta. Item nota, quod omnes Cardinales induti sacris vestibus associaverunt Papam usque ad cameram. Ista die nullus cardinalis comedit cum Papa, nisi solum prelati domus et cantores. Item nota, quod tota capella debet esse intus et extra parata pannis. Item in altari debent esse sex candelae, quaelibet de una libra cum dimidia: item super cancellum capellae sex tortitia, quaelibet de viii libris cerae. Item extra regiam seu capellam ponantur ligna perforata in muro circumquaque ad tenendum tortitia, quantum capella est: et in quolibet ligno erunt sex tortitia, quaelibet de quatuor libris cerae. Item in fine capellae ex opposito altaris illud idem. Item de aliis parvis candelis de uncia vel media, aut pro libra ponantur xx habentia per murum et distribuuntur laicis et clericis.

Indulgentia
tunc concessa

B 439 *Hæc Petrus Amelius de canonizatione S. Birgittæ: brevius eadem refert Thoririus Andreæ in Diario Vastenensi: Laurentius Romanus nonnulla etiam de ea memorat, a Petro Amelio omisa, sed momenti non sunt hujusmodi, ut necessario memoranda sint; neque minutias aliquot moror, in quibus a Petro Amelio forte dissentit. Peracta ex dictis est S. Birgittæ canonizatio in capella sacri palatii prope sanctum Petrum. Pleraque Sanctorum canonizationes, morantibus Romæ Pontificibus, in ecclesia Vaticana fieri consueverunt: sed hanc Bonifacius IX illic non celebravit ægritudinis causa, quæ tamen, quo minus de S. Birgitta ad cancionem diceret, non impedivit. Fecit eadem Pontificis male affecta valetudo, ne eo die solennem de more Missam celebraret: postridie tamen tum Vaticanam basilicam adire, tum sacris ibi solenni ritu operari voluit, ne quid ad splendorem solennitatis deesse videretur. Concedendarum indulgentiarum iis diebus, quibus canonizationes Sanctorum peragebantur, mos, ab Honorio III seculo XIII inchoatus, sensim amplior evasit, ut Honorii, Gregorii IX, Innocentii IV, Clementis IV, Calixti III, Sixti IV exemplis Papebrochius Dissertationum xx de Solenni Canonizationum initiis atque progressibus in Propylæo Maii pag. 173 et seq. ostendit, ac denique, inquit, Hadrianus VI in Canonizatione S. Bennonis, anno mxxxiii solennitati ejus presentibus Indulgentiam plenariam dedit. At longe citius id factum saltem aliquando fuisse, liquet ex indulgentia Jubilei, procul dubio plenaria, hic a Bonifacio IX in canonizatione S. Birgittæ concessa. Oblationem vero turturum et columbarum sustulit Benedictus XIII, eamque fieri noluit, inquit Justus Fontaninus in Notis ad Canonizationem S. Birgittæ, in solenni canonizatione octo Sanctorum, quam habuit in Basilica Vaticana sub finem elapsi anni mdccxxvi et initio hujus anni mdccxxvii. Admisit tamen rursus Clemens XII, ut scribit Benedictus XIV de Serv. Dei Beatif. et Beator. Canoniz. lib. 1 cap. 36 num. 35.*

pro die xxiii
Julii, et vii
Octobris;

440 Ceterum Bonifacius diem, quo Birgittam Sanctorum albo inscripsit, insignem etiam esse voluit indulgentiis, perpetuo duraturis, septem annorum ac totidem quadragenarum, quas ecclesiam S. Laurentii in Panisperna die xxiii

Julii, quo S. Birgitta obiit; item die vii Octobris, D
quo in Sanctorum numerum relata est, vel uno ex
octo, mox dictos Julii et Octobris dies proxime se-
quentibus, rite visitantibus concessit. Bulla ea de
re data et ex Registro Vaticano a Waddingo ex-
tracta sic habet: Bonifacius etc: Universis Christi
fidelibus presentes litteras inspecturis salutem
etc. Splendor parternæ gloriæ etc. Cupientes igitur,
ut ecclesia monasterii monialium S. Laurentii in Panisperna de Urbe Ordinis S. Clare, in
quo B. Birgitta aliquibus diebus, dum vitam ageret in humanis, devote permansit, ac debitum naturæ persolvit, et ejus corpus sepulchrum extitit, et in quo postmodum plurimis miraculis claruit, et multæ ex ejus reliquiis devotissime venerantur a Christi fidelibus, congruis honoribus frequentetur et ut fideles ipsi eo devotius devotionis causa confluant eamdem, quo ex hoc majus animarum commodum et salutem se speraverint adipisci, de Omnipotentis Dei misericordia et beatorum Petri et Pauli Apostolorum auctoritate confisi, omnibus vere poenitentibus et confessis, qui dictam ecclesiam in festivitatem B. Birgittæ, videlicet x Kalendas Augusti, et in die canonizationis de ea per nos in presenti die factæ, et per octo dies festivitatem, ac diem canonizationis hujusmodi immediate sequentibus visitaverint, annuatim pro singulis festivitatis et canonizationis, ac octo dierum predictorum diebus, quibus dictam ecclesiam devote visitaverint, annuatim, ut præfertur, septem annos et septem quadragenas de injunctis eis poenitentis misericorditer relaxamus. Dat. Romæ apud S. Petrum Nonas Octobris anno secundo.

441 *Quin et ad diem xxviii Maii eamdem gratiam extensam voluit sequentibus litteris ex eodem Registro a Waddingo, ut Durantus refert, transcriptis: Bonifacius etc (fere ut supra) omnibus vere poenitentibus et confessis, qui tam dictam ecclesiam in festivitatem ipsius S. Birgittæ, videlicet x Kal. Aug. et in die Canonizat. ejusdem de ea per nos in presenti die factæ devote visitaverint, annuatim illam indulgentiam, videlicet septem annos et totidem quadragenas singulis festivitatis et canoniz. predictorum diebus concedimus, quam sepulchrum ejusdem S. Birgittæ apud monasterium monialium in Vastenense Ordinis S. Augustini, Linconen. diocesis, P ad quod ipsum corpus a dicta ecclesia ipsius monasterii S. Laurentii translatum extitit in dicta festivitatem et in die ipsius translatione, videlicet v Kal. Junii visitantibus hodie duximus concedendam. Datum Romæ apud sanctum Petrum Nonas Octobris anno secundo. Dicit fere ut supra: nam in hac bulla ne verbo quidem fit mentio habitationis S. Birgittæ apud moniales Clarissas in monasterio S. Laurentii, aut mortis, quam apud eandem subierit, sed unice sepulturæ ejus, quam ibi certo obtinuit. Vide quæ hac de re dicta sunt num. 384 et seq. Ceterum ex posterioris Bullæ serie, septem annorum. totidemque quadragenarum monasterio S. Laurentii in Panisperna ea concessas Indulgentias, ad monasterium quoque Vastenense in Suecia fuisse extensas eadem Bulla pro die festivitatis S. Birgittæ, seu xxiii Julii; item pro die Translationis ejus seu xxiii Maii, me tacente, apparet; quod Bonifacius XI in Bulla Canonizationis (vide num. 431) supra repetit.*

442 *At negotium facessunt verba Bonifacii, quibus S. Birgittæ translationem ex Urbe ad Vastenense monasterium (nec enim aliam novi, de qua hic Bonifacio sermo esse possit) peractam ait xxviii Maii*

que tamen
die non
reliquitur
enjoy.

A *Maii*. Nec non v Kal. Junii, inquit in *Bulla Canonizationis*, quo videlicet die hujusmodi corpus venerandum apud ipsum monasterium translatum fuit. *Festum Translationis* S. Birgittæ in monasterio Vastenensi eo die celebratum fuisse, ex ejusdem monasterii *Diario* ad annos 1404, 1413, 1492 colligere quidem fas est, eoque signatur in *Martyrologiis* seu *Kalendaris* citatis apud nos ad diem xxviii Maii in *Prætermissis*: at illo ipso die peractam fuisse, neque cum Ulphone, S. Catharinæ biographo suppari, neque cum Birgero, S. Birgittæ biographo æquali, neque cum auctore *Vitæ Abbreviatæ* S. Birgittæ, neque cum *Thoriore Andreæ* in *Diario Vastenensi*, nec denique cum iis, quibus miracula S. Birgittæ in Suecia patrata, priusquam Sanctis adscriberetur, colligendi et in libellum redigendi onus fuit impositum, componi potest: quandoquidem hi omnes, die quarta vel quinta Julii id accidisse, testentur, et inter postremo loco citatos fuerit Gudmarus Frederici, ex eorum numero unus, qui Roma in Sueciam S. Birgittæ corpus seu reliquias transportarunt, qui præter diem quartum Julii, cui S. Birgittæ corporis in Vastenensi monasterio collocationem affigit, etiam diem exprimit, quo primum in Sueciam pervenit, die scilicet xxix Junii, SS. Apostolis Petro et Paulo sacra. Cogor itaque ob tam multiplicia et luculenta a *Bullæ* verbis, modo relatis, dissentientium scriptorum testimonia credere, vel erronee factæ translationis diem fuisse suggestum Pontifici, vel, cum huic (fortasse ne Octavæ Apostolorum SS. Petri et Pauli celebritatem minueret) visum fuisset die xxviii Maii S. Birgittæ translationis agi memoriam, id ita interpretatum esse, cui conficiendæ Canonizationis *Bullæ* cura demandata fuit, quasi ea die memorata translatio contigisset, vel denique vitiosum hac ex parte Cherubino, Pontano, et Duranto Bonifacii *Bullæ* exemplar obtigisse.

Prodigia ali. quot tunc etiam facta.
C *Ceterum* S. Birgittæ canonizationem a Bonifacio factam Deus approbasse videtur, editis ipsomet, quo in *Sanctorum* relata est numerum, tempore non paucis miraculis, de quibus *Thoririus Andreæ* in *Diario Vastenensi* ad annum 1391: Item tempore canonizationis facta fuerunt multa miracula, de quibus pauca pono ad præsens, quia alibi plura sunt conscripta: verum hæc ad manus nostras non pervenerunt: bina igitur accipe, quæ pro multis illis *Thoriri* verbis refero. Ipso die Canonizationis fuit quedam mulier illuminata, quæ alium oculum amiserat per xx annos et alium per vii. Item quidam cardinalis existens in medio inimicorum Dei et Sanctæ matris Ecclesiæ tempore noctis, quia de die non audebat transire, perdidit viam et omnes, qui secum erant in comitiva, separati sunt unus ab alio, et propter timorem, quem habebant de metu inimicorum, nullus ausus est vocare alium. Tandem invocabant auxilium S. Birgittæ, facientes ei votum speciale. Mox quedam facula valde magna apparuit inter eos, quæ accedebat eos, donec essent in recta via, et dum omnes insimul convenerunt et se mutuo cognoscerent, atque etiam scirent, quo deberent transire, facula ulterius non comparuit. Et hæc quidem recte S. Birgittæ meritis *Thoririus* adscripsit: verum quod de comite Armeniacensi mox subdit, quam in eo partem S. Birgitta habuerit, haud satis perspicio.

444 Sic autem habet: Item tempore, quo Dn. Octobris Tomus IV.

Papa firmiter statuerat canonizare B. Birgittam, devictus est comes Armeniaci et in ipso bello mortuus, qui ex parte antipapæ (Clementis VII, a quo Galli stabant) intravit Italiam cum exercitu magno ita subtiliter in astutia sua, quod nullus potuit scire, antequam jam occupaverat magnam partem terræ. Illi autem, per quos devictus est, non fuerunt nisi quingenti armati. Multa alia contingebant tunc, quæ hic brevitate causa omitto. Si Poggio, qui Bonifacio IX ab Epistolis fuit, lib. 3 *Historiæ Florentinæ* habenda fides est, evocatus a Florentinis e Gallia Narbonensi in Italiam comes Armeniacus cum duodecim equitum pedumque millibus, superatis Alpibus, Alexandriam Statellorum usque progressus est, quam urbem dum, non exspectatis Florentinorum copiis, temere pedestri acie oppugnat, undique a Vermio, Galeatii Mediolanensis Vicecomitis duce, ex ea magno equitum numero in Gallos improvise erumpente, circumfusus, trium horarum certamine superatus captusque fuit anno 1391 die xxx Julii, ut scribit Corius, et in urbem deductus brevi interiit. Ripamontius *Historiæ Mediolanensis* parte altera, lib. 10 mille Mediolanenses decem Gallorum milia hoc prælio vicisse, ait. Addit ille, comitem Armeniacensem ex nonnullorum opinione a Carolo VI, Galliarum rege, clam in Italiam missum, tum ut Mediolanum, cui jam tum immineret, sibi subjiceret; tum ut Bonifacio IX infesta omnia efficeret: atque huc respectisse videtur *Thoririus*, verbis mox citatis innuens, Pontificem Bonifacium IX, quod tum temporis S. Birgittam Sanctorum albo inserere (quod jam fecerat) statuisset, eo periculo, veluti per prodigium, liberatum fuisse. Verum, ut ut ista sese habuerint, videtur hic *Thoririus* conjecturis plusculum, quam par erat, indul-

445 Quamquam, ut ex dictis liquet, cautissime in negotio canonizationis S. Birgittæ processum fuisset, quia tamen Bonifacio IX, qui extremam illi manum admoverat, tamquam vero Pontifici orbis Catholicus universus non adhærebat, coluere Sueciæ maxime, regnorumque vicinorum populi, ut, quo de sanctitate S. Birgittæ omnibus constaret uberius, in Concilio Constantiensi, tum denique a Martino V, vero et indubitato Pontifice, ejusdem rursus canonizatio confirmaretur. Anno itaque 1414 Sueciæ, Daniæ ac Norvegiæ in Concilio Constantiensi oratores institerunt, ut denique facta a Bonifacio IX S. Birgittæ canonizatio confirmaretur: præstitit vero id Joannes xxiii solenni admodum ritu, etsi non deessent inter quos Gerson fuit, qui, cum de confirmanda S. Birgittæ canonizatione ageretur, tractatum de Probatione spirituum exaravit quibus tam frequens Sanctorum canonizatio non probabatur. Anno Domini mccccxv in die (at pridie secundum *Triethemium* in *Chronico Sponheimensi*) Purificationis B. Mariæ Virginis ad instantiam oratorum regnorum Sueciæ, Daniæ et Norvegiæ, Johannes Papa canonizavit S. Birgittam, et benedixit luminaria. Interfuerunt quatuor patriarchæ, cardinales xxix (in *Actis Concilii* nunquam simul plures viginti memorari, observat Pagius in *Breviario gestorum Pontificum Romanorum* pag. 387) archiepiscopi xlvii, episcopi clx, secularium vero principum, comitum, baronum ac nobilium multitudo, inquit *Nauclerus* *Generatione* 48 a Christo nato.

446 Tandem vero etiam anno 1419 Marti-

AUCTORE
J. B.

quibus annu-
merari non
debet comitis
Armeniaci
causes.

E

Joannes xxiii
S. Birgittæ
canonizatio-
nem confir-
mavit.

F

E

avertor
J. B.
et iterum
anno 1419

nus V, cum jam diuturnum Ecclesiae schisma extinctum, nec ullum de vero Pontifice dubium esset, e Concilio Constantiensi rediit S. Birgittae canonizationem confirmavit edita hac Bulla: Martinus episcopus, servus servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam. Excellentium principum, Deo praesertim et Romanae Ecclesiae devotorum, desideriis libenter annuimus, illaque, praecipue cum ad orthodoxae fidei consolidationem, Christi fidelium conscientiarum serenationem, aliasque ad Christianae religionis augmentum cedere dignoscuntur, favoribus prosequimur opportunis. Dudum siquidem quondam Bonifacius noster in sua obedientia, de qua partes illae tunc erant, nuncupatus, de origine, vita et moribus, aliisque multiplicibus piis et sanctis ac virtuosis operibus, nec non miraculis praesertim tunc expressis, quae Deus benedictus in praemium sanctitatis B. viduae Birgittae, quam vulgares BRIGIDAM appellabant, prout appellant, tam illa superstitie, quam post ejus resolutionem felicem, praeter et supra vires naturae operari et mundo monstrare dignatus fuerat, nec operari desierat, per ea, quae tam de felic. record. Gregorii Papae XI praedecessoris nostri, et quondam Urbani VI in eadem obedientia, in qua ipsi Bonifacio immediate praecesserant, nominati, quam suo mandato super his per testes idoneos et alias probationes legitimas habita fuerunt, certius informatus.

Martinus V,

447 Et pro parte recolendae memoriae Margarithae, reginae Suetiae, ac praetorum et procerum regni ejus, nec non dilectorum filiorum populi et officialium almae Urbis ac aliorum plurimorum Christi fidelium saepius et cum instantia requisitus ut honorem Dei omnipotentis Patris, Filii, et Spiritus sancti. Et ad exaltationem orthodoxae fidei et Christianae religionis augmentum. Nec non hujusmodi ad sedationem detestabilis schismatis tunc vigentis, ac fidei et Ecclesiae unionem auctoritate ipsius Dei Patris, et Filii, et Spiritus sancti ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli, atque sua, de fratrurn suorum concilio et assensu, omniumque praetorum in sua curia consistentium decrevit, declaravit, diffinivit, sive pronunciavit, praefatam Birgittam sanctam esse et tamquam sanctam ab universali Ecclesia venerari, ac Sanctorum Cathedralo ascribi debere, et ascripsit, statuens, ut ab universali Ecclesia anno quolibet in die, qua illam post devictum triumphatumque mundum in perpetuas aeternitates praesens vita pariter, videlicet x Kal. Augusti festum ipsius et Officium sicut pro una Sancta non virgine nec martyre devote et solemniter celebraretur. Et ut ad venerabile sepulchrum ejus ardentius et affluentius Christi fidelium conflueret multitudo, et ejusdem Sanctae celebrius coleretur festivitas et ejus nomen celebrius recoleretur, auctoritate praedicta omnibus vere poenitentibus et confessis, qui hujusmodi ejus sepulchrum apud monasterium in Vuatzsteno Ordinis S. Augustini, S. SALVATORIS nuncupati, Lincopen. diocesis, per dictam Birgittam fundatum, in ejusdem festo, nec non quinto Kal. Junii, quo videlicet die venerandum ipsius Birgittae corpus apud ipsum monasterium translatum fuit, et sub tunc occurrentibus diebus devote visitaverint, ut praefertur, septem annos et totidem quadragenas de injunctis eis poenitentibus misericorditer relaxavit, prout in litteris dicti Bonifacii desuper confectis, quarum tenorem de verbo ad ver-

bum praesentibus inseri fecimus, plenius continetur.

448 Quare pro parte charissimi in Christo filii nostri Erici regis Suetiae illustris, asserentis, se ad hoc singularem gerere devotionis affectum, nobis fuit humiliter supplicatum, ut, cum praefatum detestabile schisma jam per Dei clementiam sedatum extstat, dictaque S. Birgitta in praefato, unde originem traxit, et aliis circumvicinis regnis et partibus, et praecipue et communius praeter ceteris partibus in divini nominis laudem veneratur et colitur, et devotio habeatur ad eandem, ad majorem dictae Christianae religionis augmentationem, bonarumque mentium et conscientiarum serenationem puriorem, decretum, declarationem, definitionem, sive pronuntiationem, nec non ascriptionem, et relaxationem praedicta, et alia in dictis litteris contenta auctoritate Apostolica ratificare et approbare, et Apostolico munimine roborare, ac defectus, si qui in eis forsitan intervenerint, supplere de benignitate Apostolica dignaremur.

449 Nos igitur ipsius regis praeclearae ejus devotionis et sinceritatis affectibus, quibus erga Deum et nos, ac Romanam Ecclesiam clarescere dignoscitur, diligenter consideratis, in hac parte supplicationibus inclinati, decretum, declarationem, definitionem, seu pronuntiationem, necnon ascriptionem, et relaxationem, ac alia in dictis litteris contenta hujusmodi rata habentes et grata, ea auctoritate Apostolica tenore praesentium ex certa scientia approbamus et etiam confirmamus, ac praesentis scripti patrocinio communimus, suppletur omnes defectus, si qui forsitan intervenerint in eisdem. Tenor vero dictarum litterarum antepositur, et est talis: Bonifacius episcopus, servus servorum Dei etc. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae approbationis, confirmationis, communionis, suppletionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei; et beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Florentiae Kalend. Julii, Pontificatus nostri anno secundo. *Electus et consecratus fuit Martinus V in Concilio Constantiensi anno 1417 mense Novembri: data est igitur Bulla hac anno 1419. Ericus rex, ad cujus preces Martinus V S. Birgittae canonizationem confirmavit, Margaretae Sueciae, Daniae et Norvegiae reginae consanguineus fuit, anno 1396 in trium regnorum societatem, ea curante, adscitus, quae, defuncta anno 1412 Margareta, tenuit solus usque ad annum 1439, quo in Pomeraniam secessit, privatusque reliquum vitae cursum peregit.*

450 Beneficus in Vastenense monasterium fuit, et jam inde ab anno 1413, se monasterii illius res promoturum proviribus sponderat: ad quem annum ita de illo in Diario Vastenensi legitur: In profesto S. Erici venit rex Ericus ad Vastenens primitus, postquam adeptus est plenariam gubernationem istorum trium regnorum et venit cum magna devotione: nam pedestris venit de Skeningia usque ibi et ostendit tam sororibus, quam fratribus magnam familiaritatem et promisit, se completurum aedificationem ecclesiae Vastenensis. Insuper etiam promisit, quod aedificaret unum monasterium de novo in Lalandia de Ordine S. Birgittae, cujus tamen primam foundationem fecerat Dna. regina Margareta ante obitum

A obitum suum, et ob hoc petiit à Dn. confessore et fratribus, ut posset intrare monasterium fratrum ad accipiendum exemplum et formam, quomodo illud monasterium in Lalandia esset construendum. Qui difficulter admissus, solus intravit cum Dn. Petro archiepiscopo Lundensi, et sic, aliquibus locis ibi inspectis, exivit cum magna consolatione, promittens, se diligere locum illum, quantum posset, et promovere; *ut reipsa ostendit datis ad Pontificem Martinum V litteris, quibus, ut vidimus, canonizationis S. Birgittæ, a Bonifacio IX factæ, confirmationem petiit et obtinuit. Uxor vero ejus Philippa, Henrici IV, Angliæ regis filia, monialis, superstitis marito, effecta, in monasterio Vastenensi diem supremum obiit et supulta est anno 1430, Ordinis Birgittini patrona insignis.*

etiam alias
beneficio:

451 *Erici Sueciæ regis cum Philippa, Angliæ regis filia, nuptiæ instituti Birgittini in Angliam propagandi occasionem præbuisse videntur; hinc vero ulterius accidit, ut Ordinis illius constitutiones ab eodem Martino V, indubitato Pontifice, confirmarentur: Istit enim, ut legitur in Diario Vastenensi ad annum 1406, nuptiis celebratis, venit Vazstenas Dn. Henricus Rawinzwart nobilis miles de Anglia, qui, convocato conventu, assererat, se velle fundare in Anglia unum monasterium de Regula S. Salvatoris, et dedit fratribus litteras suas (exhibet illas Benzelius pag. 194 et binis seqq.) super locum hujusmodi, et dotem, petens, ut duo fratres mitterentur in Angliam pro constructione istiusmodi monasterii, quod et fratres cum exultatione intima annuerunt. Anno vero 1414 Henricus V, Angliæ rex, Philippæ frater, inquit Thomas Walsinghamus, cepit fundare tria monasteria religiosorum juxta prædium suum, quod SCHENE (in agro Surregiensi) vulgariter appellatur, unum de Ordine monachorum Chartusien-sium. Aliud monachorum, qui CELESTINI vocantur... Tertium Birgittinorum, qui S. Augustini Regulam profitentur, quæ cum aliis adjectis ceremoniis vocatur ab eis REGULA SALVATORIS, videlicet monasterium Sion in agro Middlesexiano prope Brentfordiam ad sinistram Tamisis ripam fundavit, eique primam præfecit abbatissam Matildem Neuton, ut tom. 2 Monastici Anglicani col. 360 et seqq. in charta fundationi ejusdem monasterii videre est.*

Regula au-
tem Birgitti-
næ Henricus
V. Angliæ
rex,

C 452 Approbat quidem S. Birgittæ constitutiones Urbanus V, uti et Urbanus VI: quorum prior non dubius Pontifex fuit: at quia, ut apparet Birgittinæ constitutiones ab Urbano V approbatæ ab indubio, et universim agnito hactenus solenniter confirmatæ non erant Pontifice, petiit a Martino V Henricus; ut Birgittinas Constitutiones, eo, quo eas approbat Urbanus VI modo, sua quoque auctoritate firmaret, Fecit id Martinus V sequenti diplomate anno 1419. Martinus V Episc. servus servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam. Excellentium principum, Deo præsertim et Romanæ Ecclesiæ devotorum, desideriis libenter annuimus, illaque (præcipue cum ad Orthodoxæ fidei augmentum et sacræ religionis propagationem cedere dignoscuntur) dum a nobis petitur, favoribus prosequimur opportunis. Sane cum charissimus in Christo filius noster Henricus, rex Angliæ illustris, sicut asserit, ad Ordinem S. Augustini, SANCTI SALVATORIS nuncupatum, sub Regula et secundum constitu-

tiones seu instituta S. Birgittæ, alias BRIGIDÆ nominatæ, institutum et fundatum, singularis gerat devotionis affectum: et unum jam inchoaverit, et nonnulla allia ejusdem ordinis monasteria et loca, sub Regula et secundum constitutiones seu instituta prædicta, Deo sibi propitio, intendat et proponat fundare et dotare.

453 Et cum etiam Regula sive constitutiones sive instituta prædicta: nec non fundatio, constructio et dotatio monasterii de Watzsteno Lin-copensis diocesis, quod primum et principale, et per præfatam Birgittam, sive Brigidam, sub Regula et secundum, constitutiones per instituta hujusmodi, fundatum constructum et dotatum extitit auctoritate quondam Urbani VI in sua obedientia, de qua partes ipsæ tunc fuerant, nominati, approbata et confirmata tunc fuerint, prout in ipsius Urbani litteris, desuper confectis, plenius continetur, Pro parte ejusdem regis nobis fuit humiliter supplicatum, ut prædictam Regulam, constitutiones et instituta, nec non litteras ipsius Urbani, ac omnia et singula in iis contenta, de novo, ad ipsius regis conscientiam majorem serenationem, auctoritate Apostolica confirmare, et defectus, si qui forsitan intervenerint in eisdem, supplere de benignitate Apostolica dignemur. Nos igitur hujusmodi ipsius regis pium et laudabile propositum plurimum in Domino commendantes, hujusmodi supplicationibus inclinati, Regulam, constitutiones, seu instituta, prædicta ac omnia et singula alia in prædictis litteris, quarum tenorem præsentibus de verbo ad verbum inseri fecimus, contenta, auctoritate Apostolica prædicta, tenore presentium ex certa scientia confirmamus et præsentis scripti patrocinio communimus, suppletes omnes defectus, si qui forsitan intervenerint in eisdem. Urbani litteras vide supra a num 404; post quas recitatas ita proseguitur Martinus V. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ confirmationis, communicationis*, et suppletionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attemptare præsumperit etc. Dat. Florentiæ 7 Iduum Aprilis Pontificatus nostri anno secundo.

AUCTOR
J. B.

confirmatio-
nem ab eo-
dem Pontifice
impetravit.

E

* an commu-
nicationis?

§ XXVIII. De cultu sacro et reliquiis S. Birgittæ.

Postquam solenni ritu a Bonifacio IX S. Birgitta in Sanctorum numerum anno 1391 relata fuerat, triplici festo quotannis illius memoria in Vastenensi monasterio celebrata fuit: nimirum festum Translationis ejus die xxiii Maii, festum ejus Natale die xxiii Julii, festum Canonizationis per Octavam die vii Octobris. Primi quidem mentio fit in Diario Vastenensi ad annum 1404, alterius ad 1516, tertii ad annum 1396 et alibi sparsim. Consecratum nomini suo altare, quod indulgentiis Bonifacius IX decoravit, habuit Vastensæ jam inde ab anno 1392, de quo in Fundatione Ordinis S. Birgittæ, præfixa revelationibus ejusdem Coloniz Agrippinæ anno 1628 impressis, ita lego puncto 5: Bonifacius IX, Pontifex Maximus, visitantibus altare S. Birgittæ in monasterio de Watzsteno sæpe dicto, ipso die dedicationis hujusmodi altaris duos annos totidemque

S. Birgittæ
cultus a Bo-
nifacio IX,
Suecique

AUCTORE
J. B.

totidemque quadragenas de iunctis relaxavit penitentiis. Sub dato Romæ apud S. Petrum VIII Calend. Aprilis, Pontificatus sui anno tertio. *Anno sequenti insigni prorsus pompa S. Birgittæ reliquiæ in eodem monasterio exaltatæ fuerunt, teste Thoririo Andree ad annum 1393, solemnitate ita deservente*: Item Dominica Trinitatis, quæ cadebat in crastino Petronillæ virginis et Kalendis Junii ordinatus fuit in Vazsteno venerabilis pater et dn. dn. Kanutus Boëti episcopus Lincopensis per reverendos patres et dominos Henricum, archiepiscopum Upsalensem, Benonem Arosiensem, et Hemmingum Vænonensem. Et eodem die per eosdem episcopos, præsentem etiam dn. Torstano, episcopo Skarensi, facta fuit et celebrata solemnitas exaltationis et ostensionis reliquiarum totius corporis (*dempta tamen parte illius non exigua, quæ in Italia permansit*) S. Birgittæ, matris nostræ gloriose, quæ a vulgo SKRINLEGNING dicitur.

præsules
promotus;

B

455 Affuerunt etiam canonici, præpositi et alii clerici, milites, militares, domine, nobiles, senes, virgines, et juvenes et tanta multitudo diversorum statuum, clericorum et laicorum de omnibus patribus, istorum præcipue trium regnorum (*Sueciæ, Daniæ et Norvegiæ*) quanta insimul in partibus istis unquam visa fuit, nec ab istis incolis major et solemnior processio visa est, quam tunc fuit facta, et tunc quatuor episcopi portaverunt scrinium S. Birgittæ cum reliquiis in ecclesiam et prosuerunt super summum altare in choro fratrum, benedicentes et glorificantes Deum in Sancta sua, cui sit laus et honor in secula. Amen. *Tertio post anno, Christi 1396, Sueciæ præsules concilium provinciale Arboghe celebrarunt, et diem VII Octobris, S. Birgittæ sacrum, tota Suecia solennem esse sancierunt. De dicto concilio ita rursum Thoririus Andree ad annum mox dictum*: In Dominica, qua cantatur Lætare, in concilio provinciali statutum est per prælatos, scilicet Henricum archiepiscopum Upsalensem, et Kanutum Lincopensem, et Torstanum Skarensensem, et Thordonem Strängianensem, et Nicolaum Arosiensem, et Hemmingum Væxionensem episcopum, festum B. Birgittæ solemniter agi septimo die Octobris, et esse festum terre, seu totius regni. *Statuta concilii edidit Benzelius ad calcem Diarii Vastenensis pag. 188 et seqq.; ex quibus præterea liquet*, S. Birgittam jam tum in peculiarem regni Sueciæ patronam fuisse adscitam: verba concilii huc spectantia sic habent: Item festum S. Birgittæ, patronæ nostræ, septima die mensis Octobris solemniter celebratur.

Missa anti-
qua VII Octo-
bris

456 *Exstat penes nos Missale votivum Suecicum pro presbyteris tam secularibus, quam religiosis cujuscumque diocesis et Ordinis sub initium typographiæ excusum, sed sine loco et anno impressionis, in quo festum S. Birgittæ tamquam solenne notatur die VII Octobris, et Missa ejus propria hujusmodi legitur*: Introitus: Gaudeamus omnes in Domino etc. Oratio: Deus, qui Ecclesiam tuam per beatam Birgittam sacris illuminare dignatus es consiliis et doctrinis, concede propitius, ut, quæ nostris purgandis excessibus clementer revelasti, devotis mentibus exequamur. P. D. Epistola: Optavi et datus est michi sensus etc. Graduale: Propter veritatem et mansuetudinem etc. *Sequentia*: Surgit mundi vergente vespere, velut stella micans ethere, Birgitta vas gratiæ, rosaque mundiciæ. Stans fortis

in amoris sedere, scandit Christum decenter capere cordis in hospicio, dulci desiderio. Nil dulce querens, nil amabile carni, mundo vel vane glorie. Christi sub gremio cor humile requiescit; hostis caput contrivit fortiter, dum in bono succrescens jugiter, Christo sponso frui feliciter inardescit. Sponsam Sponsus frequenter instruit, novam vite normam instituit, ut sic in sponsa, prout congruit, delectetur. Grato fruens amore properat, jugum Sponsi ferre desiderat, libens et prona, quod statuerat, proficitur. In celis sua conversatio, miro placens virtutum radio, Dei Sanctorum colloquio recreatur. Tandem vite completo stadio, mundi transfertur de naufragio, et in summo celi consortio coronatur. Sis Birgitta nobis propicia; mira de te clarent prodigia, plebsque læta Dei magnalia confiteatur. O Maria Dulce præsidium, fac Birgittæ per patrocinium, ut optatum in celis bravium nobis detur. Amen.

457 *Evangelium*: Nemo accendit lucernam etc. *Offertorium*: Diffusa est gratia etc. *Secreta*: Hostias tibi Domine laudis offerimus, suppliciter deprecantes: ut easdem, beate Birgittæ interveniente suffragio, et placatus suscipias et ad salutem nostram provenire concedas. P. Dnm. *Communio*: Diffusa est gratia etc. *Postcommunio*: Quæsumus, omnipotens Deus, ut celestia Sacramenta, que sumpsimus, intercedente beata Birgitta, reatus nostros purificent, et recte vivendi nobis operentur effectum. P. Dnm. *Hæc Missa forte in Suecia lecta fuit, ex quo S. Birgitta aut in Catalogum Sanctorum relata fuit, aut ex quo festum ejus in concilio Arboghensi per totam Sueciam solenni ritu celebrari jussum est, anno, ut jam diximus, 1396: dignam itaque censui, cujus ob antiquitatem hic facerem mentionem. Redeo ad favores, quibus festos S. Birgittæ dies Pontifices sunt prosecuti. Idem (scilicet Bonifacius IX) permisit omnibus et singulis Ordinibus hujus (Birgittini) personis, infra et extra monasterium existentibus, utriusque sexus eligere in festo Canonizationis S. Birgittæ annuatim, semel vero in mortis articulo confesorem de patribus et fratribus ejusdem Ordinis quemcumque, qui eis corde contritis et confessis plenam omnium peccatorum remissionem, in sinceritate fidei, unitate S. Romanæ Ecclesiæ et obedientia ac devotione S. Sedis Apostolicæ pro tunc et in futuro existentis auctoritate Apostolica impertiatur. Ita rursum legitur in Fundatione Ordinis supra citata. Initium litterarum Apostolicarum est: Etsi ex debito etc. Datæ sunt IV Non. Junii Romæ apud S. Petrum anno Bonifacii IX duodecimo, Christi 1401.*

458 *Inocentius VII litteris Romæ datis apud S. Petrum IV Idus Martii anno Pontificatus sui primo, Christi 1405, quarum initium*: Licet is, de cujus munere venit etc, præcipuis, Domini et beatæ Mariæ festivitatis, aliisque, quas inter numeratur dies natalis S. Birgittæ, seu dies XXIII Julii, et per earum Octavas concessit quotannis indulgentiarum annos quinque et totidem quadragenas monasterii Vastenensis ecclesiam visitantibus. *Ex Alexandri VII litteris, anno Pontificatus sui primo, Christi 1409 datis, intelligitur, S. Birgittam Vastenæ eo anno sacellum suo nomini dicatum et indulgentiis ab eo Pontifice dilatum habuisse: hæc ita sonant*: Alexander V episcopus, servus servorum Dei, universis Christi fidelibus etc: Cupientes igitur, ut capella S. Birgittæ, sita juxta monasterium Watzstena Lincopensis

in ejus
rem de
lucis
fuit
E

notis
favoris
et qui
tam

A copensis diocesis congruis honoribus frequentetur et etiam conservetur etc: omnibus vere penitentibus et confessis, qui in festo Assumptionis B. M. V. et ejusdem S. Birgittæ eandem capellam devote visitaverint annuatim, et ibidem manus porrexerint adjuatrices, singulis videlicet hujusmodi festivitatum diebus tres annos et totidem quadragenas de injunctis eis penitentibus misericorditer relaxamus etc. Datum Pisis xiv Cal. Septembris Pontificatus nostri anno primo. Eodem anno Alexander V in concilio Pisano Nonis Julii Pontificiam coronam acceperat. Sacellum porro, de quo Alexander, videtur etiam S. Birgittæ prodigiis claruisse.

Vastenæ sacellum. 459 Idem enim reor ac illud, de quo Thoririus

ad annum 1406, ubi episcopum quemdam, Robertum nomine, Roma in Scotiam a Pontifice (Innocentio VII) missum et divertentem in Sueciam, meritis S. Birgittæ naufragio eruptum scribit. Narrabat (Robertus monachis Vastenensibus, inquit Thoririus Andree, qui ista audire ex ore narrantis potuit) quoddam miraculum, quod secum Deus fecerat per merita S. Birgittæ. Ipso enim, in die S. Clementis, existente in mari, inter Pruciam et Sueciam suborta est tanta tempestas in mari, quod omnes de vita desperabant et frequenter cogitabant nautæ merces ejicere in mare; sed ipso prohibente dixit: commendemus nos, fratres, auxilio S. Birgittæ et faciamus ei votum, quod ipsius limina visitemus, quantocius venerimus ad portum Sweorum. Omnibus autem hoc votibus et promittentibus, ipse non vigilans, neque dormiens, sed quasi in spiritu raptus, vidit, se esse in quadam capella, ubi quidam sacerdos in summo altari celebravit Missam, et ad dextram altaris vidit unam personam, viduam habitu indutam cum mantello nigro et tunica grisea et albo peplo in capite et retro eam stabant fratres et sorores orantes. Ipse autem, accepta candela ardenti, venit ad altare ascendendo per aliquot gradus et fixit candelam in cornu altaris, et sic recessit, et continuo in se reversus vidit omnem illam tempestatem sedatam, et glorificabat Deum et gloriosam Sponsam suam, qui per ipsam talia operari dignatus est. Tandem veniens ad Vazstena et intrans capellam, reperit eam in eadem forma, qualem viderat in mari, et, sic magis certificatus de visione, sciebat, se propter merita S. Birgittæ fuisse liberatum. De indulgentiis, quas pro Suecia festis S. Birgittæ diebus concessit Bonifacius IX, consule Bullas ejus § superiore transcriptas. Sufficiunt autem hæc, ut opinor, ut pateat, quanta sollicitudine Pontifices, S. Birgittæ cultum in Suecia promovendum curarint.

Fertur etiam Birgitta a Christo accepisse quasdam indulgentias; 460 At quoniam indulgentiarum Pontificiarum jam facta mentio est, admonet me locus hic, ut de indulgentiis S. Petri ad Vincula, quas Christus Birgittæ concesserit, sermonem modo instituum. Ad eum fere modum, quo S. Francisco pro ecclesia Portuiculæ Christus concessisse traditur indulgentias plenarias, ita et S. Birgittæ pro ecclesia Vazstenensi concessisse eum nonnulli volunt easdem indulgentias, quæ ecclesiæ S. Petri ad Vincula, dum S. Birgitta viveret, concessæ erant. Simile quid innuitur Revelationum Extravaganantium cap. 24, ubi Christus de Vastena ita loquens inducitur: Et sicut in hoc loco fuerat penarum locus, et gravamen terre, sic nunc colligentur ad locum istum illi, qui postulabunt misericordiam et indulgentiam vivis et defunctis et placabunt me pro statu regni. At luculentius

multo res ea explicatur lib. 4 Revelationum cap. 137; cui titulus: Revelatio tangens Papam Urbanum (V) quam habuit Sponsa Christi in Roma super confirmatione Regulæ Salvatoris, et super Indulgentiis sancti Petri ad Vincula, a Christo concessis monasterio beatæ Virginis in Watzsteno. In decursu vero capituli nunc Pontificem, nunc Birgittam Christus alloquitur: Pontificem quidem sic: Ego dictavi eam (Regulam Salvatoris) et dotavi spirituali dote, scilicet concedendo indulgentias, quæ sunt in ecclesia sancti Petri ad Vincula in Roma. Tu ergo approba coram hominibus, quod coram exercitu meo cælesti est sancitum. Ita vero Birgittam: Tu autem, Sponsa mea, si non poteris habere literam et gratiam Papæ et sigillum super concessionem dictæ indulgentiæ, nisi præcedente pecunia, sufficit tibi gratia mea. Ego enim approbabo et confirmabo verbum meum et omnes Sancti erunt mihi testes. Mater mea erit tibi sigillum. Pater meus confirmator, et spiritus meus advenientium ad monasterium tuum consolator.

461 Inficiari quidem nolim S. Birgittam a Christo in mandatis habuisse, ut Urbano V Constitutiones suas approbandas offerret; at præceptum ei pariter fuisse, ut indulgentiam ecclesiæ S. Petri, quam a Christo impetrarat, a Pontifice præterea approbandam curaret, eo nimirum modo, quo res hic peracta refertur, ut, quod sentio, palam et aperte edicam, res est, quam non possum non habere suspectam. Quis enim facile sibi inducat in animum, dixisse Christum Birgittæ, indulgentias, quas illi concessisset, ratas validasque fore, etiamsi eas Pontifex, quem adire ea de causa jubebatur, auctoritate sua munire nolisset, ut verbis num. superiore recitatis videtur innui? Novi equidem, quod de S. Francisco aiunt, eum nempe, cum necdum Pontificias super indulgentia Portuiculana litteras accepisset, Honorio III Pontifici dixisse: Si opus Dei est (de indulgentia Portuiculana loquebatur) ipse suum opus habeat manifestare. De hujusmodi ego nolo aliud instrumentum, sed tantum sit charta B. Virgo Maria, notarius sit Christus, angeli sint testes: Sed præmiserat: Tantum sufficit mihi verbum tuum; ad quem modum respondere S. Franciscus potuit, postquam ab Honorio, quod petebat, vix vocis oraculo impetraverat. Nec Urbanus Vistas indulgentias umquam S. Birgittæ aut concessisse aut confirmasse videtur. In literis equidem, quibus S. Birgittæ Regulas confirmavit (vide num. 326) Birgittinis eas solummodo dedit indulgentias, quæ Ordini S. Augustini, cujus Regulas profitentur, jam ante concessæ fuerant; nec ullam indulgentiarum ecclesiæ S. Petri ad Vincula Romæ, cum ecclesia Vastenensi communicatarum, mentionem fecit. Num aliis id literis præstitit? Non opinor: alioquin enim Fundatio Ordinis, editioni revelationum S. Birgittæ Coloniensi præmissa, illarum verbo saltem, quod non facit, meminisset.

462 Adhæc cur Gregorius XI, Urbani V successor, in litteris, quibus ecclesiam Vastenensem in festo S. Petri ad Vincula visitantibus indulgentias concessit, non modo dirigit illas S. Birgittæ datas, aut ab Urbano approbatas fuisse, non innuit, sed eas, ut mox videbimus, ad tres annos et totidem quadragenas restrinxit, cum Romæ in Ecclesia S. Petri longe uberiores, et ampliores essent? Cur Urbanus VI in litteris, quibus ecclesiam Vastenensem dicto die visitantibus

sed id non videtur
E

F

antis scriptum

omnes

AUCTORE
J. B.

omnes indulgentias, quas eodem die Romæ in ecclesia S. Petri ad Vincula promereri fideles poterant, sine restrictione concessit, nullam fecit concessionis divinæ, quæ eas jam ante S. Birgitta obtinuisse, mentionem; contra vero solitam hominum ad monasterium Vastenense eo die devotionis causa confluentium multitudinem, et miraculorum eo die frequentiam, quibus ad extendendas dictas indulgentias motus fuerit, nemoravit? Quibus apud animum pensatis, suspicari cœpi (merito, an immerito prudens lector judicet) caput 137 libri 4 Revelationum S. Birgittæ sincerum saltem omni ex parte haud esse, et ab aliquo, quicumque is fuerit, fuisse interpolatum aut auctum, qui Indulgentiæ Portiunculæ, S. Francisco concessæ, historiam imitari voluerit. Sed ut, quæ jam dixi uberius confirmantur, et ut, quæ de indulgentiis S. Petri ad Vincula, ecclesiæ Vastenensi concessis, merito credi possint, constet; probatiora eam in rem monumenta videamus.

ut ex Grego-
rii XI,

463 Gregorium XI, Urbani V successorem proximum, trium annorum et totidem quadragenarum indulgentias ecclesiam Vastenensem, a S. Birgitta fundatam, die festo S. Petri ad Vincula, seu die 1 Augusti visitantibus concessisse, ut nūm. superiore dixi, testantur ejus ea de re litteræ, quas ex Fundatione Ordinis S. Birgittæ jam crebro laudata, huc transcribo: sic habent; Gregorius XI episcopus, servus servorum Dei, universis Christi fidelibus, præsentibus literas inspecturis salutem et Apostolicam benedictionem. Dum præcelsa meritorum insignia. Cupientes igitur ut ecclesia monasterii S. Mariæ in Watzst. Ordinis S. Augustini Lincopensis diocesis, quod quondam Birgitta principissa Nerieiæ de novo canonice fundavit et construi fecit, a Christi fidelibus congruis honoribus frequentetur, et ut Christi fideles eo ferventius causa devotionis ad eandem ecclesiam confluant (locus hic sane aptissimus fuisset, indulgentiæ, a Christo concessæ, si ab eo profecta fuisset, mentionem faciendi) quo ex hoc ibidem dono cælestis gratiæ uberius conspexerint sese refertos, de omnipotentis Dei misericordia et beatorum Petri et Pauli Apostolorum auctoritate confisi, omnibus vere pœnitentibus et confessis, qui in festo beati Petri ad Vincula præfatam ecclesiam devote visitaverint, annuatim tres annos et tres quadragenas de injunctis pœnitentiis relaxamus, etc. Datum Romæ apud S. Petrum Cal. Febr. Pontificatus nostri anno primo; Christi 1371, quo Romæ S. Birgitta adhuc versabatur. Cum igitur ait Pontifex quondam principissa Nerieiæ, id non ita accipiendum est, quasi de S. Birgitta jam tum defuncta, dictum sit, sed de fundato jam tum per illam Vastenensi monasterio; vel serius (post annum 1373 ad xxiii Julii, quo illa obiit, procectum) quam anno 1 Pontificatus litteras illas dedisse Gregorius dicendus est. Ceterum litterarum Gregorii exordium haud integre quidem, ut patet, hic expressum est: si autem, quæ in citata Fundatione Ordinis S. Birgittæ litterarum Pontificiarum verba supprimuntur, indulgentiæ pro ecclesia Vastenensi in festo S. Petri ad Vincula S. Birgittæ a Christo concessæ mentionem, quod tamen non reor, forte faciant, qualia illa sint edoceri cupio, et Gregorii pro ea testimonium lubens amplectar.

464 Progredior ad Urbani VI Bullam, qua

hunc Pontificem, omnes, quas festo S. Petri ad Vincula Romæ in ejusdem nominis ecclesia promereri fideles tum temporis poterant, liberalius, quam Gregorio XI, decessor ejus, fecerat, ecclesiæ Vastenensis monasterii, nulla tamen indulgentiæ a Christo S. Birgittæ concessæ mentione injecta, sed ad augendam populi dicto die eo concurrentis devotionem, indulgentias concessisse, pariter dixi. Sic habet: Urbanus VI episcopus, servus servorum Dei. Ad perpetuam memoriam etc. Cupientes itaque ut ecclesia monasterii in castro Watzst. Lincopensis diocesis, quod per dilectam in Christo filiam, nobilem mulierem Catharinam, quondam Ulphonis de Ulphaso militis natam, dictæ diocesis et quondam Birgittam ejus matrem ad honorem et sub vocabulo ejusdem B. Mariæ de bonis suis de novo fundatum et copiose dotatum dicitur, et in qua quidem etiam corpus dictæ Birgittæ requiescit, et in qua omnipotens Deus, præsertim in festo S. Petri ad Vincula, in quo ad ipsam ecclesiam numerosa multitudo fidelium regni Suetiæ et aliarum nationum causa devotionis peregre annuatim, ut asseritur, confluit, multa signa ostendit et miracula operatur, congruis honoribus frequentetur: et ut Christi fideles devotionis causa eo lubentius ad ipsam ecclesiam confluant, quo etc. De omnipotentis Dei misericordia et beatorum Petri et Pauli, Apostolorum ejus, auctoritate confisi, omnibus vere pœnitentibus et confessis, qui in dicto festo præfatam ecclesiam devote visitaverint, annuatim omnes et singulas indulgentias et remissiones peccatorum ac relaxationes injunctarum pœnitentiarum, quas quicumque Romani Pontifices, prædecessores nostri, ecclesiam S. Petri ad Vincula de Urbe, in eodem festo annuatim visitantibus indulerunt, sive indulgentiæ, remissiones et relaxationes hujusmodi (quas haberi volumus presentibus pro expressis) in perpetuum, sive ad certum tempus concessæ fuerint, modo, forma et ad tempus, quibus per eosdem Pontifices concessæ existunt, auctoritate Apostolica misericorditer concedimus per præsentibus. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostræ concessionis infringere etc. Dat. Tybur. 3 Cal. Aug. Pontificatus nostri anno 1, Christi 1378.

465 Vides, Urbanum VI ob solam tum hominum in festo S. Petri ecclesiam visitantium, tum miraculorum ea die ibi fieri solitorum multitudinem dictas indulgentias concessisse, quas, cum non explicet Pontifex, accipe authenticam anni 1380 earundem declarationem: In nomine Domini Amen. Ista venerabilis ecclesia (S. Petri ad Vincula Romæ) fuit edificata a principio per Octavianum imperatorem, et prima die Augusti fuit consecrata per sanctissimum patrem et dominum Pelagium, et in prædicta die quicumque devote ad prædictam ecclesiam accesserint confitentibus et vere pœnitentibus et confessis posuit et concessit remissionem omnium peccatorum et absolutionem (sonat hæc indulgentias plenarias) et quolibet die sunt in dicta ecclesia quinquaginta anni de indulgentia. In Quadragesima vero et Dominicis et festivitibus duplicantur et etiam a prima die Augusti et per totam Octavam prædictus Papa Pelagius posuit et concessit, quicumque ad prædictam ecclesiam devote accesserint, remissionem medietatis omnium peccatorum. Quibus siquidem Cartabellis et antiquissima Legenda ipsius venerabilis ecclesiæ hujusmodi indulgentiarum

A gentiarum, sic exemplatis, ut præmittitur, asseruerunt et affirmaverunt dicti Capitulum et canonici dictæ ecclesiæ in præsentia mei notarii et testium subscriptorum tanquam veris et veridicis fidem plenariam per populum Christianum fore adhibendam, et adhiberi debere; ipsique canonici et Capitulum eis tanquam veris et veridicis ac antiquissimis in ecclesia dicta uterentur, asserentes, populum Christianum quasi ex omni mundi parte in prædicto festo S. Petri ad Vincula ad dictam concurrere indulgentiam, et in tali devotione persistere. Et hoc etiam publicum et notorium in dicta Urbe et in partibus convicinis.

sed a Pontificibus indulgentia S. Petri ad Vincula Romanæ.

466 Super quibus idem Dominus Magnus (verosimiliter Petri, qui S. Birgittæ canonizationi sedulo allaboravit) a me notario publico infra scripto publicum sibi petiit instrumentum fieri, sigillo dicti Capituli sigillatum. Acta fuerunt hæc Romæ in ecclesia prædicta S. Petri ad Vincula sub anno Domini mcccxxx, Indictione iii, die vicesima secunda mensis Martii, Pontificatus sanctissimi in Christo patris et domini nostri, B domini Urbani divina providentia Papæ sexti anno secundo, presentibus venerabilibus et discretis viris DD. Nicol. de Calientis Bacto, Joanne de Aperinis, Joanne Petri Vitonis etc. prædictæ ecclesiæ canonicis. Et ego Hector Vrowin de Hussen, clericus traject. diocæ. publicus auctorit. Apostolica notarius præmissis sic actis et concessis per dictos dominos Capitulum et canonicos et omnibus aliis et singulis, dum, ut præmittitur, sic agerentur et fierent, una cum nominatis testibus præsens etc. interfui, eaque sic fieri vidi et audiui et in notam recepi etc. Erit fortasse, qui dicat, Pelagii ætate, seu seculo secundo nondum indulgentias plenarias consuevisse concedi: sed esto, indulgentias istas haud adeo reipsa fuisse antiquas: quemcumque earum seu juris seu facti defectum posteriores Pontifices supplere potuerunt, et saltem longe erant uberiore, quam indulgentia Vastenensi ecclesiæ a Gregorio XI concessa. Romæ, ut ex instrumenti verbis efficitur, celebratum fuit per Octavam festum S. Petri ad Vincula, quo pariter modo Vastenæ fuisse celebratum, colligitur ex Diaro Vastenensi ad annum 1405, ubi ejus mentio fit. Mota aduersus has indulgentias difficultas aliqua fuit in concilio Basileensi, de qua in Diario Vastenensi ad annum 1433 hæc leguntur: Die S. Hyppoliti venit de concilio Basileensi quedam stricta citatio, qua confessor et abatissa citabantur ad ipsum concilium cum documentis super revelationibus B. Birgittæ et super indulgentiis festi S. Petri ad Vincula.

467 Quis citationis hujus exitus fuerit, non edixit laudatum Diarium: salvas tamen evasisse, perinde ac S. Birgittæ revelationes, dictas indulgentias, propterea autumo, quod Jacobus Upsaliensis archiepiscopus autographas Urbani VI de illis litteris vidisse se dicat in litteris, quibus anno 1490 die xxix Martii Ordinis Birgittini plerasque indulgentias Innocentii VIII jussu ac nomine confirmavit: has Benzeliuss exhibet a pag. 205: prædictarum autem indulgentiarum nominatim his verbis Jacobus meminit: Et postmodum (productis coram me) aliis litteris Apostolicarum indulgentiarum ad instar ecclesiæ S. Petri ad Vincula de Urbe, præfato Ordini concessarum, vera bulla divæ memoriæ Urbani VI bullatis etc. Non hic stetit Pontificum in ecclesiam

Vastenensem liberalitas: nam præter indulgentias § 27 memoratas, quas illi Bonifacius XI concessit, collatæ quoque in eandem fuere indulgentiæ plenariæ, quales Honorius ecclesiæ Portiunculanæ concessit a primis vespers Calendarum mensis Augusti usque ad Vesperas sequentis diei, quas anno 408 Vastenæ primum promulgatas et numero fidelium concursu celebratas lego in Diario Vastenensi: Die Annuntiationis (inquit, qui Thoriro Andrea in conscribendo Diario Vastenensi successit) B. Virginis, qui cadebat ipsa Dominica mediæ Quadragesimæ primum in monasterio nostro Vazstena pronuntiata et celebrata fuerunt indulgentiæ, videlicet remissio omnium peccatorum, sicut in Assisio date leguntur B. Francisco. Et venit illo tempore congregatio populorum copiosa. Laus et honor et gloria Deo omnipotenti, et sanctissimæ suæ Matri Virgini Mariæ, et B. Birgittæ in secula seculorum. Amen. Concesserat eandem indulgentias pro eodem die ecclesiæ S. Salvatoris monasterii Birgittini, in suburbio Gedanensi seu Dantiscano conditi, Bonifacius XI jam inde ab anno 1398, ut ex ejus litteris, in Fundatione Ordinis S. Birgittæ sæpius citata puncto v relatis perspicuum est: quando vero, aut a quo Pontifice primum monasterio pariter Vastenensi impertitæ fuerint, nusquam inveni. Ceterum his aliisque gratis cumulatam Vastenensem ecclesiam, et continua, quæ illius fundatrix Birgitta operata est in ea prodigia, hujus cultum et celebritatem summopere auctisse, non est, quod quempiam moneam.

468 Adhæc augendo S. Birgittæ cultui monasterii Vastenensis ascetæ non segniter incubuerunt. Sub annum enim 1403, ut scribit infra laudandus illustris Baro Sparwensfeldius ad majores nostros, magnificum ex argento inaurato scriptum, quo S. Birgittæ exuvie conderentur, Stockholmæ fabricandum curarunt: quæ de, ut opinor, sequentia Diarii Vastenensis ad annum 1412 verba intelligenda sunt: In profesto S. Petri ad Vincula, hoc est, in die S. Helenæ, qui tunc cadebat in Dominica, venit serineum S. Birgittæ ad monasterium Vazstenense, portatum de Stockholm, ubi fabricatum fuit per dominum Thorirum Bencksson, militem, qui præfuerat illi operi. Inchoavit tamen illud opus frater suus dominus Steno Benedicti, miles; sed mox ab incepto ab hac vita sublatus est. Et quod ipse complere non potuit, prædictus frater suus dominus Thuro usque ad finem perduxit. In quo quidem serineo fuit quadragesima xxix marchæ (argenti) puri, una uncia minus. Anno autem 1430 monasterium suum, S. Mariæ hactenus sacrum, S. Birgittæ pariter dicatum volvere. Audi rursus Diarium Vastenense ad prædictum annum: In crastino Sigfridi, scilicet quinta feria post Dominicam Septuagesimæ in præsentia regis et procerum regni, ac etiam episcopi Lincopensis dedicavit frater Johannes Haquini (fuerat monachus Vastenensis) archiepiscopus Upsalensis (consecratus anno 1422) monasterium Vazstenense in honorem B. Mariæ Virginis et S. Birgittæ sine consecratione altaris. Quanto vero in honore ibidem habita fuerit apud summæ etiam conditionis homines, vel ex eo conjicere fas est, quod ejus illic reliquias Sueciæ reges et reginæ veneraturi sæpe venerint, ut anno 1403 Margareta, Sueciæ regina; anno 1415 Philippa, Erici regis uxor, quæ ibidem etiam in choro S. Annæ a se constructo sepeliri voluit: annis

ARCTURUS
J. B.

S. Birgittæ
cultus Vastenæ
auctus:

F

LECTIONES
J. B.

annis 1442 et 1446 Christophorus rex Sueciæ, et 1448 Carolus, qui etiam filiam suam Birgittam in monialem Birgittinam consecrandam eo deducit anno 1455, ut in loci Diaio sparsim videre est.

festæ ejus-
dem a mar-
tyrologis

469 Ex tribus supra memoratis S. Birgittæ festivitibus alia Martyrologia plures, alia pauciores signant. Usuardi editio Lubeco-Coloniensis anni 1490, Grevenus et Molanus ad solum diem vii Octobris, quo inter Sanctos relata est S. Birgittæ meminerunt: Florarium nostrum Ms., senescente seculo decimo quinto confectum, Translationem ejus affigit diei xxviii Maii; diem natalem xxiii Julii; præterit autem diem canonizationis. Contra Galesinius indictum præterit diem translationis: dies autem natalem et canonizationis, hunc ad vii Octobris, illum ad xviii Julii assignat. Ferrarius Birgittæ ad diem xxviii Maii, quo translatus ejus corpus credidit, et ad diem vii Octobris, quo Sanctis adscripta est, meminil. At Martyrologium Germanicum anni 1573, et Martyrologium, Canisii vulgo dictum, singula ex tribus memoratis festis ad dies pariter memoratos notant. Variæ, quæ penes nos sunt

B Martyrologii Romani editiones, anno 1631 antiquiores, S. Birgittæ dumtaxat ad diem xxiii Julii meminerunt: quod autem eo anno (ab Urbano VIII anno 1630 prius recognitum) typis Plantiniani Antverpiæ prodiit, ad diem vii Octobris tantum ita habet: Sanctæ Birgittæ, viduæ, quæ post multas Sanctorum locorum peregrinationes, divino afflata spiritu, Romæ quievit decimo Kalendas Augusti: pridie vero hujus diei corpus ejus translatus fuit: prout hodieque Romanum Martyrologium habet.

memorata,

470 Sed Martyrologium Romanum, his antiquius, et anno 1584 Gregorii XIII jussu editum, ad diem xxxiii Julii S. Birgittæ sic annunciat: Romæ sanctæ Birgittæ viduæ, quæ post multas sanctorum locorum peregrinationes, divino afflata spiritu, ibidem sanctitate clara decessit e vita, ejus corpus postea in Suetiam translatus fuit. Videtur itaque S. Birgittæ festum sub Urbano VIII a die xxiii Julii ad diem vii Octobris in Martyrologio Romano fuisse transpositum. Quod vero sub eodem Urbano pariter addi ceptum esse videtur, nimirum die vii Octobris S. Birgittæ exuvias in Sueciam deportatas fuisse; cum Roma egressam S. Catharinam matris suæ exuvias Wastenæ sequentis anni mense Julio die iv vel v deposuisse, viderimus supra, a vero alineum apparet: ita ut dies translationis cum die canonizationis, quem vii Octobris fuisse, ex ipsa ea de re Bonifacii bulla § 26 transcripta liquet, perperam hic confundi videatur. Ceterum cum S. Birgittæ in Romanis Martyrologiis, editis a Belino et Munerato annis 1521 et 1536 nulla S. Birgittæ occurrat mentio, est, unde suspicari liceat, hanc sub Gregorio XIII Martyrologio Romano, nisi forte Romana Martyrologia, hoc Pontifice antiquiora, aliud doceant, primum fuisse inscriptam.

quorum uni
modo ritus
duplex per
Ecclesiam
universam
decretus est,
principum

471 Soluit S. Birgittæ festum Romæ celebrari olim ritu semiduplici, qui ad diem vii Octobris præscribitur in Missalibus Romanis annorum 1629, 1634 et 1660; uti et in Directoriis Romanis annorum 1655, 1695 et aliquot sequentium, quæ apud nos sunt: at in hodierno Missali Romano ritu duplici celebrandum notatur, ex quo id ut fieret indulsit Innocentius XIII cujus ea de re hoc anni 1724 decretum existat:

Porrectis nuper sa: me: Innocentio PP. XIII litteris Cæsar. Majestat. Caroli VI Romanorum electi imperatoris, et Elisabethæ imperatricis, nec non serenissimi Poloniæ regis, nonnullorum Emorum et Rmorum S. R. E. Cardinalium, pluriumque Archiepiscoporum, Episcoporum, ac Principum, quibus non minus pie, quam enixe supplicatum fuit, ut officium S. Birgittæ, quod in universali Ecclesia sub ritu duplici recitatur, in posterum ad Ecclesiam Universalem sub ritu duplici extendere dignaretur, illisque ad Sac. Rituum Congregationem remissis, in eaque novissime per eminentissimum et reverendissimum D. Cardinalem Ptolomæum relatis, Sacra eadem Congregatio, instante P. Jacobo Scheckh Priore Generali Ordinis S. Birgittæ in Bavaria, Reverendissimoque Prospero de Lambertinis, Archiepiscopo Theodosiæ, Fidei Promotore, etiam audito, censuit, ut singulis annis die 8 Octobris ab omnibus tam Sæcularibus, quam Regularibus utriusque sexus, qui ad horas Canonicas tenentur, Officium prædictum sub ritu duplici recitari, et Missa respective celebrari possit. Si sanctissimo D. N. visum fuerit. Die 26 Aug. gusti 1724.

Et facta per me secretarium Sanctissimo D. N. de prædictis relatione, Sanctitas sua benigne annuit: Die 2 Septembris ejusdem anni 1724,

F. Card. Paulutius Præf.

Loco + sigilli

Nicolaus Maria Tedeschi Archiepiscopus Apamensis Sac. Rit. Congreg. Secr.

472 Memoratus in Innocentii diplomate P. Jacobus Scheckh, Ordinis S. Salvatoris seu S. Birgittæ Prior et confessor generalis in suo libello de Templo et monasterio S. Altonis in Bavaria Superiore, anno 1730 edito, pag. 58 quosdam e principibus viris, qui pro elevando ritu Officii S. Birgittæ per universam Ecclesiam litteras scripsere, recenset: Magnum videlicet Hetruriæ ducem; Eystadiensem, Spirensensem, Passaviensem Frisingensem, Monasteriensem et Constantiensem, episcopos; Salisburgensem, Pragensem, Viennensem, et Florentinum, archiepiscopos. Cum porro Innocentius, Officium S. Birgittæ in pluribus etiam regnis fuisse ritu duplici recitatum, ait, id de regnis Septentrionalibus ac maxime de regno Sueciæ dictum accipe. Anno 1616 sacra rituum Congregatio, ut novum S. Birgittæ Officium cum octavis, ut olim recitari in Suecia consueverat, recitaretur etiam in Polonia tum a Suecis, tum a Polonis, concessit ad regis Sigismundi preces, cujus tunc erant Poloniæ et Sueciæ regna.

473 Prodiit id typis Plantiniani anno 1651 inter cetera Patronorum regni Suecici Officia propria ad diem vii Octobris. Lectiones secundæ Nocturni habet easdem, quas modo ad diem eundem exhibet Breviarium Romanum. Propria illi sunt in primis Hymnus in Vesperis hujusmodi:

Hora consurgit aurea,
Lux absque nube rutilat,
Regna gaudent æthereæ,
Mundus applaudens jubilat.
Nam decor regni Sueciæ,
Birgitta clari germinis,
Clara jam videt facie.

Splendorem

A Splendorem veri luminis.
Ex fructuosa vinea
Virga processit gracilis,
In ætate virginea
Pulchræ Rebecca similis.
Spicas virtutum colligit
Ruth post terga metentium,
Quarum se granis reficit
Intra terram viventium.
Amatrix innocentiae
Castum ducens jejuniū,
Cor dedit sapientiae,
Vanum postponens gaudium.
Jesu, nostra redemptio
Fac nos in regnis cœlicis
Hujus patronæ merito
Sanctorum frui gaudiis. Amen.

a Succis
Polonisque

474 *Antiphona ad Magnificat in primis Vesperis sic habet*: Birgitta, Christi famula, fidelis in officio, tu felix Anna vidua, templi vacans servitio, Rachel amore fervida, Jacob placens consortio, salus ægrotis placida, devotis consolatio, splendens iustorum semita, mœstorum recreatio, fiat per tua merita grata nostra devotio; quæ reseras abscondita, nos offer lucis radio. *Oratio eadem est, quæ in Breviario Romano. Tertii Nocturni Lectio petitur ex Evangelio Matthæi cap. xi*: In illo tempore respondens Jesu dixit: Confiteor tibi Pater, Domine cœli et terræ, quia abscondisti hæc a sapientibus et prudentibus, et revelasti ea parvulis et reliqua: *Sequitur pars homiliæ sancti Hilarii episcopi in idem Evangelium. Responsorium Lectionis septimæ tale est*: O facies Moysaica, solis coruscans radiis, sanctitate magnifica, magnis clarens prodigiis, in requie pacifica Sponsi fruens encœniis. *Versus*: O femina mirifica, continuis letifica servos tuos præsidis. In requie. *Responsorium Lectionis octavæ*: O Canalem mundissimum, per quem de cœli cardine fluit, ut ros, eloquium ignitum sancto flumine, mentes inflammans hominum interiori lumine. *Versus*: Ora, Birgitta, Dominum, ut nos post vitæ terminum colorum locet agmine. Mentis. Gloria Patri. Mentis.

resitandum:

475 *Hymnus ad laudes*:
Cœli perornat gaudia,
Causam præstat lætitiæ
Birgitta rosa fulgida,
Pax et decus Ostgothiæ.
Beata pauper spiritu,
Palmas extendens pauperi,
Læto vultus intuitu
Manum porrexit inopi.
Soluta matrimonio,
Postquam vir mundo moritur,
Devoti cordis osculo
Christum sponsum amplectitur.
Sponsus dilectam suscitatur,
Veni, vocans, ad Libanum:
Surgit amica, properat,
Regalem petens thalamum.
Montes petit aromatum
Hæc affluens deliciis,
Donis plena charismatum
Vitam servat a vitis.
Jesu, nostra redemptio,
Fac nos in regnis cœlicis
Hujus patronæ merito
Sanctorum frui gaudiis. Amen.

Antiphona ad Benedictus: Corona Sponsa præ-
Octobris Tomus IV.

dita, præsentata per Virginem, plebem devotam visita, tuam rege progeniem, umbram mortis illumina, noctis aufer caliginem, pedes nostros justifica in pacis pulchritudinem. *In secundis Vesperis Antiphona ad Magnificat*: Vale suavis musica, demulcens aures principum: tu Gedeonis buccina, castra deterrens hostium: tu dulcis tympanistria, corda movens fidelium: converte mater inclita luctum in nostrum gaudium.

AGOSTA
J. E.

476 *De cultu sacro, quem Birgittæ sanctitati haud immerito Ecclesia exhibet, jam satis dictum existimo: lubet itaque, priusquam Commentario huic finem imponam, pauca quoque de ejusdem reliquiis, quæ hinc inde memorata inveni, lectori hic exhibere. In monasterio Panispernæ Romæ, ubi primum tumulata fuit, reliquiarum S. Birgittæ partem remansisse; aliorum vero Roma anno 1374 in Sueciam transportatam, et in monasterio Vastenensi fuisse depositam in superioribus dictum est. Hic in honore semper habitæ fuerunt, donec in Suecia Catholica avitæque religio floruit: hinc pariter per varias orbis Catholici regiones fuere dispersæ. Peculiaria quædam hisce de rebus anno 1714 illustris Baro de Sparwensfeldt ad majores nostros prescripsit, quorum hæc fere sunt præcipua capita, hausta, ut scribit, ex archivio Suecicis, et libris Mss. Vastenensibus. S. Birgittæ ossa anno 1374 primum Vastensæ terræ mandata, datis prius ab Alberto rege, episcopis et regni Sueciæ senatoribus e civitate Orebroensi anno 1379 die xviii Januarii ad Urbanum Pontificem litteris, e priori loco per Albertum regem eruta fuerunt anno 1381 et scrinio honoris causa inclusa, testibus, inquit, litteris reginæ Margarete ad Urbanum Papam, et Vastenensis abbatissæ et conventus ad Bonificium Papam, quas exhibet Registrum chartaceum pag. 53.*

477 *Diarium Vastenense, seu Thorirus Andree ad annum 1381 obitus S. Catharinæ, Birgittæ filiz, unice memorat, nec alibi reliquiarum S. Birgittæ, regis Alberti opera in scrinium honoris causa illatarum, mentionem facit, nisi ad annum 1393, quo cum jam in vivis esse desiisset, Birgerus, S. Birgittæ filius, quem matris suæ reliquiarum in scrinium illationi adstitisse, scripsit Margareta Vastenensis abbatissa: hujus verba num. 76 commentarii hujus de prima reliquiarum S. Birgittæ in monasterium Vastenense receptione, anno 1374 facta, interpretanda putavi, nescius tum eorum, quæ anno 1381 de Sanctæ reliquiis per Albertum facta fuerant: itaque ex Sparwensfeldio commissum errorem corriges, et anno 1374 annum potius 1381 substitues, quo adhuc vixisse Birgerum, liquet ex Diario Vastenensi ad annum 1391, qui Birgero supremus fuit: sed modo Sparwensfeldium porro audiamus. Insigni prorsus pompa S. Birgittæ, in numerum Sanctorum jam ante relatæ, reliquias fuisse anno 1393 die xxviii Maii Vastensæ circumlatas, ait, qua de re quoque actum est supra num. 454 et seq. Decennio vero post scrinium magnificentum ex argento inaurato continendis S. Birgittæ reliquiis fabrefactum fuit, de quo vide dicta num. 468: id porro, ut addit Sparwensfeldius, anno 1575 Joannes, Sueciæ rex, ut ex eo, sic exigente necessitate, moneta cuderetur, auferri, sed sexennio post alterum fieri prorsus simile jussit.*

478 *Ex quo autem propagari Ordo Birgittinus cepit, quaquaversum quoque S. Birgittæ reliquiarum*

in varia loca
dispersio,

AUCTORE
J. B.

liquiarum portiones variae e Vastenensi monasterio demigrarunt, certantibus novorum monasteriorum incolis, ut ne omni fundatricis suae sacro pignore carerent: ex Birgittae reliquiis obtinuisse aliquid scribit, monasterium Fallis gratiae in Finlandia, anno 1441 fundatum, Houfongense (forte Huswuto prope Aslogam, de quo Diarium Vastenense ad annum 1448) Muncalivense in Norvegia, Marienbodense et Marienstadense in Dania, aliaque in Anglia, Flandria, Bavaria, Magnipoli, Pommerania, Prussia, Russia, Lithuania, Polonia, et Paradisi monasterium in Tuscia. Lincopiae in Suecia servatum fuit os brachii et articulus digiti in ecclesia cathedrali. Ex iisdem obtinuerunt Rudolphus, Saxoniae et Luneburgi dux, comes et elector Palatinus, qui sacellum S. Birgittae sacrum in territorio Brandeburgensi condi jussit, in quo, quas, scriptis anno 1402 litteris, obtinuerat, S. Birgittae reliquias collocavit; Nurembergenses anno 1407, Brandenburgicus episcopus Henricus, Henricus item Angliae rex etc.: quorum litteras autographas in archivis Suecicis servari Sparwensfeldius affirmat. His idem addit sanctimoniales Gedanenses, Jacobum (Palladinum) archiepiscopum Florentinum, Benedictinos Moguntinos etc.

et varia

479 Regis Sigismundi tempore, sub principe Carolo IX devastato Vastenensi monasterio, expulsi anno 1595 monachis, Magnus Abraham Upsaliensis dictus archiepiscopus, Vastenenses reliquias omnes sustulit, quae omnes tumultuarie et clam, ne eas unquam Catholici invenirent, in coemeterio Vastenensi defossae fuerunt. Sigismundus ante pugnam, quam anno 1598 cum Carolo IX prope Lincopiam iniit, Vastenam miserat, qui defossas humi reliquias perquirerent, sed frustra. Anno autem 1599 Carolus IX, jam rex Sueciae factus, inquiri in reliquias SS. Birgittae, Catharinae et Ingridis in coemeterio Vastenensi jussit, inventasque clam omnibus, ne quisquam eas erueret, in castro Vastenensi occultari praecipit. Verum non in eo solum castro, sed et alibi ea, ut apparet, tempestate, S. Birgittae reliquias defossas fuisse, necesse est: nam, ut in iisdem litteris narrare Sparwensfeldius pergit, agricola solum exercens prope Lincopiam anno 1678 seu aratro seu ligone in quodam consulis Lincopiensis fundo cimelia quaedam ex argento fabrefacta delevit: quaedam liquefecit faber argentarius; quaedam vero integra conservata fuerunt.

in Suecia
sors:

480 In hic vero, quae integre servata sunt, fuere brachia duo argentea, auro oblita, hie-rotheca (servando Corpori Domini sacrosancto destinata) pulcherrima, calix, patena, et exigua ex argento deaurato S. Catharinae statua; quae omnia pretio sibi comparasse Carolus XI anno 168... servarique ait in castro et aedibus regis: e binis autem brachiis argenteis alterum os S. Eschili, alterum os brachii S. Birgittae continebat, prout eorum inscriptiones indicabant: postremum hoc, naturalem magnitudinem exaequans, tibiam minorem et os brachii S. Birgittae per puram densamque crystallum conspiciendas continebat: inscriptio vero, quantum eam praeter characterum difficultate legere Sparwensfeldius potuit, ita sese fere habebat: Mistica Birgittae tua perfer arista tristes; Birgittae lacertus nos ducat et iste; pro nobis ora Birgitta patrona de insuper vita: e quibus sane verbis sensum exprimere, qui paulo tolerabilis sit, perquam difficile est.

Addit denique, in eodem argenteo brachio inclusum esse articulum digiti praeter reliquias jam memoratas. Atque haec quidem de S. Birgittae in Suecia reliquiis docere nos non est gravatus, quod non sine grati animi testificatione dictum sit, illustris baro de Sparwensfeldt: serventur hodieque omnes istae in Suecia S. Birgittae reliquiae, dicendo non sum.

481 Nulla porro apud Sparwensfeldium capit S. Birgittae mentio est: caput ejus, vel certe aliquot ejusdem ossa servari, ac cultu sacro honorari in ecclesia vici Courson, in Burgundia siti, et sex leucis Autissiodoro distantis, docuit nos P. Gabriël Brotier, edito nuper, notis illustrato, continuatoque Tacito orbi literario notus, et eorum, quae ad nos hac de re perscripsit, testis oculatus. Collocatae sunt, inquit, S. Birgittae reliquiae in supradicta ecclesia parvicali ad cornu Evangelii, et in theca, ferreis clathris septa, inclusa. Subtus vero nigro marmor, sed verbis Gallicis concepta, hujusmodi inscriptio legitur: Conditur hac theca caput S. Birgittae (Gallice S. Brigitte) viduae e regum Suecicorum sanguine, in Galliam die duodecimo Augusti anni MDCLII opera domini de la Thuillerie, equitis et comitis de Courson, regis ad Sueciae reginam (Christianam) legati extraordinarii deportatum, eidemque a supradicta regina secundum episcopatus Autissiodorensis monumenta dono datum. Inscriptionem hanc, prout verbis Gallicis concepta erat, ipsemet, quem supra nominavi, Gabriël Brotier descripsit, simulque nos monuit castri, vicique Courson dominium penes familiam domini de la Thuillerie haud amplius esse.

482 Lancelotus lib. 2 Historiae Olivetanae, in monasterio Quartano prope Genuam servari aereum caseolum scribit, continens membraneum involucrum, cui caractere antiquo haec verba inscripta sunt: Dignus S. Brigidae habitus ab episcopo Alfonso, hujus monasterii fundatore, et sanctae Viduae familiari. Masinius in sua Bononia perlustrata ad diem viii Octobris meminisse reliquiarum in S. Stephani servatarum, verum quales eae sint, non exponit. Gelenius de Coloniae Agrippinensis Magnitudine lib. 3 Syntagma 75 pag. 587 Thesaurum sacro Virginum conventuum tertiae Regulae S. Francisci adscribit reliquias aliquas S. Birgittae. Rayssius scribit pag. 199 S. Birgittae chlamydem servari Brugis in S. Donatiani cathedrali ecclesia, ac os unum Rutiliae pag. 456. Ex Miraculis S. Birgittae, Neapoli factis et infra edendis constat, portionem ejusdem reliquiarum non diu post ejus obitum habuisse Antonium de Carlecto, sanctae Viduae olim familiarem: Beyerlinck in Theatro vitae humanae ad vocem, Reliquiae, inter cimelia sacra ecclesiae S. Mariae de Sapientia Neapoli S. Birgittae reliquias numerat.

A

VITA

S. BIRGITTE a.

Auctore Birgero, archiepiscopo
Upsalensi b.

PROLOGUS.

Auctor S.
Birgittam
secundum
triplicem
statum gene-
ratim prae-
dicat:

B

C

Ecce descripsi eam tibi tripliciter c. Tripliciter sol exurens montes, et radios igneos exsufflans, alma mater est Ecclesia, quae sicut aurora consurgens, pulchra ut luna, electa ut sol, illius virtute, cuius oculi multo plus lucidiores sunt super solem, montes in circuitu ejus, pia videlicet adoptionis suae filios super altitudinem terrae ad dulcedinem patriae celestis elevatos, tribus ordinibus seu statibus, virginum scilicet, continentium et conjugatorum, quasi triplici funiculo, qui difficile rumpitur, pulchrificat et decorat. Quibus corda et corpora fidelium, igne sancti Spiritus exusta, in camino castitatis, et continentiae decoquuntur. Hi sunt tres ordines lapidum politorum, quibus Salomon pacificus Christus Jesus sanctificum suum in terra, quam fundavit in secula, pulcherrime decoravit. Isti sunt tres greges, qui in militante Ecclesia juxta puteum aquarum vivencium aquis sapientiae salutaris velut in abyso multa dulciter adaquantur. Hec sunt tres propagines in una vite, qui est Christus, crescentes paulatim in gemmas geminae caritatis. Hec sunt gemmae pretiosissime, quibus veri David dyadema regium perornatur. Hec sunt tria, quae secundum Salomonis sententiam bene gradiuntur. Dum sacrae Virgines et Viduae sancte, nec non castum aruantes conjugium, spretis concupiscentiis carnis, de virtute in virtutem gradatim incedunt, donec finaliter videant regnum Dei. Non solum enim Virgines, et continentis, verum etiam Conjugati per fidem sanctam, et operationem bonam placentes Deo ad aeternam merentur beatitudinem pervenire. Inter alia autem sanctae matris Ecclesiae membra fuit venerabilis domina beata Birgitta, sponsa electa et filia gratissima Jesu Christi, quae etiam altera sacra tria sata simile commiscuit. Per hunc triplicem statum ne illius dominici seminis fructum tricesimum, sexagesimum scilicet et centesimum iis tribus statibus debitum perderet in se nobiliter representans. Propter quod congrue mater Ecclesia ipsam describit tripliciter commendandam. Haec est namque, quae ingressu Virginalis excellentie delectabilis, quae in progressu conjugalis pudicitiae venerabilis, et in progressu vidualis continentiae fuit immobiliter perseverans. Haec in statu incipientium graciola, in statu proficientium fructuosa, et in statu perseverancium describitur gloriosa. Ista est mulier a Salvatore in Evangelio descripta, quae acceptum fermentum abscondit in farinae satis tribus, donec fermentatum est totum; cum ardentissimo desiderio in Deum totaliter succensa, dilectionem, quae in mente nostra recondita, tam

diu fervere debet, et crescere, donec totam mentem in sui perfectionem commutat, in tribus praeceptis dominicis tenuit absconditam, Dominum Deum suum ex toto corde, ex tota anima, et tota mente ferventissime diligendo. Haec est, quae post diem tertium praesentis seculi Jordanem transiens, ad possidendam terram cum hiis, qui vocati sunt, ut eterne hereditatis promissionem accipiant, per tres portas, quae sunt fides, spes et caritas, ad interius atrium celestis Jherusalem congraudens introivit. De ipsius igitur vita, virtutum odoribus plena, secundum praescriptum ordinem, nec non de fide dignis miraculis, quae Sponsus celestis ad Sponsae suae sanctitatis evidenciam operari dignatus est, simplici stilo, et utinam legentibus non ingrato, aliqua scribere curavimus ad honorem et gloriam Salvatoris d.

A Birgero.

ANNOTATA.

a *Erutam e tenebris ad nos misit P. Michaël van der Ketten Ordinis Birgittini, Prior Calca-riensis in Clivia, qui eam ex apographo, circa medium seculum decimum sextum exarato, transcribi curavit.*

b *Sedem Upsalensem tenuit ab anno circiter 1366 usque ad annum 1383: aequalis illaque fuit S. Birgittae, non procul Upsalia natae; atque adeo credi debet fuisse de S. Birgittae rebus probe instructus. Est, qui putet, Birgerum hymnum dumtaxat in ejus laudem, conscripsisse, non fusiorem ejusdem Vitam: sed hunc munus. 15 et 16 Commentarii refutatum habes.*

c *Tectus hic, e lib. Proverb. cap. 22 v. 20 transcriptus, et Birgeri Prologo additus est a P. Dominico Valck, olim monasterii Marienboomensis sacerdote, ut habent Notitiae, quas olim ad Majores nostros misit P. van der Ketten.*

d *Sequuntur in apographo nostro verba haec: Explicit Prologus. Incipit Legenda de B. Birgitta per reverendum patrem D. Birgerum archiepiscopum Upsalensem compilata.*

CAPUT I.

Status S. Birgittae virgineus.

F

Beata Birgitta a, in Regno Suecie oriunda b, non solum juxta revelationem, divinitus sibi factam, ex Sanctorum ibidem Regum progenie c, qui suis sanctis promeruerunt meritis, ut magnificaret Dominus misericordiam suam cum illa, illustrem duxit originem, verum etiam de nobilibus devotisque progenitoribus et parentibus d. Omnis siquidem ejus cognatio, et generatio, sicut Tobiae, in bona vita, et sancta conversatione permansit, ita ut accepti essent tam Deo, quam hominibus, et omnibus habitantibus terram. Nam avus, proavus, et attavus patris sui, exemplo Abrahæ et aliorum antiquorum patrum, qui peregrinabantur a Deo in hoc mundo, quamvis essent divites in virtute, pulchritudinis studium habentes, pacificantes in Domino domibus suis, Sacramenta tamen Passionis Dominicae ad memoriam reducentes, peregrinationem suam usque id civitatem sanctam Jerusalem et alia loca, quae Christus Jesus sua

S. Birgitta
e majordibus
a b
c

d

sua

A. BIRGERO. sua corporali mirificavit presentia, non sine magnis laboribus feliciter perduxerunt. Quorum Dominus introitum et exitum misericorditer custodivit.

2 Horum vestigiis pater ejus inherens, multa loca Sanctorum scilicet beati Jacobi *e*, et alia citra mare meridianum *f* devotissime visitavit. Paratus ulterius ire ad terram Sanctam, nisi Apostolicæ Sedis consilium ex rationabilibus causis obstetisset. Ipse etiam omni die Veneris peccata sua consuevit humiliter confiteri. Sæpissime proferens verba ista. Sic me die Veneris præparare volo ad Deum, ut quicquid ceteris diebus mihi dederit, ferre æquanimiter sim paratus. Illud memorans Sapientis: Ne glories, in crastinum differendo penitentiam, ignorans, quid superventura pariet tibi dies. Quod simili modo filius suus *g* omnibus diebus vite sue fideliter servavit. corpus suum post confessionem secreta flagellis acerrimis verberando, ut in flagello paratus Christum flagellatum in suo glorificaret corpore, et cum vicis et concupiscentiis jugiter crucifigeret carnem suam. Mater similiter hujus gloriose Domine nobilis extitit, et devota. Cujus pater *h*, cum de semine regio esset natus, decorem domus Dei diligens pluribus fundatis Ecclesiis et monasteriis *i*, ipsis juxta magnificentiam suam amplissimos redditus dotis nomine constituit et donavit.

3 Cum autem quadam die uxor *k* ejus devotionem mentis occultans, ac secundum nobilitatem suam, et consuetudinem nobilium incedens, ut omnis gloria ejus ab intus in fimbriis aureis: soli Deo placeret, a quadam moniali quasi superba despiceretur. Statim sequenti nocte cum dicta monialis obdormivisset, apparuit ei persona *l* mirabilis vultu, dicens: Cur detraxisti ancillæ meæ, dicendo eam superbam esse, quod tamen non est verum; de ipsa enim unam filiam faciam procedere, cum qua statum pactum meum, tantam ei tribuendo gratiam, ut universæ nationes non sufficiant admirari. O inscrutabilis Sapientia Dei, qui humilitatem ancillæ suæ clementer respexit, et tam in ea, quam in Filia implere voluit, quæ olim suis fidelibus promiserat per Prophetam: Feriam, inquit, vobiscum pactum sempiternum, misericordias David fidelis *m*. Non miretur ergo quispiam fideliū, si iustorum radix ad tantam profecit gloriam, ut tantam Sanctam futuris temporibus produceret. Quæ se quasi malus in montis vertice ad arcem erigeret sanctitatis. Egressus namque Sponsæ Dei fuit quasi diluculum divinitus præparatus.

4 Nam cum adhuc in matris gestaretur utero, contigit matrem in quodam sinu maris *n* pati naufragium, et cum multi promiscui sexus essent submersi, dux regni *o* videns ipsam in periculo constitutam. omnibus modis, quibus potuit, eam vivam ad litus perduxit: sed miro modo ipsa nocte astitit matri persona vestitu fulgenti, dicens: Salvata es propter bonum, quod habes in utero, nutri illud cum caritate Dei; quia tibi a Deo specialiter est donatum. Felix mater, quæ dono nobilissime proles, sicut beatus Paulus, a profundo pelagi liberatur. Nata vero puella, sacerdos quidam parochialis *p* viciniorum Ecclesiæ, vitæ approbatæ et ætatis provectæ *q* vidit inter orationes suas nocte nubem lucidam, et in nube sedentem virginem, habentem librum in manu sua. Cui admiranti vox quædam ei respondens ait, Nata est Bir-

gero filia, cujus vox audietur per mundum futurum: namque erat, ut per eam, secuti per Moysen, in nube dominus populo suo loqueretur. Et vox ejus, tanquam vox aquarum multarum et tonitruum magni, terræ finibus audietur. Cum autem ætate et gratia proficeret, fere per triennium quasi elinguis obmutuit, et os suum non aperuit ad loquendum: in fine vero triennium * adeo plene usum obtinuit loquendi, quod jam non more loqueretur infantium, sed contra tantæ ætatis naturam perfectissime resonaret. O miranda divinæ sapientiæ dispensatio! quæ os aperit mutorum, et linguas infancium facit disertas, ut ex ore infancium et lactencium perficiat sibi laudem.

5 Interea pia mater ejus omnibus operibus virtuosus, et eleemosynis, sicut altera Tabita, plena, graviter ægrotavit. Quæ aliquibus diebus ante obitum suum præcivit et prædixit. Cum itaque jam egressura esset de corpore, et animo revolveret, quod spes, quæ diu differtur, affligit, animam, virum suum et alios de transitu suo dolentes, viriliter sic affatur: Quid doletis. Sufficit huc usque vixisse; gaudendum est autem, quod jam ad potentiorum Domini sum vocata. Sicque valedicens omnibus in Domino requievit *r*. Mortua igitur matre. Virgo Dei amabilis matertere suæ *s*, magne prudentie domine et devote, a patre traditur nutrienda. Cumque septimum jam attigisset annum, ut ex jocondis principiis jocondior rei expectaretur eventus. Vidit ex opposito lecti sui altare, et dominam super illud vestibus fulgidis sedentem, et habentem in manu sua coronam, quæ dixit: Birgitta veni: illa autem hoc audiens surrexit de lecto, currens ad altare. Cui dixit domina: Vis ne habere istam coronam? Illi vero annuente imposuit coronam capiti suo, ita quod sensit, quasi circum coronæ tegere caput suum; rediens autem ad lectum, visio illa disparuit, quam tamen nunquam poterat oblivisci, nec mirum; signum enim fuit, quod altare fieret holocausti, in quo ignis divine caritatis semper arderet. Et Sponsus suus Christus sibi coronam immarcescibilem, et incontaminatam in cœlestibus conservaret.

6 Post hæc circa decimum ætatis sue annum, velut lilium mundissimum, totius honestatis candorem continens, et a mortalitatis radice ad cœlestem pulchritudinem consurgens, mundiciæ cordis et corporis quasi thesaurum absconditum custodivit, similis in hoc Sare, Rachælis filiæ, quæ dicebat: Tu scis, Domine, quod nunquam concupivi virum, et mundam servavi animam meam ab omni concupiscentia, nunquam eum ludentibus miscui me, neque cum hiis, qui in levitate ambulant, participem me præbui. Habundavit in ea totius forma virtutis, sobrietas cum modestia, simplicitas cum verecundia, humilitas cum obedientia, speciositas in conscientia, hilaritas in paciencia et caritas indefessa. Propter hæc ergo et hiis similia Sponsa Dei, quasi inauris aurea, et margarita fulgens omnium oculis graciola ab omnibus amabatur. Verum, quia necesse erat, ut aquila grandis ad alta provolans in arduis poneret nidum suum; ideo virgo Christo devota, cum quadam die in ecclesia de Passione Christi audiret prædicari, ipsam devote scribens in tabulis cordis sui, statim nocte sequenti vidit Christum, quasi eadem hora crucifixum, et dicentem: Taliter sum plagatus. Illa vero putans, hoc recen-

A ter factum esse, respondit in spiritu Domino : O Domine, quis fecit tibi illud? Respondit Christus : Qui me contemnunt et negligunt caritatem meam. Tunc illa rediens ad seipsam tantum affecta fuit ab illa die ad Passionem Christi, ut raro sine lacrymis ad memoriam reduceret mysteria Passionis. Dulce etenim sibi erat cogitare de Sponsi vulneribus, ut aliquando in fletibus et mens accensa compungeretur, et inter lacrymas sublevata, Angelorum cibo, vera videlicet sapientia, quanto dulcius, tanto avidius pascere-

7 Superveniente insuper anno ætatis suæ duodecimo, cum una dierum vas admirabile et opus excelsi beata Birgitta, cum puellis coevis operi plumario intendere et multum anxietur animo, quod opus suum ad votum facere nequiret, mentis oculos ad eum, qui sanctus est in omnibus operibus suis, attentius erigebat, et ecce matertera sua domum, in qua sedebat, ingressa, illo ordinante, cujus opera magna sunt, et exquisita in omnes voluntates ejus; vidit virginem quandam ignotam contra sedentem sibi, et facientem opus cum ea. Cumque ad introitum suum virgo illa disparuisset, quesivit, quæ illa esset puella, quæ sibi in faciendo opere consedisset. Respondet Sponsa gratissima, neminem se vidisse. Sed quia matertera ita subtiliter opus factum invenit, ut cernentibus daretur intelligi, non opus tam tenere etatis esse; sed in oculis omnium mirabiliter a Domino factum fore; idcirco matertera sua opus prædictum inter reliquias suas fideliter reservavit.

8 Considerans post hæc Puella illustris, quod si oratio pura et casta fuerit, celos penetrans vacua non redibit. Nocte quadam, aliis puellis dormientibus, ut in silencio et spe Domino secrecius serviret, ac in frigore et nuditate affligeret corpus suum, nuda de lecto exiliens ante lectum crucifixum cum lacrymis adoravit. Quod matertera, cubiculum virginum latenter ingressa, ultra modum admirans, et levitatem Virginis esse credens, jussit auferri * virgam, cujus metu adolescentulam corrigeret viam suam, quam cum matertera supra dorsum Virginis cepisset extendere, adeo in minuta frusta extitit comminuta, quod ipsa vehementer admirata, dixit : Quid fecisti, Birgitta? Nunquid docuerunt te mulieres aliquas fallaces orationes? Respondit cum lacrymis dicens : Non, Domina mea, surrexi de lecto, ut laudarem eum, qui me semper solet adjuvare. Cui matertera : Quis, inquit, est ille? Virgo ait : Crucifixus, quem nuper vidi. Ex illa autem die cepit eam matertera arcus diligere, et ferventius venerari, intelligens, ipsam talia non ab homine neque secundum hominem, sed a Christo, qui docet hominem scientiam, celitus didicisse.

9 Non longe post cum Virgo nobilis quadam vice luderet cum puellis, dyabolus, qui semper primordia bona et rudimenta virtutum in ipso ortu festinat extinguere, sciens, quod, ea fundata, non possit subvertere, Virgini apparet, quasi habens centum manus et pedes et in omnibus difformissimus, terrenus eam, quæ perterrita cucurrit ad lectum suum, crucifixo humiliter se commendans. Ubi iterum dyabolus ei apparet dicit : Nihil possum facere, nisi permiserit crucifixus. O fidelis Dominus in omnibus verbis suis, qui non pa-

ciebatur eam tentari supra id, quod potuit; sed fecit cum temptatione etiam proventum, ut posset in ætate tam tenera sustinere. Quod post aliquos annos matertera audiens præcepit ei, ut visa silencio tegetet, et in Domino Deo suo spem suam poneret, Christum super omnia diligendo; sciens, quod vita nostra in hac peregrinatione non potest esse sine temptatione, ut sibi quisque innotescit nisi temptatus, nec potest coronari, nisi vicerit, nec vincere, nisi certaverit, nec certare nisi temptationes habuerit inimici.

ACTORUM
BIRGERO.

ANNOTATA.

a Sic a Bergero, patre suo, dicta fuit vero nomine; quamquam et Brigitta, et Brigida, minus lamen accurate, haud raro appellata invenitur.

b Sueciæ universæ pars est : Sueonia : in hac rursum sitæ sunt Vestmannia, Dalecarlia, Nericia, Sudermannia, et Uplandia, in qua postrema mundo data est S. Birgitta, in prædio paterno Finstada, non procul Upsalia, civitate olim archiepiscopali et regum Suecicorum sede, disito.

c De regio ejus genere fuse disserui § III Commentarii prævii, quem consule.

d Patrem habuit Birgerum nomine, Petri filium, Uplandiæ legiferum, seu judicem, non tamen dominum et stricti nominis principem : matrem Ingeborgem, seu Ingeburgem; quam Sigridem, aviam S. Birgittæ maternam cum ejus matre, ut apparet, confundentes, perperam multi appellarunt. Videsis hac de re dicta numm. 37 et 38 Comment. præv.

e Nimirum Compostellæ in Gallecia, Hispaniæ regno, jam olim fidelium, eo devotionis causa peregrinari solitorum, frequenti concursu celebris.

f Intellige loca præcipua, in quibus Sancti præceteris celebres maxime coluntur, et a fidelibus visitari solent, per Galliam, Italiam, Germaniam sparsa, quæ Sueciam inter et mare Mediterraneum sita sunt.

g Nomine Israël, de quo plura sunt dicta numm. 39 et 40 Commentarii prævii; uti et f de Ceteris S. Birgittæ fratribus et sororibus, Petro, Benedicto, Ingrida, Margareta et Catharina.

h Nempe Birgittæ, seu Birgerus.

i Ex his unum nominatim exprimit in Chronico Margareta, abbatissa Vastenensis, num. 35 Comment. præv. laudata, scilicet monasterium Skoo, quod virginum Cisterciensium fuit ad Sueciæ lacum, Meler dictum.

k Ingeborgis seu Ingeburgis, de qua hic ad lit. d.

l Quæ, non B. Virgo, sed Christus potius fuisse videtur ex Margareta abbatissa, num. 40 Comment. præv. laudata.

m Isaïæ cap. 55, v. 3 : sed legitur isthic : Miseriecordias David fideles.

n Ad littora Oelandiæ, maris Baltici insulæ, non procul Calmaria, Smalandiæ oppido.

o Ericus, frater Birgeri, regis Sueciæ, a quo dein Nicopiæ in Sudermannia fame enectus fuit.

p Alibi is fuisse legitur Hemmingus, factus dein episcopus Aboënsis : fuerintne plures hujus nominis Aboënses episcopi, frustra indagavi : sed falli Vastoriorum reor, dum hunc Hemmingum, Aboënsensem

ac biennio
post visitatur
a B. Virgi-
ne,

noctis ora-
tioni intenta
divinitus de-
fenditur a
plagis.

* auferri

et frustra
terretur a
demone.

A. BINGERO.

Aboënsē episcopum, demortuum sub annum 1367, ætatis 70 scribit. Vide lit. proxime seq.

q Cum nata fuit Birgitta, seu seculi xiv initio, Hemmingus, de quo Vastovius, agere tantum potuit annum ætatis circiter xv, ut num. 54 Comm. præc. dictum est: huic itaque hæc Birgeri verba quadrare non possunt.

r Anno 1510, ut censet Joannes Peringskiöld in Ms. S. Birgittæ Genealogia.

s Margareta abbatissa Vastenensis illam nuncupat Ingridem: alibi legitur: Catharina, altera S. Birgittæ matertera, ut num. 60 Comment. præc. dictum est.

t Plumarium opus dicitur, quod ad modum plumarum textitur et variegatur, inquit Cangius in Glossario Gallice Ouvrage à ramage; citatque hunc Chronici Farsensis apud Muratorium Scriptt. Rer. Ital. tom. 2, part. 2, col 469 locum: In Silvaplana, ubi fuit antiquitus congregatio ancillarum, quæ opere plumario ornamenta ecclesiæ laborabant; quod ipsum tunc forte S. Birgitta faciebat.

CAPUT II.

B

Status S. Birgittæ conjugalıs.

Marito sociata

Animadvertens exinde pater ejus, quod Virgo tam spectabilis et moribus elegans veluti altera Hester genus suum altius posset extollere, et quasi fons parvus in fluvium maximum crescens in aquas plurimas redundare. Ipsam cuidam viro *a*, juveni nobili prudenti et diviti *b*, desponsavit. Qui non sicut illi, qui conjugium ita suscipiunt, ut Deum a se et a sua mente excludant, sed in timore Dei, qui malum consuevit expellere, inter se matrimonium contraxerunt, et contractum honestissime servaverunt. Erat namque in eorum conjugio puritas intentionis, inseparabilitas affectionis, et sanctitas conversacionis, castificantes animas suas in obvia caritate. Illa vero Deum habens præ oculis ita voluit bonam eligere vitam, ut etiam non negligeret bonam famam. Summe cavebat, ne quis de ea sinistra loqueretur, aut ne daret occasionem aliis, sibi in vita vel moribus detrahendi. Levitates, loca et personas, quibus notari posset, fugit, ut venenum. Considerans, quod facilius vicia uniuscujusque, quam virtutes intenduntur. Nec, quid boni quisque gesserit, agnoscitur, sed, si quid mali egerit, perscrutatur. Ancillas honestas, et comites morigeros secum habuit, qui sibi de conversacione bona possent testimonium perhibere. Attendens, quod nulla res magis animos induit honestos et in pravam inclinabiles revocat ad rationem, quam bonorum virorum conversatio.

piis operibus puritati conscientie, solitudini,

11 Operi pro cultu divino et utilitate proximorum cum famulabus suis intenta fuit, ne ociosa comederet panem suum. Confessiones quoque, quæ obstruunt os inferni et portas aperiant paradisi, continue frequentabat. Eligens sibi in confessorem magistrum quendam *c* pro salute animarum peritissimum, et devotum, cui in omnibus avidius obedivit; sciens, quod verba sapientum sunt sicut stimuli, et quasi clavi in altum defixi; quæ per magistrorum consilium data sunt. Unde et ipse confessor solebat dicere familiariter amicis suis. Hoc in dna Bir-

gitta signum alicujus futuræ gratiæ est, quod ipsa ita leviter peccata plangit, sicut alii gravissima, et nihil in verbis suis dimittit aut moribus indiscussum. Ne autem animum suum circa familiaria tantum occuparet negocia, quin etiam in lege Domini posset jugiter meditari, cum Judith secretum cubiculum est ingressa, ubi fluctuum mitigatis motibus, quasi in portum voluptatis deducta, lacrymis stratum conscientiæ suæ in tantum rigare consuevit, ut, absente marito, fere totis noctibus prudenter in orationibus non sine lacrymosis singultibus vigilaret, nec corpori suo a genuflexionibus et disciplinis secretis parcere voluit, ut corpus in servitutem redigeret discipline.

12 Unde cum semel in gemitibus laborans instanter ad Dominum oraret, ut aliquis conveniens modus orandi sibi infunderetur, per quem Deo et beatæ Virgini posset cotidie sedulum officium exhibere. Beata Virgo scutum orationis ejus tanquam advocata fidelis ante Filium suum benedictum proferens, Ancillæ suæ desiderium celeri effectui mansipavit. Nam quadam die, beata Birgitta mirum in modum mente in cœlestibus elevata, infusa est sibi oratio pulcherrima de passione Christi, nec non de vita et laude beatissimæ Mariæ Virginis Matris ejus, quam ita memorialiter cordi curavit tradere, ut eam postea legeret omni die: in cujus signum beata Virgo non longe post apparuit sibi dicens: Ego promerui tibi, illam orationem; ideo hanc leges *d*. Jejuniis, quæ mentem sublevant, carnem spiritui subjiciunt, concupiscenciæque nebulas dissipant et repellunt; instanter quoties potuit, insistebat. A culcioribus cibis et potibus occulte abstinens, ne a marito aut ab aliis notaretur. Eleemosynas quoque fecit largissimas, deputatam habens domum pro pauperibus, quibus lavando eorum pedes, et eos vestiendo sæpissime serviebat. Sciens, quod bona est oratio cum jejuniis et eleemosyna magis, quam thesauros auri cumulare. Sermones virorum approbatorum libenter audiebat, gestaque Sanctorum, et Bibliam, quam sibi in lingua materna scribi fecerat *e*, continue relegebatur; attendens, quod cetera impressionem recipit ex sigillo, ita hujus vitæ mortalitas ab exemplo.

13 Cum quodam tempore Domina venerabilis periclitaretur in partu *f*, ita quod de vita ipsius desperaretur, et ipsa in uberibus consolationis beatæ Virginis ex intimo cordis affectu fiducialibus figerat anchoram spei suæ, statim in nocte, vigilantibus mulieribus et videntibus, persona quedam serico albo induta, subito visa est ingredi ad eam, quæ stans ante lectum singula corporis jacentis membra manibus pertractabat. Omnibus igitur, qui aderant, admirantibus, et ipsa, quæ apparuerat, disparente persona, absque omni difficultate protulit partum suum. Nec alicui vertatur in dubium, quin persona prædicta Virgo fuit Maria, sicut ipsa eidem beatæ declaravit postea dicens. Quando, inquit, difficultatem habuisti in partu, ego Maria ad te ingressa sum: ideo ingrata es, si non diligis me, labora igitur, ut filii tui sint etiam mei. O miranda Virginis humilitas, quæ neminem despiciit, et nullum in necessitatibus derelinquit! Felix mulier, quæ reginam cœlorum habere meruit obstetricem; sed feliciores filii, quos merito matris in filios adoptionis eligere voluit Mater Dei!

14 Filios

A 14 Filios quoque suos *g* et filias *h* cum magna sollicitudine et summa diligentia educavit, quos, quasi aquila provocans ad volandum pullos suos, et super eos volitans, unguibus correctionis et sane doctrine radiis solis justitiæ objecit, ordinans eis magistros *i*, qui ipsos in fide et moribus erudirent. Secuta in hoc consilium sapientis. Filii, inquit, si tibi fuerint, erudi illos et curva eos flectendo ad bonum a puericia eorum, et * filias tibi sint, serva corpus illarum et non ostendas hilarem faciem tuam ante illas *k*. Consurgensque diluculo, sicut Job, holocausta devote orationis non sine ploratu et fletibus pro singulis offerebat. Unde beatus Joannes Baptista ei apparens dixit: Quia plorasti, quod filius tuus *l* offendit me, non jejunans vigiliam meam, et malles eum servire mihi, quam regem esse, ideo ego jurobo eum, et armabo armis meis. Volens autem Sponsa Deo amabilis non solum liberos solerter educando *m* diligere, verum etiam dilectionem ad virum ferventer extendere, ut, sicut erant duo in carne una, sic etiam essent unum in Christo per glutinum caritatis; velut turtur, qui semper idem canit, et semper idem diligit, maritum suum, in bellicis rebus strenuum, et in consilio regum peritissimum, ad Dei timorem et veneracionem solercius invitavit. Unde vir tam nobilis et strenuus, tante uxoris saniori ductus consilio, addiscendo legere Horas beatissimæ Virginis Mariæ et diversis pietatis operibus insistendo Deo et beate Virgini in timore sancto servire studuit, quicquid erat legis et justitiæ, quicquid morum et honestæ vitæ curans efficaciter adimplere. Sicque de eis verificari videtur id proverbium Sapientis: Mulier fortis oblectat virum suum, et annos vite sue pace implebit *n*.

15 Ut autem se a vanitatibus mundi liberior expedirent, ac divino servicio corda sua strictius manciparent, sicut olim Abraham, de terra et cognatione sua ac domo propria exierunt *o*, limina gloriosi Apostoli Jacobi in Compostella *p*, in magnis laboribus et sumptibus visitantes. Peragratis igitur multorum Sanctorum locis *q*, cum jam essent in reditu, Vir Deo devotus in Atrabato *r* cepit graviter infirmari *s*: invalenscente autem infirmitate, Sponsa Dei in magna anxietate constituta per sanctum Dyonisium sic meruit consolari. Ego, inquit, sum Dyonisius *t*, qui a Roma veni ad has partes prædicare Verbum Dei *u*. Nunc ergo, quia speciali devocione dilexeras me, ideo prædico tibi, quod Deus vult per te innotescere mundo. Et tu tradita es custodie mee, propterea jurobo te. Et hoc tibi signum, quod vir tuus ex hac infirmitate non morietur. Unde ipsa merito potuit dicere cum Propheta: Secundum multitudinem dolorum in corde meo consolaciones tuæ lætificaverunt animam meam.

16 Nec mirum: nam post aliquos vero dies ibidem, scilicet in Atrabato, vidit mirabilia quædam, videlicet quomodo transitura esset Romam, et sanctam civitatem Jherusalem, et quomodo migratura esset de hoc sæculo. Quæ omnia Deus omnipotens misericorditer adimplevit. Post longam vero ægritudinem convalescente viro, duce Domino, qui omnia disposuit suaviter, ambo ad patriam incolumes sunt reversi. Unde impletur in eis, quod dicit Sapiens: Gratia mulieris sedulæ delectabit virum suum, et ossa illius impinguabit *x*. Considerantes ex-

emplum, quia omnis ponderatio non est digna continentis animæ, mutuum inter se voverunt continenciam *y* statuentes intrare monasteria ad serviendum Deo viventi omnibus diebus vitæ suæ. Unde ordinatis rebus et bonis suis, vir magnæ devocionis, et conversationis honeste, ut firmus in sancto perseverare posset proposito, in monasterio Alvastrensi *z* annis aliquibus morabatur *aa* Unde tandem in senectute bona transivit feliciter ex hoc mundo *bb*.

17 Ipsa autem Deo et hominibus dilecta diligenter attendens, quod, sicut naturaliter ille, qui est in profundo putei circa meridiem videt stellam, ubi ille, qui stat in superficie terræ in lumine, nullam videt stellam, sic spiritualiter, qui in profundo virtutum ponitur circa Christum, qui est mediator Dei et hominum, clarius intuetur celestia, quam qui mentem figit in ardorem lasciviæ hujus mundi, ad profundissimam humilitatis et innocentie foveam se projecit, ut altitudinem celestis dulcedinis posset subtilius contemplari. Unde tertio anno ante mortem viri sui humillima Virgo Maria apparuit *cc* ei dicens: Ego sum Regina miserrum. Ego tibi ostendere volo, qualis Filius meus erat in humanitate sua, et qualis, quando patiebatur in cruce. Et hoc erit tibi signum, quia venies ad loca, in quibus ego corporaliter conversabar, et ibi videbis spiritualibus oculis tuis Filium meum. O miranda pietas, cum ancilla Filii familiariter loquitur Mater Dei, ut de plenitudine ejus accipiant universi! Anno eciam quarto ante obitum viri *dd* Sanctus quidam in Regno Zwecie nomine Botnoidus *ee* apparuit Sponsæ Dei quasi in quodam mentis excessu profrens ista verba: Ego tibi promerui cum aliis Sanctis gratiam Dei scilicet audire et videre spiritualia et sentire spiritum Dei; et spiritus Dei inflammabit animam tuam. Nec mirum, quia omne cor, quod Spiritus sancti tangit gratia et mansuetudinis lenitate tranquillum et zelo justitiæ fit accensum.

ANNOTATA.

a Ulfo, Gudmari filio.

b Annorum decem et octo adolescenti; cum ipsa annorum esset circiter tredecim: genus suum ducebat ille e Philippo, Ostrogothie in Suecia duce, ut dictum est num. 65 Comment. præcii: legisfer idem fuit Nericiæ, quæ Sueciæ proprie dictæ provincia est: cujusmodi vero fuerit legisferi munus in Suecia, ibidem num. 64 dictum est. Porro ab isto marito sui Ulphonis munere Birgitta Nericiæ princeps non raro legitur appellata.

c Mathiam, canonicum Lincopiensem, virum pium et eruditum, anno 1350 Stokholmie defunctum, de quo plura num. 26 Comment. præci.

d Oraciones has, quas a B. Virgine S. Birgittæ revelatas volunt, vide apud Hormann a pag. 738. De earum revelatione, divinitus facta, non aliter censendum videtur, quam de ceteris revelationibus universim, de quibus vide dicta § 13 Comment. præci.

e Verosimiliter a Mathia, de quo hic ad lit. c.

f Cæciliæ, filię suæ ultimo genitæ, ut habet Vita S. Birgittæ abbreviata pag. 800; sed secundo eam loco recensent codex Wisingsburgensis, et Margareta abbatissa in Chronico.

g Filii

A. BIRGERO.

y

z

aa

bb

tum etiam celestibus visionibus subtiliter recreata.

cc

E

dd

ee

A. BIRGERO.

g Filii ejus et Birgeri fuere Carolus, Birgerus, Benedictus et Gudmarus.

h Filia vero Meretta, Cæcilia, S. Catharina et Ingeburgis. De S. Catharina actum est in Opere nostro tom. 3 Martii ad diem xxiv ejusdem mensis. De reliquis hujus fratribus et sororibus in Commentario prævio egi §§ 5 et 6; ex quibus etiam habes, falli Bailletum, cum ait, Carolum et Birgerum mortuos fuisse, cum ad bellum sacrum in Palæstinam irent.

i Ex his fuit Nicolaus Hermann, episcopus Lincopiensis, ex Diario Vastenensi ad annum 1391, quo obiit.

k Sic fere Ecclesiastici cap. 6 v. 25 et 26.

l Carolus. Vide lib. 4 Revelationum S. Birgittæ cap. 74.

m Quantum gesserit liberorum suorum salutis curam, docent specimina numm. 100 et seqq. Comment. prævii memorata.

n Ita Ecclesiastici cap. 26 v. 2; sed pro Sue legitur: Illius.

o Cum prius consensu mutuo continentiae voto se conjux uterque obstrinxisset, ut dictum est in Comment. præv. num. 106, Quod vero ad tempus, quo id iter fuit institutum, attinet, ex dictis num. 123 ad annum circiter 1340 referendum apparet.

p Vide dicta in Annotatis in cap. 1, lit. e.

q Hinc collige, pios conjuges sive in itinere, sive in reditu aliorum quoque Sanctorum, saltem insigniorum, hinc inde templa adiisse, cælitumque ibique terrenas reliquias debito fuisse honore prosecutos.

r Belgii civitas est sub metropoli Remensi episcopalis ad Scarpan fluvium in Artesia, cujus etiam caput est.

s Vide num. 127 Comm. præv.

t Primus, ut creditur, Parisiensis episcopus, et martyr, de quo agitur in Opere nostro fusiùs ad diem sequentem, quem sibi sacrum habet.

u Consonat his Usuardus in Martyrologio ad diem 1x Octobris: Apud Parisium, inquit, natalis sanctorum martyrum Dionysii episcopi, Rustici presbiteri, et Eleutherii diaconi; qui beatus episcopus, a Pontifice Romano in Gallias prædicandi gratia directus, præfatam urbem devenit, ubi per aliquot annos commissum sibi opus ardentè proseguens, tandem a præfecto Fescennino una cum sociis gladio animadversus martyrium complevit.

x Ecclesiastici cap. 26 v. 16.

y Seu potius initum jam ante pactum continentiae innoverunt, ac deinceps separatim vivere, et monasterium ingredi decreverunt,

z Ordinis Cisterciensis, a Suerchero rege anno 1150, ut scribit Benzeliùs in Notitia monasteriorum, quæ olim in Suecia ac Gothia floruerunt, fundato.

aa Satis igitur diu; ut professionem in eo Ordine emittere potuerit post absolutum etiam consuetum alias tirocinium. Vide dicta num. 141 Comment. præv.

bb Anno 1344, die 12 Februarii, sub annum ætatis quinquagesimum; quippe qui S. Birgittæ, anno ætatis suæ 71, Christi 1373 defunctæ, matrimonio conjunctus fuerit anno ætatis suæ 18, conjugis vero suæ 13 aut 14.

cc Sub annum 1340. Simile quid S. Birgittæ revelatum legitur initio lib. 7 Revelationum apud Hormann pag. 571; sed serius.

dd Adeoque anno 1339 aut sequenti.

ee S. Botuudi martyris in Suecia Acta illustrata sunt in Opere nostro ad diem xxviii Julii tom. 6 ejusdem mensis a pag. 635.

CAPUT III.

S. Birgittæ viduitas et obitus.

Mortuo autem viro a, postquam Mulier sancta et pudorata compararet suum simul animum, numquam alteri se corporaliter conjunxit. Erat namque, sicut altera Judith, virtutis castitatis adjuncta ita, ut non cognosceret virum omnibus diebus vitæ suæ, ex quo defunctus est vir ejus, sed semper solitarie habitans et in gemitibus perseverans in sanctæ viduitatis proposito, sicut sub cristallo clarissimo, ne a pulvere vane glorie macularetur, aut tactu laudis humanæ frangeretur, vite sue reliquias mundissime custodivit. Fuit enim officiosa ad proximum, affectuosa ad Deum et secundum præceptum Apostoli quasi vere vidua: quæ desolata erat, speravit in Domino, instans obsecrationibus et orationibus nocte et die.

19 Sed quia plerumque Christus corda perfectorum visitat, eisque benignitatis suæ suavitatem manifestat, ut per eos ad infirmiores modum veniat et descendat. Transactis aliquibus diebus post mortem viri b, cum Sponsa Dei, in cujus semper anhelavit desiderio et amore, de statu suo esset sollicita, raptâ in spiritu vidit nubem lucidam, et audivit de nube vocem, sicut quondam filii Israël audiverunt loquentem Dominum in monte Synai de nube, et dicentem sibi: Ego sum Deus tuus, qui tecum loqui volo; et territa illa putansque illusionem esse, iterum audivit: Noli, inquit, timere, quia ego sum omnium Conditor, non deceptor; non loquor propter te solum, sed propter salutem aliorum. Audi, quæ loquor et vade ad Magistrum Mathyam c. Qui expertus est duorum spirituum discretionem d, et dic ei ex parte mea, quia dico tibi, quod tu eris Sponsa mea et canale meum, et audies et videbis spiritualia; et spiritus meus remanebit tecum usque ad mortem. O miranda Sponsæ felicitas, quæ æquiparari meruit Prophete Isaie, cui dictum est: Spiritus meus, qui est in te, et verba, quæ posui in ore tuo, non recedent de ore tuo e.

20 Hoc autem speciale habuit Sponsa Dei, quod in viginti octo annis, ex quo cepit habere spiritum Dei f, nunquam profecta aut morata est nisi secundum infusionem spiritus divinitus sibi factam. Unde in principio revelationum sibi factarum statim fuit ei præceptum obedire magistro euidam in Theologia g, et stare in monasterio h, quod ipsa cum omni subjectione et obedientia studuit adimplere. Quo enim majori caritate in eum ardebat, quem mente concepivit, eo timidius ei se subiecit, et amplius verebatur, ne Sponsus aliquid in ea inveneret, propter quod eam a suis amplexibus removeret. Cupiens ex hinc Sponsa Christi a cunctis mundi perturbationibus quiescere, et in sinu Sponsi, sopitis terrenis cupiditatibus dormire; statim post mortem viri distribuit omnia bona sua inter filios et pauperes, mutans habitum

A. BIRGERO

E

ex cuius prae-
cepto

Romam abit.

A. BIRGITO.

bito respicere, non recessit a memoria ejus tam levis culpa, donec pro ea foret per penitentiam satisfactum. Quando vero aliquid loquebatur, quod esset offensa Dei, statim sentiebat in ore suo amaritudinem maximam, quasi sulphuris, sciens, se in hoc Deum offendisse, et reducens ad memoriam illud verbum ad aquas salutaris confessionis cucurrit cicius, sicut cervus, attendens, quod absque confessione justus iudicatur ingratus, et peccator mortuus reputatur. Similiter si aliquis loquebatur et aliqua verba viciosa vel dolosa, quæ Deum offenderent, statim sentit in naribus fetorem horribilem sulphuris, quem vix poterat tolerare. Hoc habens pro signo, quod Deus erat offensus in verbis illius personæ, de cujus ore procedebat ignis et sulphur immundæ locutionis ad nares Sponsæ Dei, quibus spiritus domini morabatur.

ac dein etiam in regnum Neapolitanum.

26 Tanta ei inerat obedientia, quod in nullo loco volebat esse sine præceptore, cujus præceptis salutaribus studuit in omnibus obedire *α*. Sola etenim obedientia virtus est, quæ menti virtutes ceteras inserit, insertasque fideliter refovet et custodit. Paupertas voluntaria in tantum sibi placuit, quod omnia, quæ id possessione sua habebat ad manus alterius traderet dispensanda. De quibus quotiens aliquid pro se vel aliis habere voluit, humillime petivit sibi dari in nomine Jesu Christi, ac si nunquam petita hujusmodi possedisset. Utilitatem personarum secum existentium proprie præponebat, nam propriam celans indigentiam rogabat aliis ministrari necessaria, quibus ipsa plus ceteris indigebat, ut proximum pure diligeret propter Deum. Deinde aliquibus evolutis annis præceptum fuit Sponsæ Dei ire Siciliam *γ*, et Neapolim sub hiis verbis: Permittitur tibi, inquit Filius, visitare loca sancta in Syccilia, quia illic sunt multorum corpora, qui dilexerunt me toto corde, inter quos præcipuus est Thomas apostolus meus *z*, ubi cum perveneris, ostensurus sum tibi aliqua secreta. Cumque illa perturbaretur, ne forte deficerent corporalia in via, respondit Filius. Qui possidet pratum, non parcit pro equo suo laboranti. Sic ego Dominus omnium amicis meis providebo, ubi illorum deficit providentia, et excito animas aliorum ad beneficiendum eis. Et vere sic erat; nam quam diu in Neapoli traxit moram, domina Regina Sycciliæ *aa* et alii nobiles regni ipsam xenis et donariis plurimum honoraverunt. Quod totum illius dignabatur operari clementia, qui fidei Abraham mirabiliter providit de victima holocausti, et corvis, ac mulieri viduæ præcepit, ut Helyam pascere carnibus et panibus recreando.

ubi publica peccata emendare conata est, bb

27 Visitatis igitur in regno Sycciliæ *bb* secundum præceptum Domini Sanctorum locis, in Neapoli longo tempore moram faciens, velut speculum sine macula virtutum eximium se omnibus exhibebat, et quasi spina pungens peccata hominum detestata, impios verbis et exemplis ad viam veritatis intrepide ducebat. Unde revelationem sibi factam super populo ejusdem civitatis, præsentem archiepiscopo *cc* et sapientibus Theologis aliisque prudentibus tam clericis, quam laicis, enarrans peccata civitatis absque metu quolibet arguebat. Et exemplo Samaritani vinum infundentis cum oleo vulneribus sauciati, prout a cælesti medio in sancta sibi revelatione didicerat, salutaria eis dabat consilia, quibus ipsa peccatorum vulnera curarentur. Hiis

gestis insignis Sponsa Dei, ut columba, pro Noë de archa emissa, et ramum olive virentibus foliis in ore suo deferens, ad eum vespere reversa, apisque melliflua, collectis floribus, alvearium suum honeste repetens ad urbem Romanam cum gaudio rediens a Dei laudibus non cessavit.

28 Sed caritatem diligens, omnes honore præveniens, fide fervens, spe gaudens, in tribulatione patiens, orationibus instans, peregrinis suis large communicans, contemplationi vacans, limina Sanctorum visitans cum paupercula vidua in gazophilacium Sponsi celestis plura prioribus offerebat. Et quoniam memor fuit Domini in toto corde suo, tantam eis Dominus contulit gratiam, ut splendorem et pulchritudinem, quam in ea ampliaverat, manifestaret oculis devotorum. Unde vir quidam valde nobilis et fide dignus *dd* coram Domino abbate de Perusio, domini nostri summi Pontificis in partibus illis summo legato, præsentibus magnificis dominis, videlicet duce de Spoletto, comite de Nola, episcopo de Spoletto, et multis aliis venerabilibus viris tam clericis, quam laicis, testificatus est, se, dum Romæ causa peregrinationis existeret, beatam Birgittam inter sanctum Johannem, et Campum florum obviam habuisse, sequæ eam tantum in sublime elevatam vidisse, quod pedes ejus super capita concomitantium cernebantur, faciesque ejus in tantum splendida, quod quasi solares radii de ipsa in cælum ascendeant. Decuit nimirum Sponsam Dei tanquam alterum prophetam Ezechiëlem, inter terram et cælum a spiritu elevari, et in ea repleri, quod de Jherusalem per Tobyam dictum fuit; Luce, inquit, fulgida splendebis, et omnes fines terræ adorabunt te.

29 Currentibus tandem multorum annorum spaciis, Unigenitus Dei Sponsæ sue dilecte in Jherusalem ire *ee* præcipiens sic alloqui dignabatur. Ego sum quasi aquila, quæ prævidens in aëre volentes nocere pullis, prævenit volatu, ne noceant: sic ego prævideo tempora et vias et viarum difficultates et amicorum dispositiones. Ideo dico vobis quinque, state et expectate; nunc ite et properate. Ergo quia jam tempus est, ite nunc ad loca prius ostensa, ubi vas fuit mundum et non mundum, ubi agnus fuit tonsus et non tonsus, ubi leo rugit et non rugit, ubi serpens videbatur, et non videbatur, ubi volavit aquila in locum, unde nunquam recessit. Cumque illa conquereretur de infirmitate et ætate, responsum est ei: Quis est naturæ conditor? Nunquid non ego? Itē, ego augebo fortitudinem. Ego providebo de via, ego ducam et reducam in locum istum. O quam suavis est, Domine, Spiritus tuus, qui dulcedinem tuam in Sponsa demonstrare voluisti, quique olim patriarchæ Jacob in Mesopotamiam proficiscenti promisisti dicens: Ego ero custos tuus, quocumque perrexeris, et reducam te in terram hanc, nec dimittam, donec complevero universa, quæ dixi. O beata Mulier, quæ implevit desiderium suum ex ipsis, videns, cum esset Jerosolymis, de statu regnorum, de nativitate et passione Christi, nec non vocatione gentium; audiens quoque Sponsam sibi mirabilia revelantem. Verba, inquit Dominus, mea audiri et annunciari debent; postea venient opera et signa; ideo scito, quod multi nondum nati sunt; qui verba mea suaviter recepturi sunt.

30 Præterea sicut dictam est in Evangelio *ff* meo, Beati, qui audiunt verba Dei, sic dico nunc, dicit,

A nunc, Beati, qui nunc audiunt verba mea et perficiunt ea opere. Verumptamen scito, quod post obitum tuum plures recipient verba mea et cum suavitate sequentur ea. Quia non sicut flos casurus, sed sicut fructus permanens in aeternum. O fructus super omnia benedictus Christus Jesus, qui Sponse sue familiariter loqui voluit, sicut aliquando discipulis inquit dicit: Celum et terra transibunt, verba autem mea non transibunt ff. O quam magnam multitudinem dulcedinis tuæ abscondisti, Domine, Sponse tuæ, quæ omnia loca, in quibus pro peccatoribus clementer passus es, devotissime visitans et quasi columba in foraminibus petre nidificans, suavitatem sanctissimorum vulnerum tuorum tanto ferventius, quanto divinis intus illustratur visitacionibus, meruit suaviter degustare. Postquam autem Romam rediit gg, gravi infirmitate per annum integrum detenta, quam tamen tam in mari, quam in terra inter labores et dolores patientissime sustinuit, cepit de die in diem gravioribus aegritudinibus aggravari.

31 Sed quia tempus resolutionis suæ instabat, aliquibus diebus ante diem obitus sui apparuit ei Dominus noster Jesus Christus ante altare, quod erat in camera sua, et blanda facie se ostendens dixit. Ego feceram tibi, sicut sponsus solet facere, qui abscondit se a Sponsa, ut ardentius desideretur, sic ego non visitavi te consolationibus isto tempore, quia tempus probationis tuæ erat; ideo nunc probata prodece et para te, quia nunc est tempus, ut, sicut promiseram, ante altare meum in monacham vestiaris et consecraberis hh, et amodo reputaberis non solum Sponsa mea, sed etiam monacha et mater in Watzsteno ii. Verumptamen scito, quod corpus tuum deponas hic in Roma hh, donec venerit in locum sibi paratum U. quia placet Deo parcere tibi a laboribus et voluntatem tuam recipere pro effectu. Hiis igitur dictis et multis aliis, mencionem fecit et ordinationem aliquarum personarum secum existencium, quas ante mortem coram Deo astare vidisse se, dicebat. Post ista vero audita subjunxit Dominus dicens: In mane diei quintæ, sumptis Sacramentis, convoca singillatim omnes, quos superius ordinavi, et dicas eis faciendæ et sic inter verba C et manus eorum venies ad monasterium tuum in gaudium meum, et corpus tuum locabitur in Watzsteno.

32 Deinde appropinquante die quinta in ipsa aurora iterum apparuit ei consolando eam. Dicta vero Missa et Sacramentis perceptis, inter manus personarum prædictarum emisit spiritum. O inenarrabilis increatæ Sapientiæ clementia, quæ præoccupat, qui se concupiscunt, ut illis prior hilariter se ostendat. O Sponsæ singularis gloria! quam Sponsus in misericordia et fide sibi sponsans verbis dulcissimis consolatur. Felix sponsa, in qua probatio fidei operatur pacienciam et quæ probata vocatur et allicitur ad coronam. Felix, quæ multiplici dotata privilegio non ab humano ore, sed a futurorum bonorum Pontifice consecratur. Felix, ejus non per Prophetam, sicut Ezechye, aut aliam mediam personam, sed per veritatem, quæ Christus est, obitus revelatur. Felix, quæ in senectute bona, sicut altera Sara, infra gloriosissimum peregrinationis suæ locum, velut Debhora ad radicem Bethel, secundum quod sibi prædictum fuerat, honorifice sepelitur. Felix, quæ post labores et varias tribulationes in pulchritudine pacis in requie residet opulenta. Felix, quæ testamentum

electis suis disposuit, et post hujus mundi tristitiam feliciter intravit in gaudium Domini Dei sui. Felix, quæ cibo spirituali recreata in fortitudine cibi illius, sicut Helyas, ad montem Dei Oreb in celeste rosarium ascendere digna fuit; ubi cum Sponso inter celestes cohortes gaudet sine fine. Felix, ejus transitus gloriosis indicibus est ostensus. Nam quidam vite venerabilis vidit lectum parari, et in sublime ferri a personis vestibus albis vestitis. Cui miranti responsum est: Persona, quam in lecto vides, hæc est Sponsa Dei in mundo contempta, quæ nunc transit a morte in vitam æternam. Et eadem hora carne soluta est.

33 Dignum plane fuit, ut Sponse, quæ in lectulo consencie Sponsum, quem diligebat ardentem, quæsit, illud Ezechielis vaticinium impleretur. Sedisti, inquit, in lecto pulcherrimo et mensa ornata est ante te. Et ut Sponso, in sua dulcedine gustato, Sponsa non esuriat, neque sitiât in æternum. Reliqua vero vitæ ejus una cum miraculis et revelationibus, quæ sibi Deus ostendere dignabatur, quæ hic causa brevitas omittuntur, alibi sunt conscripta. Obiit autem anno mcccclxxii, x Kalendas mensis Augusti, videlicet ipso die beati Apollinaris martiris mm. Et anno immediate sequenti post multorum miraculorum coruscationem ac ossium ejus subitam et supra modum mirabilem purgationem ab Urbe Romana non sine magnorum refulgentia miraculorum, quæ in via facta sunt, ad prædictum monasterium Watzstena quarta die mensis Julii, scilicet feria tertia infra octavas Apostolorum Petri et Pauli nn cum ingenti populorum multitudine et gaudio, sicut sol, qui oritur et occidit, ad locumque suum revertitur, est translata. Ubi miris signis et variis miraculis eam venerandam declarat et mirificat Dominus noster Jesus Christus, qui est benedictus in secula seculorum. Amen oo.

ANNOTATA.

a Ulphone, anno, ut in Annotatis in cap. proxime præcedens dictum est, 1344, die 12 Februarii.

b Revelatione inter Extravagantes 47 apud Hormann pag. 769 legitur: Transactis aliquibus annis post mortem mariti. Retinenda videtur lectio Birgeriana ob dicenda paulo infra ad lit. f.

c Vide Annotata in cap. 2 ad lit. c.

d Seu conflictum falsitatis et veritatis, ut legitur lib. 1 Revelationum cap. 3; cui subijcitur hujusmodi Declaratio: Iste docturus Sponsam Christi fuit quidam sanctus vir, magister in Theologia, qui vocabatur magister Matthias de Suetia, canonicus Lincopen, qui glossavit totam Bibliam excellentem. Et iste fuit tentatus a diabolo subtilissime de multis hæresibus contra fidem Catholicam, quas omnes devicit cum Christi adjutorio, nec a dæmone potuit superari, ut in Legenda Vitæ S. Birgittæ clarius continetur. Postrema hæc verba Vitæ S. Birgittæ primigeniam, quæ latet, indicare videntur.

e Isaïæ cap. 59 §. 21.

f Seu ex quo Birgitta, a Christo in Sponsam peculiari modo electa, frequentiores ac clariores habere cepit revelationes. Porro cum Birgitta ultimum iter instituerit, ut post videbitur, anno 1372, postquam in Sponsam a Christo electa est annis 28; his ex 1372 ablatis, relinquetur annus

A. Birgino.

annus Ulphonis emortualis 1344, quo electio contigit; proinde recte hic ad lit. b dictum esse videtur, recte legi apud Birgerum Aliquibus diebus pro Aliquibus annis, prout habetur in editis S. Birgittæ Revelationibus.

g Mathiæ, Lincopiensi canonico, de quo paulo supra ad lit. c et d.

h Alvastrænsi, de quo vide Annotata in cap. 2 ad lit. z.

i Anni 30, vel a die 12 Februarii anni 1344, quo obiit Ulpho, computati, ad annum saltem 1373, quo Birgittam obiisse, dici num. 57 Commentarii prævii, necessario nos deducunt.

k Seu Toral.

l Seu Pulvinar.

m Psalm. 38 §. 4.

n Idem significat hæc vox, quod præcedentes.

o De hac ille Plinius lib. 25, cap. 7 naturalis Historiæ: Gentianam invenit Gentius rex Illyriorum, ubique nascentem, in Illyrico tamen præstantissimam, folio fraxini: sed magnitudine lactuæ, caule tenero pollicis crassitudine, cavo et inani, ex intervallis foliato, trium aliquando cubitorum, radice lenta, subnigra, sine odore, aquosis montibus Subalpinis plurima.

B p Sic fere lib. Ruth cap. 1 §. 20.

q Cognomento Smeek, id est, blanditiis delinitum. Sueciæ rex factus est anno 1319. Uxorem habuit Blancam, comitis Namurcensis filiam. cuius aulæ magistra fuit aliquando Birgitta, regis consanguinea, cui salutaria monita, etsi fructu haud magno, sæpe suggessit. Vide Comment. præv. § 8 et num. 45 Regno privatus anno 1363 post diuturnum carcerem tandem perit in Norvegia undis submersus anno 1374.

r Alvastrænsi, de quo supra in Annotatis in cap. 2 ad lit. z.

f Anno, ut apparet, 1345.

t Urbanus V Romam, Sedem illuc fixurus, Arenione venit anno 1367 die 16 Octobris: Carolus IV imperator Viterbio profectus Romam venit 1368 die XXI mensis Octobris, una cum Urbano. Vide etiam lit. proxime seq.

u Anno ætatis suæ 42, ut legitur Revelat. 8 Extravag., et in Vita abbreviata, Christi 1346: verum annum ætatis saltem 43 tunc ingressa videtur S. Birgitta: solent enim scriptores veteres annos dumtaxat S. Birgittæ completos passim numerare: unde etiam factum opinor, ut Vitæ abbreviatæ auctor, alique illam mortuam scripserint anno ætatis 70: quem tamen, teste Bonifacio in Bulla canonizationis, fuit supergressa. Loco Revelationum mox citato legitur: Venit igitur Sponsa Christi Romam anno ætatis xxxiii et mansit ibi juxta divinum præceptum xv annis, antequam veniret Papa, videlicet Urbanus V et imperator Carolus Boëmus; quibus obtulit revelationes pro reformatione Ecclesiæ, et Regulam. At ab anno 1346 usque ad annum 1367 aut 1368 anni sunt 21 aut 22. Latet in iis verbis error, vel anni illi ab anno circiter 1355 usque ad annum 1370, quo Roma ad Pontificem Urbanum V, in Monte-flascone versantem, egressa eidem mortem, si in Galliam rediret, brevi seculuram prædicat, Regulamque suam probandam obtulit, numerandi videntur ob dicta num. 318 Commentarii prævii.

C x Ea quoque in confessarios fuisse observantia et veneratione Bonifacius IX testatur in Bulla Canonizationis, ut absque eorum licentia pene oculos attollere non auderet. Illis in omnibus

virtutibus ita humiliter obedivit, sicut verus D monachus humilis obedire solet prælato suo, inquit Alphonsus in Prologo Lib. Celestis Imp. etc: cap. 8. Ipsas etiam, quas habuit, Revelationes doctorum piorumque virorum iudicio, qua par erat, reverentia subjectas voluit, ut ait Joannes de Turrecremata in Prologo capitulo 1.

y In insulam Siciliam, seu proprie dictam, non videtur ivisse S. Birgitta: sed hic nomine Siciliæ venit regnum Neapolitanum, quod, ut et Sicilia, eidem reginæ, nempe Joannæ, ea tempore state parebat.

z Ortonæ in Neapolitano regno, ubi et ejus reliquiæ servantur, præcipue cultus. Plura alia in regno eodem loca, Sanctorum reliquiis celebrata, quæ tum adiit S. Birgitta, hujusque eo in itinere gesta fusius tractata vide § 20 Commentarii prævii, sub cuius etiam calcem iter hoc anno 1365 contigisse, vel tum certe S. Birgittam Neapoli fuisse versalam, ostendimus.

aa Joannæ, de qua vide dicta Commentarii prævii num. 71 et 3 segg.

bb Seu in regno Neapolitano. Vide lit. z paulo supra.

cc Petro archiepiscopo Neapolitano anno 1365 ad sedem Ebredunensem in Delfinali translato, ut scribit Chioccarellus de Archiepiscopis Neapolitanis, substitutus fuit Bernardus de Bosqueto, Gallus, canonicus Burdigalensis, tenuitque illam sedem usque ad annum 1368. Bernardi hujus, aut decessoris forte partim tempore S. Birgitta Montem Garganum, Barium, Ortonam, Analphiam, et Salernum adiit, quod ad ejus successorem, Bernardum alterum, Chioccarellus refert; sed eadem loca S. Birgitta alteris vicibus visitasse legitur apud Hormann pag. 839.

dd Joannes de Pornacio vocatur is a Nicolao de Ursinis, cujus paulo post Birgerus mentionem facit, in suis ad Alphonsum, Giennensem episcopum, de miraculis quibusdam S. Birgittæ litteris, infra edendis.

ee Primum a Christo, ut ad iter Hierosolymitanum sese pararet monita fuit anno 1371 die S. Urbani, Papæ et martyris, seu die xxv Maii, ex titulo præfixo cap. 6 lib. 7 Revelationum. Anno sequenti die 14 Martii Neapolitano portu egressa est, ex Fragmento itineris Hierosolymitani ab Alphonso descripti. Hierosolymam pervenit ante diem Veneris post Ascensionem Domini, seu ante diem 22 Maii, ex titulo præfixo cap. 15 lib. 7 Revelationum. Mansit illic mensibus 4 cum dimidio. Vide Hormann pag. 839.

ff Marci cap. 13 §. 31.

gg Birgitta in festo Nativitatis B. Mariæ, seu die 8 Septembris (anni 1372) adhuc morabatur Hierosolymæ, sed inde reditum jam tum parabat, ex titulo præfixo cap. 26 lib. 7 Revelationum. Die 8 Octobris Famagustæ in Cypro fuit, ex titulo præfixo cap. 19 libri Revelationum mox citati. Inde profecta Neapolim venit, uti Alphonsus, Giennensis olim episcopus, scribit apud Raynaldum ad annum 1379 num. 10; hinc vero anno 1373 (ut Chioccarellus de archiepiscopis Neapolitanis pag. 238 ex Maramaldi, nobilis Neapolitani, qui tempore Roberti regis, hujusque neptis Joannæ reginæ vixit, Chronico Ms. de regno Neapolitano refert) Romam tandem anno eodem regra pervenit.

hh In votis quidem habuit Birgitta, ut monacha fieret et monachali veste indueretur: re ipsa

A ipsa tamen monacha numquam fuit, et veste modesta quidem vilique, sed non monachica, usa fuit: hinc tamen factum est, ut monachia veste induta exhiberi in picturis coeperit. Audi, quæ ea de re leguntur in ejus Vita, anno 1485 Lovanii edita: In mane quinti diei (ita illic Christus Birgittam alloquens inducitur) convoca singulatim, quos tibi intimavi, eis facienda imponendo et sic monasterium tuum accedas, id est, gaudium meum, et corpus tuum in Watzstena locabitur. Post quæ ibidem ista sequuntur: Ex hiis verbis patet, quod Birgitta non fuit monachaliter vestita in hac vita, nec habitum illius Regulæ induta, quam instituit: sed in transitu ejus de hoc seculo induebatur tali veste religiosa et insensibili a Christo, Sponso suo, sicut ei promisit in Revelationibus suis. Hinc est, quod ymago Birgittæ communiter tamquam monacha solet depingi. Et licet non fuit monacha in vita, petit tamen tali veste ornari, qua nunc vestiuntur moniales de Ordine suo, quam post vitæ sue terminum secundum Dei promissum (*spirituali quodam modo*) adeptæ est in regno celorum.

B ii Vastena, Ostrogothiæ, in Suecia provinciæ, oppidum est ad lacum, Veter dictum, in diocesi Lincopiensi, in quo primum Birgittini Ordinis monasterium S. Birgittæ, sed absentis, opibus curisque constructum fuit; de quo vide plura in Comment. prævio numm. 327 et seqq.

kk Apud moniales in Panisperiæ.

ll Anno 1374 translatus ejus corpus fuit in Sueciam per S. Catharinam ejus filiam, et Vastenæ collocatum die quarto Julii secundum Thorirum in Diario Vastenensi: at die sequenti secundum Ulphonem, S. Catharinæ biographum, tom. 3 Martii pag. 53.

mm De die quidem, quo obiit, inter omnes convenit, at non de anno. Obiisse anno 1373, dedita opera scribit Thorrius Andree in Diario Vastenensi; cui consonat auctor Vitæ abbreviatæ. Idem ex iis consequens est, quæ de tempore instituti a S. Birgitta Hierosolymitani itineris leguntur sive in libris Revelationum, sive in Fragmento ejusdem itineris ab Alphonso descripti. His adde Maramaldum Neapolitanum, de quo paulo ante ad litt. gg. S. Birgittæ corpus anno 1374 Vastenæ depositum fuisse, omnes (qui de translatione ista agunt) scribunt, incepta translatione ejus, ut Ulpho mox laudatus scribit, eodem anno, quo mortua est. Quin et ex ipsis Birgeri verbis, annos vitæ 30 post mariti obitum S. Birgittæ tribuentis (vide num. 21 et Annotata in hunc locum ad litt. i) conficitur, eam anno 1373 adhuc fuisse in vivis: unde eam hoc anno defunctam fuisse omnino arbitror, undecumque sit ortum, ut anno uno Birgeri calculus a reliquorum mox citatorum calculo deficiat non modo hic, sed et num. 24, ubi Birgittam Pontificem et imperatorem Romæ allocutam ait anno 1367; cum tamen non hoc anno, sed 1368 Romam Carolus venerit, uti in eum locum annotavi supra. Consule præterea Comment. præv. numm. 57 et 586.

nn Vide hic dicta ad litt. ll.

oo Sequuntur proxime in apographo nostro verba hæc: Explicit beate Birgittæ Legenda, matris nostræ, natione Suecie per reverendum dominum patrem Birgerum archiepiscopum Upsalensem compilata. Hæc autem, quam edidimus, S. Birgittæ Vita descripta nobis fuit ex codice, circa medium seculi xv exarato. Vide dicta Comment. præv. num. 16.

A. BERTHOLD,
DO,

VITA ALTERA

Ex apographo monasterii S. Altonis
in Bavaria,

Auctore Bertholdo a, Ordinis
S. Salvatoris monacho.

PROLOGUS.

Dum in Actis seu Processu Canonizationis sanctæ matris Birgittæ curiose hinc inde perlegerem, multaque memoriæ digna inibi invenirem, ægre tuli, fateor, quod talia et tam multa honorem Dei et Famulæ suæ exaltationem concernentia, nec non animarum salutem cognita non mediocriter E promoventia, illic quodam modo tenerentur deperdita. Indignum quoque duxi, quod de sanctissima Domina, nimirum b propter multorum secretorum inspirationem, et singularem virtutum adorationem Sponsam suam Christus vocare decreverat, cum qua nihilominus gratiæ suæ pactum statuit, adeo quod ex hac beatam illam dicant omnes generationes, tam breviter vitæ ejus Legenda sit condita: respectu tamen copiosæ materiæ hanc non dubium est esse brevissimam. Sed et dominus Bonifacius Papa IX in litteris suis c, quas de hujus sanctæ canonizatione descripsit, vitam ejus, licet eleganter, valde tamen, prout scripta illa exigunt, perstrinxit breviter.

2 Quamobrem anhelamus quodammodo novam et partio. illius retexere Legendam; sed nequaquam audemus, quia sermone atque scientia imperitus, decrevi tandem, accepto a superiore consilio, quæcunque viderentur etiam in prædicta Legenda deficere, studiose perquirere, atque materiis distincta in unum colligere; quod et feci: nam in tribus libris, distinctis nihilominus uniuscujusque libri capitibus, ea divisi d: quorum primus de acquisitis virtutibus; secundus vero de acceptis gratiis, tertius autem de miraculis post mortem ipsius exhibitis et approbatis intitulator, et quoniam scientia eloquentiaque, ut dixi, non suppetunt, quibus vel scripturas fulcire, vel eloquia decorare, quæ narro, potuissem; aliorum dicta et scripta e, utpote melius digesta; hinc Opusculo censui inserenda. Si quis vero plura forte, quam necesse fuit, instituisse culpaverit; et inde meum volumen nimis excreverit, noverit, quod oportuit me plura recidere, dum copiosæ materiæ studii uterunque satisfacere. Perinde quidquid frivolum, quidquid ineptum, si quid minus bene dictum in eo repertum fuerit, meæ hoc parvitatibus cum venia ascribatur, nec ad præsumptionem, etiamsi placeret hoc opus, hincque labor imputetur, quin potius, si verum est, et fas est dicere, quantalecunque * ad Matrem sanctissimam devotioni deputetur. Scindum est autem, quod nonnunquam, etsi rara pro materiæ plenitudine, ex his, quæ in prætextata Legenda enarrantur, quædam hic repetuntur. Unde et post illam videtur in hanc esse scribendum.

Operis au-
scripti causa

b

et partio.

d

F

e

e

e

e

e

e

e

e

e

e

e

e

e

e

e

e

e

A. BERTHOLD.

ANNOTATA.

a *Quam hic vides S. Birgittæ Vitam, typis, ut reor, nondum editam hactenus a Bertholdo, monasterii Paradisi prope Florentiam in Tuscia Ordinis S. Salvatoris confessore, conscriptam, transcribi nobis curavimus ex exemplari monasterii S. Altonis in Bavaria: hoc porro non serius anno 1452 descriptum verosimiliter fuit ex altero antiquiore exemplari in monasterio ejusdem Ordinis, S. Mariæ ad aquas frigidas nuncupato, et olim in Belgio nostro prope Sylvam ducis situm: unde colligi potest, illius auctorem Bertholdum ab ætate S. Birgittæ, anno 73 sæculi XIV defunctæ, non admodum fuisse remotum. Adi Comment. præc. num. 22 et binis seqq.*

b *Videtur desiderari hic relatiivum Quam, aut hujusmodi quiddam.*

c *Seu in Bulla canonizationis S. Birgittæ, data anno 1391, die 7 Octobris, quam integram a pag. 468 Comment. prævio insertam habes.*

d *Libros 1 et 3 in capita XI, secundum in 6: nos 1 in 5, secundum in 3, tertium in 4 divisimus.*

B. e *Præter Processum canonizationis, in principio Prologi laudatum, Bullam canonizationis, et antiquam S. Birgittæ Legendam consuluit Bertholdus etiam libros Revelationum, et Alphonsum, Giennensem olim episcopum, ut in decursu hujus Vitæ apparebit.*

LIBER I

CAPUT I

De profunda ipsius humilitate, et immenso amore ad Deum.

S. Birgitta
eo coram
hominibus

De humilitate itaque hujus egregiæ cælestis Regis Sponsæ, quasi de vero et stabili ejus machinæ spiritualis fundamento, primitus dicendum est, quatenus ordinem, quem ipsa perficiendo servavit, dum charitatis apicem, culmenque virtutum recte per humilitatem attigit, virtutes ipsas nos quoque reserando teneamus. Ab illa siquidem **C** nos quoque reserando teneamus. Ab illa siquidem bona cuncta procedunt; quemadmodum econtra, mala cuncta a superbia originem habere dicuntur. Scriptum est enim, Omnis peccati initium superbia **a**. Fuit ergo beata Birgitta humilitatis præcipuæ, illam gestans interius in mente, et insinuans ore, ac exhibens in operatione. Nam licet nobilissima foret principissa **b**, utpote de regali stirpe progenita **c**, tam humilis attamen, tamque vilis erat, quod non erubescerat pauperum lavare pedes, visitare hospitalia, infirmos perquirere, languentia membra contrectare; ulcera abluere, fovere et ligare. Vestimenta insuper ancillarum suarum, famulorumque et aliarum personarum sæpius resarciebat, et, quod mirum valde est, dum aliquando **d** visitaret monasterium S. Laurentii Panispernæ d Romæ, tempore, quo panes et eleemosynæ pauperibus erogabantur, inter cæteras pauperulas peregrinas agapen **e** postulantes se collocabat, magna cum humilitate incognita sedens, et acceptam agapem cum gratiarum actione deosculans **f**. Redarguta nihilominus juste vel injuste a confessore suo et

spirituali patre *g*, vel ab alio quoquam domestico confestim flectendo genua veniam postulabat. Quin imo, si quamcumque offensam inferre se quoquo modo alicui contigisset, aut certe intulisse præsumpsisset, genu similiter flexo, cum magna humilitate relaxationem postulabat.

4 Semel, bis, et tertio nonnunquam in die ob nimiam humilitatem confessionem faciebat: et omnibus diebus Dominicis et magnis Sanctorum festivitibus velut infirma et medicina indigens sanctissimum Christi Corpus, animarum antidotum salutiferum, devotissime recipiebat. Item etsi tanto gratiarum munere prædita esset, quod vix humana credulitas hoc queat admittere; peccatricem tamen vilissimam, nec non ad omnia indignissimam se reputabat. Verum cum præceptum illi a Christo fuisset, quod sanctæ religionis Regulam, quam sanctissimo ore suo ipse sibi revelando dictavit *h*, summo faceret Pontifici præsentari per eum confirmandam *i*; mandanti respondit: O dignissime mi Domine Jesu Christe, ego indigna persona inter tuos fideles servitores sum sicut minima formica inter fortes camelos, qui magnas sarcinas portant **E** ad Domini sui commodum et honorem; et quomodo poterit Papa credere, quod tu omnium Deus et dominus cum tali formica talia digneris facere? sed et in secundo divinarum Revelationum libro cap. 18, cum hanc gratiam videndi, audiendi, et sentiendi spiritualiter Sponsus sibi commemorasset, ait: O Domine mi, et fili Virginis! quare dignatus es tam vilem Viduam hospitari, quæ sum pauper in omnibus operibus bonis; et modica in conscientia intellectu et consumpta in omni peccato longanimitate temporis.

5 Item in sexto libro cap. 52. O Rex, inquit, omnis gratiæ, et infusor omnis sapientiæ; omniumque virtutum largitor: cur me, quæ corpus consumpsi in peccatis, recipis ad tale opus tuum? Ego sum quippe quasi asinus insipiens, et defectuosa in virtutibus. Noli etiam, dulcissime Domine Jesu Christe, propter hoc irasci, quia sic te interrogavi; nihil enim mirandum est de te, quoniam facere potes, quicquid volueris. De me autem totaliter; quoniam in multis te offendi, et parum emendavi. Non solum autem de tantis gratis, quemadmodum Dominus Alphonsus, olim Giennensis episcopus, tunc autem eremita *k* nec non Sanctarum Revelationum devotus scriba in Epistola ad reges *l* astruit, non superbiebat: imo gravius de hac sibi superesse judicium metuebat. Ait enim; Latere quidem ipsa, et thesaurum istum abscondere divinarum Revelationum ob humilitatis custodiam maluisset: sed Christus eam imperio verborum suorum pluries astrinxit ad scribendum et loquendum verba sua divina intrepide summis Pontificibus, imperatoribus, et regibus, et aliis gentibus, ut ex istis divinis verbis, scilicet Libri præsentis et cælestis Libri ad Reges, homines peccatores ad Deum se converterent, boni autem et justi in melius proficerent: ut patet clare in septimo libro cap. 27 et in sexto cap. 5 cum multis similibus, et in isto præsentis Libro cælestis Imperatoris ad reges in multis Capitulis. Hæc ille.

6 Tentata est aliquando Sponsa Christi a diabolo de inani gloria, suggerebat enim sibi, quod nobilis esset genere et Deo multum dilecta, quæ in oratione sua mentis in excessu suspensa tentanti se sathanæ respondebat: O maledictæ diabole,

et Deo mi-
gratissimoquæ pro
ris episcopi
bus claret.demonis lo-
des operis,
monachi co-
tem oppro-
bria illius
auditi,
bole,

A bole, tu propter tuam superbiam cecidisti, ego vero quare superbiere debeam; cum non sit melior reginae caro, quam ancillae, sed totum vile et terra? Quare non humiliabo me, cum non minimam quidem cogitationem bonam a me habere possem, nisi Dominus miserit mihi illam? Tunc Christus apparens ei dixit: Humilitas est scala, qua ad Deum cor ascendit de terra. Eo tempore, quo Mulier in Alvastrum monasterio morabatur, frater Paulus ejusdem monachus quidam vice illi detrahebat dicens, eam non habere sanum cerebrum, sed esse phantasticam. Cumque humillima Dei Famula hujusmodi verba a referentibus audisset, respondit: Benedictus sit frater ille, qui bene me et mea novit vitia: verum enim dicit, sani me non esse capitis, quia non utique sane usque modo sensi, cum plus, quam Deum meum, mundum dilexi, nunc autem, et deinceps sic nihil ut Deum diligere cupio, nullique nisi Deo placere peropto, spero me bonum et sanum cerebrum habituram, quo Domino placeam, et mundo displicam; sed rogate fratrem illum, ut oret pro me.

B me. 7 Prædicante quoque magistro Mathia, Lyncepsensi canonico *n*, qui Famulae Dei in Swe-tia confessor extitit, et de virtutibus ejus et gratiis sibi a Deo gratis datis quædam tam imitabilia, quam commendabilia tangente, sermone finito, humilitatis amica ad eundem accessit, ac dixit: Precor vos, Pater, per nomen Jesu Christi, ut nil de me vestris in sermonibus de cetero inseratis: quid enim ego sum? Nonnisi formica in conspectu Dei. Et si aliquis magnus dominus vilem suum cursorem ad amicum mittit, quis laudandus est nisi dominus? Hoc autem ideo dicebat, quod si celestibus interim pro communi omnium utilitate imbueretur sacramentis, non ipsa ex eo, sed solus Deus prædicandus esset et laudandus. Cui ille, Non mireris, inquit, Filia, quia viri etiam et mulieres exemplares efferendi sunt, ut ceteri ædificentur. Et Sancta, Adhuc, inquit, navis mea in fluctibus est, ideo oratione indigeo. Principium enim rei videmus, sed finis est laudandus.

C 8 Inter cetera Nolanus comes *o* de Birgitta adjuratus hoc refert, quod, cum aliquando de revelationibus sibi celitus factis familiariter cum ea conferret, istiusmodi habens humilitatis exemplum, ut magno cum timore et verecundia quædam referebat; Non reputetis, aiebat, amoris effectus verba divina propter vilitatem meam, quia ego sum uti cursor abjectus, qui, cum præclari principis litteras portat magna continentes negotia, in nulla tamen domini sui litteras inficit vel corrumpit, nec earum contentia ex eo inmutatur: novit ille, qui omnia novit; quique etiam dixit, ut dicerem, quod nihil ex me verbis ipsius addo vel minuo. Item frater Angelus de Hispania presbyter et eremita de Monte Corvo *p*, Quare sic prophetas? eam requisivit: cui dixit: Ego sum quasi cursor Domini sui litteras bajulans, et ideo non meis meritis, sed Dei beneficiis est ascribendum, quod hujusmodi dico vel revelo, cumque vellet ille sibi, prout decebat, reverentiam exhibere, ut vere humilis reluctando dicebat: Non cursor, sed mittens eum dominus laudandus est. Quocirca suscipe et lauda Deum omnipotentem. Præterea dominus Alphonsus, de quo supra *q*,

refert de ea, quod si quandoque a quocunque pro quacunque necessitate devote quærebatur; in hæc quasi semper verba prorumpebat: Ego quidem peccatrix et indigna sum pro vobis orare, sed rogate vos Deum, ut det mihi gratiam et ego libenter desuper cogitabo, et Deus fortassis, qui in altis habitat; et humilia respicit in cælo et in terra, humilitati vestræ condescens * obaudiet mea demerita non attendens.

9 Demum cum hujus ærumnosæ vitæ finis appropinquaret, ut hominum plausum, populi-concursum humiliter devitaret, in sancto Laurentio Panispernæ de nocte corpusculum suum sepeliri mandavit. Verum, quia fugientem se mundi gloria velut umbra insequitur, devotione populi, atque frequentia corpus terræ commendari prohibente, duobus diebus jacuit insepultum. Nec mirum, si inanam gloriam toto annixu fugavit, cum in Prologo Regulæ Sponsi Christum de humilitate et virtutibus se monentem audierit, atque dicentem: Tu, quæ debes palmites portare, debes esse fortis et stabilis ad portandum, parata atque vigilans ad recipiendum, ne diabolus decipiat te; ideo sta firmiter, et dilige me toto corde: fuge omnem superbiam et assume omnem humilitatem. Serva os tuum, et omnia membra tua ad honorem meum: obedi, sicut tibi præceperam: discute omni hora conscientiam tuam, quantum excedis. et quomodo consurgas ad me statim, si cadas: non cures mundi honores, nec ejus amicos, quia, cum me habueris, omnia dulcescent tibi, et cum tu me perfecte dilexeris, omnia præter me, quæ mundi sunt, amara fient tibi quasi venenum.

10 Diligebat revera hæc devotissima Mulier Dominum suum ac Sponsum præclarissimum Jesum Christum ex toto corde suo, et ex tota anima sua, et ex omnibus viribus suis, et plus omni mente sua, plus quam omnia, et plus quam semetipsam; et præ amoris magnitudine divinæ offensionis impatiens, dum vel dicto vel facto eundem Sponsum a quopiam vilipendi percipiebat, quietari vix poterat; et quia divini amoris igne succensa ardebat desiderio, in ejus se totam obsequio perfecte mancipavit, de se sibi ipsi * reservando: nolebatque ad horam ab eodem Sponso suo separari, illum in ore per devotam orationem, in mente per jugem meditationem, et in corde per sinceram habens dilectionem. Si quidem de eo loquebatur dulcius, meditabatur suavius, et mentis in arcano præcordialiter amplexando jucundius fruebatur. Quia enim amoris Dei incendio incunctanter æstuabat, amor quamcumque merebatur visionem; visio fruitionem: ipsa namque velut flamma sursum tendens mentis in excessu sæpenumero acta desideratissimis illum Sponsum vicissim conspiciebat obtutibus; dum in ejus lumine lumen vidit, a quoniam divinum pabulo eloquiorum jugiter ac dulciter pascebatur.

11 Unde in capitulo 77 libri quarti dicit: *quod non uno* O Domine Deus meus! O quam dulcia sunt oris tui verba! Videtur vere mihi, quoties verba spiritus tui audio, quasi anima mea illa in se glutiat cum quodam sentimento ineffabilis dulcedinis, sicut suavissimum cibum, qui cadit in cor corporis mei cum magno gaudio et ineffabili consolatione. Mirabile tamen hoc esse videtur: quia dum verba tua audio, tunc utrumque efficio, scilicet satiata et famelica: propter

A. BENYHOLO.

* condescendens

ut plausum populi fugeret, noctu sepeliri voluit.

E

In Christum summo;

* supple nihil

F

nihil ad eam,

sed omnia ad Deum laudem referre solita,

A. BERTHOLO-
DO.

propter hoc autem satiata, quia tunc nihil aliud mihi libet nisi illa. Propter hoc famelica, quia semper augetur appetitus meus ad illa. Mellifluis itaque Sponsi Christi, quin imo super mel et favum dulcioribus, refoecillata colloquiis: utpote quæ cum Psalmista dicere poterat; Audiam, quid loquatur in me Dominus Deus, quoniam loquetur pacem in plebem suam, et sic per Sanctos suos etc. Demum sibi constituta, eructavit cor ejus verbum bonum, verbum salutiferum cunctis in posterum ad æternam pacem et salutem profuturum.

specimine
ostendit.

12 Prædicabat Christi Evangelium omni creaturæ, quod qui crediderit et tenuerit, salvus erit. Plane quod sentit latius, ipsa indicabit evidentius in ea et per eam ignis divini amoris et flamma æternæ charitatis accensa apparebit. Ipsam ergo interrogemus; ipsa de se loquitur, nempe cum de confirmanda Regula, ut superius dictum est, mandatum accepisset, inter cetera mandanti respondit: Ex gratia tua voluntatem habeo faciendi voluntatem, tuam, quamdiu vixero: te testante, tu scis, quod possibile esset, quod majus gaudium, majorque consolatio ex hoc tibi proveniret, quod ego quoad corpus meum omnes infirmitates, scandala, dolores, paupertatem, et omnes tribulationes, et adhuc in ipsa anima mea æterna supplicia sustinerem: istas adversitates potius amplecterer, quam utramque ad * corpus et animam æternam felicitatem, ad hoc ut consolatio tua major esset. O Domine Deus! qui me creasti et pretioso sanguine redemisti, si in istis tribus fide, spe et charitate defectum aliquem habere me videris; propter magnam misericordiam tuam tu eum supplere digneris. Tu es in intimo cordis mei sanguine: quamvis indigna persona sim visitatione et consolatione benedicti Spiritus tui, tutelæ tamen tuæ magnæ potentie me totaliter committo; ut, quomocumque tibi placuerit, mecum facias.

ferebatur
amore,

13 Item in xiii capitulo libri septimi multiplicem Dei bonitatem attollens inquit: O æterna veritas et incomprehensibilis, ut ipse Deus et Domine Jesu Christi; tu omnes cogitationes bonas cordibus infundis, orationesque et lacrymas. Tu occultas tua gloriosa dona, conferens pro eis æternaliter præmia gloriosa. Sit ergo tibi hohor et servitium et gratiarum actio de omnibus, quæ creasti. O dulcissime Domine Deus meus, tu es mihi charissimus et vere charior, quam corpus et anima mea. In quinto etiam libro lxxiv capitulo apparenti sibi post tentationem Sponso; O, inquit, Domine Jesu Christe, regratior tibi pro omnibus et specialiter pro tribus, primo, quod vestis animam meam, infundendo scilicet poenitentiam et contritionem, qua omne diluitur peccatum, quantumcumque grave. Secundo cibus animam meam infundendo charitatem tuam et memoriam passionis tuæ, qua anima quasi cibo optimo delectatur. Tertio consolaris omnes invocantes, te in tribulatione; ergo Domine misere mei, et adjuva fidem meam, quamvis enim digna sim tradi illusionibus diabolicis, credo tamen, quod sine permissione tua ipse nihil potest, nec permissio tua est sine consolatione. Sed etiam in sexto libro cap. xvii diabolus, cur eam in sua non reciperet protestate, a Dei requisitus Genitrice, respondit: Non, inquiens, hoc possum, quia duplicem sanguinem in uno vase commixtum ego non possum separare, et dividere, quia sanguis charitatis Dei est mixtus

sanguini charitatis cordis ejus. Neque enim mentus est ille, qui dixit; Qui adhæret Domino unus spiritus est cum eo r. Amor quippe transfert amantem in amatum.

14 Ceterum ut alterius ad alterum, Sponsi scilicet ad Sponsam et e converso, zelus innotescat, id, quod, cap. xxxiv lib. primo scriptum est, referam: colloquente etenim Domino cum Sponsa sua, apparenti tunc diabolo dixit Dominus: Tu fuisti creatus a me, et vidisti omnem justitiam in me, responde mihi, si nova ista Sponsa est legitime mea, et cum approbata justitia: permitto enim te videre cor ejus, et intelligere, ut scias, quid respondeas mihi. Nunquid ipsa diligit aliquid sicut me, aut velet aliquid cambii recipere pro me? Cui daemon respondit: Nihil diligit sicut te, et, antequam te careret, omne supplicium magis pateretur, si dares ei virtutem patientiæ: ego video quasi quoddam ardens vinculum descendere de te in eam, quod sic alligat cor ejus, ut nihil aliud cogitet vel diligit, sicut te. Et iterum in undecimo capite ejusdem libri ait Christus: Dilige me toto corde, quia ego dilexi te.

15 Coniunx Sponsæ Christi, dum in extremis ageret, anulum, quem gerebat digito, impressit uxori, rogans, ut eo animæ suæ devotius ac sollicitius memoriam haberet, quo memoriale penes se retineret; sed cum pauci pertransissent dies ab eo, quem maritus s extremum clauserat, anulum a se Dei Dilectrix abiecit. Quibusdam viris dicentibus sibi, non magnum judicium dilectionis existere tale tanti conjugis præsagium a se charitatis ejecisse, respondit: Quando virum meum humo tradidi, omnem cum eo carnalem amorem inhumandum decrevi, ut, quamvis illum sicut cor meum dilexerim, nollem tamen cum uno denario contra velle Dei vitam ipsius redimere. Sed quando anulum meum in manu mea habui, erat mihi oneri, quando illam inspiciendo priorum dilectionum recordabar. Quocirca, ut animus meus in solius Dei ascendat amorem, volo carere annulo ac viro meo, et me Deo committo.

16 Postquam vero generosa vidua complicitis sui testamentum persolvit, cum ingenti spiritus fervore paravit se, ut Romam (juxta quod desuper jussa fuerat) læta pro voto, festina præ gaudio pergeret; patria quoque, filiis et parentibusque relictis, totam se ibidem in Dei servitium manciparet. Interim vero animus ejus ex filiorum compassione parumper fluctuare cepit, quod eos desolatos atque materna consolatione orbatos relinqueret. Verebatur insuper, ne post ipsius recessum ad offendendum Deum audacius frenata laxarent, eo quod juvenes essent, divites, potentes et nobiles. Istiusmodi itaque alterationibus in ejus se animo versantibus, vidit in visione ollam unam igni superpositam, et puerum desuper insufflantem, quatenus olla ferret, cui dixit: Cur tantum sufflans ollam conaris ignire? Ut amor, inquit, filiorum in te magis ac magis accendatur, et inflammetur. Et ait: Quis es tu? Ego, inquit, negotiator sum: intelligens autem immoderatum adeo in corde suo erga filios vigere amorem, invariabiliter se ad horam correxit, ut nihil jam præter divinum amorem, præponeret; nil sibi de cætero liberet, nisi quod Creatori suo gratum fore cognosceret. O quot fuderit ex tunc quotidie lacrymas, quot fecit elemosynas, ne quos genuerat, omnium offenderent

A derent Creatorem! Jam enim naturalis in ea amor erat extinctus, et in spirituales penitus conversus amorem.

diligere vi-
deretur.
y

17 Testatur denique Prior de Alvastro y confessor ipsius, quod tantam ad Deum charitatem possideret, prout ex confessionibus sibi constare fatebatur, quod valde mirabile erat: unde meminit, se vice quadam de suo illam charitatis, internæque devotionis ardore curiosius explorasse; audivit vero, quod ipsa tantum in oratione fervorem atque devotionem experiebatur, quod diebus, ac noctibus a cibo et potu abstinuisset, nisi defectum corporalem incurere et proverbium etiam: Qui facit, quod nullus, mirantur omnes, subire timuisset.

ANNOTATA.

a Ecclesiastici cap. 10 §. 15.

b Nempe Nericiæ, quæ Sueciæ provincia est, legiferi uxor, non tamen stricti nominis princeps aut domina. Vide num. 64 et seq. Comment. prævii.

B c De regio ejus stemmate, item de ejus natali solo, parentibus, fratribus et sororibus consule § 3 Comment. prævii.

d Virginum Clarissarum, in quo sepeliri etiam voluit.

e seu Eleëmōsynam.

f Idem quoque testatur Bonifacius IX in Bulla Canonizationis.

g Forte Petro, Vastenensi confessore, qui illi a confessionibus fuit, vel Petro Alvastrensi, aut Alphonso, episcopo Giennensi.

h Ut creditur, inquit Bonifacius IX in Bulla num. 216 Comment. præv. laudata: Martinus V, ut pie credendum est; nec aliter Sueciæ episcopi in litteris, anno 1417 ad concilium Constantiense datis, loquuntur, ut iterum num. mox laudato dictum est.

i Obtulit Regulam Urbano V, qui eam approbavit anno 1370: confirmavit Gregorius XI anno 1377, teste Thorivo Andree in Diario Vastenensi, et Urbanus VI anno 1379.

k Vide de eo dicta num. 30 et seq. Comment. prævii.

C l Edita est apud Hormann ante lib. 8 Revelationum S. Birgittæ.

m Ordinis Cisterciensis in Suecia.

n De Mathia vide plura num. 26 et 27 Comment. præv.

o Verosimiliter Nicolaus de Ursinis, cujus exstat Epistola ad Alphonsum, Giennensem olim episcopum, de quibusdam S. Birgittæ prodigiis apud Hormann pag. 813 et seq. Nola Campaniæ Felicis civitas est in regno Neapolitano.

p Aliunde mihi notus non est presbyter ille eremita.

q Vide supra lit. k.

r Paulus Epist. 1 ad Cor. cap. 6 §. 17.

f Ulpho, Gudmari filius, Nericiæ legifer defunctus anno 1344, de quo plura reperies 6 prioribus numm. § x in Comment. prævio.

t Duodecimo Februarii anni mox dicti.

u Romam venit anno 1346.

x De ejus liberis posterisque pluribus egi §§ 5 et 6 Comment. prævii.

y Vide dicta de eo numm. 28 et 29 Comment. præv.

Octobris Tomus IV.

CAPUT II.

De præcordiali ejus devotione ad Virginem Mariam: de zelo honoris divini et studio salutis animarum.

Quanta vero Dei Genitrici Mariæ afficiebatur devotione, quis digne sufficiat enarrare, cum illam in intimis vehens præcordibus humile sibi servitium exhibebat, totamque se in ejus amorem transformabat? In ea siquidem velut in portu tutissimo totius spei suæ anchoram defixerat: nolens ab ea viva vel mortua separari. Illam utique commemorando reviviscebatur spiritus ejus, cor exultabat in gaudio, mens in júbilo, anima tota celestibus jucundabatur desideriis. Divinis ejus affectus epulis pascebatur; illius denique honorem sibi ipsi præponebat, illamque ipsa medulitis diligebat. Et ne videar sub incognito et quasi opinando fari, quæ astruo, ad ipsam, de qua dissero, me convertito: ipsius ignitum vehementer eloquium coram profero; quo e nostra vivificabuntur dicta, et illius præcordia in amore Virginis luce clarius videbuntur flammantia.

Deipara Vir-
gini quoque

19 Sane in primo capite libri septimi dicitur, quod, cum esset Romæ beata Birgitta, Sponsa Christi, et quadam vice orationi vacaret etc. usque in finem, quam promissionem Virgo benedicta post annos xvi adimplevit: quando scilicet beatæ Birgittæ ad Terram Sanctam proficiscenti a, cum Bethlehem venisset, Christi Nativitatem seriose monstravit. Item alibi inquit Sponsa Christi: Benedicta sis tu, Maria Mater Dei, et benedictus sit idem filius tuus Jesus Christus præ omni gaudio, quod mihi dederat ex eo, quod tu mater ejus es; ipse idemque novit, quod Maria Filia Joachim est mihi charior, quam liberi Ulphonis et Birgittæ. Et magis vellem, quod Birgitta, filia Birgeri, nunquam fuisset nata, quam Maria Filia Joachim non esset progenita; et levius eligerem, quod Birgitta esset in inferno, quam quod Maria Filia Joachim non esset Mater Dei in cælo, cui respondit benedicta Virgo: Filia, scias pro certo, quod illa Maria Filia Joachim erit tibi utilior, quam tu Birgitta filia Birgerii es. Et eadem Filia Joachimi, quæ est Mater Dei, vult esse pro Matre liberis Ulphonis et Birgittæ. Patet ulterius pii amoris affectus ex eo videlicet, quod in monte Calvariæ beata Birgitta personaliter consistens et passionis Christi seriem intuens, ex compassione Matris dignissimæ, doloris acutissimi gladio transfixæ, pariter vulnerabatur, ejus utique passionis ordinem scribens in xv cap. libri septimi post multa sic ait: Cumque ego repleta dolore respicerem crudelitatem eorum, vidi tunc ejus Matrem maestissimam in terra jacentem, et quasi trementem, et semimortuam b, quam consolabantur Joannes et aliæ sorores ejus; quæ tunc stabant non longe a cruce ad ejus partem dexteram. Dolor ergo novus compassionis illius sanctissimæ Matris in tantum transfixit me, quod cor meum pertransibat quidam gladius acutus importabilis amaritudinis.

miram in
modum

P

b

A. Beatus-
mo.
fuit addicta:

20 Porro si ex abundantia cordis os loquitur; vim intimi amoris verba produnt miræ devotionis: nam in libro tertio capite xxix illam devote et pulchre salutans, Benedicta sis tu, inquit, o Maria Mater Dei, templum Salomonis. Respondit Mater: Benedictus sit Deus, qui cordi tuo etc. Item in quarto libro cap. xviii. O dulcis Maria, inquit Sponsa, benedicta sis æterna benedictione etc. Denique in eodem libro capit. xix sic dicit: O dulcis Maria, pulchritudo nova etc. Quantum etiam intime eam dilexit, luculenter patet in illis duabus pulchris et prolixis orationibus *c*, quæ in fine scribi consueverunt, in quarum altera Virgo beatissima de sua conceptione et infantia, et de omnibus virtuosis actibus et laboribus, ac magnis doloribus totius vitæ suæ, nec non de sanctissima morte et assumptione sua pulchre atque devote laudatur, in reliqua vero cuncta corporis membra, nec non virtuosius ejus corporales actus congruis laudibus singulariter describuntur, et efferuntur.

B
ex zelo salu-
tis proximi

21 Quia enim pudicitia Mater cælestem illum Sponsum inexhausta charitate diligebat, honorem illius, quibus poterat modis, promovere satagebat, et quia pro animarum redemptione eundem Sponsum sanguinem suum fudisse cognoverat, idcirco animarum salutem ardentissime sitiebat; qua de causa devotissimis orationibus et inenarrabilibus gemitibus pro salute proximorum anxia nimis omnium jugiter interpellabat Redemptorem, et missis epistolis verba, quæ os Domini locutum ad eam fuerat, omnibus juxta ejusdem * intimabat: nam ad summos Pontifices *d*, imperatores, reges *e*, reginasque *f*, episcopos et alios ecclesiæ prælatos, principes quoque et iudices terræ, nec non ad religiosas, secularesque personas *g* cujuscumque dignitatis, status, conditionis, seu ætatis existerent; ad regna quoque vel communitates scribens nunc iram Dei intime comminabatur, nunc præcavebat, nunc arguebat, obsecrabat vel increpabat in omni patientia et doctrina, ut non sit, qui se abscondat a calore ejus, vice in hoc fungens Psalmographi dicentis: Annuntiavi justitiam tuam in Ecclesia magna, ecce labia mea non prohibebo, tu scisti. Justitiam non abscondi in corde meo, veritatem tuam et salutare tuum dixi *h*. Non parebat labori, non sumptibus, quia verus amor de difficultate non causatur, contra vero has detractones, derisiones non verebatur, sed nec ipsam mortem cunctis viventibus odiosam expavescebat, quin Dei beneplacitum perficeret, et a gehennæ cruciatibus proximorum animas pro viribus liberaret.

summa
etiam au-
toritatis
vires

22 Audierat enim vocem Sponsi sui dicentis; Cum vos oderint homines, et persecuti fuerint, et dixerint omne malum adversum vos, mentientes propter me, gaudete in illa die et exultate, ecce enim merces vestra copiosa est in cælis *i*. Et iterum: Nolite timere eos, qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere *k*, unde in monte Flascone *l* domino Urbano Papæ *V* *m* revelationem quandam sibi a Dei Genitrice factam, in qua sub mortis comminatione futurique judicii districtione prælibato Pontifici inhibetur, ne de Roma vel Italia recedendo Avenionem repedaret, personaliter presentavit, talia tanto Domino nil verita insinuando. Successori insuper Gregorio XI divinis nonnullis destinatis oraculis mandabatur, quod infra certum tempus in illis expressum Romam vel Italiam cum sua remigrans curia,

omni cum humilitate, pastoralique charitate inibi usque ad mortem permaneret, moxque post suum adventum Sponsam Christi, sanctam scilicet Ecclesiam, omnesque ecclesiasticos status excoleret, et reformare inciperet, nec non ad pristinum statum totius decoris perfectæque virtutis atque recolendæ sanctitatis Patrum antiquorum pro posse reduceret; vitia quoque de curia evellendo, mores corrigendo, consiliariosque permutando: alioquin animadversionis divinæ sententiam nondum in anima, sed in corpore et in bonis temporalibus irrefragabiliter sævientem exciperet. Quarum profecto revelationum *n* Dominus Latinus de Ursinis unam, dominus Nicolaus comes Nolanus alteram, tertiam vero terribilem valde Dominus referebat Alphonsus: prætextu namque Conditoris neminem pertimescebat, nullius faciem cognoscebat, nullum denique viventium Authori vitæ præponebat.

23 Unde, cum quadam die in ecclesia sanctæ Mariæ de Alvastro *o* juxta altare se recepisset, et revelationem quandam ad milites corrigendos *p* mentali theoria subacta Regi Christo peruncantanti se intenderet, confessor ipsius accessit, regem, Magnum nomine, qui tunc regnabat, ad eam venisse contestans, sed, cum nullum præberet responsum ei, tetigit eam manu, cumque nec sic suscitanti annueret, deprehendit, eam divinis tunc vacare colloquiis: contemplatione tandem finita, et a confessore et a rege, quam ob rem vocata tacuisset requisita; Bene, inquit, audi vocem peruncantantis, sed sermo tunc colloquentis mihi potens erat, et metuendus. In eodem quoque Suetiæ regno, marito jam suo vita functo, regem, Christo imperante, adiit, quem postquam una cum magnatibus regni ex indultis sibi revelationibus salubri commonitione præcavisset, virgam furoris Domini super eos extendendam, nisi de quibusdam flagitiis in illis condignam in posterum pœnitentiam agerent, minabatur.

24 Quia in re plerique illorum mordaci illam dente corrodentes, cum alias in eam surgere metu terri, et revera magnatorum tenti, magnorum ipsius consanguineorum, nullatenus auderent, oblocutionibus atque maledictis impetebant. Sed maledictiones omnes, detractio- nesque atque derisiones surda patiens aure pro persequentibus, et se calumniantibus Sponsum sic facientem et dicentem imitando exorabat. Nunc autem ex eis plurimi, qui sibi ante detrahebant, qui tribulationes omnes illas, ac terribilia Dei judicia, quæ prænuntiaverat, ad punctum venisse conspiciunt, humilem ipsius patientiam recensentes mira cum devotione ad sepulchrum eam requirunt; et loca, in quibus sciunt, quod steterunt pedes ejus, deosculantur, ac si de ea vaticinium illud verificari debuisset: Venient ad te, qui detrahebant tibi etc. Dicunt autem: Væ, væ, qui sanctæ Mulieris prædicationibus confidere renuimus: væ, qui judicia Dei parvi pendimus: væ nobis iterum, atque iterum, qui piæ Matris monita superbo corde contempsimus, quo mala cuncta, quæ patimur, exinde merito excepimus, et vere credimus, quod virtus illius almi corporis ad partes reducti pacem nobis secum vexit, cum innumeris dudum pressuris oppressi fuimus; sed venerunt nobis omnia bona pariter cum illa, et invariabilis honestas per manus illius, et lætati sumus in omnibus, quoniam antecesserunt

A antecesserunt nos ipsius dignissima merita,

divinitusque
instructa 25 In regno quoque Cypri coram rege tunc
vivente et ejus matre domina Eleonora regina,
Antiochiæ principe, domino scilicet Jacheto, re-
gis patruo, cum multis aliis regni nobilibus, re-
gisque consiliariis coram stantibus, quandam ex
parte visam publicavit revelationem, in qua su-
pradicti omnes cum universo populo de quorun-
dam in ea contentorum emendatione facinorum
monebantur: alioquin suum contra eos potentis-
simus Dominus citissime atque certissime accin-
geret gladium. Quæ quidem revelatio in septimo
libro cap. xviii continetur g. Præterea in civitate
Neapolitana magnæ compunctionis et terroris Chri-
sti verba ad se facta, nonnulla quedam secreta
minas continentia, clam reginæ contribuit; sed
et quedam alia Dei verba super populum ejus-
dem civitatis, assumpto domino Bernardo archie-
piscopo Neapolitano, fratre Nicolao Mesquim Or-
dinis predicatorum Sacre Theologiæ magistro,
qui postmodum cardinalis fuit r, fratre Francisco
Defulano Ordinis Eremitarum S. Augustini, eoque
B in Theologia magistro cum quibusdam nobilio-
ribus civitatis militibus convocatis, per semeti-
psam magnanimitis, intrepida et æmulatorix Dei
famula constanter coram publicavit: et habentur
hæc duæ Revelationes lib. vii, cap. xxviii. Ex
quibus omnibus et his similibus etsi capi, liga-
ri, cruciari, trucidari, probabiliter titubare po-
tuisset, velut tamen Christi Apostola Dei que Pro-
phetissa cum fiducia et fortitudine mandatum Dei
exequatur, et opportuna verba non præcognita,
sed in illa hora juxta Evangelium sibi data,
cum staret ante reges et præsidēs inconcussa lo-
quebatur.

communis: 26 Ad regem namque Suetiæ, eumque cum
suis contribulibus monere, in spiritu ire jussa
fuit quadam vice, cumque causaretur, se nescire,
quid in sermone proferret, audivit: Cum ve-
neris, inquit, ad eos, aperi os tuum, et ego im-
plebo illud; ad regem proinde perveniens, cum
non cogitasset, quomodo, aut quid loqueretur,
divina tunc verba fuerunt sibi infusa, non so-
lum quæ ad regem pertinebant, verum etiam,
quæ de futuris plurima concernebant. Ex divino
quoque imperio cuidam abbati f magnæ autho-
ritatis quasi supplicando dixit: Tu, domine Abba,
deberes esse speculum Religiosorum, sed tu es
caput meretricium; patet hoc in filiis, pro qui-
bus infamaris. Tu pauperum exemplum et distri-
butor indigentium esse tenereris, sed ostendis,
te esse de elemosyna magnum dominum: hoc
patet, quia magis inhabitas castrum, quam clau-
strum. Tu deberes esse doctor et mater fratrum
tuorum, sed factus es vitricus et noverca: tu
ludis in deliciis et pompa, illi autem afflictī
murmurant tota die, ideo nisi correxeris te, de-
ponam te de castris, et cum minimis fratribus
non habebis consortium, nec ad patriam tuam,
ut credis, redibis.

Succie ve-
gem ab exi-
gendis ve-
ctigalibus,
oblatis filiis
avocavit, 27 Cum rex Suetiæ ad quandam pecuniæ quan-
tatem solvendam arctaretur, Non immunis ab
ira Dei eris, si hoc feceris, ait illi inclita Ma-
ter; sed duos, quos habeo, filios magis accipe,
eosque, donec solvere poteris, pone obsides, nec
offendas Deum tuum. Tunc ipso die Christus eidem
loquebatur dicens: Propter charitatem unius ho-
minis quoque salvatum est regnum, sic propter
unius adinventionem et gravamina perita sunt
aliqua regna, sicut exemplum tibi dico de quo-
dam rege: ille enim rex plus confidebat in pe-

cunia, a populo et transeuntibus sub fraude et
simulatione justitiæ exacta, quam in me; ideo
vitam perdidit, et regnum reliquit in tribula-
tione, et adinventiones suæ praviæ ductæ sunt ab
aliis successoribus in consuetudinem, et quasi in
legem, sed si rex confidit in me Deo suo, et
communitas regni petitur in auxilium in chari-
tate, tunc ego salvare potens sum, et citius pro-
pter charitatem reducere ad pacem. Ideo rex,
si prosperare desideret, teneat promissionem suam
mecum, et veritatem cum communitate regni,
teneatque promissionem suam mecum, et ca-
veat præcipue, ne novas ibi adinventiones et tri-
buta et subtilitates inducat. In difficultatibus ve-
ro sequatur consilium timentium Deum, non cu-
pidorum; quia melius est, adversa quedam mun-
di tolerare, quam scienter contra me et animam
suam peccare.

28 Sciendum autem est, quod in humili An-
cilla Christi nonnulli scandalizabantur, nonnul-
li vero plurimum edificabantur, et, audita ea,
multa faciebant: fuit enim cum Paulo Christi
bonus odor; aliis odor mortis in mortem, aliis
E odor vitæ in vitam, prout dicitur 2 ad Co-
rynth. xi. Nam et plerasque meretrices vel Ro-
mæ vel alibi suis sanctis persuasionibus de suo
inhonesto lupanaris loco exemit; et castitatis in-
tuitu, ne peccatores reverterentur ad vomitum,
in suo proprio hospitio per aliquot tempus ha-
bitare secum faciens instruebat, quemadmodum
penitentiam facerent, et viam spiritus recte in-
cederent. Si quas vero spirituali studio minus
idoneas conspiceret, connubio tradens suffici-
enti dote vallabat, quatenus in statu matrimo-
niali laudabiliter viverent, et ob victus parci-
moniam pro status sui congruentia non rue-
rent.

29 Dominus Gometius de Hispania ducatus
Spoletani f, mediante domino Alphonso, quon-
dam Gyennensi episcopo, beatæ Birgittæ hu-
militer supplicavit, quatenus pro se orare di-
gnaretur: scire quippe ambiebat, quo in sta-
tu magis placere potuisset? Sanctæ itaque Fa-
muliæ beneplacitum Dei per orationem in hoc
exquirenti ab ea, quæ omnium salutem æmula-
tur, revelatio facta est, qua de statu et forma
vivendi juxta ipsius qualitatem ad plenum in-
formabatur. Hanc revelationem cum vir gau-
dens Perusii u suscepisset, sicut, præfato domi-
no Alphonso præsentē, testatus est, repentino
cor * ejus timore Dei transfixo, in alium virum
exinde commutatus est adeo, quod de ipso vere
dici poterat: Hæc mutatio dexteræ Excelsi:
nam ex tunc et deinceps diebus Veneris pane *
nigro, Sabbatis albo, ceteris vero diebus gry-
seo induebatur colore. Porro secretas faciebat
penitentias, vigiliis et orationes, abstinentiis
quoque non minimis carnem suam macerabat,
sed et pauperum pedes qualibet hebdomada bis
personaliter lavando, largas nihilominus eleē-
mosynarum benedictiones eisdem impendebat.
Habebat etiam spirituales patres, fratrem scili-
cet Coribium de Hispania Ordinis Minorum et
Andream de Luca eremitam in Monte Spoleta-
no, Magistram vero suam, cujus ope normam
vitæ ex altō susceperat, cujusve devotionis au-
spicio indultam sibi ab ea parvam crucem jugi-
ter defererebat ad collum, nonnisi Matris nomine
recensebat.

30 Prior Provincialis regnorum Suetiæ, Da-
ad sanctius
ciæ viros

A. BERTHO-
LD.

ad vitam ho-
nestam mere-
trices,

ad pium vitam
genus virum
nobilem,

F
u
corde

panis

A. BENTHOL-
DO.

oia, et Norwegiæ de Ordine Prædicatorum, as-
sertor verbi Sponsi Christi famam ubique diffu-
sam attraxit de loco, quo tunc erat, ad regnum
usque Suetiæ, ubi sancta degebat Famina con-
citus veniebat: si quidem illius adminiculo, quem-
admodum se et sibi subjectos in viam spiritus
haberet dirigere, nosse peroptabat. A qua cæle-
sti traditione usque adeo imbutus est, quod pri-
stino ambitioso multumque pretioso rejecto habi-
tu, vilis et abjecti panni tegumentum assumpserit,
et hoc ipsum in commissio sibi grege perfecit:
nec non quam plura alia ad emendationem ce-
dentia salubriter effecit.

religiosos
adduxit,
"

31 Simile quoddam operatus est Spiritus Dei
per fistulam suam, sanctam videlicet Birgittam,
in fratre Martino de Arragonia æ Ordinis Mino-
rum, qui, cum Cypri reginæ secretarius esset,
et cum alma Vidua in multo labore et ærumna
Jerusalem venisset, pro se Deum orari humiliter
supplicavit, quatenus viam et modum, quibus si-
bi melius placere posset, offenderet, et voluntatem
suam bonam, beneplacentem et perfectam ipsa
sibi reseraret. Beate igitur Birgittæ super hoc
oranti Christus apparuit et pulchra nimis revela-
tione sibi (quæ sub xxi cap., vii libri contextitur)
exhibita, qualiter devotissimus Christi servus Fran-
ciscus sacco indutus spiritu religionis Regulam cu-
derit, et qualiter primitivos fratres sanctissimæ
sue conversationis imitatores habuerit, et quo-
modo diabolus Ordinem interea deiecerit, et qua-
liter demum supplicium vel gloria ipsius Ordinis
professoribus repromittatur, patefecit. Hanc
profecto revelationem cum de manu sanctæ Vi-
duæ prænominatus frater suscepisset, et demum
Famagustam y (ubi libros et vasa argentea pecu-
niasque et jocalia cum suis ceteris ornamen-
tis recondita possidebat) advenisset, dispersit
omnia, et dedit pauperibus, Franciscum pauper-
culum pauper ipse imitatus est in observantia
sanctæ Regulæ exemplum factus ceteris fratribus.

aliquæ

32 Frater quidam conversus monasterii de Al-
vastro sanctæ vitæ tribus annis infirmabatur. In-
quire in Additionibus post caput xxx, lib. vi.
Venit aliquando Famula Dei ad episcopum quen-
dam probatæ vitæ et devotionis, dominum vi-
delicet Hemungum Aboëensem episcopum z, etc.
Require ibi. Item cum vice quadam conderet
in convivio eidem episcopo, et sibi delicatis cibis
appositis ipsa uteretur in honorem Dei judica-
batur ad episcopum, cur habens donum tanti spi-
ritus a delicatis cibis non abstineret? Tunc ipsa
nihil sciens de talibus cogitationibus, circiter
vero audivit in spiritu: Dic episcopo: Ego, qui
pastorem implevi spiritu meo, nunquid propter
jejunia sua? Ego sum, qui feci conjugatos
prophetas, qui hoc non promeruerunt. Ego jussi
prophetas, ut adulteram reciperet in conjugem,
nunquid obedivit ipse? Ego loquebar Job ita
bene in felicitatibus suis, sicut quando sedit in
sterquilinio, ideoque ego sum mirabilis, facio si-
ne præcedentibus meritis omnia, quæ mihi pla-
cent.

diversi gene-
ris homini-
bus

33 Episcopus igitur hæc audiens, se ipsum
recognoscens, turbatus animo rogavit pro se
orari. Tunc tertio apparens Mater Dei dixit:
Dic episcopo: Quoniam omnes prædicationes
suas inchoare solet a laude mea, et quia per
judicium suum te judicabat in mensa, etiam
quia illud iudicium charitatis et non invidiæ erat,
ideo charitas meretur consolari; dic ergo ei,

quod ego volo ei esse in matrem, et ejus ani-
mam præsentare Deo, et ego nunc exponam ei,
quod ipse est animal septimum de animalibus
prioribus tibi ostensis, et quod ipse verba Dei
coram regibus et Pontificibus portabit, quemadmo-
dum etiam cap. xvii, libri vi scribitur. Quidam
magnus dominus, qui die confessus non fuerat,
etc. usque in finem. In sexto quoque libro cap.
lxxviii dicitur, quod, hospitante Famula Dei ac
pernoctante prope civitatem Lodosiam aa in qua-
dam domo, ubi diabolus aperte loquebatur, et
dabat responsa etc., usque in finem.

34 Itaque quam plurimi ob sanctitatis de gra-
tiarum sibi a Sponso Christo concessarum dota-
tionem, fama duce, ad eam undique confluentes
pro se orari, vel, si quod dubium forsitan men-
te versabant, celitus enodari per eam postula-
bant. Quibus humiliter annuens aliquot dies, et
si spirituales personæ erant, ipsa interdum die,
elevatis primitus ad cælum manibus, et humi-
libus, quæ cælum penetrant, precibus prius fu-
sis, sciscitantibus se divina præbebat responsa: E
nam, ut de aliis taceam, dominus Urbanus V
per suum eam confessorem adiit, et quatenus de
nonnullis conscientiæ suæ dubiis Deum interpel-
laret, requisivit; et si quod cæleste oraculum ob
id perciperet, quantocius innotesceret. Pari modo
Gregorius XI bb arcana quadam dubia mente
pertractans misit ad eam, cui saltem rogando
præcipiebat, quod de et super hujusmodi dubiis
secretorum cognitorem Dominum postularet, sibi
nihilominus, quod in spiritu audisset, intiman-
do, quod et fecit. Præterea domina Joanna, re-
gina Siciliæ, et dominus Bernardus, Neapolita-
nus antistes, sigillatim de quibusdam eam arti-
culis consuluerunt, pro quibus divinas obtinuit
revelationes, quæ in septimo libro scribuntur cc.
Sed et Cypri regina Eleonora Famulam Dei, cum
illuc adventasset, ut pro se et filio suo, ac toto
regno apud Regem regum intercederet, supplex
requisivit: quod dum faceret, divina præcepta,
quæ in septimo Revelationum libro continentur,
accepit dd, ac certe de hujusmodi revelationibus
ad requisitionem quam plurimorum sibi factis
cælestes libri ubertim respersi inveniuntur. Po-
stremo dominus Alphonsus sæpe dictus assertit
se, quam pluries, dum perplexa mente in con-
scientia turbaretur, meruisse per eam celitus de-
clarari.

ANNOTATA.

a In Terram Sanctam profecta est anno 1372:
contigit id adeo sub annum 1356.

b Hoc Virginis deliquium plures negant eruditi.

c Eastant apud Hormann a pag. 738. Dicuntur
autem divinitus S. Birgittæ revelata, qua de re
haud aliter sentiendum, quam de ipsismet ejus
revelationibus.

d Revelationes ejus ad Urbanum V, et Gregorium
XI vide lib. 4 Revelationum.

e Liber octavus Revelationum ad imperatores,
reges etc. universim scriptus est. Ad Carolum IV
est revelatio inter Extravagantes. Multa prædi-
xit Magno, Sueciæ regi, ut dictum est § 8 Com-
mentarii prævii.

f Blancam Sueciæ, Joannam regni Neapolitani,
Eleonoram Cypri reginas. De Blanca vide § 8
Comment. prævii; de Joanna §§ 5, 20 et 23; de
Eleonora vero §§ 22 et 23.

g Liquent

- A g *Liquent hæc ex variis Revelationum libris.*
 h *Psalmō 39, §. 10 et xi.*
 i *Ita ferè Matt. 5, §. xi et xii.*
 k *Matt. 10, §. 28.*

l *Italix civitate in ditione ecclesiastica ad lacum Vulsinium.*

m *Dictus fuit Guilielmus Grimoardi ante Pontificatum, quem Avenione, Gallix civitate archiepiscopali in Provincia ad Rhodanum fluvium, obtinuerat anno 1362. Sedem Pontificiam reduxit Romam anno 1367. Sed anno 1370 Adveniente, inquit auctor Vitæ ejus primæ apud Baluzium in Vitis Pontificum Avenionensium col. 390 et seqq., insuper tempore æstivo idem Urbanus recedens de Urbe, vadensque ad Montemflaconis declinavit Viterbium, ubi primum palam et publice manifestavit, se velle redire ad civitatem Avenionensem. Mense Julio ejusdem anni Monte-flaconis existens approbavit Regulam S. Salvatoris a S. Birgitta sibi oblatam, quo pariter tempore ei prædixit hæc (vide lib. 4 Revelat. cap. 138) fore, ut brevè moreretur, si rediret in Gallias, quod, eodem anno nondum elapso, reipsa contigit.*

n *Revelationes illas habes libro mox citato, B capp. 139 et seq.*

o *Vide tit. m supra in Annotatis ad cap. i.*

p *Ad milites corrigendos, inquit Bertholdus: unde quidem efficitur, S. Birgittam Ordinum militarium, sua ætate existentium, emendationis salutisque fuisse sollicitam: neutiquam autem, militarem Ordinem, quod nonnulli aiunt, abs illa aut in Suecia, aut alibi gentium unquam institutum. Vide dicta 334 Comment. prævii.*

q *Vide § 22 et 23 Comment. prævii.*

r *Anno 1378 sub Urbano VI.*

s *Videtur fuisse hic abbas Farfensis, ut dictum est Comment. prævii. num. 284 et 3 seqq.*

t *Spoleum civitas est ditionis ecclesiasticæ in Umbria ad Tessinum amnem.*

u *Perusia ditionis item Pontificæ civitas est in eadem Umbria.*

x *Guardianus dein Bethleëmitanus ex Waddingo in Annalibus Minorum ad annum 1375, num. 4.*

y *Insulæ Cypri civitatem in Orientali ora, cujus calamitates S. Birgitta prædixit.*

z *Aboa Sueciæ olim civitas sub archiepiscopo Upsalensi: de Hemmingo vero, ejus loci episcopo, vide dicta num. 53 et seq. Commentarii prævii.*

aa *In Vestro-Gothia, Sueciæ provincia, portum.*

bb *De Revelationibus his Pontificibus a S. Birgitta oblatis vide Comment. prævii § 17.*

cc *De gestis S. Birgittæ Neapoli vide §§ 20 et 23 Comment. prævii.*

dd *De iis vero, quæ in Cypro gessit, vide §§ 22 et seqq.*

A. BERTHOLD.

CAPUT III.

De operibus pietatis et patientia in adversis.

Fervebat equidem Sponsa Christi charitate divina, qua proximo non solum beate vivere anxie procurabat, verum etiam præsentis hujus ærumnosæ vitæ subdita nunc opera in eam exercendo, studiose impendebat, et viscerosæ charitatis brachiis filios amplexans compassionis eos atque internæ affectionis sinu dulciter confovebat. Considerans semitas domus suæ, ne panem comederet otiosa, manus suas aperuit inopi, et palmas suas extendit ad pauperem. Ut enim verbis Bonifacii a utar, inexhaustæ charitatis officia erga egentes, infirmas, miserabilesque personas propter amorem Creatoris exercuit indefesse. Nam, marito adhuc suo superstite, duodecim pauperes consuevit die qualibet propria in domo cibare, illis inserviens et necessaria subministrans. Et quinta seria memor cænæ Domini lavit pedes eorum, de propria quoque facultate plura hospitalia in partibus suæ originis et specialiter unum in villa sua de Ulphason reparavit, pauperesque et infirmos in illis degentes pia, benigna, misericors et sedula ministratrix, quasi omni die ministravit, eorumque ulcera absque horrore et fastidio attractando lavit, ligavit, fovitque.

36 Sed et suas secum filias c deducendo, sicut aquila provocans ad volandum pullos suos et super eos volitans, verbo atque exemplo idipsum facere docebat. Quibusdam vero se redarguentibus, quod tales ac tantas puellas, facie pulchras, prosapia illustres, ætate tenellas illic conveniret, ubi præ languoribus, languidorumque fœtoribus facile commaculari possent, amore fervens charitatis, prudenter, constanterque aiebat: Quid mihi molesti estis, quid pro meis zelatis filiabus, in sua juventute meas a me discere natas, qualiter Deo et pauperibus devote deserviant? Quia non potest, qui Deo famulatur, illorum contaminari languoribus, quibus propter Deum fideliter deservit. Multos insuper pauperes annuatim vestiebat. Pleasque etiam tam religiosas, quam sæculares personas in diversis regni partibus suis eleemosynis copiosius relevabat. Virgines denique quam plurimas sublevans, alias viris, alias vero Deo suo spirituali connubio copulabat, istas nihilominus et illas sufficienter dotando, et, ut breviter dicam, omnibus afflictis, pauperibus et captivis, orphanis et pupillis exhibuit se quasi matrem.

37 Romam deinde veniens d, licet peregrina esset, et ob nimiam partium distantiam penuriis quoque exposita, copiosam quippe secum habens familiam, largas pauperibus impendit eleemosynas, largiores autem dudum impendisset, nisi patris sui spiritualis arbitrio re-tenta fuisset; et ut Deo liberius vacare, Sponsumque suum pauper ipsa imitari posset, ærarium suum præceptori commisit, viro utique prudenti, maturo, multumque spirituali e, cui totius domus suæ regimine derelicto, velut una

Pauperum

E

curam mi-

ximam

c

F

habuit,

d

ex

A. Benthol-
no.
* sive

* obsoleta

non sine
proprie
etiam ege-
statis peri-
culo;
f

sed nec Deo
vicissim

g

ex ancillis, aut quævis alia pauperula sui* pro se sive pro aliis subveniendis et alendis, ac si non ipsius quæque essent, sed illius, cum timore et tremore vitæ necessaria humiliter postulabat. Et si quoque petita negabantur, omni cum mititate repulsam accipiebat. Interdum vero suboleta* ferens calceamenta, nova cæteris procurabat. Romæ siquidem, ut dictum est, commorando puellam quandam facultate inopem, sed venustate decoram et exinde vel animæ vel corporis perditioni propinquam, honorifice nuptui tradidit, dotavitque sufficienter.

38 Cum adhuc quadam vice esset prope Lodoviciam in regno Suetiæ, unus de familia inops et pauper, qui desponsatæ filiæ nuptias facere disponebat, sed multa compressus inopia non valebat, accurrens rogavit sibi inferri: quæ dispensatore domus suæ accersito quantam in promptu haberet pecuniam, inquisivit. Computata vero numismatum quantitate, Da, inquit, pauperi huic partem tertiam, quatenus filia ipsius consolata oret pro nobis. Ingressus vero civitatem, catervam ad januam invenit hospitii, quibus, ut erat misericors, miserata jussit agapem impertiri: respondens autem villicus ejus dixit: Nullo modo sufficere ad solvendam in hospitio pecuniam, quam habebat, nisi reciperet ab alio mutuam, adjiciens: Quomodo tam largiter vestras effunditis pecunias? Magnæ quippe perfectionis est sua indigentibus erogare, et pro se ab aliis mutuum recipere vel mendicare. Ad quem illa: Demus, inquit, cum habemus, quia benignus, largus est nobis Dator, cum indigemus; istis enim pauperibus ego servata sum, quia aliud solatium non habent, ego autem in necessitatibus meis relinquo me voluntati Dei.

39 Audientibus eis Missam in ecclesia, voce desuper lapsa, audivit: Filia mea est sicut illa, quæ tam ferventer ad Sponsum vocantem properat, quæ patrem, matremque et omnia, quæ habet, obliviscitur, donec, quem quærit, inveniat; quid ergo facturus est Sponsus? mittet utique servos, et omnia, quæ Sponsæ sunt, post eam venire faciet. Sic propter tuam charitatem tibi tuisque providemus; nam sicut charitas me in Virginis uterum ineffabiliter introduxit, sic charitas hominis introduxit Deum in animam ejus. Ideo præparemus vestes, antequam veniat Puer, ordinemus, antequam veniat habitator, seminemus fructum, ut gaudeamus in messem. Hinc est, quod Zelatrix Dei et proximi egestatem sæpius incurrebat, et cum suis pedissequis penuriam patiens aliorum ope relevari indigebat. Verum, cum de illo felici itinere Hierosolymitano Romam repedaret g, regina Joanna certam sibi pecuniæ quantitatem in Neapolitana civitate in subsidium ex compassione transmisit. Dubitanti vero ex scrupulo conscientiae, utrum tale munus deberet admittere, Christus apprensus sibi dixit: O fatua! Nunquid pro amicitia reddenda est inimicitia, aut pro bono reddendum est malum, aut in frigido vase rependa est nix, ut plus frigescat? Ideo dico, quod quamvis regina ex frigido corde tibi dedit, quod obtulit, tamen cum charitate et reverentia suscipiendum est a te, et orandum pro ea, ut ad divinum calorem valeat pervenire: quia scriptum est, aliorum abundantia suppleat pauperum defectus, et nulla bona opera coram Deo erunt in oblivione.

40 Item cum semel in peregrinatione, propriis pecuniis expositis, præ inopia anxietur pro familia, ille potius amore sua largiendo alienis indigebat, oranti dixit: Quamvis mundus meus sit, et omnibus omnia dare possim, tamen, quod offertur ex cordis charitate, acceptius est mihi, et ego etiam libentius ea exigo, quæ proprie mea sunt. Nunc autem, quod bona vestra expenditis hilariter pro honore meo, ideo tempore necessitatis vestræ debetis accipere de meo. Fac ergo, dic archiepiscopo h istius civitatis sic: Sicut omnes ecclesiæ meæ sunt, ita omnes eleemosynæ meæ sunt: da mihi ergo in amicis meis de his, quæ mea sunt, quia licet acceptum sit mihi erigere muros ecclesiarum; æque tamen in hac parte acceptum est mihi juvare indigentes amicos meos, qui meo amore bona sua exposuerunt. Recordare ergo, quod Eliam ad pauperem viduam destinavi, quem prius per corvos paveram: non quod eo tempore alii vidua ditiores non erant, vel quia sine vidua prophetam, qui xl diebus impastus sustinuerat, absque alimoniis sustentare non poteram, sed hoc feci, quia de charitate viduæ volui experimentum sumere, quam ego, scrutans corda et renes Deus, bene noveram, sed ut aliis fieret manifesta. Tu ergo, qui Pater es et dominus Viduæ, benefac viduis de meis, quæ quamvis ego sine te possum omnia, et tu sine me nihil, volo tamen iterum charitatem tuam in eis contemplari.

41 Scriptum est in Evangelio, quia semen, quod cecidit in terram bonam, ortum fecit fructum centuplum, et quali modo hoc factum sit, ibidem declaratur, cum dicitur: Et fructum afferunt in patientia. Semen est Verbum Dei (hic Prophetisæ mirabiliter electæ multipliciter factum) quod in hanc terram nostram per gratiam cadens, radices quidem misit per humilitatem, crevit, ac se dilatavit per charitatem, et demum in patientia fructum suum dedit, quia nimirum in patientia possidebit animam suam. Siquidem quieta et pacifica sine querela vivens, ad omnes patiens erat, et quamvis famulantium sibi defectus, ut fieri assolet, inconcussa toleraret, debito tamen modo et tempore cum discretione atque modestia excessus corrigendo, nequaquam Deum suum a quoquam eorum notabiliter offendi sinebat. Quanta nempe fortitudine animi mala cuncta Deum jugiter laudando exceperit, Bonifacius Papa prædictus in suis Epistolis innotescit, cum dicit: Admirabilis patientia viguit in ea, ut infirmitates proprii corporis, injurias illatas, mariti et Caroli filii mortem i, et adversa quæque toleraret patientissime sine murmure, sine querela semper in cunctis cum humilitate submississima Deum benedicens. Sed ne leviter vel frustra Pastor Ecclesiæ Sponsam illius, qui est Pastor bonus et verus, quique animam suam posuit pro ovibus suis, de patientiæ præconio extulisse videatur, cuncta, quæ dixit, manifestissimis libet declarare impassibilitatis* exemplis.

42 Porro ut ab injuriarum toleratione exordiar, dum Magnus rex Suetiæ h, qui a juventute sua devotus extitit, et inter homines laudabiliter vixit, ut opinionis ipsius rumorem hauserit, ad se autem plures vocans in his, quæ Dei erant, suis libenter innitebatur consiliis. Quamobrem plerique regni satrapæ invadebant ei, sortilegam ipsam, seductricemque aulam* acclamando

defuit ipsius
cura.

A

E

Mira patientia

P

i

* i.e. summe
patientie
calumnias

* aula

acclamando

A acclamando minabantur. His autem liberi auditis contra profanos illos detractores insurgere voluerunt, nisi quod flexo illa genu deprecando dicebat : Nihil, obsecro, mei filii, moliamini in eos; testem etenim invoco Deum, quod patior * quibusvis maledicorum oblocutionibus, derisionibusque attractari, quam regis vel reginæ diademate, quoad vixero, decorari : sinite illos, cæci sunt, et duces cæcorum.

* supple :
magis

injuriæque
l

43 In civitate Stockholmis l regni Suetiæ milles quidam de nobilibus, comes nuncupatus, cum vidisset regem Magnum sanctis ipsius monitis ad meliorem vitam fore conversurum, nec ab illo se sicut heri et nudius tertius fuisse susceptum, nimio succensus furore, dum quandam beata Birgitta transiret viam, utique angustam, aquam super eam fudit de fenestra; sed ipsa patientissime ferens injuriam, Magistri illius memor, qui pro persequentibus et calumniantibus dixit esse orandum, in hæc prorumpit verba : Dignum et justum est, ut ego talia perferam; veruntamen parcat illi Deus, et non reddat illi in futuro seculo. Oranti vero ipsa die Christus dixit : Quia miles ille, qui tibi injuriam fecit, super te aquam fundendo sanguinem sitit, terram desiderat, audacter contra me loquitur : ideo caveat sibi, ne in sanguine moriatur. Quod cum germanus beatæ Birgittæ m illi retulisset, Ad somnia, inquit, ego non attendo. Deus est misericors et nullum damnat. Paucos vero elapso tempore, sanguine fluente de naribus, in suo sanguine juxta verbum Domini vitam finivit.

B

m

non raro
n

44 In civitate Arbuga n regni prætaxati alius quidam miles admodum potens et apud regem insigniter pollens, cum non auderet generosæ Viduæ personaliter obloqui, alium substituit, qui delictum oris sui sermone labiorum suorum adimpleret : consedente itaque illa quibusdam magnatibus in mensa, profanus ille ingrediens, et se ebrium simulans dixit : O Domina, nimis somnias, nimis vigilas, expedit tibi plus bibere, et plus dormire. Nunquam reliquit Deus religiosas personas, et cum superbis loquitur : scilicet vanum est verbis tuis fidem attribuere. Hujusmodi verbis concitati, qui aderant, de contumelioso viro vindictam capere satagebant.

C Tunc illa sanctum imitata Davidem, cum a Semel malediceretur, Sinite illum, inquit; Deus enim misit eum; ego quidem, cum in tota vita mea propriam quaesierim laudem, et Deum meum blasphemaverim, cur modo non audiam justitiam o meam? Veritatem enim locutus est. His et hujusmodi verbis non parvipendendis suos pacavit æmulatores, et ab ultricibus manibus suum eripuit contemptorem; compunctus autem in his verbis homo occultam coram omnibus detexit veritatem.

sibi illatas,

45 Item in eodem regno alius quidam satis strenuus, regio, quod exequabatur, destitutus officio, quod nimis communitatem opprimebat, cum omnipotentis Dei Famulæ non modicum detraxisset, eo quod tale regi consilium dederat, quatenus sui regni terras, civitatesque peragrando procuraret justitiam, dicens, quod propter justitiæ defectum regnum fuerat afflictum; nec mali in eam aliquid attentare, quam detrahendo diffamare, præsumeret; die quadam, cum regi una cum multis aliis nobilioribus et magnatibus quodam in castro illa assisteret, simulans hic a circumstantibus se quasi compressum, tam valide in eam impexit, quod nisi aliorum mani-

bus suffulta fuisset, in terram forsitan corruisset. Hoc autem rex intuens, et malitiam facti in homine cognoscens acriter eum increpare cepit. Tunc imitanda Mulier bonitatis memor, flexis coram rege poplitibus, veniam injuriatori suo impetravit, et, ut melius potuit, sacrilegum excusavit, qui quidem miles iratus descendens de castro post triginta dies mortuus est, confitens aperte, in dominam Birgittam peccasse.

A. Beathol-
do.

46 Quam vero æquanimiter, imo et hilariter suorum decessum liberorum pertulerit, sequentia demonstrabunt. Nam dum ad sanctum iret Sepulchrum, dominus Carolus major filius, sibi que magis dilectus, in Neapolitana civitate quievit in pace p. Quo moriente, cum animæ recommendationem clerici legerent, ipsa proprius assistens nec de loco surrexit, nec lacrymas fudit, nec, ut moris est, gestus ullos dolorum fecit. Quin potius, elevatis ad cælum manibus, benedicebat Deum ex corde, regatando ei, et suæ se voluntati totaliter conformando. Demum etsi regina Joanna cum plerisque nobilissimis, regni quoque proceres cum tota fere civitate dolentes, et flentes, comitarentur eandem, funus ad ecclesiam sanctæ Crucis monialium q sequentes, siccis tunc oculis perseverans, talia secum, omnibus stupentibus, verba mussitabat : Vade, vade, fili, mi, peregrine a Deo, et a me matre tua benedicte, vade, inquam, ad eum, qui te vocavit, et pretioso sanguine suo redemit. Et, quemadmodum dominus Elzearius S. Sabinae presbiter cardinalis r testando asseruit, qui hoc ipsum, quod adjicio, sua illustri domina, domina Francisca comitissa de Anguana s referente, didicerat; cum ipsa ejus genitrix beatam Birgittam in exequiis filii quasi mentis in excessu suspensam conspiceret, interrogavit : Si multum de extincto filio doleret? Cui illa : Si certissime, inquit, scirem; quod filius meus universo orbi dominari deberet, equidem nollem, quod ad istius miserabilis vitæ calamitatem iterato rediret.

piorum suorum Caroli

p

E

q

r

s

et Ingeburgis
mortem,
t

* est

47 Ingeburgis sanctimonialis t, filia sanctissimæ Matris, una dierum mortua nuntiabatur; tunc ipsa exilarata nimis multoque repleta gaudio, O, inquit, mi Domine Jesu Christe! O amor meus! benedictus sis tu, quia vocasti eam, antequam ærumnosi hujus mundi laqueis irretiretur; surgensque protinus, oratorium ingressa *, ubi in lacrymas resoluta, gemitibus atque suspiriis insistebat : ab his quoque, qui foris erant, audiebatur : dicebant autem, Ecce filiam deplorat. Cui Christus apparens dixit : Mulier, quid ploras? Licet enim omnia sciam, tamen, te loquente, cognoscam. Quæ respondit : O Domine, non ploro, quia filia mea mortua est, imo gaudeo; quia si diutius vixisset, majorem coram te rationem reddere habuisset : sed hinc mei luctus causa gignitur, quia juxta mandata tua eam non instruxi et quia exempla superbæ sibi præbui, et remissius illam delinquentem correxi. Cui Christus, Omnis, inquit, Mater, quæ ex eo plorat, quod filia sua offendit Deum, et juxta meliorem conscientiam suam instruxerit eam, illa est vere mater; veræ, inquam, charitatis et lacrymarum mater; et filia ejus est filia Dei propter matrem. Illa vero mater, quæ gaudet, quod filia ejus secundum mundum se gerere novit, de moribus ejus non curans, dummodo exaltari a mundo et honorari *, illa non est vera mater, eam videat

* supple :
ter, eam videat

A. BERTHOL-
DO.

morbos,

ter, sed noverca. Ideo propter charitatem et bonam voluntatem tuam filia tua transiet per compendium ad coronam gloriæ.

48 Et quid de proprii corporis angustis eloquar, cum libenter in suis infirmitatibus cum Apostolo gloriaretur, ut virtus Christi in ea habitaret? Nam virtus in infirmitate perficitur. Præter hoc quoque, cum adhuc in sancta civitate Jerusalem *u* degeret, febrium et stomachi cepit valetudine grandi infirmari, de qua et Romæ post annum defuncta est *x*: In qua quidem valetudine sive navigans, sive terræ applicans tam patienter se habebat, quod verbum aliquod querulosum ab ea nunquam auditum est. Quin imo Redemptorem omnium ac suum præclarissimum Sponsum, quia suarum pœnarum eam participem fecerat, cum gratiarum actione semper et ubique collaudabat. Et, si quando in mari adhuc fluctuanti cibaria ac quævis necessaria deesse videbantur, dolentibus cæteris, et sibi referentibus respondebat: Nequaquam contristemini, quia tanta ac tot bona a Deo recepi, quod si omnia B corporis mei membra contererentur, etiam non esset condolendum: sed nec sunt condignæ passionibus huius temporis ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis. Non enim surda aure acceperat, quod quendam Sanctum referentem audierat, qui in vi lib. Revelationum cap. xvi sic loquebatur Sponsæ dicens: Si pro qualibet hora, qua in mundo vixi, unam mortem pro Deo sustinuissem, si semper iterum revixissem, nunquam per hoc plene possem regratiari Deo pro charitate sua, quia laus ejus nunquam recedit ab ore meo, gaudium nunquam exit ab anima mea, gloria et honor nunquam fraudatur a visu meo, exultatio nunquam abest ab auditu meo.

rerum suarum
jacturam,

49 Denique adversitates ceteras patientissime tulit: etenim cum in monasterio S. Mariæ de Alvastro adhuc moram traheret *y*, occurrit ei quadam die, qui diceret: Domina, magnum nuper damnum incurristi; nam ea bona, quæ in villa de Fundia *z* possidebas, combusta sunt, multumque de blado et utensilibus perdidisti. Tunc illa, non gravatam, sed exoneratam se sentiens, absque ulla respondit tristitia: Benedictus sit Deus, qui me juste remunerat; ego C quippe donis Dei abusa sum, nec debitas pro eis gratias hactenus Largitori rependi, neque pro animabus bona illa prius possidentium ferventer oravi; ideo sit ei omnis honor et gloria, qui me de hoc liberavit. Requisita vero a patre Petro magistro suo *aa*, quemadmodum se interius in animo haberet, incunctanter respondit: Dolor est modo propter mundalia ista cogitare; nam toto corde cogito et desidero esse pauper, et si Deo placere possem, etiam pro ipsius amore mendicare vellem: nam veniet dies, quo in vita quoque cuncta dimittam: ideo magni meriti est illa derelinquere, quæ adhuc delectat habere.

et naufragii
periculum
patientem,
gratæque in
Deum ani-
mo tulit.
bb

50 Contigit eam in peregrinatione transmarina in portu quodam Jerosolymis proximo pati naufragium; nam galea, in qua erat, rumpebatur, et aqua replebatur: quocirca dominus Alphonsus *bb* eam de sentina galeæ fecit educi, et in parva puppi, ut non periret, festinato illam recipi. Et cum omnes promiscui sexus, qui in eadem galea fuerant, miserabiles fletus, ejulatusque facerent, suavis tota atque pacifica ipsa perseverans, absque ulla rerum suarum in mari submersarum et perditarum mentis tur-

batione ad littus salva pervenit. Sed nec quisquam eorum, qui secum in galea erant, meritis ipsius et precibus, sancto hoc sibi revelante spiritu, submersus est. Dixerat enim ei: Ne timeas, quia nullus de galea hac in isto morietur naufragio. Quod verbum illico natæ suæ, Domina scilicet Catharinæ, solatiando manifestavit: ait enim dominus Alphonsus, quod, ab interitu liberata, exhilarata non modicum, ad cælum manus levans ex intimis medullis Deo gratias referebat; requisita autem ab eo, quare sic faceret, aut qualis in ejus mente se tunc cogitatus versaret? Respondit: Quantum, o fili, regratiari Deo teneor, qui me dignam fecit pro ipsius amore aliquid mali perpeti! Ideo nunc gratias refero sibi, quod tribulationem istam nobis permittit fieri.

ANNOTATA.

a Ita fere Bonifacius in Bulla Canonizationis. Vide num. 423 Comment. prævii.

b Sita forte in Nericia, cujus Ulpho, maritus ejus, legifer erat.

c Vide de his dicta § 6 Comment. prævii.

d Eo venit anno 1346.

e Petro. Vastenensi dein confessori.

f Vide Annotata in cap. 2 litt. aa.

g De itinere Hierosolymitano vide dicta §§ 22 et binis seqq. Commentarii prævii. Roma discensit anno 1372, quo etiam, aut sub principium seqq. eodem rediit.

h Bernardo.

i Obiit Ulpho maritus ejus anno 1344 die 12 Februarii in monasterio Alvastrensi factus monachus, verosimiliter Cisterciensis, ex num. 140 et seqq. Carolus, ejus filius, obiit Neapoli anno 1372, cum una cum matre Hierosolymam tenderet, ac proin non in bello sacro, ut aiunt nonnulli. Vide de illo dicta Comment. præv. num. 68 et aliquot seqq.

k S. Birgittæ consanguineus, de quo plura § 8 Comment. præv.

l Uplandix, Sueciæque caput, et regum Suecorum modo sedes est.

m Fratres Birgittæ habuit Petrum, Benedictum et Israël, de quibus vide num. 39 Comment. prævii.

n Situm id oppidum est in Vestmannia, Sueciæ provincia.

o Seu quod de se digne dici præ humilitate credebatur.

p Anno 1372, ut dictum est hic litt. i.

q S. Francisci, quarum quidem monasterium (nam ecclesia jam ante exstabat) anno 1338 a Sancta regina Siciliæ condita est, sed anno 1443 conversum in usum Minoritarum, qui ex ærario regio aiebantur: Nunc vero, inquit Waddingus ad annum 1338 num. 22, illud inhabitat numerosa multitudo fratrum strictioris observantiæ, qui ex ostiaria mendicitate quotidie sibi victum acquirunt.

r Cognomento de Sabrano, Guilielmi, S. Elzearii (de quo in Opere nostro ad diem 27 Septembris actum est) Ariani in Apulia comitis, fratris et heredis filius, a S. Birgitta, ut lib. 7 Revelationum cap. 5 videre est, ad sanctiorem vitam traductus. Cardinalium cætui adscriptus fuit ab Urbano VI anno 1378: idem Urbani VI jussu S. Birgittæ Constitutiones examinavit et approbavit, ut liquet ex Urbani Bulla: His, quæ pro divini cultus augmento etc., data anno 1379, tertio

A *tertio die Decembris : verum in hac Cardinalis presbyter S. Balbinæ, non Sabinae, vocatus, uti et ab Ughello tom. 6 Italiae sacræ, ubi de episcopis Teatinis col 746, a Contelorio et ab Oldoino.*

f *Francisca de Celano vocatur ab Ughello mox laudato.*

t *In Risabergensi monasterio Ordinis Cisterciensis in Nericia : vide § 6 Comment. prævii, ubi etiam de reliquis S. Birgittæ filiabus, Meretta, Cæcilia, et S. Catharina, est actum.*

u *Vide dicta lit. g hic.*

x *Anno 1373 die 23 Julii. Videsis supra Annotata in cap. 3 Vitæ S. Birgittæ a Birgero, Upsalensi archiepiscopo, scriptæ, litt. mm.*

y *Inter annum 1344 et 1346.*

z *Hæc villa aliunde mihi haud nota est.*

aa *Petro, Vastenensi confessore, de quo supra.*

bb *Giennensis primum episcopus, dein eremita.*

CAPUT IV.

B

De obedientia ejus erga Patres spirituales, modo spiritualiter vivendi, et peregrinationibus sacris.

E directo-
rum stu-
dium

* supplie :
non

C

Spiritualibus suis patribus a tam humiliter delulit, tam officiose servivit, tam prompte obediit, tamque perfecte propriam a se voluntatem abdicavit, quod vix admittit credulitas; quod non solum domum egredi sine licentia, vel quidquam aliud quamvis minimum facere * præsumebat; imo, quod mirum valde est, sanctuaria Romæ visitans, nec oculos quidem de terra levare, seu quemquam respicere præsumebat. Cum enim ad stationes Romæ cæterasque pergeret devotiones, demisso capite incedebat, ne, si in exterioribus sensus occuparentur corporis, ab interiori mens custodia cohibeatur. Visiones quippe divinas et revelationes, quas habebat, cogitationes, inspirationes, tentationes spiritualibus patribus referebat: illud tenens, illud respuens, illud quoque semper prospiciens, quod ipsi præcipiebant, prohibebant, et consulebant. Habebat duos seniores, maturos, virgines, atque expertos patres spirituales, qui usque ad ipsius obitum eam secuti sunt, quorum unus monachus et Prior Cisterciensis religiosissimus erat; alter vero presbyter quidam secularis de Suecia venerabilis et sanctissimæ vitæ, dominus Petrus nuncupatus *b*, qui omnem beatæ Birgittæ domum regebat, ipsam cum filia Grammaticam et cantum, Christo jubente, docebat et in virtutum via paternalibus correptionibus virtuose educando utrasque edocebat. Silentium insuper, orationes et temporum ordinationes primarias, et vigiliis cunctaque alia de consilio et licentia patrum observabat et faciebat; eorum nihilominus jussionibus quantumcunque arduis, propriæ voluntati contrariis, illico et sponte et semper obtemperando.

si non in-
que,

52 Unde, cum adhuc in partibus suæ originis resideret, in monasterio Alvastris gravem incurrit infirmitatem adeo, quod nullo modo curari eam pos-

Octobris Tomus IV.

se, medici assererent, nisi balneorum uteretur adminiculo; quod, ut audivit, ægre tulit, tum quia abstinere a talibus jam statuerat, tum quia, sublato conjugio, inconveniens sibi dissolvi delictis judicaret. At vero magister Mathias *c*, tunc confessor suus et pater, hoc audito, dixit: In virtute tibi sanctæ obedientiæ præcipio, quod, quidquid a medicis consultum tibi fuerit, incunctanter facias, ut et tu corporis sanitatem læteris, et per te cæteri animarum salutem consequantur. Cui illa, O mi Pater! inquit, si simpliciter mihi, fac, dixisses; fecissem utique, quanto magis, quia autoritate tanta jubendo mandasti: num in anima mea summe gaudeo, quod vestri obedientiam sine remorsu conscientiæ habeo pro obedientia; quippe cuncta quantumvis difficilia admittere, insuper et mortem subire parata sum.

53 Die autem secunda post hoc oranti sibi *etiam ob hoc a Christo laudata,* Christus apparuit, dixitque: Scias, quod illi, qui videbantur spirituales in veteri lege, vocabantur Pharisei, qui habebant tria: lavabant autem se jugiter, ut viderentur mundi; jejunabant, et orabant in aperto, ut vocarentur sancti; docebant et præcipiebant multa, quæ ipsi minime faciebant: sed modicum profuit eis apud Deum, quia intentio eorum erat corrupta et anima immunda. Ergo sicut non profuit animæ lotio carnis sine munditia conscientiæ, sic nec obest animæ mundæ lotio carnis, dummodo fiat ex compassione et absque delectatione. Ideo plus placuit, mihi, quod obedisti magistro tuo contra velle tuum, quam si tuam secuta fuisses voluntatem contra præceptum ejus. Nam multi electorum meorum fuerunt, qui non carnales medicinas habuerunt, et placuerunt mihi: alii vero secundum dispositionem temporum et locorum ac infirmitatum diversarum adhibuerunt sibi medicamenta, nec propterea displicuerunt mihi; ideo obedientia illa, quæ nihil habet de propria voluntate, plus mihi placet, quam sacrificium magnum.

54 Item cum sobrietatis amore et poenitentiae zelo, nec non illius amarissimi potus patientis Christi contemplatione extra horam bibere recusaret; accidit quadam vice, tantam eam sitim perferre, quod vix posset verba formare: hoc agnito, supradictus magister jussit eam potum sumere; et, quanquam non modicum sibi difficile contra priorem venire consuetudinem videretur, tamen absque mora paternæ parens jussioni audivit in spiritu; Quid times mutare vitam? Nunquid bonorum tuorum ego, aut meritis tuis cælum intrabis? Obedias ergo magistro tuo; ipse enim expertus est conflictum duorum spirituum, scilicet veritatis et illusionis. Nam, etiamsi decies comederes et biberes in die propter obedientiam, tibi non imputabitur.

55 Refert Prior de Alvastro, quod dum ipse quadam die librum, qui « Speculum virginum » prænotatur, in quo peregrinus monachus cum Theodora virgine de omnibus disputat virtutibus, coram illa legeret, se vidente, beatæ Birgittæ in spiritu raptæ, ad se autem conversæ, dixit: Audivi nunc in spiritu vocem mihi dicentem: quod virginitas meretur coronam, viduitas appropinquetur Deo, conjugium non excludat a cælo, et obedientia omnes introducit ad gloriam. Præfert etiam Maria virtutem obedientiæ lib. iv Revelationum cap. xxvi sub exemplo duorum hominum, dicens ad Birgittam: Ecce, si videris duos homines, alius est sub obedientia, alius in

ex amore
obedientiæ.

68 libera

A. BERTHOL-
DO.

libera potestate : si ille, qui liber est, jejune-
t, simplicem habebit mercedem : sed si is, qui sub
obedientia est, comedat illa die carnes secun-
dum instituta Regulæ suæ, et propter obedien-
tiam, attamen libentius jejunaret, si non obsi-
steret, obedientia, iste habebit duplicem merce-
dem, unam propter obedientiam, aliam propter
dilationem desiderii sui, et non impletionem suæ
voluntatis.

Tum in
Suetia,

d
* an. famu-
latam esse
cognovi ?

56 Ut ea, quæ sunt cæsaris cæsari, et quæ
sunt Dei Deo, juxta verbum Evangelicum Chri-
sti Discipula redderet, quod similiter Salomon
dicit : Omnia tempus habent sub sole *d.* Tali-
ter enim ordinarie Creatori suo famulose * cognovi.
Etenim postquam suæ originis partibus va-
le fecisset, conjuge de medio sublato, omnia
reliquit temporalia, et omnem pompam seculi
a se penitus abdicavit in monasterio S. Mariæ de
Alvastro (ubi suum inhumaverat complicem *e*)
humili in veste Deo deserviens die qualibet per
veram cordis contritionem et humilem oris con-
fessionem peccata sua diluebat; et si forte ali-
quod verbum asperum vel inane contra aliquem
B de familia dixisset, extemplo illud confitendo
emendabat, non semel duntaxat, sed pluries;
in nocte ad orandum surgebat, et in galli can-
tu ex toto, et donec Prima esset decantata, in
ecclesia consistebat. Cum vero præ frigoris in-
tensitate adibat æstuarium, partem Psalterii re-
citabat, quam diu inibi morabatur. Dein ad ec-
clesiam remeans usque ad prandium moram tra-
xit orando, horasque canonicas audiendo. Post
prandium vero orationem repetens operi ma-
nuum pro cultu divino sedula, devotaque insi-
stebat : nec opus aliud, quam pium quoque,
exercebat. In vigiliis ad ecclesiam repedabat,
domum sero reversura, ubi, cæna sumpta, si su-
menda erat, negotiisque expeditis, legebat Com-
pletorium, nemini usque ad mane verbum facien-
do.

tum Romæ
f

57 Postquam autem Romam deveniret *f*, ta-
li eam modo vixisse, perlego. In mane siquidem
post vigiliis, orationesque nocturnas, antequam
domum egrederetur, contrito et humiliato cor-
de (quod Deus non despiciat) Confessionem de-
votissime faciebat; et in aurora domum egressa,
visitabat sanctuaria : circa horam nonam, quia

C
* an rever-
tebatur ?

C similiter corporeæ necessitati annuere oportebat,
domum reversura *; reversa ergo considebat ad
mensam, normam illam, quam sibi constitue-
rat, observando : fecerat quippe ordinationem
quandam sanctam, sub qua viveret, et in mensa
staret; quam semper præ oculis habens coram
se poni faciebat, si in cibo, potu, locutioneve
quovis modo eam transgredi contigisset. Ter-
que omni vice Redemptoris sui passionem me-
morabat in mensa : in principio scilicet, ante-
quam cibum sumeret, in medio et in fine. Quod
revera etsi confessores ipsius secretius nosce-
rent, quorundam tamen exteriorum editione si-
gnorum, uti complosis manibus, respiratione,
in cælum sublati oculis, palmas sursum attol-
lendo, et his similibus liquido perpendebant.
Nonnunquam vero interim mens ipsius in tan-
tum cælestium contemplatione levabatur, quod,
quamvis ibidem corporaliter degeret, et sensi-
bus tamen corporis rapti, nihil ex his, quæ
tunc ibi agebantur, donec ad se rediret, penitus
advertebat.

58 Silentium præterea, dum cibum sumeret,
sollicite observabat, magisque intenta erat lectio-

ni animam saginanti, quam escæ corpus refici-
enti. Cæterum de mensa surgens, cameram vel
capellam introibat per spatium aliquod oratura :
deinde vero usque ad Vesperas in aliquo pio
opere corporaliter se exercebat : post vero ibat
ad S. Petrum vel aliquam stationem : unde re-
diens, si jejunii dies non erat, dicebat primo
Completorium, cæterasque orationes persolvebat,
tunc demum cænatura. Si vero jejunium age-
bat, collatione facta cum confessoribus et filia *g*,
orationes suas et laudes Deo decantabat : qui-
bus finitis, in camera cum filia se recipiens
omni custodia usque in diem alium silentium ob-
servabat. In die quoque sequenti ante prandium
per quatuor horas silentium continuando vaca-
bat orationibus, post prandium nihilominus, una
duntaxat excepta hora, quam ad loquendum
consolatoria, et honesta verba familiæ condescen-
dendo deputaverat, diem integrum in silentio
transigebat.

59 Tam multas, tamque longinquas devotione
calens Christi Sponsa peregrinationes fecerat,
quod bene merito in admirationem vertat au-
dientes. Nam cum marito suo adhuc superstite,
quem sanctis non parum oblectabat monitis et
exemplis; cum aliquibus etiam aliis sibi fa-
miliaribus clericis atque laicis devotionis causa
ecclesiam S. Jacobi in Galitia *h* devote visita-
vit *i*, Coloniamque sacras trium Magorum vise-
re reliquias *k* adiit, nec non ad Aquisgranum,
ubi B. V. Mariæ reliquiæ *l* conduntur, visita-
vit. Præterea corpus S. Mariæ Magdalene, quod
in S. Maximino *m* venerabiliter asservatur. Item
reliquias S. Marthæ, quæ in Terascona *n* con-
dita sunt. Item corpora Apostolorum Thomæ et
Andree, quæ infra limites regni Siciliæ *o* plebs
fidelis digna veneratur honorificentia. Ecclesiam
quoque S. Nicolai de Baro *p*, et S. Angeli de
monte Gargano *q*. Corpora insuper eximiorum
Doctorum Ambrosii et Augustini *r* nullatenus
censuit invisa præterire. Sed et B. Francisci li-
mina, cum multis ad equitandum equos habere
potuisset, propriis innixa gressibus de Roma
transiens usque ad Assisium *s*, humilem Deo
et Sanctis ejus exhibendo famulatum, cum
non modico adiit labore. De hoc vide lib. vii
cap. iii.

60 Ex magna quoque, qua ad sanctum
Olavum regem *t* devotione afficiebatur, cum
adhuc in Suetia foret, ad Norwegiæ regnum per
dictas xxx, quanquam et pro nunc plures uti-
que haberet equos, quos ascendere potuisset,
per pedes deambulavit, ut illius sanctissimum
corpus adoraret. Romam vero incolens, quam-
diu ibidem moram traxit, quantumlibet intensi
vigerent calores et frigora, pluviaeque essent, et
viæ lutosæ, stationes et sanctuaria peditando in-
defesse requirebat : ex quo adeo interdum vexa-
batur, quod pene deficere videbatur; unde si
quandoque a locorum devotorum frequentia quo-
modolibet impedita devotioni suæ satisfacere
minime potuisset, non sine ingenti hoc mentis
angore ferebat. Hinc est, quod in vi libro Ma-
ter Dei sibi loquebatur dicens : Cur sic turba-
ris, filia? Respondit illa : Quia, Domina, non vi-
sita loca ista, quæ sunt in Roma : Et Mater;
Permittitur tibi, inquit, visitare loca ista cum
humilitate et devotione reverenter : quia in hac
Roma majores sunt indulgentiæ, quam homi-
nes credere possint, quas Sancti Dei glorioso
sanguine suo et precibus a Filio meo impetrare
meruerunt

certain stabi-
lemque vita-
modum te-
nuat,

variasque
interdum

E

h

i

k

l

m

n

o

p

q

r

s

t

u

v

w

x

y

z

aa

ab

ac

ad

ae

af

ag

ah

ai

aj

ak

al

am

an

ao

ap

aq

ar

as

at

au

av

aw

ax

ay

az

ba

bb

bc

bd

be

bf

bg

bh

bi

bj

bk

bl

bm

bn

bo

bp

bq

br

A meruerunt. Veruntamen, Filia, non dimittas propter hoc scholas tuas in Grammatica, nec patris tui spiritualis sanctam obedientiam.

61 Tandem, cum senex esset, et praevis multis incommodis, excessivisque laboribus corporis viribus destituta, Jerosolymam ex praecepto Christi perrexit; sancta nimirum loca illa, in quibus idem perdulcissimus Sponsus suus Christus nasci, versari et pati voluit, et mori, visere anhelans, duxitque secum natos suos strenuos milites, dominum Carolum, quem *, ut supra dixi, in accessu decessit u et dominum Birgerum x cum Domina Catharina ac confessoribus nec non cum multis aliis se comitantibus. Quam vero gratum sit Deo, hominibusque proficuum loca sancta visitare, sanctorumque reliquias honoribus attollere, satis ex eo patet, quod Jerusalem Sponsae adventanti Christus loquebatur dicens: Quando intrastis templum meum dedicatum sanguine meo, sic mundati estis ab omnibus peccatis vestris, ac si tunc levati essetis de fonte Baptismatis, et propter

B labores et devotionem vestram aliquae animae consanguineorum vestrorum hodie liberatae sunt, et intraverunt caelum in gloriam meam. Nam omnes, qui veniunt ad locum istum voluntate perfecta se emendandi juxta meliorem conscientiam suam, non voluntatem habentes recidivare in propria peccata; his omnia peccata praeterita dimittuntur, et augetur eis gratia perficiendi.

62 Item in ix cap. libri vii loquitur dicens; Dicere tibi volo de alio thesauro, qui nondum est in caelis, sed est vobiscum in terris: hic thesaurus sunt reliquiae et corpora amicorum meorum Sanctorum, sive putrida sunt, sive recentia, et si reversa sint in cinerem, ac in pulverem, sive non, ipsa, sunt certissime thesaurus meus. Sed querere poteris: cum loquitur Scriptura: Ubi est thesaurus tuus, ibi est cor tuum; quomodo ergo est cor meum cum thesauro isto et cum reliquiis Sanctorum? Respondeo tibi: Summa mea dilectio est omnibus visitantibus loca Sanctorum meorum, et honorantibus reliquias, eorum scilicet, qui miraculis glorificati sunt, et a summis Pontificibus canonizati retribuere aeterna praemia secundum voluntatem et fidem et labores visitantium ea; ideo cor meum est cum thesauro meo. E contra vero non parum Deo displicet, cum iste thesaurus sibi charissimus minus a nobis attenditur, et honoratur. Quod patet ex hoc: nam, cum die Purificationis Mariae Virginis devota Mulier in ecclesia Scarenensi y existeret; odorem tunc suavissimum insolitum hausit: admirata ergo, et in excessu mentis facta, totius decoris Virginem Matrem Dei cum viro mirae pulchritudinis, pontificalibus ornamentis decorato, domino scilicet Brinolpho quondam Scarenensi episcopo conspicebat. Cui Virgo dixit: Scias, Filia, quod iste episcopus honoravit me in vita sua, et honorem opere confirmavit; cuius vita, quam acceptabilis fuerit Deo, odor, quem sensisti, demonstrat. Nunc autem anima ejus est in conspectu Dei, tamen corpus ejus jacet hic in terra sine honore, et sic ista margarita mihi dilecta locata est inter porcos.

63 Item cum adhuc esset magistra dominæ Blanchæ z, reginae Suetiae, capsulam eburneam pulcherrimam, in qua multae Sanctorum reliquiae claudabantur, obtinuit, inter quas pretiosi corporis S. Ludovici aa quidpiam, quod de Fran-

cia secum regina portarat, miscebatur: casu ergo accidente, capsula in loco minus decenti a servitoribus posita fuit, et oblita. Tunc beata Birgitta vidit in spiritu de supradicto vase splendidum lumen prodire, et admirata, vocem sic dicentem audivit: Ecce! Thesaurus Dei, qui honoratur in caelis, despicitur in terris; ideo transmigramus ad alia loca: quod ipsa audiens et poenitens in altari illud decenter collocari fecit. Cum peregrinationis causa esset in Orthona * in regno Neapolitano, apparuit ipsi S. Thomas Apostolus, cujus reliquiae ibi sunt, dicens: Revertere iterum huc, et ego tuum adimplebo desiderium. Cum ergo secunda vice illuc reverteretur, rursus B. Apostolus adveniens dixit: Diu desideratum tibi dabo; et absque cunctatione, nemine tangente, aut alias impellente, frusticulum ossis Apostoli Christi de capsula reliquiarum ad manus sanctae prosiliit Mulieris, quod illa gaudenter, suscipiens reverenter quoque studuit conservare. Aderant tunc namque dominus Thomas, Vexionensis episcopus bb, cum multis aliis, istius sunt testes miraculi.

64 Fuit in civitate Neapolitana in monasterio monialium, quod S. Crucis dicitur, soror quaedam, Clara nomine, sanctae, ut dicebatur, vitae; quae de capillis Virginis Mariae, ut aiebat, a Regina Sancia cc hac impetrarat conditione, ut nulli personae, nisi per quam certissime sciret honorandas, sanctissimas impertiretur reliquias. Cum ergo B. Maria * ad eandem civitatem veniret, praenominata Christi famula ad se illam vocari fecit, et tradens ei thesaurum pretiosum dixit: Propter Deum rogo te, ut illum recomdatum habeas, et sicut decet, venereris, quia, ut tibi eundem assignarem, edocta sum. Custodi ergo et conserva diligenter tibi depositum, quod tibi hodie commendo, et hoc erit tibi signum, quod haec loquar; quia cito moriar, et veniam ad illum Dominum meum, quem super omnia dilexit, et diligit anima. Paucis post hoc supervivens diebus quadam die, cum adhuc esset incolumis, Ecclesiae Sacramenta sibi petiit ministrari, quibus munita universae viam carnis est ingressa. Cum vero de veritate rei beata Birgitta anxietur, illa, quae veritatem noverat, apparuit ei dixitque: Quemadmodum creditur, et verum est, quod de Joachim et Anna ego nata sum, ita verum est, F quod meo in capite crines isti creverunt. Haec Maria, et ita nimirum spiritualis ejusdam affinitatis ratio exigebat, ut Matris pignus Sponsae Filii committeretur.

ANNOTATA.

a Petro, Vastenensi dein confessori, Alphonso Giennensi olim episcopo, et Petro Alcastrensi, quibus familiaribus potissimum usa est.

b Vide mox dicta ad lit. a.

c De quo numm. 26 et 27 Comment. prae. vii.

d Ecclesiastæ 3 §. 1, qui liber a plerisque Salomoni adscribitur.

e Anno 1344, quo obiit maritus ejus Ulpho, ut dictum non semel fuit.

f Anno, ut item dictum est saepe, 1346.

g S. Catharina.

h Nimirum Compostellæ.

i De hoc aliisque hic memoratis S. Birgittæ itineribus

A. BERTHOLD.

* Ortona

bb

E

ferbatur veneratione et amore.

cc

* l. Birgitta

A. BERTHOLD.

itineribus vide dicta in Commentario prævio: de Compostellano, Norvegiano etc; § 9: de Neapolitano § 20; de Assisiensi § 19.

k Dicuntur illorum corpora ex Oriente Constantinopolim, inde Mediolanum ac tandem Coloniā seculo XII translata Frederici Enobarbi tempore.

l Inter reliquias septennio quolibet Aquisgrani populo ostendi solitas numeratur indusium B. Mariæ Virginis, quod a Carolo Magno illic depositum ferunt.

m Oppidum est Galliæ in Provincia: de reliquiis vero S. Mariæ Magdalene, eo loci servatis, vide tom. v Junii pagg. 215 et 223.

n Tarasco in eadem provincia est, et præcipuo illic in honore est S. Martha, Christi hospita, de qua vide dicta in Opere nostro ad diem 29 Julii, quem sibi sacrum habet.

o S. Andreæ Amalphie, S. Thomæ vero Ortonæ: uterque locus in regno Neapolitano situs est. Vide Comment. præv. numm. 294, 296, et 297.

p Vide num. 200 et et seq.

B q In Apulia. Vide num. 298 Comment. prævii.

r Quiescit S. Ambrosii corpus Mediolani in sui nominis basilica; S. Augustini reliquiæ præcipuæ Ticini in Insubria. Vide dicta in Opere nostro ad diem 28 Augusti.

f De S. Fransco prolux tractatum est in Opere nostro ad diem 4 Octobris. De hac S. Birgittæ peregrinatione actum est numm. 289 et tribus seqq. Comment. prævii. Assisium est civitas Umbriæ.

t Nidrosiæ (vulgo Drontheim) in Norvegia præcipue cultum: dies 29 Julii illi sacer est, ad quem in Opus nostrum illatus est. Vide num. 123 Comment. prævii.

u Anno 1372 Neapoli.

x Alterum suum filium.

y Scara sita est in Vestrogothia, Succiæ provincia

z Joannis I, comitis Namurcensis filix, Regi Sueciæ Magno nuptæ; cujus magistra aulæ S. Birgitta aliquando fuit. Vide plura § 8 Commentarii prævii.

aa Galliarum regis, cujus gesta fuse illustrata

C apud nos habes ad diem 25 Augusti.

bb Vexio civitas Smalandiæ est in Suecia.

cc Vide Annotata in cap. 3 lit q.

CAPUT V.

De pudicitia et castitate ejus, jejuniis et pœnitentiis.

Castitatem perpetuo coluit;

*supple: diebus

Quamquam B. Birgitta conjugio fuerat astricta, semper tamen castissimam, pudicissimamque fuisse, magisque continentiam, quam carnalem copulam dilexisse, probatur. Nam, quemadmodum filix suæ Catharinæ referre consueverat, antequam nuberet, in sancta virginitate Deo cunctis vitæ suæ quam maxime deservire cupiebat, maluisseque, ut aiebat, mortem subire, quam matrimonium: dum vero desponsaretur viro, licet eleganti, non libens, sed reitens, parentibus tamen de-

mum consentiebat. Desponsata ergo magnifico viro domino Ulphoni de Ulphon, Principi a Nericiæ, circiter biennium amplexum tibi differentes orabant jugiter, ut, si convenire deberent, talem prolem gignerent, quæ nunquam Deum offenderet, sed sibi indefesse serviret; consummatoque matrimonio, omni vice, qua in id ipsum redire debuissent, orationem præmittentes, postulabant obnixius, ne peccare eos contingeret, sed fructum bonum Deo gratum de se producerent: in Quadragesima autem conjunctionem devitantes, maritus quidem in lecto, ipsa vero super tapetum banco b superpositum decumbebat. Testimonium sibi perhibet Dominus Alphonsus, quod adeo in gestibus erat morigerata et honesta, quod bene conjici poterat, innatam sibi fore castitatis virtutem: etenim nec aspectum oculorum erigebat a terra, verum cum magna pudicitia et gravitate, uno et unico viro suo vita functo, nemini alii de cetero voluit copulari, sed casto fidelique amore suum amplectens Creatorem, ac diligens, illique se totam penitus impendens, eundem Deum ac Dominum suum et filium Virginis Jesum Christum sponsum merebatur accipere.

66 Hinc est, quod in primo Revelationum libro, xxxviii cap. Pater loquitur ad Filium dicens: Ecce fili, hanc novam Sponsam assigno tibi etc. Hinc etiam in secundo capite ejusdem libri dicit Sponsus ad Sponsam: Ego elegi te, et assumpsi te mihi in Sponsam, ut ostendam tibi secreta mea, quia mihi sic placet. Tu etiam quodam jure facta es mea, cum in morte mariti tui voluntatem tuam in manus meas assignasti; cum etiam, eo defuncto, cogitasti et rogasti, quomodo pauper pro me esse posses, et voluisti omnia pro me relinquere: et ideo jure facta es mea, et oportuit me pro tanta charitate tibi providere; propterea assumo te mihi in Sponsam et in meam propriam delectationem, qualem Deum decet habere cum anima casta. Hæc ibi. Hinc insuper velut acceptam Sponsam ornari atque ad nuptias præparari eam decet: cum in loco supra notato immediate loquitur ad eandem dicens: Ad Sponsam igitur pertinet paratam esse, quando Sponsus voluerit nuptias facere, ut sit ornata decenter et munda.

67 Tunc bene mundaris, si cogitatio tua semper sit circa peccata tua, quomodo te in Baptismo de peccato Adæ mundavi, quoties in peccata lapsam te supportavi et sustinui: debet etiam Sponsa habere signa Sponsi sui in pectore, hoc est, attendere beneficia et opera, quæ pro te feci, scilicet, quod nobiliter te creavi tibi dando corpus et animam, quam nobiliter te ditavi dando sanitatem et temporalia; quam dulciter te ad gratiam reduxi, cum pro te mortuus fui et hæreditatem amissam tibi restitui, habere volueris. Sponsa debet etiam facere voluntatem Sponsi, quæ est voluntas mea, nisi quod velit deligere me super omnia, et nihil velle aliud, nisi me. Hinc est etiam, quod provido, fidelique servo suo custodiendam, alendamque eandem Sponsam suam cælestis Sponsus tradit. Loquitur enim angelus ad Christum in cap. xvi, vi libri: Laus sit tibi, Domine mi, ab omni exercitu tuo pro omni dilectione; tu assignasti custodiæ meæ hanc Sponsam hic stantem. Ecce ipsam tibi iterum reassigno etc. Hinc quoque spirituales ex ea filios procreandos repromittit, cum

A cum in primo libro cap. xx eidem inquit, inter cætera dicens: Eris enim fructifera semine spirituali multis profutura etc.

et a Deipara
68 Rursum Virgo Mater Dei paulo ante ipsius Sponsæ obitum loquebatur sibi dicens: Si fæmina infirma parit, omnes filii ejus, quos parit, infirmantur: sed tu paries filios sanos ac fortes et Deo devotos, et ideo sanaberis melius, quam unquam prius fueras, et non morieris; sed vives, et venies ad locum tibi promissum et paratum. Nam S. Franciscus diu fuit infirmus, attamen tunc fecit fructum, et velle Dei, sed postea sanatus fuit, et facit majora, quam infirmus. Sed querere potes, quare tantum infirmitas tua prolongatur, naturaque ac fortitudo consumitur? Respondeo tibi, quod Filius meus dixit tibi in Jerusalem, quod peccata tua dimissa fuerant tibi, quando templum sancti ipsius sepulchri ingrediebaris, ac si tunc de Baptismo levareris; sed non dixit tibi, quod nihil pati deberes, quamdiu in hac vita vives. Ideo voluntas Dei est, ut charitas hominis respondeat charitati Dei, et quod neglectum per B penitentiam dilatur. Reminiscere insuper, me sapius dixisse tibi, quod Filii mei meaque verba spiritualiter ac corporaliter possint intelligi, quemadmodum in Stralesondis c dixi tibi: quod si ante verborum istorum perfectionem vocata fueris de mundo, propter voluntatem tamen bonam monacha censeberis, nec non cunctorum tibi promissorum particeps eris. Hæc Maria cap. LXVII Revelat. Extravag.

in murum,
69 Hoc verbum ex eo forsitan dicitur, quia, prout in fine brevis ipsius Legendæ continetur, a Sponso suo sibi fuerat promissum, quatenus in monacham ante ipsius Sponsi altare vestienda, consecrandaque fuerat. Item sex diebus ante felicem suum transitum loquebatur illa, quæ supra, dicens: Quid dicunt medici? Nonne, quod morieris? Vere filia ipsi non attendunt, quid est mori: nam ille moritur, qui separatur a Deo, qui obdunatur in peccato, qui immunditias peccatorum per confessionem non evomit; ille etiam mortuus est, qui non credit Deum, nec diligit Creatorem suum, sed ille vivit, et non moritur, qui semper timet Deum, qui confitendo peccata sua purgat, qui ad Deum suum toto annixu suo pervenire desiderat. Verum quia Deus naturarum loquitur tecum, qui etiam contra naturam disponit, et tenet vitam tuam, ideo in medicamentis non est salus, nec vita, sed nec etiam necesse est initi medicinis, quia modicum tempus modico indiget cibo. Denique alma Christi Mater Sponsam Filii sui, nurum suam censuit appellandam, ut habes vi libro, cap. LXXXVIII, dicens: Sicut Filius meus imposuit tibi nomen novæ Sponsæ suæ, sic ego voco te nunc Nurum Filii mei; nam sicut pater et mater senescentes et quiescentes imponunt nurui onus, et dicunt ei ea, quæ sunt facienda in domo; sic Deus et ego in cordibus hominum senes et frigidi a charitate eorum, indicare volumus amicis nostris in mundo per te voluntatem nostram.

et ab utroque familia viter habita.
70 Tanti proinde, tamque venusti Sponsi, quamvis castissimi, amore Sponsa languens, floribus fulta virtutum, malisque stipata virtuosorum actuum suorum, nutu oculorum eundem ad se advolare faciebat, in cuius amplexus ruens, et oris sui osculo osculari se deposcens ineffabilibus cum eo delectationibus jucundata, vere dicere poterat: Delectationes in dextera tua

usque in finem. Quali nempe oblectamento pudicitæ mater castitatisque alumna, cum excellentissimo atque castissimo suo cælesti Sponso, specioso forma præ filiis hominum, frequentissime fruebatur in cap. xxxii, lib. primi poteris invenire; ubi Christus seiscitatur ab ea inquis: Dic mihi tertio, utrum tibi placet delectatio carnis, quam prius habuisti; an delectatio Spiritus, quam nunc habes? Et illa respondit: Pudor est in corde meo cogitare de illa carnis delectatione priori, et est mihi nunc quasi venenum, et eo nunc amarior, quo prius eam dilexi ferventius. Mallem enim mori, quam unquam in illam redire, et nulla est comparatio hujus spiritualis delectationis ad illam. Tentata est aliquando Sponsa Christi de cogitationibus immundis, cui Virgo Maria apparens dixit: Diabolus est sicut explorator immundus, quærens accusare et impedire bonos; ideo tu conare, et ora, quodocunque teneris, quia desiderium bonum et conatus imputabitur tibi pro oratione, et si sordida adventitia non poteris rejicere a mente tua, illi conatus reputabuntur tibi ad coronam, dum non consenseris in illis E sordidis cogitationibus et sint contra voluntatem tuam.

71 Macerabat jugiter Dei Famula multisque modis carnem suam, et spiritui servire cogebat, castigans cum Apostolo corpus suum et in servitum redigens, ne, dum aliis prædicasset, sive alios informasset, ipsa reproba efficeretur. Quia in re vigiliis, jejuniis et disciplinis, aliisque penitentiis, et carnis afflictionibus insistens Deo exhibebat corpus suum hostiam vivam, sanctam, Deo placentem, rationabile nihilominus obsequium suum; quemadmodum Bonifacius Papa IX in suis epistolis brevibus admodum explicans verbis. Post mariti, inquit, mortem ob reverentiam SS. Trinitatis ad nudam carnem quandam F d cordam de canape d cum plerisque nodis detulit stricte ligatam. Et similiter circa singulas tybias subtus genua singulas cordas similiter connodatas etiam tempore infirmitatis detulit: nec pannis lineis, præterquam in capite, usa est. Vestes hyssidas circa carnem, superius vero non secundum personæ conditionem; sed multum humiles et abjectas deportavit, et non solum eas, quas S. mater jubet Ecclesia, vigiliis seu jejunia observabat; sed alia multa superaddebat, ut etiam ultra Ecclesiæ mandatum quater in hebdomada jejunaret, et similiter, conjuge nondum vita functo, et post obitum ejus continue usque ad paucos annos ante suum felicem transitum solitis pannis induta super tapeto, absque paleis, culcitra vel similibus ad terram vel pavimentum posito, corpus ab orationibus et abstinentiis ac labore divino fessum tenui et brevi somno recreabat.

72 Singulis quoque sextis feriis beatissima Sponsa Christi ob memoriam sacratissimæ passionis Domini nostri Jesu Christi pane duntaxat et aqua contenta jejunium non omisit. Cum etiam multos alios dies ob diversorum Sanctorum reverentiam simili abstinentia pertransiret, et sive jejunio abstinere, sive aliter discumberet, cum sobriissima erat, de mensa surgebat, non saturata, sed refecta. Eisdem quoque sextis feriis de candelis cereis accensis stillas candentes et ignitas eliquabat super nudam carnem, ita ut adustæ cicatrices continue remanerent, et gentianam e amarissimam herbam seu radicem ejus retinebat

A. BERTHOLD.

Duro admodum

F

usa est

A. BERTHOL-
DO.

retinebat in ore. Romæ insuper degens non rigorem frigoris, non æstivos calores, non impedimenta viæ lutosæ, non pluviarum, aut nivium seu grandinum asperitates curans, stationes per singulas ecclesias ordinatas, variasque alias sanctas ecclesias visitans, licet eques pro suis facultatibus ire potuisset, tamen supra extenuati corporis vires enitens, peditans visitavit. Omni die tot tamque longis genuflectionibus usa fuit, ut genua ejus rigerent in duritiem, ut ita dixerim, camelorum. Hucusque Bonifacius f.

f
vitæ genere,

73 Verum ut hoc, quod de jejunio et abstinencia dictum est, plenius disseratur; sciendum est, quod per totum anni circulum (ut etiam præfatum est) in sextis feriis in pane et aqua jejunabat. Item vigiliis gloriosæ Virginis Matris Dei, Sanctissimæ Trinitatis, Corporis Christi, SS. Angelorum, Octavam sanctorum omnium Apostolorum, sancti Joannis Baptistæ, Joannis ante Portam Latinam, Laurentii, Vincentii, Clementis, Dionysii, Sebastiani, Olavi regis Norwegiæ, sanctorum confessorum Nicolai, Benedicti, Francisci, Sigfridi, sanctarum Virginum Catharinæ, Agnetis, Margarethæ, Cæciliæ et Agathæ, ac etiam Magdalene pari jejunio peragebat. Cum marito quoque discumbens, lautioribus ferculis caute sepositis, utebatur grossioribus g, et, quod adhuc magis est, magnæque virtutis et continentie præconium, timens interdum redargui ab eodem suo complice, qui panis et aquæ jejunium aspernabatur, sedens quidem cum ipso ad mensam, argenteum vas desuper cum coopertorio clausum, ubi clam puram aquam detinebat, secum habens, fingebat se eisdem vesci, quibus et ille; sed revera pane duntaxat, et aqua tunc reficiebatur.

adeo ut ejus
hac in re

74 Fugiebat namque summopere jactantiam et singularitatem pro posse devitabat, singulorum quoque moribus humiliter cœquando; unde si quando cum magnatibus sedere eam contigisset, de singulis ferculis frusticulum ori suo applicuit, simulans se de omnibus comedere, cum ab omnibus fere abstineret. Tam fervens spiritu erat, quod non frigus, non calorem, non quasvis corporis molestias seu incommoda verebatur, quo minus conceptum animi vigorem exequeretur. Quapropter a confessoribus nonnunquam et spiritualibus, imo et cælo etiam correpta monebatur de nimis poenitentis, excessivisque laboribus. Unde in vi libro, cap. xci scriptum est, quod, cum Sponsa ipsa esset nimis de jejuniis et vigiliis, ac aliis in capite et corpore defectuosa adeo, quod divinorum verborum minus capax fieret, Christus dixit ei: Vade et da corpori moderata necessaria; quia sic placet mihi, ut caro habeat moderata necessaria et anima non impediat a spiritualibus propter ejus defectum.

fervor non
semel fuerit
reprimendus.

75 In iv vero libro Agnes loquitur ad Birgittam dicens: Filia, sta stabilis et non retrocedas, quia serpens mordens jacet ante talos: nec etiam plus debito procedas, quia cuspis lanceæ acutæ ante te stat, a qua si plus justo processeris, vulneraberis. Quemadmodum etiam in vi lib., cap. xvii in Additione scriptum est, tentata fuit alio tempore Christi Sponsa de gastrimargia graviter in tantum, etc. Item cum similiter, vivente marito, lectum suum per quandam carpentarium solemnius, et curiosius solito in domo sua in villa de Ulphon parari fecisset; tunc quasi ab una manu tam valenter in capite percussa fuit, quod vix movere se poterat præ do-

lore. Ducta ad aliam partem audivit quasi de pariete vocem dicentem sibi sic: Ego non stabam, sed pendebam in cruce; nec caput meum habuit reclinatorium, et tu tibi tantam curiositatem quæris, et quietem. His ergo auditis, amare commissam deflens culpam illico curata est, et postea, cum, potuit, in straminibus potius et pelle ursina dormiebat, quam in lecto etc. Nota diligenter et fac similiter.

ANNOTATA.

a Seu potius legifero, de quo apud Suecos munere vide dicta num. 64 et seq. Commentarii prævii.

b Seu Scamno.

c Pomeraniæ oppido.

d Alias Cannabe.

e Vide Annotata in cap. 3 Vitæ S. Birgittæ, a Birgero scriptæ lit. o.

f Vide num. 421 et seq. Comment. prævii.

g Crassioribus.

LIBER II

E

De acceptis gratis et divinis charismatibus.

PROCEMIUM

Deus benedictus, qui vult omnes homines salvos fieri, et ad agnitionem veritatis venire, Sanctos suos, ab æterno electos, multis in hoc mundo decorando miraculis insigniter consuevit demonstrare insignes, ut, quorum merita sibi soli cuncta cernenti videbantur, prodentibus signis, etiam hominibus, quales essent, innotesceret; quatenus, quorum mirabantur signorum excellentiam, sectarentur fidem, imitarentur propositum, virtutemque operum consequerentur: unde Deus in Sanctis suis non solum appareret mirabilis, verum etiam fieret laudabilis. Hinc est, quod * B. Birgittam ob amorem excessivum et singularem virtutum prærogativam Sponsam suam Christus vocare decrevisset, quam plurimis carismatum privilegiis sublimare eam voluit, ut ex manifestis donorum præconiis, latentium quoque virtutum insignia conjecturari debuissent, et antequam * per virtutem mentis soli Deo cognita erat, per gratiam ipsius Dei largientis etiam hominibus fieret manifesta. Ac vero, quia visionum revelationumque cælestium privilegio mirabiliter decorata fuit, quo plerorumque arcana sæpe numero proderentur, divina Providentia egit, ut ipsius quoque excelsa præconia visionibus ac revelationibus panderentur. Nam, ut de aliis taceam, quæ vel ante vel post suum dignissimum ortum apparuerunt, quæque in recensita Legenda commemorantur, ad ea tantum me converto, quæ deinde contigerunt, quæ, quia cunctorum suorum præsentia sunt donorum, in hoc secundo libro, qui de acceptis gratis prænotatur, primo loco tractantur.

Birgittam
Deus variis
gratis deco-
ravit hoc li-
bro describen-
dis.

* suppl:
cum

* an et que
ante?

CAPUT

CAPUT I.

De Visionibus et Revelationibus, quas pleræque piæ* de ea habuerunt, et gratia ejus sanitatum.* suppl. :
personæVariis, quan-
ta futura
esset
a
b

Fuit itaque conversus quidam, Gerbinus a nomine, in regno Suetiæ in monasterio Alvastris Cisterciensis Ordinis *b*, qui in quadraginta annis monasterium suum nunquam est egressus: sed diebus ac noctibus orationibus vacans, hanc promeruit gratiam, quod novem choros Angelorum in oratione quasi quotidie vidit, et in elevatione corporis Christi, Christum in specie puerili crebro conspexit: hic frater, cum beata Birgitta venisset ad monasterium *c* et resideret ibi, adjurans in corde suo dixit: Cur ista Domina sedet hic in monasterio monachorum, contra Regulam nostram inducens novam consuetudinem? Tunc raptus in quodam excessu mentis audivit vocem clare sibi dicentem: Noli admirari: hæc est amica Dei et ad hoc venit, ut sub monte isto flores colligat, de quibus multi etiam ultra mare et usque ad fines mundi recipiant medicinam. Rursum idem frater vidit eam elevatam de terra, et de ore ejus quasi flumen egrediens, et tunc audivit in spiritu: Hæc est Mulier, quæ a finibus terre veniens propinabit gentibus sapientiam, et hoc erit tibi signum, quod ipsa de ore Dei dictura est tibi finem vitæ tuæ, et exultabis in verbis et adventu ejus et complebitur citius desiderium tuum, ne videas mala, quæ dicturus est Dominus super domum istam.

S. Birgitta.

78 Prior præfati monasterii *d* confessor B. Birgittæ in confessione ab ea se audivisse asseruit, quod tamen et a domino Thoma, Vexionensi *e* episcopo, et a domino Sigismundo, Strengeniensi *f* episcopo acceperat, quod scilicet monialis sanctæ vitæ in ipsa Strengensi diocesi in monasterio Montis sancti, etiam Cisterciensis Ordinis in regno Suetiæ *g*, Catharina nomine fuerat, quæ hanc a Deo gratiam obtinuerat, quod Virgo Maria, apparens ei, inter multa, quæ sibi loquebatur, hoc quoque dixit: Monstrabo tibi, inquit, me esse Matrem Dei, et presentabo te Filio meo: hæc itaque domina, cum familiaritate cum B. Birgittæ loqueretur, inquit ad eam: Attende, o domina Birgitta, quia non ad jactantiam tuam, nec ad meam hoc dissero laudem, sed ad Dei tantum honorem respectum habens, audivi enim in oratione mea vocem mihi taliter dicentem: Scito, quod adhuc dicetur: Felix Birgitta, quæ etsi modo contemnitur in terris, honorabitur in caelis, et, qui sunt nascituri, prædicabunt nomen ejus. Ideo esto constans, quia sine dubio, sicut audivi, ita perficietur.

revelatum
fuit:
h

79 In mense primo, quo B. Birgitta pervenit *h* ad monasterium S. Mariæ de Alvastra, apparuit ei in oratione quædam Domina mortua, sibi notissima, dicens: Tibi dabitur intelligentia spiritualium: ideo humilia te in omnibus, et ut certius scias, quod hæc loquar, triplex ti-

bi dabo signum: Primum, quod pro mea pertinacia conscientiæ graviter sum purgata. Secundum, quod vir meus, qui modo non est vir meus, quaerit alteri contra Deum conjungi, quod tam sibi, quam posteris cadet in tribulationem. Tertium est, quod tu transibis mare et in loco glorioso, scilicet Romæ, morieris *i*. Apparuit ei eadem secundo dicens: Ego indicare tibi volo de statu meo, quia sic placet Deo, ut quemadmodum dileximus nos invicem viventes in carne, ita modo diligamus in spiritu. Ego per similitudinem loquendo quasi in spisso vitro sum posita, valens quidem audire, sed nondum ad optata venire. Sic ego intelligere et desiderare et sperare possum illa æterna et desideratissima gaudia, sed nondum perveni ad plenum, donec, ad velle Dei vitrum sit gracilius et subtilius, et hoc est, quia dno me in mundo gravabant, videlicet viæ* facillitas, et quod de his, quæ habebam, minus contentabar, semper affectans habere plura. Quare inducas eos, qui amici mei erant, ut calices, quibus pretiosissimus ille Redemptoris nostri sanguis pro omnium redemptione et salute effusus *E* est, sanctificentur, fieri faciant, et pro me Deo offerant. Secundo per annum ab his, qui Dei sunt amici, memoria mei fiat; hujusmodi quippe suffragiis haud dubium ab ista citius eripiar pæna. Rursum prælibatam Dominam in visione videns audivit ab ea: Quod concupivi jam habeo: tradita enim sunt oblivioni priora tormenta, et amor jam perfectus est. Tu vero esto obediens, quia in societatem magnorum ventura es.

80 Item quædam Domina de regno Suetiæ de civitate Scocolynensi *k*, cum esset in peregrinatione prope S. Jacobum in Galicia in quadam ecclesia vidit Crucifixum in pariete depictum, quem diligenter cum devotione atque compassionem intuens, vocem sibi dicentem audivit: Ubicumque videris istam imaginem, ibi manebis, ibique morieris: igitur ad patriam rediens, domi aliquamdiu permansit; dein versus Romam iter accipiens, cum civitatem Montis Flasconis *l* introisset, in domo ejusdam dominæ similem ei, quam in Hispania prius viderat, perspexit imaginem, quæ ad eam taliter loquebatur: Hic ingredieris et permanebis: ego vero istius domus dominæ animum inclinabo, ut tradat tibi in ea mansionem. Recepta igitur ibidem in reclusionem permansit, multisque lacrymis, jejuniis et orationibus perseverans, vitam duxit exemplarem atque miraculosam; demum, ut ipsamet B. Birgittæ ac domino Petro, ejus confessori, narravit, vidit aliquando in somnis columnam, supra quam multæ turbæ circumstantes aspicebant et mirabantur: de ore autem ipsius quasi ros exibat, rosæque albæ et rubræ, quarum odore homines lætabantur. Expergefata vero sequenti nocte vocem sibi dicentem audivit: Quam vidisti, est domina Birgitta, Romæ existens, domina tua, quæ afferet vinum de longinquis partibus cum rosis mixtum et dabit sitientibus peregrinis.

81 Ræchmundus, Prior de Ordine Prædicatorum, difficulter hanc gratiam Revelationum divinarum credens, vidit dormiens, ignem de caelo in beatam Birgittam descendentem: admirans itaque, atque de somno evigilans et illusionem putans, iterum obdormivit, viditque tunc, quod ignis ille de ore prædictæ Domine egrediens,

A. BERTWOL-
DO.

an vite

alteri tam-
quam colu-
mnæ insistenti,
k

F

alteri tam-
quam coro-
næ 7 ornata,

A. Benthol-
do. egrediens, multum circumstantes inflammabat; sed et vocem, Quis ignem istum, ut non egrediatur, prohibere poterit? resonantem audivit: Ego enim ipsa Potentia divina ad Orientem et Occidentem, ad Aquilonem et Austrum emittam illum. Post hoc autem Prior præfatus, confirmator et defensor indultæ gratiæ Christi Famulæ sanctorumque verborum confirmator *, exstitit et devotus. Schweningo monachus, qui abbas Warrensis Ordinis Cisterciensis *m* postea fuit factus, ad S. Jacobum electam a Deo Peregrinam comitando, graviter in via infirmatus est, qui, ex se ad horam raptus, vidit æterni Regis Sponsam quasi septem coronis coronatam, viditque solem totum denigratum: qui miratus a quodam pulcherrimo, sibi assistente, hujuscemodi audivit verba: Ecce mirabile est, quod dico: sol iste magnus, qui est princeps istius regni Suetiæ, qui sicut sol fulserat, obscurabitur, et erit despectissimus, opprobriumque hominum. Sed mulier ista Birgitta habebit spiritum septiformis gratiæ Dei, quam significant septem coronæ, quas vidisti, et hoc erit tibi signum, quod tu sanaberis ab ista infirmitate, et reverteris ad tuos, ad altioreque gradum elevaberis. Qui postea rediens factus est abbas, proficiens de virtute in virtutem, multa devotione convaluit.

interdum ut
in aëre
n. 82 Fuit quidam frater Joannes de Pormaton *n*, prout multorum testabatur opinio, spiritualis utique multumque devotus: hic sub iurejurando testificatus est, quod, dum scilicet in ecclesia S. Joannis Lateranensis in Roma reverteretur, prope Coliseum *o* vidit ancillam Christi ad dictam ecclesiam quamplurimis sociatam, commeantem in aëre, quasi cubitis duobus elevatam, et quasi navi super aquam firmo gressu aëra fulcantem: perterritus homo, timens, ne forsitan falleretur in visu, attente per aliquod spatium in eam defixis oculis, volitantem prorsus cum stupore intuebatur. Item secundo, dum Missarum solemniam in majori altari prænominate ecclesiæ celebrarentur, decantata Epistola, vidit eam, ut prius, e terra subactam, * in sublimi gradientem. Rursum tertio idem ipse de ecclesia S. Crucis *p* properantem, et tunc faciem ejus, velut sole radiantem, a longe intuebatur; de quo non modica admiratione permotus, ne oculorum acies in hac fortassis visione oberraret, præstolabatur eam diligentius intuendo, semper tamen micantem faciem adeo, quod præ fulgoris magnitudine in eam intendere nequiret, conspiciebat. Cumque sanctissima Mulier, cunctisque admiranda paululum pertransisset, conversus frater Joannes, et ad eam intuitum reflectens, velut solares radios post tergum ipsius procedere et versus cælum ascendere vidisse se, fatebatur.

elevata visa
fuit, obse-
ravit. 83 Denique frater Angelus de Hispania, presbyter et eremita de Monte Cervo testatur, quod, cum esset Romæ in una camera cum fratre Andrea de Luca, beata Birgitta, quæ in eadem domo erat, per quendam suum nepotem vocari eum fecit: tunc ipse cum licentia fratris Andree ivit ad illam, et dum per scapham * descendere; visum sibi fuerat, quod altioris solito stature existeret felix Vidua: nesciebat autem utrum in aëra suspensa esset, vel non. Videbatur quoque sibi, quod quasi splendor quidam de ipsius facie refulgeret, quo ipsam minime cognoscere poterat, donec illa secum sermonem finierat: tunc vero fulgor evanuit, et in con-

sueta corporis statura Sponsa Christi apparuit. D Cum adhuc viveret Famula Dei, dominus Abuen-
sis *q* episcopus in Francia et Anglia divina le-
gatione fungebatur: cumque præfatorum reges
regnorum ad Dei verba suscipienda, quæ eorundem regnorum guerram tangunt, quæque in iv libro Revelationum in aliquibus capitulis continentur, minus benevolos intueretur, turbatus in corde, non parvo mentis suæ mœrore interea conficiebatur, cui obdormienti B. Birgitta apparuit dicens: Cur turbaris? Redibis ad patriam prospere, et faciens fructum animarum. Sed scito, quod nondum finietur plaga eorum, ad quos missus es, quia indurata sunt corda eorum contra Deum, et turbabuntur adhuc, donec humilientur.

84 Quemadmodum Christus in mundo corporaliter degens, dum verbis doctrinæ animarum salutem ardentissime procurasset, ad sananda interdum corpora se mystice transferebat, ut per hoc, quod visibiliter operatur exterius, animarum se medicum comprobaret interius: sic Sponsæ Christi accidit: etenim cum inimica, ut ita dixerim, verba, valetudinibus animarum salubriter medentia, charitate magna occidenti jam mundo per eam Christus edidisset; corpora nihilominus variis languoribus infecta pristinae salutis voluit restituere per eandem, ut, dum ex facto miraculo et in corpore patrato dextera in ea pateret Excelsi, quia ipse erat, qui per illam loquebatur ad sanandas animas fidelium, ab omnibus posset credi. Itaque domina Catharina, uxor quondam domini Nicolai militis, adjurata fatebatur, quod ipsius filius parvulus, CAROLUS nomine, in tenera tunc ætate constitutus vehementer atque continue per annos duos morbum patiebatur epilepticum; ex quo ipsa anxia nimis ac tristis B. Birgittæ, tunc Romæ degenti, humiliter scribendo supplicavit, quod pro filio suo Dominum exorare dignaretur. Cui illa scribendo respondit, quod de infirmitate filii turbari vel tristari amplius non deberet, pro certo sciens, quod ulterius illi nocitura non esset, et ita factum est: nam ipsa hora, qua Romæ litera pingebatur, sicut in veritate compertum est, sanabatur puer in patria.

85 Romæ vero sanctuarium peragrans pauperulam nomine DVORERVA, de regno Norwegiæ ante portas ecclesiæ S. Prædixis *r* solam seminecem jacentem reperit quadam vice; hanc intuens, miserata calamitatis ipsius, ad hospitale S. Antonii, quod non longe aberat, personaliter deferre tentavit; sed non prævalens sola, a domino Magno, capellano suo, juvari se annuit, sicque ad hospitale illam ambo pariter detulerunt. Postea vero domum suam eam venire faciens, agnito, quod morbo laboraret supradicto, oravit ad Dominum, traditoque sibi de proprio Pater pro tuitionis munusculo, confestim ab illa ægritudine liberata fuit; adeo quod nequaquam amplius, quousque vixit, eam invasit.

86 In civitate Neapolitana puer, nomine Esau, filius domini Manets de Pedemonte, nepos Domini Nicolai de Accioliis *s* de Florentia *t*, quondam reginæ *u* Siciliæ magni seneschalli, decem circiter habens annos, infirmus valde ex ectica valetudine, consumptus et desiccatus in corpore in tantum, quod a medicis omnimode desperabatur, per dominam Lapam, ipsius pueri matrem S. Birgittæ præsentabatur: supplicabat

Cum adhuc
viveret,

E

geminam epi-
leptim,

r

febrem hecti-
cam,

s

t u

A supplicabat enim obnixius mater pro filio Sponsae Christi, quatenus suis meritis et intercessionibus infirmanti puero subveniret: cujus illa corpus huiusmodi contractans, signaculum tandem S. Crucis super ipsius signavit ventrem; quo protinus infirmus convalescens perfectae sanitati restitutus est.

87 Item Romae puer septem annorum, GENALUS nomine, filius illustris viri domini Latini de Ursinis, qui cum uxore sua domina Soritia singulari devotione atque familiaritate recolendae Viduae jungebatur, fluxum ventris cum acutissimis continuis febris incurerat, quem per dies plurimos passus, a medicis derelictus, nequaquam evasurus putabatur. Audiens vero hoc pueri mater, commota sunt viscera ejus super filium suum, et mittens festinanter magna cum devotione Christi Famulam adoravit: dicebat enim intra se: Venerit tantum et tetigerit filium meum, salvus erit. Quid plura? Venit Mulier sancta domum, cameramque ingreditur, omnes ejicit, seque protinus in orationem ponit: demum ad puerum, lectulo decumbentem B pergens mantelli sui fimbriam posuit super eum, faciemque suam pueri faciei conglutinans, parva mora super eundem incubuit: surgens vero dixit infantulo: Dormi, fili, dormi; et matre vocata, quam primitus cum omnibus egredi jusserat; non, inquit, moritur puer; sed dormit, et abiit. Puer autem a somno post paululum excitatus, pannis, quibus indui solitus erat, petitis et acceptis, sanus surrexit e lectulo, moxque domum egressus cum suis, ludebat coetaneis.

88 Dominus Robertus, olim canonicus S. Joannis majoris in Neapoli, postmodum vero monachus Cisterciensis, ex indiscreta, ut putabatur, abstinentia demens effectus, precibus S. Mulieris fuit tandem perfecte curatus, de quo per Revelationem S. Birgittae Christus loquebatur dicens: Unus homo ad excolendum agrum vel vineam conductus erat, in qua non paucis diebus exsudare eum oportebat: ipse vero aviditate pecuniae totum volens lucrari una die propter nimium laborem infirmatus est: quo campus ille vel vinea pro majori parte linquebatur incultus; quare ipse amplius laborare non potuit, sique perdidit salarium, et opus remansit imperfectum. Talis fuit iste Robertus, pro quo tu oras, qui et ab hac infirmitate liberabitur.

89 Videtur hic continuandum, quod in Florentina civitate de quodam notario delirante constat esse factum: hic quippe in tantam devenerat insaniam, quod ferreis ligabatur catenis, ne furens quemquam invadere contigisset. Cumque lucida interdum intervalia haberet, dolebat amarissime, et de humano desperans auxilio litteras suas Sponsae Christi, Romae degenti, quibus apud Deum pro se intercedere precabatur, destinavit. Post hoc vidit in somnis gloriosissimum Joannem, quem praecipuo amore dilexit, cum quadam venerabili sibi assistente atque dicente: Haec Mulier de longinquis est partibus, quae pro te Romae interpellat: gratias ergo age Deo, quia sanaberis cito, qui sursum scribens geste rei ordinem Interventrio suae gratias agendo referebat.

90 Praeterea visitante se loca sancta in regno Siciliae, cum de monte Gariano x ad civitatem Manfridornam y descendisset, magister Thomas, episcopus Vexionensis z, suarum comes Octobris Tomus IV.

peregrinationum, casu accidente, sic graviter de equo cecidit, quod duae ipsius costae frangerentur, qui, de mane accita ad se Christi Sponsa, ad S. Nicolaum de Barro aa profectura, O inquit, Domina! est mihi gravissimum sine vestra praesentia, mihi gratissima, hic remanere, et vobis non minus grave arbitror, hic nostri causa subsistere: rogo ergo vos per amatorem vestrum Jesum Christum, quod eidem pro me precibus piis fuis, sanctissima manu vestra meum latus in ipsius nomine attraheretis. Tunc pia Mater, obortis praecompassione lacrymis, inquit; O Domine; ego reputor, quod non sum digna: sum enim peccatrix et indigna coram Deo; veruntamen omnes pariter Deum rogemus, ut ipse vestrae fidei satisfaciatur. Orans ergo et surgens latus episcopi tetigit dicens: Sanet te Dominus Jesus Christus. Vix verba finierat, cum tumor evanuit, dolor abscessit, sanusque surrexit, coeptum iter gaudens proseguendo.

91 In Italia in castro Sermonete bb, quod est comitis Fundorum cc, Catharina de Flandria, Sponsae Christi ancilla, gravibus febribus, et sinistri punctura lateris in tantum premebatur, quod de ejus vita modicum sperabatur: videns ergo domina Catharina, B. Birgittae filia, non licere sic, infirmante derelicta, abire, eamque inibi pro multis, et magnis expensis, nonnullisque incommodis sinistram valde praestolari, Matrem deprecata est, quatenus pro ancillae sanitate Dominum exoraret; quod cum a domino Petro, confessore ejus, etiam praeciperetur, extemplo ad patris jussionem in modum Crucis in terram prostrata, applicato ad terram ore, quantisper oravit: surgens autem ancillam vocavit ex nomine, quae protinus sana prosiliens, omnibus admirantibus, equitavit cum ceteris.

92 Dum dominus Latinus de Ursinis, quem paulo supra commemoravi, magnis quadam vice febribus aestuaret, B. Birgitta ad visitandum eum veniens, susurrando ad aurem ejus amicebilitate dixit: Confortare, quia non vult Deus, quod tu modo moriaris. Dum quodam tempore generosa vidua Resgotiam iret dd, dominus Magnus, capellanus, qui se comitabatur, prope Lodosam ee cum venisset, in capite graviter infirmari coepit in tantum, quod F nullo modo poterat equitare; mane autem facto, cum coeptum iter Mater sancta prosequi decrevisset, eo quod propter defectum victualium, et locum minus tutum anxietur de mora; sacerdos hoc audiens, vocari ad se illam fecit, et dixit: Ne, quæso, Domina, hic inter bestias me desolatum derelinquas: rogo ergo manum vestram capiti meo superimponite, et spero, me vestris orationibus fore sanandum. Confessore ejus itaque annuente, caput tetigit confessoris * dicens: O mi benignissime Jesu, sana eum, ad quod verbum surrexit infirmus, et robustior quam unquam prius fuerat, affectus, equum ascendebat.

93 Eo etiam tempore, quo Sponsa Christi adhuc in monasterio Alvastro residebat ff, in ipso primordio Christus apparuit sibi dicens: Dic ex parte mea fratri Petro suppriori, quod ego similis sum Domino, cujus Filii in duro cippo captivi tenebantur, qui misit legatos suos, ut filii sui liberarentur et praecaverent, ne in manus inimicorum suorum inciderent, quos putabant amicos: sic ego Deus multos habeo fi-

A. BERTHO-
DO.

lios inter Christianos, qui gravissimis diaboli laqueis captivantur, ideo ex charitate mitto eis verba mea, quæ per unam feminam loquor. Audi ergo tu, frater Petre, illam; et scribe in lingua Latina omnia verba, quæ ipsa tibi ex parte mea dicet, et dabo tibi pro qualibet littera non aurum, vel argentum, sed thesaurum, qui non veterascet. His auditis, frater Petrus inducias ad deliberandum cepit: onus tandem rejicere ex humilitate disponebat, partim se ad tantum opus indignum æstimans, partim vero de illusionem diaboli aliquantulum titubans. Cum ergo hæc secum agerentur; divinitus in ecclesia quodam sero percussus, statim cecidit quasi mortuus: omnium namque spirituum atque corporalium virum actu sublato, intellectum tantum sanum habebat. Monachi itaque sic in terra prostratum reperientes ad cellam deferendo super stratum suum eundem declinaverunt, ubi per magnum noctis spatium semivivus jacebat.

B
revelationum
suarum
scriptore,
sanavit.

94 Denique dispensatione divina talis se menti suæ cogitatio intulit: Fortassis, inquit, hoc patior, quia divinæ jussioni parere formidavi, et ait: O Domine Deus! Si hæc est causa, parce mihi, quia ecce paratus sum obedire tibi. Consensu itaque facto in corde, sine ulla mora curatus est, et vadens ad dominam Birgittam paratum se ad omnia offerebat: qui et sacrarum revelationum scriptor et B. Birgittæ venerandus confessor (sicut in principio hujus libri dictum est) effeci merebatur. Item loquitur Christus eidem de eodem: Ego percussi eum; quia volebat obedire, et postea sanavi eum; quia ego sum medicus ille, qui sanavi Tobiam et regem Israël: Dic ergo illi: Aggredere, et volve et revolve opus scripturarum verborum meorum, et scribe, quia dabo magistrum Mathiam, magistrum in lege mea, quæ tu scribes ab ore istius Mulieris, unde potentes humiliabuntur, et sapientes obmutescunt: scias pro certissimo, quod tale opus facere volo per verba mea; nec credas a maligno spiritu hæc verba procedere, quæ Mulier ista tibi locuta est; quia ea, quæ dico, operibus comprobabo. Rursus cum hic idem vehementem capitis dolorem a sua pueritia patetur, orante pro se Famula Dei, omnimodam recepit sanitatem. Orans enim illa audit, Vade, dic fratri Petro, quia a dolore capitis liberatus est. Scribat ergo audacter libros verborum meorum tibi revelatorum, quia ipse habebit adiutores.

ANNOTATA.

a Lib. 4 Revelationum cap. 121 vocatur Gerechinus.

b Vide lit. q in Annotatis in cap. 1 lib. 1.

c Sub annum 1345.

d Petrus, de quo sæpe alibi.

e Vide litt. bb in Annotatis in cap. 4 lib. 1.

f Stregnesia episcopalis sedes est in Sudermania, Sueciæ provincia.

g Hujus monasterii nec in Chronologia, nec in Indice monasteriorum Ordinis Cisterciensis meminuit Carolus de Visch, nisi forte sit monasterium Saba, alias Julita, quod in diecesi Stregnesiensi collocat.

h Anno, ut apparet, 1344 vel seq.

i Obiit anno 1373.

k Corrupte scripta videtur hæc vox: forte indicatur Skeningia, Sueciæ in Ostrogothia oppidum, aut Stockholmia.

l Civitas est in Patrimonio S. Petri.

m Varnhemium in diecesi Scarensi et Visigothia situm anno 1148 conditum est a Suerchero, Sueciæ rege, secundum Catalogum Genealogicum abbatiarum Ordinis Cisterciensis Ms.

n De Pornacio legitur in Scheda Nicolai comitis Nolani ad Alphonsum, Giennensem olim episcopum, apud Hormann pag. 814.

o Coliseum situm est inter montes Caelium, Palatinum et Esquilinum.

p Ecclesia illa collocatur ordine 13 inter ecclesias Regionis secundæ apud Pancirolum in Opere de Thesauris absconditis urbis Romæ, quam hic verosimiliter intelligendam puto.

q Aboënsis civitas in Finlandia sita est. Quis porro fuerit nominatim episcopus, S. Birgittæ ad Franciæ et Angliæ reges legatus, me latet.

r In capite Saburræ ad montem Esquilinum.

s Idem, cujus mortem S. Birgitta prædixit, cum anno 1366 Neapoli versaretur, ut dictum est num. 311 Commentarii prævii.

t In Tuscia.

u Joannæ, quæ ipsum ad hoc munus ecevit, ut scribit etiam Summontius lib. 3 Historiæ Neapolitanæ, pag. 471, post obitum Roberti de Capani, anno 1345 defuncti.

x Lege Gargano: situs est in Apulia.

y Lege: Manfredoniam, Apuliæ oppidum.

z In Suecia.

aa Barium archiepiscopalis in Apulia civitas est.

bb Campaniæ Romanæ.

cc Fundi urbs episcopalis Latii.

dd Legendum suspicor in Vestrogothiam iret, in qua est Ludosa paulo post memorata. Nul- lum locum, qui Resgotia dicatur, in Suecia reperi.

ee Vide litt. dd hic.

ff Sub annum 1345.

CAPUT II.

De oppressis a Dæmone per eam liberatis; de sulphuris, quem in offensa Dei sentiebat, odore, et dono revelationum, sibi factarum.

Non modicum adversus superbientes dæmones acceperat humilis Christi Sponsa potestatem: hoc siquidem munere suam Sponsus ditavit Sponsam, ut, tradita sibi calcandi super serpentes et scorpiones, et super omnem virtutem inimici potestate, nihil prorsus noceret eis, pro quibus ipsa orare decrevisset. Unde in civitate Nolana in Campaniæ provincia mulier fuit PRETOLELLA a nomine, ætate propecta, sed nequaquam formosa, quæ a dæmonio incubo diu vexabatur: nam, cum sopori se traderet, et somnus eam invaderet, vir fortis et magnus omni fere nocte irruerat in eam, ipsamque

Mulierem
a dæmone
incubo

A que viribus opprimens actu coibat; ita quod signa omnia, quæ in hac vili materia post factum remanerent, apparebant; eratque semper ille spiritus secundum mulieris iudicium tangibilis: ipsum vero minime cognoscere poterat: cum semper ante concubitum lumen extinguere consueverat. Cœpit mulier de aliquibus vicinis suspicari, quibus per veridicas attestaciones et multimodas excusaciones, etiam juramento vallatas, calumniam referentibus*, cœpit mulier fortius ostia firmare, vicinasque vocare matronas, ut secum de nocte consisterent, prohiberentque violentiam, et cognoscerent illatorem, quibus pariter vigilantibus, cum eas somnus opprimeret, accedebat ut prius, et in actu vocare non poterat dormientes; porro existimans muliebrem sexum ad sui defensam non esse idoneum, generum suum, juvenem magnanimum, vocavit in domum, et cum sua invicem filia decumbebant.

* an Refel-
lentibus?

miserum in
modum

96 Vir itaque somno fortiter reluctans, mulieres fortiter vigilare cogebat: ita quod noctem totam transigebat insonnem; sed spiritus nequam, ut omnibus se fortorem ostenderet, cum strepitu intrabat domum, extinguerebat lumen, omnibusque terrorem et soporem inducebat, ipsisque sic ad terram prostratis, miseram mulierem solito more opprimebat. Cœpit ex hoc mulier advertere immundi spiritus fore negotium, quæ ad Deum se convertens pluries confessa, dominici corporis sumpsit Sacramentum; nec tamen malignus spiritus a vexatione cessavit. Convertit se exinde mulier quorundam suggestionem ad magicas artes, ferendo caracteres, et cuncta, quæ sibi fallaces arioli suggerebant, faciendo: sed et breve quoddam cum caracteribus, a presbytero sibi Raymundo exhibitum, capillorum comis involvebat, quibus maleficiis ut infelix mulier adhereret, et per consequens æternam damnationem incurreret, versutus coluber rarius ex tunc vexare eam cœpit; sed nequam tamen ab omnimoda vexatione destitit, quo minus anxia mulier effecta magnificum virum dominum Nicolaum, comitem Nolanum, benevolunt, adiit cum lacrymis et singultu, casum suæ miseriæ serius illi retexendo, sperans, forte per ipsum remedium salutis posse sibi conferri.

infestam,

97 Miratus ille de obscenitate tantæ turpitudinis, cum domino Alphonso eremita, qui forte tunc Nolæ erat, putavit conferendum: de cuius sano consilio Neapolim (ubi tunc B. Birgitta degebat) mulierem destinavit, consilium et auxilium ab illa pariter suscepturam. Audiens vero Famula Dei, quod factum fuerat, petiit a muliere, si quid ad magicam pertinens artem penes se retineret; respondit, se nihil tale habere; tunc illa spiritu sancto plena, Non est, ait, ut dicis; sed crinibus tenes, quod non licet habere Christianis. Stupefacta mulier veritatem protinus confessa est: fascinum, quo fascinata fuit, abijciendo. Denique mandavit illi confessiones iterato cum vera cordis contritione facere, Eucharistiam cum ferventi devotione die sequenti sumere, jejunium et orationem, quibus omne demoniorum genus ejicitur, interim celebrare. Hæc illa faciente, et Famula Dei pro se orante, diabolus totaliter fugatus est et ab infestatione cessavit.

aliasque vel
a demone,

98 Item, quemadmodum in iv libro cap. lxxx scribitur, quædam mulier a dæmonio vexabatur, cuius venter sic intumuit, ut quasi paritura

esset subito, etc.: Vide ibidem. In Scarensi diocesi *b* prope castrum prius quædam mulier trium annorum filium, sicut in lxxx cap. supradicti libri continetur, sanctæ Birgittæ præsentavit, qui nullo modo quietari poterat, nisi, quando aqua frigida aspergebatur etc.: Vide ibidem. Dæmoniacus quidam in Ostrogotia *c*, de cuius nomine Prior Alvastris, qui hoc miraculum recitat, non recordabatur, præsentibus domino Thoma, episcopo Vexionensi, et magistro Mathia, S. Theologiæ professore, canonico Lyncopensi, pluribusque aliis, cum hic ipse Prior verba Christi B. Birgittæ revelata, et in xxxiv capite vi libri contenta, super eum recitaret, illico purgatus est. Eodem modo duo arrepti in regno Suetiæ, cernentibus atque mirantibus prælibatis sacerdotibus, mundati sunt. Invasit aliquando diabolus cursorem B. Birgittæ, qui, fingens se una dierum literas habere, ingrediebatur ad eam, et evaginato mucrone voluit interficere: hic per dies aliquos terribiles faciens gestus, tandem, orante pro se Domina sua, dimissus est. Hospitante semel B. Birgitta in provincia Oplandiae *d*, muliercula quædam a dæmonio obsessa præsentabatur; cum jam orationem primum super eam faciens, et vitali signo demum faciem muniens, dæmonium fugit*.

A. B. Barthol-
no.

E

* fugavit
vel ab ejus

99 Refert Prior, prout in confessione a fratre Nicolao, monacho suo, acceperat, quod tantam famem idem Nicolaus annis multis, tentante se sathana, fuerat passus, quod in nocte Natalis Domini usque ad primam Missam sustinere non poterat: hic fuis lacrymis Famulam Dei pro se orare precabatur: cumque specialem pro eo orationem fecisset, frater obdormiens in hora, qua tertia celebrabatur Missa, vidit mulierem labia sibi et linguam contingentem, quæ ait ad eum: Ecce sanus es, surge: qui evigilans, nunquam de cetero talem patiebatur molestiam. Sane Prior et ipse notaverunt horam, et illam veraciter invenerunt, qua Matrem pudicitie pro eo supplicasse compererunt. Item Prior meminit, accepisse ab ancilla quadam dominæ Birgittæ, quæ affinitatis causa a viro suo per episcopum fuerat publice separata, propter quod cum ipsa mulier nimis amaricaretur, et quietari non posset; contigit, quod B. Birgitta dialogum Evangeliorum coram se legi faceret: Tunc mulier, generosæ Viduæ vestigiis se prosternens, misereri sibi flagitabat, suam illi tentationem detegendo: porro compassione cordis hæc intrinsecus tacta, flexo coram Deo poplite, omnes, qui aderant, pro illa orare precabatur. Surgentibus vero ab oratione, cum interim lector in Dialogo legeret, mulier quasi dormitans vidit, dum B. Birgitta genua flectebat, quasi æthiopem de medio mamillarum suarum cum detestabili prodire fetore; quem fetorem evigilans quocumque hauriebat.

tentationibus

100 Religiosus quidam annis duodecim de sanctissimo Christi corporis Sacramento tentatus, excellentissimum quoque Mariæ nomen absque sordida cogitatione blasphemie recensere non poterat; unde ab Angelica salutatione diu abstinuerat: ad Sponsam ergo Christi lacrymans accessit, et pro se Deum orare postulavit, qui sic liberatus est, ut raro postea sine magna lætitia sanctissimæ Mariæ nomen vel audiret vel proferret, tamque suave corpus Christi sibi effectum est, ut quietari non posset illo die, quo Missam non celebraret. Hic idem diu habuit desiderium

A. Benthol-
no.

siderium sancta loca in Jerusalem visitare, sed propter obedientiam et professionem non est permissus, qui, cum esset in extremis, raptus est, et omnia loca illa in spiritu vidit, sicut et hi, qui corporaliter viderunt, et cum illorum locorum dispositionem his, qui prius visitaverant, enarasset, exultans in Domino sublatus est.

liberavit.

101 Meretrix quedam per B. Birgittam ad Deum conversa sequebatur magistrum, quæ in tantum a maligno spiritu quandoque tentabatur, quod vicibus iteratis de lecto illam detrahens, oculos quoque ipsius visibilibus comprimebat. Sane mulier de hoc impatiens, mortem quoque ex hoc contingere sibi pertimescens, ad vomitum peccati revertens cogitabat, dicens: Melius est mihi temporaliter vivere, quam violentam mortem incurrere: B. autem Birgitta per Spiritum sanctum hæc sciens, in præsentia sui confessoris, nonnullorumque aliorum contra diabolum, qui illam puniebat, dixit: Recede, o maledicte diabole, quia satis illam mulierem contrivisti. Tunc mulier quasi obmutescens per aliquod temporis spatium in terram defixit obtutus, et postea se erigens dixit ad Sponsam: Benedicta tu Domina, vere etenim diabolus egredientem in vilissima forma videbam; et ex illa hora a demone liberata nec cogitationes sordidas ex tunc patiebatur, nec impatientia frangebatur.

Non raro
admissam
Dei offen-
sam

102 Experimento didicimus, quod fœtore aliquo infectus fœtentem alium de facili non attendit: si quis vero mundus fuerit, malum odorem in altero quam cito deprehendit; sic B. Birgittæ continebat, quæ, cum ab omni vitiorum labe, in quantum fas est dicere, perfecte munda esset; si quando dolosa verba aliqua vel criminosa audisset, vel si quis in mortali peccato existens, stetit coram ea, tantum sulphuris fœtorem confestim hauriebat, quod vix poterat tolerare: unde, cum esset in Famagusta e, frater Simon de Ordine Prædicatorum, Antiochiæ principis, patrui regis Cypri confessor et magnus theologus et astrologus, multa sciens, et se ipsum nesciens, ad Famulam Dei venit, et sub ovina specie vulpinam tenens astutiam de gratia istarum revelationum divinarum sagaciter cum ea loquens scrutabatur veritatem: cumque ambo pariter confabularentur, tanto Mater sancta quasi fœtore sulphuris replebatur, quod bene poterant omnes, qui aderant, non modicum ipsam ex gestu fatigatam, advertere. Unde et vale sibi illo faciente, e vestigio ad nares manns applicuit, fœtoris vehementiam declinando.

sive ab aliis,
sive a se ex
odoratu

103 Simili modo Romæ sibi continebat, cum ad uxorem domini Jordani de Marino visitationis causa perrexisset; nam tantum in gestu illius et moribus fœtorem hausit, quod non modicum in tolerando cruciabatur; quam ob rem dominus Magnus f et domina Catharina admirantes, quid esset in ea, a domino Petro confessore sciscitabantur; a quo de veritate clarificati siluerunt. In lxxxvii cap. libri vi Revelationum legimus, quod quadam die, cum Sponsa Christi cuidam episcopo et aliis nobilibus consedisset, sensit tunc etc: Vide ibidem. Cæterum si interdum verbum ab aliquo, Deo exosum, ipsa retulisset, non parvam in gutture et lingua amaritudinem repente sentiens, offendisse se Deum, certius advertebat, et recolens verbum illud, mora sublata, cum ingenti dolore et lacrymarum effusione confitendo emendabat.

Rediens nempe de partibus Orientis per dies aliquot apud reginam Siciliæ g in civitate Aver-sa h morabatur: ubi Antonius de Carbeto; campsor, civis Neapolitanus, notus reginæ ac multum familiaris ad honores anhelans et divitias, rogavit eam, qualiter reginæ suggereret, quatenus de officio quodam de aduana i, tunc vacante, benigne sibi consentiret.

gustus co-
gnovit.

104 Annuit Sponsa Christi improvide, nulla habita deliberatione, nulla oratione præmissa, nullaque patris spiritualis facta requisitione; sed extemplo amarissimum sulphuris sorem in ore et in gutture sentiebat; de quo stupens orare cœpit, ut puta, quæ ne Deum offendisset, licet in quo, nesciret, contremiscens titubare cœpit. Cui Christus visus oppositum ei, quod Antonio spoponderet, imperavit, quod scilicet reginæ persuaderet, quatenus de illo officio Antonio non provideret: ipsi quoque Antonio diceret, ne illius officii beneficium requireret: alioquin si ad votum in non modicum animæ suæ detrimentum, ac temporalium cederet bonorum. Denique B. Birgitta de loco recessit, et Antonius, quod concupivit, post annos circiter sex consecutus, recepto post modicum per commissarium reginæ computo de officii ministratione in magna, pecuniæ quantitate debitor est inventus, ex quo omnibus, quæ habebat in sua potestate, distractis, veluti mendicus et vagus effectus est.

Claruit etiam

105 Inter cetera Spiritus sancti charismata, Sponsæ Christi pro ornatu atque decore a Sponso indulta, excellentissimo videndi, audiendique spirituali dono ditata fuit: nam tot et tanta secreta cœlestia, et occulta mysteria, a mundi sapientibus abscondita, fidei Famulæ suæ Rex cœlestis revelare dignatus est, ut humanæ fidei temeritas vix queat admittere, cum nunc in propria Deus Pater persona, nunc suum Unigenitum, nunc per Unigeniti dignissimam Genitricem, interdum vero per Angelos aut Sanctos eidem apparendo vel loquendo infinitas, ut sic dixerim, revelationes ministrabant sibi, de quibus nimirum revelationibus vii libri cœlestes, et octavus, qui dicitur ad Reges, Sermone angelico, cum multis extravagantibus Revelationibus demptis, compilati sunt.

F
Revelationum
dono.

106 In quibus etiam Revelationibus sacræ nonnumquam exponuntur Scripturæ, solvuntur quæstiones, dubia enodantur, manifestantur abscondita, et futura multa prænuntiantur et quemadmodum primo libro tactum est, tam summi Pontifices cum cæteris ecclesiæ prælatis, ac religiosis et clericis, quam etiam reges cum principibus et magnatibus, militibus, virginibus et viduæ cum conjugatis singulariter vel specialiter, cum comitatibus, et regnis docentur et informantur, increpantur et obsecrantur, de instantibus quoque periculis et Dei iudiciis salubriter terrentur, ita ut pene dignitas, aut gradus, status vel ecclesiasticus, aut secularis non sit, qui vel quæ specialem et sibi competentem revelationem, revelationesque non accipiat: cum et heretici, Judæi quoque, et pagani ab hoc munere non sint immunes. Sed et animæ in purgatorio existentes acerbissimasque inferni penas luentes suffragiorum beneficia eisdem revelationibus consequuntur.

quarum non
nulla

107 Quis enim non miretur? Quis Dominum in Sanctis suis non veneretur, qui sciat magna mirabilia solus? Quis, inquam, Dei, et hominum

A num Mediatricem hanc et legis divinae latricem summis non extollat laudibus, et ex precordiis digna non resonet praeconia, debitorem se sibi pro incremento salutis humiliter confitendo, et misericordiam hanc magnam senescenti mundo per eam exhibitam affectuose amplectendo? Nam ut cum pace omnium (qui alterius non invident, sed congraudent sanctitati, imo Dei bonitati) id dixerim, a saeculo non est auditum, quod cuiuspiam alterius oculos atque aures Deus sic aperuerit, sicut humillimae Ancillae suae: fuit enim singulariter a Sponso suo hac prerogativa dotata; cui in secundo libro Revelationum cap. xviii ab eodem sic dicitur: Tria mirabilia feci tecum etc: Vide ibi. Item in sexto libro cap. iii dicitur: Ego, inquit Christus, facio sicut Rex etc: Vide ibidem. Si autem miraris, quod loquor, quare tanta gratia huic mulieri fuit indulta, audi quid miranti sibi in cap. xv, 2 libri Christus responderit. Miraris, inquit Christus ad Sponsam, quare talia loquor et tanta concedo tibi etc: Vide ibi. Si vero multis, cur de humiliori, sanctiorive statu personam ad tantum opus non elegerit; respondet tibi Christus in eodem libro 2 cap. xvi ubi dicit: Mirantur multi, cur loquor tecum, et non cum aliis etc: Vide ibidem.

laudantur
ex revelatio-
num li-
bris.

* alias: 78

108 Ceterum si haesitas, an a bono Spiritu, an a malo sint habita; docet te Christus, qui haesitantem Sponsam in primo libro cap. iv increpando sic dicit: Quare timuisti de verbis meis etc. Vide ibi. Item in iv lib, cap. xiv inquit Christus Sponsae: Cur times et sollicitaris ex eo, quod diabolus etc. Vide ibidem. Scribens praeterea S. Mater vicario domini Papae Romae degenti, prout in lxxvii * libri iv poteris reperire, taliter est exorsa: Vestrae honorandae Paternitati etc: Demum eadem verba in quamplurimis etiam aliis revelationibus invenies, si placet, quo Spiritum veritatis a spiritu secernas falsitatis. Denique si illud te movet, quod non ita cito, non ita fideliter divina haec oracula a cunctis recipiuntur; aut certe, quia plura in eis propheticæ dicta diutius differuntur; quamquam plura meo iudicio constet jam esse completa; quid ipse, qui omnia moderatur, et novit, hac in re loquitur, ausculta. In libro siquidem primo cap. iiii. Virgo virginum Filium suum alloquitur dicens: Benedictus sis tu, Fili mi, et Deus meus etc. Et rursum flos florum Virgo Maria in secundo libro cap. xix, circa finem loquitur ad Filium dicens: Benedictus sis tu, Fili mi, qui es, et qui eras. Similiter nec illud praetereundum est, quod in vi libro cap. c scribitur: Timebat namque, ut ibidem dicitur, Sponsa, ne forte verba divinitus ei revelata infirmarentur et calumniarentur ab omnibus etc. Vide ibi. Plures etiam alias revelationes invenies ad hanc materiam pertinentes.

ANNOTATA.

a Pisciolella legitur apud Hormann pag. 813 in Epistola Nicolai comitis Nolani ad Alphonsum Giennensem olim episcopum: in Bulla Canonizationis Pictiolella.

b De Scara vide dicta ad lit. y in Annotatis in cap. 4 lib. 1.

c Sueciae provincia.

d Legendum verosimiliter: Uplandia.

e Episcopali in Cypro urbe.

f Confessor dein Vastenensis, qui canonizationi S. Birgittae sedulo allaboravit.

g Joannem.

h Campaniae in regno Neapolitano.

i Ita fere vocantur sedes, quae recipiendis mercedibus, earumque transectionis vectigalibus et tributis destinantur.

A. BERTHOLO.

CAPUT III.

De spiritu Prophetiae.

Si cuncta, quae prophético spiritu Prophetissa nostra magna vidit, dixit, scripsit, in hoc complecti vellem capite, et debitum scribendi modum excederem, et lectori fastidium, mihi què laborem non modicum haud dubium praepararem, cum tanta de praeteritis atque praesentibus occultis, nunc de futuris vaticinando reseravit, antra quoque cordium, quorum Deus scrutator est, nonnunquam detegendo. Quanta si essent in unum glomerata, unum per se non parvum efficerent volumen; etenim ut de caeteris, quae ad reges, ad regna, civitates et loca, privatasque personas pertinent, taceam; de ipso quoque militantis ecclesiae statu, utpote de schismate, quod paulo ante ipsius Sanctae obitum sub Urbano V ortum est a, atque de sanctae Ecclesiae omnimoda reformatione multa praedixit; quemadmodum in multis capitulis librorum caelestium legentibus apparebit. Unde Bonifacius Papa, cum pleaque ipsius merita vitae in suis retulisset Epistolis, adjunxit: Quibus quidem sanctis absque intermissione continuatis operibus hac generosa vidua per gratiam Sancti Spiritus promeruit, multis eorum cogitationes et affectiones intimas et gesta secretissima propalare, ac visiones et revelationes varias videre et audire, ac spiritu prophético multa praedicere, quorum nonnulla effectu completa fuere, prout haec et alia in ejus Revelationum volumine plenissime describuntur.

Multa praedixit;

F

110 Sed quoniam ab initio istius Operis intentio mihi fuit fragmenta colligere, ne perirent, paucis admodum ex his, quae in vii libris continentur, praemissis prophetiis, ad eas, quas in Attestationibus reperi, festinando *. In quarto ergo libro cap. v Petrus Apostolus, quaedam B. Birgittae de statu Urbis praeterito insinuans ac de futuro nonnulla praesignans adventum quoque summi Pontificis ad eandem Urbem, qui tunc temporis in Avenione, Galliarum urbe, residebat, et per annos plurimos cum sua curia inibi moram traxerat, praedicens, inquit, Insuper dico tibi, quod civitas ista Roma, civitas erat pugilum, ejus plateae stratae auro et argento, nunc autem lapides ejus saphyrei versi sunt in lutum. Habitatores ejus paucissimi, quorum dexter oculus erutus est, dextera manus abscissa, bufonesque et viperae habitant cum eis, praeter quorum veneno animalia mitia non audent apparere; nec pisces mei elevare caput, ideo adhuc in eam congregabuntur pisces, si non ita multi, ut olim, erunt tamen aequae dulces et audaces, in tantum quod

de statu Urbis scilicet,

infestino.

A. BERTHOL-
no. quod ex eorum collusione descendunt bufones et ranæ et serpentes mutabuntur in agnos et leones erunt columbæ ad fenestras suas. Item addit : Dico tibi amplius, quod in diebus audietur : Vivat vicarius Petri, et videbis eum oculis tuis, fodiam enim montem delictiarum etc : descendunt sedentes in eo : quia autem benevole noluerunt descendere, venient compulsi contra spem omnium, quia exaltari vult Deus cum misericordia et veritate etc. Hæc ibi.

de Urbani V 111 Sicque factum est : nam dominus Urbanus Papa V de Avenione cum sua curia Romanam veniens *c* in ea residere cepit, quo necdum civitatem ingresso in S. Maria majori Sponsæ Christi oratione vacanti revelatio illa facta est, quæ incipit : Uni personæ videbatur, quasi quod esset in magno choro etc : Quære in iv libro cap. XLIX. Denique annis quindecim antequam iste Pontifex Romanus veniret *d*, de ipsius adventu ipsa certificata fuerat, et prædixerat, quemadmodum Domino Cardinali de S. Petro *e*, qui ecclesiæ S. Petri Romæ tunc canonicus erat, et quam pluribus aliis personis innoverat. Præterea commoranti adhuc Famulæ Dei in monasterio Alvastræ in Suetia Christus mandaverat dicens : Vade Romam, ubi plateæ strætæ sunt auro et rubricatæ Sanctorum sanguine, ubi compendium et brevior via est ad cælum propter indulgentias, quas summi Pontifices et ceteri Sancti Dei glorioso sanguine suo et precibus promeruerunt : stabis autem ibi donec Papam et Imperatorem *f* ibidem videbis, quibus et mea verba annuntiabis.

Casaris Caroli Bo-
mi, 112 Quam ob rem deridebatur a multis, nequam verisimile esse, Pastorem ecclesiæ imperatoremque tunc temporis insimul tunc Romam venire, asseverantibus : sed et presentem se fuisse, domina Catharina, sanctissimæ Matris filia, testatur, quæ parens sua illo in tempore, quo Imperator Carolus Romæ erat, summo Pontifici Urbano V in palatio Apostolico reverenter exhibuit, atque supradicta omnia humiliter enarravit : aderat autem tunc præfatus Cardinalis S. Petri episcopus Avenionensis *g* et dominus Reynaldus de Ursinis *h* attestantes, quod ante plures annos amborum, scilicet Papæ et imperatoris, una prænuuntiavit adventum. Quam ob causam mitiori devotione et reverentia ad eandem afficiebantur; sed, cum, antiquo serpente suadente, Avenionem præfatus Pontifex regredi proposuisset, alia tunc de eo facta est revelatio, quam devota Christi Famula in Monte Flascone eidem præsentavit *i*, quæ quidem revelatio in ea parte, qua prophetica est, hic recitanda est. In fine quippe illius Revelationis Mater Dei sic inquit : Modo volo aliquid loqui super isto Papa, qui nominatur Urbanus, propter pacem meam etc : Vide ulterius.

k
et Gregorii XI in illam
adventu, 113 Urbano autem V vita functo *k*, Gregorio ejus successor quatuor revelationibus valde comminatoriis jussum fuit, quatenus ad Urbem cum sua curia properaret. Quartam autem, quia de ea mittenda præceptum non acceperat, Sponsa retentavit; quam velut propheticam, quia eundem pontificem ad Urbem omnimode venturum præcivit, censui hic esse scribendam. Oranti quippe B. Birgittæ pro Pontifice supradicto in festo S. Polycapi in Neapoli civitate, cum de sacro Jesu Christi repedaret Sepulchro, ipse Jesus visus dixit : Attende, Filia, ad verba, quæ loquor : scias enim, quod iste Papa

Gergorius similis est paralitico etc. Vide. Hinc *D* est, quod in eadem civitate Neapolitana consistens Roberto, Nolani comitis primogenito, sapius ad se venienti, semel dixit : Roberte, scias et firmiter teneas, quod dominus Gregorius Papa, qui iterum Avenione degit, Romam venturus, est, et oculus tuus conspiciet illum. Transactis vero circiter quinque annis, Papa venit, et, dum de monasterio sancti Pauli *l* equitaret (verborum S. Birgittæ non immemor) ut ingrederetur Urbem, dominus Robertus ad eum dextrandum deputatus, verborum S. Birgittæ non immemor, ad Præsulem se convertens, inquit : Nunc vere cognosco, quod sancta illa mulier Birgitta verum mihi vaticinium dixerat; etenim non tantum, o Pater beatissime, juxta verbum suum vos in Urbe video, quin imo personaliter sanctitatem vestram reduco *m*.

n
de secuto
schismate. 114 Animadverto vero, quam luculenter schisma, quod successoris istius tempore in Ecclesia ortum est *n*, præsignaverat, videamus : scribit enim vicario domini Papæ, ut in cap. LXXXVIII, libri quarti continetur, in hæc verba : Vestræ venerandæ Paternitati ego Vidua quædam *E* etc. Vide ibidem. Item alibi *o* Sponsus ait ad Sponsam : Scito, inquit, quod tanta tonitrua et fulgura venient in Ecclesiam meam, multis videntibus, qui nunc vivunt, quod multi optabant mortem, et mors fugiet ab eis. Item nuntius Papæ quibusdam præmissis adjecit : Est etiam utilissimum, habere et petere patientiam, quia in diebus multorum, qui nunc vivunt, sol dimidiabitur, stellæ confundentur, sapientia infatuabitur, humiles in terra ingemiscunt, audaces prævalent; et subdit : Hoc sapientem est intelligere et interpretari, qui aspor sciunt deplanare, et futura providete *p*.

p
pace et aug-
mento Eccle-
sie. 115 De melioratione vero status Ecclesiæ nec non paganorum ad fidem vocatione multæ et satis proluxæ revelationes habentur; sed compendii causa duæ tantum brevissimæ hic describuntur. Ait enim Mulier sancta in vi libro, cap. LXXIV : Vide in Roma a palatio Papæ prope sanctum Petrum usque ad castrum S. Angeli et a castro usque ad domum S. Spiritus, et usque ad ecclesiam S. Petri, quasi quod esset una planities, et ipsam planitiem circuibat fortissimus murus, diversaque habitacula erant circa ipsum murum; tunc audiui vocem dicentem : Papa ille, qui Sponsam suam ea dilectione diligit, qua ego et amici mei dileximus eam, possidebit hunc locum cum assessoribus suis, ut liberius et quietius advocare possit consiliarios suos. Item in eodem libro cap. LXXXIII, Scias, inquit Christus, quod adhuc tanta erit devotio in paganis, quod Christiani erunt quasi eorum servi, et complebuntur Scripturæ, quod populus non intelligens glorificabit me, et ædificabuntur deserta, et cantabunt omnes : Gloria Patri et Filio et Spiritui sancto, et honor omnibus Sanctis ejus etc.

Cypriis, ni
peccata cor-
rigerent. 116 Nobilis vir dominus Carolus Marosello, civis Januensis, coram testibus retulit, et juramento firmavit, quod, dum de anno MCCCXXI *q* esset Famagustæ in insula Cypri, B. Birgitta cum suis comitibus ad S. Jerusalem loca vadens, inde pertransiit, et in Nicosiam *r*, se sequente, pervenit, ubi, Sponso Christi et regina cum principe, qui tunc regebat, cum aliis baronibus ibidem existentibus convocatis, exposita adventus sui causa, videlicet quemadmodum ad S. Sepulchrum iens, illuc applicuisset, monuit

A nuit omnes ex parte Dei, quod de quibusdam abominabilibus et horrendis peccatis, quæ in regno illo diu vignerant, et adhuc vigeant, se abstinere: adjiciens, quod, ni condignam emendam facerent, divina ultio super ipsos et regnum quantocius deserviret; dixitque, quod, si vellent, humilibus precibus pro eis et pro eorum correctione Deum exoraret. His auditis, quidam assistentes triumphabant, humilem Christi Famulam deridentes: nonnulli vero, quibus sanior sensus erat, reverenter eam pro se orare precabantur.

imminentem 117 Eodem vero anno de mense Augusti, ut sibi videbatur, rediens de S. Sepulchro Ancilla Christi reginam, et omnes principes et barones regni iterato convocari fecit, eisque, ipso teste presente, narravit, qualiter in monte Calvarie, dum esset ad Sepulchrum Domini, pro regno Cypri deprecans, Christus dixit: Ut quid, Filio, pro regnicolis illis tantum oras? Scias, te in vanum laborare; nam emendam quidem promittent, sed non facient. Quare dicas eis ex parte mea, quod, nisi vias suas pessimas correxerint, de eorum sceleribus vindictam quantocius sumam; et inter ceteros eorum excessus necem quoque serenissimi principis domini Petri, olim regis Cypri, quem necaverant, eis improperavit. Adhuc quidam eorum, qui convenerant, debacchantes ridebant, præsertim frater Simon Ordinis Prædicatorum; qui amentem illam acclamando trufabat * asserens, non minimam fatuitatem esse, fidem talibus adhibere. Hic est frater Simon ille principis patrum regis confessor, ad cuius præsentiam Mulier sancta fectorem tantum sentiebat.

Dei ultio- 118 Deinde anno, quo supra, decima die mensis Octobris, cum adhuc venerabilis Domina illic moram traheret, in coronatione præfati regis gravis dissensio inter Cypros et Januenses orta est adeo, quod non parva Januensium multitudo trucidaretur u. Quidam vero letaliter sunt vulnerati; inter quos dominus Petrus Marosillo, ipsius testis consors, cum una dagha * quatuor percussus ictibus, pene spiritum exhalavit. Huic de sua sanitate, medicis desperantibus, diffidenti in spiritu prophetiæ Mater sancta dominum destinavit Alphonsum dicens: Ne dubites, Petre, quia de his vulneribus nequaquam morieris, sed aderit tibi gratia Christi: qui sanatus gratias sibi referens infinitas; qui paulatim convalescens perfecte incolumitati restitutus est. Misit præterea Sponsa Christi dominum Alphonsum ad reginam, regnique magnates dicens eis ex parte Dei: Jamjam incipiunt divinæ ultiones, et gladius Dei acutissimus contra vos jam incipit exerci, cuius rei causa seditio ista facta est. Nam, quemadmodum testis ipse vidisse se, perhibebat, parvo decurso tempore, Januenses in manu forti et brachio extento Famagustam obsidentes debellaverunt, ceperuntque regem et quamplurimos.

quam a Christo 119 De regno vero alii captivi sunt, alii sauciati, nonnulli etiam in occisione gladii mortui: sed et, quod dictu nefas est, proprias uxores plerique eorum pro vitæ alimoniis etiam meretricum stipendiariis tradiderunt. Vidit insuper testis iste aliquos de regno nobiles, et potentes Januæ postmodum eleemosynam postulando mendicare; quibus ipse quoque manum porrexit adjutricem. Vidit denique dominum principem in regem coronatum carceribus man-

cipari, et per aliquem de Januensibus in camera, et in loco, ubi prælibati quondam domini Petri regis adhuc sanguis recens apparebat, gladio trucidari x; et multa alia circa eandem materiam vidisse se fatebatur; quibus Prophetissæ nostræ vaticinium procul dubio verificabatur. Prophetiam itaque de regno Cypri cum consiliis et increpationibus ac comminationibus ad eos factis in vi et vii Revelationum libris in pluribus capitulis invenies. De Famagusta Christus loquitur: Hæc civitas est Gomorra ardens igne luxuriæ et superfluitatis, et ambitionis, ideo ruent structuræ ejus et desolabitur et imminuetur, et habitatores ejus migrabunt, et præ dolore et tribulatione ingemiscunt, et deficient, et nominabitur confusio ejus in multis terris, quia iratus sum eis.

120 De duce vero, qui conscius fuit mortis didicerat: fratris sui y, loquitur Christus: Hic audacter dilatat superbiam suam, gloriatur et de incontinentia sua nec attendit, quid fecerit in proximum suum: ideo, nisi se humiliaverit, faciam juxta commune proverbium: Non levius plorat, qui post, quam qui plorat ante: quia non E leviozem mortem habebit, quam frater; imo amariorem, nisi cito se emendet. Rursum de confessore ducis Christus inquit ad Sponsam: Quid tibi dixit frater ille? Nonne, quia dux bonus est, et melius vivere non potest, excusans incontinentiam ejus? Tales non sunt confessores, sed deceptores; quia vadunt tanquam simplices, sed verius sunt vulpes et adulatores. Tales sunt amici illi, qui vident et proponunt hominibus assumptiones et detentiones propter modicum temporale. Ideo si stetisset iste frater in conventu, minimum obtinuisset supplicium, et majorem coronam; nunc autem non effugiet manum increpantis et tribulantis.

121 Maria, uxor Alphonsi Hispani, habitans Neapolim, ad sancta Hierosolymitana loca cum S. Femina properaret, pro quadam sua filia ipsam de consilio requisivit. Cui dixit, quod in monasterio S. Crucis vel S. Claræ Neapoli illam offerret. Rediens itaque domum, quod a S. Vidua rursum acceperat, complici suo ac natæ disseruit: resistentibus autem illis et contradicentibus, tandem B. Birgittæ dissensum eorum eadem mulier reportavit. Tunc sancta Deo plena; Tu, inquit, filiam tuam nunquam videbis nuptam, et sic factum est. Nam post paucos dies ab hujus mundi illecebris erepta est. Item, cum se ad dicta loca sancta visitanda Romæ præparaverat, confessoribus suis, quasi ex ore Dei prædixit, quod uno duntaxat, qui sibi charissimus erat, excepto fratre, atque * redire omnes deberent incolumes, sicut factum est: nam dominus Carolus, filius ejus z, sibi magis dilectus, ut in primo libro hujus cap. vi * dictum est, Neapoli in accessu Romæ aa mortuus est. Exeunti Sponsæ Christi et oranti, quadam vice revelatum fuit, quod magister Matthias de regno Suetiæ, primo confessor ipsius, in patria sua illo tunc die carne solutus migravit ad Christum bb: audierat siquidem vocem sic dicentem: O felix tu magister Mathia pro corona, quam * tibi in cælis est fabricata: veni ergo ad sapientiam, quæ nunquam finietur; et probata est hujus rei veritas ex eo, quod Prior de Alvastro, qui morti illius interfuerat, diem et horam obitus annotavit. Similiter et dominus Petrus cc cum ea Romæ existens revelationis diem scripto

A. BERTHOL-
BO.

didicerat:

y

E

f

uti et priva-
torum saepe
obitum.

f

abundat

z

Hic autem
tertio, num.

46

aa

bb

que

cc

pto

A. Benthol.
no.
da

aliquæ præ-
dixit :
eo

* adde :
Sueciæ

ff
non raro
etiam,

quæ occulta
prorsus
crant;
99

* abundat

pto mandavit. Veniente itaque Priore *qd* de Sue-
tia, et decessum illius referente, collatione ad
invicem facta, eundem diem ambos designasse,
repererunt.

122 Obitus quoque consodalis *eo* filiae suæ do-
minæ Catharinæ, qui regis Suetiæ consanguineus
erat, Romæ sibi revelabatur: in sancto enim
Parasceves die filiam advocans, secum tunc Ro-
mæ degentem, inquit: Noveris, filia, quod ma-
ritus tuus in partibus * de hac miserabili vita su-
blatus est. Elige ergo tibi de duobus alterum, aut
per matrimonium iterum mortali homini conjungi,
aut per viduitatis sanctæ propositum Christo spi-
ritualiter copulari. Præceptum quidem in spiritu
sibi fuerat, quod eam tentare deberet, quia juvenis
erat, speciosa nimis, dives, nobilis, et potens
in regno suo: optione ergo sibi data, maluit in
sancta castitate una cum matre Deo famulari,
quam illecebris carnis inquinari. Dum itaque Ro-
mæ pariter spiritu ferventes, Domino servientes,
ambæ permanerent, ante castrum S. Angeli ad
S. Petrum euntes, transitum simul, et sepe
B faciebant. Quadam igitur die plerique Romani
juvenes de castro descendentes sequebantur eas,
miram faciei illius dominæ, scilicet Catha-
rinæ, venustatem contemplantes, verba quo-
que juvenilia, ut moris est insolentium juve-
num, ructuantes: tunc inquit filia: Quid, Ma-
ter, faciemus? me enim insequuntur: ego quip-
pe nollem quoquo modo verecundiam aliquam per-
peti. Cui illa: Ne dubites, filia, quia nullam
molestiam patieris; et, fuis ad Deum precibus,
audivit huiusmodi verba: De longinquo venient,
qui huic castro dominabuntur, et de existen-
tibus nunc in eo nullus eodem habitabit, quod
et accidit: nam Britones illud postmodum pos-
sederunt, et exinde a Romanis vastatum
est ff.

123 Quidam filius Belial, quendam puerulum
Judæum furatus, ad sanctuaria Romæ luci cau-
sa infirmum deportavit: hos cum Famula secus
Lateranensem ecclesiam reperisset mendicantes,
facti illius conscia, utpote a Spiritu Sancto edo-
cta, exhorruit facinus, et hominem illum acri-
ter increpans dixit: Quomodo tu Judæum istum
retines? Hic procul dubio Judæus est, furtim-
que illum sustulisti. Tunc ille stupore, pavore-
que confectus, fugam cepit arripere: sed ab his,
C qui ad spectaculum concurrerant detentus, ver-
ritatem omnibus audientibus fatebatur. Sacerdos
quidam, ab incantatrice de carnis incontinentia
fasciatus, rogavit dominam Birgittam pro se
orare, quæ raptâ in spiritu audivit: Miraris, filia,
quare diabolus dominatur in homine; hoc facit
inconstantia voluntatis hominum. Lib. vi cap. iii
in Additionibus. Item in eodem vi libro cap. lxxvi
ait Christus: Scito, quod inhabitator hujus duplici
vitio laboret etc. Ibidem.

124 Quodam mane dominus Aquinus, Sue-
corum regis junior frater *gg*, dux valde mun-
do deditus, extra castrum Baghoven Sponsæ Chri-
sti obviavit, et dixit: Eritne pluvia vel sere-
num? An filii tui reges erunt, et nos priva-
bimur? Cui illa: Si non melius, inquit, cor-
rexeritis vitam vestram, nec mater lætabitur
in vobis, nec non * longa erit memoria vestra:
ideo humiliamini sub potenti manu Dei, ut pro-
pitietur ipse peccatis vestris, quia multa sunt:
hic ex verbis dominæ Birgittæ mitior factus, non
diu vivens, decessit sine generatione, sicut audie-
rat. Cum ex divina jussione Mulier sancta Abra-

hæ exemplo, relicta terra propria, Romam venire D
decrevisset, nobilis quædam domina, Embergis no-
mine, uxor domini Nicolai de Anes, illam sequi di-
sponebat: cui maritus, etsi assensum præbere vide-
retur, quantum tamen poterat, alterum dissuadebat:
cum itaque ad iter venisset, rogavit B. Birgittam,
ut oraret Dominum, quatenus mariti sui animum
ad meliora mutaret: oranti ergo Sponsus dixit: Ite
secure, nec moveamini ab itinere et sancto propo-
sito etc.

125 Tempore, quo Sedes Apostolica erat in *ipsaque*
Francia, dominus Pontius, Urbevetanus episco-
pus, pro Papa Clemente in alma Urbe vicarius
erat; hic quasdam revelationes B. Birgittæ ha-
bebat, sed pro cordis sui tepiditate etc.
In monasterio Alvastræ loquebatur Christus Spon-
sæ suæ de quadam virgine, Helena nomine,
quæ virginitatem suam Domino vovere dispo-
nebat, sic dicens: Attende et scias, quod virgo
ista etc: Vide in Additionibus. Et, quamquam
abscondita cordium latebrasque tenebrarum de-
super ipsam illuminatam perlustrasse, supradi-
ctum est, superest, ut, aliquibus in medium E
collatis exemplis, verum esse, patefiat. Unde
sciendum, quod dominus Franciscus, olim Fer-
mepolitanus episcopus *hh*, nunc vero cum de-
poneret, eremita, tactis sacrosanctis Evangelis,
dixit, quod, cum B. Birgitta in civitate Neapo-
litana infirmaretur, pro nonnullis animæ suæ se-
cretis ad eam accessit, spiritualiterque consulendam,
cui miranti, multumque stupenti secretissimas co-
gitationes suas, quas nemini unquam detexerat
prius, ipsa patefecit.

126 Item postquam devota Mulier, de trans- *mentium or-*
marinis partibus reversa, aliam Urbem repe- *cana*
tietat, dominus Gometius de Hispania, de quo
in primo libro hujus fit mentio *; hoc audito, de *supra num.*
ducatu Roman adit, uxorem et filios ad hoc, *29.*
ut de sancta Muliere notitiam caperent, et illius se
orationibus commendarent, secum ducens. Ro-
me ego in palatio ad S. Petrum vir magnificus
cum sua familia degens, B. Birgittam ac natos
ejus cum confessore et tota familia, ut secum
et cum suis una cibum in charitate sumeret,
quadam die obnixius precabatur. Quibus annu-
entibus et ad eam properantibus, vir prefatus
secretas in mente cogitationes habens atque per-
plexitates, Christi Sponsam secretius alloqueba-
tur, consilium accepturus: sed, cum plura ha-
beret conscientia dubia, quædam reticuit, non-
nullis propalatis: at Mulier sancta, secretorum
conscia, occulta detexit, et per divinas reve-
lationes responsa ac opportunum consilium ad
omnia dedit. Quo viso, vir Deo devotus fer-
ventiori ex tunc ad illam devotione afficieba-
tur.

127 Præterea dominus Carolus, filius S. Bir- *detexit,*
gittæ, in partibus suæ originis ad Matrem die
quadam accedebat, quem illa amara simulatio-
ne redarguens: Vade, inquit, et mortale illud,
quod commisisti, peccatum, celeriter confitere;
negavit primo juvenis, sed Matre iterum atque
iterum sermonem confirmante et dicente: Scio,
certa sum, mortale delictum te perpetrasse; tan-
dem aliquando confessus est. Denique in Urbe
domina Margaritha Pauli Barthæ de regione Are-
nula, dum compar ipsius a quibusdam occi-
sus fuisset, et inter consanguineos et affines per-
empti et peremptores lis magna et execranda
suscitata, timens, ne filii, quos ex trucidato viro
superstites habebat, ex eadem lite periculum a-
liquod

A liquid incurrerent, et, quod marito destituta fuerat, natorum solatio privaretur; cum autem nullam viam concordiae invenire potuisset, ad Famulam Dei gemebunda accessit, et, antequam cordis sui cogitatum aperiret, ab illa praeventa sui causam adventus valde mirans audivit, cum nec per se, nec per alium quempiam de hac re verbum eidem fecisset; dixit autem ei: Vade: quia cras ante horam tertiam solidam cum inimicis pacem habebis, et sic factum est: nam, illucescente crastino, utriusque partis consanguinei convenientes ante oculos Margaretæ mutuam inter se pacem statuerunt.

ANNOTATA.

a Schisma ecclesiae ortum est post mortem Gregorii XI, qui Urbano V successit; at anno 1370 Urbanus Avenione sedem fecit: an hujus Roma Avenionem discessum, velut schismatis, quod dein seculum est, semen et occasionem consideravit Bertholdus, eaque de causa ab anno 1370 schisma quodammodo inchoatum fuisse existimavit?

B b Vide num. 425 Comment. prævii.

c Anno 1367, die 16 Octobris.

d Quindecim anni illi ab anno circiter 1355 usque ad annum 1370, quo Urbanus V S. Birgittæ Regulam approbavit, numerandi sunt. Vide Comment. præv. num. 317 et seq.

e Vide paulo inferius lib. g.

f Carolus Bohemum.

g Anglicus Grimoardi, Urbani V frater, anno 1366 ex episcopo Aconionensi factus cardinalis S. Petri ad Vincula et Lateranensis ecclesiae archipresbyter.

h Hujus nominis cardinalem creavit Clemens VI anno 1350, defunctum anno 1374: sed nobilitas Romani, cui idem nomen fuit, meminit Baluzius in Annotatis in Vitae Pontificum Avenionensium col. 1464. Floruit Rainaldus hic Gregorii XI tempore, idemque hic forte designatur.

i Anno 1370, mense Julio.

k Anno mox dicto.

l Inter Tiberim et viam Ostiensem.

C m Rediit Romam Gregorius anno 1377: idem porro legitur in Scedula Nicolai, comitis Nolani, apud Hormann pag. 814. Sed perperam ibi legitur Urbanus VI pro Gregorio XI.

n Electis anno 1378 binis Pontificibus, Urbano VI Romæ mense Aprili; Clemente vero VII Fundis mense Septembri, qui Avenione resedit.

o Lib. 6 cap. 110.

p Lib. 3 cap. 10 in Additione.

q Imo potius anno 1372.

r Civitas olim fuit archiepiscopalis in insula Cypro, in qua sita etiam est Famagusta, a Bertholdo paulo ante memorata.

f Medio mense Aprili Famagustam venit; Hierosolymis vero versata est mense Maio ex numm. 346 et 356 Comment. prævii: ex Fragmento autem peregrinationum S. Birgittæ apud Hormann mansit illic mensibus quatuor cum dimidio, atque adeo ad mensem Septembrem usque; nisi mensibus 4 cum dimidio substituendi sint menses tres cum dimidio. At lib. 7 Revelationum in titulo capitis 26 legitur Hierosolymis adhuc fuisse die Nativitatis B. Mariæ Virginis, seu die 8 Septembris.

t Anno 1368.

u Vide dicta num. 349 Comment. prævii.

x Videtur hic indicari Joannes, Petri regis Octobris Tomus IV.

occisi frater, Eleénoræ reginæ jussu occisus anno 1375: at ille Cyprii regni coronam haud ges-

sit.

y Eodem, de quo proxime.

z Vide lib. i in Annotatis in cap. 3 lib. 1.

aa Imo Hierosolymæ.

bb Anno 1350, ut scribit Vastorius in Vite Aquilonia.

cc Vastenensis dein confessor.

dd Alcastrensi Petro.

ee Egardus dictus Ulphoni, S. Catharinæ biographo: sed, inquit Benzeli in Annotatis in Vastorii Vitæ Aquiloniam pag. 71, Messenio dictus Gerhardus a Kern.

ff Contigerunt ista Gregorii XI et Urbani VI temporibus: Dum hæc in Italia geruntur, inquit Leonardus Aretinus lib. 8 Historiarum Florentinarum, Gregorius Pontifex Romanus, audita Bononiæ defectione, quo ruentem Ecclesiæ statum repararet, sex millia equitum et quatuor millia peditum Britonum, ferocissimarum gentium, per Galliam scripta, in Italiam misit, cumque iis legatum a latere, quem GEBENNENSEM appellabant; anno nimirum 1375, ut legitur in Vita prima Gregorii apud Baluzium col. 434 et seqq.: Urbani vero VI tempore Silvester Budeus cum duobus millibus Britonum Castrum S. Angeli pro Clemente VII (Gebennensi mox memorato) occupavit, ut scribit Lobineau lib. 12 Historiæ Britannicæ Minoris ad annum 1379 pag. 427; illud vero dein Romanos post obsidionem fere annuam recepisce, et, licet non omnino, diruisse, scribit Theodoricus Niemius lib. 1 de Schismate cap. 20, addens, id a Bonifacio IX fuisse instauratum.

gg Erici, Magni et Blancæ Sueciæ regum, ut apparet, filii: etsi enim Ericus in Sueciæ regum Serie locum haud habeat; eum tamen regni proceres, veriti, ne ejus pater Magnus regnum persumdaret, in consortium adsciverunt imperii, ut Loccenius narrat ad annum 1360. Sed et Magnus ipse jam inde ab anno 1344 Haconem, seu Haquinum filium natu minimum Norvegiæ, natu autem majorem Ericum, Sueciæ regem post fata sua destinaverat, dato Bagahusiæ diplomate, quod Torfæus exhibet; ac propterea Bertholdus Haquinum Suecorum regis (nempe designati) fratrem F appellasse, existimo.

hh Num recte hic sit ea sedes episcopalis expressa, multum dubito: nec mihi notus est Franciscus e Fermepolitano episcopo factus eremita

LIBER III.

De miraculis post ipsius obitum exhibitis et probatis.

PROEMIUM.

Quemadmodum in brevi Legenda Vitæ ipsius recensetur, anno millesimo trecentesimo septuagesimo secundo in crastino sanctæ Mariæ Magdalænæ sanctissima Mater nostra Romæ obiit a; et* cum illa optimam partem possideret in cælis, cujus vestigia per contemplationis quietem secuta fuit in terris: corpus autem ejus propter pressuram populi Romani pro devotione ad illud confluentis per dies duos

70 sepeliri

S. Birgittæ miracula quædam, ab ejus morte facta, auctor enarranda suscipit.

* ut

B

a Imo anno 1373, die 23 Julii.

b Ossa ejus, annol 373 mense Septembri ex Urbe in Sueciam deportari cœpta, Vastenæ deposita fuerunt anno 1374, mense Julio, relicto Romæ in monasterio Panispernæ brachio.

c Capitulo 1 junctimus hic 2 de cæcis, et 3 de
surdis et mutis curatis.

*De mortuis suscitatis, cæcis, surdis et
mutis curatis.*

A pud ecclesiam Horbi *a*, diocesis Upsalensis quidam delavus *b*, mendax tyrannus, Petrum quendam nomine apprehendit, imputans sibi, quod famulus suus quendam vulnerasset rusticum, ob quam causam dicebat ipsum esse bannitum *c*, et, ille, famulum suum pro se respondere, nihilque sibi imputari debere, respondit. Tyrannus autem apprehenso eo, cum ad sexcentum marcas taliare *d*, tres demum ferri petivit lascas *e* : sed duo curati ibidem existentes, ut periculum suum, sciri posset, redimeret, consulerunt : quam ob causam vas unum ferri tyranno obtulit : tyrannus vero despectum in hoc fuisse se arbitrat, ad torturas illam poni jussit : perterritus autem homo Deo, et B. Birgittæ votum vovit, quod, si ejus meritis liberaretur, locum de Wasteno, ubi ipsius sanctum corpus requiescit, annuatim per decennium visitare, dimidiumque cere talentum *f* pro munere offerret. Facto itaque voto, cum nulla evasisset tormenta, ad furcas tandem forti chamo *g* suspensus est : timebat enim profanus ille, quod et accideret, ne, si evaderet, contra eum querelam proponeret.

130 A meridie igitur usque ad solis occasum in patibulo suspensus pependit, et tunc unus illorum Deo odibilium videns ocreas, corporis quoque ornamenta satis bona, voluisset sibi tulisse, sed puer xiii annorum adstans clamavit, dicens : Vide, quid facias, mulierem enim in albis usque ad pectus cri-

nes habentem, hominemque illum sustentantem
ibi viduo; et homo, Utinam, inquit, sancta illa
Mulier, ejus reliquiae ad terram istam nuper trans-
latæ sunt, cujus etiam per tres annos coquus fui,
hominem istum juvare vellet ad salutem : ob rever-
entiam ergo illius præscindam cordam, vestes et
ornamenta corporis dimittam; quod et fecit, eum-
que ibi jacere permisit. Jacens ergo usque ad no-
ctem penitus exanimis et sine spiritu tandem post
longum tempus respiravit, aperuitque oculos, et
spiritus omnes parumper recuperavit. Manus tamen
ambas adhuc ante pectus ligatas fortiter habebat.
Denique viribus utcumque recuperatis, retraxit se
infra blada *h*, verens, ne crudelissimæ bestię se
forsitan redeuntis occiderent. Cumque funiculum
disrumpere dentibus niteretur, mox ut illud ori
applicuit, velut filum comminutum est. Surgens
ergo inde ad locum, ubi prius captus fuerat, et ad
sacerdotes nocte ipsa devenit; propositisque coram
rege querentibus, tyrannus cum suis satellitibus
hanc ob rem extra regnum bannitus est.

131 In parochia Fialanebro Arosiensis & dioecese infans quidam sex septimanarum per dies xiii infirmatus, tandem ab omnibus per unius horæ E spacium mortuus iudicatus est: cuius parentes B. Birgitte presidium cum lacrymis postulantes, re-vixit illico, et parentes ejus, qui pro illo voverant cum oblationibus Wastenam perrexerunt. Rusticus quidam Dyngestine incola a parentibus uxoris, quod eam exsom haberet, pluries fuerat redargutus; afflixerat quippe illam nonnunquam acriter verberibus. Nocte ergo quadam, cum sana cum eo dormitum iret, morte subitanea juxta eundem ja-cens præventa fuit. Mane autem factò, uxorem vir extinctam penes se repiens, Deum ac B. Birgit-tam obortis lacrymarum singultibus in secreto loco suppliciter exorabat, ut ipse, mortis uxoris inno-cens, immunis illius consanguineos evadere potuis-set. Consanguinei vero et vicini ad tantæ tristitiæ spectaculum concurrentes, et auctorem eum existi-mantes funus ad feretrum posuerunt amarissime condolendo.

132 Dum autem vir pro vita uxoris, et, ut ex-
pers sinistrae opinionis feret, orationi procumbe-
ret; vite restituta mulier via voce sororem suam
his verbis alloquebatur : Soror mea, ad quid huc
venisti? Et circumspiciens circumstantes de ipso-
rum causa adventus interrogabat, qui dicebant,
morte se ejus percepta venisse; tunc illa; Laus et
gloria sit Omnipotenti Deo et sanctissimae Birgit-
tae, cujus precibus merui pristinae vitae ad tempus
restitui. Vir autem suus reditivam uxorem audiens
celeri cursu venit ad eam, flexoque genu, obnixus
precabatur, ut, omnibus audientibus, an ipse sui
obitus causa extitisset, enarraret; respondit, non,
sed secundum voluntatem Dei hoc factum est, ut
immensa Christi charitas, qua Sponsam suam Bir-
gitam amplecti dignatus est, in me reveletur, cu-
jus interventionibus de hac etiam * brevi disjungi
debeam : et vocato ad se sacerdote, facta confes-
sione, Eucharistia et extrema unctione perceptis.
ut vera Christiana spiritum in manus Domini com-
mendavit, conjuge suo ab omni malae opinionis op-
probrio immuni preservato.

133 Quidam in parochia Folberæ, Arosien-
sis diœcesis, uxore mane surgente pro necessa-
rio opere agendo, cum duobus filiis parvulis
quiescebat in lecto; qui filii ululatum horribi-
lem emittentes, subito mortui sunt: quorum
membra

A membra ita livida, livoreque tumentia effecta sunt, ac si verberibus fuissent affecta. Quos videns miserabilis genitor cum lacrymarum profluvio tulit in stupam ex eorum casu nimium dolens, et absque modo pavens, ne quasi interfector ipse ab aliquibus putaretur. Mater vero infantum plenam in sanctam Fœminam habens fiduciam, quod miraculorum per eam patratorum crebro famam attraxerat, venit pro altero dicens: O reverenda Domina, si reddideris mihi istum vivum, portabo eum ad locum tuum in Wastenam cum oblationibus; cuius spiritus cœpit confestim in corpus paulatim introire, quemadmodum ex decedentibus solet paulatim recedere. Tunc mater nimis exilarata in gratiarum actionem prorumpens dixit: jam vado ad parochialem ecclesiam, Missamque in honorem Famulæ suæ cantare faciam: deinde tribus vel quatuor elapsis horis, potiorem in animo mulier concipiens fidem, O, inquit, gloriosa Domina! scio, quod potens es apud Altissimum, et hunc exanimem jacentem etiam restitue; qui protinus illo ordine, quo et prior, suscitatus est: igitur in Carnisprivio hæc mulier pluribus comitata vicinis, ista secum testantibus, Wastenam venit, et dictos infantulos coram populo multitudine demonstravit.

134 Mulier quædam in Skaningia l peperit infantem, in ultimo spiritu constitutum, qui et incunctanter extinctus est, unde gravissimis mater attacta doloribus, præsertim, quod sacri unda baptismatis irrenatus discesserit, cum omnibus se circumstantibus cœpit gloriosam Viduam lacrymose expetere, ut proles sua tam diu sibi restitueretur, quamdiu ex fonte Baptismatis levaretur. Quo facto, non absque cuictorum admiratione et congratulatione ad vitam infans restauratus est: aliquibus vero revoluit hebdomadibus, cum infantulo vivo et incolumi Watzstenam mater gradiens infinitas Deo et B. Birgittæ gratiarum actiones referebat, imaginem infantis argenteam pro indulto sibi beneficio offerendo. Per tres horas et ultra puer quidam defunctus, rigidus jacebat et frigidus; cumque jam omnes flerent, votum vovit mater sanctæ Birgittæ, quod, si puer revivisceret non solum ejus limina visitaret, sed et perpetuum sibi aliter corde deserviret. Quo emisso voto, brevique interjecto spatio, surrexit puer ad vitam, quem mater Watzstenam ducens plurimorum fide dignorum testimonio ita factum ostendit. Consimilis gratia de altero fertur puero, qui longiori temporis spatio ad unius fere cereæ faculæ combustionem exanimis perseverans, invocata cum voto Ancilla Christi surrexit a mortuis.

135 Margarita de oppido Eckne Arosiensis diœcesis mortuum peperit infantem, totaliterque denigratum, cuius lingua extra labia extendebatur, eunctis, qui aderant, quod quasi niger carbo in ejus ore haberetur, existimantibus: qui et phantasma magis, quam homo putabatur: hæc ut votum vovit ad Watzstenam, et infans revixit, et in omnibus membris colorem et formam decentem recuperavit. Inghenaldi uxor de oppido Nybille, Strengensis m diœcesis, cum ingenti labore atque dolore exanimem infantulum enixa est, pro ejus vivificatione parentes, cum per integrum et naturalem diem defunctus jacuisset, egregiæ Sponsæ Christi fecerunt votum; in quem protinus a fonte vitæ vitalis spiritus ingressus est. Duorum annorum pu-

ella, Margarita nomine, filia Laurentii Massa de oppido Petharphyeto, Strengensis diœcesis n, supra se incaute lectisterniis positus, subito suffocata est, et mortua: rediens vero mater hora tertia filiam extinctam reperit, membris rigidam, et incurvabilem; pro restitutione ergo filiæ venerabilem dominam Birgittam invocabat, non desistens a prece, donec filiam ante solis occasum redivivam acceperit, Wazstenam delatam multis inibi ostentabat.

136 Rursum puella trium annorum, Catharina nomine, filia Nicolai de oppido Gnotoso Strengiensis Diœcesis casu in stagnum cadens suffocata est, et per integras novem horas a plerisque quesita minime inveniebatur. Quod ut Mater audivit, surrexit illico et ad stagnum currens, flexis genibus, cum filia se Wazstenam peregre profecturam, devovit, si eandem vivam S. Birgittæ meritis recuperare posset. Quo facto, cadaver in loco, ubi prius sagenis multisque aliis instrumentis fuerat diutius perquisitum, super aquas jacere perspexit: quod ad litus delato, aqua, quæ in submersione influxerat, effluente, matreque obsecrationibus perseveranter instante, puella amissæ vitæ usum recuperavit. In Urbe Roma quædam domina apud S. Mariam de Minerva, cum plures filios retro tempore mortuos peperisset, extinctum infantulum etiam ista vice parturit; huic mater ejus dixit: Fac votum, filia B. Birgittæ, cuius meritis Deus illum forsitan suscitabit. Et illa, Quomodo, inquit, mater, fieri potest, quod dicis, cum sit mortuus? Invocata ergo sancta Fœmina, mox puerulus oculos aperuit, et matris ubera suxit. Item in oppido dicto Skaningen o Lyncopensis diœcesis mulier quædam, nomine Elisabetha, filiam mortuam pariens S. Birgittæ pro filiæ restauratione se devovit, et exemplo, quæ decesserat, ad vitam rediit. Mulier autem promissa exsolvens redivivam filiam cum argentea imagine in Watzsteno præsentavit.

137 Duo cæci, quorum unus a nativitate, alter vero octo annis cæcus fuerat, in Watzsteno S. Petri ad Vincula *, quia scilicet propter Indulgentias populosa illuc multitudo hominum concurrebat, cernentibus, qui aderant, multumque stupentibus, videndi usum acceperunt. Item vir quidam et una mulier, similiter cæci, eodem tempore ibidem illuminati sunt. In oppido Rickhem p regni Norwegiæ puellæ xii annorum filiæ Ysæ viduæ, pellicula super oculos rubea et multum spissa crescebat, a qua nihilominus per annum integrum est penitus cæcata; sed cum nullis medicorum artibus illi subveniri posset, vovit se mater una cum filia reliquiarum S. Birgittæ locum in Watzsteno visitare. Mirum etenim dictum; nam, pellicula, veluti cera a facie ignis, continuo evanescente, clarus puellæ visus restitutus est. Petrus valde senex et pauper homo de oppido Mos Schrenensis diœcesis q altera manu dolose debilitatus, et cæcus per tres annos pro sanitate recuperanda almæ Viduæ reliquias visitaturus spopondit, prout potuit capiens iter, cumque pervenisset, meritis illius, quam invocaverat, divina sibi assistente gratia, integram utriusque membri recepit sanitatem.

138 Margaretha, filia Laurentii, femina xx annos ætatis habens, Arosiensis diœcesis, bennio corporali lumine destituta pro ipsius recuperatione Watzstenam iter arripiens misericordia Dei præventa in ipso quoque itinere clarum visum recuperavit. Crispina vidua de oppido Estraribi

A. BERTHOLO.
DO.

quod et Romanæ facit.

E

cæcos

* supplé :
festo

P

q

non paucos.

A. BERTHO- Estrarirbi Lyncopensis diœcesis *r*, in sinistro ocu-
lo decem, et in dextero tribus annis percussa, in
festo ad Vincula S. Petri utriusque luminaris be-
neficium in supradicto monasterio, cernentibus
multis, accepit. Ex adverso infortunio curatus pa-
rochialis Aboënsis diœcesis *f*, Olaus nomine, ex-
cæcatus, annos circiter tres cæcus permansit; qui
pro visus sui reparatione, nec non pro venera-
bilis Sanctæ veneratione ter se suum monaste-
rium aditurum, repromittens, limpidum extemplo
visum consecutus, in festo Petri ad Vincula pro
prima vice votum exsolvens coram domino Joane
Aboënsi episcopo, quod factum fuit, testifica-
batur, qui nimirum episcopus clericis suis in sy-
modo miraculum tam grande publicavit.

139 Eo in tempore, quo reliquæ Sponsæ Chri-
sti de Urbe ad Watzstenam portabantur, accidit,
quod, cum quadam nocte copiosa multitudo, quæ
reliquias sequebatur, in quodam magno prato
sub tentorii requiesceret; puer quidam mutus
ix ætatis habens annos propter pluviam sub fe-
retro reliquiarum ponebatur, ubi, personis atte-
stantibus fide dignis, loquendi usum, quem non
petierat, accipere merebatur. Nicolaus pistor a
nativitate mutus et in xl anno constitutus, isto-
rum miraculorum fama percepta, gratia adipi-
scendi loquelam Watzstenam profectus est, qui,
soluta in itinere lingua, ad votum exauditus cum
gaudio ad propria remeavit. Mulier quibusdam
annis surda pro Sancta honoranda, et pro sen-
sum integritate recuperanda votum vovit, ad
locum de Watzsteno se debere proficisci, quo fa-
cto, surditate detersa, quod poposcerat accepit, et
votum suum deinde perfecit.

140 Crispina vidua de oppido Harnolienga Lun-
densis diœcesis *t* regni Daciæ vii annorum filium
habuit, Olavum nomine, a nativitate claudum et
mutum, quem mater cum alia filia Helena per
x dietas in humeris Watzstenum deportatum, in
vigilia Pentecostes illic applicuerunt. Ubi puer
eodem die plena ad ambulandum et loquendum
fortitudine præditus ambulabat, et in conspectu
omnium exiliebat. Dominus Magnus, qui fuit de
familia B. Birgittæ *u*, vir utique fide dignus,
testatus est, quod, cum esset in monasterio Watz-
steno personaliter constitutus, vidit adolescentu-
lum quandam de Vesgotia *x* civitate Echarensi
annorum quindecim, qui a nativitate mutus fue-
rat, ante reliquias beatæ Birgittæ præsentari, qui
mox loquelam adeptus domino Katilmundo con-
fessionem suorum fecit peccatorum.

ANNOTATA.

a Notus est hic locus in mappis Geographicis :
sed alia deinceps loca occurrent, quæ vel in Map-
pis Geographicis non signantur, vel forte non exi-
stunt amplius; vel nomina mutarunt, vel admo-
dum vitiose expressa sunt : quare illa tacite præ-
teribo, vel ideo, quod de eorum situ utcumque ju-
diciū, ex adjectis passim, in quibus sita fuerunt,
diœcesibus, ferri queat.

b Vox illa barbara latronem, vel hominem cru-
delem et sævum significare videtur.

c Multæ pecuniariæ obnoxium.

d An Taliaret, seu exigeret?

e Certum ferri pondus seu quantitatem.

f Certam cere massam.

g Videtur vox illa deducta a Græca χάρις La-
tine, Frenum.

h Vox illa quodvis grani genus significat.

i In exsilium pulsus; nimirum sub Alberto Sue-
ciæ rege anno 1374. Vide infra Appendicem Mira-
culorum S. Birgittæ part. 6.

k Alias Westeraas in Westmannia.

l Passim scribitur Skeningia, estque civitas Sue-
ciæ episcopalis in Ostrogothia.

m Strengnesia est civitas episcopalis in Suder-
mannia.

n Eadem est diœcesis, quæ mox memorata, uti
et quæ proxime sequitur num. seq.

o Vide tit. l hic.

p Id oppidum frustra quæsi.

q An Skeningiensis, vel Strengnesiensis?

r In Ostrogothia.

s In Finlandia.

t Lundinum, Scaniæ civitas est, quæ regis Sue-
ciæ Magni tempore in Danorum dominium trans-
ierat.

u Ex Israël, S. Birgittæ fratre, Petrus; e Pe-
tro Magnus, de quo hic sermo, natus fuit. Vide
num. 5 Comment. præc.

x Sueciæ provincia.

CAPUT II.

De paraliticis curatis, liberatis a mor-
bo caduco, et curatis ab aliis diver-
sis infirmitatibus.

Dominus Nicolaus, curatus ecclesiæ parochialis
Schwanchalensis diœcesis Lyncopensis a paral-
lisi dissolutus, tempore Quadragesimali pro recu-
peranda sanitate, prout potuit, Watzstenam venit :
qui adeo in paucis convaluit diebus, quod sancto
die Paschæ, et aliis quamplurimis diebus Missas
celebravit, et de cetero ecclesiam suam incolumis
gubernavit. Quidam quoque pedibus et manibus
contractus, fere omnibus notus ibidem sanatus est.
Nobilis quidam, Raginaldus nomine, paraliticus
effectus est, ita quod nullius membri dexteræ partis
usum haberet, et loquendi amisisset emolumentum :
ex quo uxor ejus, sacerdosque curatus, cum ipse
personaliter non posset, pro eo voverunt, quod
B. Birgittæ limina visitaret, oblaturus pro quoli-
bet articulo naturalis sui officii usu carente mar-
cam unam cere, si ad pristinam salutem repa-
rari contigisset : voto itaque emissio, mirum in mo-
dum absque cunctatione sensit, se paulatim sanari
et infra paucos dies per pedes Watzstenam adiens,
votum suum lætabundus exsolvit.

142 In regno Norwegiæ civitate et diœcesi
Traudiensi b Margarita quædam erat paralitica et
muta, totiusque corporis viribus inconsolabili-
ter destituta, quasi truncus inutilis jugiter in gra-
bato jacens : huic dormienti domina quædam
habitu venerando visa fuit dicens : Ego sum Bir-
gitta de Watzsteno, jamque de tua te incurabi-
bili infirmitate curabo; tu vero sanata reddes vi-
ces, ad meum locum veniens indultum tibi in se-
creto beneficium propalabis : et, hoc dicto, mor-
bidos artus quasi quodam unguento linivit : ex-
pergefacta

A pergefata mulier omnium membrorum sentiebat incolumitate potiri, loquela, cunctaque corporis fortitudine sibi plenarie restituit. Hæc Watzstenum veniens coram multis omnia enarravit; cuius quædam membra, præcipue in dextera parte carnositate fere carentia, pestem, quæ eadem depasta fuerat, satis liquido præferebant. Rursum in eodem regno quædam paupercula mulier Osloënsis diocesis c annis quinque jacuit paralitica adeo, quod nec spiritum habuerit, nec in aliquo corporis membro robur possedit ad plenum: notis ergo suis Famulæ Dei pro illa voventibus eam, perfecte e vestigio convaluit, quæ ad monasterium Watzstensen via aspera multumque proluxa gaudenter accessit.

et epilepti-
cis.
d
B 143 Quidam de Arosia d ix annis epylecticis fuerat, et quasi omni die trina vice ex illo patiebatur morbo: itaque ad reliquias S. Birgittæ genitore pro eo vovente, incunctanter sanatus est. Item in eadem diocesi mulier quædam xiv annorum filiam habens, quæ a quinto nativitatibus suæ anno morbo epylectico tam graviter laborabat, quod tredecim vicibus in terram cadens, et spumans die quolibet naturali miserabiliter affligebatur; vovit, quod una cum filia sanctæ Birgittæ reliquias visitaret, si suis meritis a tanta eam miseria liberaret. Quæ et, omni mora penitus sublata, optatæ salutis restitui merebatur. Parvulus puer, Laurentius nomine, filius domini de Columna de Urbe, viri utique illustrissimi, morbo laborabat supradicto: cui dum semel casus contigisset, et terribiles faciens gestus alicuius energumæni ad instar totus torquetur, domina Lætitia, avia pueri, ad quandam suam nurum de tunica Sponsæ Christi aliquid habentem, quam cito perrexit, parvulumque frustum inde præscindens, frontem pueri ægotantis ex eo tangi fecit; ad cuius tactum puer, confestim quietatus a morbo totaliter sanatus est, et liber ab inde perseverans. Item cum Maria infantula, filia Stephanæ, nutricis Oddi, parvuli filii prætaxati Domini Agapiti, simili modo torqueretur immaniter, domina Catharina, uxor domini Agapiti, cum præfati panni frusticulis infirmantem puellam pari modo, parique devotione tangi fecit, quæ a tali ægritudine protinus ac penitus liberata omnibus admiranda videbatur.

Plures item
e
f
C 144 Quemadmodum Papa Bonifacius refert, dum adhuc S. Birgittæ funus, in ecclesia S. Laurentii de Panisperna Romæ superstes, et inhumatum haberetur, mulier quædam Agnes de Concisa e, quæ a nativitate guttur habebat deforme atque grossissimum, cum aliis venerandum cucurrit ad funus, et, cum propria zona manus sanctæ jacentis Birgittæ cum devotione tangi fecisset, zonam eandem simili devotione circumduxit ad collum, et paulo post guttur detumuit, et ad conformitatem debitam miraculo divino fuit reductum: verum Francisca de Sabellis, dicti monasterii S. Laurentii f monialis, quæ biennio debilitatem et adversam stomachi valetudinem passa, fere semper lecto decumbens, et honorandæ Viduæ familiaris fuerat, dum adhuc insepultum corpus infra claustrum servaretur, cum gravi labore de lecto surrexit, tam longam patiens infirmitatem, et adjuncta pervenit ad feretrum, et secus illud jacuit tota nocte: nec, dum jaceret, Deum desiit cum devotione et instantia deprecari, quatenus meritis et precibus Viduæ, cuius corpus aderat, a tam molesta tamque ditina valetudine in tantum

saltem alleviaretur, quod cum reliquis monialibus divinis interesse posset. Et mane facto, recepit integram sanitatem, ut optavit.

145 In civitate Neapolitana Palmerius trapezyta g infirmatus ad mortem, uxorem habebat ad sanctam Viduam (quam superstitem visitare consueverat) singularem devotionem habentem. Hæc videns complicem suum lethali morbo laborantem B. Birgittæ spondit, quod, si ejus suffragiis ægrotus evaderet, in S. Maria de Carmelo, ubi imago ipsius depicta venerabatur, Missas dici, cereos offerri, lampades quoque incendi faceret. Voto ergo facto, vir, qui quasi in extremis laborabat, B. Birgittam super se prostratam incumbentem in visione vidit: de qua nimirum visione admodum confortatus dixit: Ego sanus sum, quia beata Birgitta me sanavit; et sanus continuo inventus est. Presentem se fuisse asserit dominus Magnus presbyter, cum quidam puer quatuor circiter annorum, Jacobus nomine, nepos dominæ Delphinæ, Romæ cum febre continua fluxum ventris potissime patiebatur: et quia plerique tunc parvuli ex istiusmodi influenza deperibant, admodum de illius pueri interitu timebatur. Unde tam prædicta domina Delphina, quam pueri incessanter flebant: denique domina Delphina vovit, quod, si dominæ Birgittæ meritis puer evaderet, signo crucis insignito mantello, quem admodum fratres laici in religione illius induuntur, vestire eum faceret, et de reliquiis ipsius quidpiam ad collum pueri ligari faceret. His sic gestis, puer repente convaluit, et sanitatem pristinam perfecte recuperavit.

146 Puer quidam, nepos dominæ Angelæ, morbos, uxoris Lelli Petri, de Urbe, de regione Columnæ pessimum circa lumbos ulcus habens in mortis discrimine positus est, eoque exterriti medici nullum adhibere remedium: tunc memorata domina vestimentorum S. Birgittæ particulam, quam semper devote servaverat, acceptam super ulcus pueri in serico ligavit, ipsius sancta merita devotius interpellando. Mane facto, ita puer inventus est sanus, quod nec vestigium quidem perpeste infirmitatis appareret. Similiter nepos * supradictæ * l. filia Angelæ glandulam quandam cum vehementi febris patiebatur, quam medici incidendam dixerunt; mater autem infirmi *, suprascripti miraculi recordata, mente Christi Famulam adiens seque et filiam toto illi animo recommendans, præfatum panniculum a domina Angela petiit de super glandulam per noctem posuit et ligavit: in crastino autem medici secturi venientes puellam totaliter liberatam, febremque cum peste penitus fugatam invenerunt.

147 Præterea cum alius nepos sæpe dictæ dominæ Angelæ, filius Francisci Barri de Capocciis, Romani civis, trium circiter annorum horrendum apostema cum acutis febribus pateretur in spatula, plurimasque medici adhibuissent medicinas et nihil profecissent, sed venturo die incisionis ferro uti decrevisset, domina Angela fide plena particulam illam panni super emplastrum magna cum devotione inexit, postulans tumefactam illam suis suffragiis eatenus mortificari, quatenus sectionis acerbiter tenellus puer nullatenus degustaret, quod si fieret, memoriam illius faceret depingi, et illud miraculum ad ejus laudem publice prædicari: sequenti ergo die, cum ad incidendum morbum chirurgi * e loco illum evanuisse reppererunt, et multa

A. BENTHOLODO.

diversi generis
g

E

* l. filia

F

* l. infirmæ

S. Birgittæ

* supple: venissent.

A. Barthol.
do.

multa putredine posteriora petiisse; puer autem sospes et lætus de lecto consurgens, ludentes pueros requirebat.

meritis

148 Item Romæ prope S. Eustachium domina Francisci, uxor Petri Pauli Vellivi, in dextera manu morbum, qui, Noli me tangere, dicitur, habens, tumoremque unius nucis grossitudinem præ se ferentem ab exteriori parte manus perpressa est; hæc, requisitis medicis, quare pestis incurabilis erat, repulsam accepit: qua in re ad B. Birgittam se conferens ereptionem precabatur, et confessa sacerdoti particulam vestimentorum illius, quam interpellaverat, desuper colligavit, et votum fecit; altera autem die, evanescente ægritudine, sospitem se prorsus ac penitus incolumem invenit. Jacobella de Colanidio de Urbe parochiæ S. Eustacii filium peperit, qui infra septem dies taliter infirmatus est, quod nec una quidem vice matris ubera suxit, quasi mortuus jacens, frigidus ac contractus, ita quod de vita ejus spes omnis deperierat. Avia vero ejus, S. Birgittæ fama comperta, inquit ad filiam: Oremus, et ad ipsius sepulchrum B faciamus peregrinationem, cui illa: Quomodo, inquit, possibile est, o mater charissima, quod eum nobis restituet, cum magis mortuus, quam vivus censendus sit. Denique avia sciens, quod omnia possibilia sint credenti, devovit illum cum facula cerea ad ipsius sepulchrum se delaturam, si de ejusdem convalescentia suis meritis faceret se gavisuram. Nec mora: revixit quodammodo puer, et, apertis oculis, parentis mammas exquirens de faucibus mortis liberatus est, et vivit, et vocatur Andreas. Scripta sunt hæc de ore matris.

ab ægris
h.

149 In castro S. Angeli h Tyburtinensis diocesis Elpena quædam Mulier, oculis dumtaxat exceptis, membris ceteris destituta, dolores intolerabiles tam in capite, quam in mammillis, quam etiam in omnibus artubus patiebatur incessanter, et erat quasi morti proxima. Audiens vero famam miraculorum istius, quam Deus tantum mirificaverat, intime se illi recommendans ad ipsius sepulchrum votum fecit, paululumque dormire cepit. Tunc domina quædam aspectu veneranda, ad cujus fimbrias cerea pendeat imago, apprensus sibi dixit: Quid vis mulier? Respondit illa: Quæ es tu Domina? Et ait: Birgitta sum de Suetia; at illa:

C O Domina, inquit, mea reverenda et sancta, tu vides, qualem infirmitatem et dolores patior: supplico ergo tibi, ut me sanes: quod si feceris, locum sepulture tuæ Romæ visitabo, imaginem ceream, luminaria et oblationem portabo; et illa: Certe, filia, bono hoc opere petisti, quia sicut in omnibus aliis membris ita et in oculis patereris: nisi enim * divinum auxilium, me mediante, implorasses, et dixit: Volo ergo te sanare, et, signo crucis facto, digito illius caput tangendo, a tanta ægritudine mulier continuo immunis evigilavit.

* abundat

depulsos,
i

150 Item in eadem diocesi in castro Cæciliano i Petrucius Neciæ infirmabatur ad mortem, nec erat spes de vita ipsius. Hoc audiens Lucia Bartholomæi, Joannis Antonii de Castro S. Angeli, infirmum adiit, ut certam tritici quantitatem sibi debitam, antequam moreretur, si posset, recuperaret, et videns illum in extremis agentem, modicum quid de veste S. Birgittæ, quam habebat, accepit, languentia infirmi membra cum illa tangendo: mira res! Corpore, nullo temporis interveniente spatio, æger prosiliit et lecto, et re-

sedit ad ignem, quia frigus erat. Sic dicta Lucia D ore suo proprio coram tribus testibus enarravit. Domina Cilena, uxor præclarissimi viri domini Joannis de Columna de Urbe, cum juramento de se ipsa firmavit, quod, cum talem infirmitatem pateretur in gutture, quod a medicis derelicta esset dicentibus, de tali peste nullatenus nec per manus Dei ipsam fore revasuram: non enim poterat os ad comedendum aperire; cum qua potuit instantia atque devotione ad B. Birgittam se convertit, hoc illi stipulando, quod, si de tanto mortis discrimine sua prece raperetur, coronam de perlis, propriis excultam manibus, in loco sepulture sibi præsentaret, Missam quoque celebrare faceret, quam flexo et nudo poplite devote audiret. Voto itaque facto, obdormivit quantisper, videbaturque sibi, quod quasi quædam humana manus pellem sui gutturis traheret; quæ cum aliquali dolore expergefata, sanie multa fluente, apostema fractum reperit, et mortis periculum evasit.

151 Apud S. Mariam rotundam cocculus Joannis Cymini, Romanus civis, tanta ægritudine laborabat, quod de vita ejus medici penitus desperarent, E siquidem in extremis agens dies quinque sine loquela transegerat, confessione non facta, nec communione sumpta: videns hoc avuncula sua, domina scilicet Francisca Papazura, modicum de linteamine, quod Sponsæ Christi fuerat, secum bajulans perrexit ad ægrotum, et facto ad sepulchrum voto, cum eodem panniculo seminecem in facie et corpore contrectavit, et vocans illum ex nomine tertio respondentem audivit: angelicam quoque salutationem, omnibus illum audientibus, legere fecit. Inde vero cum necdum plena loquela potiretur, fratrem Angelum de Ordine Humiliatorem precabatur, ut Legendam S. Birgittæ appor-taret, et languidum ex ea contingeret. Quod ut factum est, et spiritum mentis perfecte recepit, et loqui expedite potuit, factaque confessione, sacrosanctam Eucharistiam sumpsit, plene omni sanitati postera die restitutus.

vidit Italia.

ANNOTATA.

a Vide lit. r in Annotatis in cap. præcedens.

b Thrandensem vocat Torfæus, vernacule Dronthem: dicitur etiam Nidrosia. Episcopus ejus et archiepiscopus exhibet Torfæus Historiæ Norvegiæ lib. 2, cap. 19, part. 1.

c Osloa sive Asloa sedes fuit episcopalis Norvegiæ, Nidrosiensi suffraganea, sita non longe a mari ad sinum homonymum.

d Vide lit. k in Annotatis in cap. præcedens.

e Alibi legitur: De Concessa, et Contessa.

f Clarissarum Romæ.

g Id est, Nummularius. Alibi dicitur Mercator pannorum.

h Situm hoc castrum est in Campania Romana ad Anienem fluvium.

i Cæcilianum notatum invenio in Mappa Geographica Tusciæ Suburbicariæ Blaeviana, sed multo propinquius Prænesti, quam Tyburi.

CAPUT III.

*De vexatis a diabolo, periclitantibus in partu, et naufragantibus.*Patrocinium
ejus

Puer septennis novem vicibus die quolibet a nefando spiritu torquebatur: qui, facto a matre voto, et Watzstenam cum oblationibus ab ea deportatus, non sine omnium admiratione a sævo tortore liberatus est. Christina, uxor Laurentii campanarii ecclesiæ Kiill diocesis Strengensis a obsessa a dæmone et totius corporis privata valetudine, spiritusque rationalis in parte amisso lumine, per xvi annos continuos videlicet afflicta jacuit in grabato. Audivit etiam ab eodem dæmone verba horribilia, didendo inter alia verba ad eam: Jam volo cor tuum extrahere de corpore tuo, teque turpissima morte condemnabo. Post apparuit ei quædam pulchra Persona in visione dans ei consilium, quatenus peregrinando visitaret monasterium S. Birgittæ in Watzsteno, ut ab immundo spiritu purgaretur: evigilans autem invenit se saniore intelligentia potiri, quam ante: deinde percipiens, multos peregrinos locum in Watzsteno visitaturos ad festum nativitatis B. M. V., præparavit se et ipsa, ut eundem locum visitaret, et, si ire non posset, sicut utique tunc competenter non valuit, saltem per manus et pedes reptando illuc properaret. Postquam igitur iter arripuerat, statim a dæmonio liberata fuit, et antequam Watzstenam veniret, sanitati pristinae tam in ratione, quam in corpore plene restituta fuit.

vexate
b

153 Quidam Olavus agriculator diocesis Arosiensis b gravissimo languore circa Carnisprivium afflictus per tres continuos dies vidit xii dæmones teterrimos in habitu usque ad nates decurtato, calceis rostratis secundum turpissimam consuetudinem aliorum modernorum juxta se corisantes et dicentes: Si vis consentire nobis, ditabimus divitiis; sin autem nolueris, te turpissima morte condemnabimus, teque nobiscum ad tartara perducemus. Quibus ille respondit: Consentiam Deo meo, et illi reverendæ Famulæ sive dominæ Birgittæ, cui votum peregrinationis emiseram, in quam tota fiducia spero, quod virtute divina me de minarum vestrarum terroribus eripiet. Illam enim omnibus diebus vitæ meæ, in quibus potero, honorabo; finitis autem illis tribus diebus, horribilis illa visio dæmonum disparuit, et ille statim, pristina sanitatem percepta, perfecit humiliter votum suum. Mulier quædam, Catharina nomine, de diocesi Strengensi hora Completorii in Carnisprivio revertens a convivio, in quo cum aliis choreas minus honeste duxerat, in platea, priusquam venit in domum, a diabolo arrepta est, et ita crudeliter percussa, quod a planta pedis usque ad verticem in omnibus membris esset livida: sensu, loquela, visu, auditu, totiusque corporis perdita valetudine, noctem illam in maxima peregrit miseria: circa diluculum autem vocati sunt ad eam duo honorabiles presbyteri, qui cum aliis amicis ejus votum peregrinationis ad Watzstenam ob reverentiam S. Birgittæ et ob sana-

tionem miserabiliter afflictæ mulieris emiserunt: cui eadem hora spiritus et robur corporis non sine admiratione adstantium est restitutus.

A. Bernhol-
no.

154 In eadem diocesi fuit puella adolescens, quam secunda die Paschæ invasit diabolus, et per integrum mensem bis vel ter in quolibet die crudelissime vexavit eandem, ita quod venter ejus videbatur se erigere: ejus dolori dominus suus compatiens fecit votum pro ea gloriosæ dominæ Birgittæ; quo facto, statim discessit diabolus ab ea, sibi que ulterius nihil nocuit. Alius etiam, Petrus nomine, Lyncopensis diocesis invasus est a diabolo, a quo per sex annos est crudelissime vexatus: hic feria tertia antecederet ad Vincula Petri veniens ad Watzstenam ab inhabitante se dæmone solito gravius arripitur, et amari-
us vexatur; prostratus enim in terra extra capellam, et jacens in dorso et erectis oculis in cælum nil videbat, manus et pedes in modum crucis extendebat, his terræ firmiter adhærendo: hujus stomachus aliquoties in tantum intumuit, quod supra pectus usque ad mentum se videbatur erigere, ac si magnum quid corporeum cur-
reret in visceribus ejus.

vel obsessi

155 Interdum autem in tantum immergebatur, ac si viscera non haberet: palpitando pectus movebatur, ut velut a vento pulsatum sit, ut ossibus non rigesceret, multoties totum corpus in medio tantum erigebatur, ut plena ulna erat interdum inter terram et dorsum ejus, capite tum et pedibus terræ firmiter adhærens, sicque stetit multoties firmiter quasi latro supra rotam patibuli incurvatus, hujusmodi etenim miseria in conspectu multorum affligebatur feria iii, iv, v, vi, et sabbato. Nocte vero media inter Sabbatum et Dominicam apparuit ei alter dæmon in specie magni canis, et tangens cum pede pectus dæmoniaci dixit humana voce: Exi hinc, socie charissime, alioquin in brevi maximum scandalum patieris. Quo dicto, exiit dæmon per os dæmoniaci, quasi serpens magnus et horribilis, et post pauca factus ut hircus cum magno impetu præcipitavit se in profundum stagnum monasterio adjacens. Eo autem tempore in Watzsteno aderat dominus Archiepiscopus Upsalensis præfactus.

E
a dæmone.

156 In castro Polimary Balensis diocesis c mulier quædam gravissimis pressa doloribus, eo quod partu præventa parere non posset, clamoribus et ejulatibus insistebat: cui dominus Franciscus, olim Fernepolitanus episcopus, tunc vero eremita, supra memoratus accurrens tanti doloris causam percontabatur; et agnito, quod periclitaretur in partu, de capillis S. Birgittæ supponi fecit, et illo instanti abortivum, quem gestabat, enixa a mortis discrimine liberata fuit. Cum reliquæ S. Birgittæ in Sueciam portabantur, portitores, ut Missam audirent ad monasterium, quod Clarevallis regni Poloniæ dicitur d, diverterunt; quædam mulier illis in locis in pariendo diu patiebatur, sed confestim, ut sanctissimum corpus domum illius ingrediebatur, cum multa facilitate protulit partum suum. Item quædam mulier ix diebus periclitabatur in partu; quæ multa vovit, ac multis Sanctis se devovit, sed, cum nihil omnino proficeret, tandem aliquando quibusdam, quæ intererant, mulieribus pro se voventibus, quod ipsa cum omni domo sua domum S. Birgittæ visitaret, mox ad horam tanta facilitate parturit, quanta nunquam antea potuerat, cum tamen octo jam infantulos parturisset.

F
uti et periclitantes in partu experiantur;

d

A. Bernhol.

no.

alii

turiisset.

157 Quidam navigio ad nundinas sancti Batwini *e* in superiore parte Suetiæ transeuntes, gravissima tempestate oborta, nimis facti sunt auxilii, quoniam ex procellarum impulsibus navis increpuit, et aquis replebatur; qui quasi nihil aliud, quam submersionem expectantes, B. Birgittæ devote implorabant auxilium, et mox quasi manu quadam navis levata a procella in terram jactata est, qui tandem unum puerum deficere cognoscentes, flexis genibus, rursus pietatis Matrem humiliter acclamabant, et statim procella surgens puerum vivum atque illasum ad terram propellebat; hi omnes ad Watzstenam venientes et Christi gloriam, qui per suam famulam tot et tanta mirabilia operari dignabatur, collaudantes, cum gaudio fratribus ista referebant.

per undas

158 Quidam de Lyncopia, Aquisgrani juxta votum peregrinatione peracta, in mari constituti, ad propria revertebantur: navi vero, in qua erant, reluctante, ignis fulminis in summitate mali protinus incendebatur: qui periculum mortis evadere diffidentes, positis genibus, Dei et Famulæ suæ auxilium cum lacrymarum profusio postulabant, omnes viva voce clamantes et dicentes, reliquias ejus in Watzsteno se visituros, si petitionum suarum celerem consequerentur effectum. Hoc facto, quasi per unius manu fulminis incendio in mari jactato, de tanto periculo liberati, dum ad portum desideratum applicuissent, Watzstenam velociter perrexerunt Deo et B. Birgittæ laudem et gloriam referentes.

navigantes

f

159 Abbas de monasterio Jullita *f* in hæc verba litteras ad Watzstenam direxit: Reverendo viro domino Petro Priori Alvastris in Watzsteno existenti in Domino salutem. Abscondere cœpi, quod exerior non abscondendum esse, videlicet, quod illa gloriosa domina Birgitta magna, dum invocata fuerit in aquarum periculis, auxiliatrix adest miraculis etc: Nam in stagno Maleer prope passagium Olghsund navim ascendit transiurus Strengenas, extensoque velo sub illo vehementissimo flatu, qui circa festum B. Martini fuit, in scopulo quodam læsa est navis; fracto autem gubernaculo, et rupta navi, velum deponere volebamus, sed non potuimus, ipso flatu instrumenta veli frangente, sicque navis velocissime currens in alium lapidem impegit et fortius rupta est. Tandem velum trahere non valentes in tanto periculo Missam: Salve sancta Parens etc: in honorem gloriöse Birgittæ vovimus dicendam, et tantum protinus relevamen accepimus, quod nec minima gutta aquæ percipiebatur navim intrare; pueri autem, priusquam navis rumpebatur, ad unam leucam pluries exhauserunt aquam; quia navis propter vetustatem porosa erat.

naufragii;

160 Rupturæ vero tam amplæ, quod non erat in potestate nostra navi auxilium ferre: ipsis itaque rupturis ab invasione aquæ miraculose exemptis, etiam pori, qui ante aquam receperunt, tanto deferentes facto, quieverunt: veruntamen aqua rupturis illidens inconsuetum sonum dedit, mira reluctante potentia: in operatione* tante reluctantie ostendit se talis actio minoris esse potentie. A terra utique remote eramus sub isto facto longe ad dimidiam leucam, sed navis firmata, aquam mox cepit sorbere: post ejus reparationem pueri laboraverunt in exhauriendo

* al. comparatione

aquam de navi juxta civitatem Strengensem, et D demum prosequiebantur viam versus civitatem Stockholmis *g*, ubi navis eadem penitus est destructa, illæsis tamen famulis et rebus nostris. Hæc autem facta sunt non invocantis merito, sed dignitate invocata. Quid ergo tantæ auxiliatrici rependemus? Scimus enim pro certo, quod ipsa gloriosa Birgitta re et nomine veraciter existit bona, eam invocantibus gloriosum juvamen tribuens. Taceant adversarii, valete in Christo: scriptum in crastino Vincentii Martyris.

161 Decem viri cum puero parvo sedebant ad piscandum super glaciem in stagno magno monasterio Watzstenensi adjacenti, quod talis est consuetudinis, quod, dum appropinquat tempus resolutionis glaciæ, vehementissimo strepitu incipit ebullire et commoveri a profundo, et magna violentia rumpere ponendo parvas rimas, quæ sunt in glaciæ, has in modico temporis spatio faciens valde latas, licet glaciæ in densitate habuerit plusquam unam ulnam: et tunc, juvante superius impetu ventorum, dividitur tota glaciæ in grossa frusticula, et tunc multi existentes super illam glaciem multoties submerguntur. Sed licet istud * videatur, hoc tamen omnis circumjacens regio attestatur. Sex ergo ex dictis viris commotionem a profundo audientes, et stagni consuetudinem præscientes, cursu velocissimo ad littus properabant, relictis piscibus, quos prendiderant, cæterisque rebus suis. Alii vero quatuor cum puero suo, volentes sua secum tollere, substituerunt, donec viderent aperturam inter se et socios suos tam amplam effectam, quod possibile * erat eis venire post illos.

aut per glaciem euntes

* suppl. mirum

* i. impossibile

162 Unde ex horribili collisione et glaciæ commotione usque ad mortem turbati, cum nihil expectarent, nisi submersionem subitam, levaverunt oculos suos versus Watzstenam, gloriosam dominam Birgittam sibi humiliter invocantes: quo facto, mirum in modum pars glaciæ, in qua illi stabant, periculossime in ictu oculi contra violentiam ventorum conjunxit se ad partem illam, quæ adiacebat littori, in qua sine periculo stabant eorum socii, permittens eos ad locum securitatis accedere. Jamque illis in securitate stantibus, glaciæ tanta facilitate disjuncta est, quanta fuerat conjuncta: dictus vero puer properans post eos, sed persaltare non valens cum tanta facilitate, quanta illi, cum disjungeretur glaciæ, prosiliit in aquam, quod videntes prædicti x viri ipsum in nullo juvare valentes, pro ipsius liberatione B. Birgittam flexis genibus implorabant: quo facto, mox substituta quasi sibi manu cujusdam ex aqua est levatus. Illi ergo omnes, quibus dictum miraculum factum est, circa Annunciationem Domini venientes ad monasterium Watzstenense, et lacrymantes præ gaudio auxilium sibi mirabiliter et misericorditer præstitum pluribus intimabant.

submersionis periculo

F

163 Thorberch mulier de villa et parochia Kyarlunda Osloënsis diocesis regni Norwegiæ *h* circa Annunciationem Domini cum marito suo super glaciem valde fragilem et porosam ibat, qua subito defente, in profundum ambo ferebantur: sed, cum mergi cœpissent, clamavit mulier, O S. Birgitta, salva me: quæ statim quasi manu levata est super glaciem, quæ ita gracilis erat, quod sub pedibus ejus postmodum sæpius frangebatur; licet ipsa non mergeretur. Ad ipsam vero * se pertingente, ex magno tunc imminente vento glaciæ tota resoluta est. Hæc tertia die post Pentecosten Watzstenam veniens iudulgam sibi

eripiuntur.

h

* suppl. terram

A sibi gratiam constanter atque gratanter fatebatur.

ANNOTATA.

- a Vide lit. o in Annotatis in cap. 1, lib. 3.
 b Vide lit. m ibidem.
 c Nec castrum id novi, nec diocesim, nisi hæc forte sit Basileënsis in Helvetia.
 d Claramvallem in Polonia non inveni; sed Claramtumbam, Ordinis Cisterciensis monasterium prope Cracoviam.
 e Seu S. Botuidi: colitur et sepultus fuit secundo milliari Stokholmia Sudermanniam versus. Locum habet in Opere nostro ad diem 23 Julii.
 f In diocesi Strengnesiensi et in villa Saba dicta, Ordinis Cisterciensis.
 g Regum Sueciæ sedes est.
 h Vide lit. c in Annotatis in cap. præcedens.

B

CAPUT IV.

De mirabilibus circa translationem reliquiarum occurrentibus et de blasphemantibus et detrahentibus sibi.

Sensus sub-
 to perditio
 reddit.

Cum dominus Birgerus et domina Catharina, filii S. Birgittæ, cum confessoribus et tota familia repatriarent, felicissimæ Matris reliquias secum ferentes, et ipsis in marchiam Anconitanam venientibus, et ibidem in civitate quadam sero quodam habitantibus, una ex ancillis dominæ Catharinæ, nomine Maria, repente in terram cecidit, quasi mortua, perdita loquela cæterisque corporis sensibus alienatis, oculos namque transversos velut cadaver supina jacens retinebat. Hoc viso, domina Catharina ad tam subitum pavendum infortunium non parum stupens, confessor Matris advocari fecit, ut, quid facto opus esset, consulerent. Accersiti vero confessores nulum habebant, quod in medium proferrent, adminiculum. Mane ergo facto, sano illa consilio usa, de capillis et ossibus Matris recepit, et accedens ad infirmam, quæ in eodem statu, ut apparuit, fuit, tetigit eam ex iisdem: primum quidem oculos contingens, et continuo ad debitum nempe statum revertebatur. Deinde vero ore, naribus ac facie tactis, surrexit mulier illico sana, et equitavit, et pertingens Watzstenam monialis ibidem effecta est.

reliquias
 suas in Sue-
 ciam trans-
 ferentes ter-
 ra,

a

* suppl: se

165 Post hoc venientes in Alimaniam in civitatem, quæ dicitur Bruxia, audierunt, quod in castro Skaelivo a multi latrones erant, viatores depredantes, qui quidem latrones horum adventum præscientes se præparaverunt ad eos capiendos; cum autem hi castro appropinquarent, viderunt descendentes, ex utraque parte viæ, quam tenere oportebat, collocantes*, balistis ad sagittandum paratis, lacertisque ad vulnerandum vibratis: hoc videntes pacifici et inermes peregrini timuerunt valde et Deo et sanctæ Mariæ se commendantes a tanto periculo erui suis

Octobris Tomus IV.

meritis postulabant. Mirum certe stupendumque miraculum: appropinquantes enim prædonibus, et transeuntibus, obcæcatis eis, per medium illorum ibant. In sero vero ad hospitium, quo isti devenerunt, mercatores supervenientes referebant, quomodo in latroneos illos ipsi impigissent, et illis referentibus didicissent, qualiter peregrinos quosdam divites præstolabantur et quia, pertranseuntibus peregrinis, excæcati fuerant, strepitum quidem pedum audientes, neminem tamen videntes. Tunc ipsa nocte cuidam de societate illa quasi sol fulgens apparens dixit: Vidistine armatos illos hodie multos requirentes? Qui ait: Vidi, domina. Et illa: Ego, inquit, excæcavi eos, ne vobis nocerent, nec impedirent viam vestram, quemadmodum proponebant.

166 Deinde præfatis translatoribus in navi inter Alimaniam et Suetiam cum eisdem reliquiis iter agentibus, et ad quem portum b propter bellorum pericula, partibus illis tunc ingruenda, applicarent dubitantibus, contigit parumper post meridiem, quod candidissima in cælo stella apparuit, quam primo et ante omnes puer octennis innocens atque infirmus aspexit. Sed cum omnes interea clare illam intuerentur, mirabantur, quod, sole splendide radiante, stellam in cælo videre possent, quæ usque ad portum quendam minime præcogitatum eos præcedens disparuit. Tunc sequenti nocte cuidam eorum, qui reliquias ferebant, in visione dictum est: Stella, quam vidistis heri navem præcedentem, et portum vobis ostendentem, Birgittam significat, cujus fama quasi stella paulatim procedet, donec sicut sol illuminet totum mundum.

167 Initium vero signorum ejus in terra Suetiæ hoc fuit: contigit anno Domini MCCCXXXIII c Feria tertia Pentecostes, quod nobilis quidam, Haquinus nomine, captus est ab inimicis; strictissime ligatus, ductus est ad mare, ut portaretur ad terram Alimaniam, ubi possent securius ab eo extorquere magnam summam pecuniæ: stans ergo in littore audivit, quod reliquæ B. Birgittæ, quæ transferebantur, pausandi gratia non longe a loco illo consisterent; illam in sui auxilium invocavit, ut a patria non abduceretur; et statim armati de quodam castro supervenerunt, prohibentes, ne abduceretur a patria, sed imposerent sibi statim certam pecuniam, si justitia dictaret solvendam: quod et factum est. Illi tamen, qui eum juvabant in nullo sibi attinebant, sed hucusque partem hostium foverant; qui, liber dimissus, dum reverteretur ad propria, occurrit translatoribus reliquiarum, et sequebatur eos usque dum ora illa locata sint in Watzstenis vi Non, Julii, narrans gratiam secum factam. Postea vero per regem et principes libertati restitutus est, ita quod captivatoribus nihil solverit. Domina quædam nobilissima tanto languore opprimebatur, ut in loco * jacens quoties se vertere vellet, per trabem funibus vel alio hujusmodi se adminiculo relevaret; hæc audiens Sponsæ Christi reliquias, dum portarentur, advenisse, tentans ire pedibus, quantumcumque male haberet, surrexit, ut iret, et tanta ivit facilitate, ut nec solitam sentiret infirmitatem, nec requireret adjuvantem. Quæ postea easdem reliquias in Watzsteno alacriter visitans, immensas Deo et Famulæ suæ gratias referebat.

A. Bertwol-
 do.

marique mi-
 ro modatur.
 tur,

E

ab hostibus
 captum libe-
 rat, infir-
 mam sanat.
 c

* an lecto?

A. BERTHOL-
DO.
Deo conciliat
sacri-
legam,

165 Contigit etiam, quod quædam mulier per-
verso amore ad aliquem affecta, cum sancto die
Paschæ communicasset, sacrosanciam Eucharistiam
de ore suo recipiens, ligavit in vitta, ut in po-
tum commixtam illi, quem male concupierat,
tribueret ad bibendum, tali eum modo ad illicitos
amplexus existimans alliciendum: sed cum nihil
profecisset, communicavit iterum, Christi Corpus,
ut prius, panniculo involvendo, et cum ad po-
tum illud iterum applicare vellet, disparuit re-
pente, nullis reliquiis apparentibus. Quam ob rem
infelix mulier nec Christi Corpus videre, nec unum
Pater noster ex tunc in ecclesia legere potuit x an-
nis, quamquam extra ecclesiam posset aliquantulum
orare: cumque in tali scelere nimis diu perstitisset,
nemini suum facinus ausa confiteri, tandem Matris
nostræ reliquias repatriasse intelligens, facto ad
illas peregrinationis voto, confestim, ut pallium,
reliquiis suppositum, attigit, in lachrymas reso-
luta resurgens, omne malum confessa est:
facta autem confessione, et dominicum corpus
videre, et in ecclesia ad orandum consistere
potuit absque tædio laudans et benedicens
Deum.

B. Deum.
veteremque
peccatorem,

169 Quidam etiam xl annis numquam con-
fessus fuit, qui, audita fama beatæ Birgittæ,
ivit ad confessionem, et dixit se nihil peccasse:
cui frater, Nec ego te absolvo: Secundo rediit,
sed, ut prius, confiteri erubuit: tunc volens sur-
gere et recedere, vidit diabolum in forma teter-
rima, a cuius visu volens fugere cecidit in ter-
ram quasi mortuus, nihil loquens, sed ta-
cens quasi per dimidiam horam: postea vidit
Dominam pulcherrimam in vestibus deauratis di-
centem: O homo male es infirmus: et ille;
Vere ita est; Cui illa: Vade ad reliquias sanctæ
Birgittæ, ibi medicina est: Ego enim, quæ loquor
tibi, sum Mater misericordiæ. Surgens ille, confes-
sus est omnia peccata sua, quæ, a juventute fecerat,
et gratias egit Deo

brachium
male affe-
ctum sa-
nat.

170 Mulier quædam prope Alvastrum d, pau-
per in peculio, sed dives vita pura, continue x
annis in sinistro brachio gravissimum dolorem
est perpessa; quæ invocavit dominam Birgittam, et
quodam nocte vidit eam in habitu, quo pluries vide-
rat eam, dum esset vivens in Alvastrum, quæ dixit
sibi: Tu rogas me pro sanitate, roga potius Deum,
qui omnia potest, et ego rogabo tecum et certa
sum, quod exaudiet nos. Quo dicto, statim sen-
sit se ab omni dolore liberam. Paulo post, cum
dicta mulier quodam nocte pro pace regni oraret,
iterum apparuit ei beata Birgitta in habitu supra-
dicto dicens: Propter peccata populi, diu impunita,
Deus extenderat super regnum virgam suam;
sed ecce nunc misericordia aperta est omnibus se
humiliantibus: veruntamen quia pauci sunt adhuc,
super induratis gravis immittitur afflictio iræ
Dei.

Divinitus
non raro

171 Cum primum ad regnum Suetiæ cum san-
ctissimo corpore ventum fuerat, quidam nobi-
lis, aperte blasphemans dominam Birgittam,
tanta furia areptus est, ut videret multitudinem
dæmonum, et intrans quandam ecclesiam in-
clausit se ibi, et corpus suum cum virgis et ba-
culis percutiebat; caput autem proprium cum
lapidibus miserabiliter vulnerabat. Quod perci-
pientes amici sui, per fenestras ecclesiæ caute
intraverunt, et eum ad hospitium suum traxe-
runt importune: ille autem digitos eorum den-
tibus mordens, clamavit: Vos maledicti latro-
nes, ita male locuti estis, sicut et ego de domi-

na Birgitta, et ita digni estis dæmonum societate, D
sicut ego. Tandem ad sensum rediens vovit, se
visitaturum reliquias ejus in Watzsteno. Cumque
cogitaret prius ire versus Aquisgranum, quia hoc
prius voverat, arripitur, et gravius solito a dæmo-
nibus vexatur: cumque paululum respirasset, pro-
posuit ire in Watzstenum; qui arripiens iter, primo
vix ire potuit ad locum destinatum, sed egressus a
civitate Sudercopensi paulatim confortatus est, ita
quod nudis pedibus venerit ad locum et tanta faci-
litate peregit iter, acsi infirmus non fuisset.

172 Quædam mulier frivola reputans, quæ de
Christi Sponsa dicebantur, et quædam inconve-
nientia ore evomens, perdidit sensum: rediens
ergo vir suus domum, et insensatam uxorem in-
tuens, causa tandem cognita, cum uxore beatæ
Birgittæ limina in Watzsteno visitare devovit;
et, modico interjecto spatio, restituta sensui vo-
tum ambo pariter impleverunt. Item vir quidam
blasphemans eandem, ita subito a Deo correptus
est, quod crus ipsius extemplo frangeretur, quod
et uni moniali ipsam blasphemanti dicitur simi-
liter contigisse. Quidam etiam alius verba, quæ
Spiritus Dei per fistulam suam loquebatur, ausus
est blasphemare, qui tanta illico ægritudine ar-
reptus est, quod nec ad dexteram se movere po-
terat, nec ad sinistram: tanto insuper pruritu
ac tædio afficiebatur, quod proprias manus in
semetipsum ad extinguendum se injicere vellet.
Cui Persona reverenti habitu in somnis appa-
rens dixit: Extende linguam et curaberis; ego
enim sum illa, cui maledixisti, et exhibens ho-
mo linguam, unctionem quandam recipiebat,
qui evigilans a tentatione quoque liberatus
est.

173 Pyno, nobilis homo de castro, sito juxta
civitatem Carabo Strengeniensis diocesis hono-
randam Fœminam deridens, altero oculo ipso
facto privatus est, qui post dimidium annum
de blasphemia pœnitens, et votum peregrina-
tionis ad eam emittens, atque perficiens, gau-
debat, se amissi oculi lumen recepisse. In civi-
tate Orabo e Jacobus aurifaber Sponsæ Christi
maledicens, paralisi dissolutus est, quod * per
tres dies et noctes atrociter afflictus, vovit, se
illius reliquias in Watzsteno visitare; qui mox
usu firmæque stabilitate membrorum percepta, quod
voverat, adimplevit. Curatus ecclesiæ Vynghlii
Strengoniensis diocesis, Nicolaus nuncupatus,
gratiam Sancti Spiritus super humilem et man-
suetam, timoratamque Fœminam requievisse,
credere renitens oblocutionibus illius famam de-
nigrare satagebat: quod faciens dolore in dextero
brachio adeo est percussus quod tribus diebus
acriter afflictus, nec comedere potuit, nec
dormire, ac quietis aliquid remedium invenire.
Denique intelligens, ob injuriam venerabili Vi-
duæ irrogatam totaliter se correptum, pœnituit,
vovens, se intimo corde nullatenus illi de ce-
tero derogare, sed, in quibus posset, digna re-
verentia honorare: hoc voto emissio, redditam
sibi pristinam cum gratiarum actione sanitatem
sentiebat.

174 Gertrudis quædam fœmina, eam deridere
presumens, tam vehementi capitis dolore ac
tumefactione corporis percussa est, quod per
tres dies ac noctes nec videre potuit, nec lo-
qui: hæc postea predictam pœnitentiam agens
et votum peregrinationis emittens sanata est.
Sanctimonialis quædam, Margitrita nomine, de
claustris Rysaberch Strengeniensis diocesis f bla-
phemare

A sphemare et deridere sanctam Mulierem præsuebat, quæ e vestigio divino percussa iudicio sensum perdidit et loquelam: cumque in tali miseria dies quinque peregrisset, aliqui pro ea stipulati sunt, quod illi *, cui convitiando illuserat, reverende visitaret. Sequenti vero die amissam recuperans sanitatem, et quod alii pro ea pacti fuerant, observans, gratiam secum factam humiliter recognovit. Frater Benedictus de Ordine Prædicatorum, venerandam deridens Dominam, amens tribus diebus efficiebatur; hic, facto ad eam, cui detraxerat, pro se peregrinationis voto, pristinam sanitatem recuperabat.

et quidam
ea de causa

175 Item frater Joannes de Ordine Minorum, verbis minus decentibus gratiam B. Birgittæ a Deo gratis datam expugnans, morbo epileptico statim cecidit, et visu, auditu, loquela, motu, omnique rationali sensu perduto, per tres dies et noctes, quasi truncus inutilis jacuit: cuius miseriæ dominus Arwidus presbyter, cum duabus discretis matronis compatiens, votum peregrinationis pro eo ad Watzstenam fecerunt, qui eadem hora sanus exurgens libenter se velle, quod pro eo polliciti fuerant, adimplere fatebatur. Consimiliter, cum ipsa adhuc in humanis ageret, ob eandem gratiam celestium revelationum sibi factam pluries molestabatur et eidem detrahebatur, quemadmodum claret ex sexto libro earundem Revelationum cap. xc, ubi dicitur, quod magistro Mathia, de quo supra, loquente cum quodam religioso magnæ auctoritatis et familiaritatis de ista gratia visionum celestium divinitus data Sponsæ, respondit ille religiosus, non est credibile, nec concordat Scripturæ, quod Deus recessit a continentibus, et abdicantibus mundum et ostendat secreta sua magnificis fœminis. Magistro vero plura allegante super hoc, ille non cōsensit: cum autem Sponsa audisset ista, et videns magistrum turbatum, posuit se ad orationem, et tunc rapta in spiritu audivit Christum sic dicentem: Multorum est ista periculosa infirmitas *, ideo non eis dandum, ne gravius infirmetur. Ego autem sum medicina infirmorum, et veritas errantium. Sed iste religiosus loquax non desiderat medicinam, quia stereus scientiæ vanitatis est in corde ejus, et ideo ei unam alapam dabo cum manu mea, et audietur ab omnibus, quod ego sum Deus non loquax, sed efficax et metuendus. Hic idem religiosus post hanc tribulationem humiliatus est, et paraliticus factus mortuus est.

* suppl:
quod de an-
tidoto infir-
mantur:

C bo cum manu mea, et audietur ab omnibus, quod ego sum Deus non loquax, sed efficax et metuendus. Hic idem religiosus post hanc tribulationem humiliatus est, et paraliticus factus mortuus est.

a Christo
reprehensi,
* l. Patrum

176 Item in xcii cap. libri præscripti dicitur, quod, præsentē Sponsa, quidam monachus portavit librum Vitæ spirituum * coram consiliariis, et rege Suetiæ legens in eo, quod multi ex sanctis Patribus fuerint delusi ex abstinence nimia et indiscretione, et ideo dixit, se timere, ne forte Sponsa similiter illuderetur. Cumque post hoc ipsa staret orandō, audivit Christum dicentem sibi: Quid dixit monachus iste? Quia multi sanctorum fuerunt delusi: vere iste saccus verborum dixit, sicut voluit, sed non sicut debuit: nam nulli amici mei delusi sunt, qui me dilexerunt sapienter, sed qui superbientes de abstinence et iustitia sua, præferbant se aliis et nolentes obedire humilibus, hi delusi sunt, et quia iste monachus peroravit librum Sanctorum contra me, quorum ipse imitator non est, ideo ego perorabo librum iustitiæ meæ contra eum; et qui in sapientia sua

laudatur, veniet coram sapientia mea, et tunc videbit in conscientia sua, quod vera sapientia non est in verbis sublimibus, sed in conscientia pura et humilitate vera.

177 Cedat ergo temeritas dubitantium; accedat spes desperantium, et obtrectantium lingua recedat; nullius oculus nequam sit, quia Dominus bonus est. An non licet sibi facere, quod vult, qui nemini facit injuriam? Quia enim Deus magnus voluit, ideo spiritu intelligentiæ replevit eam, et ipsa quasi imbres emisit eloquia sapientiæ suæ. Collaudabunt multi sapientiam ejus, et usque in æternum non delebitur memoria ejus. Eia nunc Mater alma, vitæ norma, canalis Spiritus Sancti, Sponsa Christi dilecta, quam Dominus elegit, prælegit, et in tabernaculo suo habitare eam fecit; eia, inquam, Sponsa Christi, veni et accipe coronam, quam Sponsus tuus tibi præparavit in æternum: pro cuius amore cor tuum quasi aquam fudisti, et cum angelis in Paradisum introisti: pro cuius, inquam, amore regnum mundi et omnem ornatum ejus contempsisti: quem vidisti, quem amasti, in quem credidisti, quem toto corde dilexisti: dic et tu cum beatissima Virgine Maria, cuius humilis es pedissequa, Respexit Deus humilitatem Ancillæ: ecce enim ex hoc beatam me dicent omnes generationes, quia fecit mihi magna, qui potens est, et sanctum nomen ejus. De cetero mihi nemo molestus sit, ego enim jam Sponsi mei Jesu Christi regis æterni excelsa præconia, præcelsaque amoris insignia in corde meo, et in capite meo porto. Ut quid ergo, o vos detractores, molesti estis huic Mulieri, inquit, Christus: bonum enim opus operata est in me.

A. Beatus
no.

Epilogus
auctoris.

178 Sciat lector in Christo devotus, nec non beatarum Virginis et dominæ Birgittæ zelator, quod primævus præscripti compiler Opusculi fuit frater Bertholdus de Roma confessor generalis monasterii ejusdem Matris nostræ Birgittæ de Paradiso apud Florentiam, excipiatque fuit in monasterio ejusdem Ordinis anno mccccii g mensis Decembris die secunda. Oremus pro invicem, ut salvemur. Actum ad Aquas Mariæ prope Busemducis Leodiensis diocesis. Ora pro scriptore R. P. Bartholomæo Laucio Ord. S. Birgittæ in monasterio Sion Coloniae professo sacerdote.

et quis hic
fuerit, de-
claratur.

g

F

ANNOTATA.

a *Infra part. 6 Miraculorum S. Birgittæ pro Bruxia legitur Bruma, et Castro Skaclivo legitur Ekarslahof. Bruxia seu Bruma videtur esse Brina seu Brinum oppidum Moraviæ, ex dicendis in Annotatis in partem 6 Miraculorum mox memoratam: at castrum Skaclivum aut Ekarslahof in Moraviæ mappis Geographicis non inveniri.*

b *Appulsi fuerunt ad portum Sudhercopensem in Ostrogothia secundum Ulphonem in Vita S. Catharinæ tom. 3 Martii, pag. 513.*

c *Imo anno 1374.*

d *Monasterium Ordinis Cisterciensis in Suetia ad lacum Vether.*

e *Idem oppidum est, quod Carabo paulo ante dicitur, in Nericia situm: Sueci dicunt Orebro. f Ordinis Cisterciensis, in quo Ingeburgis, S. Birgittæ filia, monialis obiit.*

g *Imo ex num. 23 Comment. prævii anno, ut apparet, 1452.*

APPENDIX

A. ANONYMO.

APPENDIX

DE MIRACULIS S. BIRGITTE.

PARS I.

Auctore Anonymo,

*Miracula octo in Suecia
patrata.*Opem suam
inploranti-
bus

Duo viri tamquam pirate injuste in Aro-
sia a captivati, catenis et vinculis per men-
sem crudeliter tenebantur. Qui, cum vovissent,
se reliquias et monasterium sanctæ Birgittæ in
Watzstenis visitaturos, si ipsos juvare dignaretur,
B statim ad nudæ manus tactum sine quocumque
instrumento alio extrinseco ab eis totaliter omni-
um vincula deciderunt. Cumque timore custo-
dum carcerem observantium non auderent egres-
sum per ostium attentare, terram manibus velut
cinerem effodientes, sub carcere secum trahentes
vincula ferrea, in medio custodum, Deo se pro-
tegente, in plateam securius conscenderunt, vo-
tum suum emissum, effectui mancipando. Quidam
de Gothlandia *b* circa festum Nativitatis
Domini naufragantes, in quemdam maris scopu-
lum navi conquassata delati sunt, ubi per unam
septimanam famem, et frigus patientes, sortem
miserunt, quis eorum, ut aliis esca fieret, nece-
retur. Per sortem vero deprehensus cum lacry-
mis S. Birgittæ subsidium precabatur, ad visi-
tandum suum monasterium in Watzstenis se
adstringens; moxque miraculose grande frustum
carnis in littore invenerunt, quo devorato, tran-
quillitateque suborta, cum parva cymba per lon-
ga maris devia ad frequentiam hominum perve-
nerunt. Ille vero, quem sors occidendum mon-
straverat, in via implendi voti sui captivatus,
C ferroque et cippo duriter afflicto, iterato sanctæ
Birgittæ auxilium invocavit, moxque cunctis ultro
ab eo cadentibus vinculis, iter inceptum conti-
nuare cepit: cui, cum in via numerosi lupi ter-
rorem incuterent, vibrata catena, qua ligatus fue-
rat, singuli diffugerunt.

cariis modis
subvenit:

2 Decem viri circa festum Omnium Sancto-
rum nocturno tempore in mari velificantes in
quoddam promontorium impeerunt, ubi navi
onusta ima petente, ipsi quantocius promontori-
um subreptantes, per novem dies continue abs-
que cibo et potu frigescentes inibi jacuerunt.
Tandem voventes se visitare reliquias sanctæ
Birgittæ in Watzstenis, nona die per quosdam
insulares ad securitatem deducti sunt. Quatuor
viri de Hollandia *c* circa festum Nativitatis Do-
mini versus Alemanniam navigaturi a piratis
tenti sunt. Et, intromissis ad eos quatuor ne-
quam de navi piratarum, coeperunt eos tyran-
nice molestare; villani autem illi vim vi repel-
lere coeperunt, et, gratia Dei prævalentes, omnes
illos quatuor piratas a se in mare eiecerunt. Quod
cæteri pirate videntes ad eos venire festinabant:
villani itaque, eo quod nisi octo ulnarum spa-

tio, vel quasi, ab eis distabant, humano ingenio D
destituti, votum peregrinationis ad reliquias san-
ctæ Birgittæ in Watzstenis, ut evaderent, emi-
serunt. Mira res! Subito navis piratarum immo-
bilis quasi fixa undis adhæsit, donec illi pro-
spero navigio ab eorum aspectibus avulsi sunt.
In regno Suetiæ in diocesi Stengen. *d* paro-
chia Malma puer novem annorum cum sorore
sua sex annorum cum dimidio imperio parentum
boves ad pascua silvestria minabat. Ubi puella
præ nemorum densitate aberrante, puer solus
reversus est. Parentes igitur primo cum vicinis
suis, deinde cum tota parochia, tandem cum po-
pulo trium circumjacentium parochiarum perdi-
tam filiam per sex dies requirentes in vanum
laboraverunt: postea per tres dies quoddam *
fluvium, si forte, ex quo in terris non est inven-
ta, submersam reciperent, scrutabantur, sed la-
bore vacuo. Demum reliquias S. Birgittæ in
Watzstenis se, pro receptione filiae perditæ vo-
ventes cum offertoriis visitare, nona die perditionis
ejus in ortu solis ante fores ipsam incolumem rece-
perunt. *quemdem*

3 In civitate Liptzig *e* quidam pictor ma-
gister, Henricus nomine, inter doctores de san-
ctitate B. Birgittæ, et ejus libris celestium re-
velationum multa loqui solebat præ amore, quo
ad ipsam afficiebatur. Tunc semel unus docto-
rum sibi cum indignatione inquit: Nisi de hac
nova hæresi, librisque illius vetulæ loqui desie-
ris, tradam te ignibus comburendum, quod et
facere proposuit, citarique eum fecit, ut se-
quenti die mane coram magistris compareret.
Pictor itaque dictus quemdam clericum, beatæ
Birgittæ devotum, Waltherum nomine, pro
saniori in hac re consilio requisivit: timebat
enim vitæ suæ. Qui ipsum confortans suasit, ut
erga Deum et sanctam Birgittam devotioni insi-
steret, nihil de ipsorum suffragio dubitando.
Ipseque sacerdos cum alio magistro Joanne Tor-
to ejusdem erga sanctam Birgittam devotionis
viro libenter vellet pro ipso Dominum deprecari,
quod et factum est. Mane autem facto, coram
collegio tremula mente comparuit, examen du-
rum sustinens, ut convictus tamquam hæreticus
puniretur. Sed precibus sanctæ Birgittæ, pro qua
certabat, spiritu sancto imbutus laicus ille sim-
plex, et sine litteris, magnalia Dei tam efficaci-
ter proponebat, ut adversarii sui spiritui, qui in
ipso loquebatur, resistere non valebant. Unde,
nec longe postea, Deus ultionum dominus hujus
disturbii excitatori vindictam retribuit principali.
Nam lectum suum sanus ingrediens, morbo ca-
duco nocte percussus interiit, tanto quoque fa-
tore, et horrore cadaver suum illico computruit,
ut nemo illi appropinquare audebat, et ad tactum
manuum carnes frustatin ab ossibus solveban-
tur. Tandem cloacarii appetiati miserum corpus
ejus in tumulum asportabant; affirmantes, quod,
si præcivissent tanti fetoris in ipso abundan-
tiam, etsi pretium eis duplicassent, ipsum mini-
me attractassent.

4 Aliquandiu post prædicta quidam doctor
de Ordine Fratrum Minorum iturus versus Stol-
pæ *f* ad amicos suos, prænominatum dominum
Waltherum in comitem acquisivit, qui, cum
de sancta Birgitta et ejus divinis revelationibus
in via magnifica loqueretur, doctor ille sanam
doctrinam non sustinens, Desine, inquit, loqui
de vetula illa, et suis frivolis superstitionibus, ac
nova hæresi. Cumque in Stolpæ intrassent post
usum *Dei vindic-
tam sen-
tiant.*

A usum balnei, et cum amicis suis jucundo celebrato convivio, ad lectum pergens, et in alto gradu consistens, divina percussione præcipitatus protinus expiravit. Quidam magnæ literaturæ de Ordine Prædicatorum contra revelationes sanctæ Birgittæ succensus * ita, ut manifeste diceret ipsos comburendos *, religionis ejus personas lulardos g, et beguttas h appellando: cui alius magister quidam secularis obtulit libros sanctæ Birgittæ Revelationum cælestium, ut eos legendo ad meliora mutaretur. Sed salubre consilium aspernanti, subjunxit: Timeo, quod Dominus Jesus se, et suam Sanctam in vos ultione divina vindicabit, eo quod tam pertinaciter hanc Sanctam impugnatis. Et cum hoc separati sunt, statimque manus Domini in ipsum sæviebat, tantaque lepra corpus suum magis ac magis infecit, ut nullus fratrum conventus illius secum comedere, bibere aut conversari audebat, seu aliquod servitium impendere, donec viam carnis transiit universæ, Deus sit ei propitijs. Quam periculosum est S. Birgittæ detrudere, aut revelationibus cælitus sibi factis ausu temerario contraire, patet ex supradictis, et x et xxi cap. sexto lib. Revel. quomodo divina justitia viriliter retribuit facientibus superbiam; a qua nos protegat Deus trinus et unus. Amen.

ANNOTATA.

a Ne sæpius eorumdem locorum situs sit repetendus, septem Sueciæ episcopatum notitias hic conjungo. Sunt autem hi: Upsaliensis, idemque archiepiscopalis in Uplandia, Linopiensis in Ostrogothia, Scarensis in Vestrogothia, Strenghesiensis in Sudermannia, Arosiensis in Westmannia, Vexionensis in Smalandia, et Aboënsis in Finlandia.

b Sueciæ parte, in Ostrogothiam et Vestrogothiam, seu Gothiam Orientalem et Occidentalem divisa.

c Lege: Hallandia, quæ est Gothiæ Orientalis pars.

d Vide lit. a hic.

e Lipsia, in Misnia, Saxonie Superioris provincia.

C f Pomeraniæ oppidum est ad fluvium homonymum.

g Hæreticorum genus fuit, seculo xiv in Germania Belgioque exortum.

h Item hæreticorum genus, in synodo Coloniensi anno 1306 et in concilio Viennensi anno 1311 capto, et a Joanne XXII rursus damnatum.

PARS II.

Miracula aliquot Bernardi, archiepiscopi Neapolitani, jussu a Jacobo Orlando collecta.

In nomine Domini. Amen. Anno a Nativitate Domini mcccclxxvi, regnante serenissima domina, domina nostra Joanna a, Dei gratia regina Jerusalem, et Siciliæ, ducatus Apuliæ, principatus Capuæ, Provincie, et Fortil. ac Pedemontis comitissa. Regnorum vero ipsius anno tertio, quarto

b Februarii amen c, die xx mensis Octob., xv Indicti. Neap. Nos Jacobus de Orlando de Neapoli per provincias Terræ Laboris, ac comitatus Molii, ac principatus Citra publicis reginali auctoritate notarius, et testes subscripti ad hoc specialiter vocati et rogati, præsentī scripto publico declaramus, notum facimus et testamur, quod veniens ad nostram præsentiam Carolus de Frisono de Neapoli ostendit et præsentavit nobis quasdam litteras reverendiss. in Christo patris domini Dei gratia archiepiscopi Neapolitani in carta de papiro scriptas, ejus magno archiepiscopali sigillo sigillatas, omni vitio et suspicione carentes, quas vidimus, legimus et inspeximus diligenter et erant per omnia continentes subsequencia.

6 Bernardus, Dei gratia archiepiscop. Neapolitanus, dilecto filio judici Carolo de Neapoli salutem in Domino Jesu Christo. Cum bona, quæ nobis Deus sui gratia elargitur, minime celare, immo propalare debeamus, alias merito de ingratitudine possemus reprehendi. Quapropter Magister noster Jesus Christus dicit de leprosis decem curatis, quod unus alienigena tantum ad regratiandum ad eum reversus fuerat, novem tamen ubi sunt? Et in Psal.: Venite, et audite et narrabo omnes, qui timetis Deum, quanta fecit animæ mee. Et angelus Raphaël dixit Tobię: Opera Dei revelare, et confiteri honorificum est. Et cum in istis temporibus ultimus hujus sæculi mali Dominus nobis licet indignis contulerit lucernam, et eam posuerit super candelabrum, videlicet beatam Birgittam de Suetia de gente regali exortam, quam illustravit innocentia multis virtutibus, et cui multa secreta revelavit; quæ vivens in civitate nostra Neapolitana, nonnulla salubria consilia nobis et populo Neapolitano contulit, et pro nobis Deum sæpius interpellavit, et ad ejus preces nonnulla mala cessaverunt. Et post ejus mortem, sicut in vita ad ejus preces Dominus noster in nostra civitate multa miracula fecit, quæ non debent silentio tradi, sed potius ad laudem Dei divulgari et publicari. Idcirco tibi, qui devotus eras ejusdem Domine in vita, tenore præsentium committimus, ut omnia et singula miracula, quæ dicta Domina tam in vita, quam post mortem a Domino nostro Jesu Christo fieri procuravit in nostra civitate, diligenter scribas, sic et taliter, quod mera veritas, quam reperire poteris, describatur, ut omnes et singuli videntes ejus mirifica opera ad laudem se conferant, et in eorum necessitatibus ad beatam Birgittam devotius recurrant. Datum Neapoli in nostro archiepiscopali palatio die xxv Augusti, xiiii Indict. Bernardus, Dei gratia archiepiscopus Neapolitanus, qui propria manu me subscribo et sigillo Pontificali sigillari feci.

7 Quarum quidem litterarum vigore et auctoritate præfatus Carolus nos requisivit, et rogavit attente nostrum super hoc officium implorando, ut una secum per civitatem Neapolitanam ad suprascriptas personas accedere deberemus, ad audiendum ab eis vivæ vocis oraculo miracula, quæ in eis Deus meritis beatæ Birgittæ operatus est. Nos vero requisitioni hujusmodi devote parentes, maxime quod negotium mirabile, et pium erat, et officium nostrum, quod est publicum, non possumus alicui denegare, subscriptis diebus mense Octobris et Novembris, una cum eo personaliter accessimus per dictam

A. JACOBO DE
ORLANDO
b c

S. Birgittæ
miracula ve-
ria Neapoli
facta

E.

F.

colligi jussit,
quibus illa

Bernardus
ep. Neapo-
litanus

A. JACOBO DE
ORLANDO.

dictam civitatem Neapolitanam ad subscriptas personas, quas personaliter invenimus, quæ coram nobis interrogatæ fuerant, si Deus miracula aliqua meritis beatæ Birgittæ eis, seu alicui alteri operari dignatus est, qui responderunt vivæ vocis oraculo, prout infra particulariter continetur, videlicet dicto die xx dicto mense Octobris, domina Catharina, uxor domini Pauli de Morinis de Janua *d* habitatrix Neapoli interrogata dixit, et suo sacramento firmavit, quod quidam suus nepos, filius cujusdam filiæ suæ, fuit graviter infirmatus, ex qua siquidem infirmitate potius sperabatur de morte, quam de vita. Ipsaque audiens famam beatæ Birgittæ undique diffusam, votum fecit eidem, quod dignaretur suæ sanctitatis merito impetrare gratiam sanitatis ejusdem sui nepotis, quod statim veniret ad ecclesiam S. Mariæ de Carmelo, ubi imago sua depicta erat, et Missam dici faceret, et ibidem candelas offerret. Qui puer manē inventus est sanus sine ullo periculo personali, et dicta domina Catharina votum reddidit, quod promisit.

B
vario mor-
borum genere
laborantibus.

8 Deinde quidam alius puer annorum ii, filius cujusdam sui cognati, quem ipsa tenuit in domo sua, et diligebat ut filium, similiter graviter infirmatus est, ex qua infirmitate dubitabat dicta Catharina de morte ipsius, et fiduciam habens in Deo et in beatâ Birgitta, votum vovit eidem pro sanitate ipsius ire ad dictam ecclesiam, et Missam ibi dici facere ut supra. Qui puer subito inventus est sanus, et ipsa votum reddidit, sicut promisit. Thecla, uxor Odi Favi de Pisis *e*, habitatrix Neapoli interrogata dixit, et suo sacramento firmavit, quod noviter quidam suus filius dicti Odi fuerat graviter infirmatus, ex qua infirmitate potius dubitabat de morte, quam de vita, et ipsa audiens famam dictæ beatæ Birgittæ undique diffusam votum vovit eidem, quod dignaretur sua sanctitate gratiam impetrare sanitatis ejusdem filii sui, qui statim veniret ad dictam ecclesiam sanctæ Mariæ de Carmelo, ubi sua imago depicta erat, et Missam ibidem dici faceret, candelasque ibidem offerret. Qui puer statim inventus est sanus sine ullo periculo personali, et dicta Thecla votum reddidit, quod promisit. Eliana de Cibo, soror domini Villani Cibo de Janua, habitatrix

C Neapoli, interrogata dixit, et suo sacramento firmavit, quod Luchinus frater ejus veniens cum quodam navigio de Damasco *f* per mare infirmatus est, et cum applicuisset Neapolim, infirmitas ipsa aggravavit eum: itaque dubitans soror de morte dicti sui fratris, dixit eidem fratri suo, quod deberet se vovere dictæ B. Birgittæ, quia fama sanctitatis suæ undique diffusa est. Qui sperans B. Birgittæ meritis consequi sanitatem, votum vovit eidem, quod depingi faceret suam figuram, ubi melius ei videbitur pro fama dictæ Domine. Qui postquam votum vovit, subito dixit eidem suæ sorori: Ego bene sentio, et auxilium recepi meritis B. Birgittæ, qui subito sanus factus detulit imaginem B. Birgittæ ad civitatem Januæ, ut eam ibi depingi faceret.

ut dolore
dentium,

9 Maria uxor Alphonsi Hispani habitatrix Neapoli dixit, et suo sacramento firmavit, quod, vivente dicta domina Birgitta, dum ipsa iret cum ea ad visitandum sepulchrum Domini nostri Jesu Christi *g*, petiit ab ea consilia pro quadam filia sua, quid agere deberet de ipsa, quæ dixit eidem

pluries, quod deberet eam monachare in ecclesia sanctæ Crucis, vel in monasterio sanctæ Claræ de Neapoli. Quæ rediens Neapolim dixit viro suo prædicto, ut prædictam eorum filiam monachare deberent. Quo renuente, ac etiam dicta filia nolente, retulit dicta Maria dictæ B. Birgittæ verba, et intentionem dictorum mariti et filiæ. Quæ respondit eidem: Tu nunquam dictam tuam filiam nuptam videbis, quod et factum est. Nam post paucos dies ab hujus mundi illecebris fuit erepta. Asseruit insuper, quod post mortem ipsius B. Birgittæ dictus vir ejus Alphonsus fuit graviter infirmus, quæ dolens de sui prædicti viri infirmitate vovit eidem B. Birgittæ pro sanitate dicti sui viri depingi faciendi imaginem ipsius in ecclesia sancti Eligii de Neapoli, qui subito sanus inventus est, dictaque Maria votum promissum adimplevit. Luchina, uxor Adoardi de Mari de Janua, habitatrix dictæ civitatis Neapolis interrogata dixit, et sacramento firmavit, quod noviter ipsa patiens intollerabilem dolorem dentium, ex quo dormire, et comedere bono modo non poterat; ipsaque audiens sanctitatis famam dictæ B. Birgittæ, habens devotionem ad eam, votum vovit eidem, quod dignaretur ob suam sanctitatem impetrare sanitatem, et cessationem doloris dentium dictorum, quod statim iret ad dictam ecclesiam sanctæ Mariæ de Carmelo, ubi Missam dici faceret pro sua reverentia, et honore, quæ dixit, quod statim, facto dicto voto, dolor prædictus cessavit, et sana inventa est, votumque reddidit, quod promisit.

10 Domina Heliana interrogata iterum dixit, *febr.* et suo sacramento firmavit, quod nuper existens in domo sua Rogerius Samignanus de Janua, graviter feblicitando infirmatus est, qui ad petitionem, et suasionem ipsius Helianæ votum vovit eidem B. Birgittæ, et statim a dicta infirmitate liberatus fuit. Palmerius mercator pauperum interrogatus dixit, et suo sacramento firmavit, quod ipse existens infirmus gravi infirmitate, de qua potius sperabatur de morte, quam de vita, uxor ejus dubitans de morte ipsius, habens maximam devotionem ad dictam B. Birgittam, quod tempore, quo ipsa B. Birgitta vivebat in mundo, cum ipsa frequentabat assidue, et post dormitionem ipsius majorem habuit in ea devotionem, votum vovit eidem de Missis dicendis, cereis fiendis, et lampadibus accendis in sancta Maria de Carmelo, ubi imago dictæ B. Birgittæ depicta erat, quod, si gratiam impetraret de sanitate eidem viro suo, votum redderet eidem: et subito dictus vir ejus, qui quasi laborabat in extremis, vidit per visionem dictam B. Birgittam ponentem se extensam super corpus suum, de qua visione nimium confortatus, excitatus, tamquam si dormivisset, et dixit: Ego sanus sum, quia B. Birgitta me sanavit; et sic fuit pro certo, quod statim sanus inventus fuit, et dicta ejus uxor votum reddidit, quod promisit.

11 Laurentius de Florentia *h* habitator Neapoli interrogatus dixit, et suo sacramento firmavit, quod, mortua dicta beata Birgitta, magnam habuit devotionem ad eam, quia pro certis negotiis sibi commissis accessit ad nundinas civitatis Salerni *i*, et moram trahendo ibidem, litteram unam recepit ab Angelo de Lacemniis de Benis mercatore Neapoli commorante inter alia

glandula
h

A alia continentem, quod frater suus graviter infirmaretur infirmitate illa, quæ dicitur Glandula, ex qua potius de morte, quam de vita sperabatur, et si desideraret ipsum vivum videre, antequam moriatur, statim veniat Neapolim, quod ita phreneticus ille erat. Qui inter se dixit: Me dolente, quo ibo? Ipse forsitan, antequam vadam, morietur. Nam infirmitas erat ad mortem: tamen confidens in bonitate Dei, et meritis beatæ Birgittæ, quæ vivebat adhuc, supplicavit divinæ bonitati, et rogavit mentaliter dictam beatam Birgittam cum devotione, et lacrymis, quod dignaretur succurrere, et sanitatem impetrare pro fratre suo prædicto; et subito dictus frater, qui a tempore, quo infirmatus fuerat, nondum dormierat, et phreneticus erat, vidit illa nocte visionem hanc, quod ipse existens in quodam loco, ubi aqua decurrebat non modica vidit beatam Birgittam a dextero latere dictæ aquæ morantem, quæ dixit eidem: Veni huc, et transeas ad me ab alio latere aquæ, ubi tu moraris. Qui respondit, Domina non possum, quia infirmus sum, et glandula, quam habeo in gamba *k*, me impedit, quæ dixit: Omnino *k* veni huc. Qui videbatur se ire illuc, ab alio latere dictæ aquæ ad ipsam Dominam transivit. Qui evigilans quasi à somno dixit, se esse sanum, quia ipsa Domina eum sanavit. Omnes vero expectantes finem ipsius, credentes ex ira se dixisse, quasi territi, reperientes esse sanum, subsequenter Deo, et B. Birgittæ laudes reddiderunt. Quod Laurentius asseruit hæc acta fuisse de mense Septembris, xiii Ind., xxi ejusd. mens. *l*.

l
excitate, pe-
dumque do-
lore,
* an. Avum?

12 Marinus de Alexandro de Neapoli aurifex interrogatus dixit, et suo sacramento firmavit, quod ipse habuit delavum * suum graviter infirmum infirmitate, quæ dicitur Glandula, seu inguinaria, qui fuit a medicis desperatus; et deinde habuit filium suum graviter infirmum quodam alia infirmitate, de qua potius sperabat mortem, quam vitam. Qui confidens in Domino, et meritis Beatæ Birgittæ, quod multam dum ipsa viveret in mundo, pro ea laboravit in eo, quod potuit, supplicavit eidem, quod dignaretur pro ipsis scilicet filio, et delavo sanitatis gratiam impetrare, quæ exaudiens supplicantis preces, amborum sanitatis gratiam impetravit. Candolus mercator, Neapoli commorans, interrogatus dixit, et suo sacramento firmavit: quod ipse subito habuit dolorem eximium in digito pedis, qui habens devotionem, et fidem ad beatam Birgittam, votum vovit eidem, quod dignaretur gratiam impetrare a Domino, quod dolor ille cesset, quia statim eam depingi faceret in quadam ecclesia Sancti Gregorii Majoris de Neapoli, qui statim sentit se sanatum. Thomassinus Specarius de Nittia *m*, habitator Neapoli, interrogatus dixit, se scire, quod quidam devotus beatæ Birgittæ quadam vice accessit ad visitandum sepulchrum Domini cum B. Birgitta, et cum secunda vice pergeret ad visitandum sacrum locum prædictum, essetque in itinere, subito per tres dies lumen oculorum amisit, qui plenus mœstitia votum vovit subito eidem beatæ Birgittæ dicens; Domina mea, in te est tota mea spes, supplico, ut mihi oculorum lumen restituas, et subito gratiam accepit, et lumen oculorum recuperavit.

* corporis

13 Joannes Provincialis, familiaris domini cancellarii regni Siciliæ, interrogatus dixit, et

suo sacramento firmavit, quod existens ipse in civitate Neapoli aliquibus diebus fuit infirmus, et habens devotionem ad beatam Birgittam, votum vovit eidem pro sanitate recuperanda dicens; quod ibo ad S. Mariam de Carmelo, ubi imago tua depicta est, et ibi Missam dici faciam pro tua reverentia, et honore: qui dixit, quod sanus subito est inventus, et votum reddidit, quod promisit. Domina Ceccha Bochaplanula de Neapoli interrogata dixit, et suo sacramento firmavit, quod quædam soror sua graviter infirmata ad tantam delibitatem corporis devenit, quod dubitabatur de subitanea morte ipsius; quæ una cum matre sua rogavit, et supplicavit beatæ Birgittæ, ut dignaretur impetrare convalescentiam dictæ suæ sororis, ut Corpus Domini valeret recipere, ne sic sine Sacramento Eucharistiæ decederet: quibus precibus cum devotione factis, statim illa convaleuit, et sacrum Corpus Dominicum recepit, Marcus Clavictorius de Neapoli de Platea Salarie civitatis ejusdem interrogatus dixit, et suo sacramento firmavit, quod nuper quædam Lellena de Lando uxor sua fuit longa et gravi infirmitate corporali per spatium duorum annorum, et plus a Domino visitata; existens sic infirma accessit ad domum matris suæ, abstulit furtive eidem viro suo nonnulla bona mobilia; et detulit illa ad domum dictæ suæ matris. De quibus rebus ablatis dictus Marcus vir ejus erat in magno dolore, nesciens modum capere dicta bona recuperandi: subito dicta uxor ejus existens quasi in ultimis loquelam perdidit, qua de causa dolor additus fuit dolori dicti sui viri. Ipse autem nesciens, quid ageret, divina gratia eum inspirante, recursum habuit ad refugium singulare: audiens famam dictæ B. Birgittæ, quæ undique effundebatur, statim vovit eidem B. Birgittæ, et dixit: Supplico tibi, Domina, quatenus digneris mihi, et uxori meæ gratiam facere, ut, antequam moriatur, habeat loquelam et notitiam bonam, et quod veniat ad domum meam cum rebus, quas mihi abstulit, quod nudus veniam me fustando, sive verberando usque ad ecclesiam Sanctæ Mariæ de Carmelo, ubi imago tua depicta est, et alia promisit, et vovit.

14 Et existens dicta uxor sua sic cum loque-
la perdita in domo matris suæ prædictæ; ipse vir ejus accessit ad eam videndam habens magnum dolorem de rebus perditis sibi ablatis. Et dum esset in domo prædicta, cepit ipse aliqua verba dicere; statim mirabiliter dicta ejus uxor, quæ loquelam amiserat, locuta est, vocans eum, et dicens, Marce vir, et domine mi. Et ipse confortatus est eam, et dixit, quod ipse voverat eam B. Birgittæ. Quæ respondit: Ipsa Domina confortata est me, quod una mulier fuit mecum, et credo, quod ipsa fuit, quæ tenebat manum in stomacho meo, et aliis partibus corporis mei, meque non modicum confortavit. Et statim dixit viro suo. Ego volo venire ad domum tuam, et sic stimulabat matrem suam, volens ire ad domum dicti viri sui, quod et factum est. Dictusque vir ejus fecit eam juvare, et ipsa cepit res, quas abstulerat dicto viro suo de domo sua, et portavit in domo sua sibi illa restituit, quæ deinde confortata convaleuit, dictusque vir ejus adimplevit votum promissum solemniter B. Birgittæ. Et demum post aliquos dies mulier ipsa recidivavit, et venerunt sibi assellationes, *n*, ex quibus gravata infirmitate

debilitate
subvenit,
F

A. JACOBO DE
ORLANDO.

mutua
o

firmitate mortua est, et ab hoc mundo recessit.

15 Die octavo mensis Novembris d. xv Indict. domina Lancilla Moronul o de Neap. Soror domini Andrelli Moronul de Neap. militis, interrogata dixit, et suo sacramento firmavit, quod dum olim inter ipsum militem cum sua cognatione ex una parte, ac nonnullos alios nobiles civitatis Neap., qui dicuntur de Constantio p ex altera, orta fuisset lis, seu briga mortalis, ex qua nonnulli ex utraque parte interempti fuerunt; prefatusque dominus Andrellus nullum ad Deum habendo respectum, diabolo instigante, determinasset in sua mente vendere omnia bona sua stabilia ad hoc, ut possit de dictis suis amulis sanguine satiari, curiaque reginalis in futurum non haberet, nec posset de bonis ipsius quocumque casu accipere, vel habere; et ut asseruit et publicata fama fuit, pro pace fienda inter eos interposuerunt se sanctæ memorie dominus summus Pontifex Papa Urbanus q, domina nostra regina Joanna, et dominus rex Ungariæ r, nihilque proinde facere potuerunt. Ex quo ipse dominus Andrellus cum suis sequacibus de mandato domine D. reginæ B

incarcerati pro ipsa pace fienda, nihil tamen boni propterea executioni demandatum fuit. Operante tandem divina gratia, volens ipse Deus in suis Sanctis laudari et glorificari specialiter in prefata B. Birgitta, subito miles ipse fuit gravi infirmitate et periculosa gravatus, illa scilicet, quæ Glandula appellatur, non unam, sed plures in suo corpore habens, ex qua, ut dixit, fuit ab omnibus medicis desperatus.

inter fami-
lias nobiles

16 Ipse autem inspiratus à Domino voluit salutem suæ animæ providere; incepit, et perfecit suum ultimum testamentum, ut dixit. Et subito ecce venit quidam religiosus ad eum dicens ei, quod omnino, si salvari desiderat, pacem faciat cum suis inimicis. Ipse audierat famam dictæ B. Birgitte, desiderabat aliquid de suis reliquiis pro sua sanitate habere. Quod sciens quidam nomine Antonius de Carlecto s, qui beatæ Birgitte, dum vixit in mundo, familiarissimus fuit, ei detulit unam crucem parvulam, quæ fuit dictæ B. Birgitte, cum aliis reliquiis corporis ipsius, qui devote cum desiderio recepit eas, tangens illis se in certis partibus corporis sui, et se eidem Domine recommendans, et petens adiutorium ab ea. Et ecce subito cepit eum tempestas et angustia valida corporalis, et ipse vociferavit cunctis audientibus de domo sua dicens, Damnatum sum in inferno, damnatus sum; multoties id replicavit. Ex quo multi territi sunt, et expectabant ipsius exitum, ut sibi visum fuit, qui nec dormiebat, nec vigilabat. Ecce venit quidam ad eum, et, ut credidit, demon fuit, dicens, Tu damnatus es quia tuum testamentum voluntarie non fecisti, sed coactus. Et subito, ut dixit et credidit, dicta B. Birgitta dicens ei: Ne dubites, quia ego te juvabo, ex quo ipse confortationem recepit. Ecce iterum ille tentator affuit, qui dixit ei. Tu damnatus es, quia ore dicendo, et non corde pepercisti inimicis tuis. Et ipsa Domina adiutorium præbuit eidem dicens. Ne dubites, et ne desperes, dic, et confitearis ore et corde, Ego eis peperci: quod sic factum fuit, ut apparuit successive de pace secuta.

17 Tentator ille se videns ita victum et confusum, amplius ibi non apparuit. Et ipse iterum vociferavit dicens: Non sum damnatus; non sum damnatus; multoties replicans illud, ac dixit, Domina Birgitta sancta est; quod verbum multoties replicavit. Deinde ipse ad se reversus vocavit suos omnes consanguineos et amicos, narrans eis cuncta, quæ viderat et audiverat, et credens mori dixit, Parcam pro peccatorum meorum remissione, volo, quod fiat pax inter nos, et illos de Constantio firma et valida, ore, corde, et opere, et accedatis ad eos vos omnes, et firmam faciatis pacem cum illis. Qui statim accesserunt, et illi de Constantio hoc scientes è converso statim venerunt obviam illis, qui unanimiter pacem, et concordiam firmaverunt. Et venientes unanimiter ad dictum Andrellum cum planctu, et gaudio magno firmantes * pacem illam, operante Domino nostro Jesu Christo, meritis, ut creditur, dictæ beatæ Birgitte, qui cum Patre et spiritu sancto vivit, et regnat in sæcula sæculorum Amen. Deinde miles ipse sanitatem corporalem recipiens depingi fecit imaginem dictæ B. Birgitte in ecclesia S. Mariæ de Carmelo de Neapoli, cujus meritis, ut creditur, hæc omnia facta fuerunt.

exstinzit
odia,

* an firma-
runt?

E
et lactentem
cum filio

18 Eodem die retulit prænominatus Carolus, et suo sacramento firmavit, se audivisse a magistro Lisolo balistario de Neapoli, procuratore monasterii S. Clare de Neapoli, quod nuper Philippella Lanzlenga de Neap. uxor ejus, dum suum filium parvulum lactaret, subito in vigilia Ascensionis Domini nostri Jesu Christi cepit eum * febris gravissima molestare per spatium mensis unius et medii, quem * semper dictum suum filium lactabat, eo quod puer ipse mammillas alterius mulieris nullo modo sugere volebat. Sicque dictus magister Lisolus dubitabat tam de morte ipsius conjugis suæ, quam de filii, quia deficiente matre oportebat et filium mori, qui, ut dictum est, alias mammillas nolebat aliquid sugere. Divina tamen gratia ei inspirante, audiens famam, et sanctitatem ipsius B. Birgitte, votum vovit eidem flexis genibus, ut dignaretur gratiam impetrare, ut dicta ejus uxor valeat a dicta, qua tenebatur, infirmitate liberari, et dictus ejus filius ex hujusmodi infirmitate similiter non pereat, promittens, fieri facere statum unam muliebrem de cera cum filio in brachiis stantem, eamque ponere ante figuram ipsius beatæ Birgitte, quæ depicta erat in dicta ecclesia S. Mariæ de Carmelo, quod et factum est.

matrem mor-
ti eripuit.

19 Nam infra dies quatuor post dictum votum dicta uxor sua fuit a dicta infirmitate, qua tenebatur, penitus liberata, febrisque eam dimisit, et bene convaleuit, dictusque Lisolus votum factum per eum solemniter adimplevit. Quibus quidem personis prædicta miracula coram nobis narrantibus, et dicentibus, sicut supra particulariter continetur, prefatus Carolus volens, ut in præmissis fides plenaria adhibeatur, nos rogavit, et requisivit, attente nostrum super hoc officium implorando, ut de præmissis publicum instrumentum facere deberemus ad certitudinem omnium, quorum, vel cujus præmissa scire interesset, vel scire voluerint, ut si, et quando opus esset, fieri valeat exinde plena fides. Nos vero requisitioni hujusmodi devote parentes, maxime quod officium nostrum, quod est publicum, non possumus alicui denegare, ad

A ad rogatum, et requisitionem dicti Caroli de præmissis factum est præsens publicum instrumentum per manus mei notarii supradicti, signo meo solito signato sub omnibus mei, qui supra iudicis, et nostrorum subscriptorum testium sigillis roboratum. Quod scripsi ego præfatus Matthæus, ut supra, publicus notarius, quia præmissis omnibus rogatus interfui, ipsumque meo signo signavi, ac abradi, et emendavi superius, ubi legitur « Bernardus » ac ubi legitur « miraculo » et ubi legitur « subscriptis diebus mensis » Octobris, et Novembris. Item ubi legitur « suo » sacramento firmavit » ubi legitur « applicuisse » ac ubi legitur « beatam » Item ubi legitur « do- » minusque vir ejus » ac ubi legitur « dictæ xv In- » dict, domina Linnella Moronul. » Item ubi legitur « nec posse » et ubi legitur « sibi visum fuit » nec non ubi legitur « eodem die » non vitio, quod scribendo carnaliter erravi, nec abradi similiter, et emendavi denuo super, ubi legitur « Suetia » ut soror morante in te est. In quadam ubi legitur de crinule » et ubi legitur « non abradi » quod non vitio; sed scribendo erravi, quod pro autentico, et legitimo, et firmissimo habeatur, et valeat.

B Ego Jacobus de Orlando de Neap. qui supra iudex ad contenta subscripsi.

Ego Reynaldus Crucialma de Neapoli testis subscripsi.

Ego abbas Petrus Curzulus de Neapoli electus testis subscripsi.

Ego Joannellus Macerdonus de Neapoli testis subscripsi.

Ego Joannes Speciarus de Neapoli testis subscripsi.

ANNOTATA.

a Regnum adiit anno 1342.

b Ex anno, quo regnare cepit Joanna, mox memorato, et anno 1376, collige legendum esse: Regnorum vero ipsius trigesimo quarto.

c Binæ istæ voces, Februarii Amen, nihil significationis hic habent: perperam ergo huc intrusæ sunt.

d Seu Genuæ, in Liguria nata, vel inde oriunda.

e Civitate archiepiscopali in Hetruria.

f In Syria.

g Anno 1372.

h In Hetruria.

i In regno Neapolitano archiepiscopalis.

k Id est, Crure.

l Anno 1375.

m Forte Nicia seu Nicæa, Provinciæ oppido in Gallia.

n Exonerationes ventris.

o Non videtur recte expressum hujus familiæ nomen. Andrillum enim Morinimum (de Morilli Italice habet Ughellus in Opere mox laudando, Italice reddito) qui seculo 14 inter Neapolitanos viros nobiles floruerit præter alios ejusdem familiæ viros pag. 194 memoratum inventio in Vindicis Neapolitanæ nobilitatis, quæ Latino sermone a Carolo Borrello exarata, typis Neapolitanis editæ prodierunt anno 1653.

p De Constantiis (Italice Costanzi) vide Borrellum proxime citatum pag. 180.

q Hujus nominis V.

r Ludovicus Hungariæ rex regnum Neapolitanum ingressus est anno 1342, ut vindictam sumeret de morte Andree, Joannæ marito et fratri suo, illata.

Octobris Tomus IV.

f Hujus mentio fit in Vita S. Birgittæ Bertholdiana num. 103.

A. JACOBO DE ORLANDO.

PARS III

Auctore Anonymo

Miracula aliquot Nolæ et

Romæ facta.

Agnes de Concessa habitans in Roma prope montem Jordani a habens a nativitate grossissimum guttur, ivit ad funus B. Birgittæ, antequam sepeliretur, et cum zona sua fecit tangi manus B. Birgittæ, et ligavit ad collum et detumuit, et sanata est. Domina Silena uxor quondam Cancellarii Urbis, qui vocabatur de Monte nigro, habens ulcus in utero * ita quod non poterat os aperire ad comedendum, nec medici eam curare poterant, facto voto ad B. Birgittam, sanata est, et obtulit coronam de perlis b ad sepulchrum ejus ad ecclesiam S. Laurentii in Panisperna. Domina Joanna, uxor Petri Jacovelli de Turrinata, in regione Regulæ prope domum Cardinalis de Ursinis, quæ * cadens de scala privata fuit brachio quasi disjuncto a junctura debita, et in somnis per visionem a B. Birgitta sanata est, quæ unum brachium de cera statim portavit ad appendendum super sepulchrum ejus coram imagine sua. Domina Paula, quondam uxor domini Joannis de S. Enstachio, fuit infirma de capite, et desperata de vita a medicis; vovit se ad B. Birgittam; tertia die sanata est; ivit ad sepulchrum ejus. Item præfata domina Paula gravabatur a quodam nobili in bonis suis, et fecit votum domine Birgittæ, quæ in somno apparuit privigno suo Silo, et ab illo gravamine liberata est, et similem gratiam habuit sæpius, quando ab aliis gravabatur. Domina Silena mater præfate domine Paulæ infirmabatur de febre et punctura, id est, dolore lateris, quæ derelicta a medicis, et judicata pro mortua a magistro Francisco della Fara, et ab aliis medicis, et * preces prædictæ filiæ suæ, quæ voverat B. Birgittæ, per eandem liberata est a periculo mortis, cum tamen jam esset F quasi mortua.

21 Domina Francisca, uxor Petri Pauli Veleni prope S. Eustachium, patiebatur in manu dextera infirmitatem, quæ dicitur: Noli me tangere, et habebat super manum inflationem magnitudinis unius nucis c: quæ requisivit medicos qui desperaverunt eam de sanitate, et dixerunt, eam incurabilem esse, nec voluerunt de ea curare: propter quod dicta domina recurrens ad B. Birgittam confessa est, et oravit ad eam, et ligavit super manum fructiculum vestis domine Birgittæ, et fecit votum, et alia die sanata se invenit. Soror Francisca de Sabellis monialis in monasterio S. Laurentii in Panisperna, ubi domina Birgitta sepulta fuit, erat infirma de stomacho tam graviter, quod duobus annis in infirmaria in lecto ægotando jacebat, nec quasi umquam surgebat de lecto, nisi quando se præparabat ad comedendum, et magnam devotionem habebat, et amicitiam cum præfata domina Birgitta, quando vivebat. Unde contigit, quod tempore mortis ejusdem beatæ Birgittæ, cum propter multitudinem, et concur-

72 sum

A. ANONYM. sum populi funus ejus in dicto monasterio intus infra ambitum claustrum monialium intronitetur usque ad diem sequentem, quo sepeliri debebat, tunc dicta soror Francisca per totam noctem illam juxta beatum funus prædictæ suæ Amicæ, ut fidelis amica devotissime pernoctavit, sedendo super pavimentum marmoreum in orationibus, et singultibus devotionis, nolens petere a præfata amica sua B. Birgitta, quod a Deo impetraret totalem sanitatem pro ea; sed quod impetraret pro ea tantam sanitatem, et valetudinem corporis, quod posset ire ad ecclesiam ad divinum officium, et aliquando per monasterium hinc inde. Cujus precibus, et fide devota nec sedendo in marmoribus per unam noctem aliquam sensit læsionem, et accepit gratiam prædictam a B. Birgitta plenissime. Hæc omnia scripta sunt ab ore ipsius sororis.

22 In regione Columnæ, in parochia sanctæ Mariæ in Carrerio, domina Angela Lelli Petri Stephani habebat nepotem suum puerum, filium Ceechi Lelli, cum pessimo vulnere inter lumbos, et erat in maximo periculo mortis, et, requisitis medicis, non adhibebatur remedium. Quæ recepit panniculum de vestibus B. Birgitte, et ligavit eum super vulnus: mane autem facto, invenit sanum puerum, nec cicatricem invenit. Ceechulus Joannis Cimini in parochia S. Mariæ Rotundæ infirmabatur graviter tali modo, quod de vita a medicis desperatus est, et stetit tribus diebus sine loquela agens in extremis, nec confessionem, nec communionem acceperat. Audiens autem hæc avuncula sua domina Francisca Papazura accepit de linteamine, quod fuerat domine Birgitte, frusticulum, et ivit ad infirmum et facto voto ad sepulchrum domine Birgitte, tetigit cum panniculo dictum semimortuum in facie et in corpore, et vocans eum, ipse statim respondit tribus vicibus, et fecit eum dicere Ave Maria coram astantibus. Postea vero cum adhuc plenam loquelam, et intellectum dictus ægrotus non haberet, domina prædicta rogavit fratrem Anselmum, qui portasset Legendam vitæ domine Birgitte, ut eum ea tangeret infirmum. Quo tacto, loquelam plenam, et intellectum recuperavit infirmus, et statim confessionem, et communionem accepit, et sanatus est et vivit.

C 23 In regione Columnæ quidam puer, nomine Antonius, filius Burii Capocci de Capocciis de Urbe. superveniente sibi subito dolore in spatula, graviter infirmari cœpit et febricitari, adeo quod jacens in lectulo per seipsum moveri non poterat, sed alterius ministerio movebatur et regebatur, quem dolorem subsecutus est tumor in spatula. Quo sic crescente et rubescente, videbatur medicorum judicio secundum exteriorem apparentiam, quod ibi esset apostema profundissimum generatum, quod eo usque sub medicorum cura perductum est unctionibus et emplastris, ut determinaretur per medicos, in crastino incidi ferro debere. Hoc autem cum intelligeret avia ejus matrona domina Angela, uxor Lelli Petri Stephani de Urbe, commotis omnibus pro compassione visceribus ejus super futuro dolore ac imminente periculo dicti nepotis, humano remedio desperato, convertit se toto corde ac mentis affectu ad B. Birgittam et ad B. Antonium, et maxime ad B. Birgittam, in cujus morte pro nimia devotione ipsius per ministerium famulæ suæ tum furtim, tum violenter habere procuraverat aliquantulum de ve-

stimentis ejus, quod sibi cum devotione maxima retinebat. Hæc autem domina Angela videns, sibi et dicto nepoti suo imminere tantum periculum, humiliter devovit se ad dictos Sanctos, et maxime ad beatam Birgittam, ut dignaretur suis meritis et oratione impetrare salutem, et liberationem dicti sui nepotis ab apostemate supradicto, ita ut incisionem ferro factam non sentiret; et ipsa facere deberet depingi figuram ejusdem B. Birgitte, et ad ipsius laudem hoc miraculum facere prædicari. Et, hoc voto emisso, cepit illud modicum de vestimentis B. Birgitte, quod habebat, et posuit ipsum super tumefactionem illius apostematis, quod ibi stare permisit per totam noctem.

24 In crastino vero advenientibus medicis, ut, sicut prius decreverant, incidere apostema ipsum, inventum est ibi nihil penitus apparere de apostemate supradicto, sed ipsum apostema cum omni dolore prorsus abisse, adeo ut puer ipse, admirantibus medicis et cunctis tunc astantibus, surgeret a lecto et peteret a parentibus velle ire ad ludendum cum pueris sibi coætaneis, ut solebat: quod videntes medici, et tunc alii, qui astabant, deputaverunt hoc divino miraculo factum propter merita dictæ B. Birgitte, in cujus devotione ceperunt omnes tunc in antea ferventius animari, et accendi. Post hæc filia domine præfate D. Angelæ nepotis *cum pateretur glandulam, et febricitaret fortiter, et eo usque perventum esset, ut a medicis deliberaretur, glandulam ipsam ferro incidi, propterea mater ejus ex compassione filiæ recordata est miraculi supradicti, et mente recurrens ad beatam Birgittam recommendavit eam. Domina Catharina d uxor quondam domini Caroli militis e, deposuit cum juramento, quod filius suus Carolus nomine f, cum esset in tenera ætate constitutus morbum caducum patiebatur vehementer, et continue per duos annos, super quo ipsa mater plurimum anxia et tristis scripsit domine Birgitte tunc Romæ commoranti, et supplicabat humiliter, quod pro parvulo suo Deum orasset. Tandem eadem domina Birgitta rescripsit et, quod super infirmitate illa amplius tristari, vel turbari non deberet, quod ulterius sibi nocitura non esset. Et hoc dicta Catharina suo juramento asseruit esse a Deo, quod ipsa hora, qua littera scripta fuerat Romæ, eadem hora puer in Suetia omnino fuit ab illa infirmitate liberatus et sanus factus et adhuc perseverat in sanitate sua. Teste de isto miraculo, etc. Require in illa magna carta sigillata sigillis episcoporum, quæ ad Ananiam g venit de Suetia h.

ANNOTATA.

- a In regione vulgo Di Ponte.
- b De margaritis seu de unionibus.
- c Videtur hic indicari species aliqua ulceris.
- d Catilli Glysingii filia, Caroli, S. Birgitte filii, uxor tertia.
- e Filii S. Birgitte, ut mox dixi.
- f De quo vide dicta num. 83 Comment. prævii.
- g Civitatem episcopalem in Campania Romana.
- h Quamquam nullum ex his miraculis Nolæ contigerit, retinere tamen titulum volui, quem illis præfixit Hormann; qui Nolani miraculi nomine id intellexit, quod prope sequitur part. 4. factum quidem in muliere Nolana, sed Neapoli.

PARS

PARS IV.

*Miracula aliquot ex Nicolai Ursini,
comitis Nolani, epistola ad Alphon-
sum Giennensem olim episcopum.*

Feminam
Nolanam,
* utrique
* pergere

Reverende Pater, in die, et in ecclesia beati Joannis ante Portam Latinam, cum Deus uterque * nostrum permiserit illuc pergi *, et de sanctæ memoriæ domina Birgitta habere colloquium, a me tua paternitas quasivit, si ex familiari notitia, quam ipsius Domine habueramus, recordabar aliquod percepisse miraculum, cum summus Antistes velit de ipsius Domine vita, et gestis, et si per eam Deus aliquod prodigium demonstravit, habere testimonium fide dignum, ut, si reperiret, prout plurimorum fama testatur, Sanctorum adscribat Cathalogo feminarum; moxque ad reminiscantiam me reducens ad memoriam redierunt tria de eadem Domina valde miranda, et, ut ita dicam verius, prophetica et stupenda. Quorum unum, si verum fateor, tu, qui interrogator, pater, es testis. Cum enim eadem Domina proposuisset sepulchrum Domini visitare, ut perrexerat Neapolim, cum qua etiam tu, pater, ivisti, ego illic eodem tempore cum convenirem ipsam, teque viderem, humilitati tuæ placuit pergere mecum Nolam a, et Sanctorum ecclesias, et tumulos Felicis b episcopi et martyris, et presulis Paulini confessoris c visitare. Cumque in æde pariter loqueremur de licitis, meæ memoriæ affuit terribile quoddam, quod in eadem mea civitate Nolana tunc immundus spiritus exercebat, quod ad tuæ paternitatis reducam memoriam, et per ordinem enarrabo.

a demone

26 Mulier quædam vidua, Pizcolella nomine, uxor quondam epizobi meæ curiæ servientis, bonæ famæ, ætatis provectæ, nequaquam formosa, per hunc modum immundus spiritus quasi omni nocte eam agitabat : cum opprimebatur a somno, repente vir quidam fortis, et magnus iruebat in ipsam, eamque opprimens virili actu coibat. Itaque signa omnia, quæ in hac vili materia post factum remanent, apparebant. Eratque spiritus ille tangibilis secundum iudicium mulieris, sed eum minime cognoscere poterat, cum lumen semper ante coitum exstingeret. Cœpit mulier de aliquibus vicinis plurimum suspicari, loquebatur ipsa, interponebat amicos, ut cessaret a sua molestia, et actu illicito : de quo ipsa credebatur; per attestaciones veridicas, et excusaciones multas juramento vallatas se quilibet excusabat. Cœpit mulier fortius firmare ostia, vicinas vocare matronas, ut de nocte secum assisterent, et prohiberent violentiam, et cognoscere * illatorem. Quibus pariter vigilantibus, cum somnus eas opprimeret, accidebat ut prius. Ipsa enim credens, muliebrem sexum non esse ad sui defensam idoneum, generum juvenem aptum, advocavit in domum, et cum filia invicem decumbebat. Vir somno fortius resistebat, et mulieres etiam coquebat vigilare, ita quod noctem quodammodo totam transibant insomnem. Et ut

* an cognoscerent ?

spiritus nequam se ostenderet omnibus fortiorem, cum strepitu intrabat in domum, exstinguebat lumen, in omnibus inducebat terrorem etiam et soporem, quibus lecto humi prostratis, coibat ex solito.

A. Nicolao
Ursino.

27 Cœpit mulier cognoscere immundi spiritus esse negotium, se convertit ad Deum, pluries fuit confessa, recepit etiam Corpus Christi; nec ob hoc sathanas destitit eam vexare, et quia mulieres, quod cupiunt, de facili credunt, ad aliquorum suggestionem se convertit ad incantaciones, et magis patiebatur, portabat characteres, et faciebat alia, quæ suggerebant ei fallaciter arioli, et inter alios presbyter quidam nomine Raymundus de Castro Lauri Nolan. Diocesis, qui in vetita arte illa dicebatur expertus, et tribuit quoddam breve characteribus figuratum, quod inter comas capillorum mulieris stricte ligavit. Et ut efficeretur credula, et per consequens damnaretur, cœpit spiritus rarius eam vexare, sed nequaquam extitit, ut mulier optabat. Et quoniam mulier ipsa diu fuerat mihi honesta familiaritate conjuncta, credens me sapientiore esse, quam sim, detexit cum lacrymis, et singultu casus suæ miseris detestando. Fui territus, et admiratus; quid consilii, quid auxilii exhibere non valens, cum paternitate tua, quæ Nolam tunc aderat, contuli de novitate sceleris. et miseria mulieris.

fide vexatam,

28 Super hoc, si memineras, fuit sermo prolixus, tandem ad hospitium meum, ubi eras, accersiri feci illico mulierem : retulit, ut prædixi. Consuluisti, et optime, quod Neapolim pergeret, et prælibatæ domine Brigittæ suffragia peteret, Tuncque ad eam cum pater esset reversus, mulier præfata cum lacrymis domine sanctæ detegit factum suum, ut mihi postea retulit. Primo ipsa Domina sancta ab ea petit, si super se habebat aliquod arte magica compilatum? Negavit ex toto. Respondit Domina, quæ divina gratia multa sciebat, Nequaquam est ita : sed inter capillos habes, quæ non licet Christiano portare. Stupefacta mulier confessa est mendacium protulisse. Abiecit fascinum. Mandavit ei ut confiteretur, et veraciter pœniteret, ac mane sequenti reciperet Corpus Christi. Domina sancta indixit jejunium, oravit ad Deum. Audita missa, et communione recepta, ulterius minime fuit illa mulier vexata, de quo gratias egit Deo, et fuit Nolæ reversa cum gaudio, quæ Neapolim accesserat cum mœrore. Si in presentia Domine sæpe dictæ aliquod plus gestum extitit, quod mulier nescivit forte referre, tua paternitas scire debet, potestque addere, ut, tua conscientia testante, videbitur.

liberat

29 Enarro aliud, cujus ego ipse sum testis; cum sancta Domina prælibata ad Montem-Flasconem d pergeret, ubi sanctæ memoriæ Urbanus Papa V cum sua curia residebat, pro obtinenda confirmatione cujusdam suæ Regulæ e, seu formæ vivendi in quodam monasterio in partibus Suetiæ per ipsam Dominam tunc inchoato f, meque oratorem misisset ad Papam pro audientia obtinenda, qua habita, ad Antistitem perreximus pariter, ipsaque supplicavit humiliter, pro quo dixit subjungens, se gratiam habituram, cum a quindecim annis ipsum Antistitem expectasset in Urbe, quo tempore ipse Papa erat abbas cujusdam monasterii parvi g, et de ipsius promotione ad Apostolicam Sedem nullatenus sperabatur. Hoc quidem propheti-cum magnum fuit, quod dixisset post factum :
nam

Pontificis in
Urbe re-
ditum præ-
dixit.

d

e

f

g

A. NICOLAO
URASINO.

nam ab ore ejus nullum procedebat mendacium in conspectu Christi Vicarii, et tantæ jactantiae non commisisset peccatum. Ex auditu aliud referam, quod etiam credo verum: postquam Domina supradicta de Sepulchro Domini rediit, et suus pater spiritualis pariter cum eadem, et, ut nosti melius, Neapolim diu stetit, Robertus primogenitus meus cepit ipsam Dominam familiariter visitare, et habens cum ipsa colloquium de domino nostro Urbano VI *h* Papa presente, qui in Avenione degebat, ipse * ei dicere ha-

h
* ipsa

i
k
l

B Antistiti.

et in sub-
lime eleva-
ta apparet.

m
n

o

30 Cum magis notis referre intenderem, quod proferendum fuit, ultimo loco describo. Nonne memor es, pater, quod, dum existentibus nobis pariter in Perusia *m* et etiam in Tuderto *n*, de hac alma Domina miranda narrabas, et præcipue de eo, quod tibi retulerat Joannes de Pornacio ob Christi amorem pauper, quod quadam die, si bene recolo, a te et a me ipse adjuratus, astrictus causa obedientiae protulit, quod, aliquibus tunc annis elapsis, dum Lateranensem ecclesiam visitaret apud Coliseum *o*, obviam habuit Dominam prælibatam, quam intuens splendidissimi radii circumquaque caput ejus et corpus per modum, quo a sole procedunt, cum bene intueretur, exhibant, efficacius in ipsa respiciens, et figens gressus, non quod solum hæc visio perdu-raret, immo elevata a terra ipsam vehi, non meare, perspexit, a quo autem videre non potuit. Post eam etiam intuens, æque radii a capitis tergo fulgebant, et, ne esset de visione dubius, iterum permisit Dominus illud idem ipsum videre, nam, cum Domina ipsa esset in via, qua a sancta Maria Majori ad Sanctam Crucem in C Jerusalem itur, obvius fuit ei ipse Joannes, qui radiantem vidit eam ut supra.

Suprascripta, quæ ego Nicolaus de Ursinis ore protuli, ad fidem manu propria hæc subscripsi.

ANNOTATA.

a *Civitatem episcopalem in Campania Felici.*

b *Inscribitur Martyrologio Romano ad diem*

15 *Novembris.*

c *Colitur Nolæ 22 Junii.*

d *In patrimonio S. Petri.*

e *Anno 1370, mense Julio.*

f *Vastenensi.*

g *S. Germani Autissiodorensis in Gallia.*

h *Imo Gregorio XI.*

i *Anno 1377, mense Januario.*

k *Extra muros Romæ inter viam Ostiensem et Tyberim.*

l *Idem de Gregorio XI legitur in Vita ejus prima apud Baluzium col. 438 his verbis: Demum abinde (Corneto) discedens navigando intravit fau-*

ces Tyberis et die xvii mensis Januarii anni Domini mcccxxvii ingressus est Romam equitando de S. Paulo, ubi ad terram de navigio descenderat, usque ad S. Petrum.

m *Civitatem episcopalem Italiae in Umbria.*

n *Altera civitate episcopali in eadem Umbria.*

o *In regione Urbis, vulgo dicta Di Campitelli.*

PARS V.

Auctoribus monachis Vastenensibus.

Alia quædam miracula in Suecia facta.

Cum de Bruma *a* civitate pergentes hospitaremur in oppidulo quodam, aliqui, sub specie peregrinorum explorantes nos, indicaverunt his, qui fuerant in castro Ekarslahof *b*, quorum quidam more suo latrocinia exercentes, exierunt summo mane cum optimis equis, paratis balistis. Et cum ipsi essent in summitate montis, nos vero in descensu, transierunt prope nos quasi ad jactum lapidis, et pertranseunt nos ad oppidum vicinissimum, ut melius viderent nos, antequam veniremus ad loca tutiora. Cumque sequenti die homines armati venissent sequentes currus suos, quæsierunt ab eis, ubinam essent peregrini illi divites cum equis multis, et saccis oneratis auro transeuntes? Responderunt illi: Transierunt, inquit, et jam sunt in securitate. Qui admirantes et confusi redierunt ad castrum. Tunc ipsa nocte revelatum est cuidam per dictam beatam Birgittam, quæ dixit: Vidi-stis illos multos armatos equites hodie? Et ipse ait: Vidi, Domina. Cui respondit: Ego, inquit, virtute Dei excæcavi eos, ut non nocerent vobis, nec impedirent viam vestram, sicut proponebant.

Reliquias
suas in Sue-
ciam trans-
ferentes ad-
versus latro-
nes

a
b

32 Cum diviteremur ad monasterium, quod vocatur Claravallis *c*, regni Poloniae causa audiendi Missas, mulier, quæ diu laborabat in partu mox ut reliquias beate Birgittæ domum mulieris ingressæ sunt, peperit et ab omni periculo liberata est. Cum adhuc essemus in mari inter Alemanniam et Suetiam, dubitantes propter bellorum pericula eidem regno Suetiæ undique ingruentium, ad quem portum applicaremus *d*, tum modicum post meridiem apparuit stella quasi candidissima e cælo, quam primum vidit quidam puer octo annorum, innocens et infirmus, et postea omnes in navi, cunctis admirantibus et dicentibus, se numquam hora diei, sole claro, splendenter vidisse stellam, quæ usque ad portum non præcognita * navem præcedebat, et sic disparuit. Tunc nocte sequenti cuidam de nostris dictum est: Stella, quam heri vidisti navem præcedentem et portum vobis ostendentem, est dilecta sponsa Christi Birgitta, cujus fama, quasi stella, paulatim præcedet, donec sicut sol illuminet totum mundum. Quidam infirmitate lateris fere xx annis firmissime laborabat, qui etiam beatam Birgittam corporali visu Romæ viderat. Hic, audito, quod jam defuncta esset, rogavit eam, ut suis precibus ipsius angustiae subveniret. Quo facto, homo subito curatus est, et coram multis reco-

et belli peri-
cula tutatur,

f

d

* præcogni-
tum

gnovit

A gnovit et publicavit gratiam sibi factam.

sacrilegam,

33 Quidam in noctibus frequenter vexabatur a diabolo, ita quod multoties extraheretur a lecto; in sui auxilium hic beatam Birgittam invocabat, promittens, omni die ad honorem ipsius legere decies Pater noster, qui a vexatione, qua diu dolorose afflictus est, ipsius meritis est salvatus. Fœmina quædam cum communicasset die Paschæ,

* an liban-
dum?

recepit de ore suo Corpus Christi, et ligavit in vitta sua, ut daret ad liberandum * hoc cuidam viro, quem male concupivit, ita ut eundem, sic testimans, ad amplexus illicitos alliceret; et, cum nihil proficeret, accepit secundario Corpus Christi, et sicut prius in vitta sua reposuit, ut applicaret illud ad opus napharium, quod illico disparuit, ita quod de eodem quidem nullæ reliquiae remanerent. Post hæc fœmina illa in decem annis nunquam vidit Corpus Domini in ecclesia, nec unquam, quando erat in ecclesia, legere poterat unum Pater noster. Sed extra ecclesiam aliquantulum legere potuit. Quæ taliter stetit in peccato suo multo tempore, nulli ausa suum

B facinus confiteri. Hæc cum audisset, reliquias beatæ Birgittæ venisse in partes Suetiæ, rogavit humiliter, ut sui misereri dignaretur, et voto peregrinationis ad dictas reliquias completo, mox ut tetigit pallium illis reliquiis suppositum, resoluta est in lacrymis, et consurgens confessa est omne malum suum. Facta vero confessione, et videre potuit Corpus Christi, et persistere in ecclesia sine tædio ad orandum.

et veterem
peccatorem
ad peniten-
tiam addu-
cit, sensibus,

34 Quidam in XL annis nunquam confessus est, qui, audita fama dominæ Birgittæ, veniens ad confessionem coram religioso dixit, se nihil peccasse. Cui frater: Nec ego te absolvo. Ille igitur secundo venit, et dixit, se nihil egisse mali. Tunc volens surgere vidit diabolum in figura teterrima, a cuius visu volens fugere, cecidit in terram quasi mortuus, nihil loquens, sed tacens quasi per dimidiam horam. Postea vidit Dominam pulcherrimam, vestibus deauratis indutam, dicentem sibi: O homo male infirmus es. Et ille: Vere ita est. Cui Domina: Vade ad reliquias Birgittæ meæ, ibi medicina est. Ego enim, quæ loquor tibi, sum Mater misericordiae. Surgens igitur homo omnia peccata sua confessus est, quæ a juventute sua operatus est,

C gratias agens Deo et precibus dominæ Birgittæ se commendans. Mulier quædam reputans vana et frivola, quæ de domina Birgitta dicebantur, et quædam inconvenientia ore evomens perdidit sensum. Rediens igitur vir suus domum, et audiens, eam extra sensum, vovit se et cum uxore sua reliquias dominæ Birgittæ visitare; et, modico intervallo interjecto, curata est mulier, et ambo votum suum magna devotione impleverunt. Quadam nocte cum multitudo maxima, quæ reliquias sequebatur, in quodam magno prato requiesceret in tentoriis, puer quidam mutus novem annorum propter pluviam ponebatur sub feretro reliquiarum, ubi usum loquendi recepit, personis testantibus fide dignis.

visu, ma-
nim pe-
dumque,
linguæ usu
destitutos,
et graviter

35 Quidam multum sæcularis in spiritu vidit beatam Birgittam, dicentem sibi: Sequere me: ego tibi monstrabo viam: qui evigilans compunctus est. Duo cæci, quorum unus a natiuitate, alter per octo annos cum cæcus fuisset, videntibus omnibus, qui aderant, sanati sunt in monasterio Vuatzsteno in festo S. Petri ad Vincula. Quidam contractis manibus et pedibus et a multis notus ibidem eodem die sanatus est.

Filius cuiusdam de civitate Arosien. e novem diebus sic erat, quod mamillas matris sugere non poterat, qui, cum jam morti proximus esset, exeunte matre præ tristitia, illi, qui intus erant, voverunt votum dominæ Birgittæ. Quo facto, puer statim convaleuit, et matris ubera sugens portatus fuit Vuatzsten per vii dietas. Quidam de Arosien. civitate novem annis epilepticus fuerat, et quasi omni die ter passus fuerat. Pater ejus pro eo votum vovit ad dictas reliquias et sanatus est. Vir quidam cæcus et una mulier etiam in Vuatzsteno illuminati sunt eo tempore. Mutus etiam quidam eo tempore loquendi officium, quod diu amiserat, recuperavit. Vir quidam sæcularis et nobilis ab inimicis lancea perforatus, ita quod ferrum lanceæ et magna pars ligni per pectus intravit, et per spondile dorsi exiens magnum frusticulum de pulmone secum extraxit; hic jam, cum ab inimicis insequeretur, cogitabat secum: Si verum est, quod audio de beata Birgitta, promitto, me limina ejus visitaturum, vitam meam correcturum, et vestes humiles portaturum, et statim ascendens equum evasit, et infra quatuordecim septimanas contra F spem omnium mirabiliter sanatus, et de Vesgocia usque Vuatzstenum pedester ivit, et reliquias suas visitavit.

AA. MONN.
VASTENSI-
BUS.

36 Alius erat nobilis vulneratus, qui nullo modo per medicum longo tempore poterat curari: nam, quando curatus videbatur, iterum vulnera aperiebantur et putruerunt. Hic votum vovit ad dictas reliquias, et infra paucos dies plene et perfecte sanatus est. Quidam navigio transeuntes ad nundinas S. Botvidi f in superiori Suetiæ parte, adveniente gravissima tempestate, jactati sunt, ita ut nimis ex procellarum impulsibus navis crepuit, et aqua implebatur. Qui quasi nihil aliud, quam submersionem expectantes dominæ Birgittæ devote implorabant auxilium, et mox quasi quadam manu navis levata est, et quadam procella in terram jactata, qui tandem cognoscentes se unum puerum periisse *, flexis genibus eandem dominam Birgittam humiliter exclamabant, et statim una procella puerum jactavit sanum et illæsum. Et hi, qui in navi fuerunt, ad monasterium Vuatzstenum venire properabant, laudantes Christi gloriam, qui pereandem dominam tot et tanta miracula operari dignatus est, nobis F cum gaudio talia referentes. Vir quidam in parochia Uretum g blasphemans dominam Birgittam, ita et adeo subito correptus est, ut crura ipsius continuo frangerentur. Cuidam etiam moniali ipsam blasphemanti eodem modo accidit.

vulneratos
sanat, nau-
fragium de-
pellit, jacte

* perdidisse

37 Hydropticus quidam de superioribus partibus Suetiæ, cujus pedes et manus in tantum tumuerunt, ut secundus Job videretur, hic votum vovit, ut vigiliam dominæ Birgittæ, si sciret diem obitus sui, jejunaret, et tanta facilitate curatus est, ut omnes mirarentur. Quidam blasphemando verba Dei, quæ spiritus Dei loquebatur ad dominam Birgittam, arreptus est subito tanta infirmitate, quod se nec ad dexteram, nec ad sinistram movere poterat, et tanto tædio affectus est, ut etiam sibi immittere vellet manum propriam ad extinguendam vitam. Cui persona reverendo habitu apparens dixit: Extende linguam et curaberis. Ego enim sum illa, quam blasphemasti; et extendens homo linguam, recepit quandam unctionem, qui evigilans curatus est, et ab illa infirmitate et a tentatione liberatus. Muta quædam mulier veniens ad dictas reliquias usum loquendi recepit et ad propria remeavit

in eam bla-
sphemis pu-
niatur hy-
dropicum,
mulam, a
demone ob-
sessam, et
agrum curat:

AA. MONN.
VASTENSEN-
BUS,

remeavit cum gaudio. Mulier arrepta a dæm oniogratus, quod voverat, perficere distulisset, iterum D apparuit sibi Domina dicens: Miser, non consideras gravissimam tentationem, quam pateris. Ille namque in quinque annis præcedentibus nunquam potuit nominare istud nomen MARIA. Et dixit ei domina Birgitta: Ab ista tentatione nunquam liberaberis, donec in Vuatzsteno mea limina visitabis. Quod ille statim cum magna devotione perficiens et a tentatione liberatus est, et benedictum nomen Mariæ clare et absolute nominans atque laudans.

reum sus-
pendio,
equum flu-
xu sangui-
nis e nari-
bus, paup-
rem tibia
contracta,
seminor-
tuam,

40 Mulier quædam prope Alvastrum i monasterium Ordinis Cisterciën, pauper in peculio, sed dives vita per decem annis cum dimidio continet in dextero brachio dolorem gravissimum est perpessa, quæ invocans dominam Birgittam vidit eam in habitu et dispositione, sicut eam prius pluries viderat in dicto monasterio Alvastrum, dum ibi moram fecerat adhuc vivens, quæ dixit sibi: Tu rogas me pro recuperanda sanitate. Roges potius Deum, qui hoc et omnia potest. Libenter juvabo te rogando tecum, et certa sum, quod Deus exaudiet nos. Et, hoc dicto, mulier ab omni dolore liberata est. Et modicum post, cum dicta mulier quadam nocte pro pace E et reformatione status regni Suetiæ devote Domini exoraret, iterum apparuit ei domina Birgitta in habitu et dispositione, quibus supra, dicens ei: Propter multa gravia peccata in hoc regno impunita Deus extendet super regnum virgam suam: et ecce misericordia aperta est omnibus se humiliantibus, qui pauci sunt. Adhuc superest induratis gravis afflictio iræ Dei. Quidam de Lincopen. civitate h, ex Aquisgrano l sua peregrinatione secundum votum peracta, in mari constituti ad propria revertendi spem habuerunt. Navim, in qua erant, inter procillas reluctantem ignis fulminis in summitate mali protinus incendebat. Qui periculum mortis evadere diffidentes genibus flexis auxilium Dei et B. Birgittæ cum lacrymarum suspiriis implorabant omnes in navi una voce videntes, reliquias suas in Vuatzsteno visitaturos, si petitionum suarum celerem consequerentur effectum. Hoc facto, quasi per manum alicujus fuit fulminis incendium in mare projectum. Illi de tanto periculo liberati, dum ad portum desideratum applicuissent, ad Vuatzstenum devotionis causa transierunt dominæ Birgittæ, tamquam benemeritæ, laudem et gloriam referendo.

diuturnum
brachii dolo-
rem tollit, na-
vis incendium
extinguit,

h

B

38 Quidam in parochia Salia Arosien. diœc. bis suspensus votum fecit dominæ Birgittæ et in secundo suspensio ejus meritis est liberatus. De naribus caballi ejusdam familiaris Enakenborth fluxit sanguis continue pluribus diebus ita, quod non fuit spes de vita sua, ejus possessor vovit in honorem beatæ Birgittæ formam capitis equini de cera; quo facto, statim cessavit fluxus sanguinis, et equus perfecte curatus est, et possessor votum complevit. Vir quidam pauper in Vesgocia h, cum inscinderet carpenta, incaute cum securi fidit genu suum, et, licet a medicis vulnus consolidatum esset, tibia tamen miserabiliter contracta remansit: qui audiens famam dominæ Birgittæ vovit, quod visitaret ejus reliquias cum oblatione pecuniæ, quam habebat, et hoc non perfecit. Vovit iterum oblationem ceræ, nec hoc perfecit. Vovit se in Vuatzsteno per octo dies in honorem ejus laboraturum, si suis meritis sanaretur, et statim sine omni dolore nocte sequenti tibiam extendit, et perfecte se sanatum invenit, et ad Vuatzstenum veniens devote votum suum complevit. Uxor Alani Joannis, Benedicta nomine, in tantum infirma, quod, omnibus membris jam mortuis, in solo pectore ad vitales spiritus palpitaretur; vovit, prout potuit, quod dominam Birgittam cum oblatione sua, si Deus sibi suis meritis vitam concederet, visitaret. Quo facto, statim sensit vitales spiritus paulatim ad singula membra redire, sicut eos prius ab ipsius membris paulatim senserat discessisse.

et epilepti-
cam morbo
liberat, pue-
ro vitam
reddidit, et
navis fragos
servat:

C

39 Mulier quædam in Salaa Arosien. diœc. habens filiam quatuordecim annorum, quæ a quarto nativitatis suæ anno morbo epileptico tam graviter laborabat, quod tredecim vicibus in terram cadens et spumans miserabiliter affligebatur die quolibet, vovit pro filia, quod una secum dominam Birgittam peregre visitaret, si suis meritis sanaretur, et statim sine mora est filia ejus sanata, et tam mater, quam filia Vuatzsteno venientes devotissime votum suum perfecerunt. In parochia Fialansbro Arosien. diœc. infans quidam septem septimanarum per duodecim dies infirmatus, tandem ab omnibus est mortuus per unius horæ spatium judicatus, ejus parentes cum lacrymis dominæ Birgittæ auxilium pro infante mortuo implorabant; et statim infans revixit, et parentes cum suis oblationibus Vuatzstenum, sicut voverant, pervernerunt. Cum jam in autumno plures naves periclitarentur apud Malotranda, apparuit domina Birgitta cuidam in una illarum navium dicens sibi: Vis evadere periculum mortis? Et ille: O Domina libentissime. Tunc illa: Promitte, quod limina mea in Vuatzsteno visitabis. Et ille: Promitto. Quo facto, omnes de illa navi ad terram salvi venerunt, quamvis navis in partes minutissimas frangeretur, et omnes de aliis navibus mergerentur. Sed quod iste in-

linos mor-
tuos,

m

vir

A vir pro vita ejus, et ut experts sinistrae suspicionis fieri posset, in orationibus suis procubuit. Ipsa vitae restituta, modicum se erigens, sororem suam viva voce sic affata fuit : Soror mea, ad quid venisti huc? Et se circumspiciens, a plurimis amicis suis circumstantibus causam adventus eorum interrogavit. Illi vero asserebant, morte ejus percepta, se venisse. At illa, oculis in caelum elevatis, sic dicitur respondisse : Laus et gloria sit omnipotenti Deo et gloriosae dominae Birgittae, cujus precibus pristinae vitae ad tempus merui restitui. Vir autem suus, ipsam audiens vivam, celeri gradu accessit ad eam, flexis genibus humiliter deprecans, ut ipsa, parentibus suis audientibus, palam insinuaret, si ipse mortis suae causa extitisset.

ad vitam revocat; puer pustulis, mulier incontinentia laborans,

42 At illa negavit dicens : Non, sed secundum voluntatem Dei hoc factum est, ut ostenderetur immensa Christi charitas, qua sponsam suam Birgittam amplecti dignatus est, cujus interventionibus in brevi de hac valle miseriae disjungi debeam; et statim sibi sacerdotem vocari petiit propter Deum. Quo veniente et facta confessione, perceptaque Eucharistia et extrema Unctione, ut vera Christiana, suum spiritum in manus Domini commendavit, marito suo a sinistrae suspicionis opprobrio liberato, et pluribus praesens miraculum audientibus, Deum pro sua magna gratia laudaverunt, et dominae Birgittae limina se visitaturos, cum magna devotione promiserunt. Puer quidam pustularum patiens infirmitatem, jam extremum spiritum agere videbatur, pro quo mater et parentes voverunt, visitare locum Vuatzstenum cum oblationibus, et statim puer convalescens sanatus est. Domina quaedam, vitio incontinentiae laborans, quadam nocte rapta in spiritu vidit diabolum in figura horribili dicentem : Numquid tu credis, quod homo in terris peccata dimittit? Mihi utique data es et tecum descendam in infernum. Dominae utique illi ultra modum turbata apparuit persona mirae pulchritudinis dicens : Dic diabolo, Misericordia Dei omnibus aperta est, ideo adjutorio Dei nolo peccare amplius, propterea nil tibi mecum est. Quo dicto, diabolus clamans dixit : Vae mihi, quia utique perdo jus meum, et jam incipit augeri invidia mea et miseria mea. Evigilans itaque domina vidit in visu personam mire fulgentem sicut prius, quae dixit : Ego sum Birgitta, quae de Roma veni. Confortare et esto stabilis. Ego enim, quod sic placet Deo, adjuvabo te in tentationibus tuis futuris.

graviter laesus, puer obsessus, in aquam lapsus;

43 Quidam nobilis fugiens inimicos suos transfixus est in pectore ita, ut de vita ejus desperaretur, quod non minimum exibat de sanguine vulneris. Transactis aliquibus diebus, votum vovit ad Vuatzstenum, et statim coepit sanguis fluere de vulnere et paucis diebus sine medicamento sanatus est. Quidam puer septennis novem vicibus arreptus est die quolibet a demonio, quem mater vovit ad Vuatzstenum cum oblationibus, et veniens non sine admiratione omnium est curatus. Vir quidam in superioribus partibus Sueviae, attadiatus de vita, multis vicibus tentabat seipsum strangulare, cujus uxor vovit eum ad Vuatzstenum cum oblatione. Igitur eodem die, quo tentabat ire, ut adimpleret votum suum, percussit se in tibia securi, de qua infirmitate decubuit aliquibus septimanis; cumque jam mulier surrexisset, ut adquaret gregem suum, in

glacie cecidit in aperturam, quae aperta fuerat pro adquando grege, et ibi in aqua jacuit quasi per horas quatuor, donec uxor et filius et plures eum extraxerunt ab aqua, qui portatus ad domum nihil omnino recepit de aqua in corpus suum, nec infirmatus est, nisi quod frigus de glacie et hyeme patiebatur : dixit enim, quod Domina quaedam posuit super eum mantellum suum dicens : Ego te juvabo, donec venies ad locum meum Vuatzstenum. Igitur vir ille implevit, quod promisit.

AA. MONN. VASTERENSIS.

44 Quidam in parochia Felkare Arosien. dicec., surgente mane uxore sua pro opere necessario agendo, requiescebat in lecto cum duobus filiis parvulis, qui ululatum horribilem subito emittentes mortui sunt, quorum membra ita livida, livoreque tumentia effecta sunt, acsi baculis laesa essent : quod videns pater lacrymis, singultibus in stabam a portavit, et eorum morte nimium anxius, ultra modum etiam pavidus, et * quasi interfectores eorum ab aliquibus suspicaretur : mater vero puerorum plenam in dominam Birgittam habens fiduciam, eo quod audierat crebro famam miraculorum ejus, vovit pro altero dicens : O Domina reverenda, si reddideris mihi istum vivum, portabo eum ad locum Vuatzstenum cum oblationibus; cujus spiritus statim coepit in corpus paulatim intrare, sicut solet die mortis appropinquantis paulatim recedere. Unde mater exhilarata dixit : Laus omnipotenti Deo et tibi, o domina Birgitta. Jam vadam ad parochialem ecclesiam, faciamque in honore Dei cantare Missam. Postquam *, transactis fere tribus vel quatuor horis, mulier majorem concipiens fiduciam dixit : O Domina gloriosa, scio, quia potens es apud Altissimum, et istum adhuc jacentem mortuum reddere mihi vivum, sicut reddidisti alium. Qui statim eo modo, quo prior, vivificatus est. Haec mulier cum multis vicinis suis circumstantibus in Carnisprivo venit Vuatzstenum, ostendens ibi dictos pueros coram multitudine populosa.

mortui item aliquot

n

* ne

E

* postea

45 Mulier quaedam ex Ekmgia civitate Lincolpen. peperit infantem in ultimo spiritu constitutum, qui et statim mortuus est. Unde mulier antedicta, nimio dolore afflicta, maxime quia infans sine baptismo decessit, coepit cum omnibus circumstantibus se dominam Birgittam lacrymose rogare, ut proles sua tandem vitam redderetur, quamdiu baptizaretur. Quo facto, non sine admiratione et congratulatione omnium circumstantium revixit infans et baptizatus est. Haec mulier, aliquibus septimanis transactis, veniens Vuatzstenum et portans secum dictum infantem vivum et incolumem, omnipotentem Deum et B. Birgittam collaudavit pro gratia sibi facta, similitudinem infantis argenteam offerendo. Mulier quaedam, fracto crure, dolorem vehementissimum passa est per dimidium annum : haec in sui auxilium dominam Birgittam invocabat, et statim nocte sequenti, crure integro sanato, ab omni dolore liberata est, et, facto mane, surgens sana de filis lini, quae secum habebat, paratam telam parvam texendo paravit, et pedibus suis expedite ambulans venit Vuatzstenum, et eandem telam devote offerens, cum magna gratiarum actione sanationem suam publice recognovit. Civis quidam de civitate Stocholmen., habens vermem in aure, dolorem capitis gravissimum passus est per unum mensem : hic tandem

ejus opem experiantur : crur male affectum, et dolorem capitis sanat :

F

AA. MONN.
VASTENENSIS.
RUS.

dem audiens, qualiter multi in suis miseris per dominam Birgittam fulcirentur, vovit peregrinando videre ossa sua in Vuatzsteno collocata, et statim, excusso verme, aliquantulum sensit remedium, et veniens ad dictum locum Vuatzstenum coram confessore confessus est, se omnino tunc esse curatum, Deum in sua Famula magnifice collaudando.

submergen-
dum servat,

46 Quidam equitans super glaciem, cum appropinquaret ex improviso juxta flumen propinquum, decidit, fracta glacie, in aquam cum equo, quem dum unda et cursus fluvii vehementer traheret, nec glaciem apprehendere valeret, venit ei in mentem vovere se ad limina domine Birgittæ et vitam suam correcturum, et, mirum dictu, statim equus traxit se ad partem glaciei et ita faciliter ascendit cum equo contra spem omnium, ac si manus hominum ipsum levassent. Illæsus igitur veniens ad terram, cum iter arripisset ad domum domine Birgittæ, ipsa nocte apparuit ei Domina quædam habitu reverendo dicens: Cogitas venire ad domum meam, nihil proderit animæ tuæ, nisi corium, quo circumligata fuit lingua tua, solveris pura confessione. Qui ex verbis istis compunctus venit, et cum lacrymis totam vitam juventutis suæ confessus est. Nam quoddam horribile peccatum perpetraverat, quod statuit in corde suo nulli se aperire, antequam sciret, se moriturum. Attamen frequenter de aliis peccatis confitebatur, concludens isto modo confessionem: Peto, inquit, absolutionem de omnibus, quæ dixi, et etiam de his, quæ non dixi. Cum vero hoc peccatum diu celatum aperuisset, sensit mirabiliter se alleviatum: antea quippe tamquam gravissimo onere constrictus erat.

amentem sui
competem
facit, e partu
laboranti
adest, et
mortuis de-
nuo vitam
reddidit.
* monentem

47 Quidam in amentiam raptus est ita, ut omnino perdiderat sensum; cumque in oppido extra ecclesiam Lincopen. die nocteque gravaretur, et vix a multis teneri posset, dicens, quemdam hominem teterrimum stare ante se montem* ad sequendum eum, et multa inepta loquebatur. Famulus itaque istius vovit, ut, si dominus suus sensum obtineret, non solum visitaret domum domine Birgittæ, sed perpetuo ei cum suo domino se servitutum. Insuper quousque posset,

C inducere velle eum ad ejus amorem et honorem. Et sequenti nocte bene convaleuit dicens: Multa loca pertransieram, multas personas teterrimas videram, sed inter alias vidi dominam Birgittam cum duobus comitantibus se loquentem. Facito, inquit, quod servus tuus promisit pro te, et proderit tibi super omnes thesauros. Qui complens votum, non solum in sensibus, sed et in anima est emundatus, abnegans omnes impietates et consuetudines vanas. Mulier de More Lincopen. dioc., cum novem diebus periclitaretur in partu, quæ* vovit multa et multa, sed nihil omnino profecit. Tandem voverunt multæ feminæ circumstantes, quod ipsa cum omni domo sua visitaret domum beatæ Birgittæ, et mox ad horam peperit tanta felicitate, quæ cum octo prius peperisset infantulos, nunquam tanta facilitate et levitate et columitate prius pariebat. Puer quidam mortuus plus, quam ad tres horas rigidus et frigidus jacebat. Cumque jam omnes flerent, mater votum vovit domine Birgittæ, quod, si puer revivisceret, non solum visitaret limina ejus, sed et ei perpetuo deserviret. Et statim, modico intervallo facto, puer, surrexit vivus. Quo facto, venit mater cum puero Vuatzstenum, et

* abundat

testimonio multorum fide dignorum ita factum D esse, ostenderunt. Item consimilis gratia de alio puero narratur, qui longiori spatio temporum quasi ad succensionem unius magnæ candelæ jacentis mortuus, facto voto ad dominam Birgittam, surrexit vivus.

ANNOTATA.

a Brinnum seu Bruna Moraviæ oppidum hic indicari videtur, cum mox num. proximè seq. stantur lectori S. Birgittæ exuvie, in Sueciam transferendæ, primum in Polonia, dein vero in mari inter Alemanniam et Sueciam.

b Vide Annotata in cap. 3, lib. 3 Vitæ S. Catharinæ. a Bertholdo scriptæ, lit. i.

c Vide Annotata ibidem lit. d.

d Vide ibid. lit. k.

e Vide lit. a in Annotatis in part. 1 Miraculorum S. Birgittæ.

f Colitur secundo ab urbe Stockholmiensi militari Sudermanniam versus.

g Pro hoc et similibus, quæ deinceps occurrunt, locis minus notis vide Annotata in cap. 1 lib. 3 Vitæ S. Birgittæ, a Bertholdo scriptæ, E lit. c.

h Seu Gothia Occidentali, Sueciæ regione.

i Ad lacum Vether in Suecia.

k Vide lit. a in Annotatis in part. 1.

l Oppidum Germaniæ in circulo Westphaliæ.

m Vide lit. a in Annotatis in part. 1.

n Hypocaustum.

PARS VI.

Auctoribus monachis Vastenensibus.

CAPUT I.

Miracula aliquot anno MCCCLXXIV patrata.

Benedictus ergo Deus, et Pater Domini nostri Jesus Christi, pater misericordiarum et totius consolationis, qui miserabilis in famulis; etiam jam mundo senescente; fide vero bonis operibus approbata, fere ad occasum mundo tendente, in finem diligendo suos charitatem suam ostendere dignatus est, quique per placita sibi merita venerabilis Brigittæ de Suetia hæc supra dicta miracula, et multa alia, quæ, ne legentes afficerent tædio, non sunt scripta omnia in libro hoc, operari dignatus est. Et [ob] hoc scripta sunt, ut credatis, quomodo hæc erat vera Dei famula, quam tam hujusmodi signis non immerito admirandis dignificaverat et quotidie dignificat, omni nationi, quæ sub cælo est, digne colendam exhibet, quæ a primis juventutis suæ annis jugo servitutis suæ levissimo se subiecit: ita quod cum marito suo devote visitaret Romam, et Compostellam a, et multa alia loca, in quibus Sanctorum reliquiæ requiescunt, rediensque ad patriam ad continentiam perfectionem adduxit eundem, ut multis annis simul

Præmissio

A simul sine exactione, et redditione debiti conjugaliter viverent, jam adhuc ligata matrimonio, sobrietatem vidualem victu et vestitu præferebat, devotioque cordis ejus et orationum instantia magna in ea futuræ resignationis et gratiæ perfectionem præmonstrabant.

revelatio-
num,
b
c
d
B
S. Birgitta
* abundat
* supple:
videt, aut
quid simile
C
facturam,
* an oppo-
sita ?

49 Cumque jam a lege viri soluta esset, bona sua hæredibus et pauperibus distribuens, et a mundi delectationibus et patriæ retinaculis parentumque solatiis se expediens, et ex jussu Christi ad Romam iter arripens *b*, ipsum pauperem pauper sequens, nihil sibi nisi simplicissimum victum et vestitum a generis sui nobilitate *c* contemptibilem retinebat. Propter quod et ea, quæ omnem mundi consolationem abjecerat, mirandis consolationibus, gratis et revelationibus est divinitus illustrata, sicut in libris Revelationum sibi cœlitus ostensarum lucidissime continetur. In quibus omnibus non suam, sed Dei gloriam quærens, latere quidem ob humilitatis custodiam maluisset, nisi quantum ad proximorum salutem prospexisset, et ideo Spiritus vel Christi potius sibi insuper apparitiones confessori suo *a* adhuc in corpore viventi, et omnibus his, verum testimonium perhibentibus (scimus enim, et vere credimus, quia verum est testimonium ejus) manifestare jussa est, cui in spiritualibus humiliter obediens, omnia sibi divinitus ostensa non sine devotionis lacrymis revelavit. In quibus, inquam, Revelationibus ostenditur incomprehensibilis et inexcogitabilis Christi Dei et hominis pietatis charitativa dignatio.

50 Atque hinc omnes propter preces et merita Matris misericordiæ Virginis Mariæ, Sanctorumque suorum ab æstu peccatorum et ad postulandum misericordiam placidissime convocantur. Unde Dominus, cui est proprium misereri semper et parcere, in his Revelationibus suam omnipotentiam suæ divinitatis in sublimitate maximæ miserationis indicat, ut inexcusabiles sint omnes, operante divino judicio, qui misericordiam tam leniter, tamque dulciter exhibitam contempserint: numquid non excusabiliter dignus est justitia divini judicii fieri *, qui tam dulcibus verbis et operibus, quam hujus apparitionis seriem continere * oblatam sibi contemnit admonitionem et respuit miserationem? Quapropter præparent omnes animos, et expandant voluntatum suarum sinus, ut mensura misericordiæ bona, scilicet super meritum confecta, super speratum congruata, super desiderium et omnem cogitationem superfluent per mediatricem matrem Dei et hominis a Filio suo fonte omnis pietatis infundatur: nec suspicio ulla fallacis spiritus mentibus ista legentium obrepit: non enim credendum est, quod spiritus malignus vere justos decipiat, vel peccatores in melius convertat, vel charitatem, quam non habet, cordibus frigidis infundere queat, vel in aliquo gloriam Dei, cui invidet, promoveat.

51 Sicut enim impossibile est, quod spiritus veritatis loquatur mendacium, vel a justitia quemquam avertat, vel superbiam, vel invidiam cordibus sibi subditis inspiret, vel omnipotentis Dei contemptum adducat, et spiritui falsitatis oppositum * horum malorum propter inolitam ei malignitatem et nequitiam omnino sunt interdicta, et si forte quis hoc, vel aliquid horum bonorum spiritui maligno possibilia esse ad faciendum contendat; consequens est, quod

Octobris Tomus IV.

opposito horum spiritui maligno, et sanato possibilia esse contendat, et veniat mendabilis error, ut mala Deo et bona diabolo tribuantur, et justorum princeps et rectorum credatur diabolus; impiorum vero structor et investigator * Deus esse blasphemetur. Si quis autem Revelationibus, quæ a Jesu Christo et amantissima matre sua Maria Virgine sint misericorditer ostense, credere nequeverit vel noluerit, operibus ipsis credat. Ipsa enim opera testimonium perhibent, de cujus spirituali locuta sit vivens in corpore, quæ carne soluta tantis miraculis quotidie succurrendo illustratur. Incredibile enim, imo impossibile esset, quod Deus secretorum cognitor, hanc tam mirabiliter dignificaret mortuum, si tanta, quæ in Revelationibus continetur, contra scientem omnia ad inventionem propria fingere præsumpsisset.

52 Hæc autem miracula, quæ in hoc parvo volumine continentur, in quibus non est attendenda Latinitas, ruditas, nuditas, vel simplicitas, sed propter dilectam sibi mirabiliter operantem amantissima charitas, immensa bonitas et suavissima benignitas; non solum nota sunt venerabilibus patribus et dominis, videlicet domino Brigero archiepiscopo Upsalen. *f*, domino Thoma episcopo Vexionen. *g*, domino Nicolao episcopo Scaren., domino Matthiæ, episcopo Arosiens. *h*, dominis canonicis Capituli Lincop., inelytis baronibus domino Amigloslo comiti Urknoënsi, Boëtio Joannis capitaneo Silanden., dominis Benedicto et Carolo consiliariis et militibus illustris regis Suetiæ, qui ad firmiorem evidentiam eadem vera et fide digna sigillorum appensione approbarunt; verum etiam toti fere communitati Suecorum regni antedicti, * pro recuperanda tam animæ, quam corporis sanitate ad dictum locum Vuastenum, ubi ossa ejusdem Domine quiescunt, catervatim quotidie confluent, quæ per eam fiunt signorum magnalia cernere cupientes. Ad laudem et gloriam Domini nostri Jesu Christi, cui est honor et gloria cum imperiali potentia per infinita sæcula sæculorum. Amen.

53 Benedictus Deus et pater Domini nostri Jesu Christi, pater misericordiarum et totius consolationis, qui ad ædificationem et consolationem suorum in primis temporibus per servos suos Prophetas fecit magna et inscrutabilia et mirabilia absque numero, salutemque magnam in medio terræ, dum in Judæa tantum notus esset. Intrante vero tempore miserationis gentium, dedit hominibus scientiam Altissimus honorari in mirabilibus suis, in his curans, mitigabat dolores per mundi climata circumquaque, cum in omnem terram sonus prædicationis Apostolorum * procederet, manus suas extendens tunc in sufficientia ad sanitates et signa et prodigia fieri pro nomine sancti filii sui Jesu, quæ Suetia Borealis regio audita percipiens, suave jugum Domini sponte suscepit, evulsisque spinis perfidiæ et tribulis idololatriæ, ut vinea fructifera fructus justitiæ germinaret. Et hæc vinea, de tenebris idololatriæ Aegyptiorum ergastulis prælucente lumine, gratia Dei, translata, ejusque dextera firmis fidei radicibus plantata, nec non sedulis cœlestium dogmatum imbribus per doctores Catholicos *i* irrigata, licet aliquoties, raro tamen miraculorum in signis ad uberiorem virtutem perfectam fuisse dignoscitur illustrata.

AA. MONS.
VASTEN-
SIBUS.
* an oppo-
sita?
* an instiga-
tor?

et miraculo-
rum ejus en-
comio,

E

f

g

h

* supple: qui

ad hæc litteris

F

i

AA. MONN.
VASTENENSIS-
BUS.
consignanda

54 Unde in illa nonnulli devotis cupiebant affectibus huiusmodi caleferi, et ad amorem divinum ferventius accendi, ne Aquilo ille, a quo panditur omne malum super habitatores terræ, aliquos imbecilles ejus palmites gelu perfidiæ posset exurere, seu radices ejus extirpare. Quorum desideriis Dominator virtutum, qui cum tranquillitate judicat, et magna reverentia disponit omnia, benigniter accurrens ineffabili sua sapientia ad nos habitantes in his extremis terræ finibus, regno videlicet Sueciæ prædicto, attingendo invenit magni pretii mulierem, videlicet venerabilem et sanctæ memoriæ dominam Birgittam, virtutum armis contra vitia valde fortem, ut in illo libro de Vita ipsius plenius declaratur, et sibi revelando secreta celestia Sponsam suam et filiam suam creberrime nominatur *, ut in Libris Revelationum sibi viventi in corpore cœlitus ostensorum aptius edocetur. Et ne humanæ conditionis infirmitas nimis tarda ad credendum redderetur, quod Christus in cœlo residens, loqui feminæ in hac mortalitate degenti dignaretur, non cessat ejusdem Dei et

* nominat

B Domini nostri Jesu Christi magnifica gloria Sponsam suam in omnibus circumquaque regnis magnificis, ut infra dicitur, miraculorum prodigiis illustrare, sic pie satisfaciens oculis suis videre mirabilia fieri affectantium; nec non evidenter ostendens, hanc se intime dilexisse, crebrisque et charitativis locutionibus consolatoriis, nec non admirandis revelationibus lætificasse viventem in corpore, ad cujus nominis invocationem in carne mortua, tam innumera signorum magnalia quotidie dignaretur ostendere.

Vastenensis
monachi

55 Quæ si omnia publicarentur, unius scriptoris, licet velocissimi sedulitas ea colligere et conscribere non valeret. Igitur ad hoc, ut a pueris devotis magnificentie divinæ laudabile nomen eo ferventius exaltetur, et agnoscat omne sæculum, quanta gloria Deus dignificat in Sanctis suis prædictam famulam suam Dominam Birgittam a primo tempore, quo ab Urbe Romana ossa sua translata sunt k, ex præcepto venerabilis in Christo patris domini Nicolai divina miseratione episcopi Lincopen. per patientem litteram ipsius sigillo roboratam, nos Gudnarus Frederici l, Joannes Giurderi, et Baptismundus, licet indigni, presbyteri in monasterio Vuatzsteno Lincopen. diœc. prædicti regni Suetiæ commorantes, diligentiam, quam potuimus, apposuimus ad scribendum in hoc volumine, cum testibus et personarum et locorum, in quibus habitabant, nominibus aliqua miracula, per quæ virtuosus Deus glorificat Famulam suam: sed nequaquam omnia, sed multa valde stupenda referuntur nobis. Collegimus etiam prius aliqua miracula in unum alium libellum, quem reverenda domina Catharina, venerabilis et sanctæ memoriæ dominæ Birgittæ filia, tulit secum ad Sedem Apostolicam, sigillatum sigillis venerabilium patrum ac dominorum, qui in fine ipsius nominantur, et ex miraculis, quæ scripta sunt in libello, scripsimus sex in principio voluminis cum personarum, testium et locorum, in quibus habitant, nominibus. Facta autem sunt illa sex miracula non longe a monasterio Vuatzsteno, et ideo ad ea testes et nomina facilliter reperire potuimus.

se accingunt.

m

56 Alia vero pleraque m facta sunt in remotis partibus et ideo testes ad hæc inquirere sine

difficultate non valuimus; nec * in his sex propter appositionem nominum testium et locorum necessario compulsis sumus dictiones aliquas prætermittere; verumtamen tam illa, quam ista in veritate facta scimus, et vidimus personas, cum quibus facta sunt; licet primo per negligentiam testes vel nomina illi * apponere omisimus. Vere etiam credimus, multa per eam facta miracula, quæ nusquam referuntur ad nos, quod patet per multos huc peregrinantium, et ceram in diversis formis suspendentium, qui ita veniunt atque recedunt, qui nobis penitus nihil loquuntur. Sciendum est insuper, quod multi sunt in partibus istis cognomina non habentes: huiusmodi ergo de oppidis, in quibus habitant, nominamus. Item notandum, quod veniunt aliqui non recordantes præcise dicere nobis diem, quo infirmitas eorum inceperit, aut finierit. Diem ergo et annum, quo ad nos veniunt, ponimus, hoc ex plerisque perpendicularibus, quod statim, finita passione, iter arripiunt, quorum aliqui hoc valde debiles attentant, et ad locum ipsum Vuatzstenum pervenientes gaudent se per venerabilis dominæ Birgittæ merita perfectæ curationis antidotum in itinere prægustasse. Initium ergo signorum, per eam in partibus istis factorum, hoc est.

57 Contigit anno MCCCXXIV feria tertia Pentecostes, quod quidam nobilis, Fadheresse nomine, de oppido Södhrbii, parochiæ Jeroptompta Lincopen. diœc. n ab hostibus suis capitur, et strictissime ligatus a domo sua plus quam xxx milliaris usque ad litus maris adducitur. Nave itaque parata, qua ad Alemanniam ulterius traderetur, ut ibi liberius tantam argenti summam, quantam vellent, ab eo per pœnas extorquere possent; stans itaque vir ille in litore, doloribus undequaque circumseptus, audit, quod illi qui transtulerunt reliquias dominæ Birgittæ a Roma, pausandi gratia constiterent non longe a loco, quo ille staret. Illam ergo in sui auxilium, ut saltem in patria sua remeare posset, altis spiribus invocabat. Et statim armati de propinquo castro Brimi plures et fortiores captivatoribus suis venerunt, et prohibuerunt, ne adduceretur in regionem alteram, sed imponeretur sibi ibi certa summa pecuniæ pro captivitate solvenda; si iustitia sic dictaret, quod et factum est, et ille liber ad patriam dimissus est. Illi tamen, qui juvabant eum, in nullo sibi attinebant, sed huc usque venerant propter inimicos ejus. Ille vero, dum reverteretur ad propria, venit ad illos, qui transtulerant ossa dominæ Birgittæ, et sequebatur eos, usque dum collocassent ea in monasterio suo Vuatzsteno, quo collocata sunt quarto Nonas Julii o anni prædicti, narrans gratiam factam. Postmodum per reges et proceres liber datus est, ita quod captivatoribus suis obolum postea non solverit. Testes sunt nobiles viri Haquinus Tampe de oppido Ludhigistadl parrochia Sydstad Lincopen. diœc.

58 Nobilis quidam Hanus similiter nomine in civitate Sadhr. Lincopen. diœc. aperte blasphemans laude dignam Birgittam, ubi primum venimus ad regnum Suetiæ in festo Apostolorum Petri et Pauli anni prædicti p, tanta furia arreptus est, quod non solum vidit multitudinem dæmonum, sed currens ad quamdam arborem et se exspoliens vestibus, flectensque genua coram arbore se vehementissime flagellavit; et qui solebat ante dicere, Quid mihi de illa Vetula

* an nec non

* an illis?

Ejus ope capta
prie et hosti-
bus liberatur.

F

o

furiis actus

tula

A tula et de reliquis suis, et si haberem unum equum valentem xl marcas, de illa nihil penitus curarem; postquam se flagellasset, invenit unam equam miseram et super eam sedens equitavit ad ecclesiam S. Laurentii Sudhricopen q, ibique dimittens equam intravit ecclesiam, claudensque ostium super se solum cum virgis et baculis totum corpus suum et caput miserabiliter vulneravit. Quod percipientes amici sui veniebant, et pulsabant ad ostium, ut eis aperiret. Ipso vero negante, ipsi tamen per aliquas fenestras ecclesiae intraverunt. Quod ipse videns, quasi pro sevis hostibus cum baculis, quibus se prius percusserat, se defendit, quem ipsi per astuta consilia capientes ad hospitium suum importune traxerunt.

mentis tron-
quillitati
reducitur,
B 59 Ille autem ex dementia sua digitos den-
tibus mordens, improprians eis et clamans, Vos
maledicti latrones et tyranni ita male locuti
estis de illa beata domina Birgitta, sicut et ego;
ita digni estis maledictione et demonum socie-
tate, sicut ego. Qui suam et eorum nequitiam
detegens, tandem rediit ad sensum suum et vo-
tum vovit visere reliquias sanctas. Cumque ve-
nisset in mentem prius ire ad limina Aquisgra-
ni r, quia prius hoc voverat, et non impleve-
rat, statim iterum arripit, et gravius more
solito multitudine demonum vexatur, et cum
aliquantulum respiraret, habito consilio cum quo-
dam viro discreto, promisit, ut monasterium
Vuatzstenum visitaret. Qui arripens iter primo,
quasi mole quadam depressus vix ire potuit;
sed egressus civitatem in maxima humilitate,
pauperrimo habitu, nudis pedibus, per longas
duas dietas venit ad locum destinatum, et tanta
facilitate iter suum peregit, ac si infirmus non
fuisset, Deo gratias referens, oblationem suam
humiliter offerebat. Testes sunt honorabiles viri
dominus Laurentius, curatus ecclesiae predictae
sancti Laurentii, et frater suus dominus Tostus,
vicecuratus ecclesiae S. Trinitatis in civitate præ-
dicta.

paralysis su-
bita,
C 60 Nobilis quidam Regualdus, Inolisson no-
mine, de oppido Idhmg, Parochiae Naselta Stran-
gen. dioc. s paraliticus effectus fuit, ita quod
nullius membri dexteræ partis usum haberet,
et loquendi, videndi, audiendi officium amisisset.
Quod videntes uxor ejus et sacerdos curatus ibi-
dem dominus Joannes, et sibi plurimum condo-
lentes, voverunt pro ipso, cum ipsemet non pos-
set, quod ipse visitaret reliquias domine Birgittæ
in Watzsteno, oblaturus pro quolibet articulo,
usu officii sui naturalis carente, unam marcæ
cere. Quo facto, mirum in modum paulatim
sensit se sanari; qui circa Nativitatem beate
Virginis veniebat Watzstenum humiliter implens
votum suum. Testes sunt Joannes prædictus, pa-
ter Styrbertus abbas monasterii Vilete ejusdem
diocæ, et Laurentius de oppido Thiorby ejusdem
parochiæ.

et naufragi-
um
t
u
x
y 61 Honorabilis pater Stibernus abbas de mo-
nasterio Juleta Strengien. dioc. t ad Watzstenum
dixit litteras in hæc verba: Reverendo viro
domino Petro, Priori Alvastri u, in Vuatzste-
no existenti in Domino salutem. Abscondere cœ-
pi, quod exipior non abscondendum esse, vi-
delicet quod Domina illa gloriosa, domina Bir-
gitta magna, dum invocata fuerit, in aquarum
periculis auxiliatrix erat. Nam in Stagno Ma-
leer x proo passagium Ologasund navem ascen-
di transiturus versus Strengines y, extensoque
velo sub illo vehementi flatu, qui erat circa fe-

stus B. Martini, scopulo quodam læsa est navis; AA. MONN.
fracto autem gubernaculo et rupta navi, velum
deponere volebamus, sed non potuimus, flatu
instrumenta veli stringente; sicque navis velo-
cissime currens fortius rupta est. Tandem velum
trahere volentes in tanto periculo Missam, Salve,
sancta Parens, in honorem gloriosæ Birgittæ di-
cendam vovimus, et tantum protinus relevamen
accepimus, quod nec minima gutta aquæ perci-
piebatur navem intrare. Pueri autem et famuli,
priusquam navis rumpebatur, ad unam leucam
pluries exhauserunt aquam, quia navis propter
vetustatem porosa erat, rupturæ vero tam amplæ
fuerunt, quod non erat in manu nostra auxilium
ferre.

62 Ipsi itaque ab invasione aquæ mirabiliter depellitur,
exemptis, etiam, por, qui ante receperunt aquam,
tanto deferentes facto quieverunt. Verumtamen
aqua, rupturis alludens, inusitatum sonum de-
dit, mira reluctante potentia, quippe in compa-
ratione tantæ resistantiæ ostendit, se in tali acti-
one minoris esse potentiae et virtutis. A terra
utique remoti eramus sub isto facto ad longam
dimidiam leucam, et navis postmodum remis ad
terram ducta et in portu firmata, aqua mox
coepit absorbere. Post hujus reparationem famuli
se habuerunt in exhauriendo aquam de navi, si-
cut ante fractionem: me autem descendente de
navi Strengenes, et famuli persequerentur viam
versus civitatem Stocholmiensem z, ubi eadem
navis penitus est destructa, illæsis tamen famu-
lis et rebus nostris. Hæc itaque facta sunt non
invocantis merito, sed invocati nominis dignitate.
Et quid igitur tantæ auxiliatrici rependemus?
Scimus pro certo, quod ipsa re vera et nomine ve-
raciter extitit bona, invocantibus reis juvamen tri-
buens. Taceant adversarii. Valet in Christo sem-
per. Scriptum in crastino B. Vincentii meritis glo-
riosis. Testes sunt dominus Soal monachus, et sacer-
dos monasterii Riina in terra Gothlandiæ aa Bero-
campæ Laurentii Benedicti, Joannes Petri nobiscum
in navi periclitantes. Ista quatuor miracula posita
sunt in primo libro, et duo de illis, videlicet de do-
mino Nicolao de Suenthals, et de piscatoribus
sequuntur.

63 Item circa festum S. Nicolai episcopi nobi-
lis quidam primo nomine de castro sito juxta
civitatem Orobro bb Strengien. dioc. deridens
Dei Famulam altero oculo subito privatus est.
Qui post dimidium annum de blasphemia pœni-
tens, et votum peregrinationis ad eam emittens
atque perficiens se, gaudebat amissam præteriti
oculi claritatem recuperasse. Testes sunt Her-
mannus scura et Villabargh cum ceteris ejus-
dem castri castrensibus. Eodem tempore Jacobus
aurifaber, civis dictæ civitatis Orobro, etiam
blasphemans Dei Famulam paralisi dissolutus
est, qua per tres dies et tres noctes miserabili-
ter afflictus est, vovit se peregre visere, quam
deriserat, qui mox usu firmaque stabilitate mem-
brorum percepta, quod voverat, adimplevit. Te-
stes sunt concives et amici sui Aquinus et Joan-
nes.

ANNOTATA.

a De itinere ejus Compostellano vide dicta § 9
Comment. præv.

b Anno 1346.

c De hac consule § 3 Comment. prævii

d A confessionibus illi fuere Matthias, cano-
nicus Lincopiensis in Suecia, Petrus Alvastren-
sis,

AA. MONN.
VASTENENSIS
BUS.

sis, et alter item Petrus, Vastenensis dein confessor generalis.

e An a voce Mendum hoc Adjectivum hic deducitur?

f Qui vitam S. Birgittæ, primo loco supra excusam, conscripsit.

g Hic adstilisse continuo traditur ædificationi monasterii Vastenensis usque ad annum 1374 in hujus loci Diario ad annum 1405.

h Harum in Suecia diocesum notitiam dedi in Annotatis in part. i Miraculorum lit. a.

i S. Anscharii, archiepiscopi Hamburgensis, Danorum et Suecorum seculo ix Apostoli, Vitam habes in Opere nostro tom. i Februarii ad diem iv ejusdem mensis: de Suecorum vero conversatione agitur § ix Comment. prævii pag. 401.

k Cœpta est ea translatio anno 1373, mense Septembri; perfecta vero sequenti mense Julio.

l Fuit e comitibus S. Birgittæ Hierosolymam peregrinantis, uti et S. Catharinæ, ejus filiæ, matris suæ reliquias in Sueciam deportantis, ex Diario Vastenensi ad annum 1389, quo obiit.

m Videntur hic indicari miracula part. 5 supra relata. Vide num. 399 Comment. prævii.

B n Videsis lit. a in Annotatis in part. i Miraculorum supra.

o Die iv Julii.

p Id est, anni 1374.

q Id est, ut opinor Sudhercopensis; de Sudhercopensi autem Sueciæ portu vide Annotata in cap. 3, lib. 3 vitæ S. Birgittæ lit. k.

r Vide Annotata in part. 5 Miraculorum S. Birgittæ lit. k.

f Vide ibid.

t Vide Annotata in cap. 3 lib. 3 vitæ S. Birgittæ, a Bertholdo scriptæ lit. f.

u Monasterii Ordinis Cisterciensis ad locum Vether.

x In Gothia Orientali.

y Strengnesiam.

z Regum Sueciæ modo sedem.

aa Sueciæ Orientalis pars est.

bb In Nericia sitam.

CAPUT II.

C Miracula, anno MCCCCLXXV facta.

Amens, mutus, languidus, a

Item anno sequenti, videlicet anno Domini MCCCCLXXV, Benedictus, monachus Ordinis Prædicatorum de claustris suo in civitate Strengien. a consistens apud ecclesiam Ekiolistadh ejusdem dioc. deridens laudabilem Dominam, amens omnino effectus est per tres dies et noctes circa Epiphaniam Domini; qui, facto ad eum peregrinationis voto, quam deriserat, visitare, vivacitatem sensuum pristinam est adeptus. Testes sunt honorabiles viri et dominus curatus ecclesiæ Ekiolistadh, dominus Honichinus curatus ecclesiæ Ekgeby ejusdem dioc. Item circa Epiphaniam Domini Nicolaus pistor quadraginta fere annorum de oppido Utthebgrh parochiæ Hunnita in vallibus Arosien. dioc. b a nativitate mutus, audita fama miraculorum, per quæ omnipotens Deus mirificat Famulam suam, gratia adipiscendi usum loquelæ peregrin-

nando cœpit visere locum Watzstenum, soluto in itinere lingue ligamine, perfecto loquendi præditi officio, ad propria cum gaudio reversus, est, peregrinatione sua fideliter consummata. Testes sunt Nicolaus et Laurentius agricultores in oppido prædicto. Petrus sartor de Kausbethorp. parochiæ Kustha Srengien. dioc. per novem hebdomadas languore gravissimo laborans, novem ultimis diebus perduto sensu atque loquela, nihil omnino comedere potuit. Tandem ad sensum rediens, fecit votum peregrinationis ad monasterium Watzstenum, quod, illico plena sanitate recepta, circa Octavam Epiphaniæ humiliter adimplevit. Testes sunt Holinger de oppido Gutamu, Joannes de oppido Frolimda ejusdem parochiæ.

65 Item circa Purificationem B. Virginis Joannes monachus de Ordine Minorum claustris sito in civitate Orbuga. c Arosien. dioc. verbis minus decentibus blasphemans gratiam reverendæ Domine nostræ factam, morbo epileptico * subito cecidit, et visu, auditu, loquela, motu, omni quæ sensu rationabili perduto, per tres dies et noctes jacuit quasi truncus inutilis, ejus miseriæ Dominus Arvidus ecclesiæ prædictæ curatus, et discretæ matronæ ejusdem civitatis Catharina et Margarita compatientes, fecerunt votum peregrinationis pro eo Famulæ Dei, qui eadem hora surgens sanus, fatebatur, se libenter velle, quod pro eo voverant, adimplere. Testes prædicti sunt. Ryatilborg, uxor Gymari, de oppido Unidhalbagh parochiæ Hunnita Arosien. dioc. per tres dies et noctes periculosissime laboravit, ita quod mulieres secum existentes de vita ipsius penitus desperarent. Adveniens post curatus ecclesiæ Arvidus pro audienda ab ea confessione, sibi consuluit Famulæ Dei votum peregrinationis emitte- re. Quo facto, infantem peperit incolumem circa festum Purificationis B. Virginis votum fideliter adimplendo. Testes sunt dominus Arnoldus prædictus, Catharina et Ignefridis, convicinæ suæ. Dominus Nicolaus curatus ecclesiæ Suusahal Lincopen, dioc. paralisi dissolutus pro sui sanatione dominam Birgittam devote flagitavit, et tempore Quadragesimæ, prout potuit, venit Watzstenum pro salute recuperanda, ubi in paucis diebus tantum convaleuit, quod in sancto die Paschæ, nobis et aliis pluribus videntibus, Missas in monasterio celebravit, et, hoc est, Nono Kal. Augusti anni instantis d suam ecclesiam sanus regit. Testes sunt honorabiles viri Tiko curatus ecclesiæ Vadrhstatha, et dominus Andreas curatus parochialis ecclesiæ Arrestadha, et dominus Tyrgillus de domo S. Spiritus Skamigen.

66 Decem viri cum puero parvo sedebant ad piscandum super glaciem in stagno magno, monasterio Waszstenensi adjacenti, ubi talis est consuetudo, quod, dum appropinquat tempus resolutionis glaciæ, vehementissimo strepitu incipit ebullire et commovere a profundo et magna violentia rumpere primo parvas rimas, quæ sunt in glaciæ, has in modico spatio faciens valde latas, licet glaciæ in densitate habuerit plus, quam ulnam. Et tunc, superius adjuvante impetu ventorum, dividitur tota glaciæ in grossa frusticula, et tunc multi existentes super ipsam multoties submerguntur. Et, licet istud videatur mirabile ad credendum, hoc tamen omnis circumjacens regio attestatus. Sex vero de decem dictis viris commotionem a profundo audientes,

epilepticus, e
partu laborans et paralyticus sanatur,
epileptico e

F

submersio
periculo

A dientes, et stagni consuetudinem non ignorantes, cursu velocissimo properabant ad litus, relictis piscibus omnibus, quos prenderant, cæterisque rebus suis. Alii vero quatuor, videlicet Syndom- quisebargh parochiæ Watzstenensis Lincopen., diœc. Kar, et Emiregus in Vastesthadu parochiæ Orabargh ejusdem diœc. et Dalpho in oppido, et parochianus ejusdem diœc. cum puero volentes sua secum tollere sustinuerunt modicum, et, cum jam præparabant se ad discedendum, viderunt inter se et socios suos aperturam tam amplam effectam, quod impossibile erat eis venire post ipsos, unde ex horribili collisione et commotione glaciæ usque ad mortem turbati, cum nihil expectarent, nisi submersionem subitam, levaverunt oculos versus Watzstenum, dominam Birgittam sibi in auxilium humiliter invocantes.

67 Quo facto, mirum in modum pars glaciæ, in quo illi stabant periculosissime, in ictu oculi contra violentiam ventorum conjunxit se ad illam partem, quæ adiacebat littori, in qua sine periculo stabant illorum socii, permittentes eos ad locum

B securum accedere. Jamque illis in securitate stantibus, glaciæ tanta facilitate disjuncta est, quanta conjuncta. Dictus vero puer properans post eos, sed saltare non valens tanta velocitate, quanta illi, cum disjungeretur glaciæ, persiliit in aqua. Quod videntes hi decem viri, et ipsum in nullo juvare valentes, pro ipsius liberatione dominam Birgittam flexis genibus implorabant, qui mox, constituta sibi manu cujusdam, ex aqua levatus est. Illi omnes, cum quibus miraculum factum est, circa Annunciationem Domini venientes ad Watzstenum et lacrymantes præ gaudio, auxilium sibi mirabiliter et misericorditer præstitum pluribus intimabant. Testes sunt Suenon Arnabagh, Aquinus Kuntz de oppido Subii parochiæ Ortaton Lincopen diœc.

68 Dominus Nicolaus curatus ecclesiæ Unighby Strangen. diœc. credere nolens oblocutionibus, honorandam dominam Birgittam blasphemabat. Quod faciens dolore gravissimo in dextero brachio percussus est, quod per tres dies ita intolerabiliter affligebatur, quod nec comedere, sive dormire, aut aliquid quietis remedium invenire potuit. Tandem intelligens, se propter ingratitudinem erga Famulam Dei factam correctum, pœnituit vovens se intimo corde sibi non derogare de cætero, sed, in quibus possit, digna reverentia honorare. Quo facto, sanitatem pristinam sibi redditam sentiebat.

C Testes sunt honorabiles domini Henechinus Ekby ecclesiæ curatus, et Orlandus curatus ecclesiæ Arabargh ejusdem diœc. Eadem diœc. atque parochia Agbordus de oppido Giamsge per novem dies insensatus est, pro quo uxor et amici votum peregrinationis ad Watzstenum firmiter emisunt. Qui statim, sensu rationabili sibi reddito, circa Annuntiationem Domini votum per se factum devota alacritate complevit, adjungens, quod Vigiliæ Famulæ Dei, dum statueretur, jejunaret, et unam Missam ob reverentiam ejus quolibet anno dici faciet. Testes sunt Arnardus suus, Ignemarius, et Karaldus de oppido Ulda ejusdem parochiæ.

69 Margarita de oppido Olkne parochia Biornas Kogh Arosien. diœc. peperit infantem mortuum et totaliter denigratum, cunctis credentibus, quod in lingua ejus niger carbo teneret, qui et magis phantasma, quam homo putabatur. Hæc votum vovit ad Watzstenum, et infans revixit, et colorem et formam decentem in omnibus membris recuperavit.

Testes sunt Ingridis et Helena obstetrices et convicinæ suæ Agnes de oppido Vualsoni ejusdem diœc. et parochiæ infantem vivum sensit in utero suo, quem postea mortuum intellexit per sex septimanas, et, mirum dictu, testificantibus mulieribus, fide dignis, Margarita et Lucia, quæ frequentius ei aderant, uno palmo effecta est gracilior sive tenerior, quam fuerat ante, dum infans sentiebatur vivus. Facto igitur voto ad limina B. Birgittæ, mulier peperit infantem vivum, portans eum ad Watzstenum post partum ejus quatuordecim septimanis. Testes sunt mulieres prædictæ, convicinæ suæ. Pistrix quædam, Ramburgis nomine, de civitate Arosien. furti rea deprehenditur et carcere ligatur, ut postmodum ad mortem judicii tradita condemnaretur. Hæc pro sui liberatione dominam Birgittam invocabat, vovens, se Watzsteno laboraturam per annum, et post pusillum soluta, Watzstenum veniens paulo post Pentecosten complet sedulo votum suum. Testes sunt Joannes cum cæteris per eam coctum panem quotidie comedentibus.

70 Mulier quædam, Margarita nomine, de civitate et diœcesi Troudenen. e in regno Norvegiæ paralitica, muta, totius corporis viribus inconsolabiliter destituta, quasi truncus inutilis, quotidie jacebat in grabato. Huic dormienti apparuit Domina quædam reverendo habitu dicens: Ego sum Birgitta de Watzsteno, jamque curabo te de infirmitate tua, et tu sanata venies ad locum meum, tibi gratiam factam publice confessura. Hoc dicto, quasi unguento medicaminis tetigit membra dolentia. Evigilans autem mulier invenit se omnibus membris sanata, loquela omnique corporis fortitudine plenarie restituta. Hæc Watzstenum veniens coram presbyteris, ibi existentibus et multis aliis hæc enarravit, ejusque membra præcipue in dextera parte carnositate fere carentia satis liquide monstrant pellem, quæ deposita fuerat, ad ambulandum tamen et laborandum robore corporis viguit vigorosa. Testes sunt nobiles viri, dominus Petrus Forse miles de Notaby, parochiæ Lohmand, Lincopen, diœc., et Joannes Petri de Vestraby, parochiæ Vardahanas ejusdem diœcesis.

71 Folquinus de oppido Mordanhuegh, parochiæ Hinnita Arosien. diœc. gravissimo dolore per tres dies afflictus ad Watzstenum contra suarum virium facultatem et amicorum consilium iter, prout potuit arripuit, ubi se gaudebat recuperasse pristinam sanitatem. Testes sunt dominus Arnolfus curatus ecclesiæ prædictæ, et Petrus de oppido Oppeby ejusdem parochiæ. Ingeborch, uxor Olmgeri de oppido Gotaubi parochiæ Panchaby Strangien. diœc., omnino surda per tres annos, facto voto ad Watzstenum ob reverentiam dominæ Birgittæ, et auditus recuperationem, peregrinationis voto surditate detersa, recepit auditum, in Nativitate B. Virginis perficiens votum suum. Testes sunt Joannes de oppido Menghmniston, et Suono Surabonen. de oppido Solberghm. ejusdem parochiæ.

72 Christina, uxor Laurentii campanarii ecclesiæ Kyl Strangien. diœc., obsessa a dæmone et totius corporis privata valetudine, sensusque rationabilis in parte perditio regimine, per xv annos continuos afflicte jacuit in grabato, frequenter ab inhabitante se dæmone audiens horribilia verba et abominabilia, dicente inter alia: Jam extraham cor tuum de corpore tuo, teque morte turpissima condemnabo. Huic in somnis apparuit persona quædam venerando habitu consulens sibi, quod pro mundatione ab immundo spiritu, sensus atque vigoris corporei restitutione monasterium venerabilis dominæ Birgittæ

AA. MCNN.
VASTENSI-
RUS.

E
paralytica si
mut et muta
e

F
gravi dolore
affectus et
surda sanan-
tur;

a dæmone
obsessa,

AA. MONN.
VASTENSI-
BUS.

gittæ visitaret peregre. Hæc evigilans sensit se ratione vivaciore solito præditam, et cognito, quod multi tunc instabat proxime festum Nativitatis beatæ Virginis quæ reptando manibus et pedibus, cum aliter non posset, cum aliis iter arripuit. Quæ mox a diabolo liberata, antequam ad locum ipsum pervenisset, integræ sanitatis beneficio tam sensus, quam corporis gaudebat intime. Hæc audientes vix credimus, quod mulier tam diu debilitata, et crudeliter vexata, tam cito fortificaretur et mundaretur. Adjuravimus ergo Dominum Gregorium ecclesiæ prædictæ curatum venientem ad Vuatzstenum, ut nobis hujus rei plenam diceret veritatem, qui ita gestam esse eam, asseruit constanter fidei juramento. Hic igitur hujus miraculi testis est cum Petro, et Sturborbo parochianis suis de oppido

B Hamarby.

et facto ul-
cere labo-
rans curan-
tur.

f

73 Christianæ uxori Gingolphi de oppido Staffatra parochiæ Vist. Lincopen. dioc. f. natum est ulcus sub inguine, crescebatque vehementissime intumescendo per octo septimanas, quibus finitis, cepit ulcus in parte media molle fieri atque disrupti, a qua parte cecidit in terram frusticulum carneum, simile nigro muri admodum magno. Sicque fecit ulcus aperturam per septem hebdomadas, quod quidquid illa comedeat aut bibeat in his septem septimanis per aperturam ulceris effluebat. Comedeat enim capam frequenter inter alia, quæ talis exivit de vulnere, qualiter deglutivit eam. Et cum jam non esset possibile remedium artis medicinalis apponere, mulier illa præ dolore viribus deficiens, facta confessione perceptisque Sacramentis Ecclesiæ, in ultimo spiritu constituta pro restauratione sanitatis incurabili curatricem dominam Birgittam intimo corde invocabat, vovens, se visere locum suum. Vix votum de labiis cordis ejus egressum est, apertura ulceris

C

g

conglutinari cepit atque sanari; illa vero grabato gratanter exurgens paravit se ad perficiendum, quod voverat, et in Epiphania Domini g. Vuatzstenum veniens ista cum juramento et multis testibus, stans juxta ambonem, et ille, qui illo die faciebat sermonem ad populum, firmiter affirmabant. Hujus tamen verbis contradixerunt aliqui, dicentes, esse impossibile, quod deberet per secessum demitti, per talem partem corporis, nisi disrupta essent viscera: quæ si disrupta essent, probaretur iterum impossibile, quod mulier tamdiu vixisset, his disruptis; salvo, quod quidquid Deus facere voluerit creaturæ, sit possibile creatori. Ut sciremus ergo hujus rei veritatem, audivimus dominum Carolum curatum ecclesiæ prædictæ, Vist, qui vera fide assererat, rem ita gestam fuisse, seque ministrasse sibi in infirmitate positæ Sacramenta Ecclesiæ, et signis probasse evidentissimis veritatem omnium prædictorum. Hujus rei testis est cum fide dignis viris dominus Ehorinus Choralis in ecclesia cathedrali Lincopen. dioc. parochus; cui mulier hæc eadem confessa est, et maritus suus Gingulpho prædictus Fridhstano, et Tyrgillus de prædicto oppido Staffatra.

ANNOTATA.

a Vide lit. a in Annotatis in part. 1 supra.

b Vide ibid.

c Arbogha oppidum est Sueciæ in Westman-
nia.

d Nimirum 1376, quo ista scribebat: legendum videtur; et hodie, hoc est, nono Kal. Augusti, ecclesiam sanus regit.

e Vulgo Dronthem seu Nidrosia.

f Vide lit. a in Annotatis in part. 1 Mirac.

g Anni sequentis, seu 1376.

CAPUT III.

Miracula quædam anno MCCCLXXVI facta.

Uxor Ingevaldi de oppido Inbile, parochia Kare-
clinge Strengien. dioc. circa Octavam Epi-
phanie Domini cum labore et dolore maximo in-
fantem mortuum enixa est; pro ejus vivificatione
parentes, postquam per integrum diem naturalem
exstitisset mortuus, fecerunt votum Famulæ Dei, E
in quem protinus a fonte vitæ vitalis spiritus in-
gressus est. Testes sunt Ragualdus, Nicolaus de
oppido prædicto. Boëtius duorum annorum filius
Petri coloni ex parochia Clastadha prope Watzste-
num Lincopen. dioc. quarta die post Conversionem
S. Pauli deglutivit magnum frustum cuspidis ferri,
quod gutturi ejus ita firmiter est infixum, quod nec
sursum, nec deorsum movere potuit; quod tamen
mater sua, Margarita nomine, longiori digito tan-
gere potuit, sed extrahere non valuit; cernensque
autem, infantem proximo moriturum, portavit eum
in capella jam circumvolutis oculis spirare. * vo-
lentem, et pro ea dominam Birgittam humiliter in-
vocabat: qua orante, ferrum disparuit, et infans
cepit maternas mammillas sugere vultu læto.
Testes sunt Olavaus et Joannes columni * in præ-
dicto oppido.

Ejusdem item
epi infans e-
ta redditor,
ulter moris
pericula cri-
pitur.

* an expira-
re?

* an coloni

75 Fuit in oppido Bro parochia Husaby Lincopen. dioc. quidam rusticus dives, Copper nomine, habens filiam nomine Christinam, quæ a primis annis infantie magnas infestationes in somnis per-
pessa est a diabolo, et hæc volens dicere parentibus, non potuit os aperire. Hoc tamen ex signis aliquibus perpendentes invocaverunt incantatricem quamdam, quæ fecit artes suas super eam, et pejus habuit, quia postea vidit eum in terribis formis diversorum animalium se terrentium, videlicet equorum, luporum, canum, serpentium et hujusmodi. Deinde transacto tempore aliquo, quidam incantator fecit super eam incantationes, et ligavit res aliquas circa collum ejus, et pejus habuit. Quia tunc apparuit, ut puer terribissimus xii annorum, et percutiebat eam sine misericordia, eo quod plenus esset invidia. Et cum vellent super eam plura maleficia facere, cepit fortiter exclamare, dicens, se eo gravius puniri, quo plura facerent. Præterea cum facta esset annorum nubium, viro tradita est legitime circa festum S. Martini. Post hæc autem tertia die venit ad eam diabolus vehementer iratus, et percussit eam ita valenter, quod cecidit in terram, et connexuit ambo genua sua, quæ ita inseparabiliter cohærebant, ac si clavo ferreo confixa forent, ne-
mine

a de monte
elacosa.

F

A mine ea ab invicem separare valente, jacens-que quasi truncus inutilis, non valens movere nec manum, nec pedem, nec aliud membrorum, sed nec linguam ad expedite loquendum, submisit tamen loquebatur, difficulter aliquo intelligente, quid diceret. Odorem non sensit, nisi pessimum.

ac misere 76 Postea circa festum S. Catharinae visu oculorum privata, ita quod nihil omnino videret nisi diabolum, et circa eum unum oculum, et omne, quod erat cum eo, in illo oculo hæc videbat, hic eam tam acriter vexabat, commovebat, et collidebat ad parietes, ubi jacebat, vel sedebat. trahebat eam per crines, et membrum discerpebat, ut omnes videntes eam mirarentur, quomodo vel una hora tantas penas vivens pati posset: O insensata peccatorum obstinata duritia! Ut a malis resipiscas, intellige, quanta malitia puniet animam, in qua servi scelerum enormitate plene prevalent, et cum tanto furore affligit corpus, in cuius anima dominium non possidet. Deinde anno sequenti, anno

* abundat B Domini mcccxxvi post octavam Epiphaniae maritus suus cum amicis suis paravit se, ut transferret eam, et cum iter arripere, occurrit cum eis diabolus cum habitu ovalium modernorum, et eadens in quadam lubrica glacie flere cepit: quod videns illa dixit sequentibus se, quod flecterent. At illi ridere coeperunt. Ille vero surgens arripuit unum per pedes, et collidebat ad glaciem: alterum vero percussit in dentes cum instrumento, quo minabat jumenta, ita quod sanguis efflueret, et dolentibus illis dixit: Pro tempore vos risistis, jam et ego rideo. Et quocumque portaretur sive in ecclesia, sive alicubi, semper sequebatur eam diabolus affligendo. Portata autem in cathedrali ecclesia Lincopen. reliquit eam extra cometerium, invasitque ab ecclesia redenutem statim nequiter pertractando. Cum jam venisset Vuatzstenum, jacuit in vehiculo, quo illuc translata est, confluentibus multis de habitatoribus loci, et aliis ad videndum, et in conspectu omnium astantium arripuit eam diabolus per pedes elevans in sublime, et fecit horribiliter cadere in vehiculum.

exista, C 77 Post hæc marito cum alio forti viro portante eam in aliam parvam capellam, solito ponderosior effecta est. Postquam autem collocassent eam in quodam loco in capella, arripuit eam diabolus per pedes, volens extrahere eam, frendens horribiliter, quod fere rumpebatur cor ejus, videns eum, præ timore. Maritus autem ejus attraxit sibi eam tenens per caput, sed retinere non valuit. Sequenti vero die, quæ erat dies Sabbati, congregatis omnibus in loco illo cantare scientibus, post Nonam et Completorium cantavimus a ad expellendum ab ea malignum spiritum hymnum "Veni Creator Spiritus etc.": "ter cantado versum illum "Hoc stem repellas longius" Ave Maris stella matutina "et Antiphonam pro reliquiis. Et sic cantatum est Dominica, feria II, III, IV et V: interea eam vexabat, et collidebat ad parietem, circa quem stabat, ita horribiliter, quod fere movebatur et tremuit tota capella, ut in fletum excitarentur plurimi hoc videntes, et testificatae sunt mulieres eam tangentes, sentire, aliquod corporeum ita moveri in visceribus ejus, ac si foret vicina partui. Unde et dixit ad eam diabolus, qui loquebatur secum. Non ego tibi facio multa sed ille, qui habitat in te, est tibi multo molestior, te gravius affligendo.

AA. MONN. VASTENENSI-BUS. semel 6
an quem?
E
F
ac iterum ab eodem liberatur,
73 Quadam autem die positum est caput dominae Birgittæ b super caput ejus, et ligata est super pectus ejus crux argentea parvula, quam domina Birgitta posuerat in sepulchro Domini in Jerusalem, et osculabatur manum ejusdem senis presbyteri. Quo facto, venit ad eam totus furibundus diabolus dicens: Jam multa tecum faciunt, posuerunt clavam, quæ mihi est pessima super caput tuum, vel quare oscularis manum illius senis pessime fœtentem, extendensque manum suam dixit: Osculare manum meam, quod illa negante, cepit quasi blandis verbis, velut amicam, rogare eam, quod a se abiceret stipulam illam, quam gerebat in pectore, dicens, se præ vehementia fœtoris pessimi quod * redderet sibi, non posse commorari. Inter hæc et rogabat eam blandis verbis, ut a capella secum rediret, dicens, se præ anxietate intolerabili non posse audire illum vehementem clamorem, qui resonabat ibi. Quinta autem feria, dum intravimus ad cantandum, cessavit a vexatione ejus, et recedens extra capellam clamabat, Væ, væ, quia jam nihil mali possim tibi facere. Et licet dimisisset eam, jacuit tamen sicut persona, paralisi pessima dissoluta. Sequenti vero die, quæ erat dies Conversionis S. Pauli, dum in Matutinis cantabatur "Te Deum laudamus" restituta est sibi loquela. Laudabat et illa Deum, dum thurificabantur imagines, sensit naturalem thuris odorem, et dum elevabatur Corpus Christi in prima Missa, recepit visum, clare videns hostiam in manu sacerdotis. Quod cum diceret circumstantibus, repleta est capella clamore alta voce laudantium Jesum Christum, et adhuc de loco, quo jacuit, erigere se non valuit. Finita autem Missa, accessit ad eam dominus Petrus, quondam venerabilis dominae Birgittæ confessor c, et statim surrexit et stetit erecta super pedes suos. Quo facto, convocatis omnibus, cantare scientibus, cantavimus "Te Deum laudamus" et sequentiam "Gaude, Virgo, Mater Christi" et Antiphonam pro reliquiis, cum Collecta "Sancta Maria mater etc." Et, his finitis, cepit ire offerens oblationem suam ad altare; ibatque postmodum libere, quo volebat; peractisque ibi posthæc decem diebus, gaudens ad propria remeavit; et tertia die, postquam domum suam ingressa est, ut prius a dæmone iterum arrepta est, totiusque corporis valetudine privata; levius tamen, ut ipsamet fatebatur, quam prius vexata.

79 Deinde in Dominica mediæ Quadragesimæ ad locum prædictum translata profesto Annuntiationis B. Virginis visus et omnium membrorum debita et vigorosa recuperabat officia, decedente ab ea dæmone, et expuente in faciem ejus atque dicente, dum prope esset, ut portaretur in capellam: Jam vilissima facta es, recedamque a te, et eligam pulchriorem. O Domine Jesu, secretorum cognitor, tu scis causam, quare ista secundo percussa est, et nos vidimus pro accepta gratia minus regratiari tibi, quam deberet. Nonne ergo propter ingratitude maligno spiritui iterum affligenda tradita est, et typum gerit ad benignitatis tuæ accepta beneficia ignaviter ingratorum? Hujus miraculi testes sunt reverendi patres et domini, videlicet Laurentius, canonicus Lincopen. dioc., dominus Sohausus Esgeri, ibidem præbendatus, frater Olavus, Prior claustrum Fratrum Predicatorum in civitate Arosien., qui die prædicto, videlicet

Annunciatione

AA. MONN.
VARTENSI-
BUS.

* suppl :
omnes pos-
sunt vel
quid simile.
fugantur
oculorum
dolor de-
monumque
præstigit.

d

Annunciatione B. Virginis viderunt eam expedi-
tè ambulantem et pristinae sanitati restitutam in-
tegre, et dominus Bero, curatus parochialis dic-
tæ ecclesiæ Hersinæ Lincopen. dioc., qui vi-
derunt eam male habentem et prout *, si velint
hodie, hoc est, die S. Laurenti, inspicere bene
sanari.

80 Catharina, uxor Joannis campanarii ec-
clesiæ Bro Arosien. dioc. vehementissimum oculo-
rum dolorem passa est per longum tempus,
pro cuius sanatione maritus suus diversis San-
ctis votum faciens, et nihil proficiens, fecit tan-
dem votum Famulæ Dei : qua mox, evanescente
dolore, recepit clarum visum ; pro qua in Puri-
ficatione B. Virginis votum impletum est. Testes
sunt dominus Joannes ecclesiæ prædictæ cura-
tus, Nicolaus Thidericus de oppido Biergha d
ejusdem parochiæ. Olavus agriculor de oppido
Gritta parochiæ Biornastrog Arosien. dioc.,
gravissimo dolore circa Carnisprivium afflictus
pes tres dies continuos, audivit duodecim dæ-
mones teterrimos in habitu usque ad nates decur-
tato calceis rostratis, et capucis in summitate
exacutis secundum turpissimam consuetudinem
auctorum * modernorum juxta se corizantes atque
dicentes, Si vis consentire nobis, ditabimus te
divitiis ; sin autem nolueris, morte turpissima
condemnabimus te nobiscum et usque ad tartara
deducemus. Quibus ille semper respondit : Con-
sentiam Deo meo et illi reverendæ famulæ suæ
D. Birgittæ, cui votum peregrinationis emiseram,
in quam tota fiducia spero, quod in virtute Dei
de minarumstrarum terroribus eripiet : illam
enim in omnibus diebus vitæ meæ, in quibus
potero, honorabo. Finitis autem his tribus diebus,
horribilis dæmonum visio disparuit, et ille sta-
tim, pristina sanitate percepta, perfecit humiliter
votum suum. Testes sunt honorabiles viri, domi-
nus Carolus, curatus ecclesiæ prædictæ, et domi-
nus Joannes, frater ejus secum tunc existens,
qui viderunt eum ægram, et sanatum audierunt
ista asserentem.

sensus per-
diti resti-
tuntur,
e

* an ad ti-
biæ sonos
institutos ?

C

81 Burgensis quædam, Catharina nomine, in
civitate et parochia Orabro e Strengien. dioc.
hora Completorii in Carnisprivio revertens a con-
vivio, quo eam ad auleas * choreas non nimis
honestas sui duxerant, in platea, priusquam ven-
nit ad domum suam, a diabolo arrepta est, et
ita crudeliter percussa, quod a planta pedis us-
que ad verticem in omnibus membris esset qua-
si livida, sensu, loquela, visu, auditu, totiusque
corporis perdita valetudine, noctem illam maxima
peregret miseria : circa diluculum autem vocati
sunt ad eam duo honorandi presbyteri in dicta
civitate Orabro tunc existentes, videlicet dominus
Erlandus, curatus parochiæ ecclesiæ Asaborgh, et
dominus Gregorius curatus parochiæ ecclesiæ Kyl,
qui cum aliis amicis ejus votum peregrinationis
ad Vuatzstenum ob reverentiam Famulæ Dei et
conservationem afflictæ mulieris miserant : cui
eadem hora sensus et robor corporis est * non si-
ne admiratione circumstantium restituta. Testes
sunt prædicti presbyteri et Jacobus pistor Ora-
broens.

* sunt

infantium
submersio
impeditur,

82 Contigit in cæna Domini in oppido Ora-
bro parochiæ Hardhberga Lincopen. dioc., fi-
lium Catharinæ viduæ, Tyrgillum nomine, et
filiam ejus Helenam casu incauto de ponte quo-
dam parvo cadere in torrentem impetuosum,
in quo torrente sunt multa molendina, dicto op-
pido attinentia, et hora erat quasi sexta : cernens
vero mulier se liberis orbatam, spem consolati-

vam suæ viduitatis periisse, dolorosis singulti-
bus dominam Birgittam invocabat, ut illa vene-
rabilis Vidua, quæ diu ante mortem mariti, illo
consentiente, castitatem servare voverat, lauda-
biliter vixerat et jam cœlesti Sponso inseparabi-
liter conjuncta vere creditur, desolata et mise-
ræ viduæ succurrere dignaretur, vovens ad Vuatz-
stenum peregre cum parvulis profecturam, si vi-
vos eos de gurgitibus aquarum recipere posset.
Deinde extergens lacrymas ab oculis vidit eos
amplius cursu impetuosissimo raptos per loca
trium molendinorum, et puerum per pedem in
prærupto ejusdem magni lapidis detineri, et
puellam alii obstaculo adhasisse, ita tamen, quod
aquæ decurrentis inundatio super eos efflueret,
licet videri poterant, et quia pro valida torren-
tis impetuositate navem non esset possibile ad
eos attingere, convocabat multam vicinorum tur-
bam qui parabant multa instrumenta quibus
succurrere possent, et pertingentes ad eos circa
horam vespertinam, invenerunt eos vivos, illesos
et incolumes, ac si in loco florido quievisset,
excepto, quod ex omni parte fluvii cursu erant
madefacti. Hæc mulier in Dominica * Quasi mo-
do geniti f. a votum suum perficiens, ista cum
gratiarum actionibus publice confessa est. Testes
sunt honorabiles viri, dominus Tydemannus,
vice-curatus ecclesiæ S. Laurentii in civitate Lin-
copen., et Tyrgillus vice consul et civis ejusdem
civitatis.

83 Duæ mulieres, videlicet Catharina uxor
Godhsens, et Benedicta vidua, parochia et ci-
vitate, quæ dicitur Aaos g Lunden. dioc. regi-
ni Daciæ, peracto in Vuatzsteno voto suo, in
Cæna Domini revertebantur ad propria, quæ,
dum irent per magnam sylvam non longe ab ec-
clesia Ubrichstada Lincopen. dioc., a quodam
latrone magnæ crudelitatis et fortitudinis præ-
ventæ sunt, qui minabat eas lancea sua a solis
ortu usque ad occasum per dumos arcuos, aspe-
ros, atque densissimos plus quam ad duas leu-
cas ad quemdam profundum puteum, longe sa-
tis a conversatione hominum positum, volens eas
præcipitare in ipsum, et in aqua subito suffoca-
tas deprivare eas pecuniis et rebus, quas habe-
bant, reputans, ne alia, forte posset aufugere,
dum alteram lancea percuteret. Cumque appropin-
quaret ad puteum, dixit eis latro, Intrate cito
et submergimini, alioquin perfodiam vos cum
lancea. Illæ vero videntes se in januis mortis
positas, voverunt, se festine reversuras ad reli-
quias D. Birgittæ, si merito ipsius crudelitatem
latronis vivæ possent evadere. Vix votum de la-
biis earum egressum est; quod appropinquarunt
eis duæ aliæ mulieres de propinquo oppido, er-
rantes in eremo, quas videns latro, ac timens,
plures esse in comitiva earum, arripuit de his,
quas prius insecutus fuerat, unum sacculum, in
quo erant pecuniæ, et aliæ res illarum, illisque
dimissis, intravit latibula sylvarum. Indigenæ
vero mulieres, cognita causa adventus alienige-
narum mulierum, dixerunt, se divina providen-
tia sic errasse, et ad illarum auxilium missas
fuisse; quia non putabant, ad illam densissimam
eremum solis bestiis inviam * in multis annis
aliquem hominem appropinquasse.

e latronis
manibus

g

f

* perviam

84 Post hæc alienigenæ, ductæ consilio in-
digenarum, venerunt ad præfectum provincie
Ignemundum Sterrlynth, habitantem in Sten-
siit non longe a sylva, in qua latro morabatur,
narrantes ei, quid eis acciderat, et rogabant eum,
inquirere latronem illum armata manu, ut, illo
capto,

binæ muliere
eripiuntur,

capto,

A capto, possent recipere res suas, quas eis abstulerat. Quibus repondit prefectus: Bene scio, latronem illum latuisse in illa sylva, multosque expoliasse per sex annos, et multoties requisitus per multos armatos capi non potuit, quia diabolus, cui servit, ita procapit et custodit eum, quod tota provincia congregata ad capiendum ipsum, hunc apprehendere non valebat, et licet jam inquiratur, scio tamen, quod non invenitur, nisi tradiderit illum nobis venerabilis illa Domina, cujus peregrinas ausus est spoliare. In illam enim confidens, mittam famulos meos ad ea loca, in quibus latere dicitur. Qui missi invenerunt eum in primo latibulo, quo coeperunt inquirere, duoque irruentes in eum tenere non valebant, donec tertius adveniens latenter abscedit ei pedem alterum; et sic captus restituit predictis mulieribus res suas. Postea vero in patibulo prout male meruit, est suspensus. Et illae mulieres postea Dominica prima post Pascha reversae sunt in Vuatzsteno, et cum gratiarum actionibus ista narrabant. Testes sunt venerabiles viri dominus et frater Sueno de monasterio Novaeallis h tunc existens apud ecclesiam predictam Bristadha, qui direxit litteram ad Vuatzstenum ista testificantem, et predictus Ignemundus, cujus famuli latronem illum in suspendio condemnaverunt.

laborans dolore capitis, sensibus destituta,

* pro

85 Caput et collum Margaritae de oppido Tyngasta parochiae Athanaas Strengien. dioc. ex vehementissimo dolore in tantum intumescabant, quod ejus oculi et nares inspicere non valerent; cui per amicos per * se facto voto Famulae Dei, restituta est circa festum SS. Philippi et Jacobi sanitas repentina. Testes sunt Thomas Ignemundus, et Henricus de oppido predicto, qui sibi praesentes erant, infirmitate durante. Sanctionialis quaedam, Margarita nomine, de clauastro Bisabergh i Strengien. dioc., consistens extra castrum apud ecclesiam Viby ejusdem dioc. blasphemando deridere venerabilem D. Birgittam ausa est; quae statim vindicta Dei percussa sensum perdidit et loquelam. Cumque in hujusmodi miseria quinque dies miserabiliter peregisset, dominus Nicolaus curatus ecclesiae praedictae Viby, et Fr. Benedictus Nicolai de Castro Strengien. votum peregrinationis ad Vuatzstenum pro ea fecerunt, et sequenti die, videlicet feria quarta ante Dominicam Palmarum plene convaluit; in Dominica ante Ascensionem Domini devote per se factum votum perficiens, secumque gratiam factam humiliter recognoscens. Testes sunt, qui pro ea votum emiserunt, et dominus Joannes, curatus ecclesiae Ledhoborgh Straren. h dioc., et Thorinus Joannis de Covelodhun, parochiae Urmarbyt qui tunc in Vuatzsteno existentes audiverunt, eam secum gratiam factam, confitentem.

alter item dolore capitis laborans, graviterque caesus curantur;

86 Gertrudis, clavigera Nicolai curati ecclesiae Romba Strengien dioc. deridere praesumens venerabilem D. Birgittam subito tam vehementi inflatione et dolore capitis est percussa, quod per tres dies et noctes nec videre, nec loqui potuit. His finitis, poenitit de facta blasphemia, voto peregrinationis, quod in Ascensione Domini complevit, emissio, integre est sanata. Testes sunt viri fide digni, videlicet dominus Nicolaus praedictus, et frater Benedictus de Ordine Praedicatorum claustrum Strengien. Harcaudus famulus nobilis viri Henrichi Molteke de Ulfasa, parochiae Ekby Lincopen. dioc. ab adversariis suis

Octobris Tomus IV.

tam graviter cum fustibus percussus est, quod cecidit in terram et jacuit per tres dies quasi mortuus; non movens manum, nec pedem: deinde ad sensum rediens, et in omnibus membris suis dolorem gravissimum sentiens, pro alleviatione et recuperatione sanitatis divam Birgittam invocabat, vovens, se peregre visere locum suum, et eadem hora surgens sanus circa Ascensionem Domini complevit cum gratiarum actionibus votum suum. Testes sunt dominus Laurentius, vice-curatus in Raby Lincopen, dioc. et Folquinus Officialis nobilis viri Gerardi Suakenborgh de Eneby parochiae Naas ejusdem dioc., qui audiebant eum, ita cum juramento firmiter affirmantem.

87 Helena, filia Eva nominis rustici * de oppido Sokmadal parr. Vedherstadb Lincopen. dioc. per decem hebdomadas gravissimo dolore laborabat, et novem ultimis diebus muta penitus effecta est, comedere aut bibere quidquam non valebat; unde pater de vita desperans fecit votum pro ea D. Birgittae, et statim cepit convalescere, plenaeque sanitate recepta in Ascensione Domini, quod pro filia pater voverat, adimplevit. Testes sunt dominus Giko, curatus ecclesiae praedictae, et Joannes rusticus in oppido predicto. Contigit in oppido Nikhem, parochia Vorghsla dioc. Dryganes regni Norvegiae, quod Thoruna, filiae Ysa viduae, crescebat pellicula rubea et valde spissa super oculos, a qua omnino caecata est per annum integrum, quae nullis medicorum artibus removeri potuit. Quod cernens mater vovit, se cum filia peregre ad Famulam Dei, et mox pellicula illa, quasi cera, a facie ignis evanescente, puellae restituitur clarus visus. Haec mulier cum filia ista nobis in Ascensione Domini enarrabat. Testes sunt Thorlallior, et Samundir, rustici in oppido praedicto Sokmadal.

88 Nobilis quidam Gotherinus, Gaste nomine, de civitate, parroch. et dioc. Osloen l regni Norvegiae circa Dominicam Palmarum, jubente domino suo rege Aquino, capitur, et in Akesborgh in carcere tenebroso cum uno famulo suo includitur, et cippo ligneo catenisque ferreis strictissime vinculatur. Hic, cum tanta miseria multis diebus affligeretur, tandem D. Birgittam pro sui liberatione invocabat. Post haec evolutis aliquibus diebus, per quemdam amicum suum lima sibi in die S. Joannis Baptistae latenter allata est. Qui cepit, quantum potuit, lignum et ferrum dirumpere, et famulus primo solutus murum cum ossibus, de quibus carnes comederant, frangere. Et ecce miraculorum maximum, murus firmissimus, qui non cedebat grandissimis machinarum jactibus et ictibus, coctis fragilibus ossibus frangebatur. Jam die tertia postquam limam acceperat, oriente sole, vincula et tantum spatii in muro rupta sunt, quod liberi de castro recesserunt. Quod videns quidam nunciavit in castro et surgentes cum lanceis et balistis xl viri exhibant post eos; quos videns famulus currendo velociter evasit.

89 Nobilis vero praedictus, quia strictissime ligatus fuerat, currere non potuit; sed posuit se juxta quemdam lapidem non longius a castro, quantum sit jactus lapidis, fiduciam habens in D. Birgittam, quam prius invocaverat. Inimici vero ejus, dum primo exirent de castro, clare viderunt eum juxta lapidem sedentem, sed appropinquantes ei, videre eum non potuerunt.

74 omnia

AA. MONS. VASTENANSI-DUS.

muta loquitur, exca videtur, lege; et Joannis, rustici,

E

captivus

F

evadit carcerem,

AA. MONN.
VASTENEN-
SIS.

omnia alia circa se clare videntes, sic discurren-
tes per gyrum a solis ortu usque ad meridiem,
ut ipsemet multis fide dignis viris audientibus
cum juramento affirmabat. Ita prope appropin-
quabant ei, quod plus quam decem vicibus
eum tangere manu possent, et stantes juxta eum
loquebantur ad invicem: Hic vidimus eum se-
dentem, sed non hic recedentem; forsitan ergo
terra aperuit os suum et deglutivit eum. Et cum
jam hora prandendi præterisset, casso labore in
castrum reversi sunt. Ille vero, prout potuit,
fugam arripuit, dolore tunc, quem de vinculis
acceperat, aliquantulum mitigato. Hic in Ascen-
sione Domini Vuatzstenum veniens ista confessus
est. Testes sunt nobiles viri Ornio et Guthornius,
qui cum aliis requirebant eum, et honorabiles
domini Laurentius, præbendatus Lincopen. diœc.,
et Thronus, ibidem in Vuatzsteno hoc tempore
existentes.

sanatur
pede saucius,
flammis
vatus,
* i. e. digi-
tum

90 Laborator quidam nomine Throcto de
oppido Sundista, par. Usby Upsalen. diœc. in-
caute abscidit sibi pedicam *, ita quod pende-
bat cum pelle, qui multis diebus gravi do-
lore afflictus, eo quod pedica pedis congrue

B

combinari arte medicinæ non potuit, nec
quod omnino abscinderetur, sustinere non va-
luit: fecit tandem votum Famulæ Dei, et sta-
tim in Ascensione Domini Vuatzstenum veniens
confessus est, et gaudebat se totius pedis sani-
tatem recepisse. Testes sunt Joannes et Jacobus
agricultores in oppido prædicto. Filius parvu-
lus Joannis in Sorby parochiæ Ninkathorp
Arosien. diœc. ex casu incauto cecidit in ignem,
qui sic horribiliter in facie et pectore, manibus
et brachiis adustus est, quod jam non speciem
humanam, sed carbonum prætereundum videbatur.
Unde præsentibus * nimium dolore afflicti, eo
quod puer septennium non compleverat, illique
etiam præter alia, quæ patiebantur incommoda,
proxime pro morte filii erant astringendi, qui
eadem hora moriturus credebatur; pater intimo
corde pro vita et sanctione filii votum emisit,
se peregre visere Famulam Dei. Et paucis di-
bus plenam recuperavit sanitatem, ut pater ejus
in Ascensione Domini confessus est. Testes sunt
D. Laurentius, vice-curatus ecclesiæ prædictæ, et
Aquinus in Sandistam ejusdem parochiæ.

* patientes

C

a demone
obsessa, ex-
ca,

91 Dominus Gregorius, curatus ecclesiæ Kyl
Strengien. diœc. ad laborandum in sua curia ha-
bens puellam adolescentem, Ingridim nomine,
quam secunda die Paschæ invasit diabolus, et
per integrum mensem bis vel ter in quolibet die
crudelissime vexavit ita, quod venter ejus supra
pectus usque ad faciem ejus videretur se erigere;
cujus dolori dominus suus compatiens fecit vo-
tum pro ea, et statim discessit ab ea diabolus,
sibi ulterius nihil nocens, et idem Dominus Gre-
gorius infra Octavam Ascensionis Domini ista
nobis retulit bona fide. Testes sunt Petrus et
Stirbernus in Amarybi ejusdem parochiæ. Cæci-
lia quatuor annorum filia Martini Ockicta in
oppido Mam, parochiæ Niobirbyo Lincopen.
diœc. longo tempore gravi dolore et languore
macerata, et tandem visu oculorum per quin-
que hebdomadas privata est. Pro sanitate recu-
peranda versus Vuatzstenum a matre sua, Ca-
tharina nomine, ducta est; quæ in itinere, an-
tequam ad locum ipsum perveniret, oculorum
totiusque corporis se sanitatem gaudebat inte-
gram recepisse. Testes sunt dominus Petrus, cu-
ratus ecclesiæ Aa, et D. Andreas, vicarius ec-

clesiæ Unimarby Lincopen. diœc., qui infra Octa-
vam Ascensionis in Vuatzsteno existentes una nobis-
cum viderunt puellam, sospitem corpore, oculo-
rumque claro lumine redimitam.

92 Christina, vidua de oppido et parochia Arno-
bonga Lundunen. diœc. regui Daciæ, habuit
filium septem annorum, Olavum nomine, à nativi-
tate claudum et mutum; quem mater cum alia
femina, Helena nomine, in humeris suis portabat
per longas duas dietas ad Vuatzstenum, venientes
illuc in vigilia Pentecostes, ubi puer eodem die
plena fortitudine ad ambulandum et loquendum
præditus est. Testes sunt nobiles viri Joannes
Broderhrsem de civitate Subdhu Capen. diœc.,
Hannus Volt, Hennechinus Grevensmolla, cives
Skarmigen, qui rem gestam a matre pueri audierunt,
et eum expedite ambulante oculis prospexerunt.
Holinstanus, decem annorum filius Petri Fut de
oppido Bruta, parochiæ Ringarium Lincopen. diœc.
in insulis maris cum aliis multis stetit super gla-
ciem fragilem ad piscandum pisces, et subito venit
ventus vehemens, circumquaque dirumpens gla-
ciem, quod videntes, qui seniores erant, propera-
bant ad littus, puer vero, sibi præcavere nesciens,
remansit quousque glacies in frusta soluta est.

mutus simul
et claudus:
servatur

E

93 Unde puer territus alta voce incessanter cla-
mare cepit: O S. Birgitta, adjuva me. Vento autem
indiesinenter flante, glacies in tam minutas partes
dissoluta est, quod puer a patre et aliis novem viris
in littore stantibus non visus est super glaciem,
sed super solam stare aquam. Et sic stetit per qua-
tuor vel quinque horas, et urgente semper flatu,
longe satis elongabatur a littore, patre et aliis vi-
dentibus auxilium dare non valentibus, eo quod
naves non habebant. Puer vero non cessabat invo-
care dominam Birgittam, cujus procul dubio
meritis divina providentia, cui cura est de omnibus,
providerat, quod Acaneridus de oppido Bro, et Mar-
bum de Vaginar prædictæ parochiæ pro negotiis
suis navigantes appropinquabant ei et consideran-
tes particulam glaciæ, super quam steterat, fere
omnem in aquam resolutam, ceperunt eum in na-
vem suam. Illi igitur hujus rei testes sunt cum
Banka de opido Grevianus ejusdem parochiæ, qui
hoc videns stetit in littore, et pater pueri, qui
in die Pentecostes ista nobis per ordinem enar-
ravit.

puer submer-
sioni prævi-
mus.

F

ANNOTATA.

a Monachi Vastenensis, ejusque, qui rei gestæ
interfuit, verba sunt.

b Modo ejus saltem pars servatur in vico
Courson.

c Vastenensis Confessor generalis.

d Forte hic indicatur Birca, Suecorum re-
gum antiqua sedes, jam destructa, quæ sita fuit
inter Telgam et Sigdunam.

e In Nericia.

f Prima post Pascha, seu in Albis.

g Aahus in Scania duobus milliaribus a Chri-
stianostadio, in confiniis Scaniæ et Blekingiæ
sito.

h Ordinis Cisterciensis in Gottlandia, diocesis
Lincopensis.

i Vide lit. f in cap. 4 lib. 3 Vitæ S. Birgittæ, a
Bertholdo scriptæ.

k Legendum verosimillime Scarensis.

l Vide Annotata in Bertholdum lib. 3, cap. 2,
lit. c.

CAPUT IV

CAPUT IV.

Alia item miracula anno
MCCCLXXVI facta.

Ipsa denique languida, paralytica,
a

Margarita, octo annorum filia Hilchyvasti de oppido Ranstadha parochiæ Eniby Lincopen. diœc. *a* ex languore gravissimo per novem dies nihil comedens muta jacuit: pater vero pro filia votum Famulæ Dei faciens in paucis diebus plenam recuperavit sanitatem, et nobis in die Pentecostes confessus est. Testes sunt Hithunias Rugennius, et Thomas agricultores in oppido prædicto. Petrus valde senex, pauper homo de oppido Moo in parochia Sildanzdh Striparen. diœc. *b* altera manu dolorose debilitatus et cæcus per tres annos, pro recuperanda sanitate vovit, se peregre visere reliquias dominæ Birgittæ, prout potuit, carpens iter. Qui, cum appropinquaret ad locum Vuatzstenum, ob merita Famulæ Dei divina gratia integram recuperavit sanitatem. Testes sunt Coko Diathakii de civitate Luthroopen. Lincopen. diœc. et Joannes de oppido et parochia Mothala, qui secunda die Pentecostes audierunt eum cum multis aliis, secum gratiam factam publicare. Gumildis pauperula de oppido Salbierga, parochia Rimalmida Osloën. diœc. *c* regni Norvegiæ, jacuit paralytica per quinque annos, ita quod nec sensum, nec in aliquo corporis membro habuit robur plenum. Noti igitur sui fecerunt votum pro ea Famulæ Dei, quæ mox ita perfecte convaluit, quæ ad monasterium Vuatzstenum per viam asperam et valde longam ire potuit, illic feria tertia Pentecostes perveniens ista nobis cum alia muliere, Thoron nomine, de eodem oppido juramento testificata est. Testes sunt honorabiles viri, videlicet dominus Aquinus, coralis ecclesiæ cathedralis Lincopen., dominus Carolus, curatus parochialis ecclesiæ ejusdem diœc, qui tunc in Vuatzsteno existentes hanc mulierem suis oculis perspexerunt.

submergens,
d

C 95 Chorbogh de villa et parochia Byarlunda Osboën. *d* diœc. regni Norvegiæ, circa Annunciationem B. Virginis cum marito suo ibat super glaciem valde fragilem et perrosam, qui, subito rupta glacie, ambo pariter ferebantur in profundum. Et cum cœpissent mergi, clamavit mulier; O sancta Birgitta, salva me, statimque quasi quadam manu levata est super glaciem, quæ tam fragilis erat, quod multoties sub pedibus postea frangebatur, illa tamen non demergebatur: veniente vero illa ad ripam, fere tota glacies ex magno etiam imminente vento disrupta et in elementalem speciem resoluta. Hæc tertia die post Pentecosten Vuatzstenum veniens, testes secum de terra sua non habuit, quia nemo mortalium vidit, quomodo secum factum est, et quod sic secum factam gratiam gratanter et constanter confitebatur, testes sunt honorabiles viri, dominus Tyrgrillus de domo S. Spiritus Skaingen. Lincopen. diœc., dominus Olavus, curatus ecclesiæ Hedhæ ejusdem diœc., qui cum multis aliis audierunt eam veraciter hæc dicentem.

96 Sigridis, quatuor annorum filia campanarii ecclesiæ Hersemæ Lincopen. diœc. circa Nativitatem Domini paralisi tam dolorose dissoluta est, quod manus et pes dexteræ partis ipsius erant ad palpandum quasi tela, sed nec ossa in illis esse cernebantur. Cumque sic jacisset per sex hebdomadas, factum est votum pro ea Famulæ Dei. Quo facto, pristinam illico recuperavit sanitatem; quam parentes ejus ostenderunt nobis in Dominica Trinitatis secundum suam ætatem in omnibus membris vigorosam. Testes sunt honorabiles viri, dominus Nicolaus, curatus ecclesiæ Suanshalis Lincopen. diœc., qui vidit eam in Vuatzsteno die prædicto sanam, dominus Joannes, vice-curatus ecclesiæ prædictæ Hersemæ, et Petrus Honason ibidem, qui viderunt eam debilem et postea sanam. Margarita viginti annorum filia Laurentii Frendæ de oppido et parochia Nordibiergh Arosien. diœc. cæca per duos annos, pro recuperatione visus peregre abiit monasterium Vuatzstenum, quæ in itinere visu claro prædita, ut nobis in Dominica infra Octavam Corporis Christi cum testibus subsequentibus confessa est, videlicet Simeone Huring et patre suo prædicto, et nobili vidua Hena de prædictis oppido et parochia.

AA. MONAST. VASTENSI-BUS. paralytica item alteri, cæca,

97 Nicolaus Skuame, Petrus Ruth, et Andreas Gale de oppido Langaue, parochiæ S. Olavi in civitate Vitarefa, in qua sita est cathedralis ecclesia, ubi habent dominium Christi milites confines paganis *e*, pro piscibus capiendis mare, in cujus littore habitant, ingressi sunt. Qui ex contrario vento castro, quod dicitur Cabbris, in terra paganorum appropinquare compulsi sunt. Quos videntes ac comprehendentes duodecim de paganis traxerunt ad litus, et spoliatis omnibus rebus suis, excepta una sola tunica, quam cuilibet reliquerunt, ligabant eis manus ad tergum et ingentem lapidem ad collum cujuslibet, volentes eos præcipitare in mare. Et cum agerentur hæc, illi, quos perterritus imminentis in proximo mortis angustia, non cessabant in adjutorium sibi dominam Birgittam invocare: quam quanto ferventius invocabant, tanto vehementius percutiebantur, et strictius ligabantur a paganis dicentibus: Non est, qui de manibus nostris vos vivos eripiat. His itaque gestis, posuerunt illos tres in propriam navem illorum et extraxerunt secum longe a littore ad spaciositatem maris, ubi putabatur esse profunditas decem ulnarum, et ejecerunt primo Andreæ Galam, qui mox cum lapide ligato sibi ad collum descendebat ad profundum quasi lapis, quo perveniens, Dei virtute rupta fune, quæ ita fortis erat, quod bene tenuisset decem homines pendentes ad stipitem, remanente lapide, relevatus est in ictu oculi super aquas, et ligatis ad tergum adhuc manibus jacuit super aquam quasi super firmam humum.

capitis ab hostibus.

98 Quod videntes pagani et nova crudelitate sævientes, cœperunt illum fustibus velle percutere et interficere et quantumcumque nitebantur percutere eum, solam semper concutiebant aquam; ad illum autem verbera pertingere non valebant. Attendentes iterum, se stulto consumi labore, timere cœperunt ac dicere mutuo: Ecce adjuvat eos illa, quam invocant. Dimitamus ergo eos, ne et nos involvat vindicta, quia potens est illa, quæ privat aquis vim suam et stupere facit manus nostras, dignam nobis

mortisque periculo

AA. MONN.
VASTENENSIS
BUS.

nobis reddere talionem. His dictis, solvebant eos duos, quos nondum eiecerant, illumque, qui jacuit super aquam cum blandis verbis traxerunt ad se, et solventes eum, in propria navi positos liberos recedere permiserunt. Hæc autem gesta sunt in Vigilia Paschæ circa horam vespertinam, et licet jam, qui dimissi erant, sine periculo non fuerunt, quia stante mari circumquaque quieto, effugere non valebant. Unde timebant usque ad mortem, ne ab aliis paganis caperentur.

expositis,

99 His dictis miraculum miraculo additur: nam, ut dictum est, mari undique stante quieto ita quod nec pluvia levissima moveretur, in illo tempore veniens quasi torrens impetuosus sub navi illorum, quo fortiter sine remis et velo navim trahentes, ad tenebras venerunt ad amicos per tantum maris spatium, quantum in terra decem leucarum vocamus. Isti viri in Dominica infra Octavam Corporis Christi venerunt Vuatzstenum, ista cum juramento et verbis constantis fidei firmiter asserentes, et ex verbis, a paganis acceptis, cicatrices in suis cor-

B poribus ostendentes. Hos sequebatur quartus de oppido eorum, qui vocatur Joannes Lafrenzsno, hæc cum eis vera fide testificans, quod audierunt multi, ex quibus testes ponimus nobiles et fide dignos varios * Simonem Siga de oppido Ovistborgh parochiæ Vuatzsten., et Alvardum Barga de Ulfasom, parochiæ Ekby, et dominum Thyrgillum ex domo S. Spiritus Okmie Lincopen. dioc., et Thorinum Vassa de Vuatzsteno

* viros

graviter
percutso,

100 Joannes, agriculor de oppido Veskeruik, parochiæ Heboherand. Upsalen. dioc. f tempore Carnisprivii pugione in interioribus ita periculose percussus est per medium, quod spiculum putabatur omnia viscera ejus penetrare atque dirumpere, qui statim cecidit, quasi mortuus jacens per integram hebdomadam, ita quod nemo videntium eum pro certo scire potuerit, utrum vivus fuerat vel mortuus, nisi quantum perpendi potuit ex hoc, quod non computruit et fœtuit, sicut cadaver exanime, qui per amicos suos Famulæ Dei facto voto, surgens cepit de die in diem convalescere et per viam longissimam infra Octavam Corporis Christi Vuatzstenum veniens ista cum gentiarum actionibus enarravit, cicatrices punitionis paratus ostendere, eas cernere volentibus, quomodo pugio intravit per unam partem corporis et exivit per aliam. Illum sequebantur duo de prædicta parochia Eboherard, qui videbantur esse fide digni, videlicet Igneraldus de oppido Indk, Riquidus de Rono hæc secum juramento veræ fidei confitentes.

læso in inguine, hujusque filius cæcus,

101 Chindolphus de oppido Nosarith, parochia Quilla Oslon. g dioc. regni Norvegiæ de equo cadens incaute offendeat ita graviter genitalia sua, quod in frusta minuta frangerentur, pelle tamen integra permanente: unde dolore circumseptus intolerabili, nullo medicorum remedium sibi ferre valente, per annum integrum continue jacuit in grabato, se de illo nisi alterius adminiculo movere non valens, et cum jam inceperat putrescere et sic horribiliter fœtere, quod nemo sibi cohabitare potuit; vovit, se peregre visere monasterium Vuatzstenum ob reverentiam Famulæ Dei dominæ Birgittæ, si suis meritis sanaretur: illico remedium non aliud accipiens, quam, prout potuit, carpsit iter, et infra Octavam Corporis Christi ad nos veniens, gaudebat

se sanitatem integram recepisse, volens se nobis ad oculum ostendere, qualiter dilaceratus fuerat et corruptus. Hunc sequebatur filia sua, Uebergh nomine, quam assererat per decem hebdomadas fuisse cæcam, et, voto peregrinationis facto, illuminatam. Testes secum de terra sua non habuit, nisi filiam suam, et hujus facti consocios dicebant nobiles viros Gutdhormam, legiferum de oppido Thruval, Nicolaum de oppido Sladstadhum ejusdem dioc. et parochiæ.

102 Filia Gosthani, Katilburgis nomine, decem annorum de oppido Kalvasatr, parochiæ Varinge Schiaren. h dioc. in Vigilia Paschæ demens penitus facta est, semetipsam, et circa se dolose discerpens, multa mala et inconvenientia patiebatur. Pro qua parentes quinto die Paschæ votum fecerant; quam mox, facto voto, plenum sensum recuperasse, nobis in festo Apostolorum Petri et Pauli Vuatzstenum venientes, cum illa confessi sunt fidei juramento. Hos sequebantur duo de parochia prædicta, videlicet Algotus de oppido Lathacorp, Laurentius in Hynaas ista cum eis firmiter asserentes. Christina uxor Michaëlis de oppido Lappali parochiæ Pantars- E haradh Alioen. i dioc. in ultimis ad illam plagam Christianorum finibus k corrosiones viscerum acerrimas perpessa est per tres annos: itaque frequenter cadens in terram eodem momento putabat se morituram. Hæc diversis Sanctis pro alleviatione doloris sui votum faciens et nihil proficiens, tandem dominam Birgittam humiliter invocabat, vovens, se quolibet anno visere locum Vuatzstenum, si suis meritis sanaretur. Quæ post paucos dies, pleno recepto remedio, infra Octavam Apostolorum Petri et Pauli ad nos veniens, rem ita gestam, cum gratiarum actionibus enarrabat. Hanc sequebatur maritus suus, et alter, Silvester nomine, de prædicto oppido, hæc cum ea constanter testificantes, qui Silvester testificabatur, se fuisse cæcum per tres annos, et, Famulæ Dei facto voto peregrinationis, illuminatum, quod secum constanter testificatur Michaël prædictus, et uxor sua Christina prædicta.

amenti, viscerum dolore vexata, cæca,

103 Equus Petri Sessoni de oppido Apullaby Hagabroga Lincopen. dioc. in itinere constituti in Norvegiæ regno longe a domo sua quasi decem dietas, ita claudicare cepit, quod quarto p pede terram tangere vix potuit. Et cum sic invitus traheretur, cecidit mortuus circa horam vespertinam, ad quem possessor reversus circa solis occasum, et movens membra ejus in eo rigida et frigida, recedensque ab eo dedit cuidam potestatem, ut decoriaret et haberet pellem ejus. Mane autem hora prima rediens invenit eum nondum decoriatum. Hic homo habitans prope Vuatzstenum audierat crebro narrari mirabilia facta per honorabilem dominam Birgittam: totam igitur fiduciam in ea ponens dicebat: O reverenda Domina, redde mihi vivum equum meum, et dum ad propria rediero, offeram similitudinem equi de cera. Et hæc dicens pro dolore, eo quod alium equum secum non haberet, jactavit se ad dormiendum juxta eum. Et ecce adhuc miraculum: nam equus, qui ante pessime claudicaverat, jam minime claudicabat. Hic homo Dominica post Trinitatem rediens ad domum suam cum equo prædicto bene sano, et postea ad Vuatzstenum vera fide confessus est, et solvebat fideliter votum suum. Testes sunt fide digni viri Nicolaus Sauskalasse, Petrossomhanus Fandike, cives civitatis

equi mortui domino,

A vitatis et parochiæ Skamungen. Lincop. diœc. cum aliis plus quam centum, qui secum erant in itinere.

laboranti-
bus morbo
caduco, et
naufragii
periculo,

104 Quidam de nobiliori Sualnorgne, Fulquinus Melisson nomine de Sualnatholm, parochia Haergh Lincopen. diœc. circa Inventionem sanctæ Crucis navigio tendens ad Alemaniam quodam die descendens de navi cum aliis multis intravit insulam quandam, ubi post paucâ cum aliis cursitare cœpit, quod cum faceret vivaciori modo, quo potuit, cœpit cœlum velut amens inspicere et quasi morbo caduco in terram subito cadens ut epilepticus, aut a dæmone arreptus, spumam horribilem evomere, quod ante nusquam deprehensus est facere; unde cæteri terribi stabant stupefacti. Inter quos erat quidam consanguineus et dilectus socius, Ingebaldu Jorson nomine, qui Famulæ Dei venerabilis dominæ Birgittæ pro eo fecit votum in hunc modum, quod ambo nudis pedibus irent ad B Vuatzstenum ab illa parte terræ Suecorum, ad quam possent revertentes peracto negotio, pro quo tunc tendebant, primo pertingere, si jam, illa intercedente, sanus surgeret, et in huiusmodi morbo de cætero non caderet. Quo facto, satis graviter afflictu surrexit, navem cum cæteris ascendens. Qua elongata, seu longe a littore, gravissima tempestas oritur, et navis, fracto et amisso gubernaculo, periculose jactabatur. Unde hi duo prædicti votum iterum emisissent, et sic illi, tantum maris spatium, quantum in terra vocamus xxxiv leucas, navigabant, postea revertentes ad propria applicabant ad civitatem Calmanens / regni Suetiæ, quæ distat a Vuatzsteno ad triginta longas leucas, et ab illa civitate per viam montuosam nimis et asperam nudis pedibus ambulantes, ad locum prædictum cum multis famulis suis pervenerunt, et, quod cum eis venerabilis Domina fecerat, confitentes. Testes sunt nobiles viri Petrus Parse, miles de Cesta, parochiæ Banison Lincopen. diœc., Joannes Petarson de oppido Vlabolstadh, parochiæ Skarbind ejusdem diœc., qui viderunt eos in Vuatzsteno nudis pedibus incedentes.

puella insit.
vis erranti,
m

105 Helena septem annorum filia Laurentii Thorissom de oppido Karlaby m, parochia Patranschedh Aboën. diœc., feria secunda post Pentecostes intravit eremum densissimam sui patris oppidum circumjacentem, in qua sine cibo huc, illucque discurrens per decem dies errabat cum ferocissimis bestiis, videlicet ursis, lupis, diversique generis serpentibus, et cum huiusmodi, per maximæ multitudinis abundantiam inibi habitantibus, conversando et noctibus accubando, quam pater cum multa vicinorum turba diu requirens et neminem inveniens, desiit tam casso labore atque supervacuo fatigatus. Posthæc transactis aliquibus diebus, fecit votum peregrinationis cum filia prædicta, si eam vivam invenire posset; et sequenti die, erat feria quarta sequentis hebdomadæ, puella tenera invenit nuncium in eremo discurrentem separatam a grege et hunc sequens decima die ab hac, qua recessit, reversa est in domum patris sui; quæsitæque, quomodo tam diu sine cibo vivere potuit, respondit his diebus, antequam appropinquaret ad oppidum, esuriem non sensisse. O reverenda Domina verum periclitantium refugium, jam in veritate comperi, quod sint tibi vera misericordiæ viscera, quia te præsciens invocandam, etiam priusquam invocareris, teneram puel-

lam, ne devoraretur a bestiis, aut fame deficeret, defendisti. Hic homo cum filia et multa vicinorum turba xvii Kal. Augusti veniens ista confessus est nobis verè fidei juramento. Quod testificabatur videlicet Veroslukar de oppido Lamarshabr, et Firmieparter de oppido Asinundaby, Veroleon de oppido Lapallax ejusdem diœc. et parochiæ.

AA. MONN
VASTENUNSI-
BUS.

106 Item nocte præcedente diem, quo venerabilis dominæ Birgittæ ossa primo in Vuatzsteno collocata sunt, Petrus de oppido Vylot-horp. parochiæ Hagabyhegha Lincopen. diœc. ab adversario ita in capite valenter percussus, quod fere tota testa capitis sui in frusta confRACTA est. Hic præ vehementia doloris reputans, se illico moriturum, pro servanda vita venerabilem dominam Birgittam invocabat, et mox aliquantulum respiramen accipiens, arte medicinali inniti tentabat, sed quia per ea ossa disrupta conglutinari non possent. Noti sunt * tria ossa tantæ magnitudinis + cum minoribus, et multis aliis ad modum pisarum, quæ non numerata sunt, de capite ejus extraxerunt. Quo facto, cœpit cutis se contrahere et cooperire cerebrum, et homo de die in diem convalescere, qui hodierna die familiam suam pleno vigore sensus et corporis regit, corrigit et dispensat. Testes sunt Magnus de oppido Skestadha, et Nicolaus Liomson de oppido Eslebey ejusdem parochiæ. Hic homo diu secum factam gratiam occultavit, quam tamen nobis in die sanctæ Margaritæ cum præscriptis testibus publicavit.

saucio cerebri
vulnere,

* legendum
forte medici

107 Asta vidua de oppido et parochia Osmala Osloën. diœc. circa festum omnium Sanctorum ivit per pontem, sub quo erat torrens satis impetuosus, portans in humeris suis filiam suam teneram, Extridim nomine, titubanteque matre, incaute lapsa est filia in torrentem, ejusque cursu rapidissimo applicata est sub rota molidini stantis in proximo: quod videns dolorosa mater, flere cœpit ac dicere: O venerabilis domina Birgitta redde mihi vivam filiam meam, et ego cum gratiarum actionibus portabo eam ad monasterium tuum. Deinde huc, illucque circa ripam discurrens, vidit eam tandem inter duos lapides in aqua subter capite detineri, ita quod pedes ejus interdum super aquas elevabantur, et aliquoties submergebantur. Sicque detenta est quasi per tres horas, donec advenit quidam fortis homo, qui commotus lacrymis desolata viduæ, puellam, cunctis fere membris ejus corporis confractis, omnino mortuam cum difficultate et periculo maximo de torrentis flumine extrahebat. Misera vero mater non desistebat a prece, donec filia viva surrexit, et membrorum integram recepit sanitatem. Hæc mulier cum filia in festo S. Petri ad Vincula ista in audientia venerabilium et fide dignorum virorum, videlicet domini Laurentii, canonici Lincopen., et domini Petri Persa militis de oppido Vocaby, parochiæ Lemaridh ejusdem diœc., et Thorri Bassa de oppido Venabodh parochiæ Urnaby prædictæ diœc., et multorum aliorum verbis constantis fidei fitebantur. Christina vidua de oppido Ostrarirby, parochiæ Risby Lincopen. diœc. in sinistro oculo cæca per decem annos et in dextero oculo per tres annos in festo S. Petri ad Vincula visum in Vuatzsteno recepit, videntibus honorabilibus viris, videlicet domino Laurentio canonico Lincopen. et domino Tyrgillo de domo S. Spiritus Erknigie ejusdem diœc.

mortui in
aqua, cæca

108 Anno Domini mcccclxxiv hoc subsequens miraculum

AA. MONN.
VASTENKENSIS.
BUS.

miraculum factum est, et ille, cui contingebat, coram episcopo Lincopen. *n* et quibusdam suis canonicis cathedralis ecclesiæ propria in persona comparuit, dicens, quod Sactaus Heyndank tyrannus apprehendit constitutum apud ecclesiam Horby Upsalen. dioc. et imputavit sibi, quod famulus suus vulnerasset quemdam rusticum, et ob hoc dicebat, ipsum exbanditum esse. Iste vero respondit, famulum suum respondere debere pro facto suo et nihil sibi imputari. Tyrannus statim apprehendit eum, et voluit eum taliasse *o* ad sexcentas marchas, deinde petivit tres lascas *p* ferri. Tandem duo curati, qui præsentibus erant, consuluerunt eidem Petro, ut redimeret periculum suum, ut posset. Et ob hoc ille obtulit illi unum vas ferri, propter quam oblationem idem tyrannus reputans, se despectum, statim fecit eum ad torturas poni et ad quæstiones. Propter quod iste, timore ductus, vocavit Deo et dominæ Birgittæ, quod, si orationibus suis salvari posset, visitare deberet locum Vuatzstenum in honorem beatæ Birgittæ semel quolibet anno infra decem annos, et offerre dimidium talentum, et ad faciendum illud votum induxit eum unus de familiaribus tyranni.

suspensioque

109 Quo facto, apposuerunt et constrinxerunt tybias ejus truncis fortibus, qui statim frangebantur, quotquot apposuerunt. Deinde constrinxerunt caput ejus cum chamo, adeo quod sanguis defluxit de naribus et ore; nihil tamen pecuniæ extorquere potuerunt ab eo. Deinde tulerunt eum et suspenderunt eum ad furcas cum corda forti, quia de justitia timuerunt procedere contra illos, si superveniens quis conquereretur, sicut et postea fuit factum per regem Suetiæ. Et ibi pendebat a meridie usque ad occasum solis; et tunc unus illorum videns ocreas ejus bonas et ornamenta corporis voluit sibi tulisse: et puer quidam, qui adstitit, clamabat, dicens: Noli tollere quidquam, quia video ibi mulierem albis vestibus indutam cum erinibus usque ad pectus, quæ hominem sustentat: ad quod idem, qui tollere voluit, dixit: Utinam illa sancta Domina, cujus reliquie translate sunt ad terram istam noviter, cujus etiam cocus fui per tres annos, velit hominem hunc juvare ad salutem: C saltem ob reverentiam illius cordam succidam suspensionis, ac vestes et ornamenta corporis sibi dimittam. Et, hoc dicto, præcidit cordam et dimisit hominem ibi jacere. Qui ibidem jacuit usque ad noctem totaliter exanimis et sine sensu. Tandem post longum tempus respiravit, et oculos aperuit, et sensus suos aliquiditer recuperavit, sic quod intelligere potuit factum, et quid sibi contigerat. Manus tamen ambas fortiter ligatas habebat ante pectus cum corda de corio facta.

beneficam
sese præbet.

110 Et sic resumptis aliquiditer viribus, traxit se, sicut potuit, infra blada, quæ prope stabant, timens, quod redirent et interficerent eum. Et nitebatur cum dentibus, si posset, cordam rumperet, et statim, quando applicuit ad dentes, rumpebatur corda sicut filum parvum. Et surrexit inde et venit iterum ad locum proprium.

Et sacerdotes ipsa nocte, ubi primum captus D fuit, factum istud publice postea coram rege et consiliariis regni Suetiæ proposuerunt, et petunt sibi justitiam fieri super eodem tyranno et suis complicitibus, ita quod omnes fuerunt exbanditi extra regnum. Et idem Seclus publice factum istud coram rege et consiliariis regni confitebatur per omnia, sicut superius scriptum est. Et hoc in præsentia nostra examinavimus per examinationem ipsius suspensi et confirmabant proceres regni cum juramento duo, scilicet prædictus Fikko de Bosen, miles, capitaneus castri Kalmarneum, et dominus Carolus de Toptum, miles, legif. Succorum, ambo consilarii regni. Et ultra hoc fatebatur idem dominus Fikko sub juramento, quod ipse audivit a quatuor viris et examinasse verba prædicti pueri dicentis et jurantis coram ipsis, quod vere vidit mulierem cum albis vestibus astantem et sustentantem hominem suspensum. Et quando hoc vidit, erat puer annorum quatuordecim. Suspensus vocabatur Petrus Nicolai, civis Sthocalinensis. Testes scripti sunt in magna littera sigillata, quæ noviter venit de Suetiæ. Explicunt miracula beatæ Birgittæ de Suetiæ, finita et scripta anno mccccxxviii in Octava S. Martini per manus Nicolai Misner, alias dicti Vyogeler, clerici Brandenburgensis dioc., tunc temporis in Roma existentis etc.

ANNOTATA.

a Vide Annotata in partem 1 Miraculorum S. Birgittæ lit. a.

b Videtur diocesis ista hic male expressa.

c Vide Annotata in Bertholdum lib. 3, cap. 2, lit. c.

d Lege: Osloënsis.

e Vel hæc de Viburgo, Careliæ (quæ ea tempestate partim penes Russos, partim penes Suecos erat) civitate episcopali, Rigensis in Livonia archiepiscopatus suffraganea, lingua Finnonica forte Viturefa dicta, vel de Rigensi, Oseliensi, aut Revaliensi episcopatu intelligenda sunt: hæc enim sedes omnes ad mare Balticum sitæ sunt in Livonia, Russorum dominio contermina, et Ordini militari Teutonico tunc magna ex parte subjecta.

f Vide Annotata in part. 1 Miraculorum S. Birgittæ lit. a.

g Lege: Osloënsis.

h Legendum verosimillime Scarensis, de qua diocesi vide lit. a in Annotatis in 1 part. Miraculorum S. Birgittæ.

i Legendum forte Aboënsis; vide lit. a mox citatam.

k Erat enim Finlandia Russorum, tunc paganorum, dominio contermina.

l Intellige Calmariam seu Calmarniam in Sma-landia.

m Hujus nominis locum reperi in Cajania, Finlandiæ provincia, ad sinum Bothnicum.

n Nicolao, de quo supra num. 55.

o Vide dicta in Bertholdum lib. 3 c. 1 lit. d.

p Vide ibi lit. e.

